ਬੰਦਨ ਕਰ ਜੋਰੇ ਹੋਇ ਖਰੇ। ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੇ।
ਸਿੰਘਨ ਬੂਝਿਓ ਕਿਸ ਹਿਤ ਆਇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਣਾ ਕਹਿ ਮਨ ਭਾਇ।੩੯।
ਆਗੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਨ ਕੀਆ। ਜੇ ਕੀਆ ਤਾਂ ਕਹੁ ਪ੍ਰਗਟੀਆ।
ਹਰਿ ਸੁੰਦਰ ਕਰ ਜੋਰ ਉਚਾਰਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੰਸਕਾਰ ਮੁਖ ਡਾਰਾ ॥੪੦॥
ਜਬ ਜਨਮੇਂ ਤਬ ਗੁੜ੍ਹਤੀ ਦੀਨੀ। ਸਿੱਖੀ ਰੀਤ ਜੋ ਗੁਰਮਤਿ ਚੀਨੀ।
ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਰੁਚ ਮੋਕੋ ਜਾਗੀ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਵੋ ਲਖ ਅਨੁਰਾਗੀ ॥੪੧॥
ਸੁਣ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਕਰ ਅਰਦਾਸਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਿਆਰ ਕੀਓ ਸੁਖਰਾਸਾ।
ਜਪੁ, ਜਾਪ, ਸਵਯੈ, ਬਿਨਤੀ ਸਾਰੀ। ਚੌਪਈ, ਅਨੰਦ ਸਾਰਾ ਪਠਵਾਰੀ।੪੨।
ਪੰਚਨ ਮਿਲ ਅਰਦਾਸ ਉਚਾਰੀ। ਖੰਡੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀਤੋ ਤਿਆਰੀ।
ਰਹਿਤ ਮ੍ਰਯਾਦਾ ਸਭੈ ਬਤਾਈ। ਕੁਰਹਿਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਬ ਕਰੋ ਖੁਟਾਈ।੪੩।
ਪੰਜ ਕਕਾਰ ਰਹਿਤ ਕਰ ਪਿਆਰੀ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹ ਸਾਰੀ।
ਜੋ ਸਿਖੀ ਅਸੂਲ ਬਤਾਏ। ਭੂਲ ਨ ਤਿਆਗੋ ਕਹ ਸਮਝਾਏ ॥੪੪॥
ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਮਿਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਲੀਨਾ। ਪੰਚ ਚੁਲੇ ਛਕ ਆਨੰਦ ਭੀਨਾ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਫਤਹਿ ਬੁਲਾਈ। ਪੰਚ ਨੇਤਰਾਂ ਮੇ ਚੁਲੇ ਸਿੰਚਾਈ॥੪੫॥
ਪੰਚ ਕੇਸਾਂ ਮੇ ਪਾਇ ਚੁਲੈ ਕੋ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਫਤਹ ਬੁਲੈ ਕੋ।
ਬਾਕੀ ਰੱਜ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆਯਾ। ਸਿਖਿਆ ਗੁਰਮਤਿ ਸਰਬ ਸਿਖਾਯਾ।੪੬।
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਦਸ ਗੁਰ ਜੋਤਾ। ਜਾਣੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣੇ ਹੋਤਾ।
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੋ ਗੁਰ ਮਾਨੋ। ਦੇਹਧਾਰੀ ਨਹ ਗੁਰੂ ਪਛਾਨੋ ॥੪੭॥
ਭੇਖੀ ਦੰਭੀ ਤਿਆਗ ਜਹਾਨੋ। ਸਤਿ ਬਚਨ ਕਹਿ ਸਭ ਹੀ ਜਾਨੋ।
ਗੁਰ ਦਸਮੇਂ ਕੋ ਰੂਪ ਸੁ ਪੰਥਾ। ਖਾਲਸਾ ਪ੍ਰੀਤ ਪਕਾਵੇ ਸੰਥਾ ॥੪੮॥
ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਰੂਪਾ। ਧਰ ਸ਼ਰਧਾ ਸੇਵੈ ਸੁ ਅਨੂਪਾ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ ਜਾਨੋ। ਇਕ ਰਸ ਚਿਤ ਸੇ ਉਚਰਨ ਠਾਨੋ ॥੪੯॥
ਰੋਮ ਰੋਮ ਮੇਂ ਅਨਹਦ ਧੁਨੀ। ਸੁਣੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੋਤਿ ਸੁ ਗੁਨੀ।
ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸਾਵੇ। ਜਨਮ ਮਰਨ ਮੇ ਮੂਲ ਨ ਆਵੇ ॥੫੦॥

ਪੰਜ ਵਾਰ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਗਾਇਆ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪੰਚ ਵਾਰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਇਆ।
ਰਹਿਤ ਮ੍ਰਯਾਦਾ ਸਰਬ ਸੁਣਾਈ। ਰਹਿਤ ਨਾਮਿਆਂ ਮੇ ਲਿਖ ਪਾਈ।੫੧।
ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਛਕਾਇਆ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪਾਇਆ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕੀਓ ਮੁਖ ਜਬ ਹੀ। ਆਤਮਗਿਆਨੀ ਭਏ ਹੈ ਤਬ ਹੀ।੫੨।
ਲਾਗੀ ਲਿਵ ਮਨੁ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁ ਜਾਗੀ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਪਦੁ ਪਾਇਓ ਭਾਗੀ।
ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਏਕੋ ਜਾਤਾ। ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਬਿਆਪਕ ਰਾਤਾ ॥੫੩॥
ਸਰਬ ਘਟਾਂ ਅੰਤਰ ਹੈ ਏਕੋ। ਬਾਹਰ ਰੂਪ ਧਰੇ ਹੈ ਅਨੇਕੋ।
ਦਸ ਗੁਰ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਤੱਛਾ। ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਇੱਛਾ ॥੫੪॥
ਬਿਰਤੀ ਗਾੜ੍ਹੀ ਟਿਕੀ ਅਚੰਚਲ। ਅਹੰ ਬਿਨਾਸੀ ਸ਼ਾਂਤਿ ਹਿਮੰਚਲ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ ਧਿਆਇਓ। ਇਕ ਓਅੰਕਾਰ ਸਰਬ ਦਾ ਗਾਇਓ ।੫੫।
ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮ। ਪੁਰਖ ਨਿਰਭਉ ਹੈ ਸਰਬਾਤਮ।
ਨਿਰਵੈਰੁ ਬਿਆਪਕ ਆਪੇ ਆਪਾ। ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਮੇਟਤ ਹੈ ਪਾਪਾ ॥੫੬॥
ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ।
ਛੱਤੀ ਅਖਰ ਜਾਪਤ ਨੇਮਾ। ਗੁਰੂ ਮੰਤਰ ਕੋ ਬਢਿਓ ਪ੍ਰੇਮਾ ॥੫੭॥
ਏਕ ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਜੋਈ। ਨਾਸ ਰਹਿਤ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਦੋਈ।
ਰਚਤਾ ਪੂਰਨ ਡਰ ਬਿਨ ਸੋਈ। ਨਹ ਬਿਰੋਧ ਕਬਹੂੰ ਜਿਸ ਹੋਈ ।੫੮।
ਕਾਲ ਰਹਿਤ ਹੈ ਜਾਹਿ ਸਰੂਪਾ। ਆਪ ਅਜਨਮਾਂ ਅਤੀ ਅਨੂਪਾ।
ਹੈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸੁਤੇ ਜਿਸ ਕੇਰਾ। ਚੇਤਨ ਰੂਪ ਅਨੰਦ ਬਡੇਰਾ ॥੫੯॥
ਅਚਰਜ ਏਕ ਅਖੰਡ ਅਪਾਰਾ। ਅੰਧਕਾਰ ਹਰਿ ਗਿਆਨ ਉਜਾਰਾ।
ਅਸ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ ਬਸਾਇਓ ਹੀਏ। ਸਹਿਜ ਸਮਾਧ ਲਗੀ ਰਸ ਪੀਏ।੬੦।
ਪ੍ਰਗਟੇ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ। ਗੁਰ ਅੰਗਦਿ ਜੀ ਮੇਹਰ ਸੁ ਧਾਰੀ।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਪ੍ਰਗਟਾਏ। ਰਾਮ ਦਾਸ ਗੁਰ ਭਏ ਸਹਾਏ ॥੬੧॥
ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਜੀ ਅਰਜੀ ਮਾਨੀ। ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰ ਕਰੁਣਾ ਠਾਨੀ।
ਸਤਿਗੁਰ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਰਾਇ ਦਿਆਲਾ। ਗੁਰ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ।੬੨।

As soon as take Amrit

ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਤਿਗੁਰ ਆਏ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਪਾਏ।
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਸੁਖ ਦਾਇਆ। ਪ੍ਰਗਟ ਦਰਸ਼ਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਇਆ।੬੩।
ਸਤਿਗੁਰ ਹੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਵਰ ਦੀਆ। ਅਮਰ ਭਏ ਤੁਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆ।
ਨਾਮੁ ਨ ਵਿਸਰੈ ਕਬਹੀ ਤੋ ਕੋ। ਅੰਗ ਸੰਗ ਸਦ ਰਹੈ ਬਿਲੋਕੋ ॥੬੪॥
ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਭੇ ਮਸਤਾਨੇ। ਸਤਿਗੁਰ ਧਿਆਨ ਵਿਖੇ ਗਲਤਾਨੇ।
ਦਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਤੱਖ ਪਾਇਓ ਗੁਰਦੇਵਾ। ਮਿਟ ਗਈ ਭਾਲ ਜਬ ਪਾਇਓ ਭੇਵਾ।੬੫।
ਲਖਾਂ ਵਾਰ ਬੰਦਨਾ ਕਰ ਹੀ। ਗੁਰ ਉਸਤਤ ਰੋਮ ਰੋਮ ਉਚਰ ਹੀ।
ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਭਏ ਗੁਰ ਪੂਰੇ। ਕੇਸ ਗੜ੍ਹ ਤਖਤ ਦਰਸੇ ਗੁਰ ਸੂਰੇ।੬੬।
ਹੋਇ ਬਿਦੇਹ ਸੰਤ ਜੀ ਗਏ। ਭਏ ਅਚਿੰਤ ਗੁਰੂ ਦਰਸਏ।
ਸਭ ਜਗ ਮੇਂ ਇਕ ਦਿਸੈ ਅਕਾਲਾ। ਦੇਹਿ ਅਭਿਮਾਨ ਤੇ ਭਏ ਨਿਰਾਲਾ।੬੭।
ਗੁਰਮੰਤਰ ਵਸਿਓ ਜੀਅ ਮਾਹੀਂ। ਆਠ ਪਹਿਰ ਕਬ ਬਿਸਰੈ ਨਾਹੀਂ।
ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀ ਖੀਵੇ ਹੋਏ। ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਸੰਸੇ ਖੋਏ ॥੬੮॥
ਪੰਜ ਪਿਆਰਨਿ ਸੇਵਤ ਭਾਏ। ਦੋਇ ਮਹੀਨੇ ਰਹਿਤ ਬਿਤਾਏ।
ਹੋਇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਵਰ ਦੀਨੋ ਏਹੀ। ਗੁਰ ਸਿਖੀ ਤੁਝ ਤੇ ਬਹੁ ਲੇਹੀ ॥੬੯॥
ਆਗਿਆ ਦੀਨ ਦੇਖ ਮਨੁ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਸੇਵਾ ਆਪ ਨ ਕਰੋ ਸੁਹਾਤੀ।
ਹਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਕਰਾਵਨ ਚਾਹਾ। ਤੁਮ ਕੋ ਭਾਵਤ ਹੈ ਗੁਰ ਲਾਹਾ ॥੭੦॥
ਆਪ ਕਮਾਈ ਦੀਰਘ ਕਰਤੇ। ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਿੱਖੀ ਮੇ ਬਰਤੇ।
ਭੈ ਆਵਤ ਸੇਵਾ ਕਰਵਾਏ। ਗੁਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਰਹੁ ਲਿਵਲਾਏ ॥੭੧॥
ਜਾਵੋ ਅਪਣੇ ਥਾਨ ਮਝਾਰੋ। ਤੇਜ ਤੁਮ੍ਹਾਰਾ ਦਿਪਤੈ ਭਾਰੀ।
ਬਾਬਾ ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਨਿਹੰਗੀ। ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੈ ਮਸਤ ਅਭੰਗੀ ॥੭੨॥
ਦੇਗ ਚਲਾਵੈ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ। ਸ਼ਹੀਦੀ ਬਾਗ ਮੇ ਬੁੰਗੇ ਲਾਵੈ।
ਮੰਗਲ ਸਿੰਘ ਰਹਿਤ ਮੇ ਪੂਰੇ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਰਸ ਰਹੈ ਹਜੂਰੇ ॥੭੩॥
ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮ ਅਖੰਡਾ। ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਮਨੁ ਤਨੁ ਦੁਖ ਖੰਡਾ।
ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਸ਼ਾਂਤ ਰਸ ਰਾਤੇ। ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਗ੍ਰੰਥੀ ਹਰਿ ਗਾਤੇ ॥੭੪॥

ਪੰਚ ਪਿਆਰਿਆਂ ਕੀ ਜੋ ਆਗਿਆ। ਸਿਰ ਧਰ ਮਾਨੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁ ਲਾਗਿਆ।
ਕਰ ਅਰਦਾਸਿ ਬੰਦਨਾਂ ਕੀਨੀ। ਫਤਹ ਬੁਲਾਈ ਰਸ ਮੈ ਭੀਨੀ ॥੭੫॥
ਸਰਬ ਗੁਰੂ ਕੇ ਥਾਨ ਪੁਜਾਏ। ਚਲ ਕੇ ਪੁਰ ਅਨੰਦ ਤੇ ਆਏ।
ਭਿੰਡਰੀ ਮਿਲੇ ਆਨ ਪਿਤ ਪਾਸਾ। ਪੂਛੀ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਸੁਖ ਰਾਸਾ ॥੭੬॥
ਰਹਿ ਕੇਤਕ ਦਿਨ ਭਿੰਡਰਾਂ ਮਾਹੀ। ਆਏ ਫੇਰ ਮੁਰਾਲੇ ਚਾਹੀ।
ਸਭ ਕੋ ਮਿਲਕੇ ਬੰਦਨ ਕੀਨੀ। ਫਤਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਰ ਪ੍ਰਗਟੀਨੀ ॥੭੭।
ਕੇਤਕ ਦਿਨ ਜਬ ਰਹੇ ਮੁਰਾਲੈ। ਸੰਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੈ ਰਿਦ ਨਾਲੈ।
ਸੰਤ ਪੁਰੇ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਆਈ। ਕਥਾ ਕਰਾਵੈ ਬਿਨਤੀ ਗਾਈ ॥੭੮॥
ਮਹੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਕੋ ਮਿਲਕੇ। ਸੰਤ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇ ਢਲਕੇ।
ਗਏ ਤਬੇ ਹਰਿ ਸੁੰਦਰ ਜਾਨੀ। ਨਾਮੁ ਰਸ ਮੈ ਮਤ ਲਪਟਾਨੀ ॥੭੯॥
ਬਾਹਰ ਇਕਾਂਤ ਰਹੇ ਸੁਖ ਪਾਈ। ਜੱਸਾ ਸਿੰਘ ਨਿਹੰਗ ਸੰਗਾਈ।
ਗੁਰਦੁਵਾਰੇ ਆਨੇ ਤਬ ਸੰਤਾ। ਬਿਨੈ ਸਰਬ ਤਬ ਕਰੀ ਬਿਅੰਤਾ ॥੮੦॥
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੇ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ। ਗੁਰਮੁਖ ਪਦਵੀ ਮੇ ਥਿਤ ਭਾਰੇ।
ਸਭ ਜਨ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਮਨੀਜੈ। ਕਥਾ ਸਰਬ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੀਜੈ।੮੧।
ਇਹ ਬਿਨਤੀ ਨਹ ਮੋੜਨਿ ਕਰੀਐ। ਸੰਗਤਿ ਕਹਿਣਾ ਰਿਦ ਮੈ ਧਰੀਐ।
ਸੁਣ ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਬਾਕ ਗਹੀਰਾ। ਮਾਨਿਓ ਸੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਲਖ ਹੀਰਾ ॥੮੨॥
ਭਗਤ ਸਰਦਾਰਾ ਸਿੰਘ ਮਿਲਾਏ। ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਬੂੜੀਆਂ ਕਾ ਆਏ।
ਜੈ ਸਿੰਘ ਸੰਤ ਪੁਰੇ ਕੋ ਵਾਸੀ। ਹਮੀਰ ਸਿੰਘ ਇਕ ਸਾਧੂ ਰਾਸੀ ॥੮੩॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਮੈ ਰਹਿਤੋ ਮੋਟਾ। ਜਾਂਕੋ ਭਇਓ ਲਾਭ ਨਹ ਤੋਟਾ।
ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੰਡਾਂ ਕੇ ਵਾਲੀ। ਵਰਯਾਮ ਸਿੰਘ ਹੈ ਬਾਹਰ ਆਲੀ ॥੮੪।
ਇਤ ਆਦਿਕ ਵਿਦਯਾ ਕੇ ਹੇਤਾ। ਮਿਲੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇ ਪੜ੍ਹਨੇ ਚੇਤਾ।
ਚੌਬੀ ਬਰਸ ਉਮਰ ਤਬ ਭਈ। ਕੱਤਕ ਪੂਰਨ ਮਾਸ਼ੀ ਠਈ ॥੮੫॥
ਐਤਵਾਰ ਦਿਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ। ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਕਰਾਇ ਸਕੇਲੇ।
ਕਰ ਅਰਦਾਸਿ ਕਥਾ ਆਰੰਭੀ। ਪਾਠਕ ਸ੍ਰੋਤੇ ਦੇਖ ਅਚੰਭੀ ॥੮੬॥

ਚਾਲੀ ਦਿਨ ਮੇ ਜਪੁਜੀ ਅਰਥਾ। ਸੁਣ ਸ੍ਰੋਤੇ ਪਾਠੀ ਸੁਖ *ਭਰਥਾ।
ਰਹਿਰਾਸਿ ਤੇ ਸੋਹਿਲਾ ਹੋਇਓ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਆਰੰਭ ਅਲੋਇਓ ॥੮੭॥
ਸਣੇ ਸਣੇ ਸਭ ਰਾਗ ਪੜ੍ਹਾਵਤ। ਸੁਣ ਸੁਣ ਸ਼ਾਂਤ ਲੋਕ ਗਨ ਪਾਵਤ।
ਆਠ ਪਹਿਰ ਇਉ ਨਿਯਮ ਰਹਾਇਓ।ਏਕ ਵਜੇ ਰਾਤੀ ਉਠ ਨ੍ਹਾਇਓ।੮੮।
ਚਾਰ ਵਜੇ ਤਕ ਨਾਮੁ ਅਲਾਵੈ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੰਤਨਿ ਮਨੁ ਭਾਵੈ।
ਕੀਰਤਨ ਆਸਾ ਵਾਰ ਮਿਲ ਗਾਵੈ। ਸੱਤ ਵਜੇ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਵੈ ॥੮੯॥
ਕਥਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਹੈ ਵਰ ਸੰਥਾ। ਸਾਢੇ ਅੱਠ ਤਕ ਭੋਗ ਪਵੰਥਾ।
ਪੰਜ ਗ੍ਰੰਥੀ ਪਾਠ ਨਿਤ ਨੇਮਾ। ਪੰਜ ਬਾਣੀਆਂ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰੇਮਾ ॥੯੦॥
ਬਿਚਰੈ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਤ ਰਹਾਵੈ। ਦਿਨ ਕੇ ਸਾਢੇ ਦਸ ਫਿਰ ਆਵੈ।
ਸੰਤ ਥਿਰੈ ਕੁਟੀਆ ਮੇ ਆਈ। ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ਸੇਵੈ ਹਿਤ ਲਾਈ ॥੯੧॥
ਸੰਗਤਿ ਵਿਚਾਰਨ ਸੰਥਾ ਕਰਹੀ। ਸ਼ੁਧ ਪਾਠ ਕੋ ਦੇਖ ਉਚਰ ਹੀ।
ਬਾਰਾਂ ਵਜੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਾ ਛਕ ਹੀ। ਫੇਰ ਬਿਰਾਜ ਅਨੰਦ ਕੋ ਤਕਹੀ ॥੯੨॥
ਦੋ ਬਜੇ ਦਿਨੇ ਕਰੈ ਇਸ਼ਨਾਨੰ। ਸਿਮਰੈ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰੇਮ ਉਰ ਠਾਨੰ।
ਚਾਰ ਵਜੈ ਫਿਰ ਲਾਇ ਦੀਵਾਨੰ। ਕੀਰਤਨ ਹੋਵੈ ਕਥਾ ਸੁਨਾਨੰ ॥੯੩॥
ਰਹਿਰਾਸ ਕੋ ਪਾਠ ਕਰਾਈ। ਹੋਇ ਅਰਦਾਸ ਅਪਨ ਥਾਂ ਜਾਈ।
ਬਿਚਰੈ ਹੋਇ ਇਕਾਂਤ ਇਕ ਘੰਟਾ। ਦ੍ਵੈਤ ਖੰਡ ਸਭ ਮੇਟੈ ਟੰਟਾ ॥੯੪॥
ਲੰਗਰ ਵਰਤੈ ਸਭ ਮਿਲ ਪਾਵੈ। ਭਾਂਤ ਭਾਂਤ ਕਰ ਸਭ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ।
ਪੰਗਤ ਬੈਠ ਭੋਜਨ ਕੋ ਖਾਹੀ। ਆਤਮ ਰਸ ਮੈ ਮਗਨ ਸਦਾਈ ॥੯੫॥
ਅਠ ਵਜੇ ਤੋ ਨੌ ਤਕ ਭਾਈ। ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉਤਰ ਸਿੰਘ ਕਰੈ ਬਨਾਈ।
ਸ਼ੰਕਾ ਕਰੈ ਉਤਰ ਸੰਤ ਦੇਈ। ਨੌ ਵਜੇ ਇਕਾਂਤ ਰਸ ਲੇਈ ॥੯੬॥
ਕੀਰਤਨ ਸੋਹਿਲਾ ਪੜ ਬਿਸਰਾਮੈ। ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੈ ਬਿਰਤੀ ਲਾਮੈ।
ਬਿਰਤੀ ਕੋ ਲੈ ਸਤਿ ਗੁਣ ਕਰ ਹੀ।ਸਹਿਜ ਸਮਾਧ ਵਿਖੈ ਨਿਤ ਥਿਰਹੀ।।੯੭।
ਮਨੁ ਸੰਕਲਪ ਨ ਰਹਿਣੇ ਦੀਨਾ। ਹੋਇ ਅਵਿਰਤ ਮਹਾਂ ਰਸ ਭੀਨਾ।

*ਰਿਦਾ ਰੂਪੀ ਥਾਂ ਸੁਖ ਨਾਲ ਭਰ ਲੀਤਾ।

ਦਸ ਵਜੇ ਤਬ ਜਾਇ ਬਿਰਾਜੈ। ਸੁਖ ਸੁ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸਿਮਰਨ ਰਾਜੈ ॥੯੮॥
ਏਕ ਵਜੇ ਰਾਤੀਂ ਇਸ਼ਨਾਨੈ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਧਿਆਨ ਸੁ ਠਾਨੈ।
ਐਸੇ ਨਿਤਨੇਮ ਅਠ ਜਾਮਾ। ਨਿਰਹੰਕਾਰ ਰਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਧਾਮਾ ॥੯੯॥
ਨਿਤ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਵੈ। ਸੁਣ ਸ੍ਰੋਤੇ ਮਨੁ ਆਨੰਦ ਪਾਵੈ।
ਰਹਿਤ ਗੁਰੂ ਕੀ ਰਾਖੈ ਸਾਰੀ। ਗਾਤਰੇ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਸੋ ਧਾਰੀ ॥੧੦੦॥
ਆਪ ਜਪੈ ਨਾਮੁ ਸਭਨ ਜਪਾਵੈ। ਰਿਦੇ ਨਿਰਮਾਨ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ।
ਮੁਖਭਗਤੀ ਤਨੁ ਮੈ ਬੈਰਾਗਾ।ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਇਸ ਰਹਿਤ ਮੇਪਾਗਾ।੧੦੧।
ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਕੋ ਰਸ ਮਾਨੈ। ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਕੇ ਕੁਰਬਾਨੈ।
ਸ੍ਰੀਰਾਗ ਤੇ ਮਾਝ ਸੋ ਹੋਏ। ਗਉੜੀ, ਆਸਾ, ਗੂਜਰੀ ਜੋਏ ॥੧੦੨॥
ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ, ਬਿਹਾਗੜਾ ਜਾਨੋ। ਵਡਹੰਸ, ਸੋਰਠ ਪਹਿਚਾਨੋ।
ਧਨਾਸਰੀ ਤੇ ਜੈਤਸਰੀ ਹੈ। ਟੋਡੀ, ਬੈਰਾੜੀ ਸੁਖ ਭਰੀ ਹੈ ॥੧੦੩॥
ਤਿਲੰਗ ਜੋ ਸੂਹੀ, ਰਾਗ ਬਿਲਾਵਲ। ਗੌਂਡ, ਰਾਮਕਲੀ ਭਈ ਉਤਾਵਲ।
ਨਟ ਨਾਰਾਇਨ, ਮਾਲੀ ਗਉੜਾ।ਮਾਰੂ, ਤੁਖਾਰੀ, ਕੇਦਾਰਾ ਦਉੜਾ।੧੦੪।
ਭੈਰਉਂ, ਬਸੰਤ, ਸਾਰਿੰਗ ਗਾਨਾ। ਮਲਾਰ, ਕਾਨੜਾ ਹੈ ਕਲਿਆਨਾ।
ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਤੇ ਜੈਜਾਵੰਤੀ। ਆਗੇ ਆਏ ਸਲੋਕ ਸਹਿਸਕ੍ਰਿਤੀ ॥੧੦੫॥
ਗਾਥਾ, ਫੁਨਹੇਂ ਭਏ ਸਮਾਪਤ। ਚਉਬੋਲੇ ਭੀ ਨਾਲ ਅਲਾਪਤ।
ਕਬੀਰ ਫਰੀਦ ਸਲੋਕ ਭਏ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਵਾਕ ਸਵੈਯੇ ਜੇ ਹੈ ॥੧੦੬॥
ਇਕ ਸੌ ਤਰਤਾਲੀ ਸਭੀ ਸਵੱਯੈ। ਪੂਰਨ ਕਰੇ ਮਨ ਆਨੰਦ ਕੱਯੈ।
ਵਾਰਾਂ ਵਧੀਕ ਸਰਬ ਗੁਰ ਕੇਰੇ। ਕਥਾ ਕਰੀ ਇਕ ਰਸ ਬਿਨ ਦੇਰੇ ॥੧੦੭॥
ਨਾਵੇਂ ਮਹਲ ਸਲੋਕ ਸੁਨਾਇਓ। ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਰਾਗਮਾਲਾ ਕੋ ਗਾਇਓ।
ਜਪੁਜੀ ਪੜ੍ਹੈ ਅਰਦਾਸ ਕਰਾਈ। ਸੌਣ ਸੰਗ੍ਰਾਂਦ ਭੋਗ ਕੋ ਪਾਈ ॥੧੦੮॥
ਬਹੁ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਵਰਤਿਓ ਤਿਸ ਵੇਲੇ। ਜਿਨ ਲੀਓ ਤ੍ਰਿਪਤੇ ਛਕ ਮੇਲੇ।
ਪੰਜ ਸੌ ਰੁਪਯਾ ਭੇਟਾ ਹੋਇਓ। ਸੰਤਾਂ ਆਗੇ ਸੰਗਤ ਢੋਇਓ ॥੧੦੯॥
ਲੀਆ ਸੰਤਾਂ ਨਾਹੀ ਤਬ ਹੀ। ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਕੀ ਭੇਟ ਸੁ ਸਭ ਹੀ।

ਸੰਗਤ ਨੇ ਦੇ ਦੀਆ ਮੁਰਾਲੇ। ਪੰਜ ਸੌ ਦਾ ਲੰਗਰ ਬਹੁ ਚਾਲੇ ॥੧੧੦॥
ਸੰਤ ਬਿਰਾਗ ਬਿਖੇ ਨਿਤ ਰਹੈ। ਨਾਮੁ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜੋਗ ਸੁ ਲਹੈ।
ਪਹਿਲੀ ਕਥਾ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਈ। ਸੰਤ ਪੂਰੇ ਰਹਿ ਆਨੰਦ ਸੋਈ ॥੧੧੧॥
ਨਾਮੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇ ਮਸਤਾਨੇ। ਇਕ ਰਸ ਬਿਰਤੀ ਮੇ ਕੁਰਬਾਨੇ।
ਗਾਵਤ ਕੀਰਤਨ ਸੰਝ ਸਵੇਰੇ। ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਨਿਕਟ ਸੁ ਹੇਰੇ ॥੧੧੨॥
ਦੋਹਿਰਾ–ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ, ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਬਲਿਹਾਰ।
ਅੰਗ ਸੰਗ ਬਸਹੋ ਸਦਾ, ਕੋਟ ਵਾਰ ਨਮਸ਼ਕਾਰ ॥੧੧੩॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰੰਥੇ ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕੀਤਾ, ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਇ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਕਥਾ ਸੰਤ ਪੂਰੇ ਕੀਤੀ, ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨੰ ਵੀਹਵਾਂ ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥੨੦॥

ਇਕ ਸੋਢੀ ਜੋਗ ਕਮਾਵਨ ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ੂਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਾਵਣਾ ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਣੇ

ਦੋਹਿਰਾ–ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਜੀ, ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦਸਮੇਸ਼।
ਮਨੁ *ਮਲਿੰਦ ਕਰ ਚਰਨ ਮੇ, ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਹੋ ਹਮੇਸ਼ ॥੧॥

– ਚੌਪਈ –

ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ। ਰਹਿ ਇਕਾਂਤ ਸਿਮਰੈ ਮਨੁ ਬਾਨੀ।
ਸੰਤ ਪੂਰੇ ਮੇ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰਾ। ਗੁਰਮਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਈ ਹਿਤ ਧਾਰਾ ॥੨॥
ਇਕ ਸੌ ਸਿੰਘ ਸਜਿਓ ਤਬ ਆਈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਿਓ ਸੁਖ ਪਾਈ।
ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀਆ। ਪੰਜ ਕਕਾਰ ਕੀ ਰਹਿਤ ਰਖੀਆ ॥੩॥
ਗਾਤ੍ਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਰਖੋ ਸੰਤ ਭਾਖੈ। ਦੇਇ ਪਹਿਨਾਇ ਸਭ ਕੋ ਅਭਿਲਾਖੈ।

*ਭੌਰਾ।

ਰਹਿਤ ਸੰਗ ਬਹੁ ਪ੍ਰੀਤ ਰਖੰਤੇ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਨਿਸ ਦਿਨ ਉਚਰੰਤੇ ॥੪॥
ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਸੋਢੀ ਇਕ ਚੰਗਾ। ਡਿੰਗੇ ਕੋ ਵਾਸੀ ਹਿਤ ਸੰਗਾ।
ਸੋ ਚਲ ਆਇਓ ਸੰਤਾਂ ਪਾਸੀ। ਸੰਤ ਪੂਰੇ ਜਹਿੰ ਬਸੈ ਅਨਾਸੀ ॥੫॥
ਨਮਸ਼ਕਾਰ ਕਰ ਬੈਠਿਓ ਪਾਸਾ। ਬਚਨ ਬਿਲਾਸ ਕਰੇ ਹਿਤ ਰਾਸਾ।
ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਕਰਤ ਇਹ ਖਾਸਾ। ਆਪਣੀ ਯੋਗ ਕਲਾ ਪ੍ਰਕਾਸਾ ॥੬॥
ਆਸਨ ਭੇਦ ਪ੍ਰਿਥਮੈ ਭਾਖਾ। ਨਿਉਲੀ ਕਰਮ ਕਰੈ ਅਭਿਲਾਖਾ।
ਧੋਤੀ ਬਸਤੀ ਨੇਤੀ ਗਾਈ। ਜਿਵ ਆਸਨ ਦੀਨੇ ਤਿਨ ਭਾਈ ॥੭॥
ਤਬ ਸੰਤਨ ਮਿਲ ਤਾਂ ਕੇ ਸੰਗਾ। ਯੋਗ ਸਾਧਨਾ ਲਖੀ ਅਭੰਗਾ।
ਸਾਸ ਉਤਾਰਨ ਫੇਰ ਚੜ੍ਹਾਵਨ। ਕੁੰਭਕ ਮੇ ਨੀਕੇ ਠਹਰਾਵਨ ॥੮॥
ਸੁਖਮਨਾ ਸੇ ਦਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ। ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਭੇਦ ਅਨਹਦ ਝੁਨਕਾਰਾ।
ਤਤ ਤੰਤੀ ਬਿਤ ਚਰਮਕਾ ਜਾਨਾ। ਘਨ ਕਾਂਸੀ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਪਛਾਨਾ।੯।
ਨਾਦ ਸ਼ਬਦ ਘਟ ਕੋ ਪਹਚਾਨਾ। ਸਾਸ ਸੁਖਰ ਪੰਚ ਨਾਦ ਬਖਾਨਾ।
ਇਕ ਰਸ ਸ਼ਬਦ ਪੰਚ ਦਸ ਬੋਲੈ। ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਨ ਚਮਕ ਅਡੋਲੈ ॥੧੦॥
ਅਨਿਕ ਰੂਪ ਘਰ ਰੰਗ ਅਪਾਰਾ। ਸੂਖਮ ਮੂਰਤਿ ਓਅੰਕਾਰਾ।
ਪੇਖ ਸਰਬ ਜਗ ਅੰਤਰ ਲੋਕਾ। ਜੋਗਾਨੰਦ ਮਿਟਾਵੈ ਸ਼ੋਕਾ ॥੧੧॥
ਪੰਚ ਤੱਤ ਕੋ ਧਿਆਨ ਨਿਹਾਰਾ। ਸਿਆਮ ਸੇਤ ਪੀਤ ਰੰਗ ਅਪਾਰਾ।
ਲਾਲ ਹਰਾ ਮਿਲ ਰੂਪ ਅਨੰਤਾ। ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਦੀਪ ਬੇਅੰਤਾ ॥੧੨॥
ਤਾਰੇ ਚੰਦ ਸੂਰ ਆਨੰਤਾ। ਰਿਖੰ ਅਵਿਤਾਰ ਸਿੱਧ ਆਗੰਤਾ।
ਰਿਧ ਸਿਧ ਨਿਧ ਮੇ ਪਰਚੈ ਚਿੱਤਾ।ਦਸਮ ਦੁਵਾਰ ਹੈ ਅਦਭੁਤ ਮਿੱਤਾ।੧੩।
ਇਉਂ ਬਹੁ ਦਿਨ ਹੈ ਦਸਮੇਂ ਦੁਵਾਰੇ। ਬੀਚ ਸਮਾਧੀ ਰਹੇ ਸੁਖਾਰੇ।
ਸੋਢੀ ਤਬ ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਉਚਾਰੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਨ ਆਨੰਦ ਭਾਰੈ ॥੧੪॥
ਜੋਗਾਨੰਦ ਹੈ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ। ਇਸ ਕੇ ਸਮ ਨਹਿ ਕੋਊ ਪਹੂਚਾ।
ਸੁਣ ਕਰ ਸੰਤ ਤਬੈ ਮੁਸਕਾਏ। ਸੋਢੀ ਸਾਹਿਬ ਸੁਣੋ ਚਿਤ ਲਾਏ ॥੧੫॥
ਜੇ ਮੈ ਨਾਹਿੰ ਜੋਗ ਰਸ ਲੇਤਾ। ਤਾਂ ਤੁਮਰੋ ਬਚ ਮਾਨਤ ਏਤਾ।

ਜੋਗ ਤੇ ਭਗਤਿ ਬਡੀ ਲਖ ਚੀਤਾ । ਜਿਸਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਲਾ ਪੀਤਾ ।੧੬।
ਤਾਂਕੋ ਜੋ ਆਨੰਦ ਹੈ ਆਇਓ । ਸੋ ਜੋਗੀ ਕੋ ਨਹੀ ਥਿਆਇਓ ।
ਮੈ ਪਹਿਲੇ ਰਸ ਲੇਤਾ ਓਹੀ । ਅਬ ਤੁਮਰਾ ਪਿਖ ਜੋਗ ਲਯੋਹੀ ॥੧੭॥
ਪ੍ਰੇਮ ਸਮਾਨ ਜੋਗ ਰਸ ਕਾਹੀ । ਨਾਮੁ ਸਦਰਸ਼ ਧਿਆਨ ਕਛੁ ਨਾਹੀ ।
ਗਿਆਨ ਸਦਰਸ਼ ਨ ਜੋਗ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਾ।ਦਿਬ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸਮ ਨਹੀ ਹੁਲਾਸਾ।੧੮।
ਤੁਮਰਾ ਜੋਗ ਮੈ ਦੇਖਨ ਕੀਆ । ਨਸ਼ਟ ਸਰੀਰ ਸੰਗ ਹੀ ਲਹੀਆ ।
ਗੁਰਮਤਿ ਮੇ ਜੋ ਜੋਗ ਕਮਾਈ । ਸੋ ਸੁਣੀਐ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਲਾਈ ॥੧੯॥
ਸਰੀਰ ਅੰਤ ਸੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾਸਾ । ਜਨਮੈ ਜਨਮਿਓ ਨਾਹੀ ਭਾਸਾ ।
ਬਢਤੇ ਬਢਤ ਨਹੀਂ ਸੋ ਜਾਈ । ਘਟਤੈ ਘਟੈ ਨਹੀਂ ਸੁਣ ਭਾਈ ॥੨੦॥
ਇਕ ਰਸ ਆਨੰਦ ਨਿਰ ਉਪਾਧਾ । ਸਦਾ ਰਹੈ ਨਹ ਹੋਵਤ ਬਾਧਾ ।
ਰੋਮ ਰੋਮ ਮੇ ਸਰਬ ਬਿਆਪਾ । ਅੰਤਰ ਬਾਹਿਰ ਇਕ ਰਸ ਆਪਾ ॥੨੧॥
ਜੋਗ ਨਹੀ ਤਹਿ ਕੋਇ ਅਨੰਦਾ । ਮਿਲਿਓ ਜਾਂਕੋ ਮਨੁ ਭਾਵੰਦਾ ।
ਸਾਧਨ ਇਹ ਲਖੋ ਸੁਣ ਜੋਗੀ । ਇਸ ਮੇ ਦੇਹ ਪ੍ਰੀਤ ਹੂੈ ਸੋਗੀ ॥੨੨॥
ਤਾਂ ਮੇ ਸਰਬ ਜਗਤ ਲੈ ਹੋਵੈ । ਇਸ ਮੇ ਰਾਗ ਰੰਗ ਭਲ ਜੋਵੈ ।
ਖੇਚਰੀ ਭੂਚਰੀ ਚਰਚਰੀ ਮੁੰਦ੍ਰਾ । ਅਗੋਚਰੀ ਉਨਮਨੀ ਲਾਗਤ ਸੁੰਦ੍ਰਾ ।੨੩।
ਤਾਂ ਮੈ ਪੰਚ ਤਤ ਤਨ ਨਾਹੀ । ਏਕੋ ਆਪ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਾਹੀ ।
ਰਿੱਧ ਸਿੱਧ ਦਰ ਗੋਲੀ ਵਾਕੇ । ਜੋਗੀ ਰਿੱਧ ਸਿੱਧ ਕੋ ਤਾਕੇ ॥੨੪॥
ਅਸ਼ਟ ਅੰਗ ਭਗਤੀ ਕੇ ਸੁਣੀਏਂ । ਜਮ ਪਹਿਲੇ ਮਨੁ ਨੀਵਾਂ ਗੁਣੀਏ ।
ਅਪਨੇ ਗੁਣ ਤੇ ਰਹੈ ਅਮਾਨਾ । ਸੀਸ ਚਰਨ ਤਲ ਜਗ ਕੇ ਜਾਨਾ ॥੨੫।
ਨੇਮ ਏਹੁ ਸਤਿ ਸੰਗਤ ਕਰੈ । ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣ ਮਨੁ ਧਰੈ ।
ਜੇ ਪੜ੍ਹ ਸਕੈ ਪੜ੍ਹੈ ਹਿਤ ਲਾਈ । ਅਥਵਾ ਸੁਣੈ ਇਕਾਗਰ ਤਾਈ ॥੨੬॥
ਦੇਸ ਇਕੰਤ ਤੀਸਰਾ ਏਹੀ । ਸਰਬ ਬਿਆਪਿਓ ਆਪ ਸਨੇਹੀ ।
ਹੋਰ ਦੂਸਰਾ ਲਖਿਐ ਨਾਹੀ । ਪੂਰਨ ਏਕੋ ਘਟ ਘਟ ਮਾਹੀ ॥੨੭॥
ਆਸਨ ਏਹੀ ਸਮਝੋ ਚਿੱਤਾ । ਬਿਰਤ ਅਕਾਲ ਬਿਖੈ ਕਰ ਥਿੱਤਾ ।

ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰਾ । ਪੂਰਕੁ ਕੁੰਭਕ ਰੇਚਕ ਵਾਰਾ ॥੨੮॥
ਪੂਰਕੁ ਗੁਰ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਣੇ ਹੈ । ਤਾਂਤੇ ਸਮਝੀ ਵਸਤ ਜੋ ਲੈ ਹੈ ।
ਖੈਂਚ ਕਰ ਸਰਬ ਓਰ ਤੇ ਤਾਹੀ । ਰਿਦੈ ਟਿਕਾਵੈ ਗੁਰ ਬਚ ਮਾਹੀ ॥੨੯॥
ਕਰ ਚਿੰਤਨ ਕੋ ਨਹੀਂ ਤਿਆਗੈ । ਕੁੰਭਕੁ ਮਨੁ ਸਤਿ ਮੇ ਥਿਰ ਲਾਗੈ ।
ਰੇਚਕ ਜੋ ਗੁਰ ਤਿਆਗਨ ਭਾਖਾ।ਹੰਗਤਾਆਦਿ ਤਿਆਗ ਸੁਖ ਲਾਖਾ।੩੦।
ਧਿਆਨ ਇਹ ਜੋ ਪੜ੍ਹਨੈ ਲਾਗੈ । ਜੇ ਸੁਨਤੋ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਜਾਗੈ ।
ਸ਼ਬਦ ਅਰਥ ਮੇ ਬ੍ਰਿਤ ਟਿਕਾਵੈ। ਸੰਕਲਪ ਨ ਫੁਰੈ ਨ ਦ੍ਵੈਤ ਬੰਧਾਵੈ ।੩੧।
ਧਾਰਨਾ ਇਹੁ ਸੁਣੋ ਮਨੁ ਪਿਆਰੇ । ਜੇ ਫੁਰਨਾ ਕੋ ਮਨੁ ਮੇ ਧਾਰੇ ।
ਰੋਕ ਸ਼ਬਦ ਮੇ ਮਨੁ ਕੋ ਲਾਵੈ । ਗੁਰਮਤਿ ਜੋਗ ਭਲੇ ਹਿਤ ਭਾਵੈ ॥੩੨॥
ਨਾਮ ਸਮਾਧਿ ਸੁਨੋ ਬੁਧਵਾਨਾ । ਜਬ ਮਨੁ ਟਿਕਿਓ ਕਛੁ ਚਿਰ ਜਾਨਾ ।
ਸ਼ਬਦ ਬਿਖੈ ਲਗ ਜਾਇ ਸਮਾਧ। ਆਠ ਪਹਿਰ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਸਾਧ ।੩੩।
ਆਠ ਪਹਿਰ ਜਬ ਬਿਸਰੈ ਨਾਹੀ । ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਸਮਾਧ ਸੋ ਤਾਹੀ ।
ਮਿਲੈ ਸਹਿਜ ਪਦ ਤਾਂਹਿ ਬਿਲਾਸਾ। ਸੋਵਤ ਬੈਠਤ ਨਾਹੀਂ ਨਾਸਾ ॥੩੪॥
ਬੋਲਤ ਚਲਤ ਨ ਖਾਵਤ ਨਾਸੈ । ਕਾਰਜ ਕਰਤ ਨ ਅਨਦ ਬਿਨਾਸੈ ।
ਇਕ ਰਸ ਸਭ ਮੇ ਏਹੀ ਜੋਗਾ । ਹਮ ਨੇ ਸਾਧਿਓ ਗੁਰਮਤ ਲੋਗਾ ॥੩੫॥
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕਿਰਪਾ ਇਹ ਦਾਤੀ। ਭਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਅਧਿਕ ਸੁਹਾਤੀ ।
ਹਰਿ ਰਸ ਸਮ ਜੋਗਾ ਰਸ ਨਾਹੀ । ਮੈ ਜਾਤਾ ਗੁਰਮਤਿ ਜਬ ਪਾਹੀ ॥੩੬॥
ਸੁਣ ਸੋਢੀ ਬਿਨਤੀ ਬਚ ਬੋਲਾ । ਧੰਨ ਜਿਨ੍ਹੈ ਰਸ ਏਕੋ ਟੋਲਾ ।
ਮੋਕੋ ਦੇਵੋ ਬ੍ਰਹਮਾਂਨੰਦਾ । ਤੁਮ ਗੁਰ ਕੇ ਸਿੱਖ ਅਹੋ ਬਿਲੰਦਾ ॥੩੭॥
ਜੋਗ ਸੰਗ ਮੇ ਆਯੁ ਵਿਹਾਈ । ਸ਼ਾਂਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਕਣੀ ਨ ਪਾਈ ।
ਤਬ ਸੰਤਾਂ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ ਭਾਖਾ । ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਪ ਪੂਰ ਭਿਲਾਖਾ ॥੩੮॥
ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਮੋਕੋ ਦੀਆ । ਤਾਂ ਮੈ ਧਾਰਨ ਰਿਦ ਮੇ ਕੀਆ ।
ਤੋ ਕੋ ਜੇ ਭਾਵਤ ਗੁਰ ਜਾਪੂ । ਅਜਪਾ ਜਾਪ ਸੇਵੇ ਦੁਖ ਖਾਪੂ ॥੩੯॥
ਸੁਣ ਸੋਢੀ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆ । ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਮੰਤ੍ਰ ਦੀਆ ।

ਜਪੁ ਨਿਸ ਦਿਨ ਮਨੁ ਭਰਮ ਨਸਾਵਾ। ਤਤ ਵੇਤਾ ਹੋਇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਵਾ ॥੪੦॥
ਨਾਮੁ ਸੰਗ ਤਿਨ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗਾਈ । ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਮਾਈ।
ਤਾਂਕੀ ਪਤਨੀ ਸੋਢਨਿ ਆਈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਿਓ ਹਰਖਾਈ॥੪੧॥
ਸੰਤ ਪੂਰੈ ਇਉਂ ਰਹਿ ਬਹੁ ਕਾਲਾ । ਆਏ ਗੁਰੂ ਦੁਵਾਰ ਮੁਰਾਲਾ।
ਪੰਦਰਾਂ ਭਾਦ੍ਰੋਂ ਮੇਲਾ ਭਇਓ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੁ ਕਇਓ ॥੪੨॥
ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਮਿਲ ਸੰਤ ਛਕਾਈ। ਇਕ ਸੌ ਬੀਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਭਾਈ।
ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਰਹਿ ਛਾਈ। ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਦੇਤ ਬਧਾਈ ॥੪੩॥
ਊਜਲ ਚੰਦ ਸਮਾਨ ਦਿਸੰਤੀ । ਘਰ ਘਰ ਭੂਲੀ ਮਰਾਲਨਿ ਪੰਤੀ।
ਸੇਸ ਸਾਰਦਾ ਥਕਤੇ ਜਨੀਏ। ਕਿਆ ਕਿਆ ਗੁਣ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਭਨੀਏ॥੪੪॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ । ਆਪ ਤਰੇ ਸੰਗਤਿ ਕੁਲ ਤਾਰੇ।
ਬੀਚ ਮੁਰਾਲੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈ । ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਜਗਤ ਫਲਾਈ ॥੪੫॥
ਜੋੜ ਮੇਲ ਜੋ ਭਇਓ ਸਮਾਪਤ । ਬਹੁ ਸਾਧੂ ਰਹੈ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਕੋ ਜਪੈ ਜਪਾਵੈ । ਮਾਨ ਸਰੋਵਰ ਹੰਸ ਰਹਾਵੈ ॥੪੬॥

ਕਬਿੱਤ–ਸੰਤ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਪਿਆਰੇ ਗਿਆਨ ਕੇ ਸਮੁੰਦ ਵਾਰੇ, ਲਾਇ ਰਹੈਂ ਧਿਆਨ ਭਾਰੇ ਗੁਰੂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਮੇ। ਸੇਵਾ ਕੋ ਕਮਾਂਵਦੇ ਹੈਂ ਭਗਤਿ ਅਲਾਵਦੇ ਹੈਂ, ਪ੍ਰੇਮ ਲਿਵ ਲਾਂਵਦੇ ਹੈਂ ਏਕੋ ਨਿਰਾ ਧਾਰ ਮੇ। ਧਾਰ ਰਿਧ ਸਿਧ ਰੂਪ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹੈ ਖੜੀ ਅਨੂਪ, ਪਾਠੁ ਜੋ ਅਖੰਡ ਊਪ ਕਰੈ ਇਕ ਸਾਰ ਮੇ। ਲੰਗਰ ਅਤੁਟ ਦੇਵੈਂ ਤਪ ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਸੇਵੈਂ, ਰਾਤ ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਸੋਵੈਂ ਲੀਆ ਹਰਿ ਭਾਰ ਮੇ ॥੪੭॥

-- ਚੌਪਈ --

ਸੰਤ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਪੂਰਨ ਗਿਆਨੀ। ਬਡ ਤਪਸੀ ਨਿਸ ਦਿਨੰ ਧਿਆਨੀ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੰਤਰ ਕੋ ਸੇਵੈ । ਆਨ ਕਾਜ ਕੋ ਨਾਮੁ ਨ ਲੇਵੈ ॥੪੮॥
ਪਾਲਾ ਗਰਮੀ ਸਮ ਕਰ ਜਾਨੈ। ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਨਿਸ ਦਿਨ ਠਾਨੈ।
ਬਹੁਤ ਅਖੰਡ ਪਾਠੁ ਕਰਵਾਏ । ਚੌਪਾਲੇ ਗੁਰਦ੍ਵਾਰਾ ਪਾਏ ॥੪੯॥

ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਗੁਰ ਕੇ ਲੰਗਰ। ਖੁੱਲਾ ਰਾਹ ਕਰਾਇਓ ਅੰਦਰ।
ਸੰਗਿ ਮਰਮਰ ਬਹੁਤ ਲਗਾਯੋ। ਸੇਵਾ ਗੁਰ ਕੀ ਨਿਸ ਦਿਨ ਭਾਯੋ॥੫੦॥
ਰਾਤੀ ਜਾਗੈ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ । ਆਲਸ ਤਿਆਗ ਉਦਮ ਚਿਤ ਲਾਵੈ।
ਪੰਠੇ ਹਾਰੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮਾਂ । ਮਾਇਆ ਦੇਇ ਚਾਹੈ ਨਿਤ ਖੇਮਾਂ ॥੫੧॥
ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਹੇਤ ਸੰਤ ਲਾਵੈ । ਲੰਗਰ ਭਜਨ ਬਿਨਾ ਨ ਸੁਖਾਵੈ।
ਪਰ ਉਪਕਾਰੀ ਅਜਪਾ ਜਾਪੀ । ਸੰਤ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਸੇਵ ਕਰਾਪੀ ॥੫੨॥
ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਕਰੈ ਪਰੇਮਾਂ । ਬੈਠੋ ਇਨ ਸੌਂ ਮਿਲ ਨਿਧ ਛੇਮਾਂ।
ਕਬ ਇਕਾਂਤ ਮੇ ਜਾਇ ਟਿਕੰਤੇ । ਪਬੀ ਬੈਠ ਭਜਨ ਕਰਵੰਤੇ ॥੫੩॥
ਮਨੁ ਬੈਰਾਗ ਲਗਾ ਨਿਸ ਦਿਨਾਂ। ਨਾਮੁ ਬਿਨਾਂ ਨਹ ਰਹੈ ਇਕ ਖਿਨਾਂ।
ਮੁਰਾਲੈ ਕੇਤਕ ਦਿਨ ਇਉਂ ਬੀਤੇ। ਮਿਲ ਸੰਗਤ ਕੋ ਚਲੇ ਅਭੀਤੇ ॥੫੪॥
ਭਿੰਡਰੀ ਆਇ ਦਿਖੇ ਪਿਤ ਪਿਆਰੇ । ਫਤਹ ਗੁਰੂ ਕੀ ਮਿਲੇ ਉਚਾਰੇ।
ਦੇਖ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸੁ ਹੋਵਾ । ਸਦਾ ਗੀਤ ਜਪੁ ਪਾਠ ਕਰੋਵਾ ॥੫੫॥
ਰਹਿ ਕੇਤਕ ਦਿਨ ਸੇਵਾ ਕੀਨੀ। ਪਿਤ ਤੇ ਆਗਿਆ ਮਾਂਗ ਸੋ ਲੀਨੀ।
ਚਾਰ ਸੈ ਰੁਪਯਾ ਘਰ ਤੇ ਲੀਆ । ਤੀਰਥ ਦੇਖਣ ਇੱਛਾ ਕੀਆ ॥੫੬॥
ਭਿੰਡਰਾਂ ਤੇ ਚਾਲੇ ਤਬ ਪਾਏ । ਕੁਰਛੇਤ੍ਰ ਮੇ ਆਣ ਸੁਹਾਏ।
ਗੁਰਦਵਾਰਾ ਛੇਵੇਂ ਗੁਰ ਕੇਰਾ। ਗੁਰ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਥਾਨ ਭਲੇਰਾ॥੫੭॥
ਅਸ਼ਟਮ ਗੁਰ ਕੋ ਸੋਹੈ ਥਾਨਾਂ । ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਰਨ ਟਿਕਾਨਾਂ।
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਚਰਚਾ ਕੋ ਥਾਈ। ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕਛੁ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਈ ॥੫੮॥
ਕਰ ਸ਼ਨਾਨ ਕੋ ਦੀਨੋ ਦਾਨਾ । ਲੰਗਰ ਗੁਰ ਕੇ ਕੀਨੋ ਖਾਨਾ।
ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਆਗੇ ਚਾਲੇ। ਗਾਡੀ ਹੋਇ ਸਵਾਰ ਸੁਖਾਲੇ ॥੫੯॥
ਦਿੱਲੀ ਗੁਰੂ ਦੁਵਾਰੇ ਸਾਰੇ । ਰਹਿ ਦੇਖੇ ਗੁਰੂ ਕਥਾ ਉਚਾਰੇ।
ਦਿੱਲੀ ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੰਤੀ । ਤੇਰਾਂ ਦਿਨ ਰਾਖੇ ਹਿਤ ਵੰਤੀ ॥੬੦॥
ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰਵਾਹ ਚਲਾਇਓ। ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕੋ ਨਦ ਬਹਾਇਓ।
ਦੇਗ ਕਰਾਇ ਪਰਸ ਗੁਰਦੁਵਾਰੇ। ਬਿਦਾ ਹੋਇ ਮਨ ਆਨੰਦ ਧਾਰੇ॥੬੧॥

ਮਥਰਾ ਗਏ ਬਿੰਦ੍ਰਾਬਨ ਭਾਈ । ਕਥਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ ਗਾਈ ।
ਸੁਣ ਪੰਡਤ ਭਏ ਬਹੁ ਪ੍ਰਸੰਨਾ । ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੇ ਸਿਖ ਹੈ ਧੰਨਾ ॥੬੨॥
ਆਗੇ ਗਵਾਲੀਏਰ ਕੋ ਹੇਰਾ । ਬੰਦੀ ਛੋੜ ਥੜਾ ਹੈ ਬਡੇਰਾ ।
ਫਿਰ ਗੱਡੀ ਸਵਾਰ ਹੋਇ ਗਏ । ਨਾਦੇੜ ਦੱਖਣ ਜਾਵਤ ਭਏ ॥੬੩॥
ਸ੍ਰੀ ਸੱਚ ਖੰਡ ਹਜ਼ੂਰ ਸੋ ਜਾਈ । ਰਹਿ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਈ ।
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਗਾਥਾ । ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਕਰਤੇ ਮਨੁ ਹਾਥਾ ।੬੪।
ਅਬਿਚਲ ਨਗਰ ਵਸਾਇਓ ਜਿਸਨੇ । ਗੁਣ ਬੇਅੰਤ ਬਰਨੇ ਕਹੁ ਕਿਸਨੇ ।
ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਦਿਨ ਰਹਿ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਆ।ਆਇਓ ਦੁਸਹਿਰਾ ਮਹੱਲਾ ਥੀਆ।੬੫।
ਦੀਪ ਮਾਲ ਤਕ ਰਹੇ ਤਿਥਾਈ । ਗੋਦਾਵਰੀ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਈ ।
ਰਾਤੀ ਰਹੈ ਗੋਦਾਵਰਿ ਤੀਰਾ । ਜਾਗਤ ਭਜਹੈ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰਾ ॥੬੬॥
ਕਤਕ ਸ਼ੁਦੀ ਪੰਚਮੀ ਮਾਹੀ । ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਮੇ ਮਸਤ ਇਲਾਹੀ ।
ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜਲ ਮੇ ਧੀਰਾ । ਕੰਠ ਪ੍ਰਮਾਨ ਖੜੇ ਮਨੁ ਹੀਰਾ ॥੬੭।
ਸੱਚ ਖੰਡ ਮੁਖ ਕੀਨੋ ਜਾਹੀ । ਨੇਤ੍ਰ ਖੁੱਲੇ ਨਿਰਖਤ ਵਾਹੀ ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਿਮਰਨ ਪ੍ਰਚੰਤਾ । ਸ਼ੁਧ ਦੇਹ ਕੀ ਭੂਲੀ ਸੰਤਾ ॥੬੮॥
ਪ੍ਰੇਮ ਖੈਂਚ ਬਡ ਭਈ ਸੁ ਜਬਹੀ । ਸਤਿਗੁਰ ਦਸਮੇਂ ਪ੍ਰਗਟੇ ਤਬਹੀ ।
ਨੀਲਾ ਤੁਰੰਗ ਸੁਹਾਵਤ ਫਬ ਹੀ । ਕਲਗੀ ਦਮਕੈ ਹੀਰਨ ਛਬ ਹੀ ।੬੯।
ਚੇਹਰਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸੁੰਦਰ ਰਸ ਵਾਰਾ । ਚੰਦਰਮਾਂ ਤੇ ਬਡ ਚਮਕਾਰਾ ।
ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੌੜ ਸੋ ਆਏ । ਚਰਨੀ ਸੀਸ ਤੁਰਤ ਹੀ ਲਾਏ ॥੭੦॥
ਸਤਿਗੁਰ ਤਬ ਹੋਇਕੈ ਪ੍ਰਸੰਨਾ। ਜਾਚੋ ਵਰ ਇਉਂ ਵਾਕ ਕਰੰਨਾ।
ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਆਨੰਦ ਪਾਏ । ਆਠ ਪਹਿਰ ਸਦ ਦਰਸ਼ਨ ਭਾਏ ।੭੧।
ਕਬਹੂੰ ਨ ਬਿਸਰੋ ਪਲ ਖਿਨ ਮਾਹੀ । ਇਹੀ ਚਾਹ ਨਹਿ ਹੋਰ ਰਹਾਈ ।
ਸੁਣ ਪ੍ਰਭੁ ਕੰਠ ਸੰਤ ਤਬ ਲਾਇਓ।ਸਿਰ ਕਰ ਫੇਰਤ ਵਾਕ ਅਲਾਇਓ।੭੨।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਮੇ ਹੋਇਓ । ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੋ ਤ੍ਰਿਪਤ ਸਦ ਜੋਇਓ।
ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਆਗਿਆ ਏਹੀ । ਗੁਰਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹ ਪ੍ਰੀਤ ਸਨੇਹੀ ॥੭੩॥

ਸ਼ਰਧਾ ਧਰ ਦਰਸੈ ਜੋ ਕੋਈ । ਸੋ ਦਰਸ਼ਨ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ।
ਸ਼ਬਦ ਰੂਪ ਮਨੁ ਮਾਹਿ ਬਸਾਵੇ । ਨਾਮੁ ਪ੍ਰੀਤ ਸਦ ਆਪ ਕਮਾਵੇ।੭੪।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਰੂਪਾ । ਪੂਰਨ ਦਰਸ਼ਨ ਮੋਹਿ ਅਨੂਪਾ ।
ਪਲ ਖਿਨ ਨਾਮੁ ਨ ਬਿਸਰੈ ਤੋਹੀ।ਵਰ ਲੇਹੁ ਪਾਇ ਤੈ ਜਾਚਿਓ ਮੋਹੀ ।੭੫।
ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਖਾਲਸਾ ਮੋਹੀ । ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਸ਼ਬਦ ਲਖ ਸੋਹੀ ।
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੀਏ । ਸ਼ਬਦ ਅਰਥ ਕੋ ਮਨੁ ਮੇ ਧਰੀਏ ॥੭੬॥
ਪ੍ਰਗਟੋਂ ਤਬ ਜਬ ਮੋਹਿ ਅਰਾਧੋ । ਗੁਰਬਾਣੀ ਤੇ ਸਭ ਸੁਖ ਲਾਧੋ ।
ਇਉ ਪ੍ਰਭੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ । ਬਚਨ ਸੁਣਾਵਤ ਜਗਤੇ ਲੰਘ ।੭੭।
ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੰਗਤਾਂ ਤਾਰੋ । ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕੀ ਸ਼ਰਨੀ ਡਾਰੋ ।
ਬਿਆਪਕ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋ ਰੂਪਾ । ਏਕ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਲਖ ਭੂਪਾ ॥੭੮।
ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਦੋਇ ਚਲਾਵੇ । ਬਹੁ ਪ੍ਰਵਾਹ ਪ੍ਰੇਮ ਉਪਜਾਵੇ ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਾਵੇ ਲੋਕਾ । ਗੁਰਮਤ ਦੇਵਹੁ ਮਨਮਤ ਰੋਕਾ ॥੭੯॥
ਗੁਰਦੁਵਾਰੇ ਬਹੁ ਥਾਨ ਬਨਾਵੇ । ਗੁਰ ਸਿਖੀ ਕੋ ਆਨੰਦ ਪਾਵੇ ।
ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨੀ ਲਪਟਾਇਓ।ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮ ਸਮਾਇਓ।੮੦।
ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਭਏ ਗੁਰ ਪੂਰੇ । ਅਚਰਜ ਭਏ ਪਿਖ ਗੁਰੂ ਹਜ਼ੂਰੇ ।
ਮਿਹਰ ਆਪਣੀ ਕਰੀ ਦਿਆਲਾ । ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਕੇ ਕੀਨ ਨਿਹਾਲਾ ।੮੧।
ਮਨੁ ਮਸਤਾਨਾ ਭਇਓ ਤਦਾਈ । ਖਾਨ ਪਾਨ ਕੀ ਸੁਧ ਬਿਸਰਾਈ ।
ਆਠ ਦਿਵਸ ਤੇ ਆਠੋਂ ਰਾਤੀ । ਬੈਠੇ ਬੀਤੀ ਸੰਤ ਸੁਹਾਤੀ ॥੮੨॥
ਨੌਵੇਂ ਦਿਨ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ । ਛੁਟੀ ਸਮਾਧਿ ਮਨੁ ਸਹਿਜ ਸੁਹੇਲੇ ।
ਕਰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਸਚ ਖੰਡ ਮੇ ਆਇ।ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਗੁਰ ਕਥਾ ਕਰਾਇ।੮੩।
ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ੂਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਕਰਾਇਓ । ਕਰ ਅਰਦਾਸਿ ਸਰਬ ਵਰਤਾਇਓ ।
ਪ੍ਰਕਰਮਾਂ ਕਰ ਧੂੜੀ ਲਾਈ । ਸੰਗਤ ਕੋ ਮਿਲ ਫਤਹ ਬੁਲਾਈ ॥੮੪॥
ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰ ਚਾਲੇ ਤਬ ਆਗੇ । *ਤ੍ਰਿਮੁਕ ਨਾਸਕ ਪੇਖਨ ਲਾਗੇ ।

*ਮੰਦਰ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ।

ਪੰਡਿਆਂ ਕੋ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਖਾਰਾ । ਲਾਲਚ ਤਿਆਗੋ ਸੰਜਮ ਧਾਰਾ ॥੮੫॥
ਨਾਮੁ ਜਪੇ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਹੋ ਜਾਈ । ਕੇਸ ਸੀਸ ਪਰ ਕਹਿ ਰਖਵਾਈ ।
ਬਾਕ ਰਸੀਲੇ ਸੁਣ ਹਰਖਾਏ । ਜਾਨ ਨ ਦੇਤ ਰਖੇ ਅਟਕਾਏ ॥੮੬॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਸੰਤ ਸਿਧਾਰੇ । ਰਾਮੇਸੁਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕਿਨਾਰੇ ।
ਮੰਦਰ ਸੋਹਿਤ ਬਨਿਓ ਊਚਾ । ਸ਼ਿਵ ਕੀ ਪੂਜਾ ਲੋਕਨਿ ਰੂਚਾ ॥੮੭॥
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੋ ਥਾਨ ਨਿਹਾਰਾ । ਬੰਦਨ ਕਰ ਬੈਠੇ ਮੁਦ ਧਾਰਾ ।
ਪੰਡੇ ਮਿਲ ਆਏ ਇਕ ਵਾਰੀ । ਬੈਠ ਨਿਕਟ ਇਉਂ ਬਾਤ ਉਚਾਰੀ ॥੮੮॥
ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਤੁਝ ਦਿਹੁ ਬਤਾਈ । ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨਾਮੁ ਕਹਿ ਭਾਈ ।
ਪੱਚੀ ਬਰਸ ਉਮਰ ਤਬ ਬੀਤੇ । ਬਿਚਰਤ ਜਬ ਤੀਰਥ ਸਭ ਕੀਤੇ ॥੮੯॥
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੀ ਉਸਤਤ ਕਹੀ । ਸੁਣ ਪੰਡੇ ਦੁਇ ਗੁਰਮਤਿ ਲਹੀ ।
ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤੇ ਪਰਸਾ ਰਾਮ । ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਪਤੇ ਅਭਿਰਾਮ ॥੯੦॥
ਜਪੁਜੀ ਕੰਠ ਕਰੀ ਤਿਨ ਦੋਨਾਂ । ਰਾਖੇ ਕੇਸ ਬਨੇ ਨਹਿ ਘੋਨਾਂ ।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਪਨਾ ਮਾਨਿਓ । ਪਥਰ ਮੂਰਤ ਤਿਆਗ ਕਰਾਨਿਓ ॥੯੧॥
ਥੋੜੇ ਦਿਨ ਮੇ ਰਸ ਹਰਿ ਆਵਾ । ਬਿਸਰੈ ਨਾਮੁ ਨ ਕਬ ਹੀ ਭਾਵਾ ।
ਜਨਮ ਸਫਲ ਤਿਨ ਕੀਓ ਅਪਨਾ । ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰ ਨਿਸ ਦਿਨ ਜਪਨਾ ॥੯੨॥
ਬਰਤ ਤਪੁ ਜਪੁ ਦਾਨ ਜੋ ਸਾਰੇ । ਨਾਮੁ ਸਿਰੋਮਨ ਅੰਗੀਕਾਰੇ ।
ਹਰਿ ਕੀਰਤ ਕਰਮਨ ਸਿਰ ਕਰਮਾਂ । ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਨਾਮੁ ਬਡ ਧਰਮਾਂ ॥੯੩॥
ਕਰਮਨ ਤੇ ਹਉਮੈ ਬਹੁ ਹੋਈ । ਨਾਮੁ ਜਪੇ ਸਭ ਹਉਮੈ ਖੋਈ ।
ਗ੍ਰਿਸਤਿ ਧਰਮ ਸਭ ਤੇ ਹੈ ਊਚਾ । ਰਹੈ ਨਿਰਲੇਪ ਸਿੱਖੀ ਮੇਂ ਸੂਚਾ ॥੯੪॥
ਹੋਰ ਮਤ ਗੁਰਮਤ ਤੋਂ ਨੀਵੇ । ਤਜਾਵੈ ਗ੍ਰਿਸਤਿ ਫਿਰ ਮੰਗਤ ਥੀਵੇ ।
ਮਨੁ ਹੀ ਮਾਹਿੰ ਰਹੈ ਉਦਾਸਾ । ਨੀਂਦ ਅਵਿਦਯਾ ਜਾਵੈ ਨਾਸਾ ॥੯੫॥
ਗੁਰ ਕੈ ਸ਼ਬਦ ਮਨੁ ਜੀਤੈ ਜੋਈ । ਘਰ ਮੇ ਪਾਵੈ ਮੁਕਤੀ ਸੋਈ ।
ਜਿਉਂ ਜਲ ਮੇ ਰਹਿ ਕਮਲ ਨਿਰਾਲਾ । ਮੁਰਗਾਈ ਜਿਉ ਪੰਖ ਸੰਭਾਲਾ ॥੯੬॥
ਸੁਰਤ ਸ਼ਬਦ ਤਿਉਂ ਨਾਮੁ ਬਖਾਨੈ । ਰਹੈ ਇਕਾਂਤ ਏਕੋ ਮਨੁ ਆਨੈ ।

ਆਸਾ ਮਾਹਿੰ ਨਿਰਾਸਾ ਰਹੈ । ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਦੇਖ ਸੁ ਲਹੈ ॥੯੭॥
ਘਰ ਬਾਹਰ ਏਕੋ ਕਰ ਜਾਨੈ । ਅਵਿਦਯਾ ਨੀਂਦ ਨ ਆਇ ਸੁਜਾਨੈ ।
ਪਰ ਘਰ ਚੀਤ ਨ ਡੋਲ ਡੁਲਾਈ । ਨਾਮੁ ਬਿਨਾਂ ਨਹ ਟੇਕ ਟਿਕਾਈ ॥੯੮॥
ਸਹਿਜੇ ਸਚ ਵਾਪਾਰ ਕਰਾਵੈ । ਥੋੜੀ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਅਲਪ ਹੀ ਖਾਵੈ ।
ਤਤ ਬੀਚਾਰੇ ਭੂਖ ਤਾ ਜਾਈ । ਹਾਟ ਪਟਣ ਘਰ ਗੁਰੂ ਦਿਖਾਈ ॥੯੯॥
ਮਨਮੁਖ ਬਣੇ ਜੋਈ ਘਰ ਤਿਆਗੈ । ਅਵਰਾਂ ਕੇ ਘਰ ਹੇਰਨ ਲਾਗੈ ।
ਗ੍ਰਿਹ ਧਰਮ ਗਵਾਏ ਘੂਮਨ ਘੇਰੈ ਦੁਰਮਤੀਆ ਗੁਰਮਤਿ ਨਹੀਂ ਹੇਰੈ ॥੧੦੦॥
ਸਾਤ ਦਿਨ ਰਹੇ ਸੰਤ ਸੁਜਾਨਾ । ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੀਰ ਸੋਹੈ ਥਲ ਜਾਨਾ ।
ਪੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਹਜੂਰ ਚਲ ਆਏ । ਸਿੰਘਨਿ ਮਿਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਜਾਏ ॥੧੦੧॥
ਚਾਲੇ ਸੰਤ ਕਰਤੇ ਬਹੁ ਸੈਲਾ । ਚੰਦਨ ਬਨ ਦੇਖੈ ਬਹੁ *ਗੈਲਾ ।
ਬਹੁਤ ਸੁਗੰਧ ਮਹਿਕਤੀ ਜਾਹੀ । ਬਿਚਰਤ ਸੰਤ ਬਗੀਚੇ ਮਾਹੀ ॥੧੦੨॥
ਲਗੀ ਅਡੋਲ ਸਮਾਧੀ ਐਸੇ । ਬਹੁ ਬਰਖਨ ਜਿਵ ਜੋਗੀ ਬੈਸੇ ।
ਕਈ ਦਿਨ ਇਸ ਭਾਂਤ ਗੁਜਾਰੇ । ਫਲ ਖਾਵੈ ਤ੍ਰਿਪਤ ਰਸ ਵਾਰੇ ॥੧੦੩॥
ਏਕਲ ਬਿਚਰੈ ਸਦ ਹੀ ਪਿਆਰੇ । ਬੰਬਈ ਮੇ ਆਨ ਥਿਰੇ ਹਿਤ ਧਾਰੇ ।
ਸਿੰਘ ਸੁਜਾਨ ਕੇ ਰਹੇ ਚੁਬਾਰੇ । ਭੋਜਨ ਛਕਾਇਓ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰੇ ॥੧੦੪॥
ਦਸ ਦਿਨ ਰਹੇ ਸਮਾਧ ਮਝਾਰਾ । ਗਏ ਨ ਕਿਤਹੂੰ ਨ ਸ਼ਹਿਰ ਨਿਹਾਰਾ ।
ਇਕ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਸਰਦਾਰਾ । ਮਿਲਿਓ ਆਨ ਭਾਵਨੀ ਧਾਰਾ ॥੧੦੫॥
ਮਨੁ ਬੈਰਾਗ ਲਗਾ ਤਿਸ ਆਈ । ਘਰ ਰਹਿਣਾ ਨਹ ਮੂਲ ਸੁ ਭਾਈ ।
ਸੰਤਾਂ ਸਿਖਿਆ ਦੇਇ ਸਮਝਾਯਾ । ਮਨੁ ਉਦਾਸ ਰਹੁ ਗ੍ਰਿਸਤ ਸਦਾਯਾ ॥੧੦੬
ਮਰਨਾਂ ਚੀਤ ਰਖੋ ਸਭ ਵੇਲੇ । ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਪੁ ਹੋਹੁ ਸੁਹੇਲੇ ।
ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿਨ ਦੀਨ ਸੁ ਮਾਯਾ । ਲੇਂ ਨਹਿ ਸੰਤ ਕਾਜ ਕਿਆ ਆਯਾ ॥੧੦੭
ਪੁਨ ਸੰਤਨ ਤਿਸ ਕਹਿਓ ਸੁਨਾਈ । ਕਿਸੇ ਗੁਰੂਦਵਾਰੇ ਇਸ ਲਾਈ ।
ਸੁਣ ਕਰ ਚਾਰੇ ਤਖਤ ਪੁਚਾਈ । ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਲੰਗਰ ਮੇਂ ਪਾਈ ॥੧੦੮॥

*ਰਾਹ ਵਿਚ ।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੀ ਕਥਾ ਕਰੰਤੇ । ਸੁਣ ਕਰ ਸਭ ਹੀ ਅਨਦ ਭਨੰਤੇ ।
ਇਕ ਸੌ ਸਿੰਘ ਸਜਿਓ ਤਹਿ ਆਈ । ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਮਿਲ ਸੁਧਾ ਪਿਲਾਈ ॥
ਪੰਡਰ ਪੁਰ ਮੈਂ ਆਇ ਗਏ ਹੈ । ਮੂਰਤ ਪੂਜਨ ਖੰਡਨ ਕੇ ਹੈ ।
ਨਾਮੁ ਅਸਲ ਮੂਰਤ ਹੈ ਨਕਲੀ । ਪਰਖ ਵੇਖੀਏ ਪੰਡਤ ਅਕਲੀ ॥੧੧੦॥
ਸੁਣ ਪੰਡਤ ਬਿਸਮਾਦ ਸੁ ਹੋਏ । ਅਪਨੇ ਕਰਮ ਨ ਤਿਆਗ ਸਕੋਏ ।
ਕੋਸ਼ਸ਼ ਕਰੈ ਬਿਨਤੀ ਇਮ ਭਾਖੀ । ਸਾਚ ਉਚਾਰਤ ਸਚ ਤੁਮ ਸਾਖੀ ।੧੧੧।
ਸੰਤ ਆਇ ਤਬ ਚਾਲੇ ਪਾਈ । ਓਂਡੇ ਸ਼ਹਿਰ ਪਹੂਚੇ ਆਈ ।
ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਦੇਹੁਰਾ ਫੇਰਾ । ਭਗਤਿ ਹੇਤ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰੀ ਨ ਦੇਰਾ ॥੧੧੨॥
ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਇਉਂ ਬਚਨ ਉਚਾਰਾ । ਧੰਨ ਭਗਤ ਜਿਸ ਪ੍ਰੇਮ ਉਦਾਰਾ ।
ਪ੍ਰਭੂ ਆਣ ਜਿਸ ਭਏ ਸਹਾਈ । ਜਾਤ ਜੋਰ ਨਹਿ ਕਿਸੇ ਰਹਾਈ ॥੧੧੩॥
ਨਾਮਦੇਵ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਤਾਈ । ਮੁਖ ਲਾਇ ਨਿਜ ਪੈਜ ਰਖਾਈ ।
ਪੰਡਿਅਨਿ ਕੋ ਦਿਹੁਰਾ ਪਿਛਵਾਰੇ । ਜਾਤ ਮਾਨ ਮੈਂ ਡੂਬੇ ਸਾਰੇ ॥੧੧੪॥
ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਓ ਨਾਮੇ ਪ੍ਰਭ ਪਾਇਆ । ਨੀਵੇਂ ਤੇ ਊਚੋ ਪਦ ਆਇਆ ।
ਸਭ ਮੈਂ ਏਕ ਨੂਰ ਪਹਿਚਾਨਾ । ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਨਹਿ ਕੋਇ ਬਖਾਨਾ ॥੧੧੫॥
ਪੰਡੇ ਭੇ ਪ੍ਰਸੰਨਿ ਕਰ ਦਰਸ਼ਨ । ਚਰਨੀ ਪਰੇ ਸੰਤ ਕਰ ਹਰਸਨ ।
ਸੰਤ ਤਹਾਂ ਤੇ ਚਲੇ ਅਗਾਰੀ । ਆਏ ਜਗਨ ਨਾਥ ਹਿਤ ਧਾਰੀ ॥੧੧੬॥
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਬਾਵਲੀ ਮੇਂ ਨ੍ਹਾਇ । ਬੈਠ ਇਕਾਂਤ ਅਕਾਲ ਧਿਆਏ ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਰਾਚੇ । ਰਹੇ ਬੈਠ ਦਿਨ ਰਾਤ *ਅਵਾਚੇ ॥੧੧੭॥
ਪੱਚੀ ਦਿਨ ਇਸ ਰੀਤ ਗੁਜਾਰੇ । ਬੋਲੇ ਕਿਸੇ ਨ ਰੂਪ ਮੁਰਾਰੇ ।
ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਮੇਂ ਮਸਤ ਰਹਾਏ । ਸਹਿਜ ਸਮਾਧ ਮੇ ਥਿਰ ਤਬ ਪਾਏ ॥੧੧੮॥
ਆਗੇ ਚਲੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਲੀਨਾ । ਬਾਰ ਬਾਰ ਜਪੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਨਾ ।
ਆਤਮ ਰੰਗ ਸਦਾ ਮਸਤਾਨੇ । ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਿਨ ਅਵਰ ਨ ਜਾਨੇ ॥੧੧੯॥

*ਅਬੋਲ ।

ਦੋਹਿਰਾ–ਬਾਵਨ ਚੰਦਨ ਸਤਿਗੁਰੂ, ਮਨ ਅਰਿੰਡ ਹੈ ਮੋਰ ।
ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਇ ਸੁਗੰਧ ਮੇ, ਬਿਨਤਿ ਕਰੋ ਕਰ ਜੋਰ ॥੧੨੦॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰੰਥੇ ਸੋਢੀ ਯੋਗ ਦਸਣ, ਹਜ਼ੂਰ ਸਾਹਿਬ ਦਰਸ਼ਨ ਸਤਿਗੁਰ ਅਤੇ ਬਿਚਰਨ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨੰ ਇਕੀਹਵਾਂ ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥੨੧॥

ਤੀਰਥ ਯਾਤ੍ਰਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਗੁਰਮਤ ਕਰਨਾ ਭਿੰਡਰੀ ਤੇ ਮੁਰਾਲੇ ਕਥਾ ਕਰਨੀ ਅਤੇ ਬਧਨੀ ਕਥਾ

ਦੋਹਿਰਾ–ਹਰਿ ਹੀਰਾ ਹਰਿ ਜਨ ਰਿਦੈ, ਹਰਿ ਦਿਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ।
ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜੀਵਨ ਹੋਤ ਨਹਿ, ਗੁਰਮੁਖ ਮਤਿ ਲੈ ਜੋਇ ॥੧॥

-- ਚੌਪਈ --

ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬਿਚਰਤ ਆਏ । ਕਲਕੱਤਾ ਦੇਖਣ ਮਨੁ ਭਾਏ ।
ਵੱਡੀ ਸੰਗਤਿ ਉਤਰੇ ਆਈ । ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਿਮਰੈ ਚਿਤ ਲਾਈ ॥੨॥
ਕਥਾ ਕਰੀ ਸੰਗਤਿ ਹਿਤ ਜਾਨੀ । ਜੁੜੀ ਆਣ ਗੁਰਮਤਿ ਕੀ ਸਿਆਨੀ ।
ਕਥਾ ਸੁਣਾਇ ਨਿਰਮਲ ਮਨੁ ਕੀਏ । ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇ ਸੰਗਤਿ ਥੀਏ ॥੩॥
ਸਭ ਕੋ ਸਿਖਿਆ ਗੁਰ ਕੀ ਕਹੀ । ਜਗਤ ਜੂਠ ਇਹ ਪੀਵੋ ਨਹੀ ।
ਪੀਵੈ ਤੰਬਾਕੂ ਜੋਈ ਲੋਕਾ । ਨਰਕ ਪਵੈ ਨਹ ਚੂਕੈ ਸੋਕਾ ॥੪॥
ਸਲੋਕ–ਧੂਮਰ ਪਾਨੰ ਰਤੰ ਬਿਪਰੰ, ਦਾਨੰ ਦਦੰਤੀ ਜੇ ਨਰਾ ।
ਦਾਤਾ ਰੌਰਵੇ ਜਾਤਿਅੰ, ਬ੍ਰਾਹਮਣੰ ਗ੍ਰਾਮ ਸੂਕ੍ਰਹ ॥੧॥*

– ਚੌਪਈ –

ਪੀਤ ਤੰਬਾਕੂ ਜੋਈ ਬਿਪ੍ਰਾ । ਤਾਂਕੋ ਦਾਨ ਦੇਇ ਜੋ ਮਿਤ੍ਰਾ ।
ਦਾਤਾ ਰੌਰਵ ਨਰਕ ਸਿਧਾਈ । ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੂਰ ਬਣ ਬਿਸ਼ਟਾ ਖਾਈ ॥੫॥

*ਸਿਕੰਧ ਪੁਰਾਣ ਧਿਆਇ ੫੨ ਸਲੋਕ ੫੨ ।

ਦੋਹਿਰਾ—ਜੋਇ ਤੰਬਾਕੂ ਪੀਵਤੇ, ਲਗੇ ਹਾਥ ਨਹ ਦਾਨ।
ਪਾਣੀ ਦੇ ਮਦ੍ਹਾ ਜਿਵੈ, ਪਿਤ੍ਰ ਭਰਿਸ਼ਟ ਤਹ ਜਾਨ ॥੬॥

— ਚੌਪਈ —

ਸੌ ਕੁਲ ਨਰਕ ਤਾਸ ਕੀ ਜਾਵੈ। ਨਸਵਾਰ ਲਏ ਜੋ ਚੁਰਟ ਪਿਆਵੈ।
ਗਧਹਾ ਬਣ ਭੋਗੈ ਦੁਖ ਭਾਰੀ। ਵਾਰ ਵਾਰ ਇਹ ਜੂਨੀ ਧਾਰੀ ॥੭॥
ਸਲੋਕ—ਧੂਮਰ ਪਾਨੰ ਗੰਧਤੀ ਨਾਸਵਾਰੰ, ਗਾਡਰ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤੂ ਧ੍ਰਵਾ।
ਪੀਤੰਤੀ ਭਖਿਅੰਤੀ ਧੂਮਰਾ, ਵਿਸ਼ਟਾ ਕੀਟ ਜਨਮਤੀ ਪੁਨਹ ਪੁਨੰਹ।੧।

Tobacco

— ਚੌਪਈ —

ਤੰਬਾਕੂ ਨਸਵਾਰ ਜੋ ਲੇਈ। ਭੇਡ ਜਨਮ ਕੋ ਪਾਵੈ ਸੋਈ।
ਬਾਰ ਬਾਰ ਬਿਸ਼ਟਾ ਕੋ ਖਾਵੈ। ਇਹ ਫਲ ਨਸਵਾਰੀ ਕੋ ਪਾਵੈ ॥੮॥
ਪੀਤ ਤੰਬਾਕੂ ਖਾਤ ਖੁਵਾਰੀ। ਵਿਸ਼ਟਾ ਕੀਟ ਜਨਮ ਪੁਨ ਧਾਰੀ।
ਨਰਕ ਪਰੇ ਨਹ ਨਿਕਸੇ ਕਬਹੀ। ਤਿਆਗੋ ਜਗਤ ਜੂਠ ਕੋ ਸਬ ਹੀ ॥੯॥
ਪੀਓ ਸ਼ਰਾਬ ਨਹੀਂ ਸੁਣ ਪਿਆਰੇ। ਸਜ਼ਾ ਮਿਲੇ ਦਰਗਹ ਕੂੜਿਆਰੇ।
ਵਾਰ ਵਾਰ ਜਮ ਦੰਡ ਲਗਾਵੈ। ਸਾਤ ਕੁਲ ਗਲੈ ਸ਼ਰਾਬ ਮੁਖ ਲਾਵੈ ॥੧੦॥

ਵਾਰ ਬਿਹਾਗੜਾ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

ਜਿਤੁ ਪੀਤੈ ਮਤਿ ਦੂਰਿ ਹੋਇ ਬਰਲੁ ਪਵੈ ਵਿਚਿ ਆਇ ॥
ਆਪਣਾ ਪਰਾਇਆ ਨ ਪਛਾਣਈ ਖਸਮਹੁ ਧਕੇ ਖਾਇ ॥
ਜਿਤੁ ਪੀਤੈ ਖਸਮੁ ਵਿਸਰੈ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥
ਝੂਠਾ ਮਦੁ ਮੂਲਿ ਨ ਪੀਚਈ ਜੇ ਕਾ ਪਾਰਿ ਵਸਾਇ ॥

— ਚੌਪਈ —

ਸੁਣ ਸਭ ਸੁੰਦਰ ਬਚਨ ਰਸੀਲੇ। ਭਾਏ ਜਾਂ ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀ ਲੇ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਿਆਰ ਕੀਆ ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ। ਕਲਕੱਤੇ ਕੇ ਵਡ ਗੁਰਦੁਵਾਰੇ।੧੧।
ਅੱਸੀ ਸਿੰਘ ਸਜੇ ਰਸ ਭੀਨੇ। ਤੀਸ ਮਾਈਆਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਨੇ।
ਇਹ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੰਤਨ ਮਨੁ ਭਾਇਓ। ਚੌਦਾਂ ਦਿਨ ਰਹਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਓ।੧੨

ਪਟਨੇ ਸਾਹਿਬ ਚਲੇ ਸੁਖ ਪਾਏ। ਬੇਗਮ ਪੁਰਾ ਸਟੇਸ਼ਨ ਆਏ।
ਗੁਰਦੁਵਾਰੇ ਆਇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੇ। ਮਨੁ ਨਿਰਮਲ ਲੈ ਧੂੜੀ ਧਰੇ ॥੧੩॥
ਜਨਮ ਸਥਾਨ ਗੁਰੂ ਦਸਮੇਸੰ। ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਮਸਤਕ ਨਿਵਏਸੰ।
ਪੰਜ ਰੁਪਯੇ ਕੀਨ ਤਿਹਾਵਲ। ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੇ ਮਨੁ ਭਇਓ *ਬਿਲਾਵਲ ॥੧੪॥
ਗੁਰੂ ਪੁਰਬ ਗੁਰ ਦਸਮ ਮਹਾਨਾਂ। ਏਥੇ ਰਹਿ ਮਨਾਵਨ ਠਾਨਾ।
ਕਰਿਓ ਪ੍ਰਚਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਆਏ। ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਕੋ ਕਹਿ ਸਮਝਾਏ ॥੧੫॥
ਗੁਰੂ ਦੁਵਾਰੇ ਲਾਲਚ ਤਿਆਗੋ। ਰਹਿਤ ਮ੍ਰਯਾਦਾ ਰਾਖਨ ਲਾਗੋ।
ਪਰ ਤ੍ਰਿਆ ਤੇ ਕਰੋ ਸੰਕੋਚਾ। ਨਰਕ ਪੈਣ ਜੇ ਨਾਹੀ ਲੋਚਾ ॥੧੬॥

Looking @ women

ਰੋਮ ਬੇਅਦਬੀ ਕਿਉਂ ਤੁਮ ਕਰਤੇ। ਲਾਜ ਸੰਗ ਕਿਉਂ ਮਨੁ ਨਹੀ ਮਰਤੇ।
ਸੁਣ ਕੇ ਨੀਵੀਂ ਸਭਨਾਂ ਪਾਈ। ਸੰਗਤਿ ਮੇ ਤਿਨ ਲੱਜਿਆ ਆਈ ॥੧੭।
ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਆਨੰਦ ਛਾਇਓ। ਸੱਤਰ ਸਜੇ ਸਿੰਘ ਤਬ ਆਇਓ।
ਬੀਸ ਮਾਈਆਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਿਓ। ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਲੇ ਭਰਮ ਕੋ ਚਕਿਓ ॥੧੮॥
ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਵੈ। ਛਕ ਜੋ ਲੇਇ ਅਮਰ ਪਦ ਲੇਵੈ।
ਪਟਨੇ ਸਾਹਿਬ ਸਭ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕੀਨੀ। ਗੁਰ ਉਪਕਾਰ ਮੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਭੀਨੀ ॥੧੯॥
ਹਰੀ ਹਰ ਛੇਤ੍ਰ ਜਾਇ ਨਿਹਾਰਾ। ਗਜ ਗ੍ਰਹ ਜਹ ਬੰਧਨ ਟਾਰਾ।
ਹਰਿ ਜੀ ਭਏ ਸਹਾਈ ਆਏ। ਹਾਥੀ ਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰਾਨ ਬਚਾਏ ॥੨੦॥
ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਮਨੁ ਆਨੰਦ ਪਾਇਓ। ਗਇਆ ਜੀ ਆਨ ਟਿਕੇ ਮੁਦਛਾਇਓ।
ਪਿੰਡ ਭਰਾਵੇ ਪੰਡਿਆਂ ਆਖਾ। ਸੰਤਾਂ ਕਹਾ ਨ ਰਹੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ॥੨੧॥
ਜੇ ਤੁਮ ਜਾਚਕ ਲੇਵੋ ਦਾਨਾ। ਸੁਣ ਬਿਪਰਨ ਅਸੀਸ ਬਖਾਨਾ।
ਤਬ ਸੰਤਾਂ ਦੁਕਾਨ ਪਰ ਜਾਏ। ਵੀਹ ਸੇਰ ਘਿਓ ਖੰਡ ਮੈਦਾ ਭਾਏ ॥੨੨।
ਦੀਨ ਦਵਾਇ ਪੰਡਤਾਂ ਤਾਂਈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰੀ ਸਿੰਘ ਹਮ ਗਾਈ।
ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਪੂਜਨ ਠਾਨੈ। ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਕਛੂ ਨ ਜਾਨੈ ॥੨੩॥
ਵਹਿਮ ਪਖੰਡ ਮੂਲ ਨਹ ਕਰ ਹੀ। ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰ ਰਿਦ ਧਰ ਹੀ।

---

*ਅਨੰਦ।

ਫਿਰ ਅਯੁਧਿਆ ਚਲ ਕਰ ਆਏ। ਰਾਮ ਥਾਨ ਪਿਖ ਸੈਲ ਕਰਾਏ ॥੨੪॥
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੋ ਥਾਨ ਨਿਹਾਰਾ। ਬੰਦਨ ਕਰ ਬੈਠੇ ਸੁਖ ਧਾਰਾ।
ਏਕ ਉਦਾਸੀ ਰਹਿਤੋ ਤਾਹੀ। ਪੇਖ ਸਿੰਘ ਤਹ ਤਰਕ ਉਠਾਹੀ ॥੨੫॥
ਕਿਉ ਬੈਠੇ ਇਸ ਜਗਹ ਮਝਾਰੀ। ਠਾਕਰ ਕੋ ਨਹ ਬੰਦਨ ਧਾਰੀ।
ਸੰਤਨ ਕਹਾ ਨ ਪਾਹਨਿ ਮਾਨੈ। ਜਿਸ ਕੋ ਠਾਕੁਰ ਤੂ ਕਹ ਜਾਨੈ ॥੨੬॥
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੇ ਸਿੱਖ ਸਦਾਈ। ਮਾਨੈ ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੁਣ ਭਾਈ।
ਉਦਾਸੀ ਖਿਝ ਕੈ ਬੋਲਣ ਲਾਗਾ। ਸਰਜੂ ਨਦੀ ਬਹਿਤ ਹੈ ਲਾਗਾ ॥੨੭॥
ਏਕ ਕਪੀਸਰ ਚਲ ਕਰ ਆਇਓ। ਗੁਥਲੀ ਠਾਕੁਰ ਗੁੜ ਥਾ ਪਾਇਓ।
ਸਣੇ ਠਾਕੁਰ ਲੀਨ ਉਠਾਈ। ਗੁੜ ਖਾਇ ਬਾਂਦਰ ਬਹੁ ਮੁਸਕਾਈ ॥੨੮॥
ਉਦਾਸੀ ਨਠਾ ਮਗਰ ਫਿਰ ਆਈ। ਬਾਂਦਰ ਠਾਕਰ ਦੇਵਤ ਨਾਂਈ।
ਲੇ ਠਾਕਰ ਤਾਂ ਕੇ ਨਦਿ ਮਾਹੀ। ਰੋੜ੍ਹ ਦੀਏ ਕਪ ਗਇਓ ਧਾਹੀ ॥੨੯॥
ਸਿਖਿਆ ਹੇਤ ਸੰਤ ਤਬ ਬੋਲੇ। ਜੋ ਡੂਬੇ ਸੋ ਪਾਹਨ ਭੋਲੇ।
ਠਾਕੁਰ ਤਾਂ ਡੂਬਤ ਕੋ ਤਾਰੈ। ਜੋ ਡੂਬੇ ਤੁਝ ਕਾ ਕਿਆ ਸਾਰੈ ॥੩੦॥
ਸੁਣ ਪੰਡੇ ਉਦਾਸੀ ਸਾਰੇ। ਸਤਿ ਬਚਨ ਤੁਮ ਕਹਿਤ ਪਿਆਰੇ।
ਭੇਡਾ ਚਾਲ ਹਮੈ ਕੋ ਪਰੀ। ਛੂਟਤ ਨਾਹੀ ਜਤਨ ਬਹੁ ਕਰੀ ॥੩੧॥
ਇਉ ਕਹ ਅਪਨੇ ਥਾਨ ਸਿਧਾਰੇ। ਉਦਾਸੀ ਚਰਨੀ ਪੜਾ ਬਿਚਾਰੇ।
ਸੰਤਾਂ ਕੋਮਲ ਬਚਨ ਉਚਾਰੇ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸੁਤ ਕੇ ਪੰਥ ਵਾਰੇ ॥੩੨॥
ਪਾਹਨ ਪੂਜਨ ਬਣੇ ਨ ਤੋਹੀ। ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹੋ ਜੋ ਦੁਰਮਤ ਖੋਹੀ।
ਸੇਵਾ ਗੁਰਦੁਵਾਰੇ ਕੀ ਲਾਇਓ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੋ ਥਾਨ ਪੁਜਾਇਓ ॥੩੩॥
ਬੀਸ ਰੁਪਯੇ ਦੀਨੇ ਤਾਂਹੀ। ਸ਼ੋਕ ਮੇਟ ਕੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਹੀ।
ਪਾਹਨ ਕੀ ਆਸਾ ਤਿਨ ਤਿਆਗੀ। ਜਪੁਜੀ ਕੰਠ ਕਰੀ ਅਨੁਰਾਗੀ ॥੩੪॥
ਤਹ ਤੇ ਫਿਰ ਕੇ ਕਾਂਸੀ ਆਏ। ਗੁਰਦਵਾਰੇ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਏ।
ਗੁਰ ਤੇਗ ਬਹਾਦੁਰ ਸ਼ਸਤਰ ਦੇਖੇ। ਜੋੜਾ ਚੋਲਾ ਖੂਹੀ ਪੇਖੇ ॥੩੫॥
ਪਾਂਚ ਰੁਪਯੇ ਦੇਗ ਕਰਾਈ। ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕੇ ਥਾ ਵਰਤਾਈ।

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਕੋ ਥਾਨ ਨਿਹਾਰਾ। ਬਾਣੀ ਕਬੀਰ ਕੀ ਪੜ੍ਹ ਪਿਖ ਸਾਰਾ ।੩੬।
ਗੰਗਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਨ੍ਹਾਇਓ। ਦਾਨ ਦੀਆ ਜੋ ਜਾਚਕ ਆਇਓ।
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦਸਮੇਸ਼ *ਗੁਰਬਾਰੀ। ਚੇਤਨ ਮਟ ਗੁਰ ਦਾਸ ਸੰਭਾਰੀ ।੩੭।
ਸਭ ਟਕਸਾਲਾਂ ਵਿਦਯਾ ਕੇਰੀ। ਨਿਰਮਲ ਪੜ੍ਹਾਵਤ ਪੰਡਤ ਹੇਰੀ।
ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਮਿਲ ਸੰਤਨ ਤਾਂਈਂ। ਹਰਿ ਚਰਚਾ ਸੇ ਦਿਵਸ ਬਿਤਾਈ ।੩੮।
ਆਗੇ ਤਬ ਪਰਾਗ ਕੋ ਆਏ। ਤਿਰਬੇਣੀ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਏ।
ਗੁਰ ਤੇਗ ਬਹਾਦੁਰ ਕੇ ਅਸਥਾਨਾ। ਰਹੇ ਪੂਜਤੇ ਸੰਤ ਸੁਜਾਨਾ ॥੩੯॥
ਬਹੁਤ ਸੰਗਤਾਂ ਆਈ ਪੇਖੀ। ਕਥਾ ਕਰੀ ਗੁਰ ਕੀ ਰਸ ਲੇਖੀ।
'ਰੇ ਮਨੁ ਓਟ ਲੇਹੁ' ਗੁਰ ਵਾਕਾ। ਅਰਥ ਕਰੇ ਮਨ ਮੋਹਿਨ ਝਾਕਾ ॥੪੦॥
ਦੇਗ ਅਢਾਈ ਰੁਪਯੇ ਕੀਨੀ। ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਵਰਤਾਇ ਸੁ ਦੀਨੀ।
ਬੇਣੀ ਮਾਧੋ ਥਾਨ ਨਿਹਾਰਾ। ਕਿਲਾ ਦੇਖਿਓ ਫਿਰ ਕੇ ਸਾਰਾ ॥੪੧॥
ਅਖੈਵਟ ਆਦਿ ਜਗਹ ਅਵਲੋਕੀ। ਗਾਡੀ ਭੇ ਸਵਾਰ ਬਿਨ ਰੋਕੀ।
ਮੁਰਾਦਾਬਾਦ ਆਦਿਕ ਅਸਥਾਨਾ। ਦੇਖੇ ਸੰਭਲ ਪੁਰ ਬਿਧ ਨਾਨਾ ।੪੨।
ਪੀਲੀ ਭੀਤ ਰੀਠਾ ਗੁਰ ਮੀਠਾ। ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ †ਈਠਾ।
ਫਲ ਛਕ ਮਨੁ ਆਨੰਦ ਕੋ ਪਾਏ। ਨਾਨਕ ਮਤੇ ਦਰਸ ਕੋ ਆਏ ॥੪੩॥
ਡੇਹਰਾਦੂਨ ਗਏ ਰੁਚ ਠਾਨੀ। ਸੈਲ ਕਰੀ ਜੇਤਕ ਮਨ ਭਾਨੀ।
ਚੜ੍ਹੇ ਪਹਾੜੀ ਬਦਰੀ ਨਾਥਾ। ਆਣ ਦੇਖਿਓ ਮਨੁ ਗਹਿ‡ਹਾਥਾ ॥੪੪॥
ਰਹਿ ਕੇਤਿਕ ਦਿਨ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ। ਹੇਮ ਕੁੰਟ ਦੇਖਿਓ ਚਿਤ ਲਾਏ।
ਬੈਠ ਸਮਾਧ ਲਗੀ ਇਕ ਰੂਪਾ। ਭੂਲੇ ਤਨ ਕੀ ਸ਼ੁਧ ਗੁਣ ਭੂਪਾ ॥੪੫॥
ਛੁਟੀ ਸਮਾਧ ਅਸ਼ਟਮੇਂ ()ਜਾਮਾ। ਬਿਚਰ ਦੇਖਿਓ ਥਲ ਅਭਿਰਾਮਾ।
ਗੁਰ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੋ ਤਪ ਅਸਥਾਨਾ। ਬੰਦਨ ਕਰੀ ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ ਜਾਨਾ।੪੬।
ਮੁੜ ਆਏ ਰਿਖੀ ਕੇਸ਼ ਮਝਾਰੀ। ਜਹਾਂ ਸੰਤ ਬੈਠੇ ਉਪਕਾਰੀ।
ਸੰਤ ਤਪੱਸੀ ਆਤਮ ਗਿਆਨੀ। ਨਿਰਮਲ ਮਤ ਕੇ ਜੋ ਗੁਣ ਖਾਨੀ।੪੭।

*ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਾਗ ਵਾਲੀ ਜਗਾ। †ਪਿਆਰਾ। ‡ਮਨ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ()ਪਹਿਰ।

ਹੀਰਾ ਲਾਲ ਹਰੀ ਕੇ ਪਿਆਰੇ। ਸੰਤ ਈਸ਼ਰ ਸਿੰਘ ਵਿਰੱਕਤ ਅਪਾਰੇ।
ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਧੂ ਤੱਤ ਵੇਤੇ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਮੇ ਜੋ ਇਸਥੇਤੇ ॥੪੮॥
ਸਭ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਜੀਉ ਆਏ। ਬੰਦਨ ਕਰੀ ਭਾਉ ਚਿਤ ਲਾਏ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਫਤਹ ਬੁਲਾਈ। ਸਭ ਸੰਤਨ ਮਾਨੀ ਹਿਤ ਲਾਈ ॥੪੯॥
ਆਦਰ ਕਰ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਸਭਨੇ। ਬੀਚ ਬਿਠਾਇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਤਵਨੇ।
ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਡ ਅਭਿਆਸੀ। ਪ੍ਰੇਮ ਗਿਆਨ ਨਿਸਦਿਨ ਮੇ ਵਾਸੀ।।੫੦।
ਬ੍ਰਹਮ ਆਤਮਾਂ ਬੋਲਤ ਚਰਚਾ। ਜਿਨਕਾ ਮਨ ਹਰਿ ਰਸ ਮੇ ਪਰਚਾ।
ਗੁਰ ਘਰ ਸਭ ਤੇ ਸਦ ਹੀ ਊਚਾ। ਨਾਮੁ ਜਪਨ ਤੇ ਹੋਵੈ ਸੂਚਾ ॥੫੧॥
ਸੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਪੰਡਤ ਸੁਵਾਮੀ। ਸੰਤਾਂ ਨਾਲ ਬਚਨ ਸੁਖ ਧਾਮੀ।
ਪੰਥ ਖਾਲਸੇ ਕਰ ਉਪਕਾਰਾ। ਗੁਰਮਤਿ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਵੇ ਬਲਿਹਾਰਾ ॥੫੨॥
ਪੂਰਨ ਵਿਦਵਾਨ ਤੁਮ ਹੋਏ। ਨਾਮੁ ਕਮਾਈ ਕਰੀ ਦੂਈ ਖੋਏ।
ਹਸਤਾਮਲ ਵਤ ਰੂਪ ਗਿਆਨਾ। ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਕ ਜਾਨਾ।੫੩।
ਹੀਰਾ ਲਾਲ ਹਰੀ ਕਹਿ ਪਿਆਰੇ। ਇਨ ਊਪਰ ਜਾਈਐ ਬਲਿਹਾਰੇ।
ਅਪਨੇ ਰੰਗ ਮਸਤ ਰਹਿ ਨੀਤਾ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸਿਮਰੈ ਚੀਤਾ ॥੫੪॥
ਸਭ ਕੋ ਮਿਲ ਕੇ ਪਿਆਰ ਸਮੇਤਾ। ਆਏ ਸੂਰਜ ਕੁੰਡ ਦਿਖ ਹੇਤਾ।
ਹਰਿਦੁਵਾਰ ਕੋ ਆਇ ਨਿਹਾਰਾ। ਕਰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਗੰਗਾ ਕੀ ਧਾਰਾ।੫੫।
ਸਨੇ ਸਨੇ ਚਲ ਆਇ ਅੰਬਾਲੇ। ਦਰਸ਼ਨ ਗੁਰਦੁਵਾਰੇ ਕਰ ਚਾਲੇ।
ਸ੍ਰੀ ਪੰਜੋਖਰੇ ਪਹੁੰਚੇ ਆਈ। ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗੁਰਦ੍ਵਾਰੇ ਥਾਈ ॥੫੬॥
ਗੁੰਗੇ ਤੋਂ ਜਹਿ ਅਰਥ ਕਰਾਏ। ਗੀਤਾ ਸੁਣ ਦਿਜ ਮਾਨ ਗਵਾਏ।
ਕਰ ਬੰਦਨ ਕੋ ਸਿਖ ਗੁਰ ਭਇਓ। ਸੋ ਥਾਨ ਸੰਤ ਦਰਸ਼ਨ ਕਇਓ।੫੭।
ਭਿੰਡਰੀ ਆਏ ਯਾਤਰਾ ਕੀਏ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੇ ਭਾਵਤ ਹੀਏ।
ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੋ ਫਤਹ ਬੁਲਾਈ। ਭੋਜਨ ਪਾਇ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਕਰਾਈ ॥੫੮॥
ਮਿਲੇ ਸਖਾ ਸਭ ਆਨੰਦ ਪਾਏ। ਰਹਿ ਕਰ ਨਾਮੁ ਸੰਗ ਲਿਵ ਲਾਏ।
ਯਾਤ੍ਰਾ ਸਭ ਪਿਤ ਜੀ ਜੋ ਪੂਛੀ। ਕਹੀ ਵਾਰਤਾ ਹੋਈ ਸੂਛੀ ॥੫੯॥

ਛੱਬੀ ਸਾਲ ਉਮਰ ਤਬ ਗਾਈ। ਤੀਰਥ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰਤ ਬਿਤਾਈ।
ਆਤਮ ਆਨੰਦ ਬਿਖੈ ਅਤੀਤੇ। ਮਨੁ ਕਾ ਫੁਰਨਾ ਸੰਤ ਜੀ ਜੀਤੇ ॥੬੦॥
ਦੋਹਿਰਾ–ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੇ ਕਹੇ ਤੇ, ਦੂਜੀ ਕਥਾ ਅਰੰਭ।
ਰਹਿ ਭਿੰਡਰੀਂ ਸੰਥਾ ਕਰੀ, ਸੰਗਤਿ ਸੁਣੇ ਅਚੰਭ ॥੬੧॥

– ਚੌਪਈ –

ਉਨੀਂ ਸੌ ਪੈਂਹਠ ਮੇ ਜਾਨੋ। ਭਿੰਡਰੀਂ ਕਥਾ ਆਰੰਭ ਪਛਾਨੋ।
ਭਾਈ ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਕੇ ਡੇਰੇ। ਕਥਾ ਚਲਾਈ ਹੋਤ ਸਵੇਰੇ ॥੬੨॥
ਸਾਰਾ ਨਗਰ ਸੁਣੈ ਚਿਤ ਲਾਈ। ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਰਸ ਮਾਨੈ ਆਈ।
ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹਰੀ। ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਹਰਨਾਮੁ ਉਚਰੀ ॥੬੩॥
ਰਾਗੀ ਕੀਰਤਨ ਕਰੈ ਬਨਾਈ। ਸੰਤ ਕਥਾ ਫਿਰ ਕਰਹੈ ਆਈ।
ਰਹਿ ਇਕਾਂਤ ਸੇਵੈ ਸਤਿਨਾਮਾਂ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਨੁ ਵਸ ਅਭਿਰਾਮਾਂ ॥੬੪॥
ਇਕ ਸਾਲ ਇਉਂ ਭਿੰਡਰੀਂ ਰਹੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਇਓ ਗੁਰਮਤਿ ਲਹੇ।
ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਿਆਰਾ। ਕਰ ਛਕਾਇ ਪੰਜ ਸੌ ਹਿਤ ਧਾਰਾ।੬੫।
ਕਥਾ ਸੰਪੂਰਨ ਦੂਜੀ ਹੋਈ। ਭਿੰਡਰ ਕਲਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਲੋਈ।
ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਜੈਕਾਰ ਉਚਾਰਾ। ਲੰਗਰ ਵਰਤਿਓ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰਾ।੬੬।
ਭਏ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸਭ ਹੀ ਨਰ ਨਾਰੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਭਿੰਡਰੀਂ ਕਰ ਉਪਕਾਰੀ।
ਨਾਮ ਰਸ ਮੇ ਰਹਿ ਗਲਤਾਨੇ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁ ਮਾਨੇ ॥੬੭॥
ਦੋਹਿਰਾ–ਕੁਸੰਗਤਿ ਮੇਟੀ ਨਗਰ ਤੇ, ਸਤਿਸੰਗੀ ਭੇ ਲੋਕ।
ਗੁਰ ਸਿੱਖੀ ਧਾਰਨ ਕਰੀ, ਮਿਟ ਗੇ ਸਭ ਕੇ ਸ਼ੋਕ ॥੬੮॥

– ਚੌਪਈ –

ਉੱਨੀ ਸੌ ਛਿਆਹਟ ਮਾਹੀ। ਸਤਾਈ ਸਾਲ ਉਮਰ ਸੰਤ ਗਾਹੀ।
ਬੀਚ ਮੁਰਾਲੇ ਚਲ ਕਰ ਆਏ। ਸੰਤ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜਹਾਂ ਸਮਾਏ।੬੯।
ਤੀਜੀ ਕਥਾ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਨੀਕੀ। ਕਰੀ ਆਰੰਭ ਭਾਵਤੀ ਜੀ ਕੀ।
ਪੱਠੋਹਾਰੀਏ ਸੁਣੈ ਸਭੁ ਆਈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੈ ਕਥਾ ਕਰਾਈ ॥੭੦॥

ਹਜ਼ਾਰਾ ਸਿੰਘ ਲੱਖਾ ਸਿੰਘ ਭਾਈ। ਜੈ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਹਿਤ ਲਾਈ।
ਇਤਿਆਦਿਕ ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਜਾਨੋ। ਪੜ੍ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਗੁਰਬਾਣੀ ਆਨੋ ॥੭੧॥
ਹੋਤ ਵਿਰਾਗ ਸੁਣੈ ਜੋ ਆਈ। ਪਾਵੈ ਗਿਆਨ ਸੰਤ ਸ਼ਰਨਾਈ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਚਿਤ ਟਿਕਾਏ। ਸੁਣੈ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮੀ ਆਏ ॥੭੨॥
ਗਾਵੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਨੀ। ਤੀਜੈ ਪਹਿਰ ਮਿਲੈ ਹਿਤ ਠਾਨੀ।
ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਜ ਗ੍ਰੰਥ ਜੋਈ। ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸੰਗੋਈ ॥੭੩॥
ਕਥਾ ਪੜ੍ਹਾਵੈ ਇਨਕੀ ਸੰਗਾ। ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਬਹੁ ਪ੍ਰੇਮ ਉਮੰਗਾ।
ਬਹੁ ਦੀਵਾਨ ਲਗੈ ਤਬ ਆਈ। ਅਰੋੜੇ ਲੁਬਾਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਉਪਾਈ ॥੭੪॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਭੇ ਸਿੰਘ ਹਜਾਰਾ। ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਆਦਰ ਹੋਇ ਭਾਰਾ।
ਜਬ ਹੀ ਕਥਾ ਆਰੰਭ ਕਰੰਤੇ। ਏਕ ਅਖੰਡ ਪਾਠੁ ਉਚਰੰਤੇ ॥੭੫॥
ਦੂਜਾ ਮਧ ਮੇ ਪਾਠ ਕਰਾਈ। ਤੀਜਾ ਭੋਗ ਪਵੈ ਜਬ ਆਈ।
ਹਰ ਸਾਲ ਇਹ ਨਿਯਮ ਕਰੰਤੇ। ਮਨੁ ਨੀਵਾਂ ਮਤਿ ਊਚ ਧਰੰਤੇ ॥੭੬॥
ਭਾਦ੍ਰੋਂ ਪੰਦਰਾਂ ਲਗਤ ਦੀਵਾਨਾਂ। ਸੰਤ ਸਦਾ ਆਵੈ ਹਿਤ ਠਾਨਾਂ।
ਸੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੰਤੇ। ਸੰਤ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਨਿੰਮਰਤਾ ਵੰਤੇ ॥੭੭॥
ਸਾਲਾਨਾ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਵੈ। ਰਾਗੀ ਜੱਥੇ ਬਹੁਤ ਤਬ ਆਵੈ।
ਸਭ ਕੋ ਜਥਾ ਜੋਗ ਦੇਇ ਆਦਰ। ਸੇਵੈ ਮਨੁ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਾਦਰ ॥੭੮॥
ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਖੀਰ ਪੂਰੀ ਬਹੁ ਭਾਜੀ। ਸੋਹਣਾ ਲੰਗਰ ਚਲੈ ਅਗਾਜੀ।
ਕਈ ਹਜ਼ਾਰ ਸੰਗਤਾਂ ਆਵੈ। ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ॥੭੯॥
ਵਿਚ ਗੁਜਰਾਤ ਬਹੁ ਸਿੰਘ ਸਜੇ ਹੈਂ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਨਾਮੁ ਭਜੇ ਹੈਂ।
ਤੀਜੀ ਕਥਾ ਭੋਗ ਕੋ ਪਾਏ। ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਵਧਾਏ ॥੮੦॥
ਪਬੀ ਵਿਖੇ ਸੰਤ ਚਲ ਜਾਵੈ। ਦਿਨੇ ਬੈਠ ਕੇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ।
ਮੁਰਾਲੇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰੇਮ ਅਖੰਡਾ। ਰਹੇ ਸੰਤ ਮਨੁ ਮੇਟ ਪਖੰਡਾ ॥੮੧॥
ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਆਨੰਦ ਬਹੁ ਹੋਇਆ। ਸੰਤ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਰੂਪ ਅਲੋਇਆ।
ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਥਾ ਕਰ ਪੂਰੀ। ਆਤਮ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਿਓ ਮਨੁ ਭੂਰੀ ॥੮੨॥

ਸੰਤ *ਮਰਾਲ ਮੁਰਾਲੇ ਵਾਸੀ। ਮਾਨ ਸਰੋਵਰ ਗੁਰ ਅਬਿਨਾਸੀ।
ਮੋਤੀ ਮਾਣਕ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ। ਚੁਗੈ ਚੋਗ ਜਿਨ ਹਿਰਦੈ ਧਾਰਾ ॥੮੩॥
ਦੋਹਰਾ—ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇ, ਆਗਿਆ ਗੁਰਮੁਖ ਪਾਇ।
ਆਏ ਭਿੰਡਰੀਂ ਆਨੰਦ ਸੋਂ, ਮਿਲੇ ਪਿਤਾ ਸੋ ਭਾਇ ॥੮੪॥

— ਚੌਪਈ —

ਸੰਤ ਰਹੈ ਭਿੰਡਰ ਅਸਥਾਨਾ। ਜਿਹ ਉਪਕਾਰ ਸੰਗਤਾਂ ਜਾਨਾ।
ਬਧਨੀ ਪਿੰਡ ਵਡੇ ਜੋ ਬਿਆਹੀ। ਤਾਏ ਧੀ ਰਾਜ ਕੌਰ ਸੋ ਆਹੀ ॥੮੫॥
ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਬਧਨੀ ਕੀ ਮਿਲੀ। ਕਰ ਸਲਾਹ ਮਨ ਮੇ ਅਸ ਭਲੀ।
ਸੰਤ ਗਿਆਨੀ ਸਿੰਘ ਲਿਆਈਏ। ਨਾਮੁ ਪ੍ਰੀਤ ਸੁਣ ਕਥਾ ਲਗਾਈਏ। ੮੬॥
ਭਿੰਡਰੀਂ ਪੰਜ ਸਿੰਘ ਮਿਲ ਆਏ। ਵਰਯਾਮ ਸਿੰਘ ਆਦਿਕ ਸੁਖ ਪਾਏ।
ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੋ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਮਿਲ ਕੇ। ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸੰਤ ਪੂਛੇ ਦਿਲ ਕੇ ॥੮੭॥
ਬੈਠੇ ਇਕ ਥਲ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਤੇ। ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਮਨੁ ਫੜਤੇ।
ਆਏ ਪਾਸ ਬੈਠ ਤਬ ਗਏ। ਬੰਦਨ ਕਰ ਗੁਰ ਫਤਹ ਬੁਲਏ ॥੮੮॥
ਸੰਤ ਸੁਖਮਨੀ ਪਾਇਓ ਭੋਗੀ। ਮਿਲੇ ਤਿਨਾ ਸੰਗ ਗੁਰਮੁਖ ਜੋਗੀ।
ਬਾਤ ਬਖਾਨੀ ਸਿੰਘਨ ਤਬਹੀ। ਆਪ ਬਧਨੀ ਚਾਲੋ ਅਬਹੀ ॥੮੯॥
ਸਾਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੀ ਗਾਥਾ। ਸੁਣਾਓ ਨਗਰ ਸੰਗਤਾਂ ਸਾਥਾ।
ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਆਪ ਮਹਾਨਾ। ਸ਼ਾਂਤਿ ਹੋਵੈ ਕਥਾ ਸੁਣਤੇ ਕਾਨਾ ॥੯੦॥
ਸੁਣਕੇ ਸੰਤਨ ਲੀਆ ਮਾਨੀ। ਭਏ ਤਿਆਰ ਕਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਚਲੇ ਪਿਆਰੇ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੋ ਪੂਛ ਸਿਧਾਰੇ ॥੯੧॥
ਸੁਣ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭੇ ਸਿੰਘ ਸੁਜਾਨਾ। ਭੈਣ ਮਿਲੀ ਆਕੇ ਹਿਤ ਠਾਨਾ।
ਬਾਬਾ ਜੀ ਕਹਿ ਭਲਾ ਹੈ ਕਾਜੂ। ਕਰੋ †ਬਿਲਮ ਨਹਿ ਜੋਰ ‡ਸਮਾਜੂ॥੯੨॥
ਸੁਣ ਰਜਾਇ ਅਨੁਸਾਰੀ ਭਏ। ਸੋਹਿਲਾ ਪੜ੍ਹ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਕੋ ਲਏ।
ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਰਾਤੀ ਰਹਿ ਜਾਗੇ। ਸੌਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰੇ ਸੁਖ ਪਾਗੇ।੯੩॥

*ਹੰਸ। †ਦੇਰ। ‡ਸਮਾਜ ਕਠਾ ਕਰਕੇ।

ਟਿਕੇ ਸਮਾਧ ਵਿਖੇ ਮਨ ਜੋਰਾ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰਬੱਤਰ *ਟੋਰਾ।
ਪਹੁ ਫੁਟੀ ਪੰਜ ਬਾਣੀ ()ਪਠਕੇ। ਪੰਜ ਗ੍ਰੰਥੀ ਕੰਠੋਂ ਠਠਕੇ ॥੯੪॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪਾਸਾ। ਭਾਈ ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਡੇਰੇ ਵਾਸਾ।
ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਬਿਨੈ ਉਚਾਰੀ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਭੀ ਭਏ ਤਿਆਰੀ ॥੯੫॥
ਕਥਾ ਸੁਣੈ ਮਨੁ ਮੋਦ ਉਪਾਏ। ਘੋੜੇ ਚੜ੍ਹ ਤਬ ਸੰਤ ਸਿਧਾਏ।
ਰਥ ਸਵਾਰ ਬਾਬਾ ਜੀ ਭਏ। ਸੰਗਤਿ ਸੰਗ ਬਧਨੀ ਗਏ ॥੯੬॥
ਪਹੁੰਚੇ ਗੁਰੂ ਦੁਵਾਰੇ ਜਾਈ। ਮਿਲੇ ਲੋਗ ਆਦਰ ਕੇ ਤਾਂਈ।
ਸਭ ਨੇ ਮਨ ਆਨੰਦ ਕੋ ਪਾਇਓ।ਪਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਕੋ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਓ।੯੭।
ਸਭ ਕੋ ਸੰਤਾਂ ਆਦਰ ਕੀਆ। ਮਿਲੇ ਪਰਸਪਰ ਸੁਖ ਕੋ ਲੀਆ।
ਮੰਗਲ ਸਿੰਘ ਮਹੰਤ ਸਥਾਨਾ। ਮਿਲਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਬੈਦਕ ਜਾਨਾ ॥੯੮॥
ਯਥਾ ਸ਼ਕਤ ਸਭ ਕੋ ਸੁਖ ਦੀਆ। ਜਲ ਦੂਧ ਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਸੋ ਕੀਆ।
ਭੋਜਨ ਅਚਾਇ ਬਿਰਾਜਨ ਥਾਨਾ।ਕੁਟੀਆ ਦੋਇ ਹੁਤੀ ਮਨੁ ਭਾਨਾ ॥੯੯॥
ਇਕ ਕੁਟੀਆ ਬਾਬਾ ਜੀ ਰਾਜੈ। ਦੁਤੀਆ ਬੈਠੇ ਸੰਤ ਜੀ ਛਾਜੈ।
ਵਿਦਯਾਰਥੀਆਂ ਕੋ ਔਰ ਮਕਾਨਾ।ਕੁਟੀ ਸਮੇਤ ਦੀਏ ਸੁਖ ਜਾਨਾ।੧੦੦।
ਦਸ ਪਾਠੀ ਤਬ ਸੰਗ ਸੁਹਾਏ। ਧਿਆਨ ਸਿੰਘ ਆਦਿਕ ਸਮੁਦਾਏ।
ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਕੋਕਲ ਜਿਉਂ ਬਾਨੀ। ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹੈ ਸੰਗ ਸੰਤ ਮਹਾਨੀ।੧੦੧।
ਵਿਰਕਤ ਏਕ ਸਾਧੂ ਰਹਿ ਪਾਸਾ। ਤੇਜ ਸੁਭਾਉ ਜਿਸਕਾ ਹੈ ਖਾਸਾ।
ਵਤਨ ਸਿੰਘ ਮਾਝੇ ਕੋ ਬੀਰਾ। ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਬੂੜੀਆ ਕੋ ਧੀਰਾ ॥੧੦੨॥
ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਤੇ ਕੇਸ਼ੋ ਦਾਸੰ। ਰਹੈ ਨਾਲ ਮਨੁ ਚਾਹਿ ਪ੍ਰਕਾਸੰ।
ਮਘਰ ਮਹੀਨਾ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ । ਐਤਵਾਰ ਦਿਨ ਥਾ ਸੁਖ ਰਾਸੀ ।੧੦੩।
ਅਖੰਡਪਾਠ ਪ੍ਰਿਥਮ ਕਰਵਾਇਓ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਸੁਖ ਦਾਇਓ।
ਚੌਥੀ ਕਥਾ ਆਰੰਭ ਸੁਖ ਸੇਤੀ। ਸੁਣੈ ਬਧਨੀ ਸੰਗਤਿ ਜੇਤੀ ॥੧੦੪॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਕਥਾ ਕਰੰਤੇ । ਦਿਨ ਕੋ ਬਾਹਰ ਬਾਗ ਰਹੰਤੇ।

*ਖੋਜਿਆ। ()ਪੜ ਕੇ।

ਰਾਤ ਚੌਬਾਰੇ ਮਧ ਬਿਰਾਜੈ । ਨਾਮੁ ਰੰਗ ਜਿਨਕੇ ਮਨੁ ਗਾਜੈ ॥੧੦੫॥
ਆਸਾ ਵਾਰ ਹੋਤ ਧੁਨਿ ਭਾਰੀ । ਕੀਰਤ ਸਿੰਘ ਕਰੈ ਹਿਤ ਧਾਰੀ ।
ਫਿਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਥਾ ਕਰੰਤੇ । ਸੁਣ ਸੰਗਤਿ ਮਨੁ ਮੋਦ ਧਰੰਤੇ ॥੧੦੬॥
ਨੇੜੇ ਦੇ ਪਿੰਡਾਂ ਤੋਂ ਸੰਗਤਿ । ਚਲ ਆਵੈ ਸੇਵੈ ਬਣ ਪੰਗਤਿ ।
ਲੰਗਰ ਅਤੁਟ ਚਲੈ ਦੋਇ ਕਾਲਾ।ਸਿਮਰਨ ਕੀਰਤਨ*ਮਾਖਿਓ ਨਾਲਾ।੧੦੭
ਜਪੁ, ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਆਦਿ ਸਭੁ ਬਾਨੀ । ਹੋਵਤ ਕਥਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕੁਰਬਾਨੀ ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਬਹੁਤ ਸਿੰਘ ਕਰਤੇ । ਮਾਈਆਂ ਭੀ ਸੰਗ ਬੇੜੇ ਚੜ੍ਹਤੇ ॥੧੦੮।
ਇਕ ਸੌ ਤਿਰਤਾਲੀ ਸਭ ਸਜਗੇ । ਜੈ ਜੈ ਕੇ ਧੌਂਸੇ ਬਡ ਬਜਗੇ ।
()ਮਧ ਸੰਧਿਆ ਪਹੁੰਚੀ ਆਈ । ਚੇਤ੍ਰ ਆਠ ਭਲੀ ਦਿਨ ਗਾਈ॥੧੦੯॥
ਉਨੀ ਸੈ ਸਤਾਹਟ ਮਾਹੀ । ਅਠਾਈ ਸਾਲ ਕੀ ਉਮਰ ਸੁਹਾਈ ।
ਸਾਰਾ ਨਗਰ ਹੁਤੋ ਅਨੁਮਤੀਆ । ਵਹਿਮ ਭਰਮ ਮੇ ਡੂਬਾ ਅਤੀਆ ॥੧੧੦।
ਬਹੁਤ ਲੋਗ ਬਿਰੋਧ ਕੋ ਕਰ ਹੀ । ਗੁਰ ਸਿੱਖੀ ਸੰਗ ਈਰਖਾ ਧਰਹੀ ।
ਪੁਲਸ ਵਿਚ ਜਾਕੇ ਦੀਨ ਰਪੋਟਾਂ।ਸੂਕਾਰ ਵਿਰੁਧ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਹੈਂ ਖੋਟਾ ॥੧੧੧।
ਪੁਲਸ ਵਾਲੇ ਬਹੁ ਵਾਰੀ ਆਏ । ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣ ਮਨੁ ਬਿਸਮਾਏ ।
ਚੁਗਲਾਂ ਕੋਝਾੜਾਂ ਬਹੁ ਪਾਈਆਂ।ਬਣੇ ਸਰਧਾਲੂ ਮਿਲ ਤਿਸ ਥਾਈਆਂ।੧੧੨
ਠਾਣੇਦਾਰ ਸੁਣੀ ਜਬ ਬਾਨੀ । ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਮੇਂ ਸੁਰਤ ਟਿਕਾਨੀ ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਪਾਇਆ ਸੁਖ ਭਾਰੀ । ਵੱਢੀ ਲੈਣੀ ਤਜੀ ਵਿਚਾਰੀ ॥੧੧੩॥
ਬਹੁਤ ਨਰਨ ਕਾ ਭਇਓ ਸੁਧਾਰਾ । ਜਾਗੇ ਭਾਗ ਪਾਇ ਦੀਦਾਰਾ ।
ਸੰਤ ਬਾਗ ਕੇ ਬੀਚ ਬਿਰਾਜੈ । ਕਥਾ ਗੁਰਦੁਵਾਰੇ ਆਨ ਸੁਨਾਜੈ ॥੧੧੪॥
ਕਬ ਬਨ ਮੇ ਬਿਚਰੈ ਸੁਖ ਪਾਈ । ਖੁੰਡਾ ਡੇਰਾ ਨਾਮੁ ਜਗ ਗਾਈ ।
ਬਹੁਤ ਨਾਮੁ ਅਭਿਆਸ ਕਮਾਵੈ । ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਇਕਾਂਤ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ॥੧੧੫॥
ਬਿਰੋਧੀ ਜਾਨਵਰ ਆਵੈ ਪਾਸੀ । ਵੈਰ ਤਿਆਗ ਰਹੈ ਦ੍ਰਿੜ ਆਸੀ ।
ਨਿਰਭੈ ਸੰਤ ਨਾਮੁ ਮਸਤਾਨੇ । ਬਘਿਆੜ ਸਰਪ ਕੋ ਭੈ ਨਹਿ ਮਾਨੇ ॥੧੧੬॥

*ਸ਼ਹਿਦ ਦੀ ਨਦੀ। ()ਅੱਧ ਵਿਚ।

ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਸਭ ਕੀ ਦਿਸ ਪੇਖੈ । ਗੁੱਸਾ ਮਨੁ ਨਹਿ ਆਇ ਬਿਸੇਖੈ ।
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸਿੱਖੀ ਰਸ ਮਾਤੇ । ਸਿਮਰੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਿਨ ਰਾਤੇ ॥੧੧੭॥
ਪਰਉਪਕਾਰ ਕਰਤ ਹਿਤ ਧਾਰੀ । ਦਮਦਮੇ ਜਾਵਣ ਕੀ ਇਛ ਧਾਰੀ ।
ਵੈਸਾਖੀ ਗੁਰਪੁਰਬ ਮਨਾਵਨ । ਸਤ ਸੌ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਮਨੁ ਪਾਵਨ ।੧੧੮।
ਗਏ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਗ ਗੁਰ ਕੀ ਕਾਂਸੀ । ਕੀਰਤਨ ਕਰੇ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲ ਖਾਸੀ ।
ਗੁਰੂ ਤਖਤ ਕਰ ਸੰਤ ਦੀਦਾਰੇ।ਖੰਡਾ ਦਸਤਾਰ ਗੁਰ ਦਸਮ ਨਿਹਾਰੇ।੧੧੯।
ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਕਰਾਇ ਭਲੇ ਵਰਤਾਇਓ । ਸ੍ਰੋਵਰ ਮੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਭਾਇਓ ।
ਕੀਰਤਨ ਕਰ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਇਓ।ਪ੍ਰਚਾਰ ਗੁਰੂ ਉਪਕਾਰ ਸੁਨਾਇਓ।੧੨੦
ਸਤ ਸੌ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਤਬ ਰਹਿਈ । ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰੈ ਆਨੰਦ ਰਸ ਲਹਿਈ ।
ਲੰਗਰ ਚਲਾਵੈ ਇਕ ਰਸ ਤਬ ਹੀ । ਦੇਖ ਪ੍ਰਤਾਪ ਮਿਲੈ ਲੋਗ ਸਭ ਹੀ।੧੨੧
ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਰਹਿ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰਾ । ਸਤਾਰਾਂ ਸੌ ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਵਾਰਾ ।
ਬਧਨੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ਇਕ ਜਾਨੋ । ਕਾਂਸੀ ਪੁਰੀ ਨਾਮ ਤਿਸ ਮਾਨੋ।੧੨੨।
ਇਕ ਬਾਣੀਆਂ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰਾ । ਇਕ ਬਾਹਮਣ ਭਗਵਤ ਕੋ ਉਚਾਰਾ ।
ਇਕ ਬੇਸਮਝ ਪੈਂਚ ਇਨ ਚੇਲਾ । ਈਰਖਾ ਸੰਤਾਂ ਸੇ ਚਉ ਮੇਲਾ ॥੧੨੩॥
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕੀ ਕਥਾ ਜੋ ਹੋਤੀ । ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੇ ਨ ਨਿੰਦ ਉਦੋਤੀ ।
ਭਾਗਵਤ ਕਥਾ ਬੰਦ ਇਨ ਭਈ । ਜ਼ਿਮੀਦਾਰ ਨਹ ਕੋਇ ਸੁਨਈ।੧੨੪।
ਪੂਜਾ ਇਨਕੀ ਹੋਇ ਨ ਕੋਈ । ਸੜੇ ਈਰਖਾ ਕਰਤੇ ਸੋਈ ।
ਪੈਂਚ ਕੋ ਇਨ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਸਿਖਲਾਇਆ।ਅਰਜ਼ੀ ਸੰਤਾਂ ਉਪਰ ਪਾਇਆ।੧੨੫।
ਸੁਣ ਪੈਂਚ ਇਉਂ ਗਿਆ ਸੋ ਠਾਣੇ । ਅਯੋਗ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕੇ ਲਿਖਵਾਣੇ ।
ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਮਮ ਘਰ ਮਾਹੀ । ਹਮਰੇ ਹੋਤੇ ਬਾਰ ਬੰਦਾਹੀ ॥੧੨੬॥
ਸੰਤ ਸੂਖਮ ਰੂਪ ਧਰ ਪਾਸੀ । ਆਂਦ੍ਰਾਂ ਨਿਕਾਸੈ ਡਰਾਵੈ ਖਾਸੀ ।
ਹਾਕਮ ਸੁਣ ਹੋਏ ਹੈਰਾਣਾ । ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਹਿਤ ਬਧਨੀ ਆਇਓ ਠਾਣਾ॥੧੨੭॥
ਸਰਬ ਪਿੰਡ ਨੇ ਭਲੇ ਬੁਝਾਇਓ । ਸੰਤ ਬਿਕਾਰ ਰਹਿਤ ਦਰਸਾਇਓ ।
ਈਰਖਾ ਚਾਰੇ ਕਰਤੇ ਏਹੀ । ਹਾਨੀ ਸੰਤ ਚਹੈ ਇਹੁ ਕੇਹੀ ॥੧੨੮॥

ਤਸੀਲਦਾਰ ਬਹੁਤਾ ਇਕ ਸਿਆਣਾ । ਚੌਹਾਂ ਕੋ ਕੀਆ ਪਾਸ ਬੁਲਾਣਾ ।
ਝੂਠੇ ਜਾਣ ਹਵਾਲਾਤ ਪੁਚਾਈ । ਅਠ ਦਿਨ ਰਹੇ ਦੂਖ ਕੋ ਪਾਈ।੧੨੯।
ਅਠ ਦਿਨ ਬਾਦ ਰਿਹਾਈ ਪਾਏ । ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮਿੰਦੇ ਕੋ ਮੁਖ ਨਹੀ ਲਾਏ ।
ਸੰਤ ਦਮਦਮੇ ਤੇ ਚਲ ਆਏ । ਸਤ ਸੌ ਸਿੰਘ ਵਿਦਾ ਕੋ ਪਾਏ ।੧੩੦।
ਕਥਾ ਕਰੈ ਸਭ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਾਏ । ਚਾਰੇ ਆਣ ਪਏ ਸਰਨਾਏ ।
ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗੀ ਝੂਠ ਜੋ ਗਾਈ । ਸੰਤ ਸਮਤਾ ਮੇ ਰਹੈ ਸਦਾਈ ॥੧੩੧॥
ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਤਬ ਇਨਕੋ ਮੇਲਾ । ਬਿਛੜੇ ਮਿਲੇ ਭਏ ਸੋਹੇਲਾ ।
ਭਾਰੀ ਸਜੈ ਦੀਵਾਨ ਸੋ ਆਈ । ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣੈ ਲੋਕਾਈ ॥੧੩੨।
ਬਹੁਤ ਸਾਧੂ ਆ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਵੈ । ਸੁਣੈ ਕਥਾ ਮਨ ਸੁਖ ਉਪਜਾਵੈ ।
ਸਰਬ ਰਾਗ ਤਬ ਪੂਰੇ ਭਏ । ਸਲੋਕ ਸਵਯੇ ਸਭ ਹੋਇ ਗਏ ॥੧੩੩॥
ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਮਾਘ ਆਣ ਜਬ ਗਾਇਓ । ਆਖੰਡ ਪਾਠ ਤਬੈ ਕਰਾਇਓ ।
ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਨੇ ਬਾਂਛਤ ਆਨਾ । ਜੋ ਹਿੰਮਤ ਭੇਟਾ ਕਰ ਦਾਨਾ ॥੧੩੪॥
ਬਹੁਤ ਰੁਮਾਲ ਪੁਸ਼ਾਕ ਬਣਾਈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਅਰਪਾਈ ।
ਤੇਰਾਂ ਸੌ ਰੁਪਈਆ ਭੇਟਾ । ਮਹਾਂ ਆਨੰਦ ਸ਼ੋਕ ਕੋ ਮੇਟਾ ॥੧੩੫॥
ਭੋਗ ਪਇਓ ਤਬ ਕਥਾ ਕਰਾਈ । ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰ ਕੀ ਸੁਖ ਪਾਈ ।
ਅਰਥਾਂ ਸਹਿਤ ਸਮਾਪਤ ਪੂਰਾ । ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰ ਕੀ ਸੁਖ ਮੂਰਾ।੧੩੬।
ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਵਰਤਾਇਓ । ਲੇ ਸਭ ਨੇ ਮਨੁ ਆਨੰਦ ਪਾਇਓ ।
ਚੌਥੀ ਕਥਾ ਸੰਗਤਾਂ ਕੋ ਗਾਈ । ਸੁਣੈ ਪੜ੍ਹੈ ਮਨੁ ਪ੍ਰੇਮ ਬਸਾਈ ॥੧੩੭॥
ਤੇਰਾਂ ਸੌ ਸੰਗਤਿ ਜੋ ਦੀਆ । ਲੇ ਸੰਤਾਂ ਇਉਂ ਬਾਂਟ ਸੋ ਦੀਆ ।
ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਲੰਗਰ ਕਰਵਾਇਓ।ਪੂਪ ਪੂਰਕਾ *ਮੋਦਕ ਭਾਇਓ।੧੩੮।
ਬਹੁ ਸਾਧੂ ਸਿੱਖਨ ਕੀ ਪੰਗਤਿ । ਬੈਠਾਰੀ ਬਹੁ ਭਾਰੀ ਸੰਗਤਿ ।
ਸਭ ਕੋ ਦੇਇ ਭੋਜਨ ਤ੍ਰਿਪਤਾਇਓ। ਬਸਤ੍ਰ ਦੋ ਸੌ ਚਾਦਰ ਆਇਓ॥੧੩੯।
ਸੋ ਭੀ ਬਾਂਟ ਸੰਗ ਅਰਪੇਈ । ਕਛੈਹਰੇ ਕੁੜਤੇ ਬਹੁਤੇ ਦੇਈ ।

---

*ਲਡੂ ।

ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਅਤੀ ਅਨੰਦਾ। ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦਾਨੀ*ਚੰਦਾ ।੧੪੦।
ਇਕ ਸੌ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕੇ ਹੇਤਾ। ਤਖਤ ਸੁਹਾਵਾ ਵਿਛਾਈ ਸੇਤਾ।
ਚੌਥੀ ਕਥਾ ਇਉਂ ਭਈ ਹੈ ਪੂਰੀ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਮਨ ਰਹੈ ਹਜ਼ੂਰੀ ।੧੪੧।
ਦੋਹਿਰਾ–ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਪਦਾਂਪਦਮ ਕੋ, ਹਿਰਦੈ ਨੀਤ ਬਸਾਇ।
ਮਨੁ ਚੰਚਲ ਕੋ ਜੀਤੀਐ, ਨਾਮੁ ਗੁਰਾਂ ਤੇ ਪਾਇ ॥੧੪੨॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰੰਥੇ ਤੀਰਥ ਯਾਤ੍ਰਾ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਚਾਰ ਭਿੰਡਰੀਂ, ਮੁਰਾਲੇ ਤੇ ਬਧਨੀ ਕਥਾ ਕਰਣੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨੰ ਬਾਈਸਵਾਂ ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥੨੨॥

ਪਿੰਡ ਪਧੌੜ ਕਥਾ ਤੇ ਹਜ਼ੂਰੀ ਯਾਤਰਾ ਗੁਰ ਤੀਰਥ ਦਰਸ਼ਨ ਬਿਚਰਕੇ ਪ੍ਰਚਾਰ

ਦੋਹਿਰਾ–ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸਿਮਰ ਮਨੁ, ਸੂਕਾ ਹਰਿਆ ਹੋਇ।
ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕਾ ਵਿਛੁੜਿਆ, ਮੇਲਾ ਸਦ ਪ੍ਰਭ ਸੋਇ ॥੧॥

-- ਚੌਪਈ --

ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ। ਆਪ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸੁਖ ਮਾਨਕ।
ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ ਸ਼ਰਨ ਸਦਾਈ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਿਮਰੋਂ ਮਨੁ ਲਾਈ ॥੨॥
ਬਡੀ ਬਧਨੀ ਭੋਗ ਜਬ ਪਾਇਆ। ਸੰਗਤਿ ਭਾਉ ਕਰਤ ਅਧਿਕਾਇਆ।
ਸਭ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰ ਆਗਿਆ ਲੀਨੀ। ਮੋਗੇ ਸ਼ਹਿਰ ਪਹੁਚੇ ਭੀਨੀ ॥੩॥
ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਯੁਤ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ। ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਕੇ ਥਾਨ ਵਿਚਾਰੇ।
ਲੰਗਰ ਕਰ ਸੰਗਤਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਈ। ਬੈਠੇ ਸੰਤ ਮਨੁ ਆਨੰਦ ਪਾਈ ॥੪॥
ਪਧੌੜ ਕਸਬਾ ਵਿਚ ਪਟਿਆਲੇ। ਰਈਸ ਸਰਦਾਰ ਵਸੈ ਸਿੰਘ ਪਾਲੇ।
ਤਿਨ ਮੇ ਮੁਖੀ ਏਕ ਸਰਦਾਰਾ। ਨਾਨਕ ਸਿੰਘ ਰਈਸ ਪਿਆਰਾ ॥੫॥
ਗੁਰਬਾਣੀ ਨਿਤਨੇਮੀ ਪ੍ਰੇਮੀ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰੀ ਰਹਿਤ ਸੋ ਨੇਮੀ।

*ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਸਮ ਸ਼ਾਂਤਮਈ।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੋ ਨਿਤ ਅਭਿਆਸੀ। ਸਿਮਰੈ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ।੬।
ਮੋਗੇ ਆਣ ਸੰਗਤਿ ਲੈ ਸਾਥਾ। ਮਿਲਿਓ ਦਰਸ ਬਹੁ ਭਾਉ ਸਨਾਥਾ।
ਫਤਹ ਬੁਲਾਇ ਚਰਨ ਗਹਿ ਹੇਤਾ। ਬੋਲਿਓ ਬੇਨਤੀ ਨਿਮਰਤ ਸੇਤਾ।੭।
ਪਰਉਪਕਾਰ ਹੇਤ ਆਪ ਤਨ ਧਾਰਾ। ਮਾਨੋਂ ਬਿਨਤੀ ਕਰੋਂ ਉਚਾਰਾ।
ਬੀਰ ਪਧੌੜ ਹੈ ਦਾਸ ਕੇ *ਧਾਮਾ। ਸਾਰੀ ਕਥਾ ਸੁਨਾਵੋ ਰਾਮਾ ॥੮॥
ਚਲੀਏ ਧਾਮ ਪਵਿੱਤ ਕਰੀਜੈ। ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀਜੈ।
ਸੰਤਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਖ ਕੇ ਮਾਨੀ। ਚੜ੍ਹ ਸਵਾਰੀ ਗਮਨੇ ਗੁਣ ਖਾਨੀ ॥੯॥
ਪਧੌੜ ਪਹੂਚੇ ਸੰਗਤਿ ਸਾਥਾ। ਕਰ ਬਿਸਰਾਮ ਰਹੈ ਜਗਨਾਥਾ।
ਸੇਵਾ ਭੋਜਨ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰਾ। ਕਰਾਈ ਨਾਨਕ ਸਿੰਘ ਸਰਦਾਰਾ ॥੧੦॥
ਚੇਤ ਸੰਗ੍ਰਾਂਦ ਬੁਧ ਦਿਨ ਮਾਹੀ। ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਕਰਿਓ ਸੁਖ ਪਾਹੀ।
ਉੱਨੀ ਸੈ ਅਠਾਹਟ ਜਾਵੈ। ਉਨੱਤੀ ਸਾਲ ਕੀ ਉਮਰ ਸੁਹਾਵੈ ॥੧੧॥
ਅਰਥ ਸੁਣਨ ਕੀ ਜਿਨ ਰੁਚ †ਸਾਂਠੀ। ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਆਦਿਕ ਬਹੁ ਪਾਠੀ।
ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਹਿੰਮਤ ਹਰੀ। ਗੁਜਰ ਸਿੰਘ ਅਰਜਨ ਹਰਿ ਸਰੀ ।੧੨।
ਨਾਮੁ ਅਭਿਆਸੀ ਬਹੁ ਵੇਦਾਂਤੀ। ਜੋਗ ਸ਼ਾਸਤਰ ਜਿਨ ਮਤਿ ਰਾਤੀ।
ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਗਿ ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਅਹੈ। ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪੜ੍ਹੈ ਇਨ ਮਹੈ ॥੧੩॥
ਸਭ ਪੜ੍ਹਨੇ ਕੋ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ। ਕਰ ਅਰਦਾਸਿ ਅਰੰਭਤ ਸੋਏ।
ਸੰਤ ਅਰਥ ਕਰਨੇ ਕੋ ਲਾਗੇ। ਪੰਜਵੀਂ ਕਥਾ ਅਰੰਭਤਿ ਪਾਗੇ ॥੧੪॥
ਕਰ ਅਰਦਾਸਿ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਵਰਤਾਇਓ। ਸਰਬ ਸੰਗਤਿ ਸੁਣੈ ਭਾਉ ਲਗਾਇਓ।
ਮਾਈ ਭਾਈ ਬਹੁਤੇ ਆਵੈ। ਸੁਣ ਕੇ ਸ਼ਾਂਤਿ ਮਨੁ ਵਿਸ਼ੇ ਨਸਾਵੈ ॥੧੫॥
ਦੋਇ ਵਜੇ ਰਾਤੀਂ ਸਭ ਜਾਗੈ। ਨ੍ਹਾਇ ਧਿਆਨ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਪਾਗੈ।
ਪੰਜ ਗ੍ਰੰਥੀ ਪਾਠ ਉਚਾਰੈ। ਪੰਜ ਬਾਣੀਆਂ ਕੰਠ ਸਵਾਰੈ ॥੧੬॥
ਅਰਥ ਸੁਣੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਬ੍ਰਿੰਦਾ। ਰਿਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੈ ਸਮਤਾ ‡ਇੰਦਾ।
ਸਰਦਾਰੀ ਕੋ ਮਾਨ ਗਵਾਏ। ਸੇਵੈ ਮਾਈ ਭਾਈ ਚਿਤ ਲਾਏ ॥੧੭॥

*ਘਰ। †ਜੁੜੀ ਹੋਈ। ‡ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਸਮਾਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਮਈ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਸਭ ਹੀ ਜਾਗੈ। ਕਰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਗੁਰਬਾਣੀ ਲਾਗੈ।
ਮੰਦ ਕਰਮ ਸ਼ਰਾਬ ਤੇ ਆਦੀ। ਤਿਆਗੇ ਸਭਨੇ ਬਾਦ ਬਿਬਾਦੀ ॥੧੮॥
ਬਾਹਰ ਬੀੜ ਦੂਰ ਬਹੁ ਭਾਰੀ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਤਹਿ ਸੰਤ ਗੁਜਾਰੀ।
ਸਿਮਰੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਰਸ ਭੀਨੇ। ਹੋ ਅਲਮਸਤ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਬੀਨੇ ॥੧੯॥
ਦੋ ਘੰਟੇ ਗੁਰਦੁਵਾਰੇ ਆਵੈ। ਸੰਥਾ ਕਰਾਇ ਬਨ ਮੇ ਫਿਰ ਜਾਵੈ।
ਤਹਾਂ ਬੈਠ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਕਮਾਵੈ। ਅਜਰ ਜਰੈ ਨਹਿ ਕਿਸੇ ਲਖਾਵੈ ।੨੦।
ਦਰਸ਼ਨ ਨਾਮ ਪ੍ਰੀਤ ਇਕ ਸਦਹੀ। ਆਣ ਬਿਸਾਰੀ ਚਿਤੈ ਨ ਕਦਹੀ।
ਨੇਤਰ ਗੁਰੂ ਦਰਸ਼ਨ ਹਿਤ ਖੋਲੈ। ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਦਿਸ ਨਿਮਖ ਨ ਡੋਲੈ।੨੧।
ਨਗਰ ਪਧੌੜ ਮਸ਼ਹੂਰੀ ਭਈ। ਨੇਤਰ ਹੀਨ ਕਹੈ ਲੋਕ ਲੁਕਈ।
ਕਦੇ ਕਿਸੀ ਵਲ ਵੇਖੈ ਨਾਹੀਂ। ਇੰਦਰੇ ਦਮਨ ਮਨੁ ਸੰਗ ਸਦਾਹੀ ।੨੨।
ਪਹਿਲੇ ਕੀਰਤਨ ਜੱਥਾ ਕਰਹੀ। ਆਸਾ ਵਾਰ ਰਾਗੀ ਮਿਲ ਰਰਹੀ।
ਫੇਰ ਕਥਾ ਹੋਵੈ ਪ੍ਰਭਾਤੀ। ਸੁਣੈ ਸੰਗਤਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਗਾਤੀ ॥੨੩॥
ਐਸੇ ਜਬ ਖਟ ਮਾਹ ਬਿਤਾਏ। ਕੱਤਕ ਪੂਰਨ ਮਾਸ਼ੀ ਆਏ।
ਮਧ ਕਥਾ ਤਬ ਹੋਵਤ ਭਈ। ਭਾਂਤ ਭਾਂਤ ਕੇ ਮੰਗਲ ਜਈ ॥੨੪॥
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੋ ਪੁਰਬ ਮਨਾਇਓ। ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਸਭਨ ਕੋ ਭਾਇਓ।
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਵੈ। ਸੁਣ ਕੇ ਮਨੁ ਸਭ ਮੋਹਿਆ ਜਾਵੈ ॥੨੫॥
ਆਰੀਆ ਸਮਾਜ ਕੇ ਜੋ ਪਖ ਵਾਲੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਭੇ ਸਿੰਘ ਬਲ ਵਾਲੇ।
ਇਕਤਾਲੀ ਗਿਣਤੀ ਕੇ ਹੋਏ। ਰਹਿਤ ਗੁਰਬਾਣੀ ਮਨੁ ਪੋਏ ॥੨੬॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਹੋਤ ਬਹੁ ਭਾਈ। ਪੀਵੈ ਸੁਧਾ ਸ਼ਾਂਤ ਮਨ ਪਾਈ।
ਸਿੰਘ ਆਨੰਦ ਹੋ ਫਤਹ ਬੁਲਾਵੈ।ਖਾਲਸਾ ਰੂਪ ਮਿਲ ਕੀਰਤ ਗਾਵੈ।੨੭।
ਸਮਾਜ ਕੇ ਲੋਗ ਬਹੁਤ ਜੋ ਆਨਾ। ਤਰਕਤ ਦੁਖੀ ਹੋਇ ਹੈ ਨਾਨਾ।
ਪ੍ਰਭੁ ਛੇਵੇਂ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪੀ। ਤਾਂਕੀ ਨਿੰਦਯਾ ਮੂੜ੍ਹ ਅਲਾਪੀ ॥੨੮॥
ਨਿਯੋਗ ਆਪਣਾ ਸਿਧ ਕਰੰਤੇ। ਜਿਨਕੇ ਜਨਮ ਵੇਸੁਵਾ ਜੰਤੇ।
ਸੰਤ ਸੁਣਤ ਮਨੁ ਅਣਖ ਘਨੇਰੇ। ਖੰਡਨ ਕੀਨ ਸਮਾਜ ਅਛੇਰੇ ॥੨੯॥

ਦਇਆ ਨੰਦ ਜਿਨ ਰਾਰ ਉਠਾਈ। ਕਿਆ ਕਰਤੂਤ ਕਰੀ ਤਿਨ ਆਈ।
ਅਪਣੇ ਛਿੱਦ੍ਰ ਲੁਕਾਵਨ ਹੇਤਾ। ਬੇਮੁਖ ਕਿਆ ਲਿਖ ਰਾਖਿਓ ਭੇਤਾ ॥੩੦।
ਨਾਨਕ ਸਿੰਘ ਰਈਸ ਅਲਾਈ। ਮਹਾਰਾਜਾ ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ ਥਾਈਂ।
ਆਰੀਯਾ ਇਕ ਥਾ ਬਡਾ ਇਨ੍ਹੋਂ ਕਾ। ਛੇ ਮਾਹ ਕੀ ਕੈਦ ਕੀਨੋ ਕਾ।੩੧।
ਕਿਤਾਬ ਜ਼ਬਤ ਤਬ ਤੇ ਕਰਵਾਈ। ਕੋ ਨ ਪੜ੍ਹੈ ਨਿਯੋਗ ਕਦਾਈ।
ਗੁਰ ਨਿੰਦਾ ਕੋ ਬੋਲਤ ਜੋਈ। ਤਾਂਕੋ ਸਜ਼ਾ ਮਿਲੀ ਅਵਿਲੋਈ ॥੩੨॥
ਬਾਕੀ ਦਬ ਗਏ ਕੋਈ ਨ ਬੋਲਾ। ਐਸਾ ਜ਼ੋਰ ਦਬਿਓ ਇਨ ਟੋਲਾ।
ਸਭ ਡਰ ਗਏ ਨ ਨਿੰਦ ਉਚਾਰੀ।ਸੰਤ ਕਰਿਓ ਇਹ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ।੩੩।
ਹੋਇ ਅਨਿਕ ਹੀ ਪਰਉਪਕਾਰਾ। ਰਹਿਤ ਬੀੜ ਮੇ ਦਿਨ ਤਬ ਸਾਰਾ।
ਰਾਤੀਂ ਕੁਟੀਆ ਇਕਾਂਤ ਮਝਾਰੀ। ਆਇ ਬਿਰਾਜੈ ਸੰਤ ਅਪਾਰੀ ॥੩੪॥
ਸੰਤ ਕੀ ਮਹਿਮਾਂ ਕਵਨ ਬਖਾਨੋ। ਬੇਦ ਭੇਦ ਨਹਿ ਲਖਤ ਪਛਾਨੋ।
ਆਤਮ ਮਨੁ ਇੰਦ੍ਰੇ ਜਿਨ ਲਾਏ। ਵਿਸ਼ੇ ਵਾਸ਼ਨਾ ਸਰਬ ਮਿਟਾਏ ॥੩੫॥
ਬਹੁਤੇ ਸਿੰਘ ਸਜੈ ਨਰ ਆਈ। ਫੀਮ ਸ਼ਰਾਬ ਭੰਗ ਛਡਵਾਈ।
ਵੱਢੀ ਲੈਣੀ ਕੂੜ ਉਗਾਹੀ। ਪੋਸਤ ਵੇਸੁਵਾ ਤਿਆਗੋ *ਛਾਹੀ ॥੩੬॥
ਪਰਤ੍ਰਿਯਾ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹਟਾਵੈ। ਨਿਹੁ ਨ ਭੂਲ †ਬਾਲ ਕੇ ਲਾਵੈ।
ਮੰਦ ਕਰਮ ਸਭੁ ਮੀਤ ਬਿਸਾਰੋ। ਐਸੇ ਸਿਖਿਆ ਦੇਤ ਹਜ਼ਾਰੋ ॥੩੭॥
ਪੀਰ ਹੁਸਨ ਖਾਂ ਏਕ ਰਹਾਈ। ਬੀਚ ਪਧੌੜੇ ਮਿਲਿਓ ਆਈ।
ਬੈਠ ਸੀਸ ਕੋ ਦੀਆ ਨਿਵਾਈ। ਸ਼ੰਕਾ ਕਰੀ ਐਸੀ ਤਿਸ ਭਾਈ ॥੩੮॥
ਸਿੰਘ ਨਿਆਰੇ ਕਿਵ ਹੈ ਸਭ ਤੇ। ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੈਸੇ ਲਭਤੇ।
ਮੋਮਨ ਕੋ ਚੰਗਾ ਭਵ ਮਾਹੀ। ਹਿੰਦੂ ਭਲੇ ਕਿਸ ਬਿਧ ਕਹੁ ਤਾਹੀ ॥੩੯॥
ਸੁਣ ਸ਼ੰਕਾ ਉਤਰ ਹੈ ਦੇਤੇ। ਸਿੰਘ ਨਿਆਰੇ ਨਾਮੁ ਕੋ ਚੇਤੇ।
ਏਕ ਅਕਾਲ ਨਾਮੁ ਮੇ ਜਾਗੇ। ਬੀਰ ਰਸ ਤੇ ਰੱਛਿਆ ਲਾਗੇ ॥੪੦॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਰਹਿਤ ਹੈ ਰਹਿਣੀ। ਜਾਨਤ ਦੁਰਮਤਿ ਜੈਸੇ ਦਹਿਣੀ।

---

*ਕਾਲਖ ਰੂਪ। †ਬਚਾ ਵਾ ਇਸਤ੍ਰੀ।

ਧਾਰ ਵੈਰਾਗ ਨਿਆਰੇ ਹੋਏ। ਰਹਿਣਾ ਬਣ ਮੁਸਾਫਰ ਜੋਏ ॥੪੧॥
ਬਿਰਤ ਨਿਰਾਸ ਕਰੀ ਸਭ ਹੀ ਤੇ। ਏਕ ਅਕਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਲੀਤੇ।
ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਇਸ ਭਾਂਤ ਪ੍ਰਾਪਤ। ਇਕ ਮਨੁ ਹੋ ਗੁਰ ਜਾਪੁ ਕੋ ਜਾਪਤ ॥੪੨।
ਭਾਣਾ ਮੰਨੇ ਨਾਮੁ ਮੇ ਪ੍ਰੀਤੀ। ਹਉਮੈ ਸਗਲੀ ਤਿਆਗ ਸੋ ਦੀਤੀ।
ਖਾਲਸ ਪਦ ਕੋ ਜਾਇ ਪਹੂਚੇ। ਮਿਲੇ ਹੈ ਸਭ ਮੇ ਸਭ ਤੇ ਊਚੇ ॥੪੩॥
ਮੁਸਲਮਾਨ ਇਵ ਚੰਗਾ ਹੋਈ। ਅੱਲਾ ਨੂਰ ਸਭ ਕੋ ਅਵਲੋਈ।
ਦਿਲ ਕੋ ਨਰਮ ਕਰੈ ਦਿਖ ਦੁਖੀ। ਜਹਿ ਤਕ ਸਰੈ ਚਹੈ ਪਰ ਸੁਖੀ॥੪੪।
ਬੰਦਗੀ ਦਰਸ਼ਨ ਕਾਰਨ ਕਰੈ। ਬਿਨਾ ਖੁਦਾਇ ਨ ਮਨੁ ਕਹਿ ਧਰੈ।
ਸਭ ਖੁਦਾਇ ਕੀ ਖਲਕਤ ਜਾਨੈ।ਜੋਰ ਜ਼ੁਲਮ ਨਹਿ ਹਿੰਦਨ ਠਾਨੈ॥੪੫॥
ਹਿੰਦੂ ਭਲੇ ਬਿਕਾਰ ਤਿਆਗੈ । ਪਾਹਨ ਪੂਜਾ ਨਹਿ ਅਨੁਰਾਗੈ।
ਤੰਬਾਕੂ ਪੀਏ ਨਾਹਿ ਜੇ ਏਹੀ। ਸਿਰ ਮੂੰਡੇ ਨਹਿ ਮੰਦ ਕਰੇਹੀ ॥੪੬॥
ਪਰ ਧਨ ਮੂਲ ਨ ਗਹੈ ਖੁਟਾਈ। ਭਗਤਿ ਹਰੀ ਕੀ ਕਰ ਸੁਖ ਪਾਈ।
ਸੁਣੈ ਪੀਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸੋ ਹੋਵਾ। ਗੁਰ ਸਿਖੀ ਕੋ ਮੁਰੀਦ ਮਨੁ ਜੋਵਾ ॥੪੭॥
ਇਉਂ ਬਹੁ ਚਰਚਾ ਕਰੈ ਸੁ ਆਈ। ਸੰਤ ਉਤ੍ਰਦੇ ਸੰਗ ਨਿਰਮਾਈ।
ਸਭ ਕੋ ਸ਼ਾਂਤਿ ਰਸ ਸੁਧਾ ਪਿਆਈ। ਸੇਵੈ ਨਾਮੁ ਆਪ ਲਿਵ ਲਾਈ ।੪੮।
ਸਰਦਾਰਾਂ ਸਭ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਓ। ਪਤਨੀ ਪੁਤਰ ਸੁਤ ਸੰਗ ਲੀਓ।
ਕਥਾ ਸਮਾਪਤ ਕੀਨੀ ਸਾਰੀ। ਇਕ ਸਾਲ ਰਹਿ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ॥੪੯॥
ਪੰਜਵੀਂ ਕਥਾ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਈ । ਭੇਟਾ ਚੜ੍ਹੀ ਬਹੁਤ ਨਰ ਜੋਈ।
ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਦਿਵਾਯੋ। ਲੇ ਆਨੰਦ ਹੋਇ ਸਭ ਨੇ ਖਾਯੋ।੫੦।
ਫੱਗਣ ਚਾਰ ਭੋਗ ਕੋ ਪਾਯੋ । ਬੁਧਵਾਰ ਦਿਨ ਅਧਿਕ ਸੁਹਾਯੋ।
ਮਾਇਆ ਦੇਤ ਸਰਦਾਰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ। ਲੇਤ ਨਹੀਂ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਦਿਆਰਾ।੫੧।
ਪੰਜ ਸੈ ਜੁੱਤਾ ਲੀਨ ਸਮਾਈ। ਸੌ ਕੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਬਣੀ ਸੁਖਦਾਈ।
ਤਿਨ ਸੌ ਕਛੈਹਰਾ ਕਹਿ ਬਨਵਾਯੋ। ਨਾਨਕ ਸਿੰਘ ਰਈਸ ਚੁਕਾਯੋ॥੫੨॥
ਜਥੇ ਸਮੇਤ ਕਰੇ ਉਤਸ਼ਾਹਾ । ਯਾਤ੍ਰਾ ਸਚ ਖੰਡ ਲੈ ਲਾਹਾ।

ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ੂਰ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਚਾਲੇ । ਗਾਡੀ ਹੋਇ ਸਵਾਰ ਸੁਖਾਲੇ ॥੫੩॥
ਪਾਂਚ ਦਿਵਸ ਮੇ ਆ ਗਏ ਮੀਤਾ । ਬੁੰਗੇ ਪੁਜਾਰੀ ਆਸਣ ਕੀਤਾ ।
ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ ਸੰਗਤਿ ਮਾਹੀ । ਗੁਰਦੁਵਾਰੇ ਬਹੁ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਈ ॥੫੪॥
ਕਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਅਰਦਾਸ ਕਰਾਈ । ਪਰਕਰਮਾਂ ਕਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈ ।
ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਬੋਲੇ । ਰਹੋ ਈਹਾਂ ਸਭ ਸੁਖਦ ਅਮੋਲੇ ॥੫੫॥
ਰਾਗੀ ਸੁਨਾਵੇ ਕਥਾ ਇਥਾਈਂ । ਤਖਤ ਪਰ ਸੋਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗਾਈ ।
ਸੁਣ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਜੀ ਵਾਕ ਬਖਾਨੇ । ਕਰਹੈ ਕਥਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਸਾਨੇ ॥੫੬॥
ਜਿਤਨਾਂ ਰਹੈ ਤਿਤੈ ਚਿਰ ਕਰੈਂ । ਜਬ ਜਾਵੈ ਤਬ ਨਾਲ ਹੀ *ਸਰੈਂ ।
ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰੈ ਰਹਿ ਈਹਾਂ । ਜਾਵੈਂ ਜਬ ਹਮਰੀ ਹੋਇ †ਪ੍ਰੀਹਾਂ ॥੫੭॥
ਅਰੰਭ ਕਰਤ ਹੈ ਗੁਰ ਅਸਥਾਨੰ । ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਸੰਗ ਪੜ੍ਹੈ ਸੁਹਾਨੰ ।
ਹਾੜ ਸੰਗ੍ਰਾਂਦ ਕੋ ਛੇਵੀਂ ਗਾਥਾ । ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਸਭ ਜਗ ਨਾਥਾ ॥੫੮॥
ਕਰ ਅਰਦਾਸਿ ਕਥਾ ਹੈ ਚਲਾਈ । ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਇਹ ਸੰਗ ਸੁਹਾਈ ।
ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਸੰਪੂਰਨ ਹਰੀ । ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਸ੍ਰਵਨ ਸਿੰਘ ਕਰੀ ॥੫੯॥
ਸਜਨ ਸਿੰਘ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਭਾਈ । ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ ਪੜ੍ਹੈ ਚਿਤ ਲਾਈ ।
ਸਹਿਜੇ ਸਹਿਜ ਕਥਾ ਨਿਤ ਹੋਈ । ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਤਖਤ ‡ਸੰਜੋਈ।੬੦।
ਗੁਰ ਕੇ ਬਾਗ ਦਿਨੇ ਸੰਤ ਛਾਜੈ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਕਥਾ ()ਅਗਾਜੈ ।
ਕਥਾ ਸੁਨਾਵੈ ਸੰਗਤ ਮਾਹੀ । ਹਰ ਰੋਜ਼ ਹੋਇ ਸਚ ਖੰਡ ਜਾਹੀ ॥੬੧॥
ਸੁਣਕੇ ਬਿਸਮੈਂ ਸਭ ਹੀ ਸੰਗਤਿ । ਧੰਨ ਧੰਨ ਆਖੈ ਬਨ ਪੰਗਤਿ ।
ਕਥਾ ਤੋਂ ਹਟਕੇ ਸ਼ਬਦ ਸੋ ਗਾਵੈ । ਕੋਕਲ ਸਮ ਤਿਖੀ ਧੁਨ ਭਾਵੈ ॥੬੨॥
ਰਾਗੀ ਏਕ ਪੰਜਾਬੀ ਭਾਈ । ਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਸਿੰਘ ਤਹਿ ਗਾਈ ।
ਸੰਤਨ ਕੋ ਤਿਨ ਬਾਤ ਸੁਨਾਈ । ਜੇ ਵਾਜਾ ਤੁਮ ਚਹੋਂ ਸਿਖਾਈ ॥੬੩॥
ਸੁੰਦਰ ਬੋਲਤ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਭਾਈ । ਤੌ ਮੈ ਅਪਨਾ ਵਾਜਾ ਲਿਆਈ ।
ਦੇਉ ਸਿਖਾਇ ਕੀਰਤ ਤੁਮ ਗਾਈ । ਲਿਵ ਲਾਵੇ ਜੋ ਸੁਣ ਹੈ ਆਈ॥੬੪।

*ਨਾਲ ਹੀ ਸਰੇਗੀ । †ਇਛਾ । ‡ਮਿਲਕੇ ਭਾਵ ਬੈਠਕੇ । () ਪ੍ਰਗਟ ।

ਸੁਣ ਸੰਤ ਜੀ ਭਏ ਪ੍ਰਸੰਨਾ । ਵਾਜਾ ਲਾਗੇ ਸਿਖਣ ਮੰਨਾ ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਕਥਾ ਉਚਾਰੈ । ਦਿਨੇ ਵਾਜੇ ਕੋ ਸਿਖਵਾਰੈ ॥੬੫॥
ਪੰਜ ਮਹੀਨੇ ਰਹਿ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤਾ । ਵਾਜਾ ਸਿਖਿਆ ਰਾਗ *ਭਵੰਤਾ ।
ਦੁਸਹਿਰਾ ਦੀਪ ਮਾਲਾ ਕਰ ਲੀਨੀ । ਪੰਚਮੀ ਕੱਤਕ ਸ਼ੁਦੀ ਜਬ ਚੀਨੀ ।੬੬।
ਮਧ ਕਥਾ ਆਈ ਗੁਰਬਾਣੀ । ਗੁਰ ਦਸਮੇਸ਼ ਪੁਰਬ ਰਸ ਮਾਣੀ ।
ਵਾਜਾ ਰਾਗ ਚੰਗਾ ਸਿੱਖ ਲੀਆ । ਪੰਜਾਬ ਸਿੰਘ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਥੀਆਂ ॥੬੭॥
ਸਚ ਖੰਡ ਪ੍ਰਕਰਮਾਂ ਕੀਨੀ । ਏਕ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰ ਚੀਨੀ ।
ਸਰਬ ਗੁਰੂ ਦੁਵਾਰੇ ਦੇਖੇ । ਨਗੀਨਾ ਘਾਟ ਸੰਗਤਿ ਸਹਿ ਪੇਖੇ ॥੬੮॥
ਮਾਲ ਟੀਕਰੀ ਹੀਰਾ ਘਾਟੰ । ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਿ ਸੁਖ ਠਾਟੰ ।
ਸ਼ਿਕਾਰ ਘਾਟ ਬੰਦੇ ਕੋ ਥਾਨਾ । ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਬਾਗ ਪੁਜਾਨਾ ॥੬੯॥
ਲੰਗਰ ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਕਰਵਾਯੋ । ਛਕਣੇ ਕੋ ਸੱਦਾ ਫਿਰਵਾਯੋ ।
ਆਵਣ ਸੰਗਤਿ ਜਬ ਹੀ ਲਾਗੀ । ਚਰਨ ਧੋਣ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮਾਂਗੀ ॥੭੦॥
ਚਰਨ ਸਰਬ ਕੇ ਸੰਤ ਧੁਵਾਈ । ਪੰਗਤ ਮੇ ਤਬ ਸਿੰਘ ਬੈਠਾਈ ।
ਭੋਜਨ ਅਨਿਕ ਭਾਂਤ ਵਰਤਾਯੋ । ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਰਜ ਰਜ ਕੇ ਖਾਯੋ ॥੭੧॥
ਚੁਲਾ ਕਰਾਇ ਕਰੀ ਅਰਦਾਸਾ । ਲੰਗਰ ਸੰਤਾਂ ਕੀਨੋ ਖਾਸਾ ।
ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਭਲੇ ਰੀਝਾਯੋ । ਬਸਤ੍ਰ ਕਛੈਹਰੇ ਸਭ ਅਰਪਾਯੋ ॥੭੨॥
ਜੁਤਾ ਪੈਰੀਂ ਆਪ ਤਬ ਪਾਵੈ । ਬਿਹੰਗਮਾਂ ਕੇ ਚਰਨੀ ਹਥ ਲਾਵੈ ।
ਪੰਜ ਸੌ ਜੁਤਾ ਦੀਨ ਪਵਾਏ । ਕੁੜਤੇ ਕਛੈਹਰੇ ਸਭ ਪਹਿਨਾਏ ॥੭੩॥
ਭਏ ਬਿਹੰਗਮ ਅਨਦ ਉਦਾਰਾ । ਕਿਰਯਾ ਬਨਾਈ ਪਰ ਉਪਕਾਰਾ ।
ਸਰਬ ਜਥੇ ਮਿਲ ਸੇਵਾ ਕੀਨੀ । ਮਾਯਾ ਸਾਰੀ ਲਾਇ ਸੁ ਦੀਨੀ ॥੭੪॥
ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਪਾਈ । ‡ਵਿਦਿਆ ਭਏ ਗੁਰ ਚਰਨ ਮਨਾਈ ।
ਸਰਬ ਸੰਗਤਾਂ ਚੇਤੇ ਰਾਖੈ । ਅਕਰਖਣ ਸ਼ਕਤੀ ਮਨੁ ਸਭ ਲਾਖੈ ॥੭੫॥
ਦੂਜੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਸਚ ਖੰਡ ਕੀਨੀ । ਨਾਮੁ ਰੰਗ ਜਾਂ ਕੀ ਮਤ ਭੀਨੀ ।

*ਮਨ ਭਾਂਵਦਾ । ‡ਅੱਗੋ ਚਾਲੇ ਪਏ ।

ਆਏ ਪਟਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਪਿਆਰੇ । ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਕਰੇ ਦੀਦਾਰੇ ॥੭੬॥
ਕਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਸੰਗਤਿ ਵਰਤਾਇਓ । ਹਰੀ ਹਰ ਛੇਤਰ ਸੈਲ ਕਰਾਇਓ ।
ਆਗੇ ਦਿਲੀ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਯੋ । ਪੌਂਟੇ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਥਾਨ ਪੁਜਾਯੋ ॥੭੭॥
ਸੰਥਾ ਨਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਹੋਤੀ । ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਪੜ੍ਹੈ ਚੁਣ ਮੋਤੀ ।
ਭੰਗਾਣੀ ਕੋ ਗੁਰੂ ਦੁਵਾਰਾ । ਦੇਖਿਓ ਮਨੁ ਮੇ ਆਨੰਦ ਧਾਰਾ ॥੭੮॥
ਸੰਥਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਕਰਤੇ । ਫੇਰ ਤੁਰਨ ਕੋ ਉਦਮ ਧਰਤੇ ।
ਪੌਂਟੇ ਸਾਹਿਬ ਮਹੀਨਾ ਰਹੇ । ਜਮਨਾ ਕਿਨਾਰੇ ਨਾਮੁ ਰਸ ਲਹੇ ॥੭੯॥
ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਕੀ ਰਿਆਸਤ ਆਏ । ਨਾਮੁ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮਗਨ ਸਿਧਾਏ ।
ਆਏ ਮੰਡੀ ਰਿਆਸਤ ਫੇਰਾ । ਪਾਹਨ ਖੰਡਨ ਕੀਨ ਵਡੇਰਾ ॥੮੦॥
ਜਾਤ ਮਾਨ ਖੋਵਨ ਪ੍ਰਚਾਰਾ । ਕਰਿਓ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਤਾਪ ਉਚਾਰਾ ।
ਜਾਤ ਪਾਤ ਕਾ ਮੇਟੋ ਝਗਰਾ । ਸਿਮਰੋ ਨਾਮੁ ਹੋਇ ਸੁਖ ਸਗਰਾ ॥੮੧॥
ਸਤਾਸੀ ਸਿੰਘ ਸਜਾਏ ਤਬ ਹੀ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਾਇਓ ਜਬ ਹੀ ।
ਫਿਰ ਰੁਵਾਲਸਰ ਬੈਠੇ ਆਈ । ਸੋਹਣੀ ਭੂਮੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਭਾਈ ॥੮੨॥
ਤਹਿ ਕੇ ਪੰਡੇ ਬਾਣੀ ਸੁਨਤੇ । ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੋ ਜਸ ਮਨੁ ਗੁਨਤੇ ।
ਦੋਇ ਮਹੀਨੇ ਰਹੇ ਗਿਆਨੀ । ਏਕ ਪਾਠੁ ਅਖੰਡ ਕਰਵਾਨੀ ॥੮੩॥
ਛੇਵੀਂ ਕਥਾ ਸਮਾਪਤ ਭਈ । ਚੇਤ ਚੌਦਸੀ ਸੁੰਦਰ ਅਈ ।
ਕਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਦਸਮ ਗੁਰਬਾਣੀ । ਕਥਾ ਆਰੰਭੀ ਗਨ ਗੁਣ ਖਾਣੀ ।੮੪।
ਜਾਪ ਕਰਾਇਓ ਉਸਤਤ ਅਕਾਲੰ । ਦੱਸ ਗੁੰਥੀ ਅਰਥਾਂ ਨਾਲੰ ।
ਚੌਬੀ ਅਵਤਾਰ ਚਲੇ ਲਖ ਸੋਈ । ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਰੁਦ੍ਰ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਈ ॥੮੫॥
ਸ਼ਸਤਰ ਮਾਲਾ ਪੁਰਾਨ ਉਚਾਰਾ । ਚਲੇ ਚਲਿਤ੍ਰ ਨੀਤ ਸੰਗਾਰਾ ।
ਬਿਆਸ ਕੁੰਡ ਕੋ ਜਾਇ ਨਿਹਾਰਾ । ਵਾਪਸ ਆਏ ਮੁੜ ਨਿਰਾਧਾਰਾ।੮੬।
ਊਨੇ ਸਾਹਿਬ ਦਰਸ ਕੋ ਕੀਨਾ । ਪੁਰ ਆਨੰਦ ਕੋ ਮਾਰਗ ਲੀਨਾ ।
ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਮਨੁ ਆਨੰਦ ਪਾਏ । ਕੀਰਤ ਪੁਰੀ ਸਭ ਥਾਨ ਪੁਜਾਏ।੮੭।
ਰੋਪੜ ਸੰਗਤਿ ਲਾਇ ਦੀਵਾਨੰ । ਭਠੇ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਪਿਖ ਅਸਥਾਨੰ ।

ਸ੍ਰੀ ਚਮਕੌਰ ਪਰਸੀ ਆਇ ਧੂਰੀ। ਦੇਗ ਕਰਾਈ ਕਥਾ ਸੋ *ਰੂਰੀ ॥੮੮॥
ਝਾੜ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਮਾਛੀ ਵਾਰੇ। ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ ਤਨੁ ਮਨੁ ਵਾਰੇ।
ਰਾਮਪੁਰ ਰੇਰੂ ਸਾਹਿਬ ਆਏ। ਦਰਸ਼ਨ ਗੁਰੂ ਦੁਵਾਰੇ ਪਾਏ ॥੮੯॥
ਸਤਲੁਜ ਲੰਘੇ ਗਏ ਦੁਵਾਬੇ। ਸ਼ੰਕਰ ਗੜ੍ਹ ਆਏ ਫਿਰ ਆਬੇ।
ਚਲਿਤਰ ਪੂਰੇ ਹੋਏ ਆਈ। ਸੌ ਸਿੰਘ ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆਈ ॥੯੦॥
ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਉਪਜਾਯੋ। ਜਾਲੰਧਰ ਮੇਂ ਬਿਚਰਤ ਆਯੋ।
ਹਕੈਤਾਂ ਅਰਥ ਕਰੇ ਸਭ ਪੂਰੇ। ਭੋਗ ਪਾਯੋ ਸੁਖ ਭਰ ਪੂਰੇ ॥੯੧॥
ਦਸਮ ਗੁਰ ਗ੍ਰੰਥ ਕੀ ਕਥਾ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਹੋਈ ਪੂਰੀ ਏਥੇ ਆਈ।
ਪੰਝੀ ਦਮੜੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਕਰਾਯੋ। ਅਠ ਭਾਦਰੋਂ ਕੋ ਦਿਨ ਜਬ ਆਯੋ।੯੨।
ਉੱਨੀ ਸੌ ਉਨੱਤਰ ਬੀਤਾ। ਤੀਸ ਸਾਲ ਕੀ ਉਮਰ ਦਿਖੀਤਾ।
ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਿਖੀ ਕੋ ਅਧਿਕ ਜਨਾਯੋ। ਡੇਢ ਸੌ ਸਿੰਘ ਸਜੇ ਹਿਤ ਲਾਯੋ।੯੩।
ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀਆ। ਰਹਿਤ ਰਾਖ ਸਭ ਛਕ ਸੁਖ ਲੀਆ।
ਫਿਰ ਗਾਡੀ ਹੋ ਕੇ ਅਸਵਾਰਾ। ਭਿੰਡਰੀਂ ਮਿਲੇ ਪਿਤਾ ਹਿਤ ਧਾਰਾ।੯੪।
ਰਹੇ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਲਿਵ ਲਾਈ। ਪਰ ਉਪਕਾਰੀ ਸੰਤ ਸਦਾਈ।
ਭਿੰਡਰੀਂ ਤਪ ਕਰਨੇ ਕੋ ਲਾਗੇ। ਖੇਤ ਮੇ ਭੋਰਾ ਬਣਾ ਜੋ ਆਗੇ ॥੯੫॥
ਚਾਲੀ ਦਿਨ ਇਕ ਰਸ ਥਿਰ ਬੈਸੇ। ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ਕੋ ਜਪਿਯੋ ਐਸੇ।
ਸਵਾ ਲੱਖ ਕਰ ਪਾਠੁ ਅਪਾਰਾ। ਮਨੁ ਤਨੁ ਗੁਰ ਨਾਨਕਿ ਕੋ ਵਾਰਾ।੯੬।
ਸੰਪੁਟ ਪਾਠ ਏਕ ਤਬ ਕੀਆ। ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ਕੋ ਸੰਪਟ ਦੀਆ।
ਰਹੇ ਇਕਾਂਤ ਸਿਮਰੈ ਅਬਿਨਾਸੀ। ਬੋਲੈ ਥੋੜਾ ਜਪੈ ਅਨਾਸੀ ॥੯੭॥
†ਰਰਤੇ ਨਾਮੁ ਅਕਾਲ ਪਿਆਰਾ। ਲਾਵੈ ਧਿਆਨ ‡ਨਾਦ ਨਿਰੰਕਾਰਾ।
ਸੇਵੈ ਪਿਤ ਕੋ ਸਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮੰ। ਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਵਨ ਆਦਿ ਸੁ ਨੇਮੰ ॥੯੮॥
ਭੋਜਨ ਆਦਿ ਬਨਾਇ ਛਕਾਵੈ। ਸ਼ਰਦਾਈ ਭੀ ਕਹੈ ਬਨਾਵੈ।
ਬਸਤ੍ਰ ਧੋਵਨਿ ਸੇਵਾ ਠਾਨੈ। ਪਿਤ ਕੀ ਆਗਜ਼ਾ ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨੈ ॥੯੯॥

*ਸੁੰਦਰ। †ਉਚਾਰਦੇ। ‡ਸ਼ਬਦ।

ਭਿੰਡਰੀਂ ਏਕ ਗੁਫਾ ਸੋ ਬਣਾਈ। ਰਹਿ ਕੇਤਿਕ ਦਿਨ ਪ੍ਰਭੁ ਲਿਵਲਾਈ।
ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਅਧਿਕ ਚਲ ਆਏ।ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਹਰੀਕਿਸ਼ਨ ਸੁਹਾਏ।੧੦੦।
ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਸੁਜਾਨਾ। ਹਰਿਨਾਮ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿੰਘ ਬਖਾਨਾ।
ਆਏ ਪੋਠੋਹਾਰ ਜੋ ਏਹੀ। ਪੜ੍ਹਨ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਪਾਸ ਟਿਕੇ ਹੀ ॥੧੦੧॥
ਹੋਰ ਸਿੰਘ ਭੀ ਬਹੁਤ ਰਹੰਤੇ। ਕੇਸ਼ੋ ਦਾਸ ਆਦਿ ਬੁਧ ਵੰਤੇ।
ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਚੂਹੜ ਕਾਣਾ ਮਾਨੋ। ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਮਾਝੇ ਕਾ ਜਾਨੋ।੧੦੨।
ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਭਾਇਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ।
ਭਾਈ ਨਿਧਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਏਕਾ।ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਕੋ ਕਰਿਓ ਬਿਬੇਕਾ।੧੦੩।
ਲਹਿਰਾ ਬਾਹੀਏ ਵਿਚ ਬਿਸਾਲਾ। ਏਹ ਸਿੰਘ ਤਹਿ ਤੇ ਆਏ ਭਾਲਾ।
ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਦਮਦਮਾ ਪਿਆਰਾ। ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਬਧਨੀ ਅਨੁਸਾਰਾ।੧੦੪।
ਛੋਟੇ ਭ੍ਰਾਤ ਸੰਤ ਕੇ ਸਿਆਨੇ। ਸੰਤ ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗਾਨੇ।
ਪਾਠੀ ਭਏ ਭਜਨ ਚਿਤ ਮਾਨੇ। ਹੋਰ ਪੁਸਤਕ ਭੀ ਪੜ੍ਹੇ ਸੁਜਾਨੇ।੧੦੫।
ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਹੁ ਹੋਈ। ਆਗਿਆ ਕਾਰੀ ਤਨ ਕਰ ਜੋਈ।
ਸੇਵਾ ਟਹਿਲ ਬਾਬੇ ਕੀ ਕਰਈ। ਮਨੁ ਵਿਦਯਾ ਮੈ ਚਾਤ੍ਰ ਥਿਰਈ।੧੦੬।
ਸਭਨਾਂ ਮਿਲ ਕਰ ਬਿਨਤੀ ਭਾਖੀ। ਕਥਾ ਚਲਾਵੋ ਲਖ ਅਭਿਲਾਖੀ।
ਸੁਣ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਬਿਨਤੀ ਮਾਨੀ। ਪੜ੍ਹਾਵੈਂ ਕਥਾ ਭਾਖੀ ਮੁਖ ਬਾਨੀ।੧੦੭।
ਚਾਲੀ ਦਿਨ ਸਭ ਸਿੰਘ ਪਿਆਰੇ। ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ਸਵਾ ਲਖ ਉਚਾਰੇ।
ਫੇਰ ਕਥਾ ਸਭ ਕੋ ਸੁਣਵਾਵੈ। ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਤੁਮਰੀ ਜਬ ਪਾਵੈ ॥੧੦੮।
ਸਭ ਸਿੰਘ ਮਿਲ ਕਰ ਜਾਪੁ ਕਰੰਤੇ। ਭਿੰਡਰੀਂ ਬਾਹਰ ਗੁਫਾ ਰਹੰਤੇ।
ਇਕ ਇਕ ਨੇ ਸਵਾ ਲਖ ਉਚਾਰਾ।ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ਜੋ ਇਕ ਓਅੰਕਾਰਾ।੧੦੯।
ਚਾਲੀ ਦਿਨ ਜਬ ਮਨੁ ਲਾਇ ਕੀਆ। ਮਨੁ ਨਿਰਮਲ ਸਭ ਕੋ ਲਖ ਲੀਆ।
ਆਪ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਥਿਰ ਹੋਏ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਪੈ ਨਿਸਦਿਨ ਸੋਏ।੧੧੦।
ਭੋਗ ਪਇਓ ਸਭ ਹੀ ਨਿਤ ਨੇਮਾ। ਸਿੰਘ ਨਿਹਾਲ ਭਏ ਚਹਿ ਖੇਮਾ।
ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਮੁਕਤ ਪਿਆਰੇ। ਆਪ ਤਰੇ ਜਗ ਤਾਰਨ ਹਾਰੇ।੧੧੧।

ਦੋਹਿਰਾ—ਨਾਮੁ ਲਗੀ ਲਿਵ ਸੰਤ ਕੀ, ਕਰਤੇ ਪਰ ਉਪਕਾਰ।
ਜੀਅ ਨਾਲ ਗੁਰਦੇਵ ਹੈ, ਰਸਨਾ ਮੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥੧੧੨॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰੰਥੇ ਪਿੰਡ ਪਧੌੜ ਕਥਾ ਤੇ ਹਜ਼ੂਰੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਗੁਰ ਤੀਰਥ ਦਰਸ਼ਨ ਬਿਚਰਕੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਭਿੰਡਰੀਂ ਟਿਕੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨੰ ਤੇਈਵਾਂ ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥੨੩॥

ਮਾਲਵੇ ਵਿਚ ਜਥੇ ਸਮੇਤ ਵਿਚਰਕੇ ਗੁਰਮਤ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਤੇ ਕਥਾ ਪੜ੍ਹਾਵਨੀ

ਦੋਹਿਰਾ—ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਨਾਮੁ ਜਪੁ, ਰੇ ਮਨ ਬਾਰੰ ਬਾਰ।
ਪਾਰ ਕਰੈ ਸੰਸਾਰ ਤੇ, ਬੰਧਨ ਕਾਟ ਬਿਕਾਰ ॥੧॥

-- ਚੌਪਈ --

ਸਾਲ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸੱਤਰ ਭਇਓ । ਇਕੱਤੀ ਬਰਸ ਉਮਰ ਤਬ ਥਇਓ।
ਭਿੰਡਰੀਂ ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲ ਭਾਈ। ਪਾਠੁ ਅਖੰਡ ਕਰਿਓ ਹਿਤ ਲਾਈ॥੨
ਅਸੂ ਦੀ ਸੰਗ੍ਰਾਂਦਿ ਮੰਝਾਰਾ । ਸਤਵੀਂ ਕਥਾ ਆਰੰਭ ਮੁਦ ਧਾਰਾ।
ਸੰਤ ਦੂਰ ਤੰਬੂ ਲਗਵਾਯਾ । ਤਹਿ ਥਾਂ ਬੈਠੇ ਦਿਵਸ ਬਿਤਾਯਾ ॥੩॥
ਲਾਇ ਸਮਾਧ ਥਿਰੇ ਰਹਿ ਆਪੇ। ਇਕ ਰਸ ਬਿਰਤ ਨਾਮੁ ਲਿਵ ਜਾਪੇ।
ਵਰਤਿਓ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਸੁਹਾਵੀ ਘੜੀ। ਸਭ ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਸੁਰਤੀ ਜੜੀ॥੪॥
ਸ੍ਰੀ ਜਪੁ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਅਰਥ ਸੁਣਾਏ। ਸੋਦਰ ਸੋਹਿਲਾ ਭੀ ਕਰਵਾਏ।
ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਸ਼ੁਰੂ ਸੋ ਕੀਆ । ਜਨੇਤ ਪੁਰੇ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਥੀਆ ॥੫॥
ਮਿਲ ਕਰ ਸਭ ਸੰਤਾਂ ਪਹਿ ਆਏ । ਦਰਸ਼ਨ ਨਗਰ ਮਹੀਨਾਂ ਜਾਏ।
ਕਰੋ ਸਫਲ ਇਹ ਅਰਜ਼ ਸੁਨਾਈ। ਸੁਣ ਕਰ ਸੰਤ ਚਲੇ ਹਰਖਾਈ॥੬॥

ਕਬਿੱਤ—ਆਏ ਸੋ ਜਨੇਤ ਪੁਰ ਰਹਿ ਕਰ ਸੁਖ ਭਰ, ਕਥਾ ਜੋ ਸੁਨਾਈ ਵਰ ਸੰਗਤਿ ਸਮੇਤ ਹੈ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੀ

ਕਥਾ ਕਰੈ, ਸ਼ਾਮ ਕੋ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪੜ੍ਹੇ ਕੇਤ ਹੈ। ਇਕ ਮਹੀਨੇ ਵਿਚ ਸਿੰਘ ਤਿਨ ਸੌ ਸਜਾਇ ਦੀਏ, ਇਕ ਸੌ ਮਾਈ ਸੰਗ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਲੇਤ ਹੈ। ਬਹੁਤੇ ਲੋਗ ਹੋਰ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚੋਂ ਚਲ ਆਵੈ ਤਬ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਮਨ ਦੇਤ ਹੈ ॥੭॥ ਇਕ ਮਹੀਨਾ ਕਰ ਪੂਰਾ ਤਲਵੰਡੀ ਰਹੇ ਆਇ, ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਦਿਵਸ ਪ੍ਰਚਾਰ ਹੈ ਕਰਾਇਆ। ਇਕ ਸੌ ਸਤ ਸਿੰਘ ਚਾਲੀ ਨਾਲ ਮਾਈਆਂ ਸੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਹੋਏ ਸਿੰਘ ਸਮੁਦਾਇਆ। ਕਿਲੀ ਪਿੰਡ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਖ ਆਏ ਸੰਗ ਜਥਾ ਰਹੇ, ਕੀਰਤਨ ਕਥਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਹੈ ਚਲਾਇਆ। ਮੋਗੇ ਆਏ ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਵਿਚ ਅਸਥਾਨ ਰਹੇ, ਸਤ ਦਿਨ ਕੀਰਤਨ ਮੇਘ ਵਰਸਾਇਆ ॥੮॥

— ਚੌਪਈ —

ਮੋਗਾ ਸ਼ਹਿਰ ਪ੍ਰੇਮ ਬਹੁ ਕਰਹੀ । ਪੰਜ ਸੌ ਸਿੰਘ ਸਜੇ ਮਨੁ ਹਰਿਹੀ।
ਸਤਾਰਾਂ ਦਿਨ ਰਹੇ ਦੇਇ ਉਪਦੇਸਾ। ਕੋਟ ਕਪੂਰਾ ਆਏ ਦੇਸਾ ॥੯॥
ਚੌਦਾਂ ਦਿਨ ਕੀਤਾ ਪ੍ਰਚਾਰਾ । ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕੋ ਉਪਕਾਰਾ।
ਦੋ ਸੌ ਬਿਆਸੀ ਨਰ ਤੈ ਨਾਰੀ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਰਹਿਤ ਜਿਨ ਧਾਰੀ॥੧੦॥
ਨਾਂਗੇ ਦੀ ਸਰਾਇ ਚਲ ਆਏ । ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਅਸਥਾਨ ਪੁਜਾਏ।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਅੰਗਦਿ ਧਰ ਅਵਤਾਰਾ। ਏਕ ਮੰਦਰ ਗੁਰ ਕੋ ਤਹਿ ਧਾਰਾ॥੧੧॥
ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਬਹੁਤ ਵਰਤਾਇਓ। ਪ੍ਰਕਰਮਾਂ ਕਰ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਓ।
ਦੂਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋ ਅਸਥਾਨਾ । ਝਾੜੂ ਦੇਇ ਸੋ ਥਾਨ ਮਹਾਨਾ ॥੧੨॥
ਨੰਬਰ ਦਾਰ ਤਹਿ ਪੁਰ ਕਾ ਜੋਈ। ਹੈ ਇਖਤਿਆਰ ਤਿਸੇ ਕੇ ਸੋਈ।
ਤਾਂ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਸਮਝਾਇਓ । ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਪ੍ਰਲੋਕ ਸਹਾਇਓ ॥੧੩॥
ਸੁਣ ਕਰ ਸੇਵਾ ਗੁਰੂ ਦੁਵਾਰੇ । ਲਾਗਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਕੋ ਧਾਰੇ।
ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰ ਚਲੇ ਅਗੇਰੇ । ਸ੍ਰੀ ਮੁਕਤਸਰ ਮਾਘੀ ਹੇਰੇ ॥੧੪॥
ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਭੋਗ ਕੋ ਪਾਇਓ। ਦਮਦਮੀਆਂ ਬੁੰਗੇ ਸੰਤ ਰਹਾਇਓ।
ਪ੍ਰਕਰਮਾਂ ਤੇ ਲੋਗਨ ਰੋਕਾ । ਜੂਤਾ ਨਹਿ ਲੇ ਜਾਹੁ ਅਰੋਕਾ ॥੧੫॥

ਸ੍ਰੋਵਰ ਅਦਬ ਰਾਖਨੇ ਜੇਤਾ । ਪਹਿਰੇ ਸਿੰਘ ਦੇ ਝਾੜੂ ਹੇਤਾ ।
ਜਹ ਚਾਲੀ ਮੁਕਤੇ ਸਸਕਾਰੇ । ਤਖਤ ਆਦਿ ਅਸਥਾਨ ਨਿਹਾਰੇ ॥੧੬॥
ਟਿਬੀ ਸਾਹਿਬ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ । ਸਰ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਮੁਦ ਚੀਤਾ ।
ਪਾਂਚ ਰਜਤਪਣ ਕੋ ਪ੍ਰਸਾਦਾ । ਦੀਓ ਕਰਾਇ ਧਾਰ ਅਹਿਲਾਦਾ ॥੧੭॥
ਲੰਗਰ ਛਕ ਪ੍ਰਸੰਨ ਬਹੁ ਭਏ । ਵਾਰਾਂ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਕੀ ਲਏ ।
ਸੰਥਾ ਤੋਰੀ ਸਿੰਘਨਿ ਮਿਲਕੇ । ਨਾਮੁ ਪ੍ਰੀਤ ਮਿਲ ਸੀਤੇ ਦਿਲ ਕੇ ॥੧੮॥
ਸ਼ਾਮ ਵਕਤ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਇਓ । ਤੀਨ ਹਜ਼ਾਰ ਅਕੱਠ ਕਰਾਇਓ ।
ਖੜੇ ਮੇਜ਼ ਪਰ ਵਾਜਾ ਲੀਏ । ਵਜੇ ਢੋਲਕੀ ਆਨੰਦ ਹੀਏ ॥੧੯॥
ਛੈਣੇ ਛਣਕੈ ਤਾਲ ਮਿਲਾਏ । ਕੀਰਤ ਕਰੈ ਸਿੰਘ ਸਮੁਦਾਏ ।
ਵਾਰਾਂ ਕੀ ਸੰਥਾ ਭੀ ਹੋਈ । ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸਮਾਪਤ ਜੋਈ ॥੨੦॥
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕੀ ਕਥਾ ਨਿਤ ਹੋਵੈ । ਪੜ੍ਹੈ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸੰਸੈ ਖੋਵੈ ।
ਮੋਖ ਪੰਥ ਕਈ ਸਾਧੂ ਪੜ੍ਹਹੀ । ਬਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਕਈ ਪ੍ਰੇਮੀ ਰੜ੍ਹਹੀ ॥੨੧॥
ਬ੍ਰਿਤੀ ਪ੍ਰਭਾਕਰ ਲੈ ਰਸ ਭਾਰੇ । ਪੰਚ ਦਸੀ ਕੋ ਗੀਤਾ *ਚਾਰੇ ।
ਇਤਆਦਿਕ ਵੇਦਾਂਤ ਗ੍ਰੰਥਾ । ਹਰ ਰੋਜ਼ ਹੀ ਹੋਵੈ ਸੰਥਾ ॥੨੨॥
ਸੰਤ ਦਿਆਲ ਆਨੰਦ ਸਦਾਈ । ਜੋ ਪੂਛੈ ਸੋ ਦੇਤ ਪੜ੍ਹਾਈ ।
ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਕੇ ਗ੍ਰੰਥ ਕੋ ਪੜ੍ਹ ਹੈ । ਜੋਗ ਕਲਪਕੇ ਤਰੂ †ਅਪੜ ਹੈ ॥੨੩॥
ਜੋ ਚਾਹੇ ਸੋ ਹੋਤ ਪੜ੍ਹਾਈ । ਸਦਾ ਵਰਤ ਵਿਦਿਆ ਕੋ ਲਾਈ ।
ਸਦਾ ਇਹ ਗ੍ਰੰਥ ਸੰਤ ਜੀ ਪੜ੍ਹਾਵੇ । ਛੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਚੌ ਵੇਦ ਗਿਨਾਵੈ ॥੨੪॥
ਅਠਾਰਾਂ ਪੁਰਾਨ ਸਿਮ੍ਰਿਤ ਜੋ ਪੂਛੈ । ਸਭ ਕੋ ਉੱਤਰ ਦੇਵਤ ‡ਸੂਛੈ ।
ਕੁਰਾਨ ਅਰਬੀ ਫਾਰਸੀ ਜੋਈ । ਸਭ ਕੋ ਤਤ ਸੰਤ ਕਢ ਸੋਈ ॥੨੫॥
ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਇ ਛਕਾਇ ਸੁਖ ਭਾਰੇ ।
ਬਾਬਾ ਪੁਰ ਕਰਤਾਰ ਸੋ ਆਇਆ । ਭੇਖ ਉਦਾਸੀ ਸਭ ਉਤਰਾਇਆ ।੨੬।
ਚਿਟੇ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਰੇ ਸਾਰੇ । ਇਸ ਪਉੜੀ ਕੋ ਅਰਥ ਉਚਾਰੇ ।

*ਸੁੰਦਰ । †ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ ਭਾਵ ਪੜਦੇ ਹਨ । ‡ਪਵਿਤ੍ਰ ।

ਦਿਨ ਤੀਨੋ ਹੀ ਇਸ ਤੁਕ ਊਪਰ । ਕਥਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਤ ਭੇ ਭੂਪਰ ॥੨੭॥
ਬਹੁ ਮੇਲਾ ਮਾਘੀ ਕੋ ਆਇਓ । ਦਿਨ ਤੀਨੋ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਇਓ ।
ਸੱਤ ਸੈ ਸਿੰਘ ਕੋ ਸੁਧਾ ਪਿਵਾਯੋ । ਪੰਜ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨਾਮੁ ਜਪਾਯੋ ॥੨੮॥
ਸ੍ਰੋਵਰ ਮੇ ਸ਼ਨਾਨ ਸਭ ਕਰਹੀ । ਸੰਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਿਸ ਦਿਨ ਰਰਹੀ ।
ਰਹਿ ਮੇਲਾ ਤੇ ਮਹੱਲਾ ਦੇਖਾ । ਮਸਤ ਸੁਭਾਉ ਬਨਾਇਓ ਪੇਖਾ ॥੨੯॥
ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਦਮੜੇ ਕੋ ਪ੍ਰਸਾਦੰ । ਭੇਟ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕਰ ਅਹਿਲਾਦੰ ।
ਸ੍ਰੋਵਰ ਸ਼ਨਾਨ ਪ੍ਰਕਰਮਾਂ ਕਰੀ । ਬੰਦਨ ਕਰ ਚਾਲੇ ਪੁਰ *ਹਰੀ ॥੩੦॥
ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੀ ਹਰੀ ਪੁਰ ਕੇਰੀ । ਬਹੁਤ ਭਾਉ ਕਰ ਰਾਖੇ ਫੇਰੀ ।
ਇਕਾਦਸ ਦਿਨ ਰਹਿ ਗਏ ਪਿਆਰੇ । ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਆਨੰਦ ਧਾਰੇ ॥੩੧॥
ਆਸਾ ਰਾਗ ਤਬੈ ਥਾ ਚਾਲਾ । ਅਸ਼ਟਪਦੀਆਂ ਆਸਾ ਕੀ ਭਾਲਾ ।
ਉਤਰ ਅਵਘਟ ਸ਼ਬਦ ਸੋ ਆਇਓ । ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਸੋ ਬਖਿਆਨ ਸੁਨਾਇਓ ।
ਚਕ ਭਾਈ ਕੇ ਐਸੇ ਹੋਇਓ । ਰਹਿ ਸੰਗਤਿ ਕੇ ਨਾਮੁ †ਭਿਗੋਇਓ ।
ਸੰਗਤਿ ਅਧਿਕ ਭਈ ਪ੍ਰਸੰਨਾ । ਜਨਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇਰੋ ਧੰਨਾ ॥੩੩॥
ਲੈਹਰੇ ਸੰਗਤਿ 'ਪ੍ਰੇਮ' ਬਿਚਾਰਾ । ਮੁਹਬਤ ਕਾ ਜੋ ਗੁਰਦਵਾਰਾ ।
ਆਸਾ ਵਾਰ ਕੀ ਸੰਥਾ ਹੋਈ । ਸੁਣ ਲੋਕੀ ਮਨੁ ਮੋਹਤ ਜੋਈ ॥੩੪॥
ਦੋ ਸੈ ਸਠ ਸਜੇ ਤਬ ਸਿੰਘਾ । ਤਿਆਗਿਓ ਮਨ ਮਤਿ ਕੋ ਜਿਨ ਬਿੰਘਾ ।
ਫਿਰ ਭਾਈ ਕੇ ਚਕ ਪ੍ਰੇਮੰ । ਕਰ ਲੇ ਗਏ ਸਿੰਘ ਹਿਤ ਖੇਮੰ ॥੩੫॥
ਵਸਾਵਾ ਸਿੰਘ ਮਹੰਤ ਪਿਆਰਾ । ਸਿੰਘਨ ਕੋ ਦੇ ਬਸਤ੍ਰ ‡ਚਾਰਾ ।
ਦਰਜੀ ਤੇ ਸਵਾਇ ਪਵਾਏ । ਜੂਤੇ ਸਿੰਘਨ ਦੀਏ ਸਮਾਏ ॥੩੬॥
ਸਰਬ ਜਥੇ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ । ਬੀਸ ਸਿੰਘ ਥੇ ਸੰਗ ਤਿਹ ਘਰੀ ।
ਸੰਤਨ ਕੋ ਗਾਤੀ ਪਹਿਨਾਈ । ਕਫਨੀ ਦਈ ਸਮਾਇ ਸੁਹਾਈ ॥੩੭॥
ਬਹੁਤ ਸੰਗਤਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਸੋ ਕਰਹੀ । ਕਛੈਹਰੇ ਗਾਤ੍ਰੇ ਸਮਾਇ ਦੇ ()ਵਰ ਹੀ ।
ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਭੋਜਨ ਅਚਵਾਵੈ । ਸੋਹਣੇ ਥਾਨੈ ਆਸਨ ਲਾਵੈ ॥੩੮॥

*ਨਗਰ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਹਰੀ ਪੁਰ । †ਮਿਲਾਇਆ । ‡ਸੁੰਦਰ । ()ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ।

ਸੰਤ ਕਰੈ ਉਪਕਾਰ ਬਿਸਾਲਾ । ਦੋਵੇਂ ਵਕਤ ਦੀਵਾਨ ਰਸਾਲਾ।
ਕੀਰਤਨ ਆਸਾ ਵਾਰ ਸਵੇਰੇ । ਸ਼ਾਮ ਪ੍ਰਚਾਰ ਹੋਤ ਬਹੁਤੇਰੇ ॥੩੯॥
ਕਾਹਨ ਸਿੰਘ ਵਾਲੇ ਫਿਰ ਆਇ । ਪੰਡਤ ਨਰੈਣ ਦਾਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਏ।
ਚੰਗੇ ਗਿਆਨਵਾਨ ਇਹ ਪਿਆਰੇ। ਮਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਲੱਛਣ ਸਾਰੇ॥੪੦॥
ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਚਾ ਬਹੁ ਹੋਈ ਤਹਾਂ । ਬਰਨ ਸਕੈ ਕੋ ਅਗਮ ਹੈ ਮਹਾਂ।
ਭਰਮ ਭਇਓ ਕਬ ਬਚਨ ਭਏ ਹੈਂ।ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਕਿਉਂ *ਵਿਥਏ ਹੈਂ।੪੧
ਆਸਾ ਰਾਗ ਪਟੀ ਲਿਖ ਰਾਖੀ । ਤਿਸ ਕੋ ਅਰਥ ਸੁਨਾਵਤ ਭਾਖੀ।
ਸੁਨਤ ਸੰਤ ਜੀ ਕੇ ਬਚ ਜੋਈ। ਆਪ ਅਲਿਪਤ ਰਹਿਤ ਭੇ ਸੋਈ ॥੪੨॥

ਆਸਾ ਮ: ੧ ॥ ਪਟੀ ਲਿਖੀ

ਗਗੈ ਗੋਇ ਗਾਇ ਜਿਨਿ ਛੋਡੀ ਗਲੀ ਗੋਬਿਦ ਗਰਬੁ ਭਇਆ॥
ਘੜਿ ਭਾਂਡੇ ਜਿਨਿ ਆਵੀ ਸਾਜੀ ਚਾੜਨਿ ਵਾਹੈ ਤਈ ਕੀਆ ॥੮॥

– ਚੌਪਈ –

ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੀਨ ਉਚਾਰੀ । ਗੁਰਬਾਣੀ ਜਿਨ ਗਾਇ ਸਵਾਰੀ।
ਛਾਡ ਅਵਿਦਯਾ ਗੁਰ ਬਚ ਮੰਨੇ। ਪ੍ਰਾਪਤ ਗੋਬਿੰਦ ਜਿਵ ਭਾ ਧੰਨੇ ॥੪੩॥
ਸਹਿਤ ਧਾਰਨਾ ਹੋਇਆ ਜੋਈ। ਸਗੱਰਭਤ ਗਲੀਂ ਲਖੀਏ ਸੋਈ।
ਸ੍ਰਵਨ ਮੰਨਨ ਕੇ ਘੜ ਭਾਂਡੇ । ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਆਵੀ ਮਾਂਡੇ ॥੪੪॥
ਤੀਨ ਗੁਣਾਂ ਤੇ ਊਚੀ ਬਿਰਤੀ। ਚਾੜ੍ਹੀ ਜਿਨ ਤਿਨਕੀ ਜਗ ਕਿਰਤੀ।
ਪ੍ਰੇਰਕ ਆਪੇ ਅਚਰਜ ਰੂਪਾ । ਅਨੁਭਵ ਤਿਸਨੇ ਕੀਨ ਅਨੂਪਾ ॥੪੫॥
ਐਸੇ ਅਨੁਭਵ ਕੇ ਜੋ ਅਰਥਾ । ਪੰਡਤ ਗਾਇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ †ਸਰਥਾ।
ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਬਿਥ ਹੈ ਭਰਮਾਂ। ਭਰਮ ਹੋਇਓ ਜਬ ਤਨ ਭਇਓ ‡ਚਰਮਾਂ।
ਆਤਮਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਮੈਂ ਭੇਦ ਨ ਕੋਈ । ਦੇਹ ਹਉਮੈ ਕਰ ਭਾਸੈ ਸੋਈ।
ਹਉਮੈ ਜਾਇ ਜੀਵਤ ਭਾਇ ਮਰੀਐ।ਆਤਮਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਏਕਨਿਹਰੀਐ॥੪੭

*ਵਿਛੜੇ ਹਨ। †ਰਿਦਾ ਰੂਪੀ ਥਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਸ੍ਰੋਵਰ ਹੋ ਗਿਆ।
‡ਚੰਮ ਆਦਿਕ ਸਰੀਰ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਿਆ।

ਸੰਤ ਅਨੰਦੀ ਕਰ ਸਨਮਾਨਾ । ਰਹੇ ਮਸਤ ਨਹਿ ਕਛੂ ਬਖਾਨਾ।
ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਸਿੰਘ ਸਜਵਾਏ। ਇਕ ਸੌ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਵਾਏ।੪੮।
ਖੰਡੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ । ਦੀਆ ਜਿਨਕੋ ਬਿਕਾਰ ਤਿਨ ਮਾਰੇ।
ਐਸੀ ਮਿਠਾਸ ਸੰਤ ਕੀ ਰਸਨਾ । ਸੁਨੇ ਕਾਨ ਮਨੁ ਹੋਵੈ ਬਸਨਾ ॥੪੯॥
ਲਹਿਰੇ ਆਇ ਰਹੇ ਸੁਖ ਪਾਈ । ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ ਮਿਲਿਓ ਹਿਤ ਲਾਈ।
ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਭਲੇ ਹਿਤ ਕਰਕੇ। ਚਲਨ ਚਹਿਓ ਰਹਿ ਸੰਤ *ਉਚਰਕੇ॥੫੦।
ਅਗੇ ਭੁਚੋ ਪਹੁੰਚੇ ਜਾਈ । ਬਹੁਤ ਤਪੀਸਰ ਸੰਤ ਬਸਾਈ।
ਘੜੇ ਭਰ ਰਾਖੈ ਕੈ ਖਾਲੀ । ਜਾਤ ਗੋਤ ਪੂਛੈ ਸਭ ਨਾਲੀ ॥੫੧॥
ਜਾਇ ਸੰਤ ਗੁਰ ਫਤਹ ਬੁਲਾਈ । ਸੁਣ ਕੇ ਤਪੀਆ ਸੰਤ ਅਲਾਈ।
ਕੌਣ ਜਾਤ ਕੋ ਨਾਮ ਤੁਮਾਰਾ । ਕਵਨ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰਾ ॥੫੨।
ਕਵਨ ਦੇਸ ਕੋ ਨਾਮ ਬਤਾਵੋ । ਸਾਰੇ ਜੁਦਾ ਜੁਦਾ ਸਮਝਾਵੋ।
ਸੰਤ ਅਖੰਡ ਰੂਪ ਮੇ ਰਾਤੇ। ਲਾਗੇ ਉੱਤਰ ਦੇਣ ਸੁਹਾਤੇ ॥੫੩॥
ਨਾਮ ਜਾਤ ਹੈ ਚਾਕਰ †ਨਾਮੂ । ਨਾਮ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਅਭਿਰਾਮੂ।
ਨਾਮ ਦੇਸ ਅਰ ਪਿੰਡ ਬਤਾਯੋ। ਸਭ ਕਾ ਏਕੋ ‡ਮਹਿਲ ਸੁਨਾਯੋ ॥੫੪॥
ਸੁਣ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਬਾਤ ਕਰੰਤਾ । ਧੰਨ ਜਨਮ ਤੁਮਰਾ ਬੁਧਵੰਤਾ।
ਮੈ ਸ਼ਰਨਾਈ ਪਰਾ ਤੁਮਾਰੀ। ਰੂਮੀ ()ਵਾਲਾ ਸੰਤ ਉਚਾਰੀ ॥੫੫॥
ਜਾਚਕ ਲਖਕੇ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੀ। ਤਪੀਆ ਬਿਨਤੀ ਇਉ ਕਰੇ ਭਾਰੀ।
ਸੰਤਨ ਕਹਾ ਸ਼ਰਨ ਗੁਰ ਲੀਜੈ । ਛਾਡ ਦਿਖਾਵਾ ਲੋਕਾਂ ਦੀਜੈ ॥੫੬॥
ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਮ ਜਖਣੀ ਕੀ ਸੇਵਾ । ਤਿਆਗੋ ਸਭਹੀ ਦੇਵੀ ਦੇਵਾ।
ਅਗਨ ਤੇ ਡਰ ਨਹਿ ਕਬਹੂ ਠਾਨੋ। ਦੀਵਾ ਬਾਲੋ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਮਾਨੋ॥੫੭॥
ਪਾਣੀ ਪੇਖ ਨ ਕਰ ਡਰ ਕਬਹੀ । ਨਾਮੁ ਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨੋ ਸਬਹੀ।
ਇਉਂ ਕਹਿ ਸੁਣ ਟਿਕਕੇ ਕਛੁ ਸੋਏ। ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰ ਦੀਵਾਨ ਲਗੋਏ।੫੮।

*ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣੇ ਕਰਕੇ ਰਹਿ ਪਏ। †ਅਸੀ ਨਾਮ ਦੇ ਚਾਕਰ ਹਾਂ।
‡ਸਰੂਪ। ()ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ।

ਸੰਗਤਿ ਸੁਣਕੇ ਗੁਰਮਤ ਪਾਈ। ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਚਲ ਤਹਿ ਤੇ ਜਾਈ।
ਕਾਹਨ ਸਿੰਘ ਵਾਲੇ ਰਾਤ ਗੁਜਾਰੀ। ਚਕ ਭਾਈ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੋ ਧਾਰੀ ॥੫੯॥
ਲੇ ਗਏ ਸੰਗਤਿ ਸੇਵਾ ਕਰਹੀ। ਕਥਾ ਸੁਨਤ ਸਭ ਲਾਭ ਨਿਹਰਹੀ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਿਓ ਢਾਈ ਸੌ ਨੇ। ਮਾਈ ਭਾਈ ਮਿਲਕੇ *ਦੌ ਨੇ ॥੬੦॥
ਡੇਢ ਮਹੀਨਾ ਕਰ ਬਹੁ ਪ੍ਰੇਮਾਂ। ਰਾਖੇ ਦੇਤ ਸੰਗਤਾਂ †ਖੇਮਾਂ।
ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਜਾਨ ਨ ਦੇਤੇ। ਤੌ ਭੀ ਸੰਤ ਚਲੇ ਸੁਖ ਹੇਤੇ ॥੬੧॥
ਸੰਗਤਿ ਚੱਕ ਬੋਹੜ ਕੀ ਆਈ। ਬਿਨੇ ਕਰਤ ਲੇ ਚਲੇ ਅਗਾਈ।
ਸੋਹਣਾ ਦੇ ਸੰਗਤਿ ਬਿਸ੍ਰਾਮਾਂ। ਦੂਧ ਛਕਾਇ ਕਰਾਇ ਅਰਾਮਾਂ ॥੬੨॥
ਲੰਗਰ ਭਇਓ ਤਿਆਰ ਤਦਾਈ। ਲੇ ਛਕ ਜਬ ਆਗਜਾ ਥੀ ਪਾਈ।
ਸੰਤ ਪੰਗਤੀ ਬੈਠ ਸੋ ਛਕਤੇ। ਜੋ ਵਰਤੇ ਸੰਗਤਿ ਸੋ ਅਚਤੇ ॥੬੩॥
ਕਰ ਟਿਕਾਇ ਦਿਨ ਪਹਿਰ ਰਹਾਵਾ। ਸੌਚ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰੇ ਉਤਲਾਵਾ।
ਲਗੇ ਦੀਵਾਨ ਸੰਗਤਾਂ ਆਈ। ਕੀਰਤਨ ਕਰੈ ਮਿਲੇ ਸਮਦਾਈ ॥੬੪॥
ਮਹਾਰਾਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਾਵਾ। ਸੰਤਨ ਹਰਿ ਜਸ ਆਨ ਸੁਨਾਵਾ।
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕੀ ਮਹਿਮਾਂ ਭਾਖੀ। ਸੰਗਤਿ ਸੁਣ ਆਨੰਦ ਮਨ ਚਾਖੀ॥੬੫॥
ਸੋਦਰ ਪਾਠੁ ਕਰਿਓ ਤਬ ਸੋਈ। ਸਭ ਚੌਪਈ ਦੋਹਿਰੇ ਹੈ ਜੋਈ।
ਪੰਜ ਗ੍ਰੰਥੀ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰਾ। ਰਹਿਰਾਸ ਕਾ ਪਾਠੁ ਉਚਾਰਾ ॥੬੬॥
ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਭਾਖੀ। ਗੁਰ ਦਸਮੇ ਤੋ ਸੁਣ ਲਿਖ ਰਾਖੀ।
ਇਕ ਰਸ ਮ੍ਰਯਾਦਾ ਮੇ ਪ੍ਰੇਮਾਂ। ਭਾਖੈ ਸੰਤ ਗੁਰੂ ਮਤ ‡ਖੇਮਾਂ ॥੬੭।
ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਬੰਦਨਾ ਕੀਨੀ। ਫਤਹ ਜੈਕਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਚੀਨੀ।
ਭੋਜਨ ਛਕ ਕੇ ਹੋਇ ਇਕੰਤਾ। ਲਿਵ ਲਾਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਭਗਵੰਤਾ ॥੬੮॥
ਪੇਖ ਸੰਗਤਾਂ ਬਲ ਬਲ ਜਾਵੈ। ਸਿਖੀ ਗੁਰ ਕੀ ਧਾਰਨ ਆਵੈ।
ਕਾਂਸੀ ਪੜ੍ਹਤ ਹੁਤੇ ਇਕ ਪ੍ਰੇਮੀ। ਬਣੇ ਪੰਡਤ ਵਿਦਯਾ ਨੇਮੀ ॥੬੯॥
ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ ਸੋ ਗੁਜਰ ਗਇਓ ਹੈ। ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਬੈਰਾਗ ਭਇਓ ਹੈ।

*ਦੋਹਾਂ ਨੇ। †ਸੁਖ। ‡ਕਲਿਆਨ ਦਾਇਕ।

ਬੈਰਾਗ ਸਹਿਤ ਸੰਤ ਗਾਥ ਅਲਾਈ। ਸੁਣ ਸਭ ਕੇ ਦਿਲ ਭਰੇ ਤਿਥਾਈ।੭੦।
ਸ਼ਾਹ ਹਵੇਲੀ ਏਕ ਪਵਾਈ। ਬਣੀ ਸਰਬ ਜਬ ਸੁੰਦਰ ਜਾਈ।
ਤੀਜੀ ਛਤ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਹੀ। ਗਿਰਿਓ ਤਹ ਤੇ ਮਿਰਤ ਅਪੜਹੀ ॥੭੧॥
ਆਸਾ ਪੂਰੀ ਨ ਦੇਖਿਓ ਮੰਦਰ। ਗਿਰ ਗਿਓ ਛੋਤੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਅੰਦਰ।
ਤੈਸੇ ਵਿਦਯਾ ਪੰਡਤ ਘੋਖੀ। ਰਾਗ ਵਿਦਯਾ ਭੀ ਲੀਨੀ *ਚੋਖੀ ॥੭੨॥
ਮਹੰਤ ਗੱਜਾ ਸਿੰਘ ਉਦਮ †ਕੀਚਾ। ਫੁਲ ਖਿੜਨ ਤੇ ਪਹਿਲੇ ‡ਮੀਚਾ।
ਝੂਠੀ ਆਸ ਜਗਤ ਕੀ ਸਾਰੀ। ਹੋਇ ਨਿਰਾਸੇ ਸੁਖ ਲੈ ਭਾਰੀ ॥੭੩॥
ਆਸਾ ਜਬ ਫਾਸੀ ਜਮ ਤਾਹੀ। ਭਏ ਨਿਰਾਸਾ ਬਿਪਤਾ ਨਾਹੀ।
ਬਹੁਤ ਬਚਨ ਇਉਂ ਸੰਤ ਸੁਨਾਏ। ਭੋਗ ਪਏ ਅਰਦਾਸ ਕਰਾਏ ॥੭੪॥
ਪਰਾਸ ਸਿੰਘ ਕਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨਾ। ਭਏ ਤਿਆਰ ਬਰ ਤਿਆਰ ਸੁਜਾਨਾ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਮਿਹਰ ਅਪਾਰਾ। ਕਰ ਉਪਕਾਰ ਬਿਚਰ ਸੰਸਾਰਾ ॥੭੫॥
ਆਗੇ ਗੋਬਿੰਦ ਪੁਰਾ ਸੋ ਆਇਓ। ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇ ਠਹਿਰਾਇਓ।
ਕੀਰਤਨ ਕਰ ਸੰਗਤਿ ()ਮੁਦ ਕੀਨੀ। ਰਾਤ ਨਿਵਾਸ ਕਰੇ ਮਨ ਚੀਨੀ॥੭੬।
ਅਮਰ ਗੜ੍ਹ ਆਏ ਫਿਰ ਪਿਆਰੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਕਥਾ ਉਚਾਰੇ।
ਸੰਗਤਿ ਮਿਲ ਸੇਵਾ ਬਹੁ ਕਰੀ। ਕੀਰਤ ਕੀ ਲਾਗੀ ਬਹੁ ਝਰੀ ।।੭੭॥
ਝਰਤ ਨਾਮੁ ਕਾ ਇਕ ਰਸ ਝਰਨਾ। ਭੂਲੇ ਘਰ ਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਸਰਨਾ।
[]ਫੂਲ ਗਏ ਮਿਲ ਸੰਗਤਿ ਭਾਰੀ। ਆਏ ਮਰਾਝ ਮਨੁ ਆਨੰਦ ਧਾਰੀ।੭੮।
ਦਿਆਲ ਪੁਰੇ ਆਏ ਰਸ ਭੀਨੇ। ਸੰਗਤਿ ਨੇ ਬਹੁ ਪ੍ਰੇਮ ਸੋ ਕੀਨੇ।
ਸਾਤ ਦਿਵਸ ਰਾਖੇ ਕਰ ਸੇਵਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਾਇਓ ਏਵਾ ॥੭੯॥
ਇਕ ਸੌ ਬਾਈ ਸਿੰਘ ਸਜਾਏ। ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਅਸਥਾਨ ਪੁਜਾਏ।
ਕਾਂਗੜ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਧਰ ਭਾਊ। ਲੇ ਗਏ ਅਪਨੇ ਨਗਰ ਅਗਾਊ ॥੮੦।
ਪੰਜ ਦਿਵਸ ਰਹਿ ਲਾਏ ਦੀਵਾਨਾ। ਗੁਰਮਤ ਸਿਖਲਾਈ ਹਿਤ ਠਾਨਾ।
ਤਿਰਾਸੀ ਮਾਈ ਭਾਈ ਸਜਗੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਜੈਕਾਰੇ ਗਜਗੇ ।।੮੧॥

*ਬਹੁਤੀ। †ਕੀਤਾ ਸੀ। ‡ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ()ਪ੍ਰਸੰਨ। []ਪਿੰਡ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ।

ਦੀਨਾ ਲੋਹਗੜ੍ਹ ਗੁਰ ਦਸਮੇਸੰ । ਆਏ ਕਾਟਤ ਜਗਤ ਕਲੇਸੰ ।
ਤਹ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਦੇਗ ਕਰਾਈ । ਪ੍ਰਕਰਮਾਂ ਬੰਦਨ ਥਿਰ ਤਾਈ ॥੮੨॥
ਸ਼ਾਮ ਵਕਤ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਇਓ । ਸੁਣ ਸੰਗਤਿ ਆਈ ਸੁਖ ਪਾਇਓ ।
ਆਦਮ ਪੁਰੇ ਤੇ ਆਦਿ ਬਰਿੰਦਾ । ਆਏ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਰਤਨ ਹੁੰਦਾ ॥੮੩॥
ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਕਰਮ ਜਿਸ ਜਾਗੇ । ਆਦਮ ਪੁਰ ਮੇ ਰਹਿ ਬਡਭਾਗੇ ।
ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜਿਸ ਨਾਮ । ਉਰਦੂ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਪੜ੍ਹੇ ਤਮਾਮ ।੮੪।
ਮਹਾਰਾਜੇ ਰਿਪੁਦਮਨ ਸਿੰਘ ਸਾਥਾ । ਗਇਓ ਵਲਾਇਤ ਆਨੰਦ ਗਾਥਾ ।
ਧਾਰ ਵੈਰਾਗ ਮੁੜ ਆਇਆ ਨਗਰੀ । ਜਾਗੇ ਭਾਗ ਟੇਕ ਗੁਰ ਪਗਰੀ ।੮੫।
ਰਾਤੀ ਸੋਇਓ ਜਪੁ ਸਤਿ ਨਾਮੁ । ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਰਹਿ ਹਰਿ ਅਭਿਰਾਮੁ ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਭਇਓ ਜਬ ਆਈ । ਨੀਂਦ ਨ ਹਟੀ ਨ ਤਨੁ ਸੁਧ ਪਾਈ ॥੮੬॥
ਸੁਪਨੇ ਬੀਚ ਸੰਤ ਦ੍ਰਿਸਟਾਏ । ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਲ ਨ ਭਇਓ ਕਦਾਏ ।
ਜਾਗ ਆਈ ਜਬ ਫਿਰਤੇ *ਆਂਗਨ । ਪੇਖੇ ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜਾਗਨ ।੮੭।
ਸੁਪਨੇ ਮਧ ਅਵਾਜ ਸੋ ਮਾਰੀ । ਕਿਉਂ ਸੋਇਓ ਜਾਗੋ ਇਹ ਵਾਰੀ ।
ਸੋਵਨ ਬਹੁਤ ਜਨਮ ਤਹਿ ਕੀਨੋ । ਜਾਗੇ ਭਾਗ ਗੁਰੂ ਸਿੰਘ ਚੀਨੋ ॥੮੮॥
ਸੁਣ ਚਕ੍ਰਿਤ ਹੋ ਦੇਖਣ ਜਾਗਿਓ । ਪਿਖੇ ਖੜੇ ਸੋ ਪ੍ਰੇਮ ਮਨੁ ਲਾਗਿਓ ।
ਦੇਖਤ ਦੇਖਤ ਤੁਰਗੇ ਤਬਹੀ । ਉਠਣਾ ਚਾਹਿਓ ਮਿਲਨੇ ਜਬਹੀ ॥੮੯॥
ਹੋ ਵਿਸਮਾਦ ਸਨਾਨੰ ਕੀਆ । ਬਾਣੀ ਕੋ ਜਪੁ ਰਿਦ ਮੇ ਲੀਆ ।
ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਿਓ ਮਨੁ ਸਹਿੰਸਾ ਹੂਆ । ਕਿਆ ਕੌਤਕ ਮੁਝ ਕੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੂਆ ।੯੦।
ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਇਕ ਦੇਵ ਸਮਾਜੀ । ਸੋ ਭੀ ਇਸ ਕਾ ਮੀਤ ਭਲਾ ਜੀ ।
ਸ਼ਾਮ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾ ਜਬ ਦੀਨੇ । ਆਏ ਦੇਖਨ ਕੋ ਸੁਖ ਚੀਨੇ ॥੯੧॥
ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਕਿਆ ਦੇਖੇ । ਸੁਪਨੇ ਵਾਲੇ ਸੰਤ ਪਰੇਖੇ ।
ਬਹੁਤ ਆਨੰਦ ਭਇਓ ਪਿਖ ਸੰਤਾਂ । ਜਗਾਇਓ ਜਿਸ ਪੇਖੇ ਦੁਖ ਹੰਤਾ ॥੯੨॥
ਪਿਖ ਦੀਵਾਨ ਸੁਣ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਨੀ । ਪਰਿਓ ਭੋਗ ਸੰਤ ਏਕਾਂਤ ਜਾਨੀ ।

*ਵੇਹੜੇ ਵਿਚ ।

ਬੰਦਨ ਕਰ ਬੈਠਿਓ ਕਹਿ ਬੈਨਾ । ਬਚਨ ਆਪਕੇ ਸਭ ਸੁਖ ਦੈਨਾ ॥੯੩॥
ਆਦਮ ਪੁਰ ਦਰਸ਼ਨ ਅਬ ਦੀਜੈ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਾਵੋ *ਜੀਜੈ ।
ਸੰਤਾਂ ਕਹਾ ਮੁੜ ਆਵੈ ਫੇਰਾ । ਨਾਮਧਾਰੀਆਂ ਕਾ ਹੋਲਾ ਹੇਰਾ ॥੯੪॥
†ਖੋਟੇ ਨਗਰ ਆਏ ਸੁਖਦਾਈ । ਵਖਰਾ ਦੀਵਾਨ ਸੰਤ ਜੀ ਲਾਈ ।
ਮਹਾਰਾਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਾਏ । ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕੀ ਸਿਫਤ ਸੁਣਾਏ ॥੯੫॥
ਸੁਣ ਸੁਣ ਸੰਗਤਿ ਸਗਰੀ ਆਈ । ਭਰਿਓ ਦੀਵਾਨ ਤਹਾਂ ਸਮੁਦਾਈ ।
ਸਭ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸ਼ਰਨ ਚਲ ਆਏ । ਲੰਗਰ ਸਿੰਘਨ ਜੁਦਾ ਚਲਾਏ ॥੯੬।
ਸੰਤ ਕੀਰਤਨ ਕਥਾ ਉਚਾਰੀ । ਤਤ ਨਿਰੂਪਨਿ ਅਗਮ ਅਪਾਰੀ ।
ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਜਗਤ ਕਾ ਜਾਨੋ । ਸ਼ਬਦ ਕਮਾਵੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਠਾਨੋ ॥੯੭॥
ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰਮੁਖ ਉਪਕਾਰੀ । ਕੀਜੈ ਖਾਲਸਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਵਾਰੀ ।
ਭੇਖੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਗੁਰ ਬਨਤੇ । ਆਪਨਾ ਜੀਵਨ ਹਾਰ ਸੋ ‡ਜਨਤੇ ॥੯੮।
ਆਪ ਡੂਬੈ ਦੇਹ ਹਉਮੈ ਬੀਚੂ । ਕਿਸ ਕੋ ਤਾਰੈ ਡੂਬੇ ()ਕੀਚੂ ।
ਆਤਮ ਰਸ ਨਹਿ ਤਾਨੂ ਮਾਣਾ । ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਫਸੇ ਅਨਜਾਣਾ ॥੯੯।
ਆਪ ਨਰਕ ਚੇਲਨ ਕੋ ਨਰਕਾ । ਆਵੈ ਜਾਇ ਭਰਮ ਮਨੁ ਤਰਕਾ ।
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦਸਮੇਸ਼ ਇਕ ਰੂਪਾ । ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸੂਰਜ ਜਗ ਭੂਪਾ ॥੧੦੦॥
ਗਿਆਨ ਕਿਰਨ ਤਮ ਮੇਟ ਅਗਿਆਨਾ । ਭਰਮ ਅੰਧੇਰ ਕੋ ਕਰਤੀ ਹਾਨਾ ।
ਦੰਭ ਉਲੂਕ ਅੰਧ ਹੋ ਜਾਈ । ਮਾਇਆ ਮੋਹ []ਸਸ ਫੀਕਾ ਭਾਈ ॥੧੦੧॥
ਦਵੈਤ ਮਤ ਤਾਰੇ ਜਿਵ ਛਪੈ । ਗੁਰੂ ਸ਼ਬਦ ਅਸ ਸੂਰਜ ਤਪੈ ।
ਸੰਤ ਸਿਖ ਕਵਲਨ ਕੀ ਵਾਰੀ । ਖਿੜੈ ਸੁਗੰਧੀ ਕੀਰਤ ਚਾਰੀ ॥੧੦੨॥
ਸਤਿਸੰਗੀ ਸਮ ਭਉਰ ਸੁਹਾਏ । ਅਨੁਭਵ ਰਸ ਲੇਵੈ ਹਰਖਾਏ ।
ਜਪੈ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਨੰਦਾ । ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸੂਰਜ ਭਾਵੰਦਾ ॥੧੦੩॥

*ਜੀਉਂਦੇ ਹੋਈਏ । †ਪਿੰਡ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ । ‡ਜਨਮ ਕੇ ।
()ਹਉਮੈ ਦੇ ਚਿਕੜ ਤੋਂ । []ਚੰਦ੍ਰਮਾ ।

ਇਉਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੰਤ ਜੀ ਕੀਆ । ਮੇਲਾ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਸੋ ਥੀਆ ।
ਗੁਰਮਤਿ ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜਾਈ । ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੀ ਸਿਖੀ ਭਾਈ ॥੧੦੪॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰੰਥੇ ਮਾਲਵੇ ਵਿਚ ਜਥੇ ਸਮੇਤ ਵਿਚਰਕੇ ਗੁਰਮਤਿ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਕਥਾ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨੰ ਚੌਬੀਸਵਾਂ ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥੨੪॥

ਗਿਆਨ ਕਥਾ, ਸੈਨ ਚੜ੍ਹਾਈ, ਗੁਜਰਾਤ ਮੇਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਚਾਰ, ਬੇਦੀ ਕਥਾ

ਦੋਹਿਰਾ--ਸਤਿਗੁਰ ਅਮਰ ਦਿਆਲ ਜੀ, ਮਾਣਿ ਨਿਮਾਣੇ ਦੇਤਿ।
ਪਾਪੀ ਅਨਿਕ ਉਧਾਰਤੇ, ਕਰੁਣਾ ਕਰੇ ਸੋ ਹੇਤਿ ॥੧॥

— ਚੌਪਈ —

ਸੰਤ ਵਧਣੀ ਆਏ ਚਿਰ ਰਹੇ । ਅਗਨਤ ਪਾਪ ਲੋਕਨਿ ਕੇ ਦਹੇ ।
ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੀ ਬਰਖਾ ਕਰੀ । ਮਨਮਤਿ ਖੁਸ਼ਕੀ ਸਗਲੀ ਹਰੀ ॥੨॥
ਗੁਰਦਵਾਰੇ ਕੋ ਥਾਨ ਸੁਹਾਵਾ । ਦੀਆ ਅਰਦਾਸ ਕਰਾਇ ਸੁਨਾਵਾ ।
ਸਮਾ ਪਾਇ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬਣ ਹੈ। ਇਉਂ ਕਹਿ ਤਹਿ ਚਲਣਾਂ ਭਣ ਹੈ॥੩॥
ਪੰਡਿਤ ਧੂੜ ਕੋਟ ਮਹਿ ਬਾਸੈ । ਧਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜਿਸ ਨਾਮੁ ਹੁਲਾਸੈ।
ਪ੍ਰੀਤ ਸੰਤ ਕੀ ਬਹੁਤ ਕਰੰਤਾ । ਮਿਲੈ ਬਾਗ ਮੇ ਆਨਿ ਅਨੰਤਾ ॥੪॥
ਆਗੇ ਖੜਾ ਹੋਇ ਕਰਿ ਬੰਦਨ । ਮਿਲਿਓ ਸਰਧਾ ਸਹਿਤ †ਅਨਿੰਦਨ।
ਸ਼ੁਭਿ ਆਸਨਿ ਮੇ ਕੀਏ ਬਿਠਾਵਨਿ। ਭੋਜਨ ਦੂਧ ਕੀਏ ਹੈ ਛਕਾਵਨਿ।੫।
ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਕੀ ਚਰਚਾ ਹੋਈ । ਮਨ ਮਤਿ ਤੋੜ ਗੁਰੂ ਮਤਿ ਲੋਈ।
ਮਨ ਸਾਧੇ ਹਰਿ ਕੋ ਸਿਧ ਕਰੈ । ਸੋ ਸਾਧੂ ਅਮਰਾ ਪਦ ਧਰੈ ॥੬॥
ਏਕ ਦਿਵਸ ਦੀਵਾਨ ਸੋ ਕੀਆ । ਸੁਨਾਯੋ ਗਿਆਨ ਜੋ ਰਿਦ ਮੇ ਥੀਆ।
ਸੁਣੀਏ ਸੰਤ ਸਭੈ ਚਿਤ ਲਾਈ। ਬਰਨਿਤ ਸੰਤ ਗਿਆਨ ਸੁਖ ਦਾਈ ॥੭॥

*ਉਸਤਤ ਕਰਨੇ ਜੋਗ।

ਦੋਹਿਰਾ--ਗੁਰੂ ਮੰਤ੍ਰ ਰਿਦ ਮਹਿ ਧਰੈ, ਇੰਦ੍ਰੇ ਜੀਤ ਬਿਕਾਰ।
ਹੰਗਤਾ ਮਮਤਾ ਨਾਸ ਕਰ, ਅਨਭਉ ਜਾਗੈ ਸਾਰ ॥੮॥
ਧਾਰਿ ਗਰੀਬੀ ਕੋ ਸਦਾ, ਦੇਹਿ ਵਾਸ਼ਨਾ ਨਾਸ।
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦਸਮੇਸ਼ ਕੋ, ਸ਼ਬਦ ਕਰੈ ਮਨ ਬਾਸ ॥੯॥
ਪ੍ਰੇਮੁ ਪ੍ਰਵਾਹਿ ਮੇਂ ਥਿਰ ਸਦਾ, ਬ੍ਰਿਤੀ ਸਮਝ *ਬਿਲੀਨ।
ਈਸ ਜੀਵ ਕੋ ਭੇਦ †ਖੈ, ਏਕੰਕਾਰ ਸੁ ਚੀਨ ॥੧੦॥

— ਚੌਪਈ --

ਗਿਆਨ ਕਥਾ ਜਬ ਮਨ ਮਹਿ ਫੂਲੈ । ਆਵਨ ਜਾਵਨ ਵਾਦ ਸੋ ਭੂਲੈ ।
ਪਾਪ ਪੁੰਨਿ ਕੀ ਗੀਤ ਨ ਮਾਨੈ। ਤਿਆਗਨਿ ਗ੍ਰਹਣ ਨਹੀ ਕਛੁ ਠਾਨੈ॥੧੧॥
ਹੰਗਤਾ ਮਮਤਾ ਸੇ ਤਬ ਜਾਗੈ । ਰਜ ਤਮ ਸਤਿ ਗੁਣ ਨੀਂਦ ਤਿਆਗੈ।
ਮਨ ਕੋ ਚੇਤਨਿ ਲੀਨ ਵਿਰੋਲੈ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਤਿਨਾਮੁ ਸੋ ਬੋਲੈ ॥੧੨॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਧੁਨਿ ਆਸਨਿ ਕਰੈ । ਮਨ ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸੇ ਭਰੇ।
ਅਨੁਭਵ ਏਕ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਕਾਸੀ। ਬ੍ਰਿਤ ਗਿਆਨਿ ਤੇ ਪਰੇ ਬਿਲਾਸੀ॥੧੩॥
ਭੂਤ ਭਵਿੱਖਤ ਵਰਿਤ ਬਿਹਾਵੈ । ਏਕ ਅਕਾਲ ਪੇਖ ਸੁਖ ਪਾਵੈ।
ਦੁਬਿਧਾ ਦੁਤੀਆ ਭਾਉ ਨ ਜਾਨੈ। ਅਦ੍ਵੈ ਅਕਰਤਾ ਅਜੂਨੀ ਭਾਨੈ ॥੧੪॥
ਨਿਰਾਕਾਰ ਮੇਂ ਸਹਿਜ ਸਮਾਵੈ । ਪੰਚ ਤੱਤ ਤਨਿ ਸਹਿਤ ਭੁਲਾਵੈ।
ਸਭ ਮਹਿ ਏਕ ਏਕ ਸਭਿ ਪੇਖੈ। ਸ੍ਵਰਣ ਬਿਨਾ ਗਹਿਣਾ ਨਹਿ ਦੇਖੈ ॥੧੫॥
ਭੇਦ ਛੇਦ ਅਭੇਦ ਟਿਕਾਨੋ । ਆਪੇ ਆਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਾਨੋ।
ਅਚੁਤ ਅਨੰਦ ਰਤਨ ਬਡ ਲਹੇ। ਹਮ ਤੁਮ ਖੋਇ ਏਕ ਗੁਰ ਰਹੇ॥੧੬॥
ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਨੁਭਵ ਪਦੁ ਪਾਵੈ । ਨਿਹਚਲ ਰਹੇ ਚਪਲਤਾ ਜਾਵੈ।
ਅਕਲਪਤ ਬਿਗਿਆਨੀ ਸੁਖ ਪਾਈ। ਏਕ ਰੂਪ ਹੋ ਦੂਖ ਨਸਾਈ॥੧੭॥
ਉਜਲ ਠਾਂਢਿ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਰਹੇ । ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਰਹਿਤ ਨ ਬਾਣੀ ਕਹੇ।
ਹੋਇਆ ਅਨਿ ਹੋਯਾ ਜਗ ਜਾਨੈ। ਦ੍ਵੈਤ ਹਾਨਿ ਕਰਿ ਏਕੋ ਮਾਨੈ ॥੧੮॥

*ਵਿਸ਼ੇਸ ਕਰਕੇ ਲੀਨ। †ਨਾਸ।

ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੀਆ ਨਹਿ ਕਛੁ ਪੇਖੈ । ਲੈਨਿ ਦੇਨਿ ਤਿਸ ਮੇ ਨਾ ਰੇਖੈ।
ਬਿਨ ਦੇਖੀ ਵਸਤੂ ਜਿਮ ਜਾਨੈ । ਦੀਸਤ ਜੋ ਅਕਾਰ ਮਹਾਨੈ ॥੧੯॥
ਕੋਊ ਊਨ ਨ ਪੂਰਾ ਆਪੈ । ਰਾਜ ਰੰਕ ਮੇ ਸਮਤਾ ਵਿਆਪੈ।
ਏਕੰਕਾਰ ਗੁਰੂ ਸਦਿ ਸਾਚਾ । ਨਾਨਾ ਰੂਪ ਧਰੇ ਵਿਚ ਰਾਚਾ ॥੨੦॥
ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਕੋ ਵਾਦਿ ਦਿਖਾਵੈ । ਸਾਧ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਬਨਿਤ ਜਤਾਵੈ।
ਕਿਸ ਤੇ ਸਮਝੈ ਕਹਿ ਸਮਝਾਵੈ । ਕਿਸ ਤੇ ਪਰਚੈਂ ਕਹਿ ਪ੍ਰਚਾਵੈ ॥੨੧॥
ਏਕ *ਮਹਿਲ ਮਹਿ ਆਪੇ ਮਾਨੈ। ਏਕ ਮਹਿਲ ਮਹਿ ਆਪ ਨ ਜਾਨੈ।
ਕਹੇ ਸਰਬ ਕੋ ਹਮ ਹੈ ਪਾਹੀ । ਕਹਾਂ ਕਹੈ ਮੈ ਨਾਰੀ ਨਾਹੀ ॥੨੨॥
ਏਕੋ ਉਤਾਰੀ ਬਿਵਹਾਰੀ । ਘਟ ਘਟ ਵਿਖੈ ਸਰਬ ਤੇ ਨਿਆਰੀ।
ਇਕ ਕਾਰਣ ਕਾ ਸਰਬ ਪਸਾਰਾ।ਇਹੀ ਸਰਬ ਮੇ ਸਭ ਤੇ ਨਿਆਰਾ॥੨੩॥
ਏਕੋ ਸਾਹਿਬ ਸਿਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾ । ਭਾਣੈ ਤਾਰਾ ਚੰਦ ਉਪਾਹਾ।
ਗ੍ਰਹਿਜੁ ਹੋਆ ਕਿਤੇ ਤਿਆਗੀ । ਬਨੈ ਤਿਆਗੀ ਪਾਛੈ ਲਾਗੀ ॥੨੪॥
ਪ੍ਰੇਮੀ ਬੈਰਾਗੀ †ਬਪੁ ਸਾਰੈ । ਧਰਮ ਧਰਨ ਬਿਨ ਆਨ ਨ ‡ਸਾਰੈ।
ਰਾਮ ਰੁਦ੍ਰ ਕਹਿ ਕਾਨ੍ਹ ਉਪਾਵੈ । ਬਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਇੰਦ੍ਰ ਧਾਵੈ ॥੨੫॥
ਘਰਿ ਬਾਰੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ਕੋਈ । ਮੂੰਡਿ ਮੁਡਾਇ ਉਦਾਸੀ ਹੋਈ।
ਸਭੈ ਬਿਨਾਸੀ ਬਿਨ ਅਬਿਨਾਸੀ । ਏਕੋ ਆਪ ਅਕਾਲ ਸਦਾਸੀ ॥੨੬॥
ਸੁਪਨਿ ਸਮਾਨਿ ਰੂਪ ਏਹੁ ਪਾਇਏ । ਜਗ ਬਿਨਾਸ ਮੈਂ ਸਰਬ ਨਸਾਏ।
ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਮਾਨ ਨਾਸੀ ਸਭ ਪਈਆ। ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਅਗੋਚਰ ਕੈ ਬਲਿ ਜਈਆ॥
ਮਨ ਅਗੋਚਰਾ ਸੋ ਘਟਿ ਘਟਿ ਹੈ । ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਬੁਧਿ ਤੇ ਪਰਿ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ।
ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਤਾਂ ਬਿਨੁ ਕਛੁ ਨਾਹੀ।ਮਰਦ ਏਕ ਸਭ ਜਗ ਪਰ ()ਛਾਹੀ।੨੮।
ਪੂਰਨ ਅਖੰਡ ਅਕਾਲ ਅਰੂਪਾ । ਹਾਜਰ ਹਜ਼ੂਰਿ ਸਰਬ ਹੀ ਰੂਪਾ।
ਅਕ੍ਰੈ ਅਜ ਪੂਰਕ ਅਬਿਨਾਸੀ। ਪੰਚ ਤੱਤ ਤੇ ਪਾਰ ਅਨਾਸੀ ।੨੯।
ਜਗਤ ਸੋ ਕੁਦਰਤ ਮਾਹਿ ਬਖਾਨਾਂ । ਕਾਦਰ ਮਾਲਕ ਕੁਦਰਤਿ ਵਾਨਾ।

---

*ਦੇਹ। †ਸਰੀਰ। ‡ਖਬਰ। ()ਪ੍ਰਛਾਵਾਂ।

ਆਪ ਸਰਬ ਮਹਿ ਬਿਆਪਕ ਸੋਈ। ਕਲਪਜੋ ਜੀਵ ਈਸ ਲਖ ਜੋਈ ॥੩੦॥
ਬਟਕ ਬੀਜ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਬਤਾਈ। ਸੋ ਗਤਿ ਸਰਬ ਜਗਤਿ ਕੀ ਭਾਈ।
ਕਾਠ ਵੀਚ ਜਿਉ ਅਗਨੀ ਰਹੈ। ਉਦੇ ਹੋਇ ਜਬ ਤਾਕਉ *ਦਹੈ ॥੩੧॥
ਹੈ ਸਭ ਮਹਿ ਤਿਸ ਬਿਨ ਨਹਿ ਏਕੈ। ਬੀਜ ਏਕ ਕੇ ਭੇਖ ਅਨੇਕੈ।
ਮੂਲ ਪਤ੍ਰ ਫੂਲ ਫਲਈਆ । ਏਕ ਕਾਰਣ ਤੇ ਜੋ ਇਹੁ ਭਈਆ ।੩੨।
ਸਬਦੁ ਬਿਨਾ ਕਛੁ ਦੀਸੈ ਨਾਹੀ । ਬਿਨਾ ਗਿਆਨ ਸਭ ਭ੍ਰਮ ਭੁਲਾਹੀ।
ਜਬ ਵੈਰਾਗ ਜਗਤ ਉਪਜਾਵੈ। ਮਨ ਮੇ ਆਤਮਾ ਕੋ ਲਖ ਪਾਵੈ ॥੩੩॥
ਆਤਮਾ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਜਾਨੈ । ਬੰਧਨਿ ਮੁਕਤਿ ਰਹਿਤ ਪਹਿਚਾਨੈ।
ਭ੍ਰਮੁ ਦ੍ਵੈਤ ਰਹਿਤੀ ਤਹਿ ਨਾਹੀ । ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਹਿਜੇ ਬੋਲਾਹੀ ॥੩੪॥
ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤੁ ਨਹਿ ਪੇਖੈ ਕੋਈ । ਪਾਰਵਾਰ ਬਿਨ ਪ੍ਰਗਟ ਸੋਈ।
ਤਬੈ ਦੇਹਿ ਬਿਖ ਇੰਦ੍ਰੈ ਭੂਲੈ। ਨਿਰਭਉ ਚੇਤਨਿ ਮਿਲ ਕੈ †ਝੂਲੈ ॥੩੫॥
ਚਿੰਤ ਚਿਤਵਨੀ ਦੇਵੈ ਤਿਆਗਾ । ਵਾਲਿ ਵਾਲਿ ਹੋਵੈ ਬੈਰਾਗਾ।
ਚਿਤ ਮੇ ਇੱਛਾ ਰਹੈ ਨ ਕੋਈ। ਹਰਖ ਸੋਗ ਸਭ ਦੇਵੈ ਖੋਈ ॥੩੬॥
ਰਸਦਾਇਕ ਧੁਨਿ ਆਤਮਾ ਨੰਦਾ । ਬ੍ਰਹਮਾਕਾਰ ਬ੍ਰਿਤ ਦਰਸੰਦਾ।
ਅਚੁਤ ਸਮਾਧਿ ਤਹਾ ਥਿਰੁ ਲਹੈ। ਬਿਅੰਤ ਗਤੀ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਚਹੈ ॥੩੭॥
ਜੋ ਢੂਢੈ ਸੋਈ ਪਦੁ ਪਾਵੈ । ਖੋਜਨਹਾਰਿ ਫੇਰਿ ਨਾ ਆਵੈ।
ਤਿਲ ਮੇ ਤੇਲ ਨ ‡ਆਲਿਸ ਪਾਵੈ। ਮਖਣ ਦੂਧ ਕੇ ਮਧ ਰਹਾਵੈ ॥੩੮॥
ਕਾਸਟ ਮਹਿ ਅਗਨੀ ਕੋ ਵਾਸਾ । ਫੂਲ ਬੀਚ ਸੁਗੰਧੀ ਭਾਸਾ।
ਪਰ ਉਦਮ ਬਿਨ ਹਾਥ ਨ ਆਵੈ। ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਰਬੈ ਸੁਖ ਪਾਵੈ॥੩੯॥
ਦੂਧ ਜੋਉ ਸਮ ਲੇਹੁ ਨਿਹਾਰੀ। ਘ੍ਰਿਤ ਸਮਾਨਿ ਸਰੂਪ ਵਿਚਾਰੀ।
ਮਥੇ ਦੂਧ ਤਬ ਘੀਉ ਸੋ ਪਾਵੈ। ਉਲਟੇ ਬ੍ਰਿਤ ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਿਸਟਾਵੈ ॥੪੦॥
ਪੰਚ ਤੱਤ ਕੀ ਦੇਹ ਜੋ ਆਹੀ। ਇਸ ਮੇ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਗਟ ਬਤਾਈ।
ਸਭ ਘਰ ਮੇਂ ਘਰ ਵਾਲਾ ਆਪੈ। ਨਿਰਮਲ ਅਤਿ ਊਜਲ ਪ੍ਰਤਾਪੈ॥੪੧॥

---

*ਸਾੜਨਾ। †ਮਸਤ। ‡ਆਲਸੀ ਪੁਰਸ਼।

ਗੁਰੂ ਸ਼ਬਦ ਤੇ ਬੁਧਿ ਬਿਬੇਕਾ। ਜਾਤੇ ਹੋਵਤ ਘਟਿ ਘਟਿ *ਟੇਕਾ।
ਬੋਲਤਾ ਪੁਰਖ ਸਰਬ ਮੇ ਸੋਈ। ਬਿਅੰਤ ਅੰਤ ਨਹਿ ਜਾਨੈ ਕੋਈ ॥੪੨॥
ਘਟ ਮੇ ਸਾਖੀ ਬਿਨ ਕਛੁ ਨਾਹੀ। ਜੋ ਦੀਸੈ ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਛਾਹੀ।
ਜੋਤੀ ਰੂਪ ਆਪ ਕੋ ਪਾਵੈ। ਜਨਮ ਮਰਨ ਮਹਿ ਫਿਰ ਨਹੀ ਆਵੈ ॥੪੩॥
ਜਬ ਇੱਛਾ ਤਿਆਗੀ ਤਨ ਮਾਹੀ। ਤੁਰੀਆ ਮੰਦਰਿ ਅਨੰਦ ਭੁਗਾਹੀ।
ਜਬ ਏਹੁ ਉਲਟ ਅਹੰ ਕਉ ਨਾਸੈ। ਪਰਮ ਪੁਰਾਤਨਿ ਸੋਈ ਭਾਸੈ ॥੪੪॥
ਜਾਕੋ ਖੋਜਤਿ ਭਿੰਨ ਸਰੂਪਾ। ਸੋਈ ਪਾਯੋ ਆਪ ਅਨੂਪਾ।
ਸੋਈ ਫਿਰ ਆਪੇ ਇਹੁ ਭਇਓ। ਜਾਕੋ ਅਵਰ ਬਤਾਵਤ ਰਹਿਓ ॥੪੫॥
ਐਸੇ ਜਾਗ ਆਇ ਤਬ ਗਈ। ਨਾ ਕਛੁ ਗਯੋ ਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ।
ਅਪਨਾ ਆਪ ਜਥਾਰਥ ਜਾਨਾ। ਪਰਮ ਲਾਭ ਕੋ ਕਹਿਸ ਬਖਾਨਾ॥੪੬॥
ਨਾ ਕਛੁ ਗਯੋ ਨ ਆਯੋ ਕੋਈ। ਦੁੰਦ ਵਾਦ ਕੀ ਜੜ ਜੌ ਖੋਈ।
ਨਾ ਮੈ ਦੇਹੀ †ਦੇਵ ਸਰੂਪਾ। ਨਾ ਮੈ ਰੰਕ ਨ ਰਾਜ ਅਨੂਪਾ ॥੪੭॥
ਨਾ ਮੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਛਤ੍ਰੀ ਕੋਈ। ਨਾ ਜੋਗੀ ਨਾ ਭੋਗੀ ਹੋਈ।
ਨਾ ਮੈ ਪੂਜਾ ਨਾਹੀ ਦੂਜਾ। ਆਤਮ ਏਕ ਅਖੰਡ ਸੋ ()ਕੂਜਾ ॥੪੮॥
ਨਾ ਮੈ ਮੂਰਤਿ ਬਿਨਾ ਅਕਾਰਾ। ਜਿਉ ਕਾ ਤਿਉ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤਾਰਾ।
ਨਾ ਕੋ ਸੂਖਮ ਨਾ ਅਸਥੂਲਾ। ਅਵਿਦਯਾ ਮਾਯਾ ਨਾ ਮੈ ਤੂਲਾ ॥੪੯॥
ਨਾ ਕਛੁ ਲੇਵਹਿ ਨਾ ਕਛੁ ਤਿਆਗੈ। ਨਾ ਕੋ ਸੋਵਤ ਨਾ ਕੋ ਜਾਗੈ।
ਆਪੇ ਅੰਦਰਿ ਆਪੇ ਬਾਹਿਰ। ਆਪੇ ਗੁਪਤਾ ਆਪੇ ਜਾਹਿਰ ॥੫੦॥
ਨਾ ਕੋ ਮਨੁ ਨਾਹੀ ਮੈ ਬੁਧ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਕ ਆਪੇ ਸੁਧ।
ਏਕ ਅਨੇਕ ਭਿੰਨ ਅਭਿੰਨਾ। ਯੇ ਕਛੁ ਨਾਹੀ ਸਾਕ ਸੋ ਸਿੰਨਾ ॥੫੧॥
ਏਹੁ ਪਦ ਕਹਿਣੇ ਮੇ ਨਹੀ ਆਵੈ। ਜੋ ਪੇਖੈਂ ਮਿਲ ਕੈ ਪਤੀਆਵੈ।
ਜ਼ਾਹਰਿ ਚਿਦਾ ਕਾਸ ਅਬਿਨਾਸੀ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਨਿਰਭਉ ਪਦ ਕੋ ਵਾਸੀ ॥੫੨॥
ਮੈ ਨਾਹੀ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ। ਮੈਂ ਤੂੰ ਭੀ ਨਾਸੈ ਗੁਰ ਜਾਪੇ।

*ਜੋ ਸਭ ਦੀ ਓਟ ਹੈ। †ਦੇਵਤਾ। ()ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਆਦਿਕ ਤਤਾਂ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਗੁਰੁ ਸਿੱਖ ਮਿਲ ਕੇ ਏਕੋ ਹੋਏ। ਜੀਵ ਈਸ ਕੋ ਭੇਦ ਨ ਜੋਏ ॥੫੩॥
ਉਪਾਸ਼ ਉਪਾਸ਼ਨਾ ਉਪਾਸ਼ਾ ਨਾਹੀ। ਏਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਦ ਆਹੀ।
ਮਾਯਾ ਅਵਿਦਯਾ ਦੋਵੈ ਨਾਸੀ। ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਆਤਮ ਤੱਤ ਅਨਾਸੀ ॥੫੪॥
ਸਰਬ ਬਿਆਪਿਕ ਸਹਿਜ ਅਨੰਦਾ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਕ ਖਟ ਜੋਤਿ ਸੁਖ ਕੰਦਾ।
ਜੋ ਅਪਾਰ ਮਹਿ ਸੋ ਸਭ ਸਾਰ। ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪਰਮ ਬਿਚਾਰ ॥੫੫॥
ਸੂਖਮ ਤੇ ਅਤਿ ਸੂਖਮ ਰੂਪਾ। ਮਤਿ ਪਹੁੰਚੈ ਨਹਿ ਗਿਆਨ ਅਨੂਪਾ।
ਅਸਥੂਲ ਅਕਾਰ ਸੇ ਬ੍ਰਿਧ ਹੈ ਸੋਈ। ਦੇਸ ਕਾਲ ਤੇ ਰਹਿਤਾ ਜੋਈ ॥੫੬॥
ਗੁਣਾਤੀਤ ਪੂਰਨਿ ਸਭ ਥਾਹੀ। ਜਲ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਨਭ ਵਾਯੂ ਭਾਹੀ।
ਨਿਰ ਉਪਾਧਿ ਨਿਰ ਰੂਪ ਬਿਗਾਸੀ। ਨਿਰਾਲੰਭ ਅਕਲੇਦਿ ਸਭਾਸੀ॥੫੭॥
ਅਚਲ ਅਨਾਹਦ ਅਲਖ ਅਭੇਦਾ। ਅਮਨ ਹੋਇ ਮਨ ਰਹੈ ਨ ਖੇਦਾ।
ਚਿਦਾ ਕਾਸ ਮੇ ਹੋਵੈ ਬਾਸਾ। ਅਸ਼ਬਦ ਅਵਸਥਾ ਪਾਵੈ ਰਾਸਾ ॥੫੮॥
ਤਾਤਪਰਜ ਹੈ ਬਹੁਤ ਸੁਨਾਯੋ। ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਤਾਕੇ ਮਨ ਭਾਯੋ।
ਕੇਵਲ ਸੁਣੇ ਨ ਸਮਝੈ ਆਵੈ। ਮਹਾ ਦੁਖੀ ਜਿਮ ਰੋਗੀ ਜਾਵੈ ॥੫੯॥
ਔਖਧਿ ਕੀ ਬਾਤੀ ਸਮਝਾਵੈ। ਬਾਤ ਸੁਣੇ ਦੁਖ ਕੈਸੇ ਜਾਵੈ।
ਜਬ ਲਗ ਔਖਧ ਨਾਹੌ ਖਾਵੈ। ਤਬ ਲਗ ਰੋਗ ਨਹੀਂ ਬਿਨਸਾਵੈ ॥੬੦॥
ਗੁਰ ਸ਼ਰਣੀ ਪੜ ਅਨੁਭਵ ਪਾਈਏ।ਤਬ ਇਹੁ ਭੇਦ ਗਿਆਨ ਸੁਖ ਦਾਈਏ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਿਨ ਦੀਪਕ ਜਾਰਾ। ਸਰਬ ਅਕਾਲ ਹੋਇ ਉਜੀਆਰਾ॥੬੧॥
ਦੋਹਿਰਾ–ਗਿਆਨ ਕਥਾ ਭਾਖੀ ਬਹੁਤ, ਸੂਖਮ ਲਿਖੀ ਬਿਚਾਰ।
ਸੁਣ ਸੰਗਤਿ ਆਨੰਦ ਹੋ, ਜੈ ਜੈ ਕਰੀ ਉਚਾਰ ॥੬੨॥

– ਚੌਪਈ –

ਪੰਚ ਪਿਆਰੇ ਸੰਗ ਰਹੰਤੇ। ਅੱਸੀ ਸਿੰਘ ਤਬ ਅਰਜ਼ ਸੁਣੰਤੇ।
ਸੁਣ ਬਿਨਤੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰ ਤਿਆਰੀ।ਦੀਓ ਛਕਾਇ ਬੀਸ ਸੰਗ ਨਾਰੀ।੬੩।
ਸਉ ਪੂਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਿਨ ਪੀਆ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਲੀਆ।
ਸਿੰਘਨਿ ਅਰਜ਼ ਕਰੀ ਜੋ ਸਾਥਾ। ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕਾਥਾ ॥੬੪॥

ਸੋ ਪੰਚ ਮਹੀਨੇ ਬੀਚ ਕਰਾਵੈ। ਮੋਖ ਪੰਥ ਤੇ ਬਿਰਤੀ ਗਾਵੈ।
ਜੋਗ ਬੇਦਾਂਤ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਕੋਈ। ਜੋ ਚਾਹੈਂ ਪੜ੍ਹਾਵੈਂ ਸੋਈ ॥੬੫॥
ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੀ ਪੰਡਿਤ ਰਹਿਹੀ। ਬੇਦ ਵਿਦਯਾ ਨਿਪੁਨ ਜੋ ਅਹਿਹੀ।
ਕਥਾ ਸੁਣਨਿ ਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪਾਵੈ। ਇਸ ਤੇ ਵਿਦਮਾਨੁ ਰਹਿ ਭਾਵੈ ॥੬੬॥
ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਤਾਪ ਆਰੰਭ ਸੋ ਕੀਆ। ਗੁਰ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣੈ ਰਸ ਲੀਆ।
ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪ੍ਰਥਮ ਕਰ ਪੂਰਾ। ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੀਓ ਬਿਧ *ਰੂਰਾ ॥੬੭॥
ਨਿਸਦਿਨ ਗੁਰ ਕੀ ਕਥਾ ਹੋਵੰਤੀ। ਲੇਵਹਿ ਰਸ ਸੰਗਤਿ ਸੁਣਿ ਵੰਤੀ।
ਚਲ ਆਏ ਭਿੰਡਰਾਂ ਕੋ ਤਬਹੀ। ਪਿਤਾ ਖਜਾਨ ਸਿੰਘ ਸੰਗ ਸਭਹੀ॥੬੮॥
ਸਾਤ ਦਿਵਸ ਰਹਿ ਸੰਗਤਿ ਮਾਹੀ। ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤ ਸੇਵਾ ਉਤਸ਼ਾਹੀ।
ਬਾਬਾ ਖਜਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਗਾ। ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੰਘ ਭਾਈ ਮਨ ਚੰਗਾ ॥੬੯॥
ਬੀਸ ਸਿੰਘ ਸੰਗ ਹੋਰ ਪੜੰਤੇ। ਮਹੰਤ ਪਤ੍ਰਕਾ ਤਬੇ ਭਿਜੰਤੇ।
ਬੀਚ ਮੁਰਾਲੇ ਪਹੁੰਚਹੁ ਆਈ। ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਲਿਖੀ ਬਿਨਾਈ ॥੭੦॥
ਸੁਣਿ ਮਸਲਤਿ ਕਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ। ਪੱਚੀ ਸੌਣ ਕੋ ਚਲੇ ਸੁਹੇਲੇ।
ਗਾਡੀ ਹੋ ਸਵਾਰ ਤਹਿ ਆਏ। ਜਹਾਂ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰ ਬਨਾਏ ॥੭੧॥
ਮੁਰਾਲੇ ਨਗਰ ਖਬਰ ਜਬ ਹੋਈ। ਆਗੇ ਆਨਿ ਮਿਲੇ ਸਭ ਲੋਈ।
ਮਹੰਤ ਪ੍ਰੇਮਸਿੰਘ ਆਇ ਅਗਾਰੀ। ਕਰ ਬੰਦਨ ਮਿਲ ਦੁਹਦਿਸ ਪਿਆਰੀ।੭੨।
ਸੁਭ ਅਸਥਾਨ ਕਰਾਇਓ ਡੇਰਾ। ਦੇ ਭੇਟ ਮਿਲ ਲੋਕ ਚੁਫੇਰਾ।
ਕਰਿਕੈ ਖਾਨ ਪਾਨ ਬਿਸਰਾਮੇ। ਉਠੇ ਪਹਿਰ ਦਿਨ ਰਹਿਤ ਅਰਾਮੇ॥੭੩॥
ਕਰ ਸ਼ਨਾਨ ਬਸਤ੍ਰ ਕੋ ਪਹਿਰੇ। ਲਾਗਿਓ ਅਧਕ ਦੀਵਾਨ ਸੋ †ਤਹਿਰੇ।
ਆਇ ਬੰਦਨਾ ਕਰਿ ਕੈ ਬੈਸੇ। ਕੀਰਤਨਿ ਸੁਨੈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮੁਖੈਸੇ ॥੭੪॥
ਸਮਾਧੀ ਏਕ ਅਖੰਡ ਲਗਾਈ। ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦ ਸੁਣੈ ਹਿਤ ਲਾਈ।
ਸ਼ਬਦ ਭੋਗ ਸੋਦਰ ਪਠਿ ਲੀਆ। ਸੁਣੇ ਵਾਕ ਅਰਦਾਸਾ ਕੀਆ ॥੭੫॥
ਕਰਿ ਬੰਦਨ ਗੁਰ ਫਤਹ ਬੁਲਾਈ। ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ਪਾਈ।

*ਸੁੰਦਰ ਬਿਧੀ ਸੇ। †ਤਿਸ ਜਗ੍ਹਾ।

ਕੀਰਤ ਸੋਹਿਲਾ ਪੜ ਅਰਦਾਸ। ਸੀਸ ਝੁਕਾਇ ਜੈਕਾਰਾ ਰਾਸ ॥੭੬॥
ਫਿਰ ਪੰਗਤ ਲੰਗਰ ਕੀ ਲਾਈ। ਬੈਠੇ ਮਿਲ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਆਈ।
ਇਕ ਸਮ ਬਰਤਿਓ ਭੋਜਨ ਬਿੰਦ੍ਰਾ। ਲੇ ਛਕ ਲੀਨੋ ਜਪੁ ਗੋਬਿੰਦਾ॥੭੭॥
ਚੁਲੇ ਕਰ ਸਲੋਕ ਕੋ ਪਰਤੇ। ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਜਿਹ *ਚਚਾ ਉਚਰਤੇ।
ਅਪਨੇ ਥਾਨ ਸਰਬ ਬਿਸਰਾਮੇ। ਸੰਤ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਕੋ ਮਿਲ ਸ਼ਾਮੇ ॥੭੮॥
ਬਹੁ ਬਿਧ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰੇਮ ਉਪਜਾਯੋ। ਨਾਮ ਪ੍ਰੀਤ ਜਿਨ ਮੇ ਅਧਿਕਾਯੋ।
ਸੰਤ ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੰਘ ਜੋ ਲਘੁ ਭਾਈ। ਤਿਨ ਭੀ ਗ੍ਰੀਵ ਆਣ ਧਰਲਾਈ॥੭੯॥
ਬਾਬਾ ਖਜਾਨ ਸਿੰਘ ਬਹੁ ਪ੍ਰੇਮਾ। ਮਿਲੇ ਆਪ ਮੇ ਅਦਬ ਰਖੇਮਾ।
ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬਹੁਰ ਉਚਾਰਾ। ਆਪ ਰਹੇ ਕਹਿ ਗਏ ਉਦਾਰਾ ॥੮੦॥
ਈਹਾਂ ਮੈ ਤੁਝ ਚਰਨ ਮਝਾਰੀ। ਰਹਿਓ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਜੀ ਉਚਾਰੀ।
ਗੁਰ ਚਰਨਾਂ ਮੇ ਰਹੇ ਸੋ ਆਪੇ। ਧੰਨ ਗਰੀਬੀ ਕਹਿ ਪ੍ਰਤਾਪੇ ॥੮੧॥
ਇਉ ਆਪਸ ਮੇ ਰਹੇ ਬਿਸਰਾਮੈ। ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜਾਗੇ ਜਾਮੈ।
ਕਰ ਸ਼ਨਾਨ ਜਪੁ ਪਾਠ ਉਚਾਰਾ। ਥਿਰੇ ਧਿਆਨ ਮੇ ਕਸ਼ਟ ਨਿਵਾਰਾ॥੮੨॥
ਪੰਜ ਬਾਣੀ ਪੰਜ ਗ੍ਰੰਥੀ ਪਾਠਾ। ਆਏ ਦੀਵਾਨ ਵਿਖੇ ਪਿਖ †ਕਾਠਾ।
ਆਸਾਵਾਰ ਭੋਗ ਜਬ ਭਇਓ। ਕਥਾ ਕਰਤ ਭੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਮਯੋ ॥੮੩॥
ਅਬਿਨਾਸੀ ਜੀਅਨ ਕੋ ਦਾਤਾ। ਸੋਰਠ ਮੇ ਪੰਚਮ ਗੁਰ ਜਾਤਾ।
ਏਸ ਸ਼ਬਦ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ। ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਗੁਰਮੁਖ ਵਡਿਆਈ॥੮੪॥
ਹੋਇ ਪੰਚਾਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਅਰਦਾਸਾ। ਵਰਤਿਓ ਬਹੁਤਾ ਤ੍ਰਿਪਤੇ ਰਾਸਾ।
ਵਿਚਰਤ ਆਏ ਸੰਥਾ ਦੀਨੀ। ਭੋਜਨ ਤਿਆਰ ਛਕੇ ਰਸ ਲੀਨੀ ॥੮੫॥
ਕਛੂ ਪਲਘੇ ਪਰ ਕੈ ਬਿਸਰਾਮੇ। ਜਾਗੇ ਡੇਢ ਪਹਿਰ ਦਿਨ ਥਾਮੇ।
ਸੋਚ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰੇ ਭਲ ਭਾਂਤੀ। ਕੰਘਾ ਕਰ ਦਸਤਾਰ ਸਜਾਤੀ ॥੮੬॥
ਸਰਦਾਈ ਛਕ ਲਾਇ ਦੀਵਾਨਾ। ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਤੇ ਜਾਨਾ।
ਇਉ ਨਿਸਦਿਨ ਰਹਿ ਕਰਿ ਪਰਚਾਰਾ। ਸੋਭਾ ਫੈਲੀ ਪੋਠੋ ਹਾਰਾ ॥੮੭॥

*ਚਾਚਾ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ। †ਇਕੱਠ।

ਭਾਦਰੋਂ ਤੇਰਾਂ ਚੌਦਾਂ ਆਈ । ਲੰਗਰ ਚਲਿਓ ਅਤੁਟ ਤਿਥਾਈ ।
ਬਹੁ ਮੇਲਾ ਤਬ ਭਰ ਹੀ ਗਯੋ । ਸਾਧ ਸਿੱਖ ਆ ਦਰਸ਼ਨ ਲਯੋ ॥੮੮॥
ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਫਰਸ਼ ਡਸਵਾਏ । ਸੁੰਦਰ ਚਾਂਦਨੀ ਊਪਰ ਛਾਏ ।
ਤਖਤ ਬਿਛਾਇ ਸੇਤ ਵਿਛਵਾਈ । ਚੰਦੋਆ ਝਾਲਰ ਕੀ ਛਬ ਪਾਈ ॥੮੯॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੇ । ਸੰਗਤ ਕੀਰਤ ਕਰਤ ਹੁਲਾਸੇ ।
ਸੰਤ ਕਰਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਬਹੁਤੇਰਾ । ਸਭ ਸੰਗਤ ਲਹਿ ਮੋਦ ਘਨੇਰਾ ॥੯੦॥
ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਲੰਗਰ ਹੋ ਤਿਆਰਾ । ਇਕ ਸਮ ਬਰਤੈ ਅਤੁਲ ਭੰਡਾਰਾ ।
ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਅਧਿਕ ਬਰਤਾਵੈ । ਪੰਦਰਾਂ ਭਾਦ੍ਰੋਂ ਇਉਂ ਬਿਤ ਜਾਵੈ ॥੯੧॥
ਦੋਹਿਰਾ—ਐਸੇ ਅਨਿਕ ਉਧਾਰ ਕਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਛਕਵਾਇ ।
ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਓ, ਭਏ ਅਮਰ ਸੁਖ ਪਾਇ ॥੯੨॥
ਹਰ ਸਾਲ ਇਉਂ ਆਵਤੇ, ਬੀਚ ਮੁਰਾਲੇ ਮੀਤ ।
ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਬਹੁ ਸੰਗਤਾਂ, ਤਾਰਤ ਸਦ ਹੀ ਨੀਤ ॥੯੩॥
ਸੰਤ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਹੈ, ਸੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਹਰਿ ਆਪ ।
ਜ਼ਿਲੇ ਗੁਜਰਾਤ ਮੇ ਬਿਚਰ ਕੇ, ਕਰਿ ਪ੍ਰਚਾਰ ਹਤਿ ਪਾਪ ॥੯੪॥

— ਚੌਪਈ --

ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮਾ । ਚਲੇ ਸਾਜ ਦਲ ਸਿੰਘ ਸੋ ਨੇਮਾ ।
ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੰਗਤਾਂ ਤਾਰੈ । ਐਸੇ ਠਟਿ ਮਨ ਪੰਥ ਪਧਾਰੈ ॥੯੫॥
ਜੈਸੇ ਕੀਨਿ ਚੜ੍ਹਾਈ ਸੰਤਾਂ । ਸਾਕਤ ਦੰਭੀ ਜੀਤਨਿ ਜੰਤਾਂ ।
ਸੁਣੀਏ ਸਿੰਘ ਸੰਤ ਸਮੁਦਾਈ । ਬਰਨਤਿ ਕਥਾ ਸੇਵ ਜਿਵ ਪਾਈ ॥੯੬॥
ਕਬਿੱਤ—ਸਮ ਦਮ ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਲਹੇ, ਧਰਮ ਸ਼ਰਮ
ਸ਼ਾਂਤੀ ਧੀਰਜ ਬਖਾਨੀਏ । ਪ੍ਰੇਮ ਸੈਨਾ ਪਤਿ ਏਕ ਤੁਰੰਗ ਚੜ੍ਹੇ ਸ੍ਵਨਿ
ਜੋ, ਫੌਜ ਜਗਿਆਸੂ ਸਾਥ ਲੀਏ ਭਟ ਜਾਨੀਏ । ਰਥ ਅਸਵਾਰ ਸਭ
ਭਗਤ ਜੋ ਮੰਨ ਚਾਲੇ, ਸੈਨਾਪਤਿ ਆਪ ਭਗਵੰਤ ਬਣੇ ਆਨੀਏ । ਹਾਥੀ
ਅਸਵਾਰ ਜੋਈ ਆਤਮ ਗਿਆਨੀ ਭਲੇ, ਕਰਦੇ ਕਮਾਈ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ

ਸੈਨਾਨੀਏ ॥੯੭॥ ਪੈਦਲ ਨਿਹਕਾਮੀ ਸੇਵਾ ਸਰਧਾ ਤੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ,
ਗੁਰੂ ਸੈਨਾਪਤਿ ਭਏ ਰੱਖਕ ਦੁਲੋਕ ਕੇ । ਖਿਮਾ ਜਤ ਜੋਗ ਜੱਗ ਪੂਜਾ
ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕੀ, ਦਯਾ ਪਰਤੀਤ ਸਚੁ ਨਿਹਚਾ *ਅਲੋਕ ਕੇ । ਕਰੁਣਾ ਦੁਖੀ
ਤੇ ਕਰ ਮੁਦਤਾ ਸੁਖੀ ਤੇ ਧਰ, ਮੈਤ੍ਰੀ ਪੁਨੀਤ ਸੰਗ ਪੁੰਨੀਐ ਬਿਲੋਕ ਕੇ ।
ਅਪੇਖਿਆ ਪਾਪੀ ਕੇ ਸਾਥ ਦਾਤੀ ਕਰੈ ਆਜਜ਼ ਕੋ, ਗਰਬੀ ਕੋ ਮਾਨ
ਹਾਨਿ ਬੀਰ ਰਸ †ਓਕ ਕੇ ॥੯੮॥ ਕਾਂਮ ਕੋ ਸਤਿਸੰਗ ਮੇਲ ਵਸਤੂ
ਵਿਚਾਰੁ ਹਤੇ, ਕ੍ਰੋਧ ਖਿਮਾ ਬੀਰ ਰਸ ਸ਼ਸਤਰ ਪਾਨ ਤੇ । ਮੋਹੁ ਉਪਦੇਸ਼
ਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹਰਿ ਚਰਨਾ ਮੇ, ਕਰਕੇ ਵਿਚਾਰ ਇਹੁ ਨਸੈ ਦੁਖਵਾਨ ਤੇ ।
ਲੋਭ ਸਤਿਨਾਮੁ ਲਾਭ ਧਾਰੇ ਸੰਤੋਖ ਮਨ, ਹੰਗਤਾ ਗਰੀਬੀ ਧਰੇ ਨਾਸੈ
ਤਮ ਭਾਨ ਤੇ । ਈਰਖਾ ਸਭਨ ਘਟਿ ਆਪੇ ਜਾਨ ਕਰ ਮਰੈ, ਨਿੰਦਾ ਹਟੇ
ਨੀਵਾਂ ਮਨ ਫੌਜ ਇਹੁ ਜਾਨਤੇ ॥੯੯॥ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਇਹੁ ਝੂਲਤ
ਨਿਸ਼ਾਨ ਸੰਗ, ਕੀਰਤ ਕਾ ਘਨਘੋਰ ਧੌਂਸਾ ਬਡ ਬਾਜ ਹੈ । ਬ੍ਰਿਤੀ
ਸ਼ਬਦ ਸੰਗੁ ਚੰਗੀ ਤਲਵਾਰ ਸੋਹੇ, ਸਤਿਗੁਰ ਓਟ ਭਾਰੀ ਢਾਲ ਏ
ਬਿਰਾਜ ਹੈ । ਸਤਿਸੰਗ ਮੇਲਿ ਦ੍ਰਿੜ ਤੋਪ ਹੈ ਸੁਰਤ ਜੁੜੀ, ਗਿਆਨ ਕੋ
ਬਰੂਦ ਗੋਲਾ ਤਤਕਾਲ ਸਾਜ ਹੈ । ਪਲੀਤਾ ਅਭਿਆਸ ਸਦ ਭਰਮ ਕੋ
ਕਿਲਾ ਢਾਹਿ, ਕਾਮ ਆਦਿ ਫੌਜ ਹਤਿ ਲੇਤਿ ਰਾਜ ਕਾਜ ਹੈ ॥੧੦੦॥
ਦੰਭੀ ਤੇ ਪਖੰਡੀ ਪਰਤ੍ਰਿਆ ਕੇ ਗਾਮੀ ਜੋਇ, ਚੁਗਲ ਤੇ ਸੂਮ ਜੂਏ
ਬਾਜ ਸਭ ਹਾਰ ਹੈ । ਮਾਸ ਕੁਠੇ ਖਾਵੈ ਪਾਪੀ ਤਮਾਕੂ ਜਗ ਜੂਠ ਪੀਏ,
ਭਏ ਜੋ ਸ਼ਰਾਬੀ ਗੰਦੇ ਗਾਵਣੇ ਗਵਾਰ ਹੈ । ਸਿਰ ਮੂੰਹ ਮੂੰਡ ਕੁਲ ਬੰਸ
ਹੂੰ ਕੀ ਲਾਜ ਖੋਇ, ਭੇਖ ਧਰੇ ਲੂਟੇ ਜਗੁ ਕਲਫੁ ਕੋ ਧਾਰ ਹੈ । ਸਭ ਦੱਬ
ਗਏ ਤਬ ਸੀਸ ਉਕਸਾਵੈ ਨਹਿ, ਐਸੋ ਤੇਜ ਖਾਲਸੇ ਕੋ ਕੀਓ ਸੰਸਾਰ
ਹੈ ॥੧੦੧॥ ਐਸੀ ਸੈਨ ਸਾਥ ਸੈਨਾਪਤਿ ਸੰਗ ਮੇਲ ਕਰੇ, ਮਹਾਰਾਜਾ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮੁ ਕੋ ਪਛਾਨੀਐ । ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਗੁਰ ਦਸਮੇ ਕੇ

---

*ਦੇਖਕੇ । †ਘਰ ।

ਪੁੱਤਰ ਜੋ, ਜੀਤਬੇ ਕੋ ਚਲੇ ਸੰਗੁ ਸ਼ਾਹਿਜ਼ਾਦੇ *ਸ਼ਾਨੀਐ। ਗਿਆਨ ਕੇ
ਅਸ੍ਵ ਚੜੇ ਧਾਰਨਾ ਕੀ ਬਾਗ ਗਹਿ, ਜੀਨ ਜਗ ਤਿਆਗੁ ਭਲੇ ਸੁਇਨੇ
†ਸੁਭਾਨੀਐ। ਚਿਦਾ ਕਾਸ ਦੌੜ ਕਰੇ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਐਕੜ ਨਾ, ਭੇਦ
ਵਾਦੀ ਜੀਤ ਅਦ੍ਵੈਤ ਟਿਕੇ ਆਨੀਐ ॥੧੦੨॥

ਦੋਹਿਰਾ—ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸੁਤ ਭਲੇ, ਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਕੇ ਸੰਗ।
ਮੋਹ ਫੌਜ ਕੋ ਜੀਤ ਕੇ, ਅਚੁਤ ਰਾਜ ‡ਉਤੰਗ ॥੧੦੩॥
ਵਿਚਰੈ ਆਤਮ ਸੁਖ ਵਿਖੇ, ਅਗਿਆਨਹਿ ਕਰ ਨਾਸ਼।
ਸਭ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਕੋ, ਪੇਖੈਂ ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ॥੧੦੪॥

-- ਚੌਪਈ --

ਸ਼ਹਿਰ ਗੁਜਰਾਤ ਸੋ ਆਣ ਬਿਰਾਜੇ। ਧਰਮਸਾਲ ਮੇ ਬੈਠਤ ਗਾਜੇ।
ਆਨ ਸੰਗਤਾਂ ਸੇਵਾ ਕੀਨੀ। ਹਿਤ ਬਿਸਰਾਮ ਜਗਾ ਸੁਭ ਦੀਨੀ ॥੧੦੫॥
ਲਗਿਓ ਦੀਵਾਨ ਸ਼ਹਿਰ ਸਭ ਆਯੋ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸੁਹਾਯੋ।
ਕੀਰਤਨ ਸੰਤ ਖੜੇ ਹੋਇ ਕੀਨਾ। ਸੰਗਤਿ ਨੇ ਮੇਜ਼ ਧਰ ਦੀਨਾ ॥੧੦੬॥
ਊਪਰ ਵਾਜਾ ਹਰਮੁਨਿ ਰਾਖਾ। ਢੋਲਕ ਤਾਲ ਕੈਸੀਆਂ ਲਾਖਾ।
ਮੇਲ ਸਾਜ ਘਨਘੋਰ ਉਠਾਈ। ਕੀਰਤਨ ਕੀ ਧੁਨਿ ਵਰਖਾ ਲਾਈ।੧੦੭।
ਸ਼ਬਦ ਪੜਤਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਨੀ। ਮੋਹਤ ਵਾਕ ਸੁਣੈ ਗਤਿ ਦਾਨੀ।
ਜਹਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਤੇ ਬੋਲ ਸੁਣਾਵੈ। ਮਸਤ ਹੋਤ ਸਭ ਸਰਧਾ ਪਾਵੈ ॥੧੦੮॥
ਸਭ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤ ਖੈਂਚ ਕਰ ਆਛੇ। ਰਾਖੈ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖੈ ਮਨ ਬਾਂਛੇ।
ਸਭਿ ਕੋ ਪਾਛੈ ਸ਼ਬਦ ਬੁਲਾਵੈ। ਪਹਿਲ ਆਪ ਕੋਕਿਲ ਜਿਵ ਗਾਵੈ।੧੦੯।

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗਾਵਹੁ ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣ ਗੀਤ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਪਰਮ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ
ਆਵਾ ਗਉਣੁ ਮਿਟੈ ਮੇਰੇ ਮੀਤ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਗੁਣ ਗਾਵਤ ਹੋਵਤ
ਪਰਗਾਸੁ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਹਿ ਹੋਇ ਨਿਵਾਸੁ ॥੧॥ ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ ਮਹਿ

*ਗੁਰੂ ਕੇ ਲਾਲਾਂ ਸਮ। †ਸੋ ਕਹੀਦੀ ਹੈ। ‡ਉਚਾ ਸ੍ਰੋਮਨੀ।

ਹੋਇ ਉਧਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਭਵਜਲੁ ਉਤਰਸਿ ਪਾਰਿ ॥੨॥੧॥

– ਚੌਪਈ –

ਐਸੇ ਬਹੁਤ ਸ਼ਬਦ ਹਿਤ ਧਾਰੈ। ਪੜ ਕੇ ਕਰਿ ਵਖਿਆਨ ਪਿਆਰੈ।
ਸੁਣ ਸਭ ਖੈਂਚ ਪਰਹਿ ਅਧਿਕਾਈ। ਵਿਸ਼ਿਅਨ ਤੇਵਿਰਾਗੁ ਉਪਜਾਈ।੧੧੦।
ਹਾਥ ਜੋਰ ਬਿਨਤੀ ਮੁਖ ਭਾਖੈ। ਦੇਵਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾਨ ਸੋ *ਕਾਖੈ।
ਸਿਖੀ ਖੰਡੇ ਧਾਰ ਹੈ ਤਿੱਖੀ। ਮੁਕਤ ਨ ਹੋਵੈ ਬਿਨ ਲੇ ਸਿੱਖੀ ॥੧੧੧॥
ਕਾਹੇ ਗੁਰ ਨਹਿ ਮੁਕਤ ਸੋ ਕਰਹੀ। ਜੋ ਭੇਖੀ ਹਉਮੈ ਸੰਗ ਫਿਰਹੀ।
ਸਾਚਾ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਕਾ ਪੰਥਾ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਰਿਦ †ਮੰਥਾ ॥੧੧੨॥
ਸਤਿਗੁਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਸੋ ਕਰਹੀ। ਰਹਿਤ ਰਾਖੁ ਗੁਰਬਾਣੀ ਰਰਹੀ।
ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਹਉਮੈ ਕੋ ਤਿਆਗੈ। ਮੁਕਤ ਹੋਇ ਭਵ ਬੰਧਨ ਭਾਗੈ॥੧੧੩॥
ਸਰਧਾ ਸਹਿਤ ਸੁਣੀ ਜਬ ਬਾਣੀ। ਪੰਚ ਪਿਆਰੇ ਮਿਲੇ ਸੁਜਾਣੀ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਿਆਰ ਬਿਧੀ ਸੰਗ ਕਰਿਓ। ਸਭ ਕੇ ਪੰਜ ਕਕਾਰ ਨਿਹਰਿਓ।੧੧੪।
ਇਕ ਸੌ ਤੇਤੀ ਸਿੰਘ ਛਕਾਯੋ। ਨੱਵੇ ਮਾਈਆਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਯੋ।
ਪਾਂਚ ਦਿਵਸ ਇਮ ਰਹਿਤ ਬਿਤਾਇ। ਸੇਵਾ ਸੰਗਤਿ ਕੀ ਹਿਤ ਲਾਏ.੧੧੫।
ਇਕ ਸੌ ਰੁਪਯਾ ਭੇਟਾ ਕੀਨਾ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਬਲਿ ਪੀਨਾ।
ਆਏ ਜਿਹ ਸਥਾਨ ਗੁਰਦੁਆਰਾ। ਜਾਇ ਤਹਾਂ ਕੋ ਦਰਸ ਨਿਹਾਰਾ।੧੧੬।
ਪੰਚ ਰੁਪਯੇ ਕੋ ਪ੍ਰਸਾਦੰ। ਦੀਓ ਕਰਾਇ ਭਲੇ ਵਰਤਾਦੰ।
ਬੰਦਨ ਤੇ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕਰਿ ਕੈ। ਚਲੇ ਘੋੜਿਆਂ ਊਪਰ ਚਰਿ ਕੈ ॥੧੧੭॥
ਸਰਬ ਸਿੰਘ ਸੰਗ ਭੇ ਅਸਵਾਰਾ। ਮਹੰਤ ਸੰਤ ਸੰਗ ਚੜੇ ਪਿਆਰਾ।
ਦੌੜਤ ਅਸ੍ਵ ਸੁਖ ਦੇ ਭਾਰਾ। ਪੈਰ ਨ ਧਰਤ ਜਾਤ ਇਮ ‡ਕਾਰਾ॥੧੧੮॥
ਚੌਪਾਲੇ ਆ ਕੀਨ ਟਿਕਾਣਾ। ਝਨਾਇ ਬਹਿਤ ਮਨ ਮੇ ਬਹੁ ਭਾਣਾ।
ਪਾਸ ਨਜ਼ੀਕ ਗੁਰੂ ਕਾ ਦੁਆਰਾ। ਰਹਿਤ ਸੰਤ ਸੰਗ ਕਰ ਬਿਸਥਾਰਾ।੧੧੯।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਰਿਨ ਤਬੈ ਛਕਵਾਯੋ। ਦੋ ਸੌ ਬੇੜੇ ਚਾੜੇ ਆਯੋ।

*ਇੱਛਾ। †ਵਿਚਾਰਿਆ। ‡ਕਾਹਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਕਈ ਦਿਵਸ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੋ ਕੀਨਾ। ਸਤਿ ਸੰਗਤ ਸੇਵਾ ਹਿਤ ਦੀਨਾ।੧੨੦।
ਪੰਜ ਸੌ ਰੁਪਯਾ ਦੇ ਹਿਤ ਸੇਵਾ। ਬਹੁ ਮਿਠਿਆਈ ਫਲ ਹੈ ਮੇਵਾ।
ਬਸਤਰ ਸਿੰਘਨ ਕੇ ਬਣਵਾਏ। ਭੋਜਨ ਬਹੁ ਸ੍ਵਾਦਲ ਅਚਵਾਏ ॥੧੨੧॥
ਵਿਦਾ ਕਰਨ ਕੋ ਸੰਗ ਗਏ ਹੈਂ। ਟਾਂਡੇ ਆਣ ਨਿਵਾਸ ਕਏ ਹੈਂ।
ਸੰਗਤਿ ਸੇਵਤ ਮੋਦ ਬਢਾਈ। ਕੀਰਤ ਕਥਾ ਕਰੈਂ ਹਿਤ ਲਾਈ॥੧੨੨॥
ਸਾਤ ਦਿਵਸ ਰਹਿ ਤਹਾਂ ਬਿਤਾਏ। ਆਪ ਜਪੈ ਸਭ ਨਾਮੁ ਜਪਾਏ।
ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਜਨ ਸਿੰਘ ਸਜੇ ਹੈਂ।ਲੁਬਾਣੇ ਕੌਮ ਕੇ ਭਾਗ ਜਗੇ ਹੈਂ।੧੨੩।
ਗੁਰ ਸਿੱਖੀ ਪਾਇ ਮਾਈ ਭਾਈ। ਰਹਿਤ ਰਖੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਗਾਈ।
ਜ਼ਿਲਾ ਸਿਆਲ ਕੋਟ ਮੇਂ ਆਏ। ਬੇਗੋਵਾਲ ਨਗਰ ਸੁਖ ਪਾਏ ॥੧੨੪॥
ਇਕ ਬੇਦੀ ਬਸਤੋ ਤਿਹ ਥਾਈ। ਲਗੋ ਦੀਵਾਨ ਪੇਖ ਕੇ ਆਈ।
ਸੰਤ ਕਥਾ ਕਰਤੇ ਹਿਤ ਸਾਥਾ। ਸੰਤ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਸੰਗ ਸਨਾਥਾ ॥੧੨੫॥
ਮਹੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਭੀ ਬੈਠੇ। ਕੀਰਤਿ ਸੁਣਾਇਓ ਜਿਨ *ਜੇਠੇ।
ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸੰਗ ਸਮੁਦਾਯਾ। ਨਗਰ ਕੇ ਲੋਕ ਬੈਠੇ ਹਿਤ ਲਾਯਾ।੧੨੬।
ਕਥਾ ਸੰਪੂਰਣ ਜਬਹੀ ਭਈ। ਬੋਲਿਓ ਬੇਦੀ ਉਠ ਕੇ ਚਈ।
ਗੁਰੂ ਬਣਨ ਕੇ ਬੇਦੀ ਯੋਗਾ। ਤੁਮ ਹਮਰੇ ਸਿਖ ਸਭ ਹੀ ਲੋਗਾ ॥੧੨੭॥
ਗੁਰ ਕੀ ਬੰਸ ਗੁਰੂ ਹੀ ਬਣ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਮਾਨੋ ਕਿਉਂ ਭਣ ਹੈ।
ਸੁਣੀ ਬਾਤ ਸੰਤਨ ਜਬ ਐਸੀ। ਬੋਲੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਬਿਧ ਤੈਸੀ ॥੧੨੮॥
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸਮ ਜੇ ਕੋ ਹੋਵੈ। ਤਬੀ ਬੰਸ ਮੇਂ ਬਣ ਕੇ ਜੋਵੈ।
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸਮ ਨਾ ਕੋ ਹੋਆ। ਬੇਦੀ ਲਾਖਹੁ ਮਿਲ ਮਿਲ ਜੋਆ ॥੧੨੯॥
ਜਸ ਛਤ੍ਰੀਆਂ ਮੇ ਰਾਮ ਭਏ ਹੈਂ। ਤੈਸੋ ਰਾਮ ਨ ਦੂਤੀ ਜਏ ਹੈਂ।
ਕਿਸ਼ਨ ਜਾਦਵਾਂ ਬੰਸ ਮਝਾਰੀ। ਦੁਤੀਆ ਹੋਯੋ ਨਹੀ ਮੁਰਾਰੀ ॥੧੩੦॥
ਜੇ ਕੋ ਰਾਮ ਚੰਦ ਸਮ ਹੋਤੋ। ਤਬ ਰਾਮ ਸਮ ਮਾਨਤ †ਓਤੋ।
ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਮਾਨ ਹੋਤ ਜੇ ਔਰੀ। ਮਾਨਤ ਲੋਕ ਮਿਲੇ ਸਭ ਠੌਰੀ ॥੧੩੧॥

*ਜਿਨਾ ਵਡਿਆਂ ਨੇ। †ਓਸਨੂੰ।

ਕਿਤਨੇ ਛਤ੍ਰੀ ਜਾਦੋ ਭਏ। ਰਾਮ ਕਾਨ੍ਹ ਸਮ ਨਹਿ ਪੂਜਏ।
ਤਿਮ ਬਹੁ ਬੇਦੀ ਬੰਸ ਬਨੀ ਹੈ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸਮ ਗੁਣ ਨ ਗਨੀ ਹੈ।੧੩੨।
ਕਿਮ ਮਾਨੈ ਹਮ ਬੇਦੀ ਬੰਸਾ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸੂਰਜ *ਅਵਤੰਸਾ।
ਬੰਸ ਤਿਨੋ ਸੰਗ ਊਜਲ ਭਈ। ਗੁਰ ਸਮ ਨਹਿ ਹਮ ਪੂਜਹਿ ਜਈ॥੧੩੩॥
ਅਜ ਬੇਦੀ ਬਣ ਗੁਰੂ ਉਚਾਰੈ। ਤ੍ਰੇਹਿਣ ਭੱਲੇ ਸੋਢੀ ਸਾਰੈ।
ਜੋ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ਼ੰ। ਥਾਪੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਭਲਿ ਵੇਸੰ॥੧੩੪॥
ਤਾਕੋ ਹਮ ਮਾਨੈ ਗੁਰ ਪੂਰਾ। ਆਪੋਂ ਬਣੇ ਸਭੀ ਹੈ †ਕੂਰਾ।
ਸੁਣਿ ਬੇਦੀ ਕਹਿ ਹਮਰੀ ਸਿੱਖੀ।ਤੁਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਕਿਉਂ ਕਰ ਤਿੱਖੀ॥੧੩੫॥
ਸੰਤਨ ਕਹਾ ਨ ਕੋ ਸਿਖ ਤੇਰਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕੇ ਗੁਰੂ ਸਿੰਘ ਹੇਰਾ।
ਪੈਰ ਧੋਇ ਤੁਮ ਬੇਦੀ ਦੇਵੋਂ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਖੰਡੇ ਕੋ ਨਹਿ ਸੇਵੋਂ ॥੧੩੬॥
ਲੂਟ ਪਦਾਰਥ ਸਭ ਤੇ ਲੇਈ। ਕਾਰ ਭੇਟ ਕੋ ਸਿਖ ਕਰੇਈ।
ਮਾਯਾ ਅਰਥ ਸਿਖ ਨਿਜ ਕਰਤੇ।ਨਾਮੁ ਜਪਾਵਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤੇ ਡਰਤੇ॥੧੩੭॥
ਆਪ ਤਰੇ ਨਹਿ ਤਾਰੋ ਕੈਸੇ। ਜੋ ਤੁਮਰੀ ਸਿਖਯਾ ਮੇਂ ਬੈਸੇ।
ਤਬ ਬੇਦੀ ਨੇ ਵਾਕ ਉਚਾਰਾ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੋ ਸ਼ਬਦ ਨ ਭਾਰਾ ॥੧੩੮॥

ਬੇਦੀ ਵਾਚ ॥ ਦੋਹਿਰਾ ॥

ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਦੋਨੋ ਖੜੇ, ਕਿਸ ਕੇ ਲਾਗੋਂ ਪਾਇ।
ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ, ਜਿਨ ਗੋਬਿੰਦ ਦੀਆ ਮਿਲਾਇ ॥੧॥

— ਚੌਪਈ —

ਏਹੁ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਹਿਤਾ ਬੇਦੀ। ਸੁਣਿ ਕਰ ਬੋਲੇ ਸੰਤ ਜੋ ਭੇਦੀ।
ਗੁਰਬਾਣੀ ਨਹਿ ਦੋਹਾ ਏਈ। ਸਾਖੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਬੀਚ ਕੈ ਹੇਈ ॥੧੩੯॥
ਸੁਣ ਹਠ ਕਰ ਬੇਦੀ ਕਹਿ ਬਾਣੀ। ਸੰਤਨ ਕਹਾ ਭਰਮਹੁ ਨਹਿ ਜਾਣੀ।
ਗੁਰਬਾਣੀ ਏ ਨਾਹੀ ਬੀਚਾ। ਦੇਖਹੁ ਪੜ ਬਾਣੀ ਜੇ ‡ਲੀਚਾ ॥
ਸੁਣ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਤਬ ਹੀ ਭਯੋ। ਆਖੇ ਤੁਮ ਵਿਰਕਤ ਸੋ ਕਯੋ।

*ਸ੍ਰੋਮਣੀ। †ਝੂਠੇ। ‡ਜੇ ਲਭ ਪਏ।

ਮੁਰਾਲੈ ਕਿਉਂ ਜਗਾ ਬਨਾਈ। ਸੁਣੈ ਸੰਤ ਤਬ ਬੈਨ ਅਲਾਈ ॥੧੪੧॥
ਸਾਂਭੋ ਤੁਸੀ ਮੁਰਾਲਾ ਜਾਈ। ਤੀਨੋ ਨਹਿ ਹਮ ਜਾਵਹਿ ਤਾਈ।
ਜੇ ਓਦੂੰ ਵਧ ਠਾਠਿ ਬਣ ਗਯਾ। ਤਬ ਅਕਾਲ ਕੀ ਹੋਵੇ ਮਯਾ ॥੧੪੨॥
ਫਿਰ ਹਮ ਕਿਸ ਕੋ ਦੇਹ ਬਿਠਾਈ। ਰਹੈ ਵਿਰਕਤ ਜੇ ਸੁਨਿ ਰੇ ਭਾਈ।
ਅਸੀ ਮੁਰਾਲੇ ਨਾਹੀ ਜਾਤੇ। ਜੇ ਤੁਮਰੀ ਮਰਜ਼ੀ ਸਾਂਭਾਤੇ ॥੧੪੩॥
ਰਹਿਣਾ ਫਿਰਨਾ ਗੁਰੂ ਰਜਾਇ। ਹਮਰੇ ਵਸ ਨਹਿ ਲਖਹੁ ਸਦਾਇ।
ਜਹਿ ਜਾਈਐ ਤਹਿ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੰਤੇ। ਗੁਰ ਅਸਥਾਨ ਬਹੁਤ ਬਣਵੰਤੇ ॥੧੪੪॥
ਹਮਰੇ ਵਸ ਨਹਿ ਗੁਰੂ ਅਧੀਨਾ। ਜਹਿ ਰਾਖੈ ਰਹਿ ਤਹਿ ਲਿਵ ਲੀਨਾ।
ਸੁਨਿ ਬੇਦੀ ਕਰ ਜੋਰਿ ਉਚਾਰੀ। ਬਖਸ਼ਹੁ ਖਤਾ ਕਰੀ ਮੈਂ ਭਾਰੀ ॥੧੪੫॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾਨ ਦੇਹੁ ਮੁਝ ਤਾਈ। ਸਣ ਪਰਵਾਰ ਸਿੰਘ ਬਣ ਜਾਈ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਵਾਈ। ਸਣ ਬੇਦੀ ਪਰਵਾਰ ਛਕਾਈ ॥੧੪੬॥
ਤਿਹਤ੍ਰ ਸਿੰਘ ਸਜੇ ਤਬ ਹੋਰਾ। ਮਾਈ ਭਾਈ ਮਿਲ ਤਿਸ ਠਉਰਾ।
ਬੇਦੀ ਪੈਰ ਪੁਜੌਣੋ ਹਟਿਗਾ। ਗੁਰ ਸਿਖੀ ਮੇਂ ਮਨ ਤਿਸ ਰਮਿਗਾ ॥੧੪੭॥
ਜਬ ਲਗ ਆਯੂ ਸਿਮਰਨ ਕੀਆ। ਅੰਤ ਮੁਕਤਿ ਪਦ *ਤਾਨੇ ਲੀਆ।
ਦੀਪ ਮਾਲ ਕੋ ਮੇਲਾ ਆਯੋ। ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਆਏ ਧਾਯੋ ॥੧੪੮॥
ਸ਼ਨਾਨ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਬਿਧ ਨੀਕੀ। ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਭੇਟ ਕਰਕੇ ਰਸ †ਪੀਕੀ।
ਬੀਚ ਲਾਹੌਰ ਟਿਕੇ ਤਬ ਆਈ। ਗੁਰੂ ਦੁਆਰਿਆਂ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਈ ॥੧੪੯॥
ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰ ਰਸ ਦੇਤੇ। ਭਾਗਵਾਨ ਆ ਹਰਿ ਰਸ ਲੇਤੇ।
ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕਆਣੇ ਕੋ ਤਬ ਆਏ। ਗੁਰ ਸਥਾਨ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਏ ॥੧੫੦॥
ਮੇਲਾ ਗੁਰੂ ਪੁਰਬ ਕੋ ਹੋਯਾ। ਮਿਲਕੇ ਸੰਗਤਿ ਕੀਰਤ ਲੋਯਾ।
ਬਹੁ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਕਰਿ ਕੈ ਬਰਤਾਯਾ। ਜੋ ਪੁਸਤਕ ਥੇ ਚਲੇ ਸਬਾਯਾ ॥੧੫੧॥
ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਆਦਿ ਸਭ ਪੂਰੇ। ਭੋਗ ਪਰਿਓ ਬੇਦਾਂਤ ਜੋ ‡ਰੂਰੇ।
ਸਭ ਹੂੰ ਮਿਲ ਜੈਕਾਰ ਅਲਾਯਾ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੀ ਭਈ ਸੋ ਦਾਯਾ ॥੧੫੨॥

*ਤਿਸ ਨੇ। †ਰਸ ਨੂੰ ਪੀਤਾ। ‡ਸੁੰਦਰ।

ਲੁਬਾਣੇ ਬੁੰਗੇ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨੀ। ਰਹਿ ਕੇਤਕ ਦਿਨ ਕਥਾ ਵਖਾਨੀ।
ਕੀਰਤ ਅਧਿਕ ਕਰਿਓ ਹਿਤ ਲਾਈ। ਧੰਨ ਸੰਤ ਜਿਨ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਪਾਈ ॥੧੫੩॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰੰਥੇ ਗਿਆਨ ਕਥਾ ਸੈਨਾ ਸੰਗ ਚੜ੍ਹਾਈ ਗੁਜਰਾਤ ਮੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਲੁਬਾਣੇ ਸਿੰਘ ਸਜਾਏ ਬੇਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨੰ ਪਚੀਸਵਾਂ ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥੨੫॥

ਬਾਰ ਦੇਸ ਪ੍ਰਚਾਰ, ਗੰਗਾ ਦਾ ਕੁੰਭ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਰਸ਼ਨ

ਦੋਹਿਰਾ—ਰਾਮਦਾਸ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ, ਦਾਸਨ ਦੇ ਕਲਜਾਨ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤੀਰਥ ਕਰਿਓ, ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਦੇ ਦਾਨ ॥੧॥

-- ਚੌਪਈ --

ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕਆਣੇ ਰਹਿ ਭਾਈ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਾਈ।
ਉਨੀਂ ਸੌ ਇਕੱਹਤ੍ਰ ਜਾਨੋ। ਬੱਤੀ ਸਾਲ ਮੇਂ ਆਯੂ ਮਾਨੋ ॥੨॥
ਪੂਰਨ ਮਾਸੀ ਮੇਲਾ ਪੂਰਾ। ਭਯੋ ਸਮਾਪਤ ਜਬਹੀ *ਰੂਰਾ।
ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਗਿਆਨੀ ਸੰਗਾ। ਬਿਨਤੀ ਕਰੀ ਚਲੋ ਸਰਬੰਗਾ ॥੩॥
ਚਾਲੀ ਚੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀਜੈ। ਏਹੁ ਇਲਾਕਾ ਸਫਲਾ ਕੀਜੈ।
ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਕੀ ਇੱਛਾ ਹੇਰੀ। ਚਲੇ ਸੰਤ ਤਬ ਪ੍ਰੀਤ ਘਨੇਰੀ ॥੪॥
ਸੰਤ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਿ ਬੈਨਾ। ਅਸੀਂ ਮੁਰਾਲੇ ਚਾਹਿਤ ਜੈਨਾ।
ਮਹੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭੀ ਤਿਆਰਾ। ਪੇਖ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬਚਨ ਉਚਾਰਾ ॥੫॥
ਰਹੋ ਸੰਗ ਨਿਜ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀਜੈ। ਮੋਕੋ ਸਫਲਾ ਕਰਤ ਰਹੀਜੈ।
ਖਿੱਚ ਪੇਖਤ ਤਬ ਬਿਨੈ ਉਚਾਰੀ। ਬਸਤਰ ਚੰਗੇ ਭੇਟ ਅਗਾਰੀ ॥੬॥
ਦੋ ਸੌ ਦਮੜੇ ਦੀਨੀ ਭੇਟਾ। ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕਰਹੁ ਨਹਿ ਮੇਟਾ।
ਲੀਨ ਸੰਭਾਰ ਬਿਨੈ ਸੁਣ ਕਾਨੀ। ਵਿਦਾ ਕਰਨ ਚਾਲੇ ਅਗਵਾਨੀ ॥੭॥

*ਸੁੰਦਰ।

ਏਕ ਏਕ ਸੰਗ ਮਿਲੇ ਪਿਆਰੇ । ਗਾਡੀ ਕਰ ਸਵਾਰ ਮੁੜਿਆਰੇ।
ਗਏ ਮੁਰਾਲੇ ਅਨੰਦ ਸਮੇਤਾ। ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਸਰਬ ਸੁਖ ਹੇਤਾ ॥੮॥
ਸੰਤ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਰਹੇ ਚੁਪਾਲੇ। ਮਹੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਟਿਕੇ ਮੁਰਾਲੇ।
ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਚੱਕ ਜੋ ਚਾਲੀ। ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਲੈ ਗਏ ਤਤਕਾਲੀ॥੯॥
ਮਿਲੀ ਸੰਗਤਾਂ ਆਗੇ ਆਈ । ਕੀਰਤ ਕਰ ਉਤਸ਼ਾਹ ਬਢਾਈ।
ਸੁਣ ਧੁਨ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਹੈ ਬਾਣੀ। ਨੰਗੇ ਚਰਨ ਚਲੇ ਹਿਤ ਠਾਣੀ॥੧੦॥
ਝੂਲਤ ਸੰਗ ਨਿਸ਼ਾਨ ਉਚੇਰੇ । ਮਿਲ ਸਾਜਨ ਸੋ ਗਾਇ ਭਲੇਰੇ।
ਸੰਤ ਜਥੇ ਸੰਗ ਸ਼ਬਦ ਸੋ ਗਾਵੈ। ਬ੍ਰਿਛਨ ਤੇ ਰਸ ਨਿਚੁਰੈ ਭਾਵੈ ॥੧੧॥
ਪੰਛੀ ਪੰਖ ਪਸਾਰ ਨਿਹਾਰੈ । ਊਡਤ ਠਹਿਰੈ ਧੁਨ ਕਰ ਪਿਆਰੈ।
ਚਲਤੋ ਪੰਖੀ ਕੀਰਤ ਸੁਨ ਹੈ। ਨਗਰੀ ਨਰ ਨਾਰੀ ਜਸ ਧੁਨ ਹੈ ॥੧੨॥
ਸ਼ਬਦ ਭੋਗ ਪਰਿਓ ਦੁਹਿ ਪਾਸੇ । ਜੈਕਾਰਾ ਬੋਲੇ ਦਲ ਖਾਸੇ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਫਤੇ ਬੁਲਾਈ। ਬੰਦਨ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇ ਕਰਾਈ ॥੧੩॥
ਕੀਰਤ ਕਰਤ ਚਲੇ ਤਬ ਆਗੇ। ਜਹਿ ਬਿਸਰਾਮ ਹਿਤ ਥਾਨ *ਸੁਜਾਗੇ।
ਤਹਿ ਥਾਂ ਆਣ ਭੋਗ ਦੇ ਪਾਈ। ਮਿਲ ਹਿਤ ਸੋ ਸੇਵਾ ਲਗ ਜਾਈ॥੧੪॥
ਥਾਨ ਇਕਾਂਤ ਕਰਾਯੋ ਡੇਰਾ । ਸਾਜੇ ਪਲੰਘ ਨਿਵਾਰ ਬਡੇਰਾ।
ਖਾਨ ਪਾਨ ਸਭ ਕੋ ਕਰਵਾਯੋ। ਸੰਤ ਸਮੇਤ ਜਥੇ ਸੁਖ ਪਾਯੋ ॥੧੫॥
ਰਾਤ ਬਿਸਰਾਮ ਸਰਬ ਹੀ ਕੀਆ । ਸੰਤ ਨਾਮੁ ਰਸੁ ਪਰਚੈ ਲੀਆ।
ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਨਿਸ ਸਾਰੀ ਜਾਗੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਰਸ ਲਿਵ ਲਾਗੇ ॥੧੬॥
ਕਰ ਸ਼ਨਾਨ ਨਿਸ ਪਹਿਰ ਰਹੰਤੀ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਮੈ ਬ੍ਰਿਤ ਟਿਕੰਤੀ।
ਸੰਤ ਆਪਣਾ ਤਨ ਸੋ ਭੂਲੇ। ਗੁਰੂ ਸ਼ਬਦ ਮੇਂ ਮਗਨੰ ਝੂਲੇ ॥੧੭॥
ਸੰਗਤ ਕਰ ਸ਼ਨਾਨ ਤਬ ਸਾਰੀ । ਆਸਾਵਾਰ ਆਰੰਭੀ ਭਾਰੀ।
ਮਿਲੇ ਸਾਜ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਮਾਹੀ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸੁਹਾਵਤ ਤਾਹੀ ॥੧੮॥
ਸੰਤ ਸਮਾਧ ਖੁਲੀ ਤਬ ਆਏ । ਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਸੀਸ ਨਿਵਾਏ।

*ਜਿਥੇ ਜਗਾ ਹੈ।

ਬੈਠੇ ਗ੍ਰੰਥੀ ਤਾਬਿਆ ਆਈ । ਸੁਣਤੇ ਕੀਰਤ ਮਨ ਸੁਖ ਪਾਈ ॥੧੯॥
ਬਹੁ ਸੰਗਤ ਜੁੜਿ ਰਹੀ ਸੁਨੰਤੀ । ਗੁਰਬਾਣੀ ਜੋ ਹੈ ਦੁਤਿਵੰਤੀ।
ਸੂਰਜ ਕਿਰਣ ਨਿਕਲਣੇ ਵੇਲਾ। ਆਸਾਵਾਰ ਭੋਗ ਤਬ *ਮੇਲਾ ॥੨੦॥
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਹੁ ਆਣ ਟਿਕਾਯੋ । ਕੀਰਤ ਭੋਗੁ ਸੰਗਤਾਂ ਪਾਯੋ।
ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਅਰਜ਼ ਤਬ ਕਰੀ। ਕਥਾ ਆਰੰਭ ਕਰੋ ਹਿਤ ਧਰੀ ॥੨੧॥
ਸੁਣ ਸੰਗਤਿ ਸਭ ਬਿਨੈ ਬਖਾਨੀ। ਕਰੋ ਆਰੰਭ ਕਥਾ ਗੁਨ ਖਾਨੀ।
ਸੰਤ ਜੀ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਨਿਹਾਰੇ। ਚਾਹਤ ਚਲੈ ਕਥਾ ਹੀ ਸਾਰੇ ॥੨੨॥
ਤਬ ਅਖੰਡ ਗੁਰ ਪਾਠ ਰਖਾਵਾ। ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਭੋਗ ਬਰਤਾਵਾ।
ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਜਬ ਭੋਗ ਸੋ ਪਰਿਓ। ਕਥਾ ਆਰੰਭ ਕੀ ਬਿਨੈ ਉਚਰਿਓ॥੨੩॥
ਮਘਰ ਸ਼ੰਕ੍ਰਾਂਤ ਬੁਧ ਹੈ ਵਾਰਾ । ਸਤਵੀਂ ਕਥਾ ਆਰੰਭੀ ਸਾਰਾ।
ਆਦਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਚਲਾਈ। ਕੀਰਤ ਕਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਵਰਤਾਈ॥੨੪॥
ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਕੀ ਭੀ ਹੈ ਗਾਥਾ। ਸ਼ਾਮ ਵਕਤ ਤੋਰੀ ਹਿਤ ਸਾਥਾ।
ਦੋਵੇਂ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਸੰਥਾ। ਹਰ ਦਿਨ ਹੋਤ ਮਿੰਘ ਬਹੁ †ਮੰਥਾ ॥੨੫॥
ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸੰਗ ਏਹ ਜਾਨੋ । ਭਾਈ ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਾਨੋ।
ਗਿਆਨੀ ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਸੁਜਾਨਾ। ਮੰਤ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਬੁਧ ਵਾਨਾ ॥੨੬॥
ਭਾਈ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਮਾਝੈਲਾ। ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਭੀ ਤਬ ‡ਗੈਲਾ।
ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਭੀ ਸੰਗ ਮਿਲਾਯੋ। ਭਾਈ ਤੇ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਾਯੋ॥੨੭॥
ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਵੱਡਾ ਤਬ ਸੰਗਾ। ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ()ਅੰਗਾ ॥
ਜੱਸਾ ਸਿੰਘ ਨਿਹੰਗ ਰਹਿ ਪਾਸਾ। ਪੜਤੇ ਸੰਤ ਸੁਇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਾ ॥੨੮॥
ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਭੁਜੰਗੀ ਸਾਥਾ। ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜਪਤੇ ਜਗਨਾਥਾ।
ਹੋਰ ਸਿੰਘ ਭੀ ਪੜਨੇ ਵਾਲੇ। ਰਹਿਤੇ ਸੰਗ ਪ੍ਰੇਮ ਮਤਵਾਲੇ ॥੨੯।
ਤੀਸ ਸਿੰਘ ਥੇ ਗਿਨਤੀ ਮਾਹੇ । ਜੋ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪੜਤੇ ਚਾਹੀ।
ਰਹਿ ਕੇਤਕ ਦਿਨ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰਾ। ਪਚਵਿੰਜਾ ਸਿੰਘ ਸਜੇ ਨਿਹਾਰਾ॥੩੦॥

*ਪਾਯਾ। †ਵਿਚਾਰਦੇ ਹਨ। ‡ਨਾਲ। ()ਪ੍ਰੇਮੀ।

ਤੀਸ ਮਾਈਆਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਯੋ । ਰਹਿਤ ਰਖੇ ਗੁਰਮੰਤ ਕਮਾਯੋ।
ਸੈਂਤੀ ਚੱਕ ਪ੍ਰੇਮ ਕੋ ਕਰਕੇ। ਲੈ ਗਏ ਪ੍ਰੀਤੀਵਾਨ ਉਚਰ ਕੇ ॥੩੧॥
ਪੰਜ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਵਾਇ । ਅੱਸੀ ਨਰ ਨਾਰੀ ਹਿਤ ਲਾਏ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰ ਸੁਣ ਉਪਦੇਸਾ। ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਰੰਗੁ ਏਸਾ॥੩੨॥
ਪੋਹ ਸੱਤਮੀ ਨੇੜੇ ਆਈ । ਪੂਛਿਓ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਹਿਤ ਲਾਈ।
ਚੰਗਾ ਸੋਹਣਾ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰਾ। ਸੰਗਤ ਦੇਹੁ ਬਤਾਇ ਸੁਖ ਸਾਰਾ ॥੩੩॥
ਗੁਰੂ ਪੁਰਬ ਮਨਾਵੈ ਤਾਹੀ । ਜਹਿ ਰਹਿ ਕਰ ਉਤਸਵ ਉਮਗਾਹੀ।
ਸੰਗਤ ਨੇ ਤਬ ਬਿਨੈ ਬਖਾਨੀ। ਅਠਾਸੀ ਤਿੰਨ ਸੌ ਚੱਕ ਮਹਾਨੀ ॥੩੪॥
ਤਹਿ ਗੁਰ ਕੋ ਦੁਆਰਾ ਬਡ ਅਹੀਏ। ਗੁਰੂ ਪੁਰਬ ਜੇ ਮਨਾਵਨ ਚਹੀਏ।
ਸੁਣੇ ਵਾਕ ਸੰਤਾਂ ਕਰ ਤਿਆਰੀ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਮਿਲ ਸਭ ਵਾਰੀ॥੩੫॥
ਬਾਬਾ ਖਜਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਗਾ। ਜਪੁ ਕੋ ਪਾਠ ਕਰਤ ਨਿਜ ਰੰਗਾ।
ਪੰਜ ਦਿਵਸ ਪਹਿਲੇ ਪਾ ਚਾਲੇ। ਤਿੰਨ ਸੌ ਅਠਾਸੀ ਪਹੁੰਚ ਉਤਾਲੇ॥੩੬॥
ਆਗੇ ਸਿੰਘ ਨ ਕੋਈ ਜਾਨੈ । ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਪਹੂਚੇ ਥਾਨੈ।
ਕਿਹਸੋਂ ਸਿਆਣ ਨ ਆਪੋਂ ਪਾਈ। ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਬਾਹਰ ਭਾਈ॥੩੭॥
ਨਗਰੀ ਲੋਕ ਨ ਆਨ ਮਿਲੇ ਹੈ । ਪੂਛਯੋ ਨਾਹੀ ਅੰਨ ਭਲੇ ਹੈ।
ਰਹਿਣ ਸਥਾਨ ਨ ਕਾਹੂ ਦੀਆ। ਭੂਖੇ ਸੰਗ ਸਿੰਘ ਬਹੁ ਥੀਆ ॥੩੮॥
ਆਖਰ ਮੰਗਣਗੇ ਪ੍ਰਸਾਦੇ । ਸੋ ਭੀ ਥੋੜੇ ਮਿਲਕੇ ਖਾਦੇ।
ਭੁਖੇ ਦੋਇ ਦਿਨ ਤੀਨ ਗੁਜਾਰੇ। ਮਹਿਮਾ ਸੰਤਨ ਲੋਕ ਨਿਹਾਰੇ ॥੩੯॥
ਆਪ ਆਇ ਫਿਰ ਮਿਲਕੇ ਸਾਰੇ । ਅਪਨੀ ਭੂਲ ਸੋ ਕਰੈ ਉਚਾਰੇ।
ਜਬ ਮਹਿਮਾ ਤੁਮਰੀ ਹਮ ਦੇਖੀ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੀ ਸਮਝ ਬਿਸੇਖੀ ॥੪੦॥
ਤਬ ਤੁਮਰੀ ਸਰਣਾਈ ਆਏ । ਚਾਲਹੁ ਨਗਰ ਪੁਨੀਤ ਕਰਾਏ।
ਸੁਣੇ ਸੰਤ ਜੀ ਕਛੁ ਮੁਸਕਾਏ। ਜਥੇ ਸੰਗ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਆਏ ॥੪੧॥
ਦੂਧ ਛਕਾਯੋ ਸਭ ਕੋ ਤਬ ਹੀ । ਦੀਨੇ ਪਲੰਘ ਨਵਾਰੀ ਸਭ ਹੀ।

*ਪਵਿਤ੍ਰ।

ਰਜਾਈ ਤੁਲਾਈ ਸਿਰ੍ਹਾਣੇ ਨਾਲੇ। ਸੰਤਾਂ ਸਮੇਤ ਮਿਲੇ ਹਿਤ ਪਾਲੇ ॥੪੨॥
ਸੋਹਣੇ ਥਾਂਉ ਡੇਰਾ ਕਰਵਾਯੋ । ਖੀਰ ਖੰਡ ਘ੍ਰਿਤ ਊਪਰ ਪਾਯੋ।
ਸਭ ਹੀ ਸੰਗ ਬਿਨੈ ਤਬ ਭਾਖੀ। ਭੋਜਨ ਛਕਹੁ ਸੰਤ ਜੀ ਆਖੀ ॥੪੩॥
ਪੰਗਤ ਲਾਇ ਪਰੋਸੇ ਥਾਰਾ। ਖੀਰ ਆਦਿ ਪਹਿਲੇ ਛਕ ਸਾਰਾ।
ਨਾਨਾ ਬਿਧ ਕੀ ਭਾਜੀ ਦਾਲਾ। ਫੁਲਕੇ ਸੰਗ ਛਕੇ ਰੁਚ ਨਾਲਾ ॥੪੪॥
ਸੰਤ ਸਮੇਤ ਤ੍ਰਿਪਤ ਸਭ ਹੋਏ । ਵਿਰਾਜੇ ਮੁਦ ਪਾਇ ਕੇ ਸੋਏ।
ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਰਾਤੀਂ ਰਹਿ ਜਾਗੇ। ਠੰਢੇ ਜਲ ਸ਼ਨਾਨ ਅਨੁਰਾਗੇ ॥੪੫॥
ਸੰਤ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰੇ ਨਿਜ ਆਸਨ । ਬੈਠੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਰਿਦ ਬਾਸਨ।
ਸਿੰਘ ਸਭੀ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਈ। ਬਾਣੀ ਪੜੈ ਧਿਆਨ ਕੋ ਲਾਈ॥੪੬॥
ਚਾਰ ਘੜੀ ਸਵੇਰੇ ਮਿਲ ਕੇ। ਆਸਾਵਾਰ ਲਾਈ ਹਿਤ ਭਲ ਕੇ।
ਸਭ ਕੀ ਧੁਨਿ ਊਚੀ ਮਿਲ ਸਾਜਾ। ਸਾਰਾ ਨਗਰ ਸੁਣੈ ਤਬ *ਰਾਜਾ ॥੪੭॥
ਭੋਗ ਵਾਰ ਕੇ ਮਗਰੋਂ ਭਾਈ । ਸੰਥਾ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸੁਖਦਾਈ।
ਸੁਣ ਢਲ ਗੇ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਬਾਣੀ। ਕਥਾ ਸੰਥਾ ਭੀ ਮਨ ਭਾਣੀ ॥੪੮॥
ਗੁਰ ਦਸਮੇ ਅਵਤਾਰ ਜੋ ਧਾਰਾ। ਪੋਹ ਸੱਤਮੀ ਪੁਰਬ ਉਦਾਰਾ।
ਮਿਲੋ ਸੰਗਤਾਂ ਪੁਰਬ ਮਨਾਵਹੁ। ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਉਪਕਾਰ ਧਿਆਵਹੁ ॥੪੯॥
ਸੁਣ ਨੱਗਰ ਕੇ ਨਰ ਤੇ ਨਾਰੀ। ਭਏ ਤਿਆਰ ਸੇਵਾ ਕੋ ਭਾਰੀ।
ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਚਲਾਇਓ ਤਬ ਹੀ। ਬਹੁ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਵਰਤਿਓ ਲੈ ਸਬ ਹੀ॥੫੦॥
ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਗੁਰਪੁਰਬ ਮਨਾਯੋ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਭੋਗ ਸੋ ਪਾਯੋ।
ਗੁਰ ਦਸਮੇ ਉਪਕਾਰ ਸੁਣਾਇ। ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਏ ॥੫੧॥
ਪੰਥ ਖਾਲਸਾ ਬੀਰ ਬਹਾਦਰ । ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਕੋ ਪੂਜੈ ਹਾਦਰ।
ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਪੂਜੈ ਗੁਰ ਦੇਵਾ। ਕੀਰਤ ਕਰੈ ਲਖ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ ॥੫੨॥
ਇਤਿ ਆਦਿਕ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸੁਣਾਏ। ਸੁਣ ਸੰਗਤ ਮਨ ਮੇ ਮੁਦ ਪਾਏ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਿਓ ਮਿਲ ਪੰਚਾ। ਪੰਜਾਹ ਸਿੰਘ ਸਜਗੇ ਮੁਖ †ਸੰਚਾ॥੫੩।

*ਬਿਰਾਜਕੇ। †ਪਾਇਆ।

ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਹਕੀਮ ਇਕ ਤਾਹੂ। *ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੀਆ ਪੱਕਾ ਆਹੂ।
ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਕੇ ਉਲਟਸ ਪੂਰਾ।ਸਭ ਪਰਵਾਰ ਜਬ ਅੰਮ੍ਰਿਤ †ਨੂਰਾ॥੫੪॥
ਘਰ ਤੇ ਭਾਜ ਬਾਹਰ ਲੁਕ ਗਯੋ। ਮਿਲੇ ਭਰਾਉ ਖੋਜ ਤਿਨ ਲਯੋ।
ਫੜਕੇ ਗੁਰੂਦੁਆਰੇ ਆਨਾ। ਦੇਵਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਿੰਘ ਸੁਜਾਨਾ॥੫੫॥
ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਪਿਖ ਕੈ ਪ੍ਰਬੋਧਾ । ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਆਪ ਤੁਮ ‡ਸੋਧਾ।
ਨਿਰਹੱਲ ਤੇ ਗੁਣ ਮੈਂ ਡੂੰਘਾ। ਤੁਮ ਨੇ ਦੇਖਿਓ ਕੈ ਨਹਿ ()ਚੂੰਘਾ॥੫੬॥
ਖੰਡੇ ਧਾਰਹੁ ਤਿੱਖੀ ਜਾਨੋ । ਸਿੱਖੀ ਗੁਰ ਕੀ ਕਠਨ ਮਹਾਨੋ।
ਸੁਣਕੇ ਢਲਿਓ ਚਿੱਤ ਹਕੀਮਾ। ਦੇਵਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਹਿ ਮਨੁ ਨੀਮਾ॥੫੭॥
ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਘਨੇਰੀ । ਮਾਤਾ ਜਿਨ ਕੀ ਸਰਧਾ ਹੇਰੀ।
ਪਿਖੇ ਮਾਤ ਪਿਤ ਦੀਨ ਘਨੇਰੇ। ਪੰਚ ਪਿਆਰੇ ਮਿਲ ਤਿਸ ਬੇਰੇ॥੫੮॥
ਹਕੀਮ ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਾਯਾ । ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੀ ਭੇਖ ਛਡਾਯਾ।
ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਜਿਸ ਕੇਰਾ। ਜਾਗੀ ਸੁਰਤ ਰਿਦੇ ਸੁਖ ਹੇਰਾ॥੫੯॥
ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਬਣਿਓ ਸੁਣ ਬਾਣੀ। ਰਹਿਓ ਸੰਗ ਸੇਵਾ ਤਿਹ ਭਾਣੀ।
ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ ਰਹਿ ਕੇ ਨਗਰੀ। ਸਿੱਖੀ ਰੀਤ ਧਰੀ ਸੁਣ ਸਗਰੀ॥੬੦॥
ਤਿੰਨ ਸੌ ਸਤਾਸੀ ਪਿਖ ਨਰ ਪ੍ਰੇਮੰ । ਆਏ ਸੰਤ ਦੇਤ ਜੋ ਖੇਮੰ।
ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਕਰਿਓ ਇਸ ਨਗਰੀ। ਛਕੀਏ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਲਗਨ ਸੁ ਲਗਰੀ॥੬੧॥
ਹੁੱਕਾ ਪੀਵਤ ਜੋ ਥੇ ਲੋਕੀ । ਸੋ ਭੀ ਬਾਣੀ ਕੇ ਹੋ ਸ਼ੌਕੀ।
ਤਿਆਗ ਤਮਾਕੂ ਸਿੰਘ ਸੋ ਬਣਤੇ। ਪੂਰਨ ਸਿੱਖ ਭਏ ਤਨ ਮਨ ਤੇ॥੬੨॥
ਮਿੰਟ ਨ ਜੋ ਛਾਡਤ ਥੇ []ਬਿਖਿਯਾ। ਨਹੀ ਪੀਓ ਗੁਰ ਕੀ ਧਰ ਸਿਖਿਯਾ।
ਲਹਿਰ ਅਕਾਲੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਸੋਈ। ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਭਲੇ ਤਿੰਨ ਲੋਈ॥੬੩॥
ਪੂਰਨ ਹਿੱਸਾ ਲੈ ਕਰ ਸੇਵਾ । ਜੇਹਲ ਰਹੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇਵਾ।
ਸਿੱਖੀ ਨਹੀ ਤਿਆਗਨ ਕਰੀ। ਡਰ ਕੇ ਮਾਫੀ ਨਹਿ ਤਿਨ ਸਰੀ॥੬੪॥

*ਇਕ ਨਵਾਂ ਭੇਖ ਚਲਾਯਾ ਸੀ। †ਪ੍ਰਕਾਸ਼। ‡ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਹੈ।
()ਰਸ ਲਿਆ ਹੈ। []ਤਮਾਕੂ।

ਫੇਰ ਸਜੇ ਸਿੰਘ ਗਿਨੇ ਇਕਾਸੀ । ਆਏ ਸੰਤ ਫੇਰ ਤਬ ਠਾਸੀ।
ਪਾਂਚ ਦਿਵਸ ਰਹਿ ਕਰ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮੰ। ਪੰਦ੍ਹਾਂ ਮਾਘ ਗਯੇ ਜਬ ਏਮੰ॥੬੫॥
ਰੁਸਤਮ ਸਿੰਘ ਰਸਾਲ ਜੋ ਦਾਰਾ। ਦੋ ਸੌ ਦੋ ਚੱਕ ਗੋਗੇਰਾ ਵਾਰਾ।
ਬਰਾਂਚ ਵਾਲੇ ਥੇ ਸਰਦਾਰਾ। ਲੇ ਗਏ ਅਪਨੇ ਚੱਕ ਮਝਾਰਾ॥੬੬॥
ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸੰਗ ਹੈ ਭਾਈ। ਖਜਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੈ ਪਿਤ ਆਈ।
ਮਿਲ ਸਰਦਾਰਾਂ ਸੇਵਾ ਕਰੀ। ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਮਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਧਰੀ॥੬੭॥
ਕੀਰਤਨ ਹੋਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਬਾਨੀ । ਵਰਖੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਮਹਾਨੀ।
ਭਜਨ ਰਾਤ ਦਿਨ ਸਾਰੇ ਕਰਤੇ। ਸੰਤ ਸਮੇਤ ਨਾਮੁ ਰਸ ਢਰਤੇ॥੬੮॥
ਖਜਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਥੇ ਜੋ ਕਰਤੇ। ਸਵਾ ਲਾਖ ਜਪੁ ਅਰੰਭਾ ਘਰਤੇ।
ਬੀਸ ਮਾਘ ਕੋ ਪੂਰਨ ਕੀਆ। ਜੋ ਸੱਤ ਵਰਖਹੁ ਤੇ ਤੋਰੀਆ॥੬੯॥
ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਅਖੰਡ ਸੋ ਪਾਠਾ । ਕਰਵਾਯੋ ਲੰਗਰ ਬਹੁ ਠਾਠਾ।
ਜੋੜ ਮੇਲ ਭਾਰੀ ਕਰਵਾਯੋ। ਭੋਜਨ ਨਾਨਾ ਭਾਂਤਿ ਛਕਾਯੋ॥੭੦॥
ਬਾਬਾ ਧੰਨ ਏਕਲੇ ਆਪੇ। ਸਵਾ ਲਾਖ ਜਪੁ ਸਾਹਿਬ ਜਾਪੇ।
ਭਰਮ ਖੋਇ ਲੰਘ ਵਹੈ ਸਰਾਪੈ। ਮਨ ਕੀ ਮਤਿ ਜਿਨ ਦੀਨੀ *ਖਾਪੈ॥੭੧॥
ਸੱਤਿ ਸਰੂਪ ਭਯੋ ਸਖਜਾਤਾ । ਭੇਦ ਖੋਇ ਏਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ।
ਆਵਣ ਜਾਣ ਮੇਟ ਜਿਨ ਲੀਆ। ਧੰਨ ਧੰਨ ਧੰਨ ਉਦਮ ਕੀਆ॥੭੨॥
ਆਵਣ ਸਫਲਾ ਐਸੇ ਜਨ ਕਾ। ਤਿਆਗਿਓ ਜਿਨ ਅਭਿਮਾਨ ਸੋ ਤਨਕਾ।
ਜੋਤੀ ਰੂਪ ਮੇ ਗਏ ਸਮਾਈ । ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਬੰਦਨਾ ਗਾਈ॥੭੩॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਆ ਤਹਿ ਥਾਈ। ਦੋ ਸੌ ਸਿੰਘਨ ਛਕ ਸੁਖ ਪਾਈ।
ਔਰ ਚੱਕਾਂ ਤੇ ਮਿਲ ਇੱਕ ਥਾਈ। ਦੋ ਸੌ ਹੋਆ ਰਹਿਤ ਰਖਾਈ॥੭੪॥
ਰੁਸਤਮ ਸਿੰਘ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਘਨੇਰਾ। ਬਹੁ ਦਿਨ ਰਹਿ ਚਾਲੇ ਬਿਨ ਦੇਰਾ।
ਦੋ ਸੌ ਚੱਕ ਮੇ ਭਿੰਡਰ ਨਗਰਾ। ਕਾਨ੍ਹ ਸਿੰਘ ਤਹਿ ਬਸੈ ਉਜਗਰਾ॥੭੫॥
ਪਿਨਸ਼ਨੀਆ ਥੋ ਹਿਤ ਬਹੁ ਕਰਤਾ। ਰਾਖੇ ਸੰਤ ਭਾਉ ਸੰਗ ਬਰਤਾ।

*ਨਾਸ।

ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਤੀਨ ਕਰਵਾਏ। ਸੰਗਤਿ ਕਥਾ ਕੀਰਤ ਸੁਖ ਪਾਏ ॥੭੬॥
ਮਿਲ ਆਪਸ ਮੇ ਬੈਠ *ਬ੍ਰਿੰਦਾ। ਸੁਨਹਿ ਦੀਵਾਨ ਨਰ ਨਾਰ ਸੁਛੰਦਾ।
ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਹੋ ਖੜੇ ਦੀਵਾਨੀ। ਸੰਗਤ ਕੋ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਠਾਨੀ ॥੭੭॥
ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਕੀ ਨੀਉ ਰਖਾਈ। ਨਹਿ ਆਗੇ ਥਾ ਜਹਾਂ ਸੋ ਭਾਈ।
ਮਾਯਾ ਕੱਠੀ ਦਈ ਕਰਾਇ। ਤੀਨ ਹਜ਼ਾਰ ਭਯੋ ਤਹਿ ਥਾਇ ॥੭੮॥
ਕਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਅਰਦਾਸਾ ਕੀਆ। ਟੱਕ ਲਗਾਇ ਮੰਦਰ ਬਨਵੀਆ।
ਲੇ ਖਾਯੋ ਸਭ ਨੇ ਮਨ ਭਾਯੋ। ਸੰਗਤ ਸਭ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਲਾਯੋ ॥੭੯॥
ਰਾਜ ਉਸਾਰੀ ਚੰਗੀ ਕਰਤੇ। ਈਂਟ ਚੂਨ ਦੇ ਖੁੱਲਾ ਬਰਤੇ।
ਤਿਆਰ ਭਯੋ ਮੰਦਰ ਸੁਖ ਦਾਈ। ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਾਈ ॥੮੦॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਾਯੋ ਤਬ ਹੀ। ਸੱਤਰ ਸਿੰਘ ਸਜੇ ਨਰ ਸਭ ਹੀ।
ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨ ਰਹਿਕੇ ਤਬ ਚਾਲੇ। ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਗਤਾਂ ਕਰ ਹੈ †ਜਾਲੇ ॥੮੧॥
ਬਹੁ ਨਰ ਕੋ ਕਰਤੇ ਕਲਿਆਨਾ। ਭਾਵਤ ਜਾ ਕੋ ਗੁਰੁ ਕਾ ਭਾਨਾ।
ਧੰਨਵਾਦ ਮਿਲ ਨਰ ਗਣ ਕਰਤੇ। ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬਣਵਾਇ ਸੋ ਰਰਤੇ ॥੮੨॥
ਕਥਾ ਕੀਰਤਨੁ ਕੋ ਪ੍ਰਵਾਹਾ। ਨਿਸ ਦਿਨ ਲਾਯੋ ਸੰਤ ਉਛਾਹਾ।
ਲੰਗਰ ਚਲਾਵਹੁ ਸਿਖਯਾ ਦੀਨੀ। ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇ ਭੋਜਨ ਦੇਹੁ ਚੀਨੀ ॥੮੩॥
ਬਸਤਰ ਨਗਨ ਹੇਰ ਕਰ ਦੇਵਹੁ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਿਮਰਹੁ ਸੁਖ ਲੇਵਹੁ।
ਧਾਰ ਗਰੀਬੀ ਰਿਦੇ ਬਸੀਜੈ। ਪਰਾਈ ਵਸਤੁ ਨ ਜਬਰੀ ਲੀਜੈ ॥੮੪॥
ਇਸ ਤੇ ਹੋਵਹੁ ਜਗ ਮੇ ‡ਕੇਲਾ। ਮਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਜਨਮ ਸੁਹੇਲਾ।
ਐਸੇ ਬਹੁ ਉਪਦੇਸਹਿ ਸੰਤਾ। ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਵਤੇ ਗੁਰ ਭਗਵੰਤਾ ॥੮੫॥
ਚਾਰ ਸੌ ਸਤਰ ਮੇਂ ਚਲਿ ਆਏ। ਮਿਲੀ ਸੰਗਤਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਉਪਾਏ।
ਦੋ ਫੱਗਣ ਥਾ ਤਬ ਹੀ ਬੀਤਾ। ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਭਲਿ ਬਿਧ ਕੀਤਾ ॥੮੬॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਾਯੋ ਤਾਹੀ। ਪਚਵਿੰਜਾ ਮਾਈ ਸਿੰਘ ਆਹੀ।
ਚਾਰ ਸੌ ਇਕੱਹਤ੍ਰ ਚੱਕ ਮੇ ਚਾਲੇ। ਸੰਗਤ ਕਰ ਹੇ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਸਾਲੇ ॥੮੭॥

---

*ਬਹੁਤੇ। †ਸਾਰੇ। ‡ਅਨੰਦ।

ਚਾਲੀ ਸਿੰਘਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆ। ਨਾਮੁ ਜਾਪੁ ਤੇ ਲਾਭ ਸੋ ਲੀਆ।
ਐਸੇ ਅਨਿਕ ਚੱਕ ਮੇਂ ਜਾਹੀ। ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਸਰਿਤਾ ਪਰਵਾਹੀ ॥੮੮॥
ਵਿਚਰਤ ਤੇਤੀ ਚੱਕ ਮੇਂ ਆਏ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੁਣਾਏ।
ਲਗਿਓ ਭਾਰੀ ਜਬ ਦੀਵਾਨੰ। ਏਕ ਉਦਾਸੀ ਮਿਲਿਓ ਆਨੰ ॥੮੯॥
ਤਿਸਨੇ ਸ਼ੰਕਾ ਐਸ ਅਲਾਈ। ਸੋਹੰ ਜਾਪ ਜਪੈ ਨਹਿ ਕਾਈ।
ਤੇ ਸਭ ਨੀਚ ਜੋਨ ਮੇਂ ਜਾਵੈ। ਮੁਕਤ ਏਸ ਬਿਨ ਮੂਲ ਨ ਪਾਵੈ ॥੯੦॥
ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਸੁਣ ਕੈ ਤਿਸ ਬਾਨੀ। ਬੋਲੇ ਸਿੱਖਯਾ ਹੇਤੁ ਸੁਹਾਨੀ।
ਸੋਹੰ ਵਾਕ ਤਬ ਜਪਨੇ ਜੋਗਾ। ਜੀਵ ਈਸ ਮੇਂ ਭੇਦ ਜੋ ਹੋਗਾ ॥੯੧॥
ਦੁੰਦ ਵਾਦ ਮੇਂ ਮੰਤ੍ਰ ਦੇਹੀ। ਜਪ ਹੈ ਜੋਗੀ ਭੇਦ ਰਖੇਹੀ।
ਜਿਸਕੋ ਭੇਦ ਵਾਦਿ ਸਭ ਨਾਸਾ। ਹੰ ਸ਼ਬਦ ਕੋ ਕੈਸੇ ਭਾਸਾ ॥੯੨॥
ਸੋ ਈਸ਼ਰ ਹੰ ਜੀਵ ਸੋ ਭਯੋ। ਦ੍ਵੈਤ ਨਾਸ਼ ਕਰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਲਯੋ।
ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਇਕ ਤੂੰ ਬਣ ਰਹਿਆ। ਸੋਹੰ ਜਾਪ ਫਲੰ ਕੇ ਲਹਿਆ ॥੯੩॥
ਹੰਗਤਾ ਨਾਸੀ ਨਾਹੀ ਤੇਰੀ। ਕਿਆ ਜਪਿਓ ਸੋ ਏਕ ਨ ਹੇਰੀ।
ਹਉਮੈ ਨਾਸ ਜਾਹਿ ਤੇ ਹੋਵੈ। ਨੀਚ ਜੋਨ ਨਹਿ ਕਬਹੀ ਜੋਵੈ ॥੯੪॥
ਸੋ ਏਕੋ ਮੰਤ੍ਰ ਸਤਿਨਾਮਾ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਿਮਰੈ ਅਭਿਰਾਮਾ।
ਹਉਮੈ ਬੰਧਨ ਦੇਹਿ ਮਿਟਾਈ। ਮੁਕਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ ॥੯੫॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਪ੍ਰੀਤ ਉਪਾਈ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੰਤਨ ਸੁਖਦਾਈ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਿਨ ਜਪ ਤਪ ਨਾਹੀ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਿਨ ਅਬਗਤਿ ਜਾਹੀ ॥੯੬॥
ਹਉਮੈ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਤੇ ਨਾਸੈ। ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਏਕ ਪ੍ਰਕਾਸੈ।
ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਬਿਨ ਜਨਮੈ ਮਰੈ। ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਸੋ ਭਵਜਲ ਤਰੈ ॥੯੭॥
ਜੀਵ ਈਸ ਕੀ ਦ੍ਵੈਤ ਬਿਹੀਨਾ। ਅਚਰਜ ਚੇਤਨ ਆਪੇ ਚੀਨਾ।
ਅਚਰਜ ਅਪਨਾ ਆਪ ਸਰੂਪਾ। ਤਿਸਕੋ ਜਾਪਹੁ ਰਿਦੈ ਅਨੂਪਾ ।੯੮॥
ਸੁਣ ਕੇ ਬਾਵਾ ਚਰਨੀ ਪਰਿਓ। ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਲਖ ਸੀਸ ਸੋ ਧਰਿਓ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਹੂਆ ਜਬ ਆਈ। ਇਕੱਹਤ੍ਰ ਸਿੰਘਨ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ ।੯੯।

ਉਦਾਸੀ ਭੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪੀਆ । ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨ ਸਿੰਘ ਧਰ ਦੀਆ।
ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਕੀ ਸੇਵ ਲਗਾਯੋ। ਜੀਵਤ ਜਬ ਲੌ ਨਾਮੁ ਧਿਆਯੋ॥੧੦੦॥
ਗੁਰ ਕੀ ਰਹਿਤ ਰਖਾਈ ਪੂਰੀ । ਹੋਯੋ ਮੁਕਤ ਲਗੀ ਲਿਵ ਰੂਰੀ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੰਤ੍ਰ ਅਭਿਆਸਾ। ਗਿਆਨ ਤਾਂਹਿ ਤੇ ਪਾਯੋ ਰਾਸਾ ॥੧੦੧॥
ਇਹ ਬਿਧ ਤਾਰੇ ਜੀਵ ਅਨੇਕਾ । ਧੰਨ ਸੰਤ ਜੋ ਦੇਤ ਬਿਬੇਕਾ।
ਪਾਰਸ ਕਰਤ ਲੋਹ ਕੇ ਤਾਈ। ਧੰਨ ਸੰਤ ਜਿਨ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ ॥੧੦੨॥
ਇਉ ਮੇਲਾ ਸੰਗ ਇਨਕੇ ਹੋਵਾ। ਗੁਰਮਤ ਧਾਰੀ ਆਤਮੁ ਜੋਵਾ।
ਤਹਿਤੇ ਬਿਚਰਤ ਸ਼ਾਂਤ ਸਰੂਪਾ।ਤਿੰਨ ਸੌ ਅਠਾਸੀ ਕੇ ਸਿੰਘ *ਨੂਪਾ॥੧੦੩॥
ਕਰ ਬਿਨਤੀ ਲੈ ਗੇ ਪੁਰਿ ਮਾਹੀ। ਟਹਿਲ ਕਰਤ ਨਿਤ ਸੰਤ ਮਨਾਹੀ।
ਜੱਥੇ ਸਮੇਤ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਘਨੇਰਾ। ਸੇਵਹਿ ਦਿਨ ਰਾਤੀਂ ਬਹਿ ਨੇਰਾ॥੧੦੪॥
ਗੁਰਸਿੱਖੀ ਮਗੁ ਕੋ ਬਿਸਥਾਰੀ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਭਾਰੀ।
ਕਈ ਸੈਂਕੜੇ ਸਿਮਰਹਿ ਨਾਮੂ। ਰਹਿਤ ਰਾਖਤੇ ਗੁਨ ਕੀ ਧਾਮੂ ॥੧੦੫॥
ਬਾਣੀ ਅਰਥ ਸਹਿਤ ਕਰਵਾਵੈ । ਜਾਂਤੇ ਸੁਗਮਿ ਗੁਰੂ ਮਤਿ ਪਾਵੈ।
ਜੱਥੇ ਮੇ ਬਹੁਤੇ ਰਸ ਭੀਨੇ। ਸਿਮਰਹਿ ਨਾਮੁ ਰਾਤ ਦਿਨ ਚੀਨੇ ॥੧੦੬॥
ਇਉ ਸਭ ਦਿਸ ਤੇ ਕੀਰਤ ਹੋਤੀ । ਆਪ ਜਪੈ ਅਵਰਾ ਸੇ ਜੋਤੀ।
ਬਾਰ ਦੇਸ ਮੇਂ ਜਸ ਬਿਸਥਾਰਾ। ਗੰਗ ਤਰੰਗ ਕੀ ਊਜਲ ਧਾਰਾ ॥੧੦੭॥
ਪੰਦਰਾਂ ਫੱਗਣ ਕੋ ਕਰ ਤਿਆਰੀ । ਸੰਥਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਉਚਾਰੀ।
ਸੰਗਤ ਨਗਰਾਂ ਕੀ ਉਤਸ਼ਾਹਾ। ਜਾਵਣ ਸੁਣ ਕੇ ਦਿਲ ਕੋ ਢਾਹਾ ॥੧੦੮॥
ਫਿਰ ਬਹੁ ਬਾਰੀਂ ਆਵਹਿ ਦੇਸਾ । ਕਰਹੈ ਗੁਰਬਾਣੀ ਉਪਦੇਸਾ।
ਨਹਿ ਉਦਾਸਤਾ ਰਿਦ ਮੇ ਧਾਰਹੁ। ਸਿਮਰ ਨਾਮੁ ਸਭ ਕਾਜ ਸਵਾਰਹੁ॥੧੦੯॥
ਦੇ ਧੀਰਜ ਕਰ ਕੈ ਅਰਦਾਸਾ । ਗਾਡੀ ਭੇ ਸਵਾਰ ਸੁਖ ਰਾਸਾ।
ਪੀਛੇ ਮੋੜ ਸੰਗਤਾਂ †ਬ੍ਰਿੰਦਾ। ਜਥੇ ਸਹਿਤ ਸਵਾਰ ਕਰਿੰਦਾ ॥੧੧੦॥
ਬੀਚ ਲਾਹੌਰ ਪਹੂਚੇ ਆਈ । ਡੇਹਰੇ ਸਾਹਿਬ ਸੀਸ ਕਰਿ ਨ੍ਹਾਈ।

*ਉਪਮਾ ਤੇ ਰਹਿਤ। †ਬਹੁਤ।

ਰਹੇ ਰਾਤ ਬਿਸਰਾਮ ਸੋ ਲੀਆ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਜਾਗਨ ਕੀਆ ॥੧੧੧॥
ਕਰ ਸ਼ਨਾਨ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਸਾਧਾ। ਇਕ ਮਨ ਹੋ ਪ੍ਰਭੁ ਅਗਮ ਅਗਾਧਾ।
ਕਥਾ ਸੰਥਯਾ ਨੀਕ ਕਰਾਈ। ਚਾਲੇ ਮੋਗੇ ਆ ਉਤਰਾਈ ॥੧੧੨॥
ਮੱਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਡੇਰੇ ਆਏ । ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੰਥਾ ਕਰਵਾਏ।
ਵਧਣੀ ਆਇ ਕਰੇ ਬਿਸਰਾਮਾ। ਸੰਗਤ ਭਾਉ ਸੇਵ ਕਰ ਧਾਮਾ॥੧੧੩।
ਰਾਜ ਕੌਰ ਭੈਣ ਮਿਲੀ ਹਿਤ ਸੰਗਾ। ਸ਼ੀਘਰ ਚਲੇ ਖਾਈ ਪਿੰਡ ਚੰਗਾ।
ਸੰਗਤ ਕੋ ਦੇ ਧੀਰ ਬਡੇਰੀ। ਸੰਥਾ ਕਥਾ ਕਰੀ ਬਿਨ ਡੇਰੀ ॥੧੧੪।
ਭੋਜਨ ਛਕਕੇ ਕਛੁ ਬਿਸਰਾਮੇ । ਭਦੌੜ ਪਿੰਡ ਆਏ ਅਭਿਰਾਮੇ।
ਨਾਨਕ ਸਿੰਘ ਰਈਸ ਪਿਆਰਾ। ਮਿਲਿਓ ਆਣ ਸੇਵਾ ਕਰ ਵਾਰਾ॥੧੧੫॥
ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਰਹਿ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰਾ । ਸੈਹਣੇ ਆਏ ਸੰਤ ਉਦਾਰਾ।
ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ ਪੁਜਾਰੀ ਆਯਾ । ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ੂਰ ਜਿਨ ਸੇਵ ਕਮਾਯਾ ॥੧੧੬॥
ਰਹਿਓ ਸੰਗ ਸੰਥਾ ਸੁਣ ਪ੍ਰੇਮਾ । ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬੋ ਤਹਿਤੇ ਖੇਮਾ।
ਸੋ ਭੀ ਸੁਣਹੈ ਕਥਾ ਮਹਾਨਾ। ਰਹਿਤੋ ਸੰਗ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਭਾਨਾ ॥੧੧੭॥
ਬਰਨਾਲੇ ਗਾਡੀ ਬਹਿ ਚਾਲੇ । ਪਹੁਚੇ ਹਰਿਦੁਆਰ ਉਤਾਲੇ।
ਗੰਗਾ ਕਉ ਥਾ ਕੁੰਭ ਭਲੇਰਾ। ਆਏ ਗੰਗਾ ਕੀਨੋ ਡੇਰਾ ॥੧੧੮॥
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਏ ਥਾਨਾ । ਪੂਜਨ ਕੀਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕੋ ਠਾਨਾ।
ਕਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਬਹੁਤਾ ਬਰਤਾਯੋ। ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਯੋ ॥੧੧੯॥
ਪੁਨਿ ਤੀਜੇ ਗੁਰ ਥਾਨ ਪਧਾਰੇ। ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਆਨੰਦ ਕੋ ਧਾਰੇ।
ਮਹਿਮਾ ਗੁਰ ਕੀ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ। ਗੰਗਾ ਕੋ ਦੇ ਧੂਰ ਮੁਰਾਰਾ ॥੧੨੦॥
ਗੰਗਾ ਗੁਰ ਪੁਨੀਤ ਹੈ ਕੀਨੀ। *ਪਤਿਤ ਲੋਕ ਤੇ ਬਿਆਕੁਲ ਚੀਨੀ।
ਤੀਰਥ ਕਰੇ †ਪੁਨੀਤ ਅਨੇਕਾ।ਜਿਨਕੀ ਮਹਿਮਾ ਜਲਧ ਬਿਬੇਕਾ॥੧੨੧॥
ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਉਸਤਤਿ ਕੀਨੀ। ਭੇਟ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਫੂਲ ਬਹੁ ਦੀਨੀ।
ਏਕੋ ਸਿਮਰਨ ਜੀ ਸੁਖ ਜਾਤਾ। ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਭ ਜਗੁ ਕੋ ਦਾਤਾ॥੧੨੨।

*ਪਾਪੀਆਂ। †ਪਵਿਤਰ।

ਦੇਖਤ ਭੇ ਸਾਧਨ ਅਸਥਾਨਾ। ਨਿਰਮਲ ਉਦਾਸੀ ਭੇਖ ਜੋ ਨਾਨਾ।
ਬੈਰਾਗੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ਕੇਤੇ। ਧਰੇ ਵਾਦਿ *ਖੁਣਸੈਂ ਮਿਲ ਜੇਤੇ॥੧੨੩॥
ਕਨਖਲ ਭੀ ਗੋਡਾ ਸਭ ਥਾਈ। ਦੇਖੇ ਸਾਧ ਪੰਡਿਤ ਘਬਰਾਈ।
ਗਰੀਬ ਦਾਸੀਏ ਕਹਾਂ ਟਿਕਾਨੇ। ਰੋਡੇ ਮੋਟੇ ਸਾਧ ਮਹਾਨੇ॥੧੨੪॥
ਕਤਹੂੰ ਭਲੇ ਸੰਤ ਨਿਰਪੱਖਾ। ਬ੍ਰਹਮ ਵਾਦ ਕੋ ਕਥਤੇ ਲੱਖਾ।
ਕੋ ਗੀਤਾ ਕੋ ਪਾਠ ਬਖਾਨੈ। ਕੋਊ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮਨ ਭਾਨੈ॥੧੨੫॥
ਹਰੀ ਮੁਰਾਰੀ ਓਅੰ ਬੋਲੈ। ਸੋਹੰ ਮੇ ਕੋ ਪ੍ਰਾਨ †ਝਕੋਲੈ।
ਦੱਤ ਨਾਮੁ ਕੋ ਕਹੈ ਬਣਾਈ। ਨਾਨਾ ਮਤਿ ਕੋ ਅੰਤਿ ਨਾ ਪਾਈ॥੧੨੬॥
ਸਮਤਾ ਤੇ ਸਭ ਕੋ ਤਬ ਹੇਰਾ। ਵਿਚਰੈ ਸੰਤ ਮਿਲਾਪ ਘਨੇਰਾ।
ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਸ਼ ਨਹਿ ਕਾਹੂ ਕਰਹੀ। ਖੇਲ ਏਕ ਕੀ ਰਿਦੈ ਬਿਚਰਹੀ॥੧੨੭॥
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦਸਮੇਸ਼ ਪਿਆਰਾ। ਪੰਥ ਖਾਲਸਾ ਸੰਤ ਵਿਚਾਰਾ।
ਸੰਥਾ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕਰਵਾਈ। ਭੋਜਨ ਅਚਿਓ ਅਪਨੋ ਬਣਵਾਈ॥੧੨੮॥
ਸਾਧੂ ਏਕ ਮਿਲਿਓ ਤਬ ਸੰਤਾਂ। ਹਰਿ ਸਿੰਘ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰੀਤ ਭਗਵੰਤਾ।
ਆ ਚਰਨੀ ਸੰਤਨ ਕੇ ਪਰਿਓ। ਬਿਨੈ ਬਖਾਨੀ ਦਰਸ ਨਿਹਰਿਓ।।੧੨੯॥
ਪੇਖ ਸੰਤ ਤਬ ਨਿਮ੍ਰੀ ਹੋਏ। ਬੰਦਨ ਕੀਨੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੋਏ।
ਬੈਠੇ ਆਸਨ ਦੋਵੇਂ ਮਿਲਕੇ। ਬ੍ਰਿਧ ਸਰੂਪ ਪੇਖ ਕਹਿ †ਝਿਲਕੇ॥੧੩੦॥
ਹਰਿ ਸਿੰਘ ਬਾਬਾ ਜੀ ਇੱਕ ਬਿਨੀਆ। ਕਿਤਨੀ ਉਮਰ ਸੰਤ ਜੀ ਭਨੀਆ।
ਪਾਟਾ ਤੇੜ ਕਛੈਹਿਰਾ ਪਾਯੋ। ਕਫਨੀ ਫਟੀ ਸੀਸ ਨਹਿ ਛਾਯੋ।੧੩੧॥
ਸੰਤੋ ਹਰਿ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਬ ਬੋਲੇ। ਦੋ ਸੌ ਤ੍ਰਿਤਾਲੀ ਅਬ ਤੋ ਲੇ।
ਗੁਰ ਦਸਮੇ ਸੰਗ ਰਹਿਓ ਮੈ ਹੂੰ। ਸਚਖੰਡ ਜਬ ਗੇ ਹੈ ਤੈ ਹੂੰ॥੧੩੨॥
ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰ ਭਯੋ ਵਿਛੋੜਾ ਮੋਹੀ। ਲੀਓ ਧਿਆਨ ਸਾਧ ਹਮ ਓਹੀ।
ਗੁਰ ਦਸਮੇ ਮਮ ਰਿਦੈ ਬਸੇਰਾ। ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਤੋ ਨਾਮੁ ਜਪੇਰਾ॥੧੩੩॥
ਅਬ ਮੇਰੀ ਆਯੂ ਹੋ ਪੂਰੀ। ਦੋਇ ਮਹੀਨੇ ਰਹਿਤੀ ਰੂਰੀ।

*ਗੁਸਾ। †ਮਿਲੋਂਦਾ ਹੈ। ‡ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਦਾਸੀ।

ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੁਣ ਗੀਤੀ। ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਵਾਹ ਸਮਾਧੀ ਕੀਤੀ॥੧੩੪॥
ਤੀਨ ਪਹਿਰ ਸੁਧ ਰਹੀ ਨ ਤਨ ਕੀ। ਹਰਿ ਸਿੰਘ ਜਾਨ ਜਗਾਯੋ ਮਨ ਕੀ।
ਨੇਤਰ ਸੰਤ ਜਬੈ ਰਸ ਖੋਲੇ। ਹਰਿ ਸਿੰਘ ਧੰਨ ਧੰਨ ਮੁਖ ਬੋਲੇ॥੧੩੫॥
ਗੁਰ ਸੰਗ ਰਹਿ ਸੇਵਾ ਦਰਸੰਨਾ। ਦੇਖਿਓ ਸਰੂਪ ਲੋਕ ਤ੍ਰੈ ਮੰਨਾ।
ਆਪ ਸਮਾਨ ਕੌਣ ਕੋ ਕਹੀਏ। ਜਿਨ ਦੇਖੇ ਗੁਰਮਤਿ ਕੋ ਲਹੀਏ॥੧੩੬॥
ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਗੀਤੀ ਜੋ ਦੇਖੀ। ਕਰਿ ਪ੍ਰਗਟ ਸਮਝਾਇ ਬਿਸੇਖੀ।
ਸੁਣ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਮਸਤਾਨਾ। ਬ੍ਰਿਧ ਸਰੂਪ ਬਚਨ ਮੁਖ ਭਾਨਾ॥੧੩੭॥
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਗੀਤੀ ਜੋ ਤੋਰੀ। ਸੋਈ ਗੁਰ ਦਸਮੇ ਕੀ ਹੇਰੀ।
ਜਬ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਰ ਸਿੰਘਨ ਦੀਆ। ਸੀਸ ਕਾਟ ਤਿਨ ਕਰਿ ਮੇਲੀਆ॥੧੩੮॥
ਨਵੇਂ ਸੀਸ ਤਬ ਪੈਦਾ ਕੀਏ। ਜੀਵਤ ਮਾਰ ਜਿੰਦੇ ਫਿਰ ਕੀਏ।
ਗੁਰ ਕੀ ਚਮਕ ਤੇਜ ਕਿਵ ਭਾਖੋ। ਜੋ ਦੇਖੈ ਸੁਧ ਭੂਲੈ ਆਖੋ॥੧੩੯॥
ਨਾਮੁ ਪ੍ਰੇਮ ਭਿੰਨੇ ਗੁਰ ਲੋਚਨਿ। ਤੇਜ ਚਾਲ ਸਭ ਦੁਖ ਕੇ *ਮੋਚਨਿ॥
ਰੰਗ ਅਜੈਬ ਨ ਸਿਆਮ ਨ †ਕਾਚਾ। ਪਾਕਾ ਨਹੀ ਨ ਜਾਇ ਉਬਾਚਾ॥੧੪੦।
ਗੁਰ ਜਬ ਜੰਗ ਕਰੈ ਬਿਧ ਸੇਤੀ। ਕਈ ਹਜ਼ਾਰ ਸੰਘਾਰੈ ਛੇਤੀ।
ਪੁਰੀ ਅਨੰਦ ਜੀਤ ਜਬ ਪਾਈ। ਬਾਈ ਧਾਰ ਹਾਰ ਕੈ ਜਾਈ॥੧੪੧॥
ਗਯੋ ਵਜੀਦਾ ਹਾਰੇ ਜਬ ਹੀ। ਬੋਲੇ ਸਿੰਘ ਜੈਕਾਰੇ ਤਬ ਹੀ।
ਫਿਰ ਚਮਕੌਰ ਬੀਚ ਬਡ ਜੰਗਾ। ਦੋਵੇਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਚੰਗਾ॥੧੪੨॥
ਰਾਤੀਂ ਉਤ੍ਰ ਜਬ ਗੁਰ ਜੀ ਆਏ। ਜੰਗ ਥਾਨ ਬਹੁ ਤੀਰ ਚਲਾਏ।
ਫਉਜ ਆਪਸ ਮੇਂ ਕਟਨੇ ਲਾਗੀ। ਭਾਜਿ ਵਜੀਦਾ ਗਯੋ ‡ਤਾਦਾਗੀ।੧੪੩॥
ਤੀਨ ਕੋਸ ਪਰ ਨੀਵੇਂ ਥਲ ਮੇਂ। ਡਰ ਕੇ ਰਾਤ ਗੁਜਾਰੀ ਦਲ ਮੇਂ।
ਆਮ ਕਤਲ ਹੋਏ ਜਬ ਤੁਰਕਾ। ਦੇਖੈ ਸਤਿਗੁਰ ਹੁਕਮ ਸੋ ਧੁਰ ਕਾ॥੧੪੪॥
ਬਹੁਤੇ ਕਤਲ ਭਏ ਜਬ ਜਾਨੇ। ਸੂਬੇ ਦਲ ਲੈ ਕੇ ਭਜਵਾਨੇ।
ਕਾਯਰ ਹੋਏ ਮੁਖ ਨ ਦਿਖਾਯੋ। ਲਲਕਾਰੇ ਗੁਰ ਕੋਇ ਨ ਆਯੋ।।੧੪੫॥

*ਨਾਸ ਕਰਤਾ। †ਪਿੱਲਾ। ‡ਤਦੋਂ ਅਗੇ ਨੂੰ ਭਜ ਗਿਆ।

ਜੰਗ ਥਾਨ ਖਾਲੀ ਜਬ ਕੀਆ। ਪੰਚ ਸਿੰਘ ਕੋ ਸਿਰੋਪਾ ਦੀਆ।
ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਸੰਗਤ ਸਿੰਘ ਭਾਈ। ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘ ਮਾਨੁ ਸੁਹਾਈ।੧੪੬।
ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਮਿਲਕੇ ਗੁਰ ਸਾਥੀ। ਖਾਲਸਾ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਬਖਸ਼ਾਥੀ।
ਮਾਛੀਵਾੜੇ ਉਚੇ ਪੀਰ। ਪੂਜਾ ਲੀਨੀ ਗੁਰੂ ਗਹੀਰ ॥੧੪੭॥
ਮੁਕਤਸਰ ਤੇ ਤੁਰਕ ਸੋ ਭਾਗੇ। ਚਾਲੀ ਮੁਕਤੇ ਲੜੇ ਜੋ ਆਗੇ।
ਗੁਰੂ ਤੀਰ ਜਬ ਆਤ ਨਿਹਾਰੇ। ਭਜਿਓ ਵਜੀਦਾ ਹਾਰ ਵਿਚਾਰੇ॥੧੪੮॥
ਫਿਰ ਨ ਜੰਗ ਗੁਰੂ ਸੰਗ ਕੀਆ। ਔਰੰਗਾ ਪਛਤਾਵਤ ਹੀ ਮੂਆ।
ਦਮਦਮੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਉਚਾਰਾ। ਕਥਾ ਅਰਥ ਪੜ੍ਹਵਾਏ ਪਿਆਰਾ॥੧੪੯॥
ਮੈਂ ਗੁਰ ਤੇ ਸਭ ਅਰਥ ਸੁਣੇ ਹੈ। ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੋ ਤੁਮਕੋ ਐ ਹੈ।
ਏ ਸਭ ਗੁਰ ਕੇ ਮੁਖ ਤੇ ਸੁਣੇ। ਸੰਪ੍ਰਦਾਈ ਅਰਥ ਜੋ ਭਣੇ ॥੧੫੦॥
ਬਹੁ ਕਾਰਜ ਕਰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਬੀਨੇ। ਜਾਇ ਨਦੇੜ ਬਿਰਾਜੇ ਚੀਨੇ।
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕੋ ਗੁਰਤਾ ਦੀਨੀ। ਪੰਚ ਪਿਆਰੇ ਸੰਗਤ ਕੀਨੀ ॥੧੫੧॥
ਫਿਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਧੀਰ ਬਿਅੰਤਾ। ਬੜ ਕਨਾਤ ਅਲੋਪ ਹੋਵੰਤਾ।
ਵੀਚ ਅਕਾਸ਼ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਬਿਲੋਵਾ। ਜੈ ਜੈ ਸ਼ਬਦ ਦੇਵ ਤਿਨੁ ਜੋਵਾ ॥੧੫੨॥
ਨਿਜ ਸਰੂਪ ਸਤਿ ਰੂਪ ਅਨਾਸੀ। ਗਏ ਸਮਾਇ ਅਜੈ ਅਬਿਨਾਸੀ।
ਸਦਾ ਸੰਗ ਪ੍ਰਭ ਸਭਨੀਂ ਥਾਈ। ਲੰਗਰ ਬਹੁ ਤਿਆਰ ਤਬ ਭਾਈ॥੧੫੩॥
ਸੰਗਤ ਨੇ ਨਿਸਦਿਨ ਵਰਤਾਯੋ। ਨਾਨਾ ਬਿਧ ਸਿੱਖਨ ਤ੍ਰਿਪਤਾਯੋ।
ਜੈ ਜੈ ਗੁਰ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰ ਹੀ। ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨੀਰ ਦ੍ਰਿਗ ਢਰਹੀ॥੧੫੪॥
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਭ ਨੇ ਗੁਰ ਮਾਨਾ। ਨਮਸ਼ਕਾਰ ਗੁਰ ਆਪ ਕਰਾਨਾ।
ਪੈਸੇ ਪਾਂਚ ਨਲੇਰ ਚਢਾਯੋ। ਸਭ ਸੰਗਤ ਕੋ ਗੁਰੂ ਬਣਾਯੋ ॥੧੫੫॥
ਮੈਂ ਤਬ ਗੁਰ ਕੇ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਏ। ਟਿਕਿਓ ਬਨ ਉਤਰਾ ਖੰਡ ਆਏ।
ਧਿਆਨ ਸਤਿਗੁਰੂਸ਼ਬਦ ਕਮਾਯੋ। ਨਿਸਦਿਨ ਬਿਆਪਕ ਆਤਮਪਾਯੋ।੧੫੬।
ਏਕ ਅਖੰਡ ਰੂਪ ਸਦ ਪਾਵਾ। ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੋ ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟਾਵਾ।
ਮੈਂ ਤੂੰ ਦੋਵੇਂ ਕਰਿਓ ਨਾਸਾ। ਐਸੇ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਪਦ ਅਬਿਨਾਸਾ ॥੧੫੭॥

ਗਿਆਨ ਬਿਰਾਗ ਭਗਤ ਜੋ ਜੋਗਾ। ਬਹੁਤੇ ਬਚਨ ਭਏ ਸੁਖ ਲੋਗਾ।
ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬੰਦਨ ਕੀਨੀ। ਗੁਰ ਦਸਮੇ ਕੋ ਪ੍ਰੀਤਮ ਚੀਨੀ ॥੧੫੮॥
ਹਰਿ ਸਿੰਘ ਇਕ ਫਲ ਦੀਆ ਕੋਈ। ਆਪ ਛਕੇ ਸੰਤਨ ਕਹਿ ਸੋਈ।
ਲੇ ਸੰਤਨ ਮੁਖ ਮੇ ਤਬ ਪਾਯੋ। ਸੁਆਦ ਅਧਿਕ ਰਸ ਅਚਰਜ ਛਾਯੋ।੧੫੯।
ਆਠ ਦਿਵਸ ਨਹਿ ਭੂਖ ਸੋ ਲਾਗੀ। ਐਸ ਅਧਾਰ ਫਲ ਕੋ ਬਡਭਾਗੀ।
ਕਿਆ ਏਹੁ ਫਲ ਜਬ ਬੂਝਿਓ ਤਾਹੀ। ਨਹੀ ਬਤਾਯੋ ਚੁਪ ਰਹਾਹੀ ॥੧੬੦॥
ਦੋਇ ਕਛੈਹਰੇ ਇਕ ਦਸਤਾਰ। ਚਾਦਰ ਪਰਨਾ ਕਫਣੀ ਧਾਰ।
ਏ ਬਸਤਰ ਪਹਿਨਾਏ ਤਾਕੋ। ਪਾਂਚ ਰੁਪਯੇ ਭੇਟਾ ਵਾਂਕੋ ॥੧੬੧॥
ਪਹਿਰੇ ਬਸਤਰ ਅਨੰਦ ਉਪਾਏ। ਪਾਂਚ ਰੁਪਯੇ ਗੰਗ ਵਗਾਏ।
ਚਲਨੇ ਕੋ ਹੋ ਤਿਆਰ ਭਯੋ ਹੈ। ਸੰਤ ਕਹੈ ਰਹਿ ਨਾਹਿ ਚਹਿਯੋ ਹੈ।੧੬੨॥
ਪੀਛੇ ਚਾਲੇ ਬੀਸ ਕੁ ਕਦਮਾਂ। ਭਯੋ ਅਲੋਪ ਨ ਦਿਸਯੋ *ਤਦਮਾ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਫਤੇ ਬੁਲਾਈ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਨ ਪਰਿਓ ਧੁਨ ਸੁਣ ਪਾਈ॥੧੬੩॥
ਸੰਤ ਗਿਆਤ ਤੇ ਜਾਨਿਓ ਤਬ ਹੀ। ਸ਼ਹੀਦ ਹਰਿ ਸਿੰਘ ਆਯੋ ਅਬ ਹੀ।
ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨਿਜ ਤਪ ਬਲਿ ਗਯੋ। ਦੋਇ ਮਾਹ ਕੋ ਤਨੁ ਤਜ ਦਯੋ॥੧੬੪॥
ਬਸਿਓ ਗੁਰ ਪੁਰੀ ਮੱਧ ਸੋ ਜਾਈ। ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਮੇ ਆਯੂ ਬਿਹਾਈ।
ਹਰਿ ਸਿੰਘ ਨਾਮੁ ਜਪਿਓ ਨਿਤ ਪ੍ਰੀਤੀ। ਵਾਹਿਗੁਰੂਕੀਜੋਤਿ †ਅਭੀਤੀ।੧੬੫।
ਨਿਰਮਲ ਛੌਣੀ ਦੇਖ ਸੋ ਲੀਨੀ। ਸੇਖਵਿ ਡੇਰੇ ਰਹਿ ਰਸ ਭੀਨੀ।
ਸ਼ਾਹੀਆਂ ਚੇਤ ਬਸੰਤ ਨਿਕਾਲੀ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਬੈਰਾਗੀ ਨਾਲੀ ॥੧੬੬॥
ਉਦਾਸੀ ਆਦਿ ਭੇਖ ਸਮੁਦਾਏ। ਸ਼ਾਹੀ ਅਪਨੀ ਨਗਨ ਚਲਾਏ।
ਨਿਰਮਲ ਪੰਥ ਚਲੇ ਸੰਗ ਕੀਏ। ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਪੂਜਤ ਰਸ ਲੀਏ ॥੧੬੭॥
ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਯੋ। ਸੰਥਾ ਕਥਾ ਸੰਤ ਹਿਤ ਲਾਯੋ।
ਕੀਰਤਨ ਕਰਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਸਮੇਤਾ। ਆਏ ਪੰਡਿਤ ਸੁਣੈ ਸੋ ਹੇਤਾ ॥੧੬੮॥
ਪੇਖ ਵਿਦੁੱਤਾ‡ ਸੰਤਨ ਕੇਰੀ। ਭਾਉ ਭਗਤ ਰਸ ਲੇਵਤ ਹੇਰੀ।

---

*ਤਿਸ ਸਮੇਂ। †ਨਿਰਭੈਤਾ ਵਾਲੀ। ‡ਵਿਦਵਤਾ।

ਤੱਤੁ ਗਿਆਨੁ ਸੁਨਾਯੋ ਜਬ ਹੀ। ਪੰਡਿਤੁ ਝੁਕੇ ਭਾਵ ਕਰ ਤਬ ਹੀ॥੧੬੯॥
ਸ਼ਾਂਤ ਭਈ ਗੁਰ ਕੀ ਸੁਣ ਬਾਨੀ । ਬ੍ਰਹਮ ਸ੍ਰੋਤ੍ਰੀ ਨਿਸ਼ਟੀ ਜਾਨੀ।
ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਬਡ ਉਸਤਤਿ ਗਾਈ। ਹੀਰਾ ਲਾਲ ਮਿਲੇ ਹਿਤ ਲਾਈ।੧੭੦।
ਬਾਬਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਿਆਰੇ। ਮਿਲੇ ਧੀਰ ਸੋ ਰਸ ਹਰਿ ਵਾਰੇ।
ਸੰਤਾਂ ਤੋਂ ਕਹਿ ਸ਼ਬਦ ਪੜਾਯੋ। ਵਾਜੇ ਨਾਲ ਤਾਨ ਵਸ ਆਯੋ ॥੧੭੧॥
ਤਿੱਖੀ ਸੁਰ ਮੀਠੀ ਰਸ ਦਾਈ। ਆਸਾ ਰਾਗੁ ਸ਼ਬਦ ਮਨ ਭਾਈ।
ਸੰਤ ਕੀ ਰਹਿਤ ਸੁਣਾਈ ਬਾਨੀ। ਸੁਣ ਬਿਸਮੇ ਸ੍ਰੋਤੇ ਮਨ ਜਾਨੀ॥੧੭੨॥
ਭਰਮ ਬਿਨਾਸਕ ਬਚਨਾਂ ਹੂਏ। ਮੇਲਾ ਝੁਕ ਆਯਾ ਸੁਣ *ਕੂਏ।
ਚਕ ਕਨਾਤ ਕੋ ਸਭ ਨੇ ਪੇਖਾ। ਧੰਨ ਧੰਨ ਸੰਤਨ ਸਚੌਂ ਦੇਖਾ ॥੧੭੩॥
ਹੀਰਾ ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬੋਲੇ । ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਆਪ ਅਮੋਲੇ।
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਰਸਨਾ ਮਹਿ ਵਾਸਾ। ਪ੍ਰੀਤ ਆਪਕੀ ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਾ ॥੧੭੪॥
ਗੁਰਸਿਖੀ ਪੂਰਨ ਤੁਮ ਧਾਰੀ । ਆਵਨੁ ਸਫਲਾ ਪਰਉਪਕਾਰੀ।
ਸਾਰੀ ਆਯੂ ਮਹਿ ਇੱਕ ਦੇਖੇ। ਗਿਆਨ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਸਿੱਖੀ ਲੇਖੇ ॥੧੭੫॥
ਇਉ ਮਿਲਕੇ ਬਹੁ ਪ੍ਰੇਮ ਉਪੰਨਾ। ਬੰਦਨ ਆਪ ਸੁ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨਾ।
ਸਰਬ ਜਥੇ ਸੰਗ ਮਿਲਕੇ ਪਿਆਰੇ।ਰਿਖੀ ਕੇਸ਼ ਜਾਇ ਥਾਨਿ ਨਿਹਾਰੇ॥੧੭੬॥
ਪਾਂਚ ਦਿਵਸ ਰਹਿ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰਾ। ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਜਗ ਤਾਰਾ।
ਨ੍ਹਾਏ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਜਾਗੇ। ਆਸਾਵਾਰ ਲਾਇ ਹਿਤ ਪਾਗੇ ॥੧੭੭॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਅਭਿਲਾਖੀ ਆਏ । ਸਤਵਿੰਜਾ ਤਬ ਸਿੰਘ ਸਜਾਏ।
ਲਛਮਨ ਝੂਲਾ ਆਦਿ ਨਿਹਾਰੇ। ਨਾਮ ਦਾਨੁ ਇਸ਼ਨਾਨੁ ਸੁਧਾਰੇ ॥੧੭੮॥
ਪੱਖਵਾਦੀ ਦੋ ਸਾਧ ਮਹਾਨਾ । ਤਾਂਕੋ ਭੀ ਜੀਤਿਓ ਤਿਹੁ ਥਾਨਾ।
ਦੋਵੇਂ ਪਏ ਸਾਧਿ ਸਰਣਾਈ। ਗੰਗਾ ਹਰਿਦੁਆਰ ਤਬ ਆਈ ॥੧੭੯॥
ਸੇਖਵਿ ਡੇਰੇ ਮਿਲਕੇ ਬ੍ਰਿਦਾ । ਸੰਤ ਜਥੇ ਸੰਗ ਸੋਹਤ ਚੰਦਾ।
ਇਕ ਸੌ ਪੰਜ ਮਿਲੇ ਕਹਿ ਬੈਨਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੁਭ ਨਾਰੀ ਸਭ ਲੈਨਾ॥੧੮੦॥

---

*ਏਲੇ।

ਸੁਣ ਪਿਆਰੇ ਮਿਲਕੇ ਲੈ ਸੇਵਾ। ਦੀਨੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਬ ਹੀ ਏਵਾ।
ਦੋਇ ਸਾਧ ਭੀ ਭਏ ਸੰਗਾਰੀ। ਇਕ ਸੌ ਸੱਤ ਸਜੇ ਨਰ ਨਾਰੀ ॥੧੮੧॥
ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਮੇਵਾ ਸਿੰਘ ਨਾਮਾ । ਰਾਖੇ ਸੰਤ ਗੁਰੂ ਕੀ *ਸਾਮਾ।
ਪਰਉਪਕਾਰ ਕਰੇ ਬਹੁ ਗੰਗਾ। ਖੰਡੇ ਸਾਧ ਜੋ ਫਿਰਤੇ ਨੰਗਾ ॥੧੮੨॥
ਕਿਉ ਏਹੁ ਨੰਗੇ ਮੂਰਖ ਫਿਰਹੀ। ਮਾਤ ਭੈਣ ਕੀ ਸ਼ਰਮ ਨ ਧਰਹੀ।
ਪੰਜ ਰੁਪਯੇ ਲੈ ਹੋਇ ਨੰਗੇ । ਐਸੇ ਮੂੜ ਕੁਭਾਗ ਕੁਢੰਗੇ ॥੧੮੩॥
ਸਿਆਣੇ ਸਾਧ ਸਿੱਖ ਸੁਣ ਬਾਤੀ। ਆਖੇ ਸੱਤ ਆਪ ਬਖਿਆਤੀ।
†ਪਰਿ ਕਾਂਮੀ ਦੁਸ਼ਟਾਈ ਭੇਖੀ। ਏਹ ਨਹਿ ਸਮਝੈ ਬਿਨ ਹੱਥ ਦੇਖੀ॥੧੮੪॥
ਸੰਤਨ ਤਬ ਮਨ ਕਰ ਬੈਰਾਗਾ । ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ‡ਸੁਰਾਗਾ।
ਪੜ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਭੋਗ ਦੇ ਪਾਈ। ਦੇਸ ਆਵਨ ਕੀ ਮਨ ਮੇਂ ਭਾਈ॥੧੮੫॥
ਸਭ ਜੱਥੇ ਸੰਗ ਕਰੀ ਤਿਆਰੀ । ਭੋਜਨ ਅਚ ਕੇ ਵਸਤੁ ਸੰਭਾਰੀ।
ਸੰਥਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਕਰਿ ਕੈ। ਨ੍ਹਾਇ ਧੋਇ ਗਾਡੀ ਮੇਂ ਚਰਿ ਕੈ ॥੧੮੬॥

ਦੋਹਿਰਾ–ਚਾਲੇ ਗੰਗ ਸ਼ਨਾਨ ਕੈ, ਗੁਰਮਤਿ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀਆ ਛਕਾਇ ਬਹੁ, ਏਹ ਬਿਸਮਤਾ ਧਾਰ ॥੧੮੭॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰੰਥੇ ਬਾਰ ਦੇਸ ਪ੍ਰਚਾਰ, ਗੰਗਾ ਦੇ ਕੁੰਭ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨੰ ਛਬੀਸਵਾਂ ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥੨੬॥

ਰਿਆਸਤੀ ਪ੍ਰਚਾਰ, ਪੁਲਸ ਸ਼ੱਕ, ਡਿਪਟੀ ਮਿਲਨ, ਪੰਜਾ ਸਾਹਿਬ ਯਾਤ੍ਰਾ ਪ੍ਰਚਾਰ

ਦੋਹਿਰਾ–ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਹਰਿ ਆਪ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਰਚ ਚੀਨ।
ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਗੁਰ ਜਾਪੁ ਕੋ, ਪ੍ਰਗਟਾਵਨ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀਨ ॥੧॥

---

*ਸ਼ਰਨ। †ਪਰਾਏ ਘਰਾਂ ਦੇ ਕਾਮੀ। ‡ਸੋ ਰੰਗਿਆ ਗਿਆ।

– ਚੌਪਈ –

ਗਾਡੀ ਆਇ ਪਟਿਆਲੇ ਗਏ। ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਖ ਸੰਗਤ ਉਤਰਏ।
ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਨਾਂਵੈ ਗੁਰ ਕੇਰੇ। ਮੋਤੀ ਬਾਗ ਆਨ ਕੈ ਹੇਰੇ ॥੨॥
ਸ੍ਰੋਵਰ ਕਰ ਸ਼ਨਾਨ ਸਹਿ ਪ੍ਰੇਮਾ। ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਭੇਟ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੇਮਾ।
ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕਰ ਕੈ ਬਿਧ ਨੀਕੀ। ਬਾਣੀ ਸੁਣੀ ਗ੍ਰੰਥ ਗੁਰ ਜੀ ਕੀ ॥੩॥
ਕਛੁ ਚਿਰ ਥਿਰੁ ਸੰਥਾ ਕਰਵਾਈ। ਸਰਦਾਈ ਛਕੇ ਥਿੱਤ ਕੋ ਪਾਈ।
ਲੰਗਰ ਤਿਆਰ ਭਯੋ ਜਬ ਆਈ। ਬਿਨੈ ਭਾਖ ਸਿੰਘਨ ਅਚਵਾਈ ॥੪॥
ਤਬ ਕੋ ਨਿਰਮਲ ਸ੍ਰੀ ਮਹੰਤਾ। ਆਨ ਪਿਖੇ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸੰਤਾ।
ਬਿਨੈ ਕਰੀ ਚਾਲੋ ਅਸਥਾਨਾ। ਧਰਮ ਧੁਜਾ ਗੁਰ ਗਾਥ ਬਖਾਨਾ ॥੫॥
ਸੁਣੇ ਸੰਤ ਕੇ ਬਚਨ ਬਿਨੰਤਾ। ਚਲੇ ਖਾਲਸਾ ਸਿੰਘ ਸੁਹੰਤਾ।
ਧਰਮ ਧੁਜਾ ਮੇਂ ਆਨ ਬਿਰਾਜੇ। ਸੇਵਾ ਬਹੁ ਬਿਧ ਹੋਵਤ ਸਾਜੇ ॥੬॥
ਸਭ ਕੋ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕਰ ਆਸਨ। ਸੰਤ ਇਕਾਂਤ ਰਹੈ ਸੁਖ ਬਾਸਨ।
ਭੋਜਨ ਸ੍ਵਾਦ ਸਹਿਤ ਬਹੁ ਦੇਵੈ। ਰਾਤ ਦਿਵਸ ਇਉ ਸਰਧਾ ਸੇਵੈ ॥੭॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਕੀਰਤ ਹੋਤਾ। ਸੰਥਾ ਹੋਇ ਸੂਰ ਉਦਿਓਤਾ।
ਸ਼ਹਿਰ ਸਰਬ ਸੁਨਣੇ ਹਿਤ ਆਵੈ। ਸ਼ਾਂਤ ਚਿੱਤ ਮਨ ਨਾਮੁ ਵਸਾਵੈ ॥੮॥
ਰਾਜੇ ਸੁਣੀ ਭੁਪੇਂਦ੍ਰ ਸਿੰਘਾ। ਦੀਵਾਨ ਖਾਨੇ ਬੈਠੇ ਬ੍ਰਿੰਦਾ।
ਸੰਤ ਏਕ ਆਏ ਬਹੁ ਪਿਆਰੇ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਰੰਗੇ ਹਿਤ ਧਾਰੇ ॥੯॥
ਦਰਸ਼ਨ ਲਾਲਸ ਰਾਜੇ ਕੀਨੀ। ਦੇਵਹੁ ਸੰਤ ਦਰਸ ਮੁਦ ਭੀਨੇ।
ਵੀਚ ਦੀਵਾਨ ਖਾਨੇ ਮੰਗਵਾਏ। ਜਾਇ ਵਜ਼ੀਰ ਬਿਨਤੀ ਮੁਖ ਗਾਏ ॥੧੦॥
ਸੁਣ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਕਹਿਓ ਬਨਾਈ। ਮਹਾਰਾਜੇ ਸੰਗ ਤਹਿ ਮਿਲ ਭਾਈ।
ਹਮਰਾ ਕਾਜ ਨ ਕੋ ਤਿਸ ਸਾਥਾ। ਕਿਉਂ ਬੁਲਵਾਵਤ ਅਹੇ ਅਕਾਥਾ ॥੧੧॥
ਬਿਨਤੀ ਬਹੁ ਵਜ਼ੀਰ ਨੇ ਭਾਖੀ। ਦਰਸ਼ਨ ਕਥਾ ਸੁਣਨ ਅਭਿਲਾਖੀ।
ਚਲੇ ਸੰਤ ਮੋਟਰ ਮੇ ਤਬ ਹੀ। ਦੀਵਾਨ ਖਾਨੇ ਪਹੁਚੇ ਝਬ ਹੀ ॥੧੨॥
ਰਾਜਾ ਬਾਹਰ ਮਿਲਿਓ ਮੁਦ ਆਈ। ਸੋਭਾ ਸਰਬ ਬਿਸਮੀ ਪਿਖ ਸਾਂਈ।

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਾਯੋ। ਬੈਠਿਓ ਮਹਾਰਾਜਾ ਤਬ ਆਯੋ ॥੧੩।
ਕਈ ਹਜ਼ਾਰ ਮਿਲੇ ਤਬ ਆਈ। ਜੱਥੇ ਕੀਰਤ ਕਰਯੋ ਭਾਈ।
ਮਹਾਰਾਜੇ ਕਰ ਜੋਰ ਉਚਾਰੀ। ਕਥਾ ਸੁਨਾਵਹੁ ਮੈ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥੧੪॥
ਸੁਣ ਕੈ ਸੰਤ ਲੀਓ ਮਹਾਵਾਕੰ। ਧਨਾਸਰੀ ਰਾਗੁ ਵਿਖੈ ਲੈ ਤਾਕੰ।
"ਵਡੇ ਵਡੇ ਰਾਜਨ ਅਰੁ ਭੂਮਾ"। ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਬੁਝੈ ਨ ਨਾਮੁ ਬਿਹੂਨਾ॥੧੫॥
ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ ਧਰੇ ਵਿਰਾਗਾ। ਰਾਜੇ ਕੋ ਮਨ ਭੈ ਮਹਿ *ਪਾਗਾ।
ਸਭ ਸੁਦਾਰ ਭਲੇ ਮਨ ਵੇਖਾ। ਜੋ ਆਖਿਓ ਸੰਤਾ ਸਚੁ ਲੇਖਾ ॥੧੬।
ਤੇਰਾਂ ਸੈ ਭੇਟਾ ਮਹਾਰਾਜਾ। ਦੇ ਬਸਤਰ ਬਹੁ ਫਲ ਫੂਲ ਆਜਾ।
ਸੰਤਾਂ ਸੋ ਗਰੀਬਨ ਕੋ ਦੀਆ। ਤੇਰਾਂ ਸੈ ਮੇਂ ਇੱਕ ਨ ਰਖੀਆ ॥੧੭॥
ਰਾਜੇ ਪਿਖ ਬਿਸਮਤਾ ਬਾਢੀ। ਬਸਤਰ ਨੰਗੇ ਪਿਖ ਦੇ †ਗਾਢੀ।
ਭੋਜਨ ਨਹਿ ਮਾਨੇ ਤਿਸ ਖਾਵਨ। ਰਾਜੇ ਪੇਖ ਲੰਪਟੀ ਭਾਵਨ ॥੧੮॥
ਬਿਨ ਭਾਖੇ ਤਬ ਆਇ ਡੇਰੇ। ਰਾਜਾ ਪਛਤਾਯੋ ਬਿਨ ਹੇਰੇ।
ਫਿਰ ਵਲੈਤ ਕੋ ਰਾਜਾ ਗਯੋ। ਸ਼ੀਘਰ ਕਾਜ ਕੋਇ ਤਿਸ ਪਯੋ ॥੧੯॥
ਸੰਤ ਰਹੇ ਪਟਿਆਲੇ ਤਬ ਹੀ। ਸੋਹਣ ਦਾਸ ਮਿਲ ਚਰਚਾ ਲਗਹੀ।
ਭਰਮ ਭਯੋ ਕਬ ਬੂਝਿਓ ਤਾਹੀ। ਉਤਰ ਤਬ ਐਸੇ ਮੁਖ ਪ੍ਰਾਹੀ ॥੨੦॥
ਕਾਹੂੰ ਨਰ ਕੋ ਐਸੇ ਭਯੋ। ਝੋਲੀ ਸਰਪ ਤਾਹਿ ਡਿਗ ਪਯੋ।
ਸੋ ਤਿਸਨੇ ਝੱਟ ਬਾਹਰ ਗਿਰਾਯੋ। ਡੰਗਯੋ ਨਹਿ ਬਚ ਗਿਓ ਪ੍ਰਭ ਦਾਯੋ॥੨੧॥
ਦੂਜੇ ਕੀ ਝੋਲੀ ਮੇ ਔਰਾ। ਫਨੀਅਰ ਗਿਰਿਓ ਜ਼ਹਿਰ ਨਹਿ ਥੋਰਾ।
ਸੋਚਨ ਲਾਗਿਓ ਕਹ ਤੇ ਆਯੋ। ਵੀਚ ਅਕਾਸ਼ ਨ ਥਾਨ ਕੋ ਪਾਯੋ ॥੨੨॥
ਸੋਚਤ ਕੋ ਡੰਗਿਓ ਤਬ ਸਰਪਾ। ਨਿਕਲੇ ਪ੍ਰਾਨ ਸਮਾਂ ਲਗ ਅਲਪਾ।
ਤੈਸੇ ਭਰਮ ਕਹਾਂ ਤੇ ਆਯੋ। ਸੋਚਤ ਅਪਨਾ ਜਨਮ ਬਿਤਾਯੋ ॥੨੩॥
ਅੰਤ ਕਾਲ ਕੇ ਮੁਖ ਮੈ ਪਰਿਓ। ਭਰਮੰ ਓਪਤਿ ਖੋਜਤ ਮਰਿਓ।
ਉਤਮ ਜਬ ਜਾਨਿਓ ਮਮ ਭਰਮਾ। ਦੀਓ ਨਿਕਾਸ ਬ੍ਰਹਮ ਲਖ ‡ਮਰਮਾ॥੨੪।

*ਤਦਾਕਾਰ। †ਤਕੜੇ। ‡ਭੇਦ।

ਬਚਿਓ ਕਾਲ ਤੇ ਮੁਕਤੀ ਪਾਈ। ਏਕ ਨਾਮੁ ਕੀ ਸ਼ਰਣ ਤਕਾਈ।
ਆਦਿ ਭਰਮ ਕੀ ਕੌਨ ਬਤਾਵੈ। ਨਾਸ ਗਿਆਨ ਤੇ ਕਰ ਸੁਖ ਪਾਵੈ॥੨੫॥
ਬਹੁਤੇ ਬਚਨ ਬਿਲਾਸ ਕਰੰਤੇ। ਸੋਹਣ ਦਾਸ ਕੁਰਬਾਨ ਹੁਵੰਤੇ।
ਹਰਿਚਰਨ ਸਿੰਘ ਜੱਜ ਜੇਜੀ ਏਕਾ। ਸੇਵਾ ਸੰਤ ਕੀ ਕਰੇ ਬਿਬੇਕਾ ॥੨੬॥
ਸਣ ਜੱਥੇ ਭੋਜਨ ਅਚਵਾਯੋ। ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਸੇਵਾ ਚਿਤ ਲਾਯੋ।
ਸਭ ਪ੍ਰਵਾਰ ਸਿਉਂ ਪ੍ਰੇਮ ਘਨੇਰਾ। ਨਾਮੁ ਜਾਪੁ ਕੋ ਲਾਗ ਭਲੇਰਾ ॥੨੭॥
ਸਰਦਾਰ ਹਰਿਨਾਮ ਸਿੰਘ ਬਹੁ ਪ੍ਰੇਮੀ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੋ ਨਿਸ ਦਿਨ ਨੇਮੀ।
ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਜ ਕੇ ਕਰਤਾ। ਭਾਈ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਗੁਰ ਭਗਤਾ॥੨੮॥
ਤਾਂ ਕੇ ਖਾਨਦਾਨ ਮੇਂ ਏਹੀ। ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈ ਗ੍ਰੇਹੀ।
ਸਿੰਘਨ ਕੋ ਬਸਤਰ ਪਹਿਨਾਏ। ਨਾਨਾ ਬਿਧ ਭੋਜਨ ਛਕਵਾਏ ॥੨੯॥
ਨਾਮ ਜਾਪੁ ਨਿਸ ਦਿਨ ਮੇ ਰਰਤਾ। ਸੰਤਾਂ ਤੋਂ ਪੂਛਤ ਦੁਤਵੰਤਾ।
ਭਾਗ ਵਡੇ ਇਨ ਗੁਰਮਤ ਪਾਈ। ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖੀ ਹੈ ਭਾਈ ॥੩੦॥
ਗੁਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੋਠੀ ਲਿਆਏ। ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਕਰਾਇਓ ਭਾਏ।
ਸੇਵਾ ਅਨਿਕ ਭਾਂਤ ਕਰਵਾਈ। ਸੰਗਤ ਜਸ ਕੋ ਕਰਤ ਸਿਧਾਈ ॥੩੧॥
ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮੀ ਬਹੁ ਤੇਰਾ। ਆਪ ਪਕਾਇ ਛਕਾਇ ਭਲੇਰਾ।
ਨਾਨਾ ਬਿਧ ਭੋਜਨ ਅਰਪਾਯੋ। ਸੰਤਾਂ ਸੰਗਤ ਸਿਉ ਤ੍ਰਿਪਤਾਯੋ॥੩੨॥
ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਕਾ ਪਿਆਰਾ। ਕੋਸ਼ ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ *ਦਸ ਦੇਵਾਰਾ।
ਸੁਧਾਕਰ ਪ੍ਰਭਾਕਰ †ਗੁਰਮਤੀਏ। ਭੇਟਾ ਦੀਏ ਮਨੁ ਨਿਵ ਕੀਏ ॥੩੩॥
ਮਿਲੇ ਸੈਂਕੜੇ ਸਿੰਘ ਸੋ ਆਈ। ਕੀਰਤ ਕਥਾ ਸੁਨੈ ਹਿਤ ਲਾਈ।
ਇਕ ਸੌ ਸੱਤਰ ਸਿੰਘ ਸਜਾਏ। ਨੱਬੇ ਮਾਈਆਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਏ ॥੩੪॥
ਦੋ ਸੌ ਸੱਠ ਸਰਬ ਸਜ ਗਏ। ਪਟਿਆਲੇ ਉਪਕਾਰ ਕਮਏ।
ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਵਨਾ ਸੰਗਤ ਕੇਰੀ। ਦਿਵਾਨ ਖਾਨਾ ਆਦਿਕ ਥਲਿ ਹੇਰੀ॥੩੫॥
ਨਾਭੇ ਤੇ ਸੰਤਾ ਸਿੰਘ ਆਯੋ। ਸੰਗਤ ਕੀ ਬਿਨਤੀ ਕੋ ਗਾਯੋ।

*ਦਸ ਦਿਤੇ ਕੋਸ਼। †ਗੁਰਮਤ ਦੇ ਪੁਸਤਕ।

ਦੇਵਹੁ ਦਰਸ਼ਨ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ। ਗੁਰੂ ਵਾਸਤੇ ਚਾਹਤ ਭਾਰੀ ॥੩੬॥
ਸੁਣ ਕਰ ਸੰਗਤ ਆਗਿਆ ਪਾਈ। ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਰੋਪਾ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਈ।
ਵਿਦਿਆ ਹੋਇ ਚਲੇ ਗੁਰ ਪਿਆਰੇ। ਨਾਭੇ ਸ਼ਹਿਰ ਆਇਗੇ ਭਾਰੇ ॥੩੭॥
ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਅਸਥਾਨ ਮਝਾਰਾ। ਆਗੇ ਆਇ ਮਿਲ ਲੋਕ ਹਜ਼ਾਰਾ।
ਕੀਰਤ ਕਰ ਲੈ ਗੇ ਤਹਿ ਥਾਨਾ। ਦੂਧ ਫਲ ਮੇਵੇ ਅਚਵਾਨਾ ॥੩੮॥
ਸ਼ੁਭ ਸਥਾਨ ਡੇਰਾ ਕਰਵਾਯੋ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਿ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਯੋ।
ਕੀਰਤਨ ਕਥਾ ਸੰਗਤਾਂ ਸੁਨਤੇ। ਧੰਨ ਭਾਗ ਗੁਰ ਕੇ ਗੁਣ ਗੁਨਤੇ।੩੯।
ਰਾਜਾ ਬੀਚ ਦੀਵਾਨ ਕੇ ਆਯੋ। ਰਿਪੁਦਮਨ ਸਿੰਘ ਨਾਮੁ ਚਿਤਾਯੋ।
ਸੁਣੀ ਕਥਾ ਬਹੁ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੰਤਾ। ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਸੰਗ ਜੱਥੇ ਲੈ ਜੰਤਾ ॥੪੦॥
ਮਹਿਲੀ ਕਰ ਭੋਜਨ ਅਚਵਾਯੋ। ਦੋਇ ਹਜ਼ਾਰ ਭੇਟ ਅਰਪਾਯੋ।
ਰਾਣੀ ਨੇ ਆਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਾ। ਦੋਇ ਸੈਂਕੜੇ ਸਹਿਤ ਬਿਬੇਕਾ॥੪੧॥
ਨਾਨਾ ਬਿਧ ਬਸਤਰ ਅਰਪਾਏ। ਜੱਥੇ ਸਹਿਤ ਸੰਤ ਪਹਿਨਾਏ।
ਗਿਆਨ ਗੋਸ਼ਟਿ ਕਛੁ ਭਈ ਬਹੋਰੀ। ਜੀਵ ਈਸ ਕੇ ਭੇਦ *ਲਖੋਰੀ।੪੨॥
ਰਹਿਤ ਗੁਰੂ ਮਤਿ ਭਗਤੀ ਟੇਕਾ। ਭਾਣਾ ਮੰਨੇ ਲਹੇ ਬਿਬੇਕਾ।
ਮਾਨ ਤਿਆਗ ਕੇ ਸਿੱਖਨ ਦੇਵੈ। ਸਤਿਨਾਮੁ ਕੋ ਨਿਸ ਦਿਨ ਸੇਵੈ ॥੪੩॥
ਪ੍ਰੀਤ ਗੁਰੂ ਸੰਗ ਕੈਸੇ ਲਾਗੈ। ਮਨ ਸੋਯਾ ਕਿਸ ਬਿਧ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਗੈ।
ਇਤਿਆਦਿਕ ਚਰਚਾ ਤਬ ਹੋਈ। ਰਾਣੀ ਬਰਤਨਿ ਆਪ ਮੰਜੋਈ ॥੪੪॥
ਰਾਜੇ ਆਪ ਪ੍ਰੇਸਨ ਕੀਆ। ਐਸੇ ਸੇਵਾ ਮੇ ਹਿਤ ਦੀਆ।
ਮੋਟਰ ਸੇ ਬਿਸਰਾਮ ਸਥਾਨੀ। ਪਹੁੰਚਾਏ ਧਰਿ ਭਾਉ ਮਹਾਨੀ ॥੪੫॥
ਚਰਨੀ ਸੀਸ ਰਾਖ ਮਹਾਰਾਜਾ। ਗਮਨਿਓ ਗੁਣ ਗਾਵਤ ਨਿਜ ਕਾਜਾ।
ਸੰਗਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਾਯੋ। ਨਰ ਨਾਰੀ ਢਾਈ ਸੌ ਪਾਯੋ ॥੪੬॥
ਨਾਮ ਪ੍ਰੀਤ ਮੇਂ ਰੰਕ ਕੈ ਰਾਜਾ। ਰੰਗੇ ਸੰਤ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਾਜਾ।
ਰਿਆਸਤ ਸਿੱਖੀ ਗੁਰ ਬਿਸਥਾਰੀ। ਜੈ ਜੈ ਮਿਲ ਭਾਖੈ ਨਰ ਨਾਰੀ॥੪੭।

*ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਲਖੇ।

ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਧੂਰੀ ਮੇਂ ਆਇ। ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਸੰਗਤਿ ਕੇ ਭਾਏ।
ਗੁਰਬਾਣੀ ਮਹਿਮਾਂ ਮੁਖ ਭਾਖੀ। ਸੁਣੈ ਸਰਬ ਰਸੁ ਕੇ ਅਭਿਲਾਖੀ॥੪੮॥
ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਚਾਲੇ ਤਿਸ ਥਾਂਈ। ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਕੋਠੀ ਬਣਵਾਈ।
ਬਹੁ ਚਿਰਤੇ ਉਡੀਕੈ ਤਿਨ ਨੇਮਾ। ਖੈਂਚੇ ਪ੍ਰੇਮ ਗਏ ਦੈ ਖੇਮਾ ॥੪੯॥
ਦੀਵਾਨ ਨਾਭੇ ਕੋ ਇਹੁ ਪਿਆਰਾ। ਬਸਤੋ ਕੋਠੀ ਪਾਇ ਉਦਾਰਾ।
ਦੋ ਦਿਨ ਰਹਿ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਸੋ ਪੂਰਾ। ਨਾਮੁ ਪ੍ਰੀਤ ਰੰਗਿਓ ਮਨੁ ਤੂਰਾ।੫੦।
ਬਹਾਦਰ ਸਿੰਘ ਸਰਦਾਰ ਬਿਸਾਲਾ। ਤਿਸ ਕੋਠੀ ਮੇਂ ਗਏ ਉਤਾਲਾ।
ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਕੀਆ। ਚਾਹਿਤ ਜਾਕਾ ਨਿਸਦਿਨ ਹੀਆ ।੫੧।
ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮੀ ਕਰੇ ਉਧਾਰਨੁ। ਨਾਮਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨੁ ਉਚਾਰਨੁ।
ਸੰਗਰੂਰ ਰਿਆਸਤ ਮੇਂ ਚਲ ਆਇ।ਕੋਈ ਸਾਹਿਬ ਦਰਸ ਕੋ ਪਾਇ।੫੨।
ਪਾਂਚ ਦਿਵਸ ਰਹਿ ਕਥਾ ਉਚਾਰੀ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛੱਕ ਪੰਝੀ ਨਰ ਨਾਰੀ।
ਰਹਿਤ ਰਾਖ ਭਿ ਗੁਰ ਅਨੁਸਾਰੀ। ਨਾਨਕਆਣੇ ਆਏ *ਤਾਰੀ ॥੫੩॥
ਸਰਬ ਲੋਹ ਗੁਰ ਪੁਸਤਕ ਦੇਖਾ। ਜੰਗ ਅਨਿਕ ਵਿਧ ਮਹਿਮਾ ਲੇਖਾ।
ਸਾਤਿ ਦਿਵਸ ਗੁਰ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ।ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਅਸਥਾਨ ਪੁਜਾਈ।੫੪।
ਸ਼ਹਿਰ ਸੰਗਰੂਰ ਬਿਰਾਜੈ ਰਾਜਾ। ਲੈ ਗਯੋ ਪ੍ਰੇਮ ਉਪਾਵਨੁ ਕਾਜਾ।
ਸਭ ਸਿੰਘਨਿ ਭੋਜਨ ਅਚਵਾਵਾ। ਪੰਜ ਸੈ ਤਬ ਭੇਟ ਚੜਾਵਾ ॥੫੫॥
ਬਸਤ੍ਰ ਥਾਨ ਬਵਿੰਜਾ ਦੀਏ। ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਇਕ ਪਲੰਘ ਸੋ ਦੀਏ।
ਕੀਰਤਿ ਰਣਵਾਸ ਮੇ ਹੋਯੋ। ਰਾਣੀਆਂ ਧਨੁ ਇਕ ਸੌ ਇਕ ਜੋਯੋ ॥੫੬॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਾਯੋ ਸਭ ਕੋ। ਪੰਜ ਸੈ ਸਜੇ ਨਾਰਿ ਨਰ ਤਬ ਕੋ।
ਸੰਗਰੂਰਾਂ ਮੇ ਗੁਰਮਤ ਦਾਨੀ। ਸਿਮਰਨ ਮੇਂ ਬਿਰਤੀ ਦੇਇ ਭੀਨੀ॥੫੭॥
ਸਿਵੀਆਂ ਸਰਦਾਰਾਂ ਬਹੁ ਪ੍ਰੇਮਾਂ। ਲੈ ਗਏ ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਸੁਖਲੇਮਾ।
ਦੋਏ ਮਹੀਨੇ ਰਹੇ ਤਿਥਾਈ। ਕਥਾ ਕੀਰਤ ਕੀ ਛਬ ਛਾਈ ॥੫੮॥
ਦੋ ਸੌ ਸਿੰਘ ਸਜੇ ਮਨੁ ਹੀਤਾ। ਅੱਸੀ ਮਾਈਆਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਤਾ।

*ਤਾਰਨ ਵਾਲੇ।

ਪ੍ਰੇਮ ਬਹੁਤ ਸਰਦਾਰ ਕਰੰਤੇ। ਨਿਤਨੇਮ ਆਇ ਕਥਾ ਸੁਨੰਤੇ ॥੫੯॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਨਿੱਤ ਸ਼ਨਾਨੈ। ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਬਾਣੀ ਮੁਖ ਆਨੈ।
ਸ਼ਰਾਬ ਮਾਸ ਕੋ ਤਿਆਗਨਿ ਕੀਆ। ਬੱਢੀ ਲਏ ਨਾਹਿ ਅਸ ਥੀਆ।੬੦।
ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਤੇ ਜਾਗੇ। ਗ੍ਰੰਥ ਦੇਖ ਸੁਖ ਦੇਵਨਿ ਲਾਗੇ।
ਗੁਰਬਾਣੀ ਮਨੁ ਵਸ ਗਈ ਤਾਂਕੇ। ਧੁਰ ਤੇ ਲਿਖੇ ਲੇਖ ਹੈ ਜਾਂਕੇ ॥੬੧॥
ਨਿੱਤ ਕੀਰਤ ਦੋ ਵੇਲੇ ਹੋਵੈ। ਸੁਣੈ ਸੰਗਤਾਂ ਮਨ ਸੁਖ ਜੋਵੈ।
ਭਏ ਨਿਹਾਲ ਰਾਵ ਕੈ ਰੰਕਾ। ਪਾਯੋ ਦਰਸ਼ਨ ਮਿਟ ਗਈ ਸ਼ੰਕਾ ॥੬੨॥
ਸੰਤ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਮਸਤੂਆਣਾ। ਭੇਜ ਸਿੰਘ ਸੰਤਾਂ ਬੁਲਵਾਣਾ।
ਆਯੋ ਸਿੰਘ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਨਾਮੂ।ਗਿਆਨੀ ਸਿੰਘ ਪਹਿ ਬਿਨੈ ਸੁਨਾਮੂ।੬੩।
ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮ ਸਮੇਤਾ। ਜਥੇ ਸਮੇਤ ਗਏ ਮਨੁ ਜੇਤਾ।
ਗੁਰ ਮੰਦਰ ਗੁਰ ਗ੍ਰੰਥ ਬਿਰਾਜੈ। ਗੁਰ ਸਾਗਰ ਕਾਲਜ ਭਲ ਛਾਜੈ।੬੪।
ਸੰਤ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਕੋਠੀ ਮਾਹੀ। ਮਿਲੇ ਜਾਇ ਗੁਰ ਫਤੇ ਬੁਲਾਹੀ।
ਆਪਸ ਮਹਿ ਬਹੁ ਪ੍ਰੇਮ ਉਪਾਈ। ਬੰਦਨਾ ਕਰ ਬੈਠੇ ਸੁਖ ਪਾਈ ॥੬੫॥
ਸਰਦਾਈ ਆਦਿਕ ਛਕਵਾਯੋ। ਆਸਨ ਜੱਥੇ ਸਹਿਤ ਕਰਾਯੋ।
ਲੰਗਰ ਵਕਤ ਸੋ ਭੋਜਨ ਪਾਈ। ਸੰਥਾ ਪੜੈ ਗੁਰੂ ਗੁਣ ਗਾਈ॥੬੬॥
ਸੰਤ ਮਿਲੈਂ ਧਰ ਪ੍ਰੇਮ ਘਨੇਰਾ। ਚਰਚਾ ਹੋਵਤ ਸੰਝ ਸਵੇਰਾ।
ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਕੇ ਭੇਦ ਉਚਾਰੈ।ਆਪਸ ਮਹਿ ਦੋਇ ਭਗਤਿ ਸਵਾਰੈ।੬੭।
ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਬੀਤਿਓ ਇਸ ਭਾਂਤੀ। ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਹਾਤੀ।
ਪਹਿਲੇ ਸੰਤ ਕੀਰਤ ਮੁਖ ਗਾਵੈਂ।ਗਿਆਨੀ ਸਿੰਘ ਫਿਰ ਕਥਾ ਪੜਾਵੈਂ।੬੮।
ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਲਾਭ ਬਹੁ ਲੇਤੇ। ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਣੀ ਸਮਝ ਸੁਨੇਤੇ।
ਇਕ ਰਸ ਸੰਥਾ ਕੀਰਤਨ ਹੋਈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਪੀਵੈ ਸਭ ਲੋਈ ॥੬੯॥
ਸੰਤ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜਾ। ਬੋਲੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਗ ਮਨ ਛਾਜਾ।
ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗੁਰ ਪਿਆਰੇ।ਜਬ ਮਨ ਰੋਕਹਿ ਪ੍ਰਭੂ ਮਝਾਰੇ।੭੦।
ਸ਼ਬਦ ਆਸਰੇ ਹਮ ਤੌ ਰੋਕਹਿ। ਚਿੰਤ ਰਹਿਤ ਅਚਿੰਤ ਬਿਲੋਕਹਿ।

ਸਰਬ ਵਾਸ਼ਨਾ ਜਬ ਹੀ ਨਾਸੈ । ਨਾਮੁ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਕਾਸੈ ॥੭੧॥
ਆਪ ਗਿਆਨ ਤੇ ਰੋਕਨਿ ਕਰਿਤੇ। ਕੈ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸਾਥ ਹੀ ਥਿਰਤੇ।
ਸੁਣ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤ ਗੀਤ ਕੇ ਵਾਕਾ । ਬੋਲੇ ਗੁਰੂ ਪਿਆਰੇ ਤਾਂਕਾ ॥੭੨॥
ਨਾਮੁ ਸੰਗ ਬਿਰਤੀ ਜਬ ਜਾਗੈ । ਕਲਪਨਾ ਕੋ ਮਨ ਤੇ ਤਿਆਗੈ।
ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਆਇ ਤਬ ਜਾਵੈ । ਮੈਂ ਮੇਰੀ ਜਿਸ ਤੇ ਬਿਨਸਾਵੈ ॥੭੩॥
ਰਿਦਾ ਸ਼ਾਤਿ ਰਸ ਮੇ ਤਬ ਹੋਵੈ। ਫੁਰੈ ਕਾਮਨਾ ਕੋਇ ਨ ਜੋਵੈ।
ਗਿਆਨ ਜਗੈ ਤਬ ਆਨ ਅਨਾਸੀ । ਜਾਂਤੇ ਪਰਮ ਤੱਤ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ॥੭੪॥
ਹੋਇ ਅਫੁਰ ਪਰੁ ਚੇਤਨਿ ਸੋਈ । ਜੜ ਨਹਿ ਸੱਤਾ ਜਾਕੀ ਲੋਈ।
ਜੜ ਚੇਤਨ ਮਾਯਾ ਤੇ ਭਾਸੈ । ਸੋ ਨਿਰਕਲਪ ਸੁਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੈ ॥੭੫॥
ਨਾਮੁ ਸਿਮਰ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਉਪਾਵੈ। ਪ੍ਰੇਮ ਗਿਆਨ ਕੋ ਫਿਰ ਨਿਪਜਾਵੈ।
ਗਿਆਨ ਦੀਪਕ ਤੇ ਪਾਇ ਸਰੂਪਾ। ਅਗਿਆਨ ਤਮ ਨਾਸੈ ਦੁਖ ਕੂਪਾ।੭੬।
ਸੁਇ ਅਨੁਭਵ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਰੂਪਾ । ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਗਟਾਇ ਅਨੂਪਾ।
ਗੁਰੂਮੰਤ੍ਰ ਤੇ ਸਭ ਫਲ ਪਾਏ । ਸਹਿਤ ਗਰੀਬੀ ਜਿਨਹੁ ਕਮਾਏ ॥੭੭॥
ਸੁਣ ਮਹਾਰਾਜ ਸੰਤ ਤਬ ਬਾਨੀ। ਧੰਨ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਤੈਂ ਰਸ ਮਾਨੀ।
ਦ੍ਵੈਤ ਖੋਹਿ ਆਤਮ ਰਸ ਪਾਵਾ। ਨਮਸ਼ਕਾਰ ਮੇਰੀ ਸਿਰ ਨਾਵਾ ॥੭੮॥
ਪਰਸਪਰ ਚਰਨੀ ਲਪਟਾਏ । ਏਕ ਭਏ ਤਨ ਦੋ ਦ੍ਰਿਸਟਾਏ।
ਰਹੇ ਅਬੋਲ ਕਛੂ ਤਹਿ ਬੈਸੇ। ਇਕ ਰਸ ਥਿਰੇ ਨ ਡੋਲਤਿ ਕੈਸੇ ॥੭੯॥
ਐਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਮਹਿ ਢਰਿਤੇ । ਜਾਕੇ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨ *ਚਰਿਤੇ।
ਸੁਧ ਸਰੂਪ ਏਕ ਪ੍ਰਭ ਭਾਲਾ । ਜੀਵ ਈਸ ਕੋ ਭੇਦ ਨਿਕਾਲਾ ॥੮੦॥
ਤੀਨ ਸੌ ਸਿੰਘ ਦੋਇ ਸੌ ਮਾਈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨਿ ਕਰਿਓ ਤਹਿ ਆਈ।
ਪੰਚ ਪਿਆਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀਆ । ਗਿਆਨੀ ਸਿੰਘ ਜੱਥੇ ਸੇਵੀਆ ॥੮੧॥
ਸੰਤ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਕਾਂਝਲੇ ਮਾਹੀ। ਲੈ ਜਾਵਣਿ ਬਿਨਤੀ ਤਬ ਗਾਹੀ।
ਸੰਤ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਗੇ ਪਟਿਆਲੇ। ਗਿਆਨੀ ਸਿੰਘ ਕਾਂਝਲੇ ਚਾਲੇ।੮੨।

*ਰਲਿਤ੍ ।

ਸੁਭ ਥਾਂ ਆਨਿ ਕਰਾਯੋ ਡੇਰਾ । ਜੱਥੇ ਸਹਿਤ ਰਹੇ ਭਲੁ ਹੇਰਾ।
ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਬਹੁ ਸੇਵ ਕਰਾਵੈ । ਨਾਮੁ ਪ੍ਰੇਮੀ ਗੁਰਮਤਿ ਭਾਵੈ ॥੮੩॥
ਕਥਾ ਕੀਰਤਨਿ ਦੋਵੈਂ ਵੇਲੇ । ਹੋਵੈ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ *ਮੇਲੇ।
ਖੇਤੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਭ ਕਰਤੇ । ਪ੍ਰੇਮ ਗੁਰੂ ਲੰਗਰ ਹਿਤ ਵਰਤੇ ॥੮੪॥
ਹਾੜ ਮਹੀਨਾ ਪੂਰਾ ਕੀਆ। ਸੂਧਾ ਮਨ ਤਨ ਵੇਸ ਜੋ ਲੀਆ।
ਸੂਧੀ ਸੀ ਦਸਤਾਰ ਬਧਾਈ । ਨਾਹਿ ਸ਼ੁਕੀਨੀ ਕਦੇ ਲਗਾਈ ॥੮੫॥
ਬਹੁਤ ਬਿਰਾਗ ਵਿਖੈ ਮਨ ਰਹੈਂ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਭੁ ਲਹੈਂ।
ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਧੰਨ ਪਿਆਰਾ। ਗਿਆਨ ਪਾਇ ਨਹਿ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਸਾਰਾ।੮੬।
ਨਿਸ ਦਿਨ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਨਿ ਕਰਹੀ। †ਬਿਸਰੈ ਮਰਨਾ ਅਪਨਿ ਨਿਹਰਹੀ।
ਬਾਣੀ ਸਦਾ ਗੁਰੂ ਰਸ ਵਾਰੀ। ਪੜੈ ਆਪ ਸੰਗਤਿ ਹਿਤ ਕਾਰੀ ॥੮੭॥
ਦਸਮ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਹੋਯੋ ਪੂਰਾ । ਸਮਝੈ ਪੜਣੇਹਾਰਿ ਜਰੂਰਾ।
ਬਹੁ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਕਰ ਸੰਗਤਿ ਦੀਆ। ਲੰਗਰ ਨਾਨਾ ਬਿਧ ਕੋ ਕੀਆ ॥੮੮॥
ਪੰਜ ਸੌਣ ਕੋ ਭੋਗ ਪਰਿਓ ਹੈ। ਭੇਟਾ ਰੁਮਾਲ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਧਰਿਓ ਹੈ।
ਰਹਿ ਕੇਤਕ ਦਿਨ ਦਰਸ਼ਨ ਲੀਆ। ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕੋ ਰਸ ਦੀਆ।੮੯।
ਬਾਬਾ ਖਜਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਿਆਰੇ। ਸੰਤ ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੁਖ ਵਾਰੇ।
ਭਾਈ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਹਿਤ ‡ਗਾਥੀ।ਗੁਰ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਭੀ ਸੰਗੇ ਸਾਥੀ।੯੦।
ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਆਗਿਆ ਕੋ ਪਾਏ। ਭਿੰਡਰੀਂ ਆਣ ਰਹੇ ਸੁਖ ਥਾਏ।
ਪੂਰਬ ਪੜ੍ਹੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰੰਤੇ। ਦਸਮ ਕਥਾ ਮੇਂ ਬਹੁ ਹਿਤਵੰਤੇ ॥੯੧॥
ਸੰਤਾਂ ਸੰਗ ਬਹੁਤ ਹੈ ਪਿਆਰੇ। ਪੜ ਹੈ ਵਿਦਯਾ ਸੰਝ ਸਕਾਰੇ।
ਸੰਤ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੋ ਮਿਲਕੇ। ਚਲੇ ਬਰਨਾਲੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਹੱਲਕੇ।੯੨।
ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਰਹਿ ਕਰ ਪਰਚਾਰਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਾਵੈ ਭਾਰਾ।
ਇਕਾਸੀ ਸਿੰਘ ਸਜੇ ਧਰਿ ਹੇਤਾ। ਬਰਨਾਲੇ ਖਤਰੀ ਬਹੁ ਜੇਤਾ ॥੯੩॥
ਨਿਰਮਲ ਡੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੰਤੇ । ਰਹਿ ਰਾਤੀਂ ਆਗੇ ਚਲਵੰਤੇ।

*ਮਿਲਕੇ । †ਵਿਸਰੇ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਮਰਨਾ ਦਿਸਦਾ ਹੈ। ‡ਕਥਾ।

ਸੰਤ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਜਨਮ ਸਥਾਨੰ । ਚੀਮੀ ਲੈ ਗਏ ਸਿੰਘ ਸੁਜਾਨੰ ॥੯੪॥
ਪਾਂਚ ਦਿਵਸ ਰਾਖੇ ਧਰ ਭਾਊ । ਸਤਾਸੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਾਊ ।
ਕਥਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸੁਨਾਈ । ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਜੋ ਰਹੀ ਚਲਾਈ ॥੯੫॥
ਪਿਛੇ ਆਦਿ ਗੁਰੂ ਕੀ *ਜੇਰੀ । ਸੋ ਕਰਤੇ ਦੋਵੇਂ ਹਿਤ ਵੇਰੀ ।
ਚਾਲੇ ਸੈਹਿਣੇ ਵਿਚ ਸੋ ਆਏ । ਇਕ ਦਿਨ ਰਹਿ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਏ ॥੯੬॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਾਯੋ ਤਾਂਹੀਂ । ਤੇਤੀ ਸਿੰਘ ਨਰ ਨਾਰਿ ਸਜਾਹੀ ।
ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ ਤਬ ਆਗਯਾ ਪਾਈ । ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ੂਰ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਜਾਈ ॥੯੭॥
ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸੈਹਿਣੇ ਵਾਲਾ । ਰਹਿਓ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਸੁਖਾਲਾ ।
ਆਏ ਸੰਤ ਪਧੌੜ ਮਝਾਰੀ । ਨਾਨਕ ਸਿੰਘ ਸੇਵਾ ਕਰ ਭਾਰੀ ॥੯੮॥
ਸਾਤ ਦਿਵਸ ਰਾਖੇ ਧਰ ਪ੍ਰੀਤੀ । ਰਾਤ ਦਿਵਸ ਸੇਵਾ ਬਹੁ ਕੀਤੀ ।
ਪਿਖ ਇਕਾਂਤ ਸੰਤਾਂ ਪਹਿ ਆਯੋ । ਮੋਕੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਨਾਯੋ ॥੯੯॥
ਸੁਪਨੇ ਮਹਿ ਮ੍ਰਿਤੂ ਮੈਂ ਦੇਖੀ । ਕਹੋ ਸੰਤ ਜੀ ਸਾਚ ਪਰੇਖੀ ।
ਸੁਣਕੇ ਸੰਤ ਤਬੈ ਮੁਸਕਾਏ । ਨਾਨਕ ਸਿੰਘ ਤਾਈਂ ਇਵ ਗਾਏ ॥੧੦੦॥
ਇਕੀ ਦਿਨ ਕੋ ਗੁਰਪੁਰ ਮਾਹੀ । ਪਹੁੰਚਹੁ ਪਤਿ ਕੇ ਸਾਥ ਸਿਧਾਹੀ ।
ਨਾਮੁ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਸੁਭ ਗਤਿ ਪਾਵੈ । ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੋ ਤ੍ਰਾਸ ਨਸਾਵੈ ॥੧੦੧॥
ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਨਾਮ ਸੰਗ ਤਰਨਾ । ਜਪਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਗਰੀਬੀ ਧਰਨਾ ।
ਸਤਿ ਸੰਗਤ ਕੀ ਨਿਸ ਦਿਨ ਸੇਵਾ । ਪਾਵੈ ਅਟਲ ਮੁਰਾਤਬ ਏਵਾ ॥੧੦੨॥
ਧਰ ਬਿਰਾਗੁ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਲਾਗਾ । ਜਾਂਕਾ ਪੂਰਬ ਕਰਮ ਸੋ ਜਾਗਾ ।
†ਮੁਲਕ ਮੇਂ ਜੋ ਰੌਲਾ ਪਰਿਓ । ਅਮ੍ਰੀਕਨ ਆਇ ਜਹਾਜੀ ਫਰਿਓ ॥੧੦੩॥
ਬਹੁਤ ਫਿਰਤ ਥੀ ਪੁਲਸ ਭਖਾਈ । ਡਾਕੂ ਕਹਿ ਫੜਤੇ ਸਭ ਤਾਂਈ ।
ਭਧੌੜ ਭੀ ਸੰਤ ਜੱਥਾ ਆ ਘੇਰਾ । ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਨੇ ਕੋ ‡ਟੇਰਾ ॥੧੦੪॥
ਨਾਨਕ ਸਿੰਘ ਰਈਸ ਸਿਆਣਾ । ਹਾਕਮ ਨਿਆਇ ਕਰਤ ਜਗ ਜਾਣਾ ।
ਪੁਲਸ ਕਪਤਾਨ ਕੋ ਕਹਿ ਸਮਝਾਯੋ । ਇਨ ਮੇਂ ਡਾਕੂ ਕੋਇ ਨ ਆਯੋ ॥੧੦੫॥

*ਜੇਹੜੀ । †ਈ: ੧੯੧੩ । ‡ਕਿਹਾ ।

ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸ਼ਾਂਤ ਬਿਹਾਰਾ । ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੋ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰਾ ।
ਏ ਸਭ ਬਾਣੀ ਪੜਤੇ ਸੰਗਾ । ਕਿਉਂ ਚਾਹਤ ਪਕੜੇ ਨਹਿ ਸੰਗਾ ॥੧੦੬॥
ਸੁਣ ਤੂਸਨ ਹੋ ਪੁਲਸ ਸਿਧਾਈ । ਮੁਸ਼ਕਲ ਪੈਂਡਾ ਲੈ ਛੁਡਵਾਈ ।
ਸੰਤ ਹਸੇ ਕਹਿ ਸੰਗ ਰਹੀਸਾ । ਈਹਾਂ ਸਿੰਘ ਛੁਡਾਏ ਬੀਸਾ ॥੧੦੭॥
ਸਾਨੂੰ ਭੀ ਕਛੁ ਦੇਣਾ ਬਣ ਹੈ । ਪਤ ਸਿਉਂ ਪ੍ਰਭੂ ਲੋਕ ਪਹੁੰਚਣ ਹੈ ।
ਸੁਣਕੇ ਦੀਨ ਹੋਇ ਘਿਘਿਆਯੋ । ਸਹਾਇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਸਾਧ ਸੰਗੁ ਭਾਯੋ ॥੧੦੮॥
ਸੰਤ ਮਿਸ਼ਟ ਬਾਣੀ ਤਬ ਬੋਲੇ । ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸਹਾਇ ਅਡੋਲੇ ।
ਰਾਤ ਬਿਤਾਇ ਵਿਦਾ ਕੌ ਪਾਈ । ਦੇ ਧੀਰਜ ਚਾਲੇ ਸੁਖ ਦਾਈ ॥੧੦੯॥
ਸਨੇ ਸਨੇ ਆਏ ਮਨ ਧੀਰਾ । ਫਤੇ ਗੜ੍ਹ ਜੋ ਭਿੰਡਰਾਂ ਤੀਰਾ ।
ਕਰ ਬਿਸਰਾਮ ਬੀਸ ਸਿੰਘ ਸਾਥਾ । ਭੈਣ ਭਾਗ ਕੌਰ ਮਿਲੀ ਸਨਾਥਾ ।੧੧੦।
ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੇ ਭੋਜਨ ਛਕਵਾਯੋ । ਬਹੁ ਬਿਛੁਰੇ ਦਰਸ਼ਨ ਅਬ ਪਾਯੋ ।
ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਵੈ ਤਬ ਹੋਇ ਮੇਲਾ । ਐਸੇ ਬਚਨ ਬਿਲਾਸ ਸੁਹੇਲਾ ॥੧੧੧॥
ਗਏ ਬਿਰਾਜ ਪਲੰਘ ਬਡ ਊਚੇ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਜਾਗਤ ਤੂਚੇ ।
ਕਰ ਸ਼ਨਾਨ ਗੁਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਯੋ । ਜਪੁ ਜਾਪੁ ਗੁਰਬਾਣੀ ਗਾਯੋ ॥੧੧੨॥
ਲਗੇ ਦੀਵਾਨਹਿ ਕੀਰਤਨ ਹੋਈ । ਆਏ ਸੰਤ ਬੈਠ ਗੇ ਸੋਈ ।
ਭੋਗ ਵਾਰ ਤੇ ਕਥਾ ਸੁਨਾਈ । ਸੰਗਤ ਜੁੜੀ ਨਗਰ ਸਮੁਦਾਈ ॥੧੧੩॥
ਰਸ ਮੇ ਭਿੰਨੇ ਗੁਰਮਤ ਪਾਈ । ਹੋਇ ਬਿਰਾਗ ਸਭਨ ਤਿਸ ਥਾਈ ।
ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੋ ਅਰਥ ਸੁਨੰਤੇ । ਰਿਦਾ ਟਿਕਾਇ ਬਿਚਾਰ ਕਰੰਤੇ ॥੧੧੪॥
ਭੋਗ ਪੈ ਗਿਆ ਕਥਾ ਕੋ ਜਬ ਹੀ । ਉਠੇ ਲੋਕ ਨਮੋ ਕਰ ਸਬ ਹੀ ।
ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਤੇ ਬਾਹਰ ਆਏ । ਪੇਖੀ ਪੁਲਸ ਜੁੜੀ ਸਮੁਦਾਏ ॥੧੧੫॥
ਪਿਛਾ ਕਰਿਓ ਸ਼ੱਕ ਤਿਨ ਰਹੀਆ । ਇਨ ਮੇਂ ਕੋਈ ਡਾਕੂ ਅਹੀਆ ।
ਲੋਕਨ ਪੂਛਾ ਕਿਉਂ ਤੁਮ ਆਏ । ਪੁਲਸੀਏ ਸਭ ਦੀਸਤ ਥਾਏ ॥੧੧੬॥
ਸੁਣ ਕੇ ਪੁਲਸ ਨੇ ਸ਼ੱਕ ਸੁਨਾਈ । ਸੰਤਾਂ ਊਪਰ ਹੈ ਸਭ ਆਈ ।
ਮਿਲਕੇ ਫਤੇਗੜ੍ਹ ਸਭ ਕਹਿਓ । ਜੇ ਸੰਤ ਡਾਕੂ ਤਾਂ ਹਮ ਭੀ ਅਹਿਓ ॥੧੧੭॥

ਹਮ ਕੋ ਨਾਲ ਪਕੜ ਅਬ ਲੀਜੈ। ਡਾਕਾ ਜੋ ਮਾਰਿਓ ਪਿਖ ਦੀਜੈ।
ਨੇਕ ਸੰਤ ਸਦ ਭਲਾ ਕਰੰਤੇ। ਹੋਇ ਮੂੜ੍ਹ ਤੁਮ ਮਗਰ ਲਗੰਤੇ ॥੧੧੮॥
ਸੁਣਿ ਪਛਤਾਵਤ ਪੁਲਸ ਘਨੇਰਾ। ਭਿੰਡਰਾਂ ਮੇਂ ਪੜਤਾਲ ਕੈ ਹੇਰਾ।
ਸਭ ਹੀ ਸੰਤ ਭਲਾਈ ਭਾਖੈ। ਨਾ ਬੁਰਿਆਈ ਇਨ ਮੇ ਲਾਖੈ ॥੧੧੯॥
ਰਾਤੀ ਲਗੋ ਦੀਵਾਨ ਬਿਸਾਲਾ। ਪੁਲਸ ਪੇਖ ਦੰਗ ਰਹਿਗੀ *ਜਾਲਾ।
ਫਤੇਗੜ ਤੇ ਗਏ ਹੈ ਰਾਤੀ। ਲਗੋ ਦੀਵਾਨ ਦਾਹਿਤੋਂ† ਛਾਤੀ ॥੧੨੦॥
ਰਾਖਾ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਗੁਰੁ ਜੋਆ। ਪੁਲਸ ਤੇ ਵਾਲ ਨ ਵਿੰਗਾ ਹੋਆ।
ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਜਾਨੇ ਸਭ ਰੀਤੀ। ਸੁਣੇ ਸ਼ਬਦ ਮਨ ਤਨ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤੀ॥੧੨੧॥
ਫੇਰ ਨ ਪੁਲਸ ਕਦੇ ਚਲ ਆਈ। ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਜਾਣੀ ਵਡਿਆਈ।
ਭਈ ਤਸੱਲੀ ਚਾਲ ਭਲੇਰੀ। ਆਪ ਤਰੇ ਸੰਗ ਤਾਰ ਘਨੇਰੀ ॥੧੨੨॥
ਡਿਪਟੀ ਫੀਰੋਜ਼ਪੁਰ ਤੇ ਆਯੋ। ਦਰਸ਼ਨ ਫਤੇਗੜ੍ਹ ਆਇ ਪਾਯੋ।
ਭਯੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਪਿਆਰੇ ਹੇਰੇ। ਕਰੀ ਬੰਦਨਾਂ ਝੁਕਿਓ ਅਗੇਰੇ ॥੧੨੩॥
ਮਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰਭੂ ਸਿਉ ਭਾਖੀ। ਸੁਣੀ ਸੰਤ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮੁ ਭਿਲਾਖੀ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਲਾਯੋ। ਸ਼ਬਦ ਗਿਆਨ ਰਿਦੇ ਹੋ ਆਯੋ ॥੧੨੪॥
ਡਿਪਟੀ ਭਯੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਲੇਰਾ। ਸਾਧ ਸੰਗੁ ਕੋ ਦਰਸ਼ਨ ਹੇਰਾ।
ਮਨ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤ ਰੁਕੀ ਗੁਰ ਮਾਹੀ। ਪਾਯੋ ਸੁਖ ਨਹਿ ਬਰਨ ਸਕਾਹੀ॥੧੨੫॥
ਪੈਨਸ਼ਨ ਹੋਈ ਥੀ ਤਬ ਤਾਂਕੀ। ਗਯੋ ਵਲੈਤ ਲਗੀ ਲਿਵ ਜਾਂਕੀ।
ਜਾਇ ਤਹਾਂ ਬਹੁ ਸਿਮਰਨ ਲਾਇ। ਪੰਜਾਬ ਇਲਾਕਾ ਧੰਨ ਅਲਾਏ ॥੧੨੬॥
ਇਕ ਸੌ ਪੱਚੀ ਸਿਮਰਨ ਵਾਰੇ। ਹੋਇ ਵਲੈਤ ਲਗੀ ਲਿਵ ਸਾਰੇ।
ਸਭ ਦਿਸ ਸਿਮਰਨ ਕੋ ਕਰਵਾਯੋ। ਇਉ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ ਡਿਪਟੀ ਸੁਖ ਪਾਯੋ॥੧੨੭॥
ਜਬ ਲਗ ਜੀਵਿਓ ਨਾਮ ਬਖਾਨਾ। ਅੰਤ ਸੁਭ ਗਤੀ ਪਾਇ ਮਹਾਨਾ।
ਇਉਂ ਵਲੈਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਾਯੋ। ਸੰਤ ਮਹਾਤਮ ਬਹੁ ਪ੍ਰਗਟਾਯੋ ॥੧੨੮॥
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸਿੱਖੀ ਪ੍ਰਗਟਾਈ। ਸਭ ਕੋ ਨਾਮ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗਾਈ।

*ਸਾਰੀ। †ਨਿੰਦਕਾਂ ਦੀ।

ਐਸੇ ਅਨਿਕ ਪਿਆਰੇ ਕੀਨੇ। ਜੋ ਗੁਰ ਕੇ ਮਗੁ ਸੁਖ ਲੇ ਚੀਨੇ ॥੧੨੯॥
ਸੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਸਿੱਖ ਪਠਾਯੋ। ਗਿਆਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਰਸ ਦਿਖਾਯੋ।
ਚਲੇ ਸੰਤ ਜਬ ਨਰ ਸੋ ਆਯੋ। ਜੱਥੇ ਸਮੇਤ ਸਭੈ ਹਰਿਖਾਯੋ ॥੧੩੦॥
ਆਣ ਮੁਰਾਲੇ ਕੀਨੋ ਡੇਰਾ। ਮਿਲੇ ਮਹੰਤ ਪ੍ਰੇਮੁ ਘਨੇਰਾ।
ਸੁਭ ਥਾਂ ਸਭ ਨੇ ਕਰ ਬਿਸਰਾਮਾ। ਦੂਧ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਛਕੇ ਗੁਰ ਧਾਮਾ॥੧੩੧॥
ਸੰਤ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭੀ ਆਏ। ਮਿਲੇ ਅਨੰਦ ਹੋਇ ਸਮੁਦਾਏ।
ਰਹਿਕੇ ਕੀਰਤਿ ਕਥਾ ਕਰੰਤੇ। ਮਨ ਗੁਰ ਚਰਨਨ ਮੇਂ ਅਰਪੰਤੇ ॥੧੩੨॥
ਬਹੁਤ ਸੰਗਤਾਂ ਲਾਭ ਉਠਾਵੈ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੁਣ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪਾਵੈ।
ਭਾਦਰੋਂ ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਆਈ ਤਬ ਹੀ। ਲਗਿਓ ਦੀਵਾਨ ਸੁਣੈ ਸਿੰਘ ਸਬਹੀ।੧੩੩।
ਲੰਗਰ ਅਤੁਟ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਤੇ ਪੂਰੀ। ਭਾਜੀਆਂ ਬਹੁਤ ਭਾਂਤ ਕੀ ਰੂਰੀ।
ਸਭ ਮੇਲਾ ਤ੍ਰਿਪਤੇ ਲੈ ਖਾਏ। ਤੋਟ ਨ ਆਵੈ ਬਹੁ ਵਰਤਾਏ ॥੧੩੪॥
ਪਹਿਲੀ ਭਾਦਰੋਂ ਚਲ ਕੈ ਆਏ। ਬੀਸ ਭਾਦ੍ਰੋਂ ਤਕ ਰਹੇ ਟਿਕਾਏ।
ਪ੍ਰੇਮ ਲੋਕ ਬਹੁ ਕਰਤੇ ਰਹੈ। ਮੁਰਾਲੇ ਨਾਮ ਜਾਪ ਸੁਖ ਲਹੈ ॥੧੩੫॥
ਸੰਥਾ ਨਿੱਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹੋਵੈ। ਦਾਸਨ ਕੇ ਜੋ ਪਾਪਨ ਖੋਵੈ।
ਪੱਬੀ ਖਾਰੀਆਂ ਊਚੇ ਥਾਈ। ਲਗੋ ਤਲਾਵ ਜਲ ਹੋ ਇਕ ਠਾਈ॥੧੩੬॥
ਸੰਤ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਤਪ ਜਹਿ ਕੀਆ। ਤਨ ਮਨ ਤੇ ਗੁਰ ਜਪੇ ਸਦੀਆ।
ਤਹਿ ਸਥਾਨ ਸੰਘਣੇ ਬ੍ਰਿਛ ਸੋਹੈ। ਨਿਰਜਨ ਥਾਉ ਮਨ ਸੁਤੇ ਟਿਕੋਹੈ॥੧੩੭॥
ਤਹਿ ਦਰਸ਼ਨ ਕੋ ਸੰਤ ਪਹੂਚੇ। ਬੈਠੇ ਜਾਇ ਇਕਾਂਤ ਥਲ ਊਚੇ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਿਜ ਰੂਪ ਮਝਾਰੀ। ਲਗੀ ਬ੍ਰਿਤ ਮਨ ਸੁੱਧ ਅਪਾਰੀ ॥੧੩੮॥
ਜੋਗੀ ਕੋ ਦੁਰਲੱਭ ਜੋ ਰਰੀ। ਇਕ ਚੇਤਨ ਮੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਧਰੀ।
ਜਿਸ ਕੋ ਸੁਰ ਨਰ ਚਾਹਤ ਪਾਯੋ। ਸੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਪਦੁ ਰਸ ਆਯੋ॥੧੩੯॥
ਜਿਹ ਕੋ ਮਨ ਬੁਧ ਜਾਨੈ ਨਾਹੀ। ਜਿਸ ਤੇ ਮਨ ਬੁਧ ਜਾਣੇ ਜਾਹੀ।
ਸੋ ਅਪਾਰ ਨਿਜ ਰੂਪ ਮਹਾਨਾ। ਬ੍ਰਿਤ ਨ ਰਹੀ ਅਖੰਡ ਸਥਾਨਾ ॥੧੪੦॥
ਆਪੇ ਆਪ ਰਹਿਓ ਸਦ ਏਕਾ। ਏਹੁ ਬਿਨਾਸਿਓ ਭਯੋ ਅਨੇਕਾ।

ਦ੍ਵੈਤ ਉਪਾਧਿ ਦੇਹ ਜਗਿ ਭਯੋ। ਨਾਸਿਓ ਨਿਰਬਿਕਲਪ ਜਬ ਥਯੋ ॥੧੪੧॥
ਇੰਦ੍ਰ ਆਦਿ ਤੇ ਜੋ ਦੁਰਲੱਭਾ। ਤਿਹ ਪਦ ਟਿਕੀ ਬ੍ਰਿਤ ਸੁਖ ਲੱਭਾ।
ਮਹਾਂ ਅਨੰਦ ਸ੍ਵੈ ਜੋਤੀ ਮਾਹੀ। ਇਕ ਰਸ ਬ੍ਰਹਮਾਕਾਰ ਧਿਆਹੀ ॥੧੪੨॥
ਦੇਹ ਜਗਤ ਲੈ ਭਏ ਸੋ ਤਾਹੀ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੰਦ ਪਾਇਓ ਸਦ ਲਾਹੀ।
ਫਿਰ ਸਮਾਧ ਤੇ ਉਠੇ ਪਿਆਰੇ। ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਏਕ ਨਿਹਾਰੇ ॥੧੪੩॥
ਬੀਚ ਅਨੰਦ ਜੋ ਪਾਇ ਸਮਾਧੀ। ਵੈਸਾ ਜਗ ਮੇ ਵਾਹਿਜੁ ਲਾਧੀ।
ਬਿਨ ਸਮਾਧਿ ਭੀ ਤੁਟੈ ਨ ਰੰਗਾ। ਫਿਰ ਨਾ ਬੈਠਨ ਇਕ ਰਸ ਚੰਗਾ॥੧੪੪॥
ਬੋਲਨ ਮੋਨਿ ਸਹਿਜ ਰਸ ਮਾਹੀ। ਦ੍ਵੰਦ ਵਾਦਿ ਨਾਸਿਓ ਸਦ ਆਹੀ।
ਇਕ ਮੇ ਲੈ ਜਗ ਭਯੋ ਹੈ ਜਾਂਹੀ। ਤਾਂਕੇ ਮਨ ਕੋ ਭਰਮੁ ਨਸਾਹੀ ॥੧੪੫॥
ਸੰਤ ਗੁਰੂ ਦਸਮੇਸ਼ ਪਿਆਰੇ। ਆਏ ਸ਼ਾਮ ਕੋ ਚਲ ਗੁਰਦੁਆਰੇ।
ਖਾਨ ਪਾਨ ਭੋਜਨ ਜਲ ਕੀਓ। ਨਿਸ ਬਿਸਰਾਮ ਕਰੇ ਸੁਖ ਲੀਓ ॥੧੪੬॥
ਸੰਗਤਿ ਸਹਿਤ ਮਿਲ ਕਰ ਹਿਤ ਸਾਥਾ। ਆਏ ਚਲ ਜੇਹਲਮ ਜਗ ਨਾਥਾ।
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਅਸਥਾਨ ਨਿਹਾਰਾ। ਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ ਟਿੱਲਾ ਭਾਰਾ ॥੧੪੭॥
ਸਮਾ ਪਾਇ ਅਸਥਾਨ ਸੁਹਾਵੈ। ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਕੋ ਥਾਨ ਬਨਾਵੈ।
ਐਸੇ ਬਚਨ ਭਾਖਿ ਤੇ ਆਗੇ। ਪੰਜੇ ਸਾਹਿਬ ਦਰਸੇ ਹਿਤ ਜਾਗੇ॥੧੪੮॥
ਸ੍ਰੋਵਰ ਕਰ ਸ਼ਨਾਨ ਸ੍ਰੀ ਪੰਜੇ। ਜਲ ਅਰਪਿਓ ਮੁਖ ਪਾਇ *ਭਨੰ ਜੈ।
ਕਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਸਭਨ ਵਰਤਾਯੋ। ਮਿਲਕੇ ਜੱਥੇ ਗੁਰੂ ਜਸ ਗਾਯੋ ॥੧੪੯॥
ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਥਾਉ ਨਿਹਾਰਾ। ਆਏ ਰਾਵਲਪਿੰਡੀ ਵਾਰਾ।
ਗੁਰ ਕੀ ਕਥਾ ਕਰੈਂ ਹਿਤ ਲਾਈ। ਸੁਣੈ ਲੋਕ ਲੈ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ॥੧੫੦॥
ਇਕ ਸੌ ਪੈਂਤੀ ਸਿੰਘ ਸਜਾਏ। ਨਰ ਨਾਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਿਨ ਪਾਏ।
ਸਾਤ ਦਿਵਸ ਤੱਕ ਰਹੇ ਦਿਆਲਾ। ਚਾਲੇ ਵਜੀਰਾ ਵਾਦ ਨਿਹਾਲਾ ॥੧੫੧॥
ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਰਹਿ ਗੁਰਮਤ ਦੀਨੀ। ਸੈਂਤੀ ਸਿੰਘ ਸਜੇ ਰਸ ਲੀਨੀ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਜਤਾਇਓ। ਜਿਨ ਜਪਿਓ ਤਿਨ ਸੁਖ ਪਦ ਪਾਯੋ॥੧੫੨॥

*ਬੁਕ ਭਰਕੇ।

ਆਗੇ ਆਏ ਏਮਨਾਵਾਦੂ। ਰੋੜੀ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰ ਧਾਮ ਅਬਾਦੂ।
ਕਰ ਤਿਹਾਵਲੁ ਅਰਦਾਸ ਕਰਾਈ। ਸੰਗਤ ਕੋ ਦੀਨੋ ਵਰਤਾਈ ॥੧੫੩॥
ਪਾਂਚ ਦਿਵਸ ਗੁਰਮਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਈ। ਸ਼ਾਂਤ ਭਈ ਹਰਿ ਕੀਰਤ ਗਾਈ।
ਮਨੁ ਤਨੁ ਪ੍ਰੇਮ ਕਥਾ ਗੁਰਬਾਣੀ। ਸੁਣਤ ਸੰਗਤਾਂ ਗੁਰ ਘਰ ਆਣੀ॥੧੫੪॥
ਸ਼ਾਹਦਰੇ ਗਾਡੀ ਬਦਲੇ ਆਈ। ਸ੍ਰੀ ਨਨਕਾਣੇ ਦਰਸ਼ਨ ਤਾਈਂ।
ਪਹੁੰਚੇ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੇ ਧਾਮਾ। ਬੰਦਨ ਕਰ ਸਿਰ ਧਰਤੀ ਲਾਮਾ।੧੫੫।
ਉਤਰੇ ਪੱਟੀ ਗੁਰੂਦੁਆਰੇ। ਜਥੇ ਸਮੇਤ ਰਹੇ ਹਿਤ ਧਾਰੇ।
ਗੁਰ ਕੀ ਕਥਾ ਕਰੈ ਨਿਤ ਪ੍ਰੀਤਾ।ਲੰਗਰ ਅਤੁਟ ਚਲੈ ਗੁਰ ਨੀਤਾ।੧੫੬।
ਬਾਬਾ ਖਜਾਨ ਸਿੰਘ ਕੇ ਤਾਈਂ। ਬਾਰ ਦੇਸ ਤੇ ਸਿੰਘ ਸੋ ਆਈ।
ਭਿੰਡਰਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਗਯੋ ਅਠਾਸੀ। ਭਾਈ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਰਹਿ ਪਾਸੀ।੧੫੭।
ਕਛੁ ਸਿੰਘ ਸ਼ੁਧ ਪਾਠ ਕੋ ਲਾਗੇ। ਜਾਗੇ ਭਾਗ ਜਿਨਹੁ ਕੇ ਆਗੇ।
ਨਿਤ ਬਾਬਾ ਜੀ ਪਾਠ ਕਰਾਵੈ। ਸ਼ੁਧ ਹੋਵਤੋ ਪਿਖ ਹੁਲਸਾਵੈ ॥੧੫੮॥
ਨਾਮੁ ਪ੍ਰੀਤ ਜਿਨਕੈ ਅਧਿਕਾਈ। ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਪਿਆਰੇ ਸੁਖਦਾਈ।
ਲਗ ਮਾਤ੍ਰਾ ਕੋ ਸ਼ੁਧ ਕਰਾਵੈ। ਅਰਥ ਦੱਸਕੇ ਰਿਦੇ ਵਸਾਵੈ ॥੧੫੯॥
ਇਧਰ ਸੰਤ ਗਿਆਨੀ ਸਿੰਘ ਪੂਰੇ। ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕਰ ਕਥਾ ਜਰੂਰੇ।
ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਜਨਮੰ ਦਿਨ ਗੁਰ ਕੋਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕਆਣੇ ਮਹਿ ਕਰਕੇ॥੧੬੦॥
ਸੰਥਾ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕੀ ਪੂਰੀ। ਭਈ ਅਨੰਦ ਸਹਿਤ ਸੁਖ ਰੂਰੀ।
ਬਹੁ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਕਰ ਕੀਰਤ ਗਾਯੋ। ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਖੁੱਲਾ ਵਰਤਾਯੋ ॥੧੬੧॥
ਬਸਤ੍ਰ ਦੀਏ ਪਿਖ ਲੋੜਤ ਜੋਈ। ਅੰਨ ਛਕਾਇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਕਰ ਸੋਈ।
ਜੈ ਜੈ ਗੁਰ ਕੇ ਸਿੰਘ ਕਰੰਤੇ। ਪੂਰਨਮਾਸੀ ਕੱਤਕ ਮੰਤੇ ॥੧੬੨॥
ਜਾਗ੍ਰਤ ਕਰੀ ਰਾਤ ਧਰ ਪ੍ਰੇਮਾ। ਚਾਹਤ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਸਭ ਖੇਮਾ।
ਮੇਲਾ ਭਰਿਓ ਸ੍ਰੀ ਨਨਕਾਣੇ। ਸਭ ਹੀ ਵਰਨ ਸਾਧ ਸਿੱਖ ਆਣੇ ॥੧੬੩॥
ਸਤਵੀਂ ਕਥਾ ਸਮਾਪਤ ਭਈ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਅਵਤਾਰ ਦਿਨਈ।
ਸੋਮਵਾਰ ਦਿਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ। ਕੱਤਕ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਮੇਲਾ ॥੧੬੪॥

ਸੰਗਤ ਸਹਿਤ ਸੰਤ ਬਿਸਰਾਮੇ । ਗੁਰਬਾਣੀ ਰਸ ਮਗਨ ਤਮਾਮੇ।
ਏਕੰਕਾਰੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਚਾ। ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਕਾ ਮਨ ਸੰਗ ਰਾਚਾ ॥੧੬੫॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰੰਥੇ ਰਿਆਸਤੀ ਪ੍ਰਚਾਰ, ਪੁਲਸ ਸ਼ੱਕ ਕਰਣ, ਡਿਪਟੀ ਮਿਲਨ, ਪੰਜਾ ਸਾਹਿਬ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਰਸਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨੰ ਸਤਾਈਸਵਾਂ ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥੨੭॥

ਚੱਕਾਂ ਤੇ ਕਾਬਲ ਜਾਣ ਪ੍ਰਚਾਰ, ਪੰਚਾਇਤ ਬਨਾਵਣ ਬਿਚਰਨ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਥਨੰ

ਦੋਹਿਰਾ–ਮੀਰੀ ਪੀਰੀ ਕੀ ਸਜੈ, ਤਨ ਪਰ ਦੋ ਕਿਰਪਾਨ।
ਸਤਿਗੁਰ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ, ਬੰਦੀ ਛੋੜ ਜਹਾਨ ॥੧॥

– ਚੌਪਈ –

ਪ੍ਰੇਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਰੰਗ ਮੇਂ ਰਾਤੇ। ਸਭ ਤੇ ਨੀਚ ਅਪਨ ਮਨ ਜਾਤੇ।
ਪੇਖ ਮਹਾਂ ਰਸ ਮੇਂ ਮਸਤਾਨੇ। ਬਿਨਤੀ ਕਰ ਫਿਰ ਕਥਾ ਚਲਾਨੇ ॥੨॥
ਪੰਝੀ ਸਿੰਘ ਸੰਗ ਧਰ ਹੇਤਾ। ਨਾਮ ਜਿਨੋ ਕੇ ਸੁੰਦਰ ਲੇਤਾ।
ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਮਹੰਤ ਜੋ ਭਾਈ। ਰਹਿ ਸ਼ਰਣੀ ਜਿਨ ਵਿਦਯਾ ਪਾਈ ॥੩॥
ਦੋਵੇਂ ਵਕਤ ਕੀਰਤ ਜੋ ਕਰਤਾ। ਢੋਲਕੀ ਵਾਜਾ ਸਾਜ ਮਿਲਰਤਾ।
ਰਹਿ ਆਗਯਾ ਮੇਂ ਸੇਵਾ ਕਰਹੀ। ਮਾਨ ਨਿਵਾਰ ਵਿਦਯਾ ਪਰਹੀ ॥੪॥
ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸੈਹਿਣੇ ਤੋਂ ਆਯਾ। ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ ਲਹਿਰੇ ਕਾ ਭਾਯਾ।
ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਵੱਡਾ ਮਿਲ ਰਹਿਓ। ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਹਕੀਮ ਜੋ ਅਹਿਓ ॥੫॥
ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਥਾ ਚੱਕ ਅਠਾਸੀ। ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਭੁਜੰਗੀ ਰਾਸੀ।
ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਹੈ ਆਦਿਮਪੁਰੀਆ। ਚਿੱਤਲਾਇ ਪੜਨੇ ਇੱਛਧਰੀਆ ॥੬॥
ਇਨ ਸਭਹੂੰ ਮਿਲ ਬਿਨਤੀ ਭਾਖੀ। ਸੰਥਾ ਕੋ ਆਰੰਭ ਕਰਿ ਕਾਂਖੀ।
ਸੁਣ ਕਰ ਸੰਤ ਭਏ ਪ੍ਰਸੰਨਾ। ਆਖਯੋ ਤੁਮ ਉਪਕਾਰੀ ਧੰਨਾ ॥੭॥
ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਪਹਿਲੇ ਕਰਵਾਯੋ। ਮੱਘਰ ਪੰਚਮੀ ਵਦੀ ਜਨਾਯੋ।

ਸ਼ੁਕਰ ਵਾਰ ਮੇਂ ਭੋਗ ਸੋ ਪਰਿਓ। ਬਹੁ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਵਰਤਾਵਨ ਕਰਿਓ॥੮॥
ਪੋਥੀਆਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੈ ਸਭ ਬੈਠੇ । ਇਕ ਮਨ ਹੋ ਗੁਰ ਜਾਪ *ਮਿਲੈਠੇ।
ਸਤਿਗੁਰ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਮਨਾਈ। ਸੰਥਾ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਭਾਈ ॥੯॥
ਅਰਥਾਂ ਸਹਿਤ ਸ੍ਰੀ ਜਪੁ ਤੋਰਾ। ਅਠਵੀਂ ਕਥਾ ਪੜਾਵਤਿ †ਜੋਰਾ।
ਸ੍ਰੀ ਰਾਗੁ ਆਦਿ ਨਿੱਤ ਹੋਵੈ । ਪੜੈ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਸੰਗਤਿ ਜੋਵੈ ॥੧੦॥
ਉੱਨੀ ਸੌ ਬਹਤ੍ਰੇ ਮਾਹੀ । ਤੇਤੀ ਸਾਲ ਮੇਂ ਉਮਰ ਚਲਾਹੀ।
ਨਿੱਤ ਸੰਥਾ ਗੁਰ ਗ੍ਰੰਥ ਕੀ ਹੋਵੈ। ਪੜੈ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਰਤ ਸਦ ‡ਲੋਵੈ ॥੧੧॥
ਪੱਟੀ ਲਿਖੀ ਗੁਰੂ ਕਾ ਥਾਈ । ਤਹਿ ਰਹਿਤੇ ਇਹੁ ਕਥਾ ਚਲਾਈ।
ਲੰਗਰ ਨਿੱਤ ਗੁਰੂ ਕਾ ਚਾਲੈ। ਨਾਮ ਅੰਨ ਆਤੋਟ ਬਿਸਾਲੈ ॥੧੨॥
ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕਆਣੇ ਮਹਿ ਬਾਸੇ । ਉਦਾਸੀ ਈਰਖਾ ਕਰਤੇ ਰਾਸੇ।
ਕਿਉਂ ਏਥੇ ਇਤਨੇ ਸਿੰਘ ਰਹਿਈ। ਖਰਚ ਪੱਲਿਓ ਅਪਨੇ ਲਹਿਈ॥੧੩॥
ਸੰਤ ਸ਼ਾਂਤ ਧਰ ਰਹੈ ਅਨੰਦਾ । ਬਿਚਰੈ ਬਾਹਰ ਦਿਨੇ ਸੁ ਛੰਦਾ।
ਰਾਤੀ ਤੰਬੂ ਅਪਨੇ ਮਾਹੀ। ਆਣ ਟਿਕੈ ਸਿੰਘ ਸਾਥ ਰਹਾਹੀ ॥੧੪॥
ਸਿੰਘਨ ਸਾਥ ਸੰਤ ਜੀ ਭਾਖਾ । ਬਿਭਚਾਰੀ ਏ ਸਾਧ ਹੈ ਲਾਖਾ।
ਜਨਮ ਸਥਾਨ ਰਹਿਣ ਨਹਿ ਜੋਗੰ । ਡੂਮਣ ਰਾਖੀ ਭੋਗੈ ਭੋਗੰ ॥੧੫॥
ਪੀਐ ਸ਼ਰਾਬ ਕੁਕਰਮੀ ਭਾਰਾ । ਨਾਮ ਨਰਾਇਣ ਦਾਸੁ ਉਚਾਰਾ।
ਤੁਰਕ ਭਟੀਆਂ ਨੇਹੁ ਲਗਾਯੋ। ਸਿੰਘਨ ਦੇਖਨ ਨਾਹੀ ਭਾਯੋ ॥੧੬॥
ਇਉਂ ਕਰ ਬਚਨ ਇਕਾਂਕੀ ਹੋਏ । ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਰਸ ਮੇਂ ਮਿਲ ਸੋਏ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਸਰ ਇਸ਼ਨਾਨੇ। ਲਾਇ ਸਮਾਧਿ ਸਥਿਰਤਾ ਆਨੇ ॥੧੭॥
ਆਸਾਵਾਰ ਜੱਥੇ ਮਿਲ ਲਾਈ । ਕਥਾ ਕਰੀ ਸੰਤਾਂ ਤਬ ਭਾਈ।
ਅਠਾਸੀ ਚੱਕ ਤੇ ਸੰਗਤਿ ਆਈ। ਬਿਨਤੀ ਕਰ ਪ੍ਰਭ ਚਲਹੁ ਤਿਥਾਈ॥੧੮॥
ਕਰ ਪ੍ਰਵਾਨ ਲੰਗਰ ਕਰ ਤਿਆਰੀ । ਛਕਿਓ ਸੰਤਾਂ ਸੰਗਤ ਸਾਰੀ।
ਗਾਡੀ ਚੜ ਆਏ ਤਹਿ ਥਾਈ। ਤਿੰਨ ਸੌ ਅਠਾਸੀ ਚੱਕ ਸੁਣਾਈ॥੧੯॥

---

*ਮਿਲੇ ਹੋਏ। †ਗਿਆਨ ਦੀ। ‡ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਕੀਰਤੀ।

ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਹੇਤਾ । ਸੁਖ ਆਨੰਦ ਬੂਝੀ ਸੁਖ ਸੇਤਾ ।
ਜੱਥੇ ਸਹਿਤ ਰਹੇ ਮੁਦ ਪਾਈ । ਪਿਖ ਸੰਗਤ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸਵਾਈ ॥੨੦॥
ਕਥਾ ਸੰਥਜਾ ਨਿਤ ਸੁਨਾਵੈ । ਕੀਰਤਨ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਸਭ ਗਾਵੈ ।
ਨਾਨਾ ਬਿਧ ਭੋਜਨ ਅਚਵਾਈ । ਜੋਗ ਥਾਨ ਆਸਨ ਲਗਵਾਈ ॥੨੧॥
ਦੇਖ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਸਿੰਘ ਸਰਾਹੈ । ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਚਿੱਤ ਅਧਿਕ ਲਗਾਹੈ ।
ਪਰਚਿਓ ਚਿਤ ਸਭ ਕੋ ਹਰਿ ਨਾਮੰ । ਗੁਰਬਾਣੀ ਪੜ ਰਹੈ ਅਕਾਮੰ ॥੨੨॥
ਬਾਬਾ ਜੀ ਸੁਧ ਪਾਠ ਕਰਾਵੈ । ਕਥਾ ਸੰਤ ਕੀ ਸਿੰਘਨ ਭਾਵੈ ।
ਭਾਈ ਸਜਨ ਸਿੰਘ ਕਰ ਹੇਤੰ । ਵੀਚ ਮੁਰੱਬੇ ਕੁਟੀਆ *ਕੇਤੰ ॥੨੩॥
ਬਿਨੈ ਉਚਾਰੀ ਸੰਤਾਂ ਆਗੇ । ਰਹੋ ਤਹਾਂ ਜੀ ਹਿਤ ਮਮ ਜਾਗੇ ।
ਭੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸੰਤ ਰਹਿਣੇ ਲਾਗੇ । ਅਧਿਕ ਤਪਸਿਆ ਮਹਿ ਅਨੁਰਾਗੇ ॥੨੪॥
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦਸਮੇਸ਼ ਧਿਆਵਾ । ਰਾਤੀਂ ਜਲ ਮੇਂ ਖੜੇ ਰਹਾਵਾ ।
ਬੋਲੈ ਕਿਸਹੂੰ ਸੰਗ ਨ ਥੋਰਾ । ਸਿਮਰੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਨ ਜੋਰਾ ॥੨੫॥
ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਾ ਇਕ ਸਿੰਘ ਲਿਜਾਵੈ । ਬਿਨ ਬੋਲੇ ਧਰ ਕੈ ਛਕਵਾਵੈ ।
ਰਹੈ ਇਕਾਂਤ ਮਹਾ ਰਸ ਭੀਨੇ । ਬ੍ਰਿਤੀ ਸਦ ਹੂੰ ਆਤਮ ਲੀਨੇ ॥੨੬॥
ਚਾਲੀ ਦਿਨ ਅਸ ਤਪ ਕੋ ਤਾਯਾ । ਸਰੀਰ ਰੋਗ ਨਹਿ ਕੋਇ ਰਹਾਯਾ ।
ਮਹੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਏ । ਚਾਰ ਸੌ ਇਕਤਾਲੀ ਚੱਕ ਭਾਏ ॥੨੭॥
ਮਿਲਣੇ ਹਿਤ ਗੇ ਰਸ ਮੇ ਰਾਤੇ । ਸੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਿਲ ਆਤੇ ।
ਪ੍ਰੇਮ ਅਧਿਕ ਸਿੰਘਨ ਮੇਂ ਅਹੀਏ । ਚਰਨੀ ਸੀਸ ਦੁਹਿਦਿਸ ਤੇ ਲਹੀਏ ॥੨੮॥
ਸੰਤ ਰਸਨ ਤੇ ਕਰੀ ਵਡਾਈ । ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿੱਖ ਸਦਾਈ ।
ਰਹਿ ਕੇਤਕ ਚਿਰ ਆਏ ਥਾਨਾ । ਬੰਦਨ ਕਰਿ ਠਾਸੀ ਚੱਕ ਜਾਨਾ ॥੨੯॥
ਕੁਛ ਕੁ ਬੀਮਾਰ ਸਰੀਰ ਭਯੋ ਹੈ । ਅਧਿਕ ਬੁਖਾਰ ਤੇ †ਜ਼ਰਦ ਵਯੋ ਹੈ ।
ਹਕੀਮ ਸੁੰਦਰ ਹਰਿ ਬਿਨੈ ਪੁਕਾਰੀ । ਦੁਵਾਈ ਕਰੀਏ ਦੇਹੁ ਉਚਾਰੀ ।੩੦।
ਸੰਤਾਂ ਕਹਾ ਨ ਕੋਇ ਦੁਆਈ । ਵਰਤੈ ਹਮੇਂ ਨ ਮੋਕੋ ਭਾਈ ।

*ਕਰਕੇ । †ਪੀਲਾ ਰੰਗ ।

ਏਕ ਇਲਾਜ ਕਰੋ ਮਿਲ ਸਾਰੇ । ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਕਰੋ ਬਿਨ ਵਾਰੇ ॥੩੧॥
ਸੁਣ ਸਿੰਘਨ ਕਰ ਪਾਠ ਅਖੰਡਾ । ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਪੂਰਾ ਦੁਖ ਖੰਡਾ ।
ਹੋਏ ਰਾਜੀ ਮਨ ਪ੍ਰਸੰਨੇ । ਸੰਥਾ ਕਰਵਾਵੈ ਸੁਖ *ਸੰਨੇ ॥੩੨॥
ਤਪੁ ਕੋ ਰੋਗ ਸਕਲ ਬਿਨਸਾਯੋ । ਹਰਿ ਹਾਲਤ ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਧਿਆਯੋ ।
ਅੱਧੇ ਪਾਠ ਤੱਕ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋਏ । ਰੋਗੁ ਅਨਿਕ ਨਰ ਹੂੰ ਕੇ ਖੋਏ ॥੩੩॥
ਇਹੁ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਮਨ ਭਾਯੋ । ਪੂਰਾ ਭੋਗ ਅਖੰਡ ਕੋ ਪਾਯੋ ।
ਰੋਗ ਅਰੋਗ ਵਿਖੈ ਗੁਣ ਗਾਵੈ । ਗੁਰਬਾਣੀ ਸਿੰਘਨ ਸਿਖਲਾਵੈ ॥੩੪॥
ਜੋ ਬਾਬਾ ਜੀ ਪਾਠ ਕਰਾਵੈਂ । ਸ਼ੁਧ ਮਾਤ੍ਰਾ ਅੱਖਰ ਗਾਵੈਂ ।
ਸੋ ਸਿੰਘਨ ਮਿਲ ਪੂਰਾ ਕੀਆ । ਅੱਧ ਪੋਹ ਕੋ ਪੁੰਨ ਸੋ ਲੀਆ ॥੩੫॥
ਲੰਗਰ ਬਹੁ ਕਰਾਇ ਬਰਤਾਯਾ । ਤਿਹਾਵਲ ਭੀ ਅਧਿਕ ਸਜਾਯਾ ।
ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਦੇ ਵਰਤਾਈ । ਸਿਮਰੈ ਬਾਬਾ ਜੀ ਗੁਰ ਤਾਂਈ ॥੩੬॥
ਬਾਬੇ ਭੋਗ ਪਾਠ ਸ਼ੁਧ ਪਾਯਾ । ਸੰਤ ਤੱਪਸਯਾ ਪੂਰਨ ਭਾਯਾ ।
ਸੰਗਤ ਬਿਨੈ ਵਖਾਨੀ ਤਾਹੀ । ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਤਾਪ ਗੁਰ ਕਥਾ ਸੁਨਾਹੀ ॥੩੭॥
ਸੁਣੇ ਸੰਤ ਜੀ ਭੇ ਪ੍ਰਸੰਨੇ । ਇਤਿਹਾਸ ਕੀ ਗਾਥਾ ਮੰਨੇ ।
ਬੀਸ ਪੋਹ ਕੋ ਕਥਾ ਚਲਾਈ । ਬਹੁ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਕਰ ਦੇ ਵਰਤਾਈ ॥੩੮॥
ਸੰਤ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਹਰਿ ਭਾਗ । ਸੈਹਣਾ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬਿਰਾਗ ।
ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ ਤੇ ਹਰਿ ਗੁਰਦਿਆਲ । ਹਕੀਮ ਸੁੰਦ੍ਰ ਸਿੰਘ ਇੰਦ ਗੁਪਾਲ ।੩੯।
ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜਾਨੋ ਚੱਕ ਚੌਤੀ । ਇਤਿਹਾਸ ਮੇਂ ਇਨੁ ਰਸ ਲੌਤੀ ।
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਤੇ ਇਤਿਹਾਸ । ਸਾਰੇ ਸੁਣਹੈ ਏਤੇ ਰਾਸ ॥੪੦॥
ਦੋਵੇਂ ਸੰਥਾ ਸੁਬਹਾ ਸ਼ਾਮੀ । ਹੋਵੈ ਬਿਨਾ ਤੋਟ ਅਭਿਰਾਮੀ ।
ਸੁਣੈ ਸੰਗਤਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਵਡਾਈ ।। ਗੁਰਬਾਣੀ ਇਤਿਹਾਸ ਮਿਲਾਈ ॥੪੧॥
ਰਹਿ ਕੇਤਕ ਦਿਨ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ । ਮੰਗਲਾ ਚਰਨ ਮੂਲ ਮੇਂ †ਭਾਈ ।
ਜੜ੍ਹਾਂਵਾਲਾ ਇੱਕੀ ਚੱਕ ਜੋਈ । ਸੰਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਆਯੋ ਸੋਈ ॥੪੨॥

*ਸਾਥ । †ਆਦਿ ਵਿਚ ਮੰਗਲਾ ਚਰਨ ਕੀਤਾ ।

ਬਿਨੈ ਭਾਖ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਆਗੇ । ਲੈ ਗਏ ਅਪਨੇ ਚੱਕ ਸੁਭਾਗੇ ।
ਸੰਗ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸੰਗਤ ਸਾਰੀ । ਪੜ੍ਹਤ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕਥਾ ਅਪਾਰੀ ॥੪੩॥
ਰਹੇ ਆਇ ਦਿਨ ਦਸ ਤਹਿ ਥਾਂਈ।ਸੰਗਤਿ ਨਿਹਾਲ ਕਰੀ ਗੁਣ ਗਾਈ।
ਪੰਜਾਹ ਮਾਈ ਭਾਈ ਰਸ ਮਾਤੇ । ਪੀਓ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਰੂ ਸੁਹਾਤੇ ॥੪੪॥
ਬਾਈ ਚੱਕ ਮੇਂ ਫੇਰਾ ਪਾਯੋ । ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਨਰ ਕਈ ਜਗਾਯੋ ।
ਛੱਬੀ ਚੱਕ ਮੇਂ ਪਾਠ ਅਖੰਡਾ । ਕਰ ਅਰੋਗ ਮਨਮਤਿ ਕੋ ਖੰਡਾ ॥੪੫॥
ਤੀਸ ਸਿੰਘ ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀਆ । ਤੀਸ ਮਾਈਆਂ ਹਿਤ ਸੋਂ ਪੀਆ ।
ਪਾਂਚ ਦਿਵਸ ਰਹਿ ਆਇ ਸਤਾਈ । ਪੱਚੀ ਸਿੰਘਨ ਸੁਧਾ ਛਕਾਈ ॥੪੬॥
ਚੌਂਤੀ ਆਣ ਬਿਰਾਜੇ ਫੇਰਾ । ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ ਰਾਖਯੋ ਡੇਰਾ ।
ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਸੱਤ ਤਹਿ ਕੀਏ । ਸ੍ਰੋਤਨ ਕੇ ਸੰਸੇ ਹਰਿ ਦੀਏ ॥੪੭॥
ਇਕ ਸੌ ਪਚਾਸਨਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਲੀਆ । ਅੱਸੀ ਮਾਈਆਂ ਸੁਧਾ ਅਚੀਆ ।
ਦੱਸ ਫੱਗਣ ਕੋ ਅਠੱਤੀ ਆਏ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਿਓ ਹਿਤ ਲਾਏ ॥੪੮॥
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜਹਾਜ਼ ਜੋ ਨਾਮੂ । ਸੱਠ ਚੜ੍ਹਾਏ ਰਹਿਤ ਰਖਾਮੂ ।
ਇਕ ਸੌ ਤੇਈ ਸੱਧੂ ਪੁਰ ਮੇਂ । ਤੀਨ ਸਿੰਘ ਲੈ ਪਹੁੰਚੇ ਧੁਰ ਮੇਂ ॥੪੯॥
ਸੁੰਦਰ ਹਰੀ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਪਿਆਰਾ । ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ *ਪਖੋ ਕੀ ਭਾਰਾ ।
ਬਾਕੀ ਸਿਧੇ ਰਾਹ ਤੁਰਾਏ । ਅਠਾਸੀ ਮੇਂ ਸੋ ਚੱਲ ਆਏ ॥੫੦॥
ਸੰਤ ਕਰਿਓ ਉਪਕਾਰ ਮਹਾਨਾ । ਮਨਮਤਿ ਖੰਡ ਗੁਰੂਮਤਿ ਆਨਾ ।
ਅਨੰਦ ਕਾਰਜ ਕੀ ਰਸਮ ਸੁਨਾਈ । ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੀ ਸ਼ਰਨਾਈ ॥੫੧॥
ਪਤੀ ਸਤੀ ਕੇ ਗੁਣ ਵਿਦਤਾਏ । ਹਾਣ ਲਾਭ ਸਭ ਨੀਤ ਸੁਨਾਏ ।
ਪੜਿਓ ਅਨੰਦ ਪੁੰਨ ਕੋ ਜਾਨੀ । ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਬਾਨੀ ॥੫੨॥
ਫਿਰ ਉਪਦੇਸ਼ਤਿ ਸਭ ਥਾਂ ਆਤੇ । ਅਠਾਸੀ ਚੱਕ ਆਏ ਰਸ ਮਾਤੇ ।
ਦਸ ਦਿਨ ਰਹਿ ਕਰ ਸੰਤ ਅਨੰਦੇ । ਤੀਸ ਸਜਾਇ †ਅਮੀਂ ਤੇ ਬੰਦੇ ॥੫੨॥
‡ਸਮੁੰਦ੍ਰੀ ਚਾਰ ਸੌ ਤੇ ਇਕਤਾਲੀ । ਪੰਜਾਬ ਸਿੰਘ ਜਮਾਦਾਰ ਸੁਚਾਲੀ ।

*ਪਿੰਡ ਹੈ । †ਅਮ੍ਰਿਤ । ‡ਚੱਕ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ।

ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਸੂਦਾਰ ਉਚੇਰਾ । ਦੋਵੇਂ ਆਇ ਬਿਨੈ ਕਰ ਫੇਰਾ ॥੫੪॥
ਸੰਤਾਂ ਮਾਨ ਲਈ ਇਨ ਬਾਨੀ । ਆਏ ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਕਰਾਨੀ ।
ਸਮੇਤ ਪ੍ਰਵਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਵਾਯੋ । ਤਨਖਾਹ ਪੰਜ ਮਿਲ ਜੋ ਥੀ ਲਾਯੋ ॥੫੫॥
ਦੀਨੀ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨ ਮਾਨੀ । ਰਹਿਤ ਰਾਖੀ ਆਗੇ ਹਿਤ ਠਾਨੀ ।
ਗਾਤ੍ਰੇ ਰਾਖਤ ਭੇ ਕ੍ਰਿਪਾਨਾ । ਰਹਿਤ ਬਤਾਈ ਸੰਤ ਸੁਜਾਨਾ ॥੫੬॥
ਚੜ੍ਹਦੇ ਚੇਤ ਸੰਤ ਸੰਗ ਸਾਰੇ । ਗੋਜਰੇ ਰਸਤੇ ਚਲੇ ਅਗਾਰੇ ।
ਗੋਜਰੇ ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਰਹਿ ਪਿਆਰੇ । ਗੁਰਬਾਣੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਬਿਥਾਰੇ ॥੫੭॥
ਸਤਾਸੀ ਸਿੰਘ ਸੱਤਰ ਸੰਗ ਮਾਈ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਾਯੋ ਭਾਈ ।
ਆਗੇ ਆਨ ਮੁਰਾਲੇ ਗਏ । ਬਾਬਾ ਜੀ ਸੰਗ ਹੀ ਥੇ ਅਏ ॥੫੮॥
ਜੱਥਾ ਸਾਰਾ ਨਾਲ ਹੀ ਗਯੋ । ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਅਰਥ ਸੁਨਯੋ ।
ਇਤਿਹਾਸ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣੰਤੇ । ਸੰਤ ਸੰਗਤਾਂ ਲਾਭ ਦਿਵੰਤੇ ॥੫੯॥
ਹਕੀਮ ਹਰੀ *ਸੁਰਪਤਿ ਤੇ ਆਦੰ । ਅਠਾਸੀ ਵਿਰਾਜੇ ਆਣ†ਸੁ ਨਾਦੰ ।
ਮਹੰਤਾਂ ਸੰਗ ਮਿਲੇ ਜਾ ਸੰਤਾਂ । ਰਹੇ ਅਨੰਦ ਸਹਿਤ ਹਿਤਵੰਤਾ ॥੬੦॥
ਮਿਲੇ ਅਨੰਦ ਸਹਿਤ ਤਿਹ ਤਾਈ । ਸਾਤ ਦਿਵਸ ਰਹਿ ਪਾਇ ਵਿਦਾਈ ।
ਪਹੁੰਚੇ ਅਟਕ ਪਸ਼ੌਰ ਕੋ ਹੇਰਾ । ਕਰਿਓ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸਿੰਘ ਗਨ ਪ੍ਰੇਰਾ ॥੬੧॥
ਲਗੇ ਦੀਵਾਨ ਸੰਗਤਾਂ ਆਈ । ਕੀਰਤ ਕਰੈਂ ਮਿਲੇ ਗੁਰ ਭਾਈ ।
ਆਨ ਪਠਾਨ ਤਬ ਸ਼ੋਰ ਮਚਾਯੋ । ਬੀਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੇ ਕਲਹਿ ਉਠਾਯੋ ॥੬੨॥
ਝਾਕੇ ਸੰਤ ਪਠਾਨਾ ਓਰੀ । ਭਈ ਸਭਨ ਕੀ ਮਤ ਤਬ ਬਉਰੀ ।
ਬਸਤਰ ਅਪਨੇ ਪਾੜਤ ਭਾਗੇ । ਜਨ ਅਗਨੀ ਕੋ ਸੇਕ ਸੋ ਲਾਗੇ ॥੬੩॥
ਹਾਇ ਹਾਇ ਊਚੇ ਕਹਤ ਸੁਨਾਈ । ਪੰਜ ਸੌ ਆਗੇ ਸ਼ਹੀਦ ਦਿਸਾਈ ।
ਮੋੜ ਦੀਵਾਨ ਕੇ ਆਗੇ ਲਿਆਏ । ਜਾਵਣ ਨਹੀਂ ਕਿਸੀ ਬਲ ਪਾਏ ॥੬੪॥
ਬਿਨੈ ਬਖਾਨੀ ਆਨ ਪਠਾਨਾ । ਸਾਨੂੰ ਪਕੜ ਲਿਆਏ ਜੁਆਨਾ ।
ਦੇਹੁ ਛਡਾਇ ਤੋਬਾ ਹਮ ਕਰਈ । ਫੇਰ ਨ ਸਿੰਘਨ ਸੋਂ ਕਬ ਅਰਈ ॥੬੫॥

*ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ । †ਆਕੇ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ।

ਸੰਤਾਂ ਕਹਿਓ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਅਗਾਰੀ। ਮਸਤਕ ਟੇਕਹੁ ਖੋਟ ਬਿਸਾਰੀ।
ਸੁਣੇ ਪਠਾਨ ਨਿੰਮ੍ਰੀ ਹੋਏ। ਮਸਤਕ ਧੂਰ ਲਾਈ ਕਰ ਦੋਏ ॥੬੬॥
ਗਯੋ ਸੁਦਾਇ ਰਾਜੀ ਸਭ ਹੋਏ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੁਣ ਮਨੈ ਪਰੋਏ।
ਭਏ ਮੁਰੀਦ ਗੁਰ ਗ੍ਰੰਥ ਅਗਾਰੀ। ਏਕ ਨੂਰ ਤੇ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰੀ ॥੬੭॥
ਕਾਬਲ ਤਹਿ ਤੇ ਗਏ ਦਇਆਲਾ। ਬਡੀ ਸੰਗਤਿ ਥਾਨ ਨਿਹਾਲਾ।
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਏ। ਜੋ ਗੁਰ ਦਸਮੇ ਆਪ ਲਿਖਾਏ ॥੬੮॥
ਗੁਰ ਗਾਦੀ ਜਾਕਉ ਅਰਪਾਈ। ਸੋ ਗੁਰ ਗ੍ਰੰਥ ਸੰਗਤਾਂ ਥਾਈ।
ਪੰਝੀ ਦਮੜੇ ਕਰ ਪ੍ਰਸਾਦੰ। ਅਰਪਿਓ ਰੁਮਾਲ ਸੌ ਦਮੜਾ ਆਦੰ ॥੬੯॥
ਪੇਖ ਗੁਰੂ ਕੇ ਚਿੰਨ੍ਹਤ ਸਾਰੇ। ਰਾਗ ਮਾਲਾ ਜੁਤ ਸਰਬ ਨਿਹਾਰੇ।
ਪੂਰ ਕਰਤਾਰ ਸਮ ਬੀੜ ਹੈ ਸਾਰੀ। ਨੌਵੇਂ ਮਹਿਲ ਸ਼ਬਦ ਸਿਖਵਾਰੀ ॥੭੦॥
ਖਾਲਸਾ ਪਦ ਇਕ *ਸੋਰਠ ਹੇਰਾ। ਪੂਰਾ ਇਹ ਬਿਧ ਸਗਲ ਨਿਹੇਰਾ।
ਸੋਦਰ ਸੰਗ ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਾਵਾ। ਆਸਾ ਰਾਗ ਵਿਖੈ ਬਿਦਤਾਵਾ ॥੭੧॥
ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਦਸਵੀਂ ਲਿਖ ਦੋਹਾ। ਬਲੁ ਹੋਆ ਬੰਧਨ ਛੁਟੇ ਓਹਾ।
ਅਉਰ ਬਾਣੀ ਨਹਿ ਆਪਨ ਚੜ੍ਹਾਈ। ਗੁਰ ਦਸਮੇ ਕੇ ਇਉ ਮਨ ਭਾਈ ॥੭੨॥
ਉਲਟੀ ਰੀਤ ਨ ਕਰਨੀ ਬਨੈ। ਨਾ ਪਾਈਐ ਬਾਣੀ †ਅਨ ਬਨੈ।
ਨਾਹਿ ਨਿਕਾਸੈ ਕੋਊ ਇਸ ਕੋ। ਗੁਰ ਮਰਜ਼ੀ ਸੰਗ ਵਰਤੋ ਤਿਸ ਕੋ ॥੭੩॥
ਐਸੇ ਕਰ ਦੀਦਾਰ ਮਨ ਭਾਏ। ਸੰਗਤ ਕਹੇ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਏ।
ਕੀਰਤ ਸੰਤਾਂ ਆਪ ਸੁਨਾਯੋ। ਪੜਨ ਸੁਨਣ ਕੋ ਬਾਣੀ ਆਯੋ ॥੭੪॥
ਭਈ ਨਿਹਾਲ ਸੰਗਤਾਂ ਸਾਰੀ। ਸਾਤ ਦਿਵਸ ਰਾਖੇ ਹਿਤ ਧਾਰੀ।
ਕਥਾ ਗੁਰੂ ਬਾਣੀ ਇਤਿਹਾਸਾ। ਸੁਬ੍ਹਾ ਸ਼ਾਮ ਕਰਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਾ ॥੭੫॥
ਇਕ ਸੌ ਪੰਝੀ ਸਿੰਘ ਸਜਾਏ। ਸੱਠ ਮਾਈਆਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਏ।
ਬੀਰ ਰਸ ਦੇ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਧਾਰੀ। ਰਾਖੋ ਧਰਮ ਆਪ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੀ ॥੭੬॥
ਆਪ ਚਲੇ ਸੰਤ ਜਥੇ ਸਮੇਤਾ। ਵਾਪਸ ਆਏ ਅਟਕ ਦਿਖੇਤਾ।

*ਸੋਰਠ ਰਾਗ ਵਿਚ। †ਆਪ ਬਾਣੀ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਇਹ ਅਨਬਣ ਗਲ ਹੈ।

ਕਰ ਸ਼ਨਾਨ ਗੁਰਬਾਣੀ ਗਾਈ। ਰੁੜਿਆ ਏਕ ਡੂਬਤੇ ਜਾਈ ॥੭੭॥
ਕੂਦ ਪਕੜ ਕਰ ਤਾਹਿ ਉਬਾਰਾ। ਦਯਾਵਾਨ ਬਡ ਸੰਤ ਉਦਾਰਾ।
ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਬਰੋਟੇ ਹੇਠਾਂ। ਆਈ ਛਲ ਦਰਿਆਇ ਕੀ ਬੈਠਾ ॥੭੮॥
ਰਹੇ ਅਡੋਲ ਉਦਾਲੇ ਪਾਣੀ। ਫਿਰਤੇ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਹਿਤ ਠਾਨੀ।
ਜਿਤਨੇ ਥਾਨ ਸਿੰਘ ਸਭ ਬਸੇ। ਤਿਤਨੌਂ ਨੀਵੇਂ ਬਹੁਤੇ ਧਸੇ ॥੭੯॥
ਸੋ ਸਭ ਸੁਕਾ ਰਹਿਓ ਭਾਈ। ਊਚੇ ਥਲ ਸਭ ਜਲ ਫਿਰ ਧਾਈ।
ਨੀਵੇ ਥਾਨ ਨ ਛੁਹਿਓ ਨੀਰਾ। ਗੁਰੂ ਸ਼ਬਦ ਕੀ ਬਰਕਤ ਧੀਰਾ ॥੮੦॥
ਪਾਣੀ ਅਪਨੀ ਥਾਇ ਟਿਕਾਯੋ। ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕਰ ਧੂਰ ਲਗਾਯੋ।
ਆਸਾਵਾਰ ਭੋਗ ਤਬ ਪਾਯੋ। ਕਥਾ ਕਰੀ ਲੰਗਰ ਵਰਤਾਯੋ ॥੮੧॥
ਪੱਤਲਾਂ ਲੈਇ ਗਯੋ ਫਿਰ ਪਾਨੀ। ਆਈ ਛਲ ਦੋਬਾਰਾ ਜਾਨੀ।
ਹਸੇ ਸੰਤ ਪਿਖ ਨੱਦ ਸੁਭਾਊ। ਸੀਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੰਗਤਾਂ ਖਾਊ ॥੮੨॥
ਪਤਲਾਂ ਰੋਹੜ ਥਾਉ ਸੁਭ ਕੀਆ। ਸੇਵਾ ਏਹੁ ਵਰਨ ਹਿਤ ਲੀਆ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਅਚਰਜ ਰੰਗਾ। ਚਲੇ ਪੇਖਤੇ ਸਹਿਤ ਉਮੰਗਾ ॥੮੩॥
ਆਏ ਫੂਲਾ ਸਿੰਘ ਸਥਾਨੇ। ਜਹਾਂ ਅੰਗੀਠਾ ਤਿਨ ਕੋ ਜਾਨੇ।
ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਕੋ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਵਾ। ਏਕ ਦਿਵਸ ਗੁਰ ਕੀਰਤ ਗਾਵਾ ॥੮੪॥
ਏਕ ਪਠਾਨ ਮਿਲਿਓ ਸਰਦਾਰਾ। ਜੁਲਫ ਖਾਨ ਨਾਮ ਜਿਸ ਭਾਰਾ।
ਪੂਛਿਓ ਬੰਦਗੀ ਕੋ ਤਿਨ ਰਾਹਾ। ਦੋਜਕ ਤੇ ਕਿਮ ਮੈਂ ਛੁਟ ਜਾਹਾ ॥੮੫॥
ਭਾਣਾ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਜਿਸ ਭਾਏ। ਹਉਮੈ ਤਿਆਗੁ ਮਨ ਤਨ ਤੇ ਲਾਏ।
ਨਾਮ ਸਾਥ ਲਿਵ ਲਾਗੈ ਜਬ ਹੀ। ਬੰਦਗੀ ਮਨ ਮੇਂ ਆਵੈ ਤਬ ਹੀ ॥੮੬॥
ਸੰਤਨ ਸੰਗ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਸੇਵਾ। ਦੋਜਕ ਮੇਂ ਨਹਿ ਪਰਿ ਹੈ ਏਵਾ।
ਸੁਣ ਪਠਾਨ ਮਨ ਮੁਰੀਦੀ ਧਾਰੀ। ਚਰਨ ਪਰਸ ਲਿਵ ਨਾਮ ਸਵਾਰੀ ॥੮੭॥
ਜੀਵਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਧਿਆਯੋ। ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਗੁਰ ਪੁਰੀ ਸਿਧਾਯੋ।
ਜਮ ਕੋ ਨਾਹਿ ਭਯੋ ਤਿਸ ਮੇਲਾ। ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਨਾਮ ਛੁਟੇਲਾ ॥੮੮॥
ਕਟਾਸ ਰਾਜ ਪਾਰਸ ਕੋ ਥਾਨਾ। ਜਲ ਪੜ ਪਾਟਿਓ ਧਰ ਚਖੁ ਮਾਨਾ।

ਜਹਿ ਮੰਦਰ ਬਹੁਤੇ ਦੇਵਾਲੇ । ਬਿਸ਼ਨ ਸ਼ਿਵ ਜਪ ਹੈ ਨਰ ਜਾਲੇ ॥੮੯॥
ਤਹਿ ਸਥਾਨ ਕੋ ਆਨ ਕੈ ਦੇਖਾ । ਨਾਮ ਪ੍ਰੀਤ ਬਿਨ ਪੇਖੇ ਭੇਖਾ।
ਜਥੇ ਸੰਗ ਮਿਲੇ ਤਬ ਸੰਤਾ । ਕੀਰਤ ਕੀਨੋ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤਾ ॥੯੦॥
ਫੇਰ ਕਥਾ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੀਨੀ । ਪੰਡਿਤ ਸੁਣਨੇ ਆਇ ਨਵੀਨੀ।
ਸੁਣਤੇ ਬਧਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਮਹਾਨੀ। ਮੀਠੀ ਲਾਗੀ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਨੀ ॥੯੧॥
ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਰਹਿ ਲੰਗਰ ਤੋਰਾ। ਅੰਨ ਆਦਿ ਸਭ ਕੋ ਦੇ ਲੋਰਾ।
ਬਸਤਰ ਨੰਗੇ ਕੋ ਦੇ ਪ੍ਰੀਤੀ। ਦਿਖ ਪੰਡਿਆਂ ਕੋ ਆਇ ਪ੍ਰਤੀਤੀ ॥੯੨॥
ਯਾਰਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਭਏ ਤਿਆਰਾ। ਸੱਤ ਨਾਰੀ ਤਿਨ ਕੇ ਪੰਜ ਬਾਰਾ।
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਲੀਨ ਮੰਗਾਈ। ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਸੁਧਾ ਛਕਾਈ ॥੯੩॥
ਬਹੁਤ ਤਿਹਾਵਲ ਸਭਨ ਛਕਾਯੋ। ਰਹਿਤ ਰਖਾਈ ਬਾਣੀ ਲਾਯੋ।
ਭਏ ਨਿਹਾਲ ਗੁਰੂ ਮਤਿ ਪਾਈ। ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੋ ਗੇੜ ਮਿਟਾਈ॥੯੪॥
ਆਏ ਬੇਹੜ ਬੋਧ ਸੁ ਨਗਰੀ। ਜ਼ਿਲੇ ਗੁਜਰਾਤ ਮੇਂ ਜੋਇ ਉਜਗਰੀ।
ਸੰਤ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਵਿਦਯਾ ਦਾਤੇ।ਜਨਮੁ ਧਰਿਓ ਜਹਿ ਭੂਮ ਸੁਹਾਤੇ।੯੫।
ਤਿਹ ਘਰ ਮੇ ਜਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਆ। ਸਿੰਘਾਂ ਮਿਲ ਕੀਰਤਨ ਰਸ ਲੀਆ।
ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਕਰਿਓ ਤਹਿ ਥਾਈ। ਲੰਗਰ ਅਤੁਟ ਚਲਾਯੋ ਭਾਈ ॥੯੬॥
ਚਾਲੀ ਸਿੰਘ ਸਜਾਏ ਲੋਕਾ । ਪੰਦਰਾਂ ਮਾਈ ਸੁਧਾ ਪੀਓਕਾ।
ਪੂਰੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭਾਜੀਆਂ ਬ੍ਰਿੰਦਾ। ਸਭ ਸੰਗਤ ਕੋ ਤ੍ਰਿਪਤ ਕਰਿੰਦਾ ॥੯੭॥
ਜੋ ਚਾਹੀਏ ਸਭ ਕੋ ਅਚਵਾਈ। ਸਰਦਾਈ ਦੇਗ ਸਭਨ ਦੇ ਪਿਆਈ।
ਗੁਰਦਵਾਰਾ ਸੁੰਦਰ ਬਨਵਾਯੋ। ਪ੍ਰੇਮੀ ਗ੍ਰੰਥੀ ਬੀਚ ਟਿਕਾਯੋ ॥੯੮॥
ਤਬ ਲੌ ਸਾਵਣ ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਹੋਵਾ । ਆਣ ਮੁਰਾਲਾ ਗੁਰ ਘਰ ਜੋਵਾ।
ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਆਇ ਬੰਦਨ ਕੀਨੀ। ਰਹੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੋ ਸੰਤ ਨਵੀਨੀ ॥੯੯॥
ਕਥਾ ਕੀਰਤ ਪ੍ਰਵਾਹਿ ਚਲਾਯੋ । ਏਕ ਮਹੀਨਾ ਰਹਿਤ ਬਤਾਯੋ।
ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਭਾਦ੍ਰੋਂ ਮੇਲਾ ਹੋਵਾ। ਸਭ ਕੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਨੋਵਾ ॥੧੦੦॥
ਲੰਗਰ ਅਤੁਟ ਚਲੈ ਬਿਨ ਰੋਕਾ। ਹੋਇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਜੋ ਆਇ ਬਿਲੋਕਾ।

ਜ਼ੇਵਰ ਪਾਵਨ ਨਾਹਿ ਕਰੀਜੈ। ਰੰਗਦਾਰ ਬਸਤ੍ਰ ਨਹਿ ਲੀਜੈ ॥੧੦੧॥
ਸੂਧੇ ਵੇਸ ਖੱਦਰ ਕੇ ਬਸਨਾ । ਪਹਿਰੇ ਮਾਈ ਭਾਈ *ਤਸਨਾ।
ਕਾਮ ਰੋਗ ਨਹਿ ਬਿਆਪੇ ਤਾਕੋ।ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲ ਰਹੈ ਜੋ ਪਾਕੋ।੧੦੨।
ਇਉਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਸਰਬ ਹਟਾਏ। ਜ਼ੇਵਰ ਬਸਨ ਨ ਪਤਲੇ ਪਾਏ।
ਸਭ ਗੁਰ ਸਿੱਖੀ ਮਹਿ ਕਰ ਹੇਤੰ। ਪੰਜ ਸੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਓ ਚੇਤੰ ॥੧੦੩।
ਨਰ ਨਾਰੀ ਰਹਿਣੀ ਮੇਂ ਲਾਗੇ । ਗੁਰਬਾਣੀ ਗਾਵੈ ਬਡ ਭਾਗੇ।
ਚਰਚਾ ਸੰਤਨ ਕੀ ਨਿਤ ਹੋਵੈ। ਮਨ ਰੋਕਨ ਕੇ ਵਾਕ ਅਲੋਵੈ ॥੧੦੪॥
ਸੰਤ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਪੁ ਰਾਤੇ। ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹੰਤ ਸੁਹਾਤੇ।
ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਪਰਉਪਕਾਰੀ। ਜਪੈ ਆਪ ਪ੍ਰਭੁ ਅਵਰਾਂ ਤਾਰੀ।੧੦੫।
ਅਸੂ ਸੰਕ੍ਰਾਂਦ ਕਰ ਪਾਠ ਅਖੰਡਾ। ਭੋਗ ਪਾਯੋ ਤਬ ਸੁਤੇ †ਅਮੰਡਾ।
ਅਠਵੀਂ ਕਥਾ ਸਮਾਪਤ ਕੀਨੀ। ਲੰਗਰ ਬਹੁ ਬਿਧ ਸੰਗਤ ਚੀਨੀ॥੧੦੬।
ਸਭ ਕੋ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਅਚਵਾਯੋ। ਜੈ ਜੈ ਗੁਰ ਕੀਰਤ ਮੁਖ ਗਾਯੋ।
ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੀ ਕਥਾ ਹੁਵੰਤੀ। ਸੰਗਤ ਹੋਵੈ ਨਿਤ ਸੁਖਵੰਤੀ ॥੧੦੭॥
ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਹਕੀਮ ਤਬ ਆਵਾ। ਮਹੰਤਾਂ ਨੇ ਜਬ ਖਤ ਥਾ ਪਾਵਾ।
ਆਇ ਫਤੇ ਗੁਰ ਕੀ ਤਬ ਗਾਈ। ਮਾਨੀਂ ਸੰਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਵਾਈ।੧੦੮।
ਬਿਨੈ ਲਿਜਾਵਣ ਹੇਤ ਸੁਣਾਈ । ਤਬ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਗਿਰਾ ਅਲਾਈ।
ਜਬ ਗੁਰ ਕੀ ਆਗਯਾ ਮੋਹਿ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਬਿਨ ਆਖੇ ਆਇ ਖੜੋਵੈ।੧੦੯।
ਸੁਣ ਆਗਯਾ ਹਕੀਮ ‡ਪਿਆਨਾ। ਅਠਾਸੀ ਤਿੰਨ ਸੈ ਚੱਕ ਬਖਾਨਾ।
ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਤਾਪ ਪੂਰਾ ਕਰ ਦੀਆ।ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਬਰਤਾਵਨਿ ਬਹੁਤੋ ਕੀਆ।੧੧੦।
ਅੱਧ ਅੱਸੂ ਕੇ ਪੂਰਨ ਕੀਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਮਗ ਗਮਨੀਆ।
ਤਾਂਦਲਿਆਂ ਵਾਲੇ ਥੇ ਗਾਡੀ ਆਏ।ਆਗੇ ਪੈਦਲ ਅਠਾਸੀ ਧਾਏ।੧੧੧।
ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਦੇ ਕੋ ਗਏ ਸੋ ਨਗਰੀ। ਖੇਤ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਰਹੇ ਉਜਗਰੀ।
ਕੁਟੀਆ ਬੀਚ ਮੁਰੱਬੇ ਪਾਈ। ਆਏ ਜੱਥੇ ਕੇ ਸਿੰਘ ਧਾਈ ॥੧੧੨॥

*ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ। †ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਪੂਜਨ ਜੋਗ। ‡ਚਲਿਆ ਗਿਆ।

ਸਭ ਕੇ ਆਸਨ ਨੀਕ ਲਗਾਏ। ਭੋਜਨ ਦੇ ਕਰ ਸਭ ਤ੍ਰਿਪਤਾਏ।
ਸੰਗਤ ਦਰਸ਼ਨ ਕੋ ਚਲ ਆਈ। ਭਈ ਨਿਹਾਲ ਦੀਦਾਰੇ ਪਾਈ।੧੧੩।
ਕਰਨੇ ਲਾਗੇ ਤਪ ਫਿਰ ਭਾਰੀ। ਬੋਲਣਿ ਬੁਲਾਣ ਕੀ ਰੀਤ ਬਿਸਾਰੀ।
ਤਾਕੀ ਇਕ ਤਹਿ ਖਰੀ ਸਵਾਰੀ। ਰਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਾ ਜਾਇ ਪਿਛਾਰੀ ॥੧੧੪।
ਜਬ ਲੋੜੀਦਾ ਤਬ ਛਕ ਲੇਵੈ। ਪਹਿਰਾ ਇਕ ਸਿੰਘ ਨਿਤ ਸੋ ਦੇਵੈ।
ਸਵਾ ਮਹੀਨਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਾ। ਔਰ ਕਾਜ ਨਹਿ ਕਰਨੋ ਭਾਵਾ ॥੧੧੫।
ਰੱਬੀ ਬਾਣੀ ਅਨਭਉ ਜਾਗਾ। ਪ੍ਰੇਮ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਸੌਂ ਲਾਗਾ।
ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ। ਸਿੱਖ ਆਪਣਾ ਜਾਨ ਸੁਹੇਲੇ ॥੧੧੬॥
ਪਿਖ ਸਰੂਪ ਮਨ ਗਦ ਗਦ ਹੋਵਾ। ਬੰਦਨ ਕਰੀ ਸੀਸ ਚਰਨੋਵਾ।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਕੰਠ ਸਾਥ ਤਬ ਲਾਯੋ। ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਸਿੱਖ ਸੁਹਾਯੋ ॥੧੧੭॥
ਜਥੇਬੰਦ ਕਰਿਹੋ ਹਿਤ ਲਾਈ। ਵਿਹਾਰ ਸੁਧਾਰ ਕੀ ਰਸਮ ਚਲਾਈ।
ਏਹੋ ਤਪ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਕੀਜੈ। ਲੋਕ ਦੁਖੀ ਸੁਖ ਇਨ ਕੋ ਦੀਜੈ ॥੧੧੮॥
ਭਲਾ ਕਰੋ ਸਭ ਕੋ ਪ੍ਰਚਾਰਾ। ਕਰਨੇ ਜੋਗ ਤੇਰੇ ਤਪ ਭਾਰਾ।
ਸੁਣ ਰਜਾਇ ਕੋ ਸੀਸ ਨਿਵਾਯੋ। ਸਤਿਗੁਰ ਰੂਪ ਸੋ ਸਰਬ ਸਮਾਯੋ।੧੧੯।
ਉਠੇ ਕੁਟੀ ਤੇ ਬਾਹਰ ਆਏ। ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਹਕੀਮ ਬੁਲਾਏ।
ਸਰਬ ਹੁਕਮ ਗੁਰਦੇਵ ਸੁਨਾਵਾ। ਸੰਗਤਿ ਇਕੱਠੀ ਕਰੋ ਇਕ ਥਾਵਾਂ।੧੨੦।
ਹਕੀਮ ਮਿਲਿਓ ਸਿਆਣੇ ਸੰਗ ਕੀਏ। ਅੰਬਾਲੇ ਕੇ ਚੱਕ ਜਿਤਨੇ ਥੀਏ।
ਪਤ੍ਰਕਾ ਭੇਜ ਸਭ ਲੋਕ ਬੁਲਾਏ। ਰਖ ਤਰੀਕ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਏ ॥੧੨੧॥
ਕੁਲ ਇਲਾਕੇ ਕੇ ਸਭ ਆਏ। ਅਠਾਸੀ ਵਿਚ ਦੀਵਾਨ ਰਚਾਏ।
ਪ੍ਰਧਾਨ ਸੰਤ ਦੀਵਾਨ ਕੇ ਕੀਏ। ਹੋਰ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਭੀ ਮੰਗਵੀਏ॥੧੨੨॥
ਮੱਘਰ ਇਕ ਦੋ ਤੀਨ ਤਰੀਕਾਂ। ਲੰਗਰ ਅਤੁਟ ਚਲਿਓ ਗੁਰ ਜੀ ਕਾ।
ਸੰਤ ਖੜੇ ਗੁਰ ਗ੍ਰੰਥ ਅਗਾਰੀ। ਬਿਨੈ ਸਹਿਤ ਪ੍ਰਚਾਰਤ ਭਾਰੀ ॥੧੨੩॥
ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਹਾਜ਼ਰੀ ਸੰਗਤਿ। ਬੈਠੇ ਮਾਈ ਭਾਈ ਪੰਗਤਿ।
ਲਗੇ ਸੁਨਾਵਨ ਤਬ ਏਹੁ ਬਾਣੀ।ਸੁਣੋ ਪਿਆਰੇ ਗੁਰ ਹਿਤ ਜਾਨੀ॥੧੨੪।

ਰੱਬੀ ਹੁਕਮ ਇਹੁ ਸਭਹੀ ਕੋ। ਵਿਹਾਰ ਸੁਧਾਰੋ ਸਭ *ਰਮਣੀਕੋ।
ਵਿਆਹ ਅਨੰਦ ਮ੍ਰਯਾਦਾ ਤੋਰੋ। ਖਰਚ ਸੰਕੋਚ ਭਲਾ ਸਭ ਲੋਰੋ।੧੨੫।
ਜਥੇਬੰਦ ਹੋਵਹੁ ਸਭ ਭਾਈ। ਜ਼ੇਵਰ ਤਿਆਗੋ ਪਾਵਨ ਨਾਹੀ।
ਸੀਸ ਮੁਖ ਨਹਿ ਕਰੋ ਮੁੰਡਾਵਨ। ਤਿਆਗ ਤਮਾਕੂ ਕੁਠਾ ਖਾਵਨ।੧੨੬।
ਸਰਬ ਸਰੀਰ ਰੋਮ ਨਹਿ ਛੇਰੋ। ਭਾਣਾ ਮੰਨ ਭਲਾ ਨਿਜ ਹੇਰੋ।
ਜੇ ਹੁਣ ਨਹਿ ਮਾਨੋਗੇ ਵਾਕਾ। ਕਿਸੇ ਵਕਤ ਫਿਰ ਮੰਨੋ †ਥਾਂਕਾ ॥੧੨੭॥
ਜੇ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇ ਤੁਮ ਜਾਈ। ਸੋ ਨਹਿ ਆਵੈ ਹੱਥ ਕਦਾਈ।
ਪਰ ਨਾਰੀ ਨਹਿ ਅੰਗ ਛੁਹਾਵੇ। ਪਰ ਪੁਰਖੈ ਰਤ ਨਾਹਿ ਲਗਾਵੋ।੧੨੮।
ਪੈਲੀ ਨਾਹਿ ਕਿਸੇ ਦੀ ਚਾਰੋ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਨਾਹਿ ਕਰੋ ਹਿਤ ਧਾਰੋ।
ਪੰਚੈਤੀ ਸੋ ਕਮੇਟੀ ਹੋਵੈ। ਘਰ ਅਪਨੇ ਮੇਂ ਰਾਰ ਸੋ ਖੋਵੈ ॥੧੨੯॥
ਸੁਣੇ ਸੰਤ ਕੇ ਵਾਕ ਸਿਆਣੇ। ਸਭ ਨੇ ਅਪਣੇ ਸੀਸ ਟਿਕਾਣੇ।
ਪੱਗੀ ਪਿੰਡ ਕਮੇਟੀ ਭਈ। ਸਿਆਣੇ ਮਿਲੇ ਲਾਭ ਏਹੁ ਲਈ ॥੧੩੦॥
ਪੱਗੀ ਪਿੰਡ ਪੰਚੈਤ ਜਾ ਕੀਨੀ। ਬਾਕੀ ਪਿੰਡਾਂ ਉਦਮ ਲੀਨੀ।
ਤੀਨ ਪਿੰਡ ਫਿਰ ਭਏ ਸਿਆਣੇ।ਬਣਾਈ ਪੰਚੈਤ ਸਭ ਦੁਖ ਮਿਟਾਣੇ।੧੩੧।
ਰੀਸ ਆਈ ਤਬ ਚੱਕਾਂ ਮਾਹੀ। ਸੁਖ ਕੇ ਹੇਤ ਮਿਲੇ ਬਹੁ ਤਾਂਹੀ।
ਸੰਤਾਂ ਕਰਿ ਪ੍ਰਚਾਰ ਏਹੁ ਦੀਆ।ਬੀਜਿਆ ਬੀਜ ਸਰਬ ਸੁਖ ਲੀਆ।੧੩੨।
ਫਲ ਦੀਵਾਨ ਏਹੁ ਸਭ ਕੋ ਹੋਆ। ਧੰਨਵਾਦੀ ਪੰਜਾਬ ਸੋ ਲੋਆ।
ਲਗੇ ਕਮੇਟੀਆਂ ਸਭੈ ਬਨਾਵਨ। ਰੀਤ ਗੁਰੂ ਆਗਿਆ ਏਹੁ ਪਾਵਨ।੧੩੩।
ਉੱਨੀ ਸੌ ਤਿਹੱਤ੍ਰਾ ਜਾਨੋ। ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਭੀ ਤਾਂ ਦਿਨ ਭਾਨੋ।
ਪੰਚ ਮੱਘਰ ਕੋ ਸਿੰਘਨ ਭਾਖਾ। ਕਥਾ ਚਲਾਵੇ ਸੁਣਨੇ ‡ਕਾਂਖਾ ॥੧੩੪॥
ਸੁਣ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਨੀਕੀ ਮਾਨੀ। ਨੌਵੀਂ ਕਥਾ ਅਰੰਭਨ ਠਾਨੀ।
ਸ੍ਰੀ ਜਪੁ ਤੇ ਤੋਰੀ ਸੁਖਦਾਈ। ਤਿੰਨ ਸੌ ਅਠਾਸੀ ਚੱਕ ਸੁਹਾਈ ॥੧੩੫॥
ਐਤਵਾਰ ਦਿਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ। ਕੀਰਤ ਆਸਾ ਵਾਰ ਸੁਹੇਲੇ।

*ਸੁੰਦਰ। †ਟਿਕਾਣੇ ਦਾ ਬਚਨ ਕਿਸੇ ਵਕਤ ਮੰਨਣਾ ਪਵੇਗਾ। ‡ਇਛਾ ਹੈ।

ਬਹੁ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਸਭਨ ਵਰਤਾਯੋ। ਕਥਾ ਅਰੰਭ ਧੰਨ ਦਿਨ ਆਯੋ ॥੧੩੬॥
ਚੌਂਤੀ ਸਾਲ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਆਯੂ। ਇਕ ਰਸ ਜਿਨਕੀ ਬੀਤ ਬਿਰਾਯੂ।
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹੰਕਾਰ ਮਿਟਾਯੋ। ਲੋਭ ਮੋਹ ਨਹੀ ਮਨ ਮੇਂ ਆਯੋ ॥੧੩੭॥
ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਸਤਾਰਾਂ ਸੰਗਾ। ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਆਦਿਕ ਚਿਤ ਰੰਗਾ।
ਪਿਛਲੇ ਸਾਰੇ ਹੋਰ ਨਵੀਨੇ। ਸੁਣੈ ਕਥਾ ਗੁਰ ਕੀ ਚਿਤ ਭੀਨੇ ॥੧੩੮॥
ਸੁਧਾਰ ਸੇਵਾ ਲਾਗੇ ਤਬ ਕਰਨੇ। ਚੱਕਾਂ ਅੰਦਰ ਫਿਰਕੇ ਬਰਨੇ।
ਜਹਿ ਜਾਵੈ ਪੰਚੈਤ ਬਣਾਵੈ। ਗੁਰ ਕਾ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਇਮੁ ਭਾਵੈ ॥੧੩੯॥
ਅਠਾਸੀ ਉਦਾਲੇ ਕੇ ਸਭ ਲੋਕਾ। ਜਥੇਬੰਦ ਕਰੇ ਬਿਨ ਸੋਕਾ।
ਕਥਾ ਕੀਰਤ ਪ੍ਰਵਾਹੁ ਚਲਾਵੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਇ ਪੰਚੈਤ ਸਜਾਵੈ ॥੧੪੦॥
ਦੋਵੈ ਵਕਤੈ ਕਥਾ ਕਰੰਤੇ। ਸੰਥਾ ਬਹੁਤੀ ਨਿਤ ਪੜੰਤੇ।
ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੇਵਲ ਹੀ ਹੋਤੀ। ਹੋਰ ਪੜਨ ਨਹਿ ਕਿਸੈ *ਉਦੋਤੀ ॥੧੪੧॥
ਛੇਤੀ ਪੜਣੇ ਹਾਰੇ ਚਾਹੈ। ਕੇਵਲ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਉਤਸ਼ਾਹੈ।
ਨਿੱਤ ਦੋ ਵੇਲੇ ਸੰਥਾ ਹੋਵੈ। ਜਨਮ. ਜਨਮ ਕੇ ਪਾਪਨ ਧੋਵੈ ॥੧੪੨॥
ਵਿਹਾਰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਹਿਤ ਲਾਗੇ। ਚੱਕਾਂ ਮੇ ਵਖਯਾਨ ਤੇ ਜਾਗੇ।
ਤੁਰ ਕੇ ਨਾਨਕਾਣੇ ਕੋ ਚਾਲੇ। ਲੋਕਾਂ ਕੋ ਜਗਾਇ ਸੁਖ ਭਾਲੇ ॥੧੪੩॥
ਸਤਿਆਨਾ ਚਾਲੀ ਚੱਕ ਆਏ। ਗੁਰਮਤਿ ਕਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਾਏ।
ਸੈਂਤੀ ਸਿੰਘਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆ। ਬਣਾਇ ਪੰਚੈਤ ਘਰੀਂ ਸੁਖ ਦੀਆ ॥੧੪੪॥
ਚੌਂਤੀ ਚੱਕ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਚਾਰਾ। ਇਕਵਿਜਾ ਸਿੰਘ ਸੁਧਾ ਪਿਆਰਾ।
ਇੱਕੀ ਚੱਕ ਆਗੇ ਚਲ ਆਏ। ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਏ ॥੧੪੫॥
ਨੱਬੇ ਸਿੰਘ ਭਏ ਨਰ ਨਾਰੀ। ਸੁਧਾ ਅਚਿਓ ਪੰਚੈਤ ਸਵਾਰੀ।
ਅਠਾਸੀ ਕੀ ਸੰਗਤ ਹੈ ਭਾਰੀ। ਨਾਲ ਫਿਰੈ ਘਰ ਬਾਰ ਵਿਸਾਰੀ ॥੧੪੬॥
ਅਸਰ ਏਤਨਾ ਪਿਆ ਸੋ ਤਬਹੀ। ਵਰਨਨ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਸਬਹੀ।
ਪੂਰਨ ਸੁਧਾਰ ਭਯੋ ਪਸ਼ਚਾਤੀ। ਬੀਜਿਓ ਬੀਜ ਅਧਿਕ ਇਉ ਪ੍ਰਾਤੀ ॥੧੪੭॥

*ਇਛਾ ਨਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ।

ਜਬ ਜਾਗੇ ਤਬ ਹੋਸ਼ ਸੋ ਆਈ। ਝੂਰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਸਮਾ ਬਿਤਾਈ।
ਫੰਗੀ ਲੋਕ ਚਾਲ ਜਿਨ ਔਰਾ। ਸੋ ਨਹਿ ਸਮਝੈਂ ਜਿਮ ਕੋ ਬੌਰਾ ॥੧੪੮॥
ਸਿਆਣੇ ਲੋਕ ਸਰਬ ਤਬ ਜਾਗੇ। ਹਾਣ ਲਾਭ ਵਿਚਾਰਨ ਲਾਗੇ।
ਬਹੁਤੇ ਰੀਸ ਦੂਏ ਕੀ ਬਰਤੇ। ਸੋ ਭੀ ਭਲੇ ਭਏ ਸੁਖ ਕਰਤੇ ॥੧੪੯॥
ਜਿਨ ਅਪਨੀ ਨਾ ਛੋਡੀ ਰੀਤੀ। ਵਡਿਆਈ ਤੇ ਨੱਕ ਰਖੀਤੀ।
ਸੋ ਕੰਗਾਲ ਹੋ ਮਾਂਗਤ ਫਿਰਹੀ। ਕਿਹਾ ਨ ਮਾਨਿਓ ਕੀਆ ਭਰਹੀ ॥੧੫੦॥
ਸ੍ਰੀ ਨਨਕਾਣੇ ਆਣ ਬਿਰਾਜੇ। ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰੀ ਭਲੀ ਹਿਤ *ਰਾਜੇ।
ਦੇਗ ਚੜ੍ਹਾਇ ਤੇ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰਾ। ਏਕ ਮਹੀਨਾ ਬੀਤਿਓ ਸਾਰਾ ॥੧੫੧॥
ਕਥਾ ਬਹੁਤ ਛੇਤੀ ਤਬ ਹੋਵੈ। ਦੋਵੈਂ ਵਕਤ ਸੰਗਤਾਂ ਜੋਵੈ।
ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕਰੀ ਪ੍ਰਨਾਮੂ। ਆਏ †ਪੰਜ ਹਾਤੇ ਹੈ ਮੁਕਾਮੂ ॥੧੫੨॥
ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸਿੰਘ ਸੰਪੂਰਨ। ਨਾਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਸੋ ਤੂਰਨ।
ਚਰਨੀ ਕਰ ਬੰਦਨ ਬੈਠਾਰੇ। ਮੁਰੱਬੇ ਇਕ ਕੁਟੀਆ ਸਾਵਾਰੇ ॥੧੫੩॥
ਸਭ ਸੰਗਤ ਕੋ ਭਲੇ ਸੰਭਾਰਾ। ਆਸਨ ਲਵਾਏ ਦੂਧ ਪਿਆਰਾ।
ਗੁਰਦ੍ਵਾਰਾ ਸੁੰਦਰ ਬਣਵਾਯੋ। ਕਥਾ ਸੰਤ ਕਰ ਹੈ ਮਨ ਭਾਯੋ ॥੧੫੪॥
ਸੇਵਾ ਸਰਬ ਲੰਗਰ ਕੀ ਕਰਤੇ। ਪ੍ਰੇਮ ਅਧਿਕ ਮਨ ਸਭਹੀ ਧਰਤੇ।
ਦੋਇ ਮਹੀਨੇ ਰਹੇ ਸੋ ਸੰਤਾ। ਸਰਬ ਸੰਗਤਾਂ ਸੰਗ ਅਨੰਤਾ ॥੧੫੫॥
ਪੰਦਰਾਂ ਫਗਣ ਜਬ ਚਲ ਆਯਾ। ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਸੋ ਤਬੈ ਰਖਾਯਾ।
ਭੋਗ ਪਰਿਓ ਜਬ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ। ਸਮਾਪਤ ਕਥਾ ਕਰੀ ਸੁਖ ‡ਝੇਲੇ ॥੧੫੬॥
ਕਰ ਕੀਰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵਰਤਾਯੋ। ਸਭ ਕੇ ਮਨ ਆਨੰਦ ਸੋ ਛਾਯੋ।
ਨੌਵੀਂ ਕਥਾ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ। ਬੁੱਧਵਾਰ ਦਿਨ ਯਾਦ ਸਦੋਈ ॥੧੫੭॥
ਇਉਂ ਕੋਇਕ ਦਿਨ ਰਹੇ ਤਹਾਂਹੀ। ਪੰਜ ਹਾਤੇ ਮੰਡੀਰ ਚੱਕ ਜਾਂਹੀ।
ਕੀਰਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਹੋਵੈ। ਸਭ ਸੰਗਤ ਮਨ ਅਨੰਦ ਬਿਲੋਵੈ ॥੧੫੮॥
ਕਛੁਕ ਬੀਮਾਰ ਭਏ ਤਬ ਪਿਆਰੇ। ਆਯੋ ਬੁਖਾਰ ਦੇ ਤਾਉ ਅਪਾਰੇ।

*ਵਿਰਾਜਕੇ। †ਪਿੰਡ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ। ‡ਮਸਤ।

ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਹਕੀਮ ਸੋ ਆਯੋ। ਕਹੋ ਤਾਂ ਦੋਇ ਤ੍ਰੈ ਬੂਟੀ ਲਿਆਯੋ॥੧੫੯॥
ਸੰਤਾਂ ਕਿਹਾ ਕਵਨ ਹੈ ਦੁਆਈ। ਲਿਆਯੋ ਹਕੀਮ ਪੁੜੀ ਹੈ ਦਿਖਾਈ।
ਸੰਤਾਂ ਝਾੜ *ਧਰਨਿ ਪਰ ਦੀਨੀ। ਏਹ ਨਹਿ ਦੁਆਈ ਹਮ ਨੇ ਪੀਨੀ॥੧੬੦॥
ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਹੈ ਤਬੈ ਰਖਾਯਾ। ਸੰਗਤ ਕਰੈ ਪ੍ਰੇਮ ਮਨ ਲਾਯਾ।
ਭੋਗ ਪਰਿਓ ਅਰਦਾਸ ਉਚਾਰੀ। ਨਾਲ ਜੈਕਾਰੇ ਉਠੇ ਅਗਾਰੀ॥੧੬੧॥
ਕਹਿਓ ਸੇਵ ਬਹੁ ਅਜੇ ਹੈ ਕਰਨੀ। ਰਾਜੀ ਭਏ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਰਨੀ।
ਅਰਦਾਸੇ ਮੇ ਆਣ ਥਿਰੇ ਹੈ। ਲਹਿਓ ਤਾਪ ਮਨ ਅਨਦ ਢਰੇ ਹੈ॥੧੬੨॥
ਸਭ ਸੰਗਤ ਪਿਖ ਸੁਖੀ ਅਪਾਰਾ। ਬਹੁ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਵਰਤਿਓ ਮੁਦ ਧਾਰਾ॥
ਸਰਦਾਰ ਅਧਿਕ ਸੇਵਾ ਕੋ ਕਰਹੀ। ਸੰਗਤਿ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਧਰਹੀ॥੧੬੩॥
ਸਭ ਪ੍ਰਵਾਰ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆ। ਮਾਈਆਂ ਤੇ ਭਾਈ ਸੁਖ ਲੀਆ।
ਗੁਰ ਸਿੱਖੀ ਕੀ ਰਹਿਤ ਰਖੰਤੇ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਨਿਤਨੇਮ ਕਰੰਤੇ॥੧੬੪॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਕਰ ਇਸ਼ਨਾਨਾ। ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਲਿਵਲਾਇ ਸੁਜਾਨਾ।
ਲੰਗਰ ਚਲਾਵੈ ਸਭ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ। ਇਉ ਰਹਿਣੀ ਦਿਨ ਰਾਤ ਕਮਾਵੈ॥੧੬੫॥
ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੰਤਾ। ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਨਿਸ ਦਿਨੈ ਰਟੰਤਾ।
ਚੌਤੀ ਚੱਕ ਤੇ ਚੱਲਕੇ ਆਵਾ। ਦਰਸ਼ਨ ਕੋ ਮਨ ਬਹੁ ਲਲਚਾਵਾ॥੧੬੬॥
ਕਰ ਦਿਦਾਰ ਮਨ ਅਨਦ ਭਯੋ ਹੈ। ਧੰਨ ਸਿੱਖ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋ ਓਹੈ।
ਸੰਤਾਂ ਕਰ ਸਨਮਾਨ ਬਿਠਾਯਾ। ਦੁਧ ਭੋਜਨ ਦੇ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤਾਯਾ॥੧੬੭॥
ਸਮਾ ਪਾਇ ਕਰ ਬਿਨੈ ਉਚਾਰੀ। ਦੇਵਹੁ ਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕ ਮਝਾਰੀ।
ਸੁਣ ਕੇ ਮਾਨੀ ਸੰਤ ਦਿਆਲਾ। ਆਏ ਚੌਤੀ ਚੱਕ †ਉਤਾਲਾ॥੧੬੮॥
ਸੇਵਾ ਭਲੀ ਭਾਂਤ ਸਿੰਘ ਕਰਈ। ਆਸਾਵਾਰ ਸਵੇਰੇ ‡ਪਰਈ।
ਏਕ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਵਾਯੋ। ਭੋਗ ਪਯੋ ਤਬ ਬਿਨੈ ਕਰਾਯੋ॥੧੬੯॥
ਸੰਥਾ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਤੋਰੋ। ਮਨ ਧਾਵਤ ਕੋ ਜਿਸ ਤੇ ਮੋਰੋ।
ਸੁਣ ਸਿੰਘਨ ਕੀ ਬਿਨੈ ਪਿਆਰੇ। ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਖਲੇ ਹੋ ਸਾਰੇ॥੧੭੦॥

*ਧਰਤੀ ਪਰ। †ਛੇਤੀ। ‡ਪੜਦੇ ਹਨ।

ਸੰਗ੍ਰਾਂਤ ਚੇਤ ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ। ਚਲਾਈ ਕਥਾ ਮਨ ਕਰਨ ਸੁਹੇਲੇ।
ਸ਼ੁਕਰਵਾਰ ਦਿਨ ਸ਼ੁਕਰ ਕਰੰਤੇ। ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਸੰਤ ਭਨੰਤੇ॥੧੭੧॥
ਦਸਵੀਂ ਕਥਾ ਆਰੰਭਤ ਭਏ। ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਏਹੁ ਸਭ ਅਏ।
ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੀ ਭੀ ਤੋਰੀ। ਪੜ੍ਹੈ ਦੋਇ ਗੁਰ ਗ੍ਰੰਥ ਸੰਗੋਰੀ॥੧੭੨॥
ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੰਘ ਮਹੰਤ ਜੀ ਹੋਏ। ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਾਥ ਅਲੋਏ।
ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਸਾਥੀ। ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਕੇਹਰ ਸਿੰਘ ਕਾਥੀ॥੧੭੩॥
ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਠਾਕੁਰ ਇਕ ਆਯਾ। ਮਸਤਾਨ ਸਿੰਘ ਆਦਿਮਪੁਰ ਲਾਯਾ।
ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ ਮੰਡੀਰਾਂ ਵਾਸੀ। ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਹਕੀਮ ਅਠਾਸੀ॥੧੭੪॥
ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਭੁਜੰਗੀ ਸਿਆਣਾ। ਇਤਿਆਦਿਕ *ਵਿਦਅੰਸੀ ਜਾਣਾ।
ਪੰਛੀ ਸਿੰਘ ਸਰਬ ਸੰਗ ਰਲੀਆ। ਦੋਵੇਂ ਕਥਾ ਭਲੀ ਬਿਧ ਚਲੀਆ॥੧੭੫॥
ਬਾਬਾ ਖਜਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਗਾ। ਕਥਾ ਕੀਰਤ ਕੋ ਚੜ੍ਹਿਓ ਰੰਗਾ।
ਪੱਚੀ ਦਿਨ ਚੌਤੀ ਮੇਂ ਬਾਸੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੰਗਤ ਛਕਿਓ ਰਾਸੇ॥੧੭੬॥
ਅੱਸੀ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘਣੀ ਗਾਜੇ। ਜਥੇਬੰਦ ਕਰ ਚਲੇ ਤਹਾਂਜੇ।
ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਕੋ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨੇ। ਚੌਤੀ ਤੇ ਆਏ †ਅਗਿਵੰਨੇ॥੧੭੭॥
ਬੀਹ ਦਿਨ ਆਕੇ ਰਹੇ ਅਠਾਸੀ। ਕੀਰਤ ਕਥਾ ਦੋਇ ਧੁਨ ਰਾਸੀ।
ਚਾਲੀ ਸਿੰਘਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆ। ਰਾਖੀ ਰਹਿਤ ਜਨਮ ਜਿਤ ਲੀਆ॥੧੭੮॥
ਚਾਰ ਸੌ ਪੈਂਹਠ ਚੱਕ ਮੇਂ ਆਏ। ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨ ਰਹਿ ਸੰਗਤਿ ਚਾਏ।
ਚੌਰਾਸੀ ਨਰ ਨਾਰੀ ਮਿਲਕੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਓ ਮਨ ਮੇ ‡ਖਿਲਕੇ॥੧੭੯॥
ਅਠਾਸੀ ਸੌ ਅਠ ਦਿਨ ਫਿਰ ਆਏ। ਤਾਂਦਲਿਆਲੇ ਰਸਤੇ ਜਾਏ।
ਪੰਜ ਹਾਤੇ ਕਛੁ ਦਿਨ ਤਬ ਰਹੇ। ਗੁਰਮਤਿ ਦੇ ਦੁਰਮਤਿ ਕੋ ਦਹੇ॥੧੮੦॥
ਦੋ ਹਾਤੇ ਫਿਰ ਰਹਿ ਕਰ ਪਿਆਰੇ। ਸਰਧਾ ਪੂਰਤ ਸਭ ਕੀ ਭਾਰੇ।
ਲੰਗਰ ਕਰ ਤਿਆਰ ਅਚਲੀਆ। ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਇ ਕੀਰਤ ਕੋ ਕੀਆ॥੧੮੧।
ਹੁੱਕਾ ਸੱਤ ਆਦਮੀਆਂ ਤਿਆਗਾ। ਭਾਗ ਦੋ ਹਾਤੇ ਕਾ ਹੈ ਜਾਗਾ।

*ਵਿਦਿਆਰਥੀ। †ਅਗੇ। ‡ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕੇ।

ਸਿਰ ਮੁੰਨਣੇ ਤੇ ਹਟੇ ਸੋ ਕੇਈ। ਛਲ ਕੋ ਤਿਆਗ ਸੋ *ਭਏ ਸਨੇਈ॥੧੮੨॥
ਗਾਡੀ ਹੋ ਸਵਾਰ ਤਬ ਚਾਲੇ । ਸ਼ਾਹਦਰੇ ਉਤਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਭਾਲੇ।
ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਆਇ ਕਥਾ ਕਰੰਤੇ। ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਗਤਾਂ ਅਧਿਕ ਜਨੰਤੇ ॥੧੮੩॥
ਲੋਕ ਹਲਾਲੀ ਕੁੱਠਾ ਖਾਵੈ । ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਤਬ ਸਭੇ ਬੁਲਾਵੈ।
ਪ੍ਰਣ ਕਰਾਯੋ ਸਭ ਕੋ ਤਾਂਹੀ।ਕੁੱਠਾ ਤਿਆਗਿਓ †ਮਨ ਬਚ ਮਾਂਹੀ ।੧੮੪।
ਐਸਾ ਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਸਵਾਰੇ । ਕੁੱਠਾ ਤਿਆਗਿਓ ਸੁਨਣੈ ਵਾਰੇ।
ਕਥਾ ਸੁਣਨ ਕੋ ਸਭ ਚਲ ਆਵੈ।ਬਹੁਤੇ ਨਗਰੀਂ ਖਬਰ ਸੁਣਾਵੈ ।੧੮੫।
ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਭੀ ਬਹੁ ਨਰ ਆਵੈ। ਸ਼ਹਿਰ ਕੇ ਭੀ ਗੁਰਮਤ ਕੋ ਪਾਵੈ।
ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਬਹੁਤਾ ਹੋਵੈ। ਸੰਗਤਿ ਸੁਣ ਕਰ ਅਨੰਦ ਸਮੋਵੈ।੧੮੬।
ਚਾਰ ਸੌ ਮਾਈ ਭਾਈ ਆਏ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਿਓ ਸੁਖ ਪਾਏ।
ਰਹਿਤ ਗੁਰੂ ਕੀ ਅਧਿਕ ਰਖਾਈ।ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੰਗ ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਬਾਹੀ।੧੮੭।
ਜੇਠ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਆਏ ਮੋਗੇ । ਚਾਹਤ ਦਰਸ਼ਨ ਸਭ ਹੀ ਲੋਗੇ।
ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਕਰਿਓ ਸੁਖ ਪਾਈ। ਕਾਹਨ ਕੌਰ ਦੇ ਡੇਰੇ ਥਾਂਈ ।੧੮੮।
ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਕੀਰਤ ਗੁਰ ਕਰੀ। ਸੱਤਰ ਸਿੰਘ ਸਜੇ ਸੁਖ ਹਰੀ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਾਇਕੇ ਆਏ। ਬੁੱਕਣ ਸਿੰਘ ਵਾਲੇ ਸੁਖਦਾਏ ॥੧੮੯॥
ਦਿਨ ਤੀਨੋ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਯੋ । ਤੀਸ ਸਿੰਘ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਯੋ।
ਫਿਰ ਮੋਗੇ ਆ ਕੀਨ ਅਰਾਮਾ। ਕੁਟੀਆ ਚੰਗੀ ਸਿੰਘ ਵਰਿਯਾਮਾ।੧੯੦।
ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਰਸਾਨੀ ਕੋ ਪਿਆਰਾ। ਕਥਾ ਚਲਾਈ ਥੀ ਤਿਸੁ ਵਾਰਾ।
ਭੋਗ ਸੰਤਾਂ ਤੇ ਤਿਨੈ ਪਵਾਯਾ। ਬਹੁਤ ਇਕੱਠ ਸੰਗਤਾਂ ਆਯਾ ॥੧੯੧।
ਦੇਖਣ ਯੋਗ ਨਜ਼ਾਰਾ ਏਹੂ । ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੰਗਤਿ ਸੁਣਿ ਰਸ ਲੇਹੂ।
ਸੰਤ ਵੈਰਾਗ ਕੀ ਨਦੀ ਚਲਾਈ। ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਐਸ ਸੁਣਾਈ।੧੯੨।
ਦੇਸ ਕਾਲ ਸਭ ਕੋ ਤਬ ਭੂਲਾ। ਆਤਮ ਰਸ ਮੇਂ ਮਨ ਸਭ ‡ਝੂਲਾ।
ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਮਾਹੀ। ਜਨਮੁ ਸਫਲ ਸੰਗਤਿ ਕਰਵਾਹੀ।੧੯੩।

*ਪ੍ਰੇਮੀ। †ਰਿਦੇ ਵਿਚ। ‡ਮਸਤ ਹੋਇਆ।

ਵਧਣੀ ਫਿਰ ਆਏ ਧਰ ਹੇਤਾ। ਦੋਇ ਦਿਨ ਰਹਿ ਆਤਮ ਰਸ ਦੇਤਾ।
ਪੱਤੋ ਫਿਰ ਆਏ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰੇਮੀ। ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਸੰਗਤਾਂ *ਖੇਮੀ ॥੧੯੪॥
ਇਕਤਾਲੀ ਸਿੰਘ ਮਾਈ ਭਾਈ। ਸਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀ †ਤਿਆਸ ਮਿਟਾਈ।
ਖਾਈ ਪਹੁੰਚ ਕਰਿਆ ਪ੍ਰਚਾਰਾ। ਬੀਸ ਸਿੰਘ ਕੋ ਸੁਧਾ ਪਿਆਰਾ ।੧੯੫।
ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਦਿਨ ਰਹਿ ਗੁਰਮਤ ਦੀਨੀ। ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਆਦਿਕ ਮਤਿ ਭੀਨੀ।
ਆਦਿਮਪੁਰ ਆਏ ਸੁਖਦਾਈ। ਪੰਚ ਦਿਵਸ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਈ ।੧੯੬।
ਸੈਹਿਣੇ ਰਹੇ ਕਛੁਕ ਦਿਨ ਹੇਤਾ। ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਸਿੰਘਨ ਸੁਧਾ ਪਵੇਤਾ।
ਹਾੜ ਮਹੀਨਾ ਗਯੋ ਸੁ ਨੀਕੇਂ। ਚਕਰ ਪਿੰਡ ਆਨੰਦ ਤਰੀਕੇਂ ॥੧੯੭॥
ਕਰ ਆਨੰਦ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਯਾ। ਗੁਰ ਦਸਮੇਂ ਕੋ ਥਾਨ ਪੁਜਾਯਾ।
ਤੇਤੀ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘਣੀ ਤਿਆਰਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਇ ਚਲੇ ਮੁਦ ਧਾਰਾ।੧੯੮।
ਮੀਨੀਆਂ ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਹਾਰਾ।ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਨਿਕਾ ਸਿੰਘ ਪਿਆਰਾ।
ਜਮੀਅਤ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਬਹੁਤੇਰੇ।ਤਿਨਕੋ ਕਰਿਓ ਨਿਹਾਲ ਅਛੇਰੇ।੧੯੯।
ਦੌਹਦਰ ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਸੋ ਏਕਾ। ਗੁਰਮਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਈ ਸੋ ਅਨੇਕਾ।
ਸੈਂਤੀ ਸਿੰਘ ਸੁਧਾ ਅਚ ਹੋਏ। ਵਧਣੀ ਮੇਂ ਆਏ ਤਬ ਜੋਏ ॥੨੦੦॥
ਕੋਕਰੀ ਨਗਰ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਾਰਾ। ਅਨੰਦ ਰਸਮ ਇਕ ਕੀਨੀ ਵਾਰਾ।
ਬਹੁਤਾ ਲਗੋ ਦੀਵਾਨ ਸੋ ਆਈ। ਧਿਆਨਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੁਖ ਪਾਈ।੨੦੧।
ਅੱਸੀਆਂ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਬ ਪੀਆ। ਗੁਰਮਤਿ ਲੇ ਦੁਰਮਤ ਤਜ ਦੀਆ।
ਭਿੰਡਰੀ ਸਭ ਹੀ ਆਏ ਸੰਗਾ। ਰਹਿਣ ਲਗੇ ਤਬ ਰਿਦੇ ਉਮੰਗਾ ।੨੦੨।
ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਕੀਆ ਹਿਤ ਲਾਈ। ਭਾਦ੍ਰੋਂ ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਭੋਗ ਸੁ ਪਾਈ।
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕੀ ਕਥਾ ਸੰਪੂਰਨ। ਐਤਵਾਰ ਦਿਨ ਹੋਈ ਤੂਰਨ ॥੨੦੩॥
ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਕਾ ਭੋਗ ਸੋ ਪਾਯੋ। ਆਦਿ ਗੁਰੂਬਾਣੀ ਸੁਖ ਦਾਯੋ।
ਦੋਵੇਂ ਕਥਾ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਈ। ਸਭ ਕੀਰਤਨ ਕੋ ਕਰਿਓ ਉਦੋਈ ॥੨੦੪॥
ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਵਰਤਿਓ ਤਬਹੀ। ਜੱਗ ਲੰਗਰ ਬਡ ਛਕਿਓ ਸਬਹੀ।

*ਸੁਖ ਦਿਤਾ। †ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦੀ ਤ੍ਰੇਹ।

ਤੁਰੀਆਂ ਕਥਾ ਸਮਾਪਤ ਕੀਨੀ। ਪੜਨੇ ਵਾਲੇ ਅਨੰਦ ਨਵੀਨੀ ।੨੦੫।
ਸੰਤ ਇਕਾਂਤ ਥਾਨ ਮੇਂ ਜਾਈ । ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ।
ਲਿਵਲਾਗੀ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਂ ਤਾਹੀ।ਸਤ ਅਖੰਡ ਪਦ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹੀ।੨੦੬।
ਅਪਨਾ ਆਪ ਦੇਹਿ ਤੇ ਭੂਲੇ । ਚੇਤਨ ਅਚਰਜ ਰਸ ਮੈਂ ਝੂਲੇ।
ਦੋਇ ਪਹਿਰ ਨਹਿ ਸੁਧ ਰਹਾਈ। ਅਕਥ ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਗਏ ਸਮਾਈ।੨੦੭।
ਸਭ ਸੰਗਤ ਭਾਲਤ ਤਹਿ ਆਈ। ਜਹਿ ਬੈਠੇ ਸਮਾਧ ਲਗਾਈ।
ਟਿਕੇ ਅਡੋਲ ਜਾਣ ਸਭ ਬੈਠੇ। ਦੇਖਤ ਕਬ ਜਾਗੈ ਸਭ ਪੈਠੇ ॥੨੦੮॥
ਬੋਲਤ ਨਹੀ ਊਚ ਤਬ ਕੋਈ । ਸਿਮਰੈ ਨਾਮ ਪ੍ਰੇਮ ਮਨ ਹੋਈ।
ਦਸਮੀ ਕਥਾ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਈ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨੋਈ ॥੨੦੯॥
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭਏ ਸਹਾਈ। ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਕਿਰਪਾ ਤੁਮ ਪਾਈ।
ਅਮਰਦਾਸ ਗੁਰ ਸੇਵਕ ਤੇਰਾ। ਰਾਮਦਾਸ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨਹੁ ਚੇਰਾ ॥੨੧੦॥
ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਕੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਾ। ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ।
ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਰਾਇ ਬੰਦਨਾ ਮੋਰੀ।ਗੁਰ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਧਿਆਇਓ ਜੋਰੀ।੨੧੧।
ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜਗ ਕੇ ਕਰਤਾ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਰਤਾ।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਣਾਮਾ।ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ ਸਭ ਚਰਨ ਧਿਆਮਾ।੨੧੨।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰੰਥੇ ਚੱਕਾਂ ਤੇ ਕਾਬਲ ਜਾਣ ਪ੍ਰਚਾਰ, ਪੰਚਾਇਤ ਬਨਾਵਣ, ਬਿਚਰਨ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨੰ ਨਾਮ ਅਠਾਈਵਾਂ ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥੨੮॥

ਤਪ ਕਰਨ ਸਿੰਘਨ ਲਿਵ ਲਾਵਨ ਮਾਲਵਾ ਪ੍ਰਚਾਰ

ਕਬਿੱਤ--ਆਦਿ ਤੂੰ ਅਜੋਨਿ ਹੈਂ ਅਨਾਸ ਸੁਖ ਰਾਸ ਪ੍ਰਭੂ, ਦੀਨਨਿ ਦਿਆਲ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ ਅਕਾਲ ਜੀ। ਚੇਤਨ ਆਨੰਦ ਸਤਿ ਆਤਮਾ ਅਖੰਡ ਸੋਈ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਅਨੰਤ ਸਭ ਕਾਲ ਜੀ। ਅਦ੍ਵੈ

ਅਬੰਧ ਸਦ ਜੋਤੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਭਵ, ਅਜਰ ਅਮੰਡ ਅਨੁਭਵ ਦੁਖ ਟਾਲ ਜੀ। ਕਰਤਾ ਨਿਰਵੈਰੁ ਨਿਰਭਉ ਤੇ ਅਜੂਨੀ ਏਕ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬੰਦਨਾ ਹਮਾਰੀ ਕਰ ਖਿਆਲ ਜੀ ॥੧॥

ਦੋਹਿਰਾ--ਸਰਬ ਬਿਆਪਕ ਪੂਰਨੰ, ਹੈ ਅਨਭਉ ਪ੍ਰਕਾਸ਼।
ਧਰ ਪਰ ਧਰ ਕੇ ਸੀਸ ਕੋ, ਬੰਦਨ ਕੈ ਸੁਖ ਰਾਸ ॥੨॥
ਪ੍ਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੁਇ, ਜਗਤ ਰੂਪ ਭ੍ਰਮ ਪਾਇ।
ਅਨਿਕ ਖੇਲ ਕੋ ਖੇਲਿਓ, ਆਪੇ ਮਾਯਾ ਛਾਇ ॥੩॥

ਕਬਿੱਤ--ਜਗਤ ਕੋ ਭ੍ਰਮ ਡਾਰ ਆਪੇ ਹੀ ਕੀਆ ਉਧਾਰ, ਦੁਖੀ ਦੇਖਿ ਜੀਵਨ ਕੋ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਹੈ। ਜੀਵ ਅਗਿਆਨ ਸੋਏ ਤਾਂਕੋ ਕਲਿਆਨ ਹੇਤ, ਆਪੇ ਹੀ ਦਿਆਲ ਹੋਏ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਰ ਹੈ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਧਰਾਯੋ ਨਾਂਉਂ, ਦੀਆ ਸੁਖ ਪ੍ਰੇਮ ਗਿਆਨ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ। ਅਦ੍ਵੈ ਅਨੰਦ ਸਤਿ ਸਿੱਖਨ ਕੋ ਬੋਧ ਕੀਨ, ਧੰਨ ਗੁਰਦੇਵ ਜੂ ਕੋ ਕਰੋਂ ਮੈ ਜੁਹਾਰ ਹੈ ॥੪॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਅੰਗਦ ਪ੍ਰਭੂ, ਦੁਖੀ ਸੰਸਾਰ ਦੇਖ ਕੀਆ ਨਿਜ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਕੁਠਾਲੀ ਵਿਖੇ ਢਾਲ ਸਿਖ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ, ਭਗਤ ਵਿਰਾਗ ਹੀ ਕਾ ਦੀਆ ਨਾਮ ਦਾਨ ਹੈ। ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਅਨਗਿਨ ਨਿਜ ਦਾਸ ਕਰੇ, ਕੁਸ਼ਟੀ ਅਨੰਤ ਰਾਜ਼ੀ ਕੀਏ ਕਰ ਧਿਆਨ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤਿ ਰਸ ਨਾਮੁ ਰਸ ਗਿਆਨ ਕੋ ਆਨੰਦ ਰਸ, ਕੀਏ ਵਡਹੰਸ ਗੁਰ ਬੰਦਨਾ ਬਖਾਨ ਹੈ ॥੫॥

ਸਤਿਗੁਰ ਅੰਗਦ ਜੀ ਅਮਰ ਰਖਾਯੋ ਨਾਉ, ਬ੍ਰਿਧ ਸਰੂਪ ਧਰ ਚੇਸ਼ਟਾ ਅਖੰਡ ਹੈ। ਪਰਮ ਅਨੰਤ ਜੋਤਿ ਬਾਵਲੀ ਬਣਾਈ ਗੁਰ, ਦੋਇ ਬੀਸ ਮੰਜੀਆਂ ਦੇ ਪਰਚਾ ਅਡੰਡ ਹੈ। ਦਿਨ ਰਾਤ ਤਪੁ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰ ਕੀਲੀ ਗਹਿ, ਸਿੱਖਨ ਕੇ ਸਿੱਖ ਹਿਤ ਕਾਜ ਅਸ ਮੰਡ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮੁ ਗਿਆਨੀ ਸਿੱਖ ਅਨਿਕ ਬਨੌਣ ਵਾਲੇ, ਬੰਦਨਾ ਹਮਾਰੀ ਜਿਨ ਰਚੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਹੈ।੬।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਰਾਮ ਦਾਸ ਰੂਪ ਧਰ, ਸਿੱਖਨਿ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮੁ ਜੀ

ਕੋ ਗਿਆਨ ਬਰਤਾਇਆ। ਸੁਧਾਸਰ ਕਾਰ ਕਢਵਾਇ ਨਿਜ ਪਿਆਰਿ
ਤੇਂ, ਸੇਵਾ ਤੇ ਗਰੀਬੀ ਹੀ ਕਾ ਸਬਕ ਸਿਖਾਇਆ। ਮੋਹ ਕੇ ਬੰਧਨ ਤੋ
ਹੰਗਤਾ ਮਿਟਾਈ ਗੁਰ, ਕਾਮ ਜੋ ਕਲੰਕੀ ਕੇਸੋਂ ਫੜ ਪਟਕਾਇਆ। ਜਨਮ
ਮਰਨ ਭ੍ਰਮ ਵਾਸ਼ਨਾ ਦ੍ਵੈਤ ਧੋਇ, ਤਾਹਿ ਗੁਰ ਬੰਦਨਾ ਹੈ ਮਨ ਤ
ਲਾਇਆ ॥੭॥ ਰਾਮਦਾਸ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਅਰਜਨ ਕੋ ਵੇਖ ਕਰ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਗ੍ਰੰਥ ਜੂ ਕੀ ਬੀੜ ਕਰਵਾਈ ਹੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਚ ਮੰਦਰ ਹਰੀ ਕਾ
ਰਚ, ਤਾਰਨ ਤਰਨ ਜਗ ਕਾਮਨਾ ਪੁਰਾਈ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤ ਰਸ ਰਹਿਣਿ
ਸਦ ਸਿਖਨਿ ਕੀ ਕਹੀ ਮਾਨ, ਰਖੀ ਜੋ ਅਚੱਲ ਬਾਣੀ ਸੀਸ ਦੀਆ
ਲਾਈ ਹੈ। ਆਪ ਬ੍ਰਹਮ ਗਯਾਨੀ ਹੂੰ ਕੋ ਲੱਖਣ ਦਿਖਾਏ ਜਿਨ, ਐਸੇ
ਗੁਰਦੇਵ ਤਾਈਂ ਬੰਦਨਾ ਕਰਾਈ ਹੈ ॥੮॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਰੂਪ
ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਭਏ, ਮੀਰੀ ਪੀਰੀ ਹੂੰ ਕੀ ਦੋਇ ਧਾਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤ ਰਸ
ਭਗਤਾਂ ਕੋ ਦੁਸ਼ਟਨ ਦੁਖੀ ਕੀਆ, ਤਿਨਹੀ ਕੋ ਖੰਡ ਖੰਡ ਕੀਆ ਭਗਵਾਨ ਹੈ।
ਬੀਰ ਰਸ ਸ਼ਾਂਤ ਸੰਗ ਭਰ ਉਰ ਸਿਖਨ ਕੇ, ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਰਾਖੀ ਕਰੇ
ਜਿਉਂ ਅਸਾਨ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਦੇਇ ਅਨਗਨ ਨਿਹਾਲ ਕਰੇ
ਹਉਮੈ ਕਰ ਚੂਰ ਮੇਰੀ ਬੰਦਨਾ ਪ੍ਰਾਨ ਹੈ ॥੯॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ
ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਰਾਇ ਭਏ, ਦਯਾ ਕੋ ਸਰੂਪ ਰੰਕ ਰਾਜੇ ਕਰ ਦੀਨ ਹੈ। ਤੈ
ਗੁਰਬਾਣੀ ਰਾਖੋ ਸਿੱਖਨ ਸਿਖਾਯੋ ਗੁਰ, ਬਾਈ ਸੌ ਸਵਾਰ ਸੰਗ ਰਾਖੇ
ਰਸ ਭੀਨ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤ ਰਸੁ ਧਾਰਣੀ ਬਣਾਯੋ ਗੁਰ ਸੰਗਤਾਂ ਨੌਂ, ਵੇਸ ਸੂਰ
ਬੀਰ ਤਨ ਧਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਚੀਨ ਹੈ। ਆਇਆ ਸ਼ਰਣ ਜੋਈ ਪਾਇਆ ਅਖੰਡ
ਸੁਖ, ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਏਕੋ ਨਮੋ ਮੇਰੀ ਹੋ ਅਧੀਨ ਹੈ ॥੧੦॥ ਸਤਿਗੁਰ ਹਰਿ
ਰਾਇ ਹੋਏ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸੋ, ਗੁੰਗੇ ਅਤੇ ਬੋਲਿਓਂ ਸੇ ਪੰਡਿਤ ਜਿਤਾਏ ਹੈ।
ਬਾਲਕ ਸਰੂਪ ਧਰ ਸੰਗਤਾਂ ਮੋਹਤ ਕੀਨ, ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਲਗਾਇ ਝੜੀ
ਮਸਤੁ ਕਰਾਏ ਹੈ। ਕੱਟ ਅਗਿਆਨ ਗਿਆਨ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਕਰ, ਸੂਰਜ
ਤੇਂ ਅਧਿਕ ਚਮਕ ਚਮਕਾਏ ਹੈ। ਅਨਿਕ ਨਿਹਾਲ ਕਰੇ ਪਾਪੀ ਅਗਿਆਨੀ

ਜੀਉ, ਵਾਰ ਵਾਰ ਬੰਦਨਾਂ ਕੈ ਸੀਸ ਕੋ ਝੁਕਾਏ ਹੈ ॥੧੧॥ ਗੁਰੂ ਹਰਿ
ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਤੇਗ ਕੇ ਬਹਾਦਰ ਹੋਇ, ਧਰਮ ਕੋ ਚਾਦਰ ਦੇ ਰਾਖੀ ਭਲ
ਸਰੀ ਹੈ। ਬਾਣੀ ਗੁਰ ਰਚੀ ਨਾਮੁ ਪਰਮ ਬੈਰਾਗ ਘਰੁ, ਉਤਮ ਗਿਆਨ
ਧਰ ਸ਼ਾਂਤ ਰਸ ਝਰੀ ਹੈ। ਸੀਸ ਕੁਰਬਾਨ ਕੀਆ ਏਸ ਹਿੰਦਵਾਨ ਹਿਤ
ਤਨਕ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੰਗਤਾ ਸੋ ਕਰੀ ਹੈ। ਤੀਰਥ ਪਵਿਤ ਕਰੇ ਸਿੱਖਨ
ਸੁਖਦਿ ਦਾਤੇ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬੰਦਨਾਂ ਕੈ ਸਦਾ ਬਲਿ ਹਰੀ ਹੈ ॥੧੨॥
ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਗ ਜੀ ਬਹਾਦਰ ਸਰੂਪ ਧਰ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ
ਸ਼ਾਹਿਨ ਕੇ ਸ਼ਾਹਿ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੇ ਅਰਥਨ ਕੋ ਦਾਨ ਦੀਨ,
ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਸਾਜ ਕਰ ਪੰਥ ਪ੍ਰਵਾਹਿ ਹੈ। ਵਾਰ ਚਾਰ ਸੁਤ ਲਾਲ ਲੋਕਾਂ
ਦੇ ਬਚਾਏ ਬਹੁ, ਧਰਮ ਕੀ ਰਾਖੀ ਕਰ ਕੀਆ ਉਤਸ਼ਾਹਿ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮ
ਗਿਆਨ ਦਾਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਸ਼ਾਂਤ ਬੀਰ ਰਸ, ਸੂਰਜ ਕ੍ਰੋੜ ਤੇਜ ਬੰਦਨਾਂ
ਉਮਾਹਿ ਹੈ ॥੧੩॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਪੰਚਨਿ ਪਿਆਰੇ ਥਾਪਿ,
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਰੂਪ ਭਏ ਸੁਖਦਾਈ ਹੈ। ਅੱਖਰ ਜੋ ਰੋਮ ਰੋਮ ਰਾਗ ਗੁਰੂ
ਅੰਗ ਕਰੇ, ਸ੍ਰੀ ਜਪੁ ਸਾਹਿਬ ਮੁਖਾਰ ਬਿੰਦ ਭਾਈ ਹੈ। ਦਰਸ਼ਨ ਮੈਂ
ਕਰਨਾ ਹੈ ਹੋਂਵਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਏਹੁ, ਹੋਇ ਜੇ ਭਰੋਸਾ ਸਮ ਧੰਨੇ ਬਿਦਤਾਈ
ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕੌਤਕ ਅਜਬ ਕਰ, ਸਾਰੇ ਪੰਥ ਖਾਲਸੇ
ਮੇਂ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਟਾਈ ਹੈ ॥੧੪॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਬੰਦਨਾਂ ਹੈ
ਬਾਰ ਬਾਰ, ਸ੍ਰੀ ਪੰਥ ਖਾਲਸੇ ਕੋ ਕਰੋ ਪ੍ਰਣਾਮ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸੋ
ਦਸਮ ਸਰੂਪ ਇਕ, ਦੇਂਵਦੇ ਦੀਦਾਰ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸੁਖ ਧਾਮ ਹੈ। ਅਜਰ
ਅਨਾਸੀ ਗੁਰੂ ਧੰਨ ਧੰਨ ਸਿੰਘ ਤੇਰੇ, ਕੀਤੜੀ ਭਗਤ ਜਿਨਾ ਜਪਿਆ
ਅਨਾਮ ਹੈ। ਸੰਤ ਗੁਰ ਸਿਖ ਸਭ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਭਵ, ਹੰਗਤਾ ਦ੍ਵੈਤ
ਖੋਇ ਪਾਯੋ ਨਿਹਕਾਮ ਹੈ ॥੧੫॥

ਦੋਹਰਾ—ਨਾਮੁ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜਗ ਜਿਤੇ, ਸਭ ਕੋ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਖਾਲਸਾ, ਫਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗਾਇ ॥੧੬॥

ਦੋਹਿਰਾ—ਰੰਕ ਕਰੈ ਜਗ ਭੂਪ ਜਿਨ, ਸਿੱਖਨ ਪ੍ਰੇਮ ਅਧੀਨ।
ਸਤਿਗੁਰ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ, ਤਾਰੇ ਮੈ ਮਸਕੀਨ ॥੧੭॥

— ਚੌਪਈ —

ਕਥਾ ਬਖਾਨੋਂ ਗੁਰਮੁਖ ਪਿਆਰੇ। ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਗਿਆਨ ਉਦਾਰੇ।
ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਅਖੰਡ ਇਕਾਂਤੀ। ਬੈਠਿਓ ਬੀਤੀ ਇਉਂ ਜਬ ਰਾਤੀ ॥੧੮॥
ਸਰਬ ਸਿੰਘ ਰਹਿ ਤਹਾਂ ਅਡੋਲੇ। ਸਿਮਰਹਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਨਿ ਬੋਲੇ।
ਆਠ ਪਹਿਰ ਇਉਂ ਬੀਤੇ ਜਬਹੀ। ਨੇਤਰ ਖੁਲੇ ਸੰਤ ਜੀ ਤਬ ਹੀ॥੧੯॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੁਖ ਤੇ ਤਬ ਭਾਖਾ। ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਮੇਂ ਖਿੜੀਆਂ ਆਂਖਾਂ।
ਸਭ ਕੋ ਮਸਤੀ ਚਾਹੜੀ ਤਤਛਿਨ। ਦੇਖਿਓ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਤੇ ਜਿਸਖਿਨ।੨੦।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਫਤੇ ਬੁਲਾਈ। ਸਿੰਘਨ ਆਗੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈ।
ਪੇਖ ਸਿੰਘ ਮਨ ਮੇ ਬਿਸਮਾਏ। ਬਿਨ ਕਾਰਣ ਮਨ ਮਸਤੀ ਛਾਏ ॥੨੧॥
ਸਿੰਘਨ ਅਰਜ ਕਰੀ ਕਰ ਜੋਰੀ। ਲਾਹਿ ਦੀਆ ਦੁਖ ਦੇਖਤ ਓਰੀ।
ਕੀ ਕਾਰਣ ਏਹੁ ਜਾਇ ਨ ਜਾਨਾ। ਹਸੇ ਸੰਤ ਜੀ ਵਾਕ ਬਖਾਨਾ ॥੨੨॥
ਤੁਮਨੇ ਜਪਿਓ ਨਾਮੁ ਹਿਤ ਲਾਈ। ਤਾਂ ਮਸਤੀ ਤੁਮਰੇ ਕੋ ਆਈ।
ਮੈ ਕਿਆ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਪਿਆਰੇ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਕੌਤਕ ਸਾਰੇ ॥੨੩॥
ਪਿਖ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਧੰਨ ਅਲਾਵੈ। ਪ੍ਰਸੰਨਤ ਕਰ ਅਹੰ ਨ ਆਵੈ।
ਨਿਰ ਅਭਿਮਾਨ ਪ੍ਰੀਤ ਮਨ ਸਾਚੀ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਂ ਬਿਰਤੀ ਰਾਚੀ ॥੨੪॥
ਅਸ ਗੁਣ ਜਿਨ ਮੇ ਰਹੈ ਸਦਾਈ। ਰਹਤ ਪਿਆਰੇ ਭਗਤਿ ਕਮਾਈ।
ਗਿਆਨ ਮੇਂ ਟਿਕੇ ਬਿਰਾਗੁ ਸਰੀਰਾ। ਪ੍ਰੇਮ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਸਦ ਭਰਪੂਰਾ।੨੫।
ਗ੍ਰੀਬੀ ਸਦਾ ਜਿਨਹੁੰ ਨੇ ਧਾਰੀ। ਗਲ ਮੇਂ ਸੋਹਿਤ ਤੇਗ ਸਵਾਰੀ।
ਜੱਤ ਕਛੈਹਰਾ ਕਟ ਤਟ ਕਾਸ਼ਾ। ਕੜਾ ਹਾਥਿ ਮੇਂ ਦਾਨ ਕਰਾਸਾ ॥੨੬॥
ਸੀਸ ਕੇਸ ਮੁਖ ਸੋਹਤ ਦਾਹੜਾ। ਕੰਘਾ ਸਾਬਤ ਕੇਸੀਂ ਚਾਹੜਾ।
ਸੂਧੀ ਖੱਦਰ ਕੀ ਦਸਤਾਰਾ। ਮਸਤਕ ਲਾਲੀ ਗਿਆਨ ਉਦਾਰਾ ॥੨੭॥
ਨੇਤਰ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਮੇਂ ਰਾਤੇ। ਕਵਲ ਖਿੜੇ ਸਮ, ਚੇਹਰਾ ਮਾਤੇ।

ਸੁੰਦਰ ਬਸਤ੍ਰ ਖੱਦਰ ਪਾਏ। ਸੁਫੈਦ ਪੁਸ਼ਾਕ ਰਖੇ ਸੁਖਦਾਏ ॥੨੮॥
ਕਫਨੀ ਗਰਮੀ ਰੁਤ ਮਝਾਰੀ। ਪਹਿਰਹਿ ਸੰਗ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਸੋ ਧਾਰੀ।
ਸਰਦੀ ਮੇਂ ਗਾਤੀ ਕਬ ਸੋਹੈ। ਕਾਲੀ ਕੰਬਲੀ ਮਨ ਕੋ ਮੋਹੈ ॥੨੯॥
ਟਹਲੂਆ ਇਕ ਪਰਨਾ ਹੈ ਨਾਮੂ। ਗੜਵਾ ਸਰਬ ਲੋਹ ਅਭਿਰਾਮੂ।
ਜਲ ਪੂਰਤ ਸੰਗ ਰਾਖੈ ਸਦਹੀ। ਤੀਰ ਹਾਥ ਗਹਿ ਬਿਚਰਹਿ ਜਦ ਹੀ।੩੦।
ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਫਤੇ ਕੁਮੈਦੰ। ਮਹਾਂਮੰਤ੍ਰ ਇਕ ਜਾਨਹਿ ਵੈਦੰ।
ਛੱਤੀ ਅਖਰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੰ। ਇਕ ਓਅੰਕਾਰ ਤੇ ਲੈਕੇ ਆਦੰ ॥੩੧॥
ਮਹਾਂਮੰਤ੍ਰ ਗੁਰਮੰਤ ਮਿਲਾਈ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਚੀਤ ਧਿਆਈ।
ਅਰਥ ਗਿਆਨ ਮਹਿ ਮਨ ਕੋ ਰਾਖਾ। ਗੁਰੂ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਮੂਰਤ ਭਾਖਾ।੩੨।
ਰੂਪ ਰੰਗ ਤੇ ਰਹਿਤ ਜੋ ਸਾਚਾ। ਅਨੁਭਵ ਰੂਪ ਜਾਣ ਮਨ ਰਾਚਾ।
ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਯਾ। ਏਕ ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਅਕਥ ਧਿਆਯਾ।੩੩।
ਹਉਮੈ ਖੋਇ ਮਿਲੇ ਸੰਗ ਤਾਂਕੇ। ਗੁਣ ਬਿਅੰਤ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ਜਾਂਕੇ।
ਸਲਲਿ ਸੰਗ ਜਿਉਂ ਸਲਲਿ ਸਮਾਵੈ। ਮੁਕਤ ਬੈਕੁੰਠ ਨ ਬਾਂਛਾ ਭਾਵੈ।੩੪।
ਉਠੇ ਤਹਾਂ ਤੇ ਕਰ ਇਸ਼ਨਾਨਾ। ਛਕਿਓ ਭੋਜਨ ਭਾਵਤ ਨਾਨਾ।
ਕਰ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਰਹੇ ਚਿਰ ਤਾਂਈ। ਫੇਰ ਦੀਵਾਨ ਗੁਰੂ ਕੋ ਲਾਈ ॥੩੫॥
ਕੀਰਤਨ ਕਰਿਓ ਮਨ ਮੁਦ ਹੋਈ। ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ ਬਿਰਤ ਟਿਕ ਸੋਈ।
'ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਪ੍ਰਿਅ ਬਚਨ ਤੁਹਾਰੇ'। ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਰਾਗੁ ਉਚਾਰੇ ॥੩੬॥
ਭਿੰਡਰਾਂ ਮੇਂ ਇਕ ਕੂਪ ਸਵਾਰਾ। ਬਉਲੀ ਲਾਈ ਬੀਚ ਉਜਾਰਾ।
ਸੁੰਦਰ ਚਉਬਾਰੇ ਬਹੁ ਸਾਜੇ। ਸੈਰ ਹੇਤ ਗਏ ਸੰਤ ਬਿਰਾਜੇ ॥੩੭॥
ਨੇੜੇ ਨਗਰ ਨ ਕੋਊ ਭਾਈ। ਦੂਰ ਦੂਰ ਇਕਾਂਤ ਦਿਖਾਈ।
ਪਰਚਿਓ ਮਨ ਤਹਿ ਰਹਿਣੇ ਲਾਗੇ। ਸਿਮਰਨ ਮੇਂ ਮਨੁ ਜਾਂਕੋ ਪਾਗੇ।੩੮।
ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਬਾਵਲੀ ਪਾਨੀ। ਖੜੇ ਰਹਿਤ ਥੇ ਕਰਤ ਬਿਹਾਨੀ।
ਦਿਨੇ ਨਿਕਲ ਚਉਬਾਰੇ ਮਾਹੀ। ਰਹਿ ਕੱਲੇ ਗੁਰ ਮੇਂ ਹਿਤ ਲਾਹੀ।੩੯।
ਸੰਤ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਭੋਜਨ ਲਿਆਵੈ। ਆਠ ਪਹਿਰ ਮੇਂ ਇਵੇਂ ਬਿਤਾਵੈ।

ਲਿਵਲਾਗੀ ਸਦ ਮਸਤ ਰਹੰਤੇ। ਬੋਲਨ ਮਿਲਨ ਨ ਕਿਸੇ ਕਰੰਤੇ ॥੪੦॥
ਕਈ ਲੋਕ ਜਿਨ ਨਾਹੀ ਭੇਤਾ। ਆਖੈ ਕੌਨ ਰਹੈ ਕਿਸ ਹੇਤਾ।
ਕੋ ਡਾਕੂ ਕੋ ਚੋਰ ਪਛਾਨੈ। ਕੋ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੰਤਨ ਕੋ ਮਾਨੈ ॥੪੧॥
ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਆਦਮ ਪੁਰ ਵਾਲਾ। ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨੇ ਆ ਤ੍ਰਿਕਾਲਾ।
ਰਹਿਓ ਰਾਤ ਕੋ ਬੈਠਾ ਪਾਸੀ। ਸਰਪ ਏਕ ਤਬ ਆਯੋ ਤਾਸੀ ॥੪੨॥
ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਚੌਫੇਰੇ ਫਿਰਿਆ। ਆਗੇ ਚਰਨਾਂ ਨਿਕਟ ਸੋ ਥਿਰਿਆ।
ਸੰਤ ਅਡੋਲ ਗੁਰੂ ਰਸ ਮਾਤੇ। ਸ਼ਾਂਤ ਹੇਤ ਟਿਕਯੋ ਥਾ ਆਤੇ ॥੪੩॥
ਪੇਖ ਰਹਿਓ ਗੁਰਦਿਆਲ ਜੋ ਹਰੀ। ਸਰਪ ਊਪਰੇ ਆਵਤ ਚਰੀ।
ਭਾਜਿਓ ਤਹਿਤੇ ਰਹਿਓ ਨ ਪਾਸੇ। ਆਯੋ ਜਹਾਂ ਸਿੰਘ ਗਨ ਬਾਸੇ॥੪੪॥
ਸਰਪ ਘੜੇ ਮੇਂ ਨੈਹਰ ਭਿਜਾਯੋ। ਸੰਤ ਰਹੇ ਨਿਰਭੈ ਮਨ ਲਾਯੋ।
ਕੇਤਕ ਦਿਨ ਜਬ ਜਲ ਮੇਂ ਥਿਰੇ। ਸੰਗਤਿ ਦਰਸ਼ਨ ਕੇ ਹਿਤ ਫਿਰੇ।੪੫।
ਬਾਰੰਬਾਰੀ ਅਰਜ ਕਰੰਤੇ। ਇੰਦਗੜ੍ਹ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੰਤੇ।
ਕਬ ਭੋਜਨ ਕੋ ਕਰਹਿ ਤਿਆਰੀ। ਆਣ ਛਕਾਵਹਿ ਬਿਨੈ ਉਚਾਰੀ।੪੬।
ਬੈਹਣੀਵਾਲ ਕੇ ਸੇਵ ਕਰੰਤੇ। ਨਿਸਦਿਨ ਦਰਸ਼ਨ ਕੋ ਚਿਤਵੰਤੇ।
ਛੋਟਾ ਦਾਯਾ ਸੇਵਾ ਕਰਹੀ। ਭਿੰਡਰ ਕੇ ਨਰ ਦਰਸ ਨਿਹਰਹੀ ॥੪੭॥
ਮਿਲਕੇ ਸਿੰਘਨ ਕਹਾ ਸੋ ਆਈ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੋ ਕਰੈਂ ਪੜ੍ਹਾਈ।
ਸੁਣ ਸਭ ਕੀ ਮਰਜ਼ੀ ਤਬ ਆਏ। ਬਾਹਰ ਛੱਪਰ ਜਹਾਂ ਬੰਧਾਏ ॥੪੮॥
ਭੋਰਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕਾ ਪਾਯਾ। ਬੈਠ ਇਕਾਂਤ ਜਪੁ ਪਾਠ ਕਰਾਯਾ।
ਸਭ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਅਧਕ ਹੀ ਕਰਤੇ। ਸਿਮਰਨ ਮੇਂ ਦਿਨ ਰਾਤੀਂ ਬਰਤੇ॥੪੯॥
ਏਕ ਖੂਹੀ ਤਹਿ ਪਾਸ ਲਗਾਈ। ਪਾਨ ਕਰਹਿ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਈ।
ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਤਹਿ ਆਏ ਰਹੈ। ਮਿਲਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਸ ਕਹੈ ॥੫੦॥
ਲੰਗਰ ਘਰ ਤੇ ਹੋਇ ਤਿਆਰਾ। ਛਕਹਿ ਸੰਗਤਾਂ ਰੁਚੀ ਅਹਾਰਾ।
ਦੂਧ ਦਹੀਂ ਕੀ ਕਮੀ ਨ ਕਾਈ। ਬਸਤ੍ਰ ਮਿਲੈ ਸਬਦੇ ਪਹਿਰਾਈ ॥੫੧॥
ਪੈਂਤੀ ਸਾਲ ਕੀ ਉਮਰ ਸੋ ਤਾਂਹੀ। ਉਨੀਂ ਸੌ ਚੁਹੱਤ੍ਰ ਕੇ ਮਾਂਹੀ।

ਮੱਘਰ ਚਾਰ ਹੁਤੇ ਦਿਨ ਲਾਂਹੀ। ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਕਰਾਯੋ ਵਾਂਹੀ ॥੫੨॥
ਸੋਮਵਾਰ ਦਿਨ ਕਰ ਅਰਦਾਸਾ। ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਾ।
ਕੀਰਤਨ ਕੈ ਪੁਨਿ ਆਨੰਦ ਹੋਈ। ਕਥਾ ਅਰੰਭ ਗਿਆਰਵੀਂ ਲੋਈ॥੫੩॥
ਨਿਤ ਕਥਾ ਹੋਵਣ ਫਿਰ ਲਾਗੀ। ਪੜੈ ਵਿਦਿਆ ਜੋ ਵਡਭਾਗੀ।
ਸਿਮਰਹਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਤਿਨਾਮਾ। ਛਕਿਓ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਭਨ ਅਭਿਰਾਮਾ।੫੪।
ਹਰਿਨਾਮ ਸਿੰਘ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਭਨ। ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਰੋਡੇ ਆਦਿਕ ਗਨ।
ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਤੇ ਹਰਿ ਹੈ ਤੇਜਾ। ਸੰਤਾ ਸਿੰਘ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਭੇਜਾ ॥੫੫॥
ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਮੋਹਣ ਹਰੀ। ਸੇਲਬ ਰਾਹ ਮਸਤਾਨਿ ਨਿਹਰੀ।
ਗੁਰਦਿਤ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮੀ ਗੁਰ ਪਿਆਰਾ। ਇਤਿਆਦਿਕ ਛੱਬੀਗਿਣ ਸਾਰਾ।੫੬।
ਏਹੁ ਪੜਤੇ ਮਿਲਕੈ ਸਮਦਾਈ। ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਆਪ ਪੜਾਈ।
ਕੇਤਕ ਦਿਨੰ ਇਉਂ ਕਰ ਸੰਗਾ। ਰਹੈ ਸੰਤ ਜੀ ਰੂਪ ਅਨੰਦਾ ॥੫੭॥
ਪਾਸ ਛੱਪੜ ਇਕ ਬਣਾ ਮਹਾਨਾ। ਰਹੇ ਸੱਪ ਜਿਹ ਕਾਲਾ ਬਾਨਾ।
ਆਨ ਕਿਨਾਰੇ ਸੰਤ ਜੋ ਬੈਸੇ। ਰਾਤਿ ਇਕ ਵਜੇ ਬਾਦਲ ਹੈਸੇ ॥੫੮॥
ਬੈਠਿਆਂ ਪਾਸ ਸਰਪ ਚਲ ਆਯਾ। ਫਣ ਉਠਾਇ ਕੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਯਾ।
ਸੁਖਮਨੀ ਤਬ ਊਚੀ ਪੜਤੇ। ਸੁਣਤੋ ਰਹਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਮਨ ਬੜਤੇ ॥੬੦॥
ਭੋਗ ਸੁਖਮਨੀ ਜਬਹੂੰ ਪਾਯਾ। ਮਰਿਓ ਤਬਹੀ ਪੇਖਿ ਹਿਲਾਯਾ।
ਜੋਨ ਹੈ ਛੂਟੀ ਇਉਂ ਤਿਸ ਕੇਰੀ। ਦਿਨੇ ਲੋਕ ਪਿਖ ਡਰੈ ਘਨੇਰੀ ॥੬੧॥
ਸਿੰਘਨ ਜਾਇ ਤਿਸੇ ਦਫਨਾਯੋ। ਪੇਖ ਅਚਰਜ ਸਭੇ ਬਿਸਮਾਯੋ।
ਗੁਰਬਾਣੀ ਪੜਤੇ ਇਸ ਰੀਤੀ। ਟੇਢੀ ਜੋਨੀ ਮੁਕਤੀ ਕੀਤੀ ॥੬੨॥
ਫਿਰ ਬਾਵਲੀ ਮੇਂ ਦਿਨ ਕੋ ਆਈ। ਸੰਥਾ ਦੇਵੈਂ ਸੁਭਾ ਕਰਾਈ।
ਰਾਤੀ ਸੰਗਤਿ ਮੇਂ ਬਿਸਰਾਮੈ। ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੈ ਤਿਸ ਲਿਵ ਕੋ ਲਾਮੈ ॥੬੩॥
ਕਿਸ਼ਨ ਪੁਰਾ ਤਹਿ ਕੋਸ ਕੁ ਚਾਰੀ। ਸਰੂਪ ਸਿੰਘ ਕੀ ਜ਼ੈਲ ਜੋ ਸਾਰੀ।
ਤਾਕੀ ਪੋਤ੍ਰੀ ਕੋ ਆਨੰਦਾ। ਕਰਾਵਣ ਹੇਤ ਬੁਲਾਏ ਚੰਦਾ ॥੬੪॥
ਸੰਤ ਗਏ ਤਿਹ ਪੁਰ ਕੇ ਮਾਹੀ। ਪੰਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਿੰਘ ਸੰਗ ਤਾਹੀ।

ਕੀਰਤ ਕਰਹਿ ਦਿਵਾਨ ਲਗਾਯੋ। ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਸਭ ਸੰਗ ਸੁਹਾਯੋ।੬੫।
ਕਥਾ ਤਬੈ ਸਬ ਪੜੈ ਪਿਆਰੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਜਿਓ ਤਹਾਂ ਅਪਾਰੇ।
ਧਿਆਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆ।ਸਾਹਿਬ ਕੁਰ ਸੰਗ ਛਕਣਾ ਕੀਆ।੬੬।
ਹੁਕਾ ਅਫੀਮ ਤਿਆਗੇ ਸਾਰੇ। ਕੁੰਦਨ ਸੋਨਾ ਬਣਿਓ ਨਿਹਾਰੇ।
ਅੱਸੀ ਸਿੰਘਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਲੀਨਾ। ਆਨੰਦ ਕਰਾਯੋ ਸੁਖ ਸਭ ਦੀਨਾ ॥੬੭॥
ਰਹਿਤ ਉਮਰ ਤਕ ਸਭਹੀ ਰਾਖੀ। ਨਾਮੁ ਜਪੈਂ ਗੁਰ ਕੇ ਅਭਿਲਾਖੀ।
ਦਰਸ਼ਨ ਤਬ ਸੂਰਜ ਜਿਉਂ ਕੀਆ।ਮਨ ਕਵਲ ਖਿੜ ਧਿਆਨ ਧਰੀਆ।੬੮।
ਆਏ ਇੰਦਗੜ ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਹਾਰਾ। ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਸੰਗਤਾਂ ਤਾਰਾ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਾਯੋ ਸੰਗਾ। ਤੇਤੀ ਸਿੰਘ ਭਏ ਮਨ ਰੰਗਾ ॥੬੯॥
ਜੀਵ ਕੌਰ ਬ੍ਰਿਧ ਬੀਬੀ ਏਕਾ। ਨਾਮ ਜਪੈ ਜੋ ਸਹਿਤ ਬਿਬੇਕਾ।
ਪ੍ਰੇਮ ਅਕਾਲ ਕੇ ਮੇਂ ਸਦ ਰੰਗੀ। ਸੇਵਾ ਲੰਗਰ ਮੇਂ ਕਰ ਚੰਗੀ ॥੭੦॥
ਬੈਹਿਣੀ ਵਾਲ ਆਣ ਕੈ ਥਿਰੇ। ਸੰਗਤਿ ਅਧਿਕ ਨਿਹਾਲ ਸੁ ਕਰੇ।
ਛੱਤੀ ਸਿੰਘਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਯਾ। ਛੋਟੇ ਦਾਇੇ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਯਾ ॥੭੧॥
ਪੰਝੀ ਸਿੰਘਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਯਾ। ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਖਾਯਾ।
ਕੋਕਰੀ ਖੁਰਦ ਗਏ ਮਨ ਚਾਹਾ। ਬੱਤੀ ਸਿੰਘ ਸਜੇ ਹਿਤ ਲਾਹਾ ॥੭੨॥
ਬਡੀ ਕੋਕਰੀ ਆਣ ਬਿਰਾਜੇ। ਸੇਵੇ ਧਿਆਨ ਸਿੰਘ ਹਿਤ ਸਾਜੇ।
ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਕੇਹਰ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮੀ। ਸੇਵਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਹਿਤ ਖੇਮੀ।੭੩।
ਜਿੱਤਵਾਲ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਯੋ। ਚੇਤ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮੀ ਮਨ ਭਾਯੋ।
ਤੀਸ ਸਿੰਘ ਛਕ ਸੁਧਾ ਸਿਆਨੇ। ਗਾਵਤ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਮਹਾਨੇ ॥੭੪॥
ਤਲਵੰਡੀ ਮੇਂ ਲਾਇ ਦੀਵਾਨਾ। ਸੈਂਤੀ ਮਾਈ ਭਾਈ ਜਾਨਾ।
ਗੁਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਭਏ ਨਿਹਾਲਾ। ਧੰਨ ਜਨਮ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਾ।੭੫।
ਬੱਡੂਵਾਲ ਸੰਤ ਚਲ ਆਏ। ਬਹੁ ਸੰਗਤਿ ਨਿਹਾਲ ਕਰਾਏ।
ਪੈਂਤੀ ਸਿੰਘਨ ਸੁਧਾ ਛਕਾਯਾ। ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਮਨ ਕੇ ਭਾਯਾ ॥੭੬॥
ਮੋਨਾਮੇਂ ਮੇਂ ਆਣ ਬਿਰਾਜੇ। ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਸੌ ਗਾਜੇ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਾਈ ਭਾਈ ਪੀਆ। ਸਿਮਰਨ ਮੇਂ ਸਭਹੂੰ ਚਿਤ ਦੀਆ ॥੭੭॥
ਗੁਰ ਛੇਵੇਂ ਕੋ ਥਾਨ ਨਿਹਾਰਾ। ਪਾਵਨੁ ਹੋਇ ਮਨ ਸ਼ਰਧਾ ਵਾਰਾ।
ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪਾਵਣ ਹਿਤ ਭਾਖਾ। ਸੰਗਤਿ ਕੀ ਹੋਈ ਅਭਿਲਾਖਾ ॥੭੮॥
ਉਗਰਾਹੀ ਕੋ ਕਰਨੇ ਲਾਗੇ। ਸੰਤ ਲੋਹਗੜ ਆ ਅਨੁਰਾਗੇ।
ਬਡ ਦੀਵਾਨ ਸਜਿਓ ਦੁਤਿ ਵਾਰਾ। ਚਾਲੀ ਨਰ ਕੋ ਸੁਧਾ ਪਿਵਾਰਾ।੭੯।
ਧਰਮ ਕੋਟ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਹਾਰਾ। ਲਾਯੋ ਆਣ ਦੀਵਾਨ ਸੋ ਭਾਰਾ।
ਨੱਬੇ ਸਿੰਘ ਸਭੀ ਨਰ ਭਏ। ਬਾਣੀ ਵਖਯਾਨ ਜਿਨਹੁ ਸੁਣ ਲਏ ॥੮੦॥
ਤ੍ਰਖਾਣ ਵੱਧ ਆਏ ਕਰ ਪਿਆਰਾ। ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਭਲੇ ਸੁਣ ਸਾਰਾ।
ਅਣੇਖ ਸਿੰਘ ਬਹੁ ਪ੍ਰੇਮੀ ਬੰਦਾ। ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਘਰੋਂ ਸਭ ਦਿੰਦਾ ॥੮੧॥
ਬ੍ਰਹਮ ਦਾਸ ਉਦਾਸੀ ਏਕਾ। ਕਾਂਸ਼ੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਪੜ ਟੇਕਾ।
ਸੁਣੀ ਕਥਾ ਰਸ ਵਾਲੀ ਜਬਹੀ। ਖੋਇ ਮਾਣ ਚਰਣੀ ਪਰ ਤਬਹੀ।੮੨।
ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੇ ਭੇਤੁ ਜਿਤਾਇਏ। ਖੋਲ ਖੋਲ ਕੇ ਸੰਤ ਸੁਣਾਇਏ।
ਧੰਨ ਮਾਲਵਾ ਭੂਮੀ ਗਾਯੋ। ਹਰਿ ਰਸ ਦੇ ਸੰਗਤਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਯੋ ॥੮੩॥
ਕਠੋਰੁ ਰਿਦੇ ਭੀ ਸ਼ਾਂਤਿ ਸਮੇਤਾ। ਹੋਵਤ ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੁਣ ਲੇਤਾ।
ਕੀਰਤਨ ਕਰੈਂ ਮਨ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਸੰਤਾ।ਸੀਸ ਦੇਇ ਗੁਰ ਮਿਲ ਭਗਵੰਤਾ।੮੪।
ਤਾਂ ਭੀ ਸਸਤਾ ਜਾਣੋ ਪਿਆਰੇ। ਸਾਦਿਕ ਸ਼ਾਹ ਫਕੀਰ ਨਿਹਾਰੇ।
ਸੁਣਕੇ ਸ਼ਬਦ ਮਸਤ ਹੋ ਗਯੋ। ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲਾ ਜਿੱਤਵਾਲ ਤੇ ਅਯੋ।੮੫।
ਹੋ ਅਲਮਸਤ ਖੜਾ ਤਬ ਹੋਯੋ। ਧੰਨ ਜਨਮ ਕਹਿ ਬਹੁਤੋ ਰੋਯੋ।
ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਫਕੀਰੀ ਕੀਤੀ। ਸਫਲੀ ਭਈ ਆਜ ਮੈ ਗੀਤੀ ॥੮੬॥
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਧੰਨ ਤੇ ਸਿੱਖ ਹੈ ਧੰਨਾ। ਜਿਨ ਏਹੁ ਪ੍ਰੇਮ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਮੰਨਾ।
ਇਉ ਕਹਿ ਤਲੇ ਗਿਰਿਓ ਸੁਧ ਖੋਈ। ਚੜੀ ਖੁਮਾਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗੋਈ।੮੭।
ਲੋਕ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਆਏ ਸਾਰੇ। ਛਕਿਓ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਨ ਕੋ ਵਾਰੇ।
ਸੌ ਸਿੰਘ ਸਜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਤਾਹੀ। ਭਾਖੇ ਧੰਨ ਸੰਤ ਜੀ ਆਹੀ ॥੮੮॥
ਆਏ ਫੇਰ ਦੁਆਬੇ ਮਾਹੀ। ਖਹਿਰੇ ਪਿੰਡ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਹੀ।

ਭਏ ਸਰਦਾਰ ਤਹਾਂ ਅਨੁਸਾਰੀ । ਸਣ ਪ੍ਰਵਾਰ ਕਰੀ ਨਿਜ ਤਿਆਰੀ ।੮੯।
ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ ਬਰਕਤ ਗਿਆਨੀ । ਸਭ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਿਓ ਮਹਾਨੀ ।
ਬ੍ਰਹਮ ਗਜ਼ਾਨ ਕੀ ਚਰਚਾ ਹੋਈ । ਭੇਦ ਵਾਦ ਕੋ ਦੀਆ ਖੋਈ ॥੯੦॥
ਵਾਪਸ ਜਗਰਾਵਾਂ ਕੋ ਆਏ । ਲਗੇ ਦੀਵਾਨ ਸਭਨ ਸੁਖ ਪਾਏ ।
ਇਕਾਸੀ ਸਿੰਘਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆ । ਧੰਨ ਸੰਤ ਉਪਕਾਰੀ ਹੀਆ ॥੯੧॥
ਆਇ ਅਖਾੜੇ ਲਾਇ ਦੀਵਾਨੰ । ਕਥਾ ਕਰੀ ਬਡ ਰਸ ਕੀ ਖਾਨੰ ।
ਸਿੰਘ ਪੰਚਿ ਸੌ ਬਿਨੈ ਬਖਾਨੀ । ਦੇਵਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੰਤ ਗਿਆਨੀ ॥੯੨॥
ਇਕ ਭੁਜੰਗੀ ਤਹਾਂ ਬਿਰਾਜੈ । ਬੁੰਗਾ ਖੇਤ ਪਛਮ ਮੇਂ ਰਾਜੈ ।
ਤਹਾਂ ਸੰਤ ਜੀ ਕਾ ਬਿਸਰਾਮਾ । ਗੁਰਬਚਨ ਹਰੀ ਕੀਨੀ ਪ੍ਰਣਾਮਾ ॥੯੩॥
ਤੰਬੂ ਸੁੰਦਰ ਤਹਾਂ ਲਗਾਯੋ । ਪਲਘ ਨਿਵਾਰੀ ਬਸਤ੍ਰ ਵਿਛਾਯੋ ।
ਦਰੀ ਆਦਿ ਬੱਲੇ ਵਿਛਵਾਈ । ਬੈਠੀ ਸੰਗਤਿ ਆਣ ਸਬਾਈ ॥੯੪॥
ਸੰਤ ਪਲੰਘ ਕੇ ਊਪਰ ਰਾਜੇ । ਬਚਨ ਗਿਆਨ ਕੇ ਸੁਨੈ *ਅਗਾਜੇ ।
ਬੈਸੇ ਭੋਜਨ ਸੁੰਦਰ ਆਯੋ । ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਨੇ ਭਲੇ ਸੋ ਪਾਯੋ ॥੯੫॥
ਸਭ ਅਪਨੇ ਥਾਂ ਮੈ ਬਿਸਰਾਮੇ । ਚੰਦਰਮਾ ਚਾਦਨ ਉਜਲ ਤਾਮੇ ।
ਸੰਤ ਇਕਾਂਤ ਬੈਸੇ ਜਬ ਪੇਖੇ । ਗੁਰੂ ਬਚਨ ਆਯੋ ਮਨ ਲੇਖੇ ॥੯੬॥
ਬੰਦਨ ਕਰ ਕੈ ਬੈਸ ਅਗਾਰੀ । ਪੁੰਨਿਆਂ ਵਿਸਾਖ ਦਿਨ ਬੁਧਵਾਰੀ ।
ਸੰਤ ਪੇਖ ਕੇ ਭੇ ਪ੍ਰਸੰਨਾ । ਆਉ ਭੁਜੰਗੀ ਪ੍ਰੇਮ ਉਪੰਨਾ ॥੯੭॥
ਕਿਮ ਆਯੋ ਕਹੁ ਸਭ ਬ੍ਰਿਤਾਤਾ । ਜਾਗੇ ਭਾਗ ਗੁਰੂ ਰਸ ਮਾਤਾ ।
ਕਿਤਨੀ ਬਾਣੀ ਕੰਠ ਤੁਮਾਰੇ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਿਆ ਹੈ ਕਹੁ†ਵਾਰੇ ॥੯੮॥
ਮਾਤਾ ਪਿਤ ਕਾ ਨਾਮ ਸੁਨਾਵੋ । ਪ੍ਰੇਮ ਅਧਿਕ ਕਿਮ ਭਯੋ ਜਤਾਵੋ ।
ਕੀਰਤ ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਕੈ ਨਾਹੀ । ਸਕਲ ਵਾਰਤਾ ਕਹੁ ਹਮ ਪਾਹੀ ॥੯੯॥
ਦੁਇ ਕਰ ਜੋਰੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈ । ਸੰਤ ਚਰਨ ਪਰਸੇ ਮਨ ਲਾਈ ।
ਗੁਰੂ ਬਚਨ ਸਿੰਘ ਬਿਨੈ ਮਹਾਨੀ । ਤੁਮ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਭ ਜਾਨੀ ।੧੦੦

*ਪ੍ਰਗਟ । †ਬਾਲਕੇ ।

ਦਰਸ਼ਨ ਚਾਹਤ ਮੈਂ ਅਬਿਨਾਸੀ । ਜਾਂ ਤੇ ਆਯੋ ਆਪ ਕੇ ਪਾਸੀ ।
ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵਾ । ਗੁਰ ਦਸਮੇਸ਼ ਕੋ ਦਰਸ਼ਨ ਲੇਵਾ ।੧੦੧।
ਪ੍ਰੇਮ ਆਪਕੇ ਦਰਸ ਤੇ ਪਾਯੋ । ਮਨ ਲੀਨੋ ਤੁਮ ਖਿੱਚ ਤਾਂ ਆਯੋ ।
ਭਾਗ ਜਗਾਵਨ ਹਾਰੇ ਆਪੇ । ਮਸਤ ਕਰੋ ਗੁਰ ਰਸ ਮੈਂ ਬਿਆਪੇ ।੧੦੨।
ਦੇਵਹੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਮਿਲਾਈ । ਇਸ ਹਿਤ ਆਯੋ ਸੰਤ ਸਹਾਈ ।
ਮਨ ਤਨ ਅਰਪਿਓ ਤੁਮਰੇ ਆਗੇ । ਕਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹਰਿ ਕੀ ਲਿਵਲਾਗੇ ।੧੦੩।
ਪੰਜ ਗ੍ਰੰਥੀ ਕੰਠ ਕਰਾਈ । ਪੜਤ ਚਿੱਤ ਦੈ ਨਿਤ ਬਣਾਈ ।
ਪੰਚ ਬਾਣੀਆਂ ਸੰਗ ਮਿਲਾਈ । ਰਹੇ ਇਕਾਂਤ ਇਸ ਬੁੰਗੇ ਥਾਈ ।੧੦੪।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅਜੇ ਨ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੁ ਪੀਆ । ਦੇਵਹੁ ਆਪ ਚਾਹਿਤੋ ਜੀਆ ।
ਹੱਥੀਂ ਅਪਣੀ ਆਪ ਛਕਾਵਹੁ । ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਮੈਂ ਮਿਲ ਭਾਵਹੁ ।੧੦੫।
ਮਾਤਾ ਨਾਮ ਆਨੰਦ ਕੌਰ ਜਾਨੋ । ਜਪਤੀ ਜਾਪੁ ਗੁਰੂਪੁਰਿ ਪਿਆਨੋ ।
ਭਾਈ ਰੂੜ ਸਿੰਘ ਪਿਤ ਨਾਵਾ । ਬ੍ਰਹਮੇ ਗ੍ਰੰਥੀ ਗੁਰ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ।੧੦੬।
ਭ੍ਰਾਤਾ ਬਡੋ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪੂਰਾ । ਹਜ਼ਾਰਾ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਜਿਸ ਰੂਰਾ ।
ਜੋ ਭੋਜਨ ਕੋ ਥਾ ਬਰਤਾਵਤ । ਸੋ ਗੁਰਬਾਨੀ ਮੈਂ ਮਨ ਲਾਵਤ ॥੧੦੭॥
ਤਾਯਾ ਕਾਹਨ ਸਿੰਘ ਮਮ ਰਾਗੀ । ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਅਨੁਰਾਗੀ ।
ਮੈਂ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪੜਨੇ ਲਾਗਾ । ਇਨਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜੋ ਬਡਭਾਗਾ ।੧੦੮।
ਜਬ ਮੈਂ ਪਾਠ ਗੁਰਬਾਣੀ ਆਵਾ । ਕਰਤੋ ਰਿਹਾ ਰਾਤ ਦਿਨ ਭਾਵਾ ।
ਮੋਕੋ ਸ਼ਾਂਤੀ ਆਵਨ ਲਾਗੀ । ਕ੍ਰੋਧ ਈਰਖਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਭਾਗੀ ॥੧੦੯॥
ਪ੍ਰੇਮ ਅਧਿਕ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਤੇ ਭਯੋ । ਹਿਰਦੇ ਨਿਵਾਸ ਬਾਣੀ ਗੁਰ ਕਯੋ ।
ਕੀਰਤਨ ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਹਿਤ ਲਾਈ । ਤੁਮਰੀ ਆਇ ਪਯੋ ਸ਼ਰਨਾਈ ।੧੧੦।
ਮਨ ਟਿਕ ਗਯੋ ਕਥਾ ਜਬ ਸੁਨੀ । ਕੀਰਤ ਕੀ ਰਸਦਾਇਕ ਧੁਨੀ ।
ਸਕਲ ਵਾਰਤਾ ਕਹਿ ਮੈਂ ਦੀਨੀ । ਦਰਸ਼ਨ ਕਾਂਖਾ ਮਨ ਮਸਕੀਨੀ ।੧੧੧।
ਸੰਤ ਹਸੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਤਬ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਹੁ ਸਵੇਰੇ ਹੀ ਅਬ ।
ਸਤ ਬਚਨ ਕਹਿ ਸੁਧਾ ਪਿਆਵੋ । ਮਨ ਕੋ ਦਰਸ਼ਨ ਹਰੀ ਕਰਾਵੋ ।੧੧੨।

ਸੰਤਾਂ *ਮਹਾਂ ਮੰਤ੍ਰ ਦ੍ਰਿੜਾਯੋ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੰਤ੍ਰ ਚਿਤ ਲਾਯੋ।
ਮਨ ਕੇ ਸੰਗ ਉਚਾਰੇ ਆਪੇ। ਸੁਣੇ ਅੰਤਰ ਧੁਨਿ ਏਕੋ ਬਿਆਪੇ ॥੧੧੩॥
ਹਿਰਦੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਕੋ ਲਾਈ। ਜਪੁ ਗੁਰਮਤਿ ਹਉਮੈ ਨਸ ਜਾਈ।
ਮਨ ਕੀ ਲਿਵ ਲਾਵੋ ਮਮ ਪਿਆਰੇ। ਭਾਣਾ ਮੰਨਹੁ ਰਹਹੁ ਸੁਖਾਰੇ।੧੧੪।
ਇਉਂ ਕਹਿ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟ ਤੇ ਦੇਖਾ। ਹਾਥ ਮਸਤਕ ਤੇ ਰਾਖ ਬਿਸੇਖਾ।
ਬੋਲੇ ਮੁਖ ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ। ਰਚ ਗਯੋ ਸੁਣਤੇ ਕਾਜ ਪੂਰੂ ਹੈ ॥੧੧੫॥
ਬਿਆਪਿਕ ਬਿਖੈ ਤਬੈ ਲਿਵਲਾਈ। ਲਗੀ ਅਡੋਲ ਚਿੰਤ ਬਿਸਰਾਈ।
ਤਨ ਕੀ ਸੁਧ ਭੂਲੀ ਤਿਸ ਵਾਰੀ। ਬੈਠਿਓ ਬੀਤੀ ਰਾਤੀ ਸਾਰੀ ॥੧੧੬॥
ਸੰਤ ਬਿਰਾਜੇ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਏ। ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਰਾਤੀ ਰਹਿ ਨ੍ਹਾਏ।
ਧਿਆਨ ਸਰੂਪ ਅਚੁਤ ਟਿਕਾਯੋ। ਲਗੇ ਦੀਵਾਨ ਸੰਗਤੀ ਆਯੋ ॥੧੧੭॥
ਜਾਇ ਦੀਦਾਰ ਗੁਰੂ ਕਾ ਕੀਆ। ਸੀਸ ਝੁਕਾਇ ਬੰਦ ਕਰ ਹੀਆ।
ਬੈਠੇ ਤਾਬਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇਰੀ। ਕਥਾ ਕਰਤ ਭੇ ਖੋਵਤ ਮੇਰੀ ॥੧੧੮॥
ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਤਨ ਸੁਧ ਪਾਈ। ਕਰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਗਯੋ ਸੁਣ ਜਾਈ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਿਆਰ ਕਰਾਵਨ ਲਾਗੇ। ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਮਿਲ ਬਡ ਭਾਗੇ੧੧੯।
ਸੰਤ ਆਪ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਗਿਆਨੀ। ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮੀ ਮਨ ਬਾਨੀ।
ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਹਰਿਨਾਮ ਬਿਰਾਗੀ।ਈਸ਼ਰ ਸਿੰਘ ਹੰਗਤਾ ਤਿਆਗੀ।੧੨੦।
ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਰਸਬੀਰ ਸਮੇਤਾ। ਪਿਆਰੇ ਪੰਚ ਭਗਤਿ ਗੁਰ ਹੇਤਾ।
ਗ੍ਰੰਥੀ ਧਿਆਨ ਸਿੰਘ ਰਸ ਸ਼ਾਂਤੀ।ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਉਮਰ ਬਿਹਾਤੀ।੧੨੧।
ਗਾਤ੍ਰੇ ਸਭ ਕਿਰਪਾਨ ਸਜਾਤੇ। ਪੰਚ ਕਕਾਰ ਰਾਖਤ ਦਿਨ ਰਾਤੇ।
ਰਹਿਤ ਗੁਰੂ ਕੀ ਜਿਨਹੁ ਪਿਆਰੀ।ਗਿਆਨ ਭਗਤਿ ਬੈਰਾਗ ਸੋ ਧਾਰੀ।੧੨੨।
ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਭਯੋ ਤਿਆਰਾ। ਗਾਤਰੇ ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਤਬ ਧਾਰਾ।
ਕਟ ਕਛੈਹਰਾ ਕੰਘਾ ਕਰਾ। ਸਾਬਤ ਸੂਰਤ ਕੇਸਾਂ ਧਰਾ ॥੧੨੩॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਜਾਇ ਕਰੀ ਅਰਦਾਸਾ। ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਾ।

*ਛਤੀ ਅਖਰਾ।

ਗੁਰੂ ਬਚਨ ਸਿੰਘ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀਆ।ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਫਤੇ ਬੁਲੀਆ।੧੨੪।
ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਆਪ ਛਕਾਯੋ। ਮਸਤਾਨਾ ਛਕ ਕੇ ਮਨ ਭਾਯੋ।
ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਰਖਾਯੋ।ਵਾਕ ਗੁਰੂ ਕਾ ਜਿਉਂ ਤਬ ਆਯੋ।੧੨੫।
ਦਰਸ਼ਨ ਚਾਹਿਤ ਥਾ ਅਬਿਨਾਸੀ। ਪੂਰੀ ਕਰੀ ਸੰਤ ਅਭਿਲਾਸੀ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤੇ ਲਿਵ ਦੀਨ ਲਗਾਈ।ਮਿਲਹੈਂ ਫੇਰ ਸਮਾਂ ਜਬ ਆਈ।੧੨੬।
ਇਉਂ ਕਹਿ ਸਭ ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀਆ। ਪੰਜ ਸੌ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਛਕ ਲੀਆ।
ਤੀਸ ਮਾਈਆਂ ਨੇ ਛਕ ਲੀਨਾ। ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਸੰਤ ਕਾ ਕੀਨਾ ॥੧੨੭॥
ਆਪ ਰਹਿਤ ਸਭ ਕੋ ਰਖਵਾਈ। ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜਾਨਹੁ ਮਨ ਲਾਈ।
ਚਲੇ ਤਬ ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਹਾਰੀ। ਮੋੜੇ ਬਿਬਸ ਆਵੈ ਪਿਛਵਾਰੀ।੧੨੮।
ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਉਪਾਯਾ। ਵਿਛੁੜਾ ਮਨ ਮੇਲਿਓ ਕਰ ਦਾਯਾ।
ਰਹੇ ਗ੍ਰਿਹ ਹੀ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਮਾਵੋ।ਦੀਆ ਮੋੜ ਕਰ ਬੰਦਨ ਜਾਵੇ ॥੧੨੯॥
ਆਏ ਮਾਣੂ ਕੇ ਤਬ ਪਿਆਰੇ। ਕਰ ਸੰਥਾ ਗੁਰ ਜਸਹਿ ਉਚਾਰੇ।
ਚਾਲੀ ਸਿੰਘਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਈ। ਨਥੋਂਵਾਲ ਪਹੂਚੇ ਏਈ ॥੧੩੦॥
ਬਾਬਾ ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਪਿਆਰਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਇ ਬਤੀਆਂ ਤਾਰਾ।
ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਕੀ ਕੁਟੀ ਬਿਰਾਜੇ। ਲੰਗਰ ਅਧਿਕ ਸੁਹਾਵਤ ਸਾਜੇ।੧੩੧।
ਆਏ ਰਾਏ ਕੋਟ ਧਰ ਭਾਊ। ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਸੰਗਤਾਂ ਚਾਊ।
ਸੱਤਰ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਮਨ ਲਾਈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਿਓ ਰਹਿਤ ਰਖਾਈ।੧੩੨।
ਬਸੀਆਂ ਨਗਰ ਪਵਿਤਰ ਕੀਆ। ਤੇਤੀ ਸਿੰਘਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆ।
ਰਾਜੇਆਣੇ ਬਡੇ ਆਏ। ਕਥਾ ਕਰੀ ਸੁਣ ਲੋਕ ਰਿਝਾਏ ॥੧੩੩॥
ਸੈਂਤੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਾਯੋ। ਐਤੀਆਣੇ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਯੋ।
ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਧੁਨੀ ਲਗਾਈ।ਇਕਾਸੀ ਨਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਵਾਈ।੧੩੪।
ਬੋਪਾਰਾਏ ਕਲਾਂ ਤੇ ਹੇਤਾ। ਪੰਚ ਪੁਰਖ ਆਏ ਰੁਚਿ ਸੇਤਾ।
ਲਾਲ ਕੌਰ ਤਿਨ ਸੰਗ ਸੋ ਆਈ।ਛਕਿਓ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਹਿਤ ਰਖਾਈ ॥੧੩੫॥
ਬੋਪਾਰਾਇ ਭਾਉ ਧਰਿ ਆਏ। ਪਾਵਹੁ ਚਰਨ ਗੁਰ ਕੇ ਮਨ ਭਾਏ।

ਸੰਤ ਜਥੇ ਸੰਗ ਆਵਤ ਭਏ। ਸਧਾਰ ਦੀਵਾਨ ਪਹਿਲੇ ਲਾ ਦਏ ।੧੩੬।
ਗੁਰ ਛੇਵੇਂ ਕੋ ਜੋੜਾ ਹੇਰਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤੀਹ ਨਰ ਛਕਿਓ ਭਲੇਰਾ।
ਬੋਪਾਰਾਇ ਮੇਂ ਲਾਇ ਦੀਵਾਨਾ।ਇਕ ਸੌ ਤੀਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਿਆਨਾ ।੧੩੭।
ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪਾਵਨ ਹਿਤ ਭਾਖਾ। ਰੁਪਏ ਇਟਾਂ ਮਾਨਤਿ ਆਖਾ।
ਕਰ ਤਿਆਰੀ ਸਭ ਸੰਗਤ ਭਾਰੀ। ਪ੍ਰੇਮੀ ਮਾਈ ਭਾਈ ਵਾਰੀ ॥੧੩੮॥
ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਾ । ਨਾਲ ਬਿਚਾਰਤ ਅਪਨੇ ਰਾਸਾ।
ਸੰਤ ਗੁਰੂਬਾਣੀ ਹਿਤ ਲਾਈ। ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਕੀਰਤ ਸੁਖਦਾਈ ॥੧੩੯॥
ਏਕ ਮਹੀਨਾ ਰਹੇ ਨਿਵਾਸੀ। ਇਤਿਹਾਸ ਕਥਾ ਗੁਰਬਾਣੀ ਰਾਸੀ।
ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਭਲਿ ਲਾਇ ਦੀਵਾਨਾ। ਸੁਣੈ ਸੰਤ ਕੇ ਵਾਕ ਮਹਾਨਾ ।੧੪੦।
ਦੋ ਸੌ ਫਿਰ ਤਬ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆ। ਪ੍ਰੇਮੀ ਮਾਈ ਭਾਈ ਥੀਆ।
ਘਰ ਘਰ ਨਿਉਂਦੇ ਕਰੈ ਛਕਾਵਨ।ਸ਼ਰਧਾ ਧਰ ਪੇਖੈ ਸਭ ਆਵਨ ।੧੪੧।
ਜਿਮ ਸੇਵਾ ਇਹੁ ਨੱਗਰ ਕਰਤਾ। ਆਗੈ ਆਵਹਿਗੇ ਬਹੁ ਚਰਤਾ।
ਬੀਜ ਗੁਰੂ ਸਿੱਖੀ ਕਾ ਬੀਜਾ। ਆਗੇ ਚਲੇ ਸੰਤ ਸੁਖ ਕੀਜਾ ॥੧੪੨॥
ਸਿੱਧਮ ਗੁਰੂ ਜਸ ਗਾਵਾ ਆਈ। ਭਲੋ ਦੀਵਾਨ ਸਜੇ ਹਿਤ ਲਾਈ।
ਪਚੀ ਸਿੰਘਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਲੀਆ। ਚੀਮਨੇ ਆਇ ਸੂਬ ਸੁਖ ਦੀਆ ॥੧੪੩॥
ਸਤਾਈ ਸਿੰਘਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਏ । ਕੀਰਤ ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਚਿੱਤ ਦੀਏ।
ਜਗਰਾਵੀਂ ਗਾਡੀ ਅਸਵਾਰੇ। ਉਤਰੇ ਮੋਗੇ ਚਲੇ ਅਗਾਰੇ ॥੧੪੪॥
ਗਿੱਲ ਪਿੰਡ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਯੋ। ਸੌ ਸਿੰਘ ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਯੋ।
ਸੋਲਾਂ ਸੌ ਦਮੜਾ ਤਬ ਕੀਆ। ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਬਣਨੇ ਹਿਤ ਦੀਆ।੧੪੫॥
ਸੌਣ ਸੰਕ੍ਰਾਂਤ ਕੋ ਨੀਂਵ ਰਖਾਈ । ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬਣਿਆਂ ਸੁਖਦਾਈ।
ਸੜਕ ਊਪਰ ਸੋਹਤ ਅਸਥਾਨਾ। ਕੀਰਤਨ ਕਰੈ ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਧਾਨਾ।੧੪੬।
ਤਹਿ ਤੇ ਡੇਮਰੂ ਆਣ ਬਿਰਾਜੇ। ਕਰ ਨਿਹਾਲ ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਕਾਜੇ।
ਸੰਤਾਲੀ ਸਿੰਘ ਸਜੇ ਪਿਆਰਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਓ ਮਨ ਗੁਰ ਧਾਰਾ ।੧੪੭।
ਰੋਡਿਆਂ ਤੇ ਸੰਗਤਿ ਤਬ ਆਈ। ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਸਿਉਂ ਮਿਲ ਸਮੁਦਾਈ।

ਬਿਨੈ ਸੁਨਤ ਪ੍ਰਭ ਰੋਡੀਂ ਆਏ। ਚੌਬਾਰੇ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਰਹਾਏ ॥੧੪੮॥
ਬਿਰਧ ਬੀਬੀ ਰੋਡਿਆਂ ਮੇਂ ਹੋਈ। ਮਾਨ ਕੌਰ ਤਿਸ ਆਖੈ ਲੋਈ।
ਸੌ ਸਾਲ ਕੀ ਉਮਰ ਮਝਾਰੀ। ਯੋਗਾਭਿਆਸ ਭਜਨ ਕੀ ਪਿਆਰੀ।੧੪੯।
ਵਿਦਯਾ ਮੇਂ ਪ੍ਰਬੀਨ ਮਹਾਨੀ। ਗਿਆਨਵਾਨ ਕਰ ਨਿਹਚੇ ਮਾਨੀ।
ਸ਼ਾਦੀ ਨਹੀਂ ਕਰਾਈ ਮਾਤਾ। ਨਿਰਬਿਕਾਰ ਮੇਂ ਮਨ ਤਨ ਰਾਤਾ ।੧੫੦।
ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਬਹੁ ਤਪਸ੍ਵੀ ਪੇਖੀ । ਬੰਧਨ ਮੁਕਤਿ ਬ੍ਰਿਤ ਟਿਕ ਦੇਖੀ।
ਗਿਆਨ ਕੀ ਰਹਿਣੀ ਕਲਪ ਬਿਹੀਨਾ।ਪੇਖ ਸੰਤ ਜੀ ਆਦਿਰੁ ਕੀਨਾ।੧੫੧।
ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਆਪਕ ਚੇਤਨ ਏਕਾ । ਓਅੰਕਾਰੁ ਲਖ ਹੋਇ ਬਿਬੇਕਾ।
ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਏਕੋ ਰੂਪਾ। ਮਾਨੈ ਭੇਦ ਪਰੇ ਅੰਧ ਕੂਪਾ ॥੧੫੨॥
ਬ੍ਰਿਧ ਮਾਤ ਕੀ ਪੇਖ ਕੈ ਚਾਲੀ। ਬਚਨ ਕਰੇ ਤਬ ਹਿਤ ਕੇ ਨਾਲੀ।
ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਕਪਤਾਨ ਪ੍ਰੇਮੀ।ਬੁਧ ਸਿੰਘ ਵਾਲੇ ਕੋ ਨਿਤ ਨੇਮੀ।੧੫੩।
ਸੋ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਗਦ ਗਦ ਭਯੋ। ਕੀਰਤ ਕਥਾ ਸੁਣੇ ਰਸ ਲਯੋ।
ਪ੍ਰੇਮ ਅਧਿਕ ਧਰ ਸੰਗੁ ਰਹੰਤਾ। ਪਲ ਖਿਨ ਨਹੀ ਤਿਆਗਤ ਸੰਤਾਂ ।੧੫੪।
ਆਏ ਮੋਗੇ ਭਏ ਸਵਾਰਾ । ਗਾਡੀ ਚੜ ਨਹੀਂ ਲਾਈ ਵਾਰਾ।
ਬੀਚ ਮੁਰਾਲੇ ਆਣ ਬਿਰਾਜੇ। ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਭਾਦੋਂ ਤਕ ਸੁਖ ਰਾਜੇ ॥੧੫੫॥
ਜੋੜ ਮੇਲ ਤੇ ਮਗਰੋਂ ਆਏ । ਪੋਠੋਹਾਰ ਤਾਰਤ ਸਮੁਦਾਏ।
ਬਾਰ ਦੇਸ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕੀਆਂ। ਲਾਭ ਸੰਗਤਾਂ ਅਧਿਕ ਸੋ ਲੀਆ ॥੧੫੬॥
ਸ੍ਰੀ ਨਨਕਾਣੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਈ। ਤਿੰਨ ਸੌ ਅਠਾਸੀ ਮਹਿ ਜਾਂ ਆਈ।
ਕੇਹਰ ਸਿੰਘ ਆਦਿਕ ਬਹੁ ਪ੍ਰੇਮੀ।ਜਨੇਤ ਪੁਰੇ ਕੇ ਬਡ ਨਿਤ ਨੇਮੀ।੧੫੭।
ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਸੰਗਤਿ ਕੀਆ । ਸਾਤ ਦਿਵਸ ਰਹਿ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀਆ।
ਦੂਰ ਦੂਰ ਤੇ ਸੰਗਤਿ ਆਵੈ। ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਕਾਮਨਾ ਕੋ ਪਾਵੈ ॥੧੫੮॥
ਚੌਂਤੀ ਚੱਕ ਰਹੇ ਦੋ ਦਿਨ ਮੇਂ। ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਬਰਖਾ ਹਿਤ ਮਨ ਮੇਂ।
ਆਣ ਬਿਰਾਜੇ ਤੌ ਪੰਜਹਾਤੇ। ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਭਲੇ ਰਸ ਮਾਤੇ ॥੧੫੯॥
ਬੈਠੇ ਸੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਹੋਏ । ਆਣ ਸਰਦਾਰ ਮਿਲੇ ਸੁਖ ਜੋਏ।

ਬਾਬਾ ਜੀ ਭੀ ਤਹਾਂ ਸੋ ਨਾਲੇ। ਜੱਥੇ ਸਹਿਤ ਸੁਖ ਪਾਇ ਬਿਸਾਲੇ।੧੬੦।
ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਬਿਨੈ ਬਖਾਨੀ। ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਹੋ ਗੁਰਬਾਨੀ।
ਸੁਣ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਤਬ ਭਾਖਾ। ਪਾਠ ਕਰਾਵਨ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਖਾ।੧੬੧।
ਬਹੁਤੀ ਸੰਗਤਿ ਜਬ ਚਲ ਆਵੈ। ਸਾਂਭਨ ਮੁਸ਼ਕਲ ਤਬ ਹੋ ਜਾਵੈ।
ਲੰਗਰ ਬਿਸਤ੍ਰੇ ਖਰਚ ਮਹਾਨੀ। ਇਕ ਸੌ ਪਾਠ ਨ ਖੇਲ ਪਛਾਨੀ।੧੬੨।
ਸੁਣ ਬਿਚਾਰਨੇ ਲਾਗੇ ਭਾਈ। ਕਈ ਹਜ਼ਾਰ ਸੰਗਤਾਂ ਆਈ।
ਸਾਂਭੀ ਕਿਮ ਅਪਨੇ ਤੇ ਜਾਵੈ। ਏਥੇ ਪਾਠ ਨਹੀਂ ਬਣ ਆਵੈ ॥੧੬੩॥
ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਰਾਇ ਬੂਝਨਿ ਕਰੀ। ਬੋਲੇ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਇਕ ਹਰੀ।
ਜਹਿ ਮਰਜ਼ੀ ਤਹਿ ਕਰੋ ਰਖਾਵਨ। ਕਿਆ ਬਤਾਵਹਿ ਸੁੰਦਰ ਥਾਵਨ।੧੬੪।
ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਇਉਂ ਫੁਰਮਾਈ। ਭਿੰਡਰੀਂ ਪਾਠ ਕਰੋ ਹਿਤ ਲਾਈ।
ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਹੈ। ਬਡਾ ਭਾਉ ਧਰ ਸਰਬ ਸੰਭਰ ਹੈ।੧੬੫।
ਸੁਣ ਕੇ ਸਭ ਨੇ ਮਾਨੀ ਗੀਤੀ। ਖੁਸ਼ੀ ਸਰਬ ਮਨ ਮੇਂ ਤਬ ਕੀਤੀ।
ਭਏ ਤਿਆਰ ਭਿੰਡਰੀਂ ਆਏ। ਰਹਿ ਕੇਤਕ ਦਿਨ ਨਾਮ ਧਿਆਏ ॥੧੬੬॥
ਕਥਾ ਪੜ੍ਹਾਵਤ ਜੋ ਤਬ ਆਈ। ਪੂਰੀ ਕਰਤ ਭਏ ਸਮੁਦਾਈ।
ਅੱਸੂ ਸੰਕ੍ਰਾਂਤ ਸੌ ਪਾਠ ਅਖੰਡਾ। ਕਰਿਓ ਸਮਾਪਤਿ ਤੇਜ ਪ੍ਰਚੰਡਾ।੧੬੭।
ਮੰਗਲਵਾਰ ਮਨ ਮੰਗਲ ਹੋਵਾ। ਗਿਆਰਵੀਂ ਕਥਾ ਭੋਗ ਸੁਣ ਲੋਵਾ।
ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਵਰਤਾਯੋ। ਕੀਰਤਨਿ ਕੋ ਉਤਸ਼ਾਹ ਸੁਹਾਯੋ।੧੬੮॥
ਲੰਗਰ ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਕੋ ਹੋਯਾ। ਤ੍ਰਿਪਤੇ ਅਨਿਕ ਸਿੰਘ ਰਸ ਜੋਯਾ।
ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲਤਾ ਪਾਈ। ਸੰਗਤਿ ਜੁੜੀ ਰਹੈ ਸਮੁਦਾਈ ॥੧੬੯॥
ਭਜਨ ਕੀਰਤਨਿ ਕਥਾ ਕਰੰਤੇ। ਸਿਮਰਨ ਧਰਮੀ ਅਧਿਕ ਧਰੰਤੇ।
ਗੁਰ ਸਿੱਖੀ ਜਿਨ ਕੋ ਅਤਿ ਪਿਆਰੀ। ਦੋਇ ਕਰ ਜੋਰ ਨਮਾਮਿ ਹਮਾਰੀ।੧੭੦।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰੰਥੇ ਤਪ ਕਰਣ ਸ਼ਿੰਘਨਿ ਲਿਵ ਲਾਵਨ ਪ੍ਰਚਾਰ ਪ੍ਰਸੰਗ
ਬਰਨਨੰ ਨਾਮ ਉਨੱਤੀਵਾਂ ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਣੰ ॥੨੯॥

ਸਮਾਧੀ ਤੇ ਸਤਿ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਦੇਹੀ ਮੇ ੧੨੭ ਅਖੰਡਪਾਠ ਕਰਨ

ਦੋਹਰਾ— ਬਾਲ ਰੂਪ ਧਰ ਬਾਲ ਪ੍ਰਭੁ, ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਨੂਪ।
ਮੂਰਖ ਪੰਡਿਤ ਛਿਨ ਕੀਏ, ਸਿੱਖ ਬਣੇ ਜਿਨ ਭੂਪ ॥੧॥

— ਚੌਪਈ —

ਸੁਧ ਮਤੀ ਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਆ। ਚੋਜ ਸੁਨਾਵਹੁ ਸੰਤਨਿ ਹੀਆ।
ਆਤਮਰਾਮ ਭਯੋ ਪ੍ਰਸੰਨਾ। ਕਥਾ ਸੁਣਾਵਤ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੰਨਾ ॥੨॥
ਸੰਤ ਭਿੰਡਰੀਂ ਰਹਿ ਸੁਖ ਪਾਈ। ਸਿਮਰੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਲਿਵ ਲਾਈ।
ਸਰਬ ਵਾਸ਼ਨਾ ਮਨ ਤੇ ਨਾਸੀ। ਕਰਮ ਕਰਤ ਮਨ ਮਾਹਿ ਉਦਾਸੀ ॥੩॥
ਬਾਬਾ ਜੀ ਮਿਲ ਸੰਗਤਿ ਸੰਗਾ। ਸਮਗ੍ਰੀ ਕਰੀ ਤਿਆਰ ਅਭੰਗਾ।
ਪੰਜ ਸੈ ਕੋ ਤਬ ਘ੍ਰਿਤ ਮੰਗਾਯਾ। ਢਾਈ ਸੈ ਕੀ ਖੰਡ ਅਣਾਯਾ ॥੪॥
ਸੈ ਰੁਪਏ ਬਦਾਮ ਮੰਗਾਏ। ਦਸ ਕੀ ਲੈਚੀ ਮਗਜ਼ ਮਿਲਾਏ।
ਚਾਲੀ ਕੀ ਤਬ ਧੂਪ ਬਣਾਈ। ਮੈਦਾ ਦਾਲ ਕੀਓ ਇਕ ਠਾਈ ॥੫॥
ਦੋ ਸੈ ਕੀ ਮਠਿਆਈ ਕੀਨੀ। ਬਾਂਟ ਸਿਖ ਸੰਤਨ ਕੋ ਦੀਨੀ।
ਸਿੰਘਨ ਬਿਨਤੀ ਤਬੈ ਉਚਾਰੀ। ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕਥਾ ਉਦਾਰੀ ॥੬॥
ਕਰਹੁ ਪੜ੍ਹਾਵਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇਤਾ। ਸੁਣ ਸੰਤ ਭਏ ਪ੍ਰੇਮ ਸਮੇਤਾ।
ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਵਾਯੋ ਤਾਂਹੀ। ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਵਾਰ ਕੋ ਲਾਹੀ ॥੭॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਆਇਤਵਾਰਾ। ਸੰਤ ਅਰੰਭਤ ਭੇ ਤਿਸ ਵਾਰਾ।
ਬਾਰਵੀਂ ਕਥਾ ਚਲਾਈ ਮੀਤਾ। ਜਪੁ ਸੋਦਰ ਸੋਹਿਲਾ ਦੇ ਚੀਤਾ ॥੮॥
ਅੱਸੂ ਕੀ ਪੂਰਨਮਾਂ ਹੋਈ। ਸੁਣੈ ਸੰਗਤਾਂ ਭਿੰਡਰ ਜੋਈ।
ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਭਾਈ। ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਹਰੀ ਹਰਿ ਆਈ ॥੯॥
ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਬਿਰੱਕਤ ਬਿਲਾਸੀ। ਚਾਲੀ ਸਿੰਘ ਸੁਣੈ ਗੁਣ ਰਾਸੀ।

ਪੋਥੀਆਂ ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸੋ ਬੈਸੇ। ਬਹੁ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਬਰਤਾਵਤ ਲੈਸੇ ॥੧੦॥
ਨਿੱਤ ਪ੍ਰਤਿ ਕਥਾ ਨਿਯਮ ਸੇ ਹੋਵੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਪੜ ਸੁਣ ਜੋਵੈ।
ਕਰੈ ਬਿਚਾਰਨ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਨੀ। ਇਕ ਉਚਰੈ ਇਕ ਸੁਨਤੇ ਕਾਨੀ॥੧੧॥
ਰਾਗੁ ਆਰੰਭ ਭਏ ਤਬ ਆਈ। ਸੰਥਾ ਨਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਭਾਈ।
ਉਨੀ ਸੌ ਪੰਝਤ੍ਰਾ ਆਯਾ। ਸਾਲ ਛੱਤੀਵਾਂ ਉਮਰ ਸੁਹਾਯਾ ॥੧੨॥
ਪੱਕੀ ਕੁਟੀਆ ਏਕ ਪਵਾਈ। ਭੋਰਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕਾ ਭਾਈ।
ਬਹੁਤੇ ਛੱਪਰ ਔਰ ਬੰਧਾਇ। ਲੰਗਰ ਕੋ ਅਸਥਾਨ ਬਣਾਏ ॥੧੩॥
ਸੰਤ ਇਕਾਂਤ ਦੂਰ ਥਲ ਹੇਰਾ। ਤੰਬੂ ਲਾਇ ਬਿਰਾਜੇ ਫੇਰਾ।
ਤਹ ਥਾਂ ਮਸਤ ਭਏ ਤਬ ਪਿਆਰੇ। ਥਿਰੇ ਸਮਾਧ ਵਿਖੇ ਸੁਨ ਭਾਰੇ॥੧੪॥
ਪੇਖੈ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਂ ਭੀਨੇ। ਹੈ ਅਗੋਚਰ ਕਥਨ ਬਿਹੀਨੇ।
ਕਥੋਂ ਕਛੁਕ ਜਸ ਬਲ ਤਬ ਪਾਊਂ। ਪਰ ਅਕਥ ਕਛੁ ਕਹਿ ਨ ਸਕਾਊਂ ॥੧੫॥
ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੋ ਗੁਰਦੇਵ ਉਪਾਯਾ। ਸਤ੍ਰਹਿ ਸੋ ਤਤ ਰੂਪ ਉਪਾਯਾ।
ਪਾਣੀ ਧਰਤੀ ਆਤਮ ਮੇਲੀ। ਪਉਣ ਅਗਨ ਨਭ ਮਨਸਾ ਝੇਲੀ॥੧੬॥
ਹੁਕਮ ਕਲਮ ਲੇ ਸਾਜ ਨਵੀਨੀ। ਲਾਖੌਂ ਬ੍ਰਹਮੇ ਬਿਸ਼ਨ ਗਵੀਨੀ।
ਘਰ ਘਰ ਭਾਂਡੇ ਆਪੇ ਸਾਜੈ। ਸ਼ਕਤਿ ਬਨਾਇ ਵਿਚ ਪੌਣ ਬਿਰਾਜੈ॥੧੭॥
ਸ਼ਕਤੀ ਕੀਨਾ ਏਹੁ ਪਾਸਾਰਾ। ਜੌ ਆਗਿਆ ਕੀਨੀ ਨਿਰੰਕਾਰਾ।
ਤੁਮਰੀ ਆਗਿਆ ਤੇ ਰਚਨਾ ਹੋਈ। ਆਬ ਖਾਕ ਅਗਨੀ ਨਭ ਸੋਈ॥੧੮॥
ਅਪਨੈ ਸੂਤ ਸਭ ਤੁਮੈ ਪਰੋਈ। ਕਰਨੈਹਾਰ ਅਵਰ ਨਹੀਂ ਕੋਈ।
ਪ੍ਰਥਮ ਆਦਿ ਰਜਾਈ ਹੋਈ। ਆਵੀ ਚੜੀ ਜਠਰ ਕੀ ਸੋਈ ॥੧੯॥
ਤਾਉ ਤਾਉ ਤਨ ਜਬੈ ਪਕਾਯਾ। ਪਿਖ ਪਾਕਾ ਤਬ ਠੋਕ ਬਜਾਯਾ।
ਗਰਭ ਤੇ ਬਾਹਰ ਤਬੇ ਨਿਕਾਲਾ। ਹਾਟ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਜੀਉ ਸੰਭਾਲਾ॥੨੦॥
ਅਚਰਜ ਬਸਤੁ ਆਤਮਾ ਪਾਈ। ਏਹੁ ਸਮਾਧ ਜੀਵ ਲਖ ਭਾਈ।
ਅਪਰ ਪਿਆਰ ਸਮਾਧ ਕਰ ਰਾਖੀ। ਪਰਮ ਤਤੁ ਰਾਖੇ ਵਿਚ ਸਾਖੀ॥੨੧॥
ਬਿਰਤੀ ਪਵੈ ਪ੍ਰਾਣਾ ਮਾਹੀ। ਪਉਣ ਮਾਰਗ ਹਰਿ ਲਖੇ ਨ ਜਾਹੀ।

ਪ੍ਰੇਮ ਸਮਾਧ ਕੀ ਮਿਤ ਕੋ ਜਾਨੈ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਉ ਤਬੈ ਪਛਾਨੈ ॥੨੨॥
ਅਪਰ ਅਪਾਰ ਪਰਮਿਤ ਜਬ ਆਵੈ। ਤਉ ਏਹੁ ਪਰਮ ਸਿੱਧਿਤਾ ਪਾਵੈ।
ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਪਰੇ ਅਗਾਧ ਸਮਾਧੀ। ਆਪੇ ਚੀਨ ਆਤਮਾ ਲਾਧੀ ॥੨੩॥
ਅਪਰੰਪਰ ਆਪਨੈਂ ਮੇਂ ਪਿਆਰੇ। ਆਪੇ ਆਪ ਸਵਾਰਣਹਾਰੇ।
ਆਪੇ ਆਪ ਕਰੈ ਪਤੀਆਰਾ। ਭੰਨ ਬਿਕਾਰ ਗੁਣ ਸਾਜਨ ਵਾਰਾ ॥੨੪॥
ਆਪ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਪਰੇ ਸੁਨਾਈ। ਪ੍ਰਾਨ ਨਗਰ ਕੀ ਤਬ ਮਿਤ ਪਾਈ।
ਮਹਾ ਅਖੰਡ ਸਮਾਧ ਜਬ ਕੀਨੀ। ਬਿਅੰਤ ਧਨੀ ਮਿਤ ਕਹੂੰ ਨ ਚੀਨੀ॥੨੫॥
ਮਹਿਮਾ ਊਚੀ ਕਹੀ ਨ ਜਾਈ। ਅਖੰਡ ਸਮਾਧ ਮੇਂ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈ।
ਏਕ ਘਾਟ ਦਰੀਆਉ ਹਜਾਰਾ। ਦਸ ਦੁਆਰੇ ਅਠਸਠਿ ਬਾਜਾਰਾ।੨੬॥
ਨਉ ਨਾੜੀ ਬਹਤ੍ਰ ਕੋਠੀ। ਮਹਾਂ ਸਮਾਧ ਸੋਝੀ ਪਰ ਤੋਠੀ।
ਪ੍ਰਿਥਮ ਸਮਾਧ ਕੇਵਲ ਨੀਸਾਣਾ। ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕਰ ਪ੍ਰਗਟ ਬਖਾਣਾ ॥੨੭॥
ਦਾਤਾ ਭੁਗਤਾ ਨਹਿ ਦੂਖ ਦੁਖਾਵੈ। ਅਤਿ ਉਦਾਰ ਨਿਹਚੈ ਨਹਿ ਧਾਵੈ।
ਨਿਸ ਬਾਸਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨ ਕਰੈ। ਸ਼ਬਦ ਦੋਹਾਈ ਏਕ ਕੀ ਫਿਰੈ ॥੨੮॥
ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਬੇ ਗਮ ਰਹੈ। ਪ੍ਰਥਮ ਸਮਾਧ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਇ ਰਹੈ।
ਦੁਤੀਆ ਸਮਾਧ ਕੇ ਲਖਣ ਕੌਣਾ। ਖਿਮਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸੁਖ ਸੋਭਾ ਸੌਣਾ॥੨੯॥
ਧਰਮੁ ਦਯਾ ਧੀਰਜੁ ਸੰਤੋਖਾ। ਨਹਿ ਤੋਟਾ ਪੁਨ ਬਿਘਨ ਨ ਦੋਖਾ।
ਗਿਆਨ ਧਿਆਨੁ ਮਹਿ ਸਦਾ ਚੇਤੰਨੁ। ਲਿਵ ਅਜਾਪ ਮਹਿ ਰਹੈ ਅਨਦਿਨੁ।੩੦
ਸਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਅਤਿ ਧੀਰਜਵੰਤ। ਬਸੈ ਨਿਰੰਤ੍ਰ ਜਪੈ ਗੁਰਮੰਤ।
ਅਸ਼ਟ ਦਸ਼ਾ ਸਿਧ ਚਰਨ ਪਰਾਨਾ। ਦੁਤੀਆ ਸਮਾਧ ਲਪਟੇ ਬੁਧਵਾਨਾ।੩੧।
ਤ੍ਰਿਤੀਆ ਸਮਾਧ ਕਾ ਇਹੀ ਬੀਚਾਰੁ। ਮਹਾਂ ਬਿਅੰਤ ਅਤ ਹੀ ਬਿਸਥਾਰੁ।
ਅਤਿ ਅਉਧੂਤ ਮਹਾ ਅਲੇਖ. ਤਿਸ ਜਾਤ ਪਾਤ ਨਹੀ ਬਰਨ ਨ ਭੇਖ ॥੩੨।
ਮਾਯਾ ਛਾਯਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਨ ਆਵੈ। ਦੁਸ਼ਟ ਕੋ ਦੇਖ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਤੇ ਘਾਵੈ।
ਬਸੈ ਅਲੇਪ ਮਹਾ ਨਿਰਬਾਣੀ। ਬੋਲੈ ਸੋਧ ਕੈ ਰਸਨਾ ਬਾਣੀ ॥੩੩॥
ਸੁੰਨ ਨਿਰੰਤਰ ਨਾਦ ਬਜਾਵੈ। ਤੀਨ ਲੋਕ ਖਿਨ ਮੇ ਦਿਸ ਆਵੈ।

ਨਾਸਾ ਤਾਲੂ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਧਿਆਨੀ। ਲਿਵ ਕਾ ਉਲਟ ਕਰੈ ਮਨ ਗਿਆਨੀ॥੩੪
ਰੋਮ ਰੋਮ ਕਰ ਕਾਯਾ ਬੀਚਾਰੈ । ਰਾਜ ਕਰੈ ਮਨ ਬੁੱਧ ਉਦਾਰੈ।
ਆਦਿ ਅੰਤ ਬੂਝੇ ਭਗਵਾਨਾ। ਤੀਜੀ ਇਹੁ ਸਮਾਧ ਬਖਾਨਾ ॥੩੫॥
ਚੌਥੀ ਸਮਾਧ ਬਸਿ ਆਪੇ ਆਪੰ। ਤਿਸ ਜਾਤ ਪਾਤ ਨਹੀ ਮਾਈ ਬਾਪੰ।
ਅਤਿ ਨਿਰਲੰਬ ਅਤਿ ਹੈ ਬਲਿਕਾਰੀ। ਮਹਾ ਨਿਰਾਸੀ ਸਦ ਨਿਰਧਾਰੀ॥੩੬॥
ਪਉਣ ਨ ਸੋਖੈ ਤੇਜ ਨ ਜਰਾਵੈ। ਪਾਣੀ ਨ ਡੋਬੈ ਗਹਿਆ ਨ ਜਾਵੈ।
ਉਸਤਤ ਨਿੰਦਾ ਰਹਿਤ ਸਰੂਪੰ। ਨਿੱਤ ਸੁਧ ਮਤ ਆਨੰਦ ਭੂਪੰ ॥੩੭॥
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੋਤੀ ਓਤ ਪੋਤੀ। ਸਦਾ ਏਕ ਰਸ ਨਿਸਚਲ ਹੋਤੀ।
ਸਰਬ ਗੁਣੀ ਅਸ਼ਬਦ ਅਤੀਤੰ । ਪੰਚ ਤੱਤ ਨਹਿ ਤਾਂ ਮੈਂ ਹੀਤੰ ॥੩੮॥
ਮਹਾ ਅਕਾਸ਼ੀ ਸਰਬ ਨਿਵਾਸੀ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੋਤੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ।
ਚਤੁਰਥੁ ਏਹੁ ਸਮਾਧ ਬਖਾਨੀ। ਧਾਰੀ ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਗਿਆਨੀ।੩੯
ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਇ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਪ। ਪਹਿਲਾਂ ਧਰਮ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਸ੍ਰਾਪ।
ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰੂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿੱਖ। ਕਹਿ ਦੇਵੈ ਕੋਈ ਇਹੁ ਬਸਿਖ ॥੪੦॥
ਇਹੁ ਬਿਬੇਕੁ ਜੋਊ ਕਹਿ ਦੇਵੈ । ਦਾਸ ਤਾਹਿ ਕੇ ਚਰਨਾ ਸੇਵੈ।
ਤਦ ਤੂੰ ਏਕੰਕਾਰ ਇਕੇਲਾ। ਕੀਆ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਵਨ ਓਹੁ ਵੇਲਾ ॥੪੧॥
ਕਵਣ ਬਾਪੁ ਕਵਣ ਮਹਿਤਾਰੀ। ਤੇਰਾ ਕਵਣ ਨਾਮੁ ਕਿਆ ਜਾਤ ਤੁਮਾਰੀ।
ਸੁੰਨ ਮੰਡਲ ਤੇਂ ਕਰ ਉਜਿਆਰਾ। ਆਪੁ ਪਛਾਨ ਕੀਓ ਪਾਸਾਰਾ॥੪੨॥
ਕੀਆ ਹੋਇ ਹੈ ਅਨਤ ਤਰੰਗਾ । ਜਾਨੇ ਜਾਹਿ ਨ ਤੇਰੇ ਰੰਗਾ।
ਪਹਿਲਾਂ ਪਵਨ ਨ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਣੀ। ਧਰਮ ਨ ਸ੍ਰਾਪ ਪਹਿਲਾਂ ਤੇਜਾਣੀ॥੪੩॥
ਨਾ ਕੋ ਮਾਈ ਨਾ ਕੋ ਬਾਪਾ । ਆਪੇ ਆਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਿਆਪਾ।
ਜਗਤ ਉਪਾਇ ਭਰਮ ਮੇਂ ਲਾਯਾ। ਸਤਿਗੁਰ ਰੂਪ ਬੈਦ ਹੋ ਆਯਾ ॥੪੪॥
ਸਿੱਖ ਬਣਾਇ ਜਗਤ ਕੋ ਤਾਰਾ। ਗੁਰੂ ਸਿੱਖ ਨਹਿ ਭਿੰਨ ਵਿਚਾਰਾ।
ਏਕੋ ਏਕ ਜਲ ਨਾਉਂ ਤਰੰਗਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਪੀਛੇ ਕਹਿਣ ਨ ਢੰਗਾ ॥੪੫॥
ਬੋਲਣਹਾਰ ਪਵਨ ਕੀ ਨਿਆਈ। ਨਿਸਦਿਨ ਬਹੈ ਕਛੁ ਸੂਝ ਨ ਪਾਈ।

ਕਿਆ ਦੇਖੋ ਕਿਆ ਕਰੋ ਬਿਚਾਰ। ਸਾਹਿਬ ਮੇਰਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥੪੬॥
ਜਬ ਮਨਸਾ ਪ੍ਰਭ ਮਨਹਿ ਧਰਤਾ। ਬੋਲ ਬਚਨ ਮਨਸਾ ਸਿਉਂ ਕਰਤਾ।
ਉਤਪਤ ਪਰਲੋ ਪਾਲਨਹਾਰਾ। ਆਪ ਕਹੈਂ ਕਰ ਆਪ ਪਸਾਰਾ ॥੪੭॥
ਸਪਤ ਸਮੁੰਦ ਇਸ ਗੜ ਮਹਿ ਕੀਨੇ। ਕੋਟ ਮਾਹਿ ਲੈ ਵਿਰਲੇ ਚੀਨੇ।
ਕਿਆ ਗੜਾੜ ਅੰਤ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ। ਸਪਤ ਸਮੁੰਦ ਉਲਟਿਓ ਤਾਂ ਪਾਹੀ॥੪੮॥
ਸਪਤ ਸਮੁੰਦ ਜਿਨ ਲੀਏ ਛਪਾਈ। ਕਵਣ ਕਵਣ ਸਾਗਰ ਕਹਿ ਨਾਈ।
ਦੇਇ ਬਿਚਾਰ ਕਿ ਗੜ ਮਹਿ ਜਾਈ। ਅਗਮ ਸ੍ਰੋਵਰ ਮਿਤ ਨਹੀ ਪਾਈ॥੪੯॥
ਸਤਿਗੁਰ ਕਹੈ ਇਹੁ ਦੇਹ ਬਿਅੰਤ। ਤਾਕਾ ਕਿਛੂ ਨ ਪਾਈਐ ਅੰਤ।
ਲਵਣ ਸਮੁੰਦ ਜਬ ਇਹੁ ਮਨ ਜਾਈ। ਹੋਇ ਲੀਣ ਲੈਇ ਅਨਹਦ ਲਾਈ।੫੦।
ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਲਵਕਿ ਸਭ ਬੂਝੀ। ਲਵਣ ਸਮੁੰਦ ਜਾਇ ਲੀਲਾ ਸੂਝੀ।
ਲਾਲੁ ਲੀਆ ਲੈ ਲਾਲੀ ਜਾਨੀ। ਰਾਰਿ ਮਿਟੀ ਅਨਗਤਿ ਗਤਿ ਜਾਨੀ।੫੧।
ਅਵਗਤਿ ਕੀ ਗਤਿ ਹਰਿ ਜਨ ਪਾਈ। ਇਸ ਗੜ ਕੀ ਬੇਅੰਤ ਬਡਾਈ।
ਇੱਖ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮਨ ਲੈ ਕੀਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਣੇ ਸੇ ਥੀਆ ॥੫੨॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਦੀਆ ਹੈ ਜਾਕਉ। ਇੱਖ ਸਮੁੰਦ ਧਰਿਆ ਨਾਮੁ ਤਾਕਉ।
ਭਯਾ ਅਸਾਨ ਅਉਖਧ ਸਭ ਖੋਯਾ। ਆਪੇ ਵੇਖੇ ਕਾ ਮਹਰਮੁ ਹੋਯਾ ॥੫੩॥
ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਿਲ ਵੇ ਪ੍ਰਵਾਹੁ। ਇਸ ਤਨ ਮਨ ਮਹਿ ਸਚੁ ਪਾਤਸ਼ਾਹੁ।
ਸੁਰਾ ਸਮੁੰਦ ਕੀਆ ਮਨ ਮਾਹੀ। ਅਗਮ ਸੁਰਤ ਗਹਿ ਹਰਿ ਜੀ ਚਾਹੀ ।੫੪।
ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਸਭ ਮਨ ਮੇਂ ਰਾਖੀ। ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜਾਨਾ ਸਾਖੀ।
ਊਹਾਂ ਪ੍ਰਗਟਾ ਨਿਰੰਜਨ ਰੂਪ। ਹੰਸ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਭਯੋ ਅਨੂਪ ॥੫੫॥
ਸੁਰਤ ਸਮੁੰਦ ਨਿਰਮਲ ਸਭ ਪਾਹੀ। ਇਹੁ ਘਟ ਚੀਨਾ ਸਭ ਘਟ ਮਾਹੀ।
ਸੁਰਾ ਨੱਦ ਪਿਖ ਹਰਿ ਮਨ ਭੀਨਾ। ਇਹੁ ਘਟ ਸੋਧ ਮਨ ਘਟ ਪਤੀਨਾ॥੫੬॥
ਚੇਤਨ ਘ੍ਰਿਤ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੀਆ। ਪ੍ਰਾਨ ਪੁਰਖ ਕਰ ਮਨ ਮਹਿ ਲੀਆ।
ਚਿਤਨ ਮਹਿਆ ਵੈ ਚਿਤਨੁ ਮੇਂ ਜਾਇ। ਘ੍ਰਿਤ ਚੇਤਨ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ।੫੭।
ਘ੍ਰਿਤ ਨੀਕਸੈ ਦੀਪਕ ਬੂਝੈ । ਤਬ ਇਸ ਤਨ ਕੋ ਕਛੂ ਨ ਸੂਝੈ।

ਘ੍ਰਿਤ ਸਮੁੰਦ ਘ੍ਰਿਤ ਜਾਇ ਰਹਿਤਾ। ਤਬ ਤੇ ਰਹਿਆ ਬਕਤਾ ਕਹਿਤਾ॥੫੮॥
ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਇਹੁ ਅਗਮ ਬੀਚਾਰੁ। ਘ੍ਰਿਤ ਸਮੁੰਦ ਕਾ ਅੰਤ ਨ ਪਾਰੁ।
ਦਧਿ ਸਮੁੰਦ ਕੀਆ ਹੈ ਅੰਤਰ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੁਆਦ ਦੀਆ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ॥੫੯॥
ਬਿਨ ਗੁਰਮੰਤ ਵਾਂਕਾ ਸਾਦ ਨ ਆਵੈ। ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਦਿਖਾਵੈ।
ਦਧਿ ਤਪ ਕਉ ਲੇ ਤਹੀ ਜਮਾਵੈ। ਸੁਰਤ ਸਮੁੰਦ ਕਾ ਜਾਮਣ ਪਾਵੈ।੬੦।
ਗਿਆਨ ਮਧਾਨੈ ਅਨਦਿਨ ਕਥੈ। ਦਧਿ ਸਮੁੰਦ ਕੋ ਸਹਿਜੇ ਮਥੈ।
ਰੋਲ ਬਿਰੋਲ ਤਤੁ ਕਢ ਲੀਆ। ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਮਨ ਮਹਿ ਦਧਿ ਕੀਆ।੬੧।
ਸਹਿਤ ਸਮੁੰਦ ਸਹਿਜ ਆਨੰਦਾ। ਬੁਧ ਬੀਚ ਲਖ ਭਏ ਸੁ ਛੰਦਾ।
ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਨੇ ਸੰਗ੍ਰਹੁ ਕੀਆ। ਕਥਾ ਕੀਰਤ ਮਾਖਿਓ ਪੀਆ॥੬੨॥
ਜਿਨ ਗੁਰਮਤ ਕੋ ਅੰਗੀਕਾਰਾ। ਮਾਖਿਓ ਸਮੁੰਦ ਕਾ ਭਾ ਸੁਖ ਭਾਰਾ।
ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਸਹਿਜੇ ਭੂਲਾ। ਰਕਤ ਬਿਗਾਰ ਮਾਨ ਸਭ ਰੂਲਾ॥੬੩॥
ਸਹਿਤ ਸਹਿਜ ਪਦ ਸਹਿਜੇ ਜਾਨਾ। ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਆਪ ਪਛਾਨਾ।
ਮਾਖਿਓ ਸਮੁੰਦ ਮਿਲੇ ਜੋ ਮੀਤਾ। ਤਨ ਮਹਿ ਰਹਿਤੇ ਭਏ ਅਤੀਤਾ॥੬੪॥
ਖੀਰ ਸਮੁੰਦਰ ਹਰੀ ਪਿਆਰਾ। ਖੋਜਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਗ ਮਨ ਧਾਰਾ।
ਸਦਾ ਅਜਨਮਾ ਛੀਰ ਨਿਧਾਨਾ। ਅਹੰ ਤਿਆਗ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਜਾਨਾ॥੬੫॥
ਆਤਮਾ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸੋਈ। ਭੇਦ ਖੋਇ ਪਾਈਐ ਜਗ ਲੋਈ।
ਖਿਨ ਮੇ ਖਪੇ ਖੀਨ ਖੁਟਿਆਈ। ਰਮਿਓ ਸੋਇ ਹਰਿ ਥਾਂਇ ਸਹਾਈ॥੬੬॥
ਜਾਨੇ ਤਾਕੇ ਮਿਟੈ ਸੰਤਾਪਾ। ਪਾਈਐ ਸੋਈ ਏਕ ਅਥਾਪਾ।
ਖੀਰ ਕਰਮ ਨਿਸਕਾਮ ਕਮਾਈ। ਖੀਰ ਨਿਧੀ ਤਬ ਪਾਈਐ ਭਾਈ॥੬੭॥
ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ ਦੇਹੁ ਬਿਦਤਾਏ। ਲਖੇ ਸੰਤ ਜਬ ਪ੍ਰੇਮ ਸਮਾਏ।
ਐਸ ਸਮਾਧੀ ਤੁਰੀਆਤੀਤਾ। ਗਿਨਤੀ ਚਾਰ ਨ ਸਪਤ ਗਿਨੀਤਾ॥੬੮॥
ਇਸ ਗੜ ਮਹਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਪਾਯਾ। ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸਮਾਧੀ ਲਖ ਤਨ ਥਾਯਾ।
ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉਤਰ ਤਨ ਮਹਿ ਜਾਨੇ। ਜੋ ਪੂਰਬ ਹੈ ਸਰਬ ਬਖਾਨੇ॥੬੯॥
ਸਹਿਜ ਸਮਾਧ ਦਿਨ ਰੈਣ ਬਿਤਾਵੈ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਦਾ ਮਨ ਭਾਵੈ।

ਹਉਮੈ ਤਿਆਗ ਰਹੈ ਹਰਿ ਰੰਗਾ। ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਇਉ ਹਰਿ ਮਨਿ ਸੰਗਾ।੭੦।
ਹਰਿ ਸੰਗ ਮਨ ਰੰਗਯੋ ਬਡਭਾਗੀ। ਪ੍ਰਉਪਕਾਰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਜਾਗੀ।
ਧੰਧੇ ਬਿਨ ਮਨ ਰਾਖ ਟਿਕਾਈ। ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੀ ਬਿਨੈ ਤਬ ਗਾਈ।੭੧।
ਆਸਾਵਾਰ ਸਵੇਰੇ ਲਾਵੈ। ਦਰਸ ਆਪ ਕੋ ਸੰਗਤਿ ਚਾਵੈ।
ਸੁਣ ਮਾਨੀ ਸੰਗਤਿ ਕੀ ਬਾਣੀ। ਹੋਵੈਂ ਹਾਜ਼ਰ ਸੁਨਹੁ ਸੁਜਾਣੀ॥੭੨॥
ਰਾਤ ਬਿਤਾਈ ਤੀਨੇ ਜਾਮਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਉਠ ਸਰ ਨ੍ਹਾਮਾ।
ਬੈਠ ਗਏ ਨਿਜ ਧਿਆਨ ਟਿਕਾਈ। ਸਰਬਾਤਮ ਮਨ ਲਯੋ ਟਿਕਾਈ।੭੩।
ਪਹੁ ਫੁਟੀ ਕੰਘਾ ਕੇਸ ਕੀਏ। ਸੂਧੀ ਦਸਤਾਰ ਸਜੀ ਦੁਤਿ ਦੀਏ।
ਗਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਨਿਸ ਦਿਨ ਮੇਂ ਪਾਈ। ਨਹੀਂ ਤਿਆਗੀ ਜਿਉਂ ਗਲਲਾਈ।੭੪।
ਕਫਨੀ ਸਜੈ ਚਿੱਟੀ ਤਨ ਪਾਈ। ਕਛੈਹਰਾ ਕਟਿ ਕੇ ਮੱਧ ਸਜਾਈ।
ਪਰਨਾ ਏਕ ਕੰਧ ਪਰ ਰਾਖਾ। ਲਾਲ ਚੇਹਰਾ ਸੁੰਦਰ ਲਾਖਾ॥੭੫॥
ਕੀਰਤਨ ਕਰੈ ਸੰਗਤਾਂ ਮਿਲ ਕੇ। ਭੋਰੇ ਸਾਥ ਕੁਟੀਆਂ ਜਹਿ ਭਲਕੇ।
ਮਹਾਰਾਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੇ ਸੋਹਿਤ। ਧ੍ਰਵ ਦੁਆਰੇ ਪਰ ਥਿਤੰ ਮੋਹਿਤ॥੭੬॥
ਆਸਾਵਾਰ ਕੀਰਤਨ ਕੋ ਗੋਾਈ। ਭੋਗ ਪਵਾਯੋ ਸੰਗਤਿ ਭਾਈ।
ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ ਪ੍ਰੇਮ ਸਮੇਤਾ। ਸੰਗਤਿ ਭਈ ਅਨੰਦ ਸੁਖ ਲੇਤਾ॥੭੭॥
ਸੰਗਤਿ ਨੇ ਉਠਿ ਕਰ ਕੋ ਜੋਰੇ। ਬੈਠੇ ਸੰਤ ਤਾਬਿਆ ਮੇਂ ਨਿਹੋਰੇ।
ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਕੇ ਸਭ ਮਿਲ ਭਾਖਾ। ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਜਿਤਕ ਸਭ ਆਖਾ।੭੮।
ਜੋ ਗੁਰ ਕੀ ਨਿਤ ਕਥਾ ਪੜ੍ਹੰਤੇ। ਮਿਲਕੇ ਇਹੁ ਬੇਨਤੀ ਭਨੰਤੇ।
ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਇਕ ਸੌ ਇਕ ਕੀਜੈ। ਸਭ ਕੀ ਚਾਹਿ ਪੂਰਨਾ ਦੀਜੈ॥੭੯॥
ਫਿਰ ਭਿੰਡਰਾਂ ਕੇ ਮਿਲ ਨਰ ਸਾਰੇ। ਸੇਵਾ ਅਸੀਂ ਕਰੈਂ ਸਭ ਥਾਰੇ।
ਇੰਦਗੜ ਕੋਕਰੀ ਦਾਯਾ ਆਏ। ਲੋਹਿਗੜ ਧਰਮਕੋਟ ਕਪੂਰਾਏ॥੮੦॥
ਹੋਰ ਬਿਅੰਤ ਸੰਗਤਾਂ ਆਈ। ਮੋਗੇ ਆਦਿ ਨਗਰ ਸਮਦਾਈ।
ਸਭਨੇ ਜਬ ਸੇਵਾ ਹਿਤ ਪ੍ਰੇਰੇ। ਹੋਵੈਂ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਬਹੁਤੇਰੇ॥੮੧॥
ਤਬ ਸੰਤਾਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਤਾਂਈ। ਬਿਨੈ ਬਖਾਨੀ ਜਿਮ ਸਮਝਾਈ।

ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਤਿਹਾਵਲ ਆਯਾ। ਸੰਗਤਿ ਖੜੀ ਭਈ ਸਭ ਬਾਯਾ।੮੨
ਬਾਬਾ ਖਜਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਧਿਆਨੀ। ਕਰੀ ਅਰਦਾਸ ਪ੍ਰਤੱਖ ਬਖਾਨੀ।
ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਆਰੰਭ ਸੋ ਕੀਏ। ਵਾਕ ਸੋਰਠਿ ਪੰਜਵੇਂ ਗੁਰ ਜੀਏ॥੮੩॥
ਅਬਿਨਾਸੀ ਜੀਅਨ ਕੋ ਦਾਤਾ। ਹਰਿ ਪਰੋਇ ਰਿਦ ਧ੍ਰੂੜ ਬੰਛਾਤਾ।
ਹੋਇ ਅਨੰਦ ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਭਾਈ। ਸੰਤ ਪਾਠ ਕੋ ਆਪ ਤੁਰਾਈ॥੮੪॥
ਜਪੁ ਵਰਣੀ ਸੰਗ ਧੂਪ ਰਖਾਈ। *ਕੁੰਭ ਉਦਕ ਕੋ ਪੂਰ ਟਿਕਾਈ।
ਜਪੁ ਪੜ ਪਾਠ ਆਰੰਭ ਸੋ ਭਯਾ। ਤਿਹਾਵਲ ਸੰਗਤਿ ਮੇਂ ਵਰਤਯਾ।੮੫।
ਪਾਠੀ ਲਾਏ ਏਹੁ ਤਦਾਈ। ਨਾਮ ਸੁਣੋ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲ ਭਾਈ।
ਭਾਈ ਮੋਹਣ ਸਿੰਘ ਬਡਭਾਗੀ। ਸੰਤਾ ਸਿੰਘ ਦਾਏ ਹਿਤ ਜਾਗੀ॥੮੬॥
ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਗਯਾਨੀ ਸੋਸਿਆਣਾ। ਮਹਿੰਗਾਸਿੰਘ ਭਾਗਸਿੰਘ ਭਾਣਾ।
ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ ਲਹਿਰੇ ਕੋ ਵਾਸੀ। ਏਹੁ ਪਾਠੀ ਆਦਿ ਮੈ ਰਾਸੀ॥੮੭॥
ਬੀਸ ਅੱਸੂ ਤਬ ਸੋਮ ਕੋ ਦਿਨ ਹੈ। ਰਾਮਦਾਸ ਗੁਰ ਅਵਿਤਾਰਤ ਦਿਨ ਹੈ।
ਉੱਨੀ ਸੌ ਪੰਝੱਤ੍ਰਾ ਸੋਹਿਓ। ਪਾਠ ਆਰੰਭ ਸੰਗਤਾਂ ਜੋਯੋ॥੮੮॥
ਸੁਣੈ ਪ੍ਰੇਮ ਧਰ ਸਭਹੀ ਲੋਗਾ। ਹੋਵੈ ਵਿਰਾਗ ਪ੍ਰੇਮ ਹਰਿ ਜੋਗਾ।
ਸੇਵਾ ਕੋ ਬਹੁ ਮਿਲ ਨਰ ਨਾਰੀ। ਰਹਿਣੀ ਜਾਂਕੋ ਗੁਰ ਕੀ ਪਿਆਰੀ॥੮੯॥
ਕਰਹਿ ਭਾਉ ਧਰ ਨਿਸਦਿਨ ਸੇਵਾ। ਲੰਗਰ ਸਾਜਣ ਦਾਲ ਰੰਧੇਵਾ।
ਸੋਹਣੀ ਸੰਗਤਿ ਪੰਗਤ ਲਾਈ। ਪੜਿਹੈ ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰੇਮ ਘਟ ਛਾਈ॥੯੦॥
ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਖੀਰ ਨਿਤ ਪਹਿਲੋਂ ਦੇਵੈ। ਭਾਜੀ ਦਾਲ ਫੁਲਕੇ ਫਿਰ ਜੇਵੈ।
ਘਿਉ ਸਭ ਕੋ ਇਕ ਸਾਰ ਵਰਤਾਈ। ਪਾਠੀ ਨਿਆਈ ਸਭ ਮਿਲ ਖਾਈ।੯੧।
ਸੇਰ ਘੀਉ ਕਈ ਇਕ ਡੰਗ ਖਾਵੈਂ। ਜਿਤਨਾ ਚਾਹੈ ਤਿਤਨਾ ਪਾਵੈਂ।
ਖਾਵਨ ਵਾਲੇ ਕੀ ਵਸ ਹੋਇ। ਵਰਤਾਵਨ ਵਾਲੇ ਜ਼ਿਆਦੇ ਦੇਇ॥੯੨॥
ਕਈ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਪੰਗਤ ਲਾਗੈ। ਨਿਤ ਆਵਤ ਹੈ ਜਾਇ ਨ ਆਗੈ।
ਸੰਗਤਿ ਨਗਰਾਂ ਤੇ ਮਿਲ ਭਾਈ। ਅੰਨ ਘ੍ਰਿਤ ਕੋ ਖੰਡ ਪੁਚਾਈ॥੯੩॥

*ਘੜਾ ਜਲ ਦਾ ਭਰਕੇ।

ਰਸਤਾਂ ਗੱਡੇ ਭਰ ਭਰ ਆਵੈ। ਸੰਤ ਆਵਤਾ ਸਭ ਵਰਤਾਵੈ।
ਕਿਤਨੇ ਪਿੰਡ ਗਿਣੋ ਸੁਣ ਪਿਆਰੇ। ਦੂਰੋਂ ਦੂਰੋਂ ਸਭ ਧਨ ਵਾਰੇ॥੯੪॥
ਨੇੜੇ ਕੀ ਗਿਣਤੀ ਕਛੁ ਨਾਹੀ। ਜਿਤਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਤਹਾਂਹੀ।
ਸਭਨਾ ਲੋਕਾਂ ਸੇਵ ਸੰਭਾਰੀ। ਮਾਈਆਂ ਲੰਗਰ ਕਰੈਂ ਤਿਆਰੀ॥੯੫॥
ਭਾਈ ਮਿਲ ਵਰਤਾਵੈਂ ਨਿੱਤ। ਆਠੋਂ ਪਹਿਰ ਛਕੈਂ ਜਿਸ ਹਿੱਤ।
ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਅਟਕਾਰ ਨ ਕੋਈ। ਨੀਚ ਊਚ ਕੋ ਛਕੈ ਸਭ ਲੋਈ॥੯੬॥
ਲੰਗਰ ਅਤੁਟ ਚਲੈ ਸਭ ਕਾਲਾ। ਦੇਗ ਫਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਖਵਾਲਾ।
ਘੀਉ ਬਹੁਤ ਵਰਤੈ ਦੁਧ ਨਾਲੇ। ਛਕੈ ਕੋਈ ਜਬ ਰੁਚੀ ਬਿਸਾਲੇ॥੯੭॥
ਏਕੰਕਾਰ ਕੀ ਦੇਗ ਚਲਾਈ। ਸਭ ਕੋ ਅੰਨ ਦੇਇ ਹਰਖਾਈ।
ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਸੰਗਤਿ ਸਦ ਸੁਣ ਹੈ। ਕੋ ਸੇਵਾ ਕੋ ਗੁਰ ਗੁਰ ਧੁਨਿ ਹੈ।੯੮।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਨਿੱਤ ਸ਼ਨਾਨੈ। ਬੁਧ ਸਿੰਘ ਰਾਗੀ ਵਾਰੁ ਕਰਿ ਗਾਨੈ।
ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਜਬ ਪਾਠ ਅਖੰਡਾ। ਭੋਗ ਪਵੈ ਸੁਣ ਸਭ ਦੁਖ ਖੰਡਾ॥੯੯॥
ਹੋਰ ਸਰੂਪ ਬਦਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੈ। ਪਾਠ ਨਵਾਂ ਰਖ ਕਰ ਅਰਦਾਸੈ।
ਪਹਿਲਾ ਸਰੂਪ ਸੁਖ ਆਸਨ ਹੋਈ। ਵਰਤੈ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਲੈ ਖਾਵੈ ਲੋਈ।੧੦੦।
ਆਸਾਵਾਰ ਤੇ ਮਗਰੋਂ ਆਈ। ਸੰਥਾ ਨਿਤ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਪੜ੍ਹਾਈ।
ਫੇਰ ਇਕਾਂਤ ਜਾਇ ਬਿਸਰਾਮੈਂ। ਸਿਮਰਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੁਖ ਧਾਮੈ।੧੦੧।
ਸਭ ਪਾਠੀ ਨਿਤ ਮੋਨ ਰਹਾਈ। ਰਹੈਂ ਇਕਾਂਤ ਸੰਜਮ ਸੁਚ ਤਾਂਈ।
ਨਹਿ ਕਾਹੂ ਕੀ ਸੁਨੈ ਨ ਗਾਵੈ। ਪਾਠ ਹੋਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਲਗਾਵੈ॥੧੦੨॥
ਜਤ ਸਤ ਰਾਖੈ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ। ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਭਾਣੀ।
ਅਭਿਆਸੀ ਮਨ ਰੰਗਤ ਭਏ। ਫੁਰਨੇ ਸਭਹੀ ਮਿਟ ਤਬ ਗਏ॥੧੦੩॥
ਏਕ ਪਾਠ ਜਬ ਭੋਗ ਸੋ ਪਾਵੈ। ਤਬ ਦੂਜਾ ਹੀ ਪਾਠ ਰਖਾਵੈ।
ਐਸੇ ਨਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਠਾਨੈ। ਸਭ ਗੁਰਮਤਿ ਕੋ ਧਰੈ ਮਹਾਨੈ॥੧੦੪॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਨਿਤ ਹੀ ਹੋਵੈ। ਛਕੈ ਸੰਗਤਾਂ ਅਨਗਿਣ ਜੋਵੈ।
ਸੇਵਾ ਨਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਕਰਹੀ। ਭਗਤਿ ਸਿਖਾਵਤ ਸਭ ਨਰ ਤਰਹੀ।੧੦੫।

ਬਦਾਮ ਮਿਸ਼ਰੀ ਲੈਚੀਆਂ ਦੇਈ। ਪਾਠੀ ਮਨ ਭਾਵਤ ਨਿਤ ਲੇਈ।
ਐਸੇ ਸੰਤ ਜੀ ਨਾਮ ਭੰਡਾਰਾ। ਖੋਲਿਆ ਮੁਕਤ ਕਰਾਵਣਹਾਰਾ ॥੧੦੬॥
ਸ਼ਾਮ ਵਕਤ ਕੀਰਤਨ ਨਿਤ ਹੋਵੈ। ਸੋਦਰ ਪਾਠ ਫਿਰ ਸੁਣ ਪਠਤੇ ਜੋਵੈ।
ਆਰਤੀ ਆਰਤਾ ਨਿਤ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਏਹੁ ਸੇਵਨ ਭਾਈ ।੧੦੭।
ਇਸ ਬਿਧ ਪਾਠ ਹੋਤ ਨਿਤ ਰਹੈਂ। ਬਹੁਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਰ ਛਕਤੇ ਅਹੈਂ।
ਬੋਪਾਰਾਏ ਤੇ ਸੰਗਤਿ ਆਈ। ਰਸਤ ਬਸਤ ਬਹੁਤੀ ਅਰਪਾਈ ॥੧੦੮॥
ਕੋਕਰੀ, ਕਪੂਰੇ, ਬੈਹਣੀਵਾਲਾ। ਭਿੰਡਰ, ਸੇਵਾ ਕਰ ਹੈ ਨਾਲਾ।
ਹੋਰ ਨਗਰ ਅਨੇਕਾਂ ਆਵੈਂ। ਸੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਵੈਂ ॥੧੦੯॥
ਕਪਤਾਨ ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਬਲਵਾਨਾ। ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਨਿਰਮਾਣ ਸਿਆਨਾ।
ਜੋੜੇ ਝਾੜਨ ਪਹਿਰਾ ਦੇਣਾ। ਮਸਲਤ ਕਰਨ ਸੇਵਾ ਕਾਮਧੇਣਾ ॥੧੧੦॥
ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਡਿਪਟੀ ਬਹੁ ਪ੍ਰੇਮੀ। ਸੇਵੈ ਸੰਤਨ ਚਾਹਿਤ ਛੇਮੀ।
ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਲਾਂਗਰੀ ਬਣ ਰਿਹਾ। ਹੋਰ ਅਨੇਕਾਂ ਸੇਵਤ ਲਿਹਾ ॥੧੧੧॥
ਰਾਜ ਕਵਰ ਕਿਸ਼ਨ ਕੁਰ ਸਿਆਣੀ। ਰਾਮ ਕੌਰ ਸੇਵਾ ਹਿਤ ਠਾਣੀ।
ਕਾਹਨ ਕੌਰ ਤੇ ਹੋਰ ਭੀ ਮਾਈ।ਲੰਗਰ ਪਕਾਵੈ ਗੁਰ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥੧੧੨॥
ਵਰਿਆਮ ਸਿੰਘ ਮੰਗਲ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮੀ। ਵਰਤਾਵਤ ਸਿੰਘ ਬਹੁ ਨਿਤਨੇਮੀ।
ਧਿਆਨ ਸਿੰਘ ਕੋਕਰੀ ਕਾ ਪਿਆਰਾ। ਤਾਂਕੋ ਪੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰੇਮੀ ਭਾਰਾ ।੧੧੩।
ਮੱਘਰ ਸਿੰਘ ਤਾਹਿ ਕੋ ਨਾਮੂ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਿਆ ਜਿਨ ਅਭਿਰਾਮੂ।
ਸੋ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਸਰਨੀ ਆਯੋ। ਬਾਲਕ ਸੀ ਜਬ ਲਗਨ ਲਗਾਯੋ ॥੧੧੪॥
ਸ੍ਰੀ ਜਪੁ ਕੋ ਪਾਠੀ ਤਬ ਲਾਗਾ। ਸੰਗੇ ਭਾਈ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਰਾਗਾ।
ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਕੇਹਰ ਸਿੰਘ ਭਾਈ।ਅਖਾੜੇ ਤੇ ਹਰਿਨਾਮ ਸਿੰਘ ਆਈ।੧੧੫।
ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਭਿੰਡਰਾਂ ਕੋ ਏਕਾ। ਛੇ ਪਾਠੀ ਜਪੁ ਪਾਠ ਕੀ ਟੇਕਾ।
ਇਸ ਬਿਧ ਨਿਯਮ ਪਾਠ ਸਭ ਕਰਹੀ।ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੁਖਦਾਣੀ ਰਰਹੀ।੧੧੬।
ਪੋਹੁ ਸਪਤਮੀ ਪੁਰਬ ਮਨਾਯਾ। ਏਕ ਪਾਠ ਤਬ ਹੋਰ ਚਲਾਯਾ।
ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਕੁਟੀਆ ਪਾਈ। ਸਾਮਣੇ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਜਿਸ ਥਾਂਈ ॥੧੧੭॥

ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਦੋਇ ਸਮ ਹੋਵੈ। ਇਕ ਪਾਠ ਨਿਤ ਭੋਗ ਸੁਣੋਵੈ।
ਬਹੁ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਵਰਤੈ ਲੈ ਖਾਈ। ਜਿਤਨੀ ਸੰਗਤਿ ਅਨੰਦ ਉਪਾਈ।੧੧੮।
ਮਾਘ ਮਹੀਨਾ ਸਰਬ ਬਿਤਾਯੋ। ਕਥਾ ਨਿਤ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਯੋ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਸੰਗਤਾਂ ਕਰਹੀ। ਪ੍ਰੇਮ ਦਿਨੋ ਦਿਨ ਦੂਣਾ ਧਰਹੀ ॥੧੧੯॥
ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਕੋਕਰੀ ਕਾ ਜਾਨੋ। ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਗੁਰਮੁਖ ਬੁਧਵਾਨੋ।
ਸਾਵਣ ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮੀ। ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਭਾਖੈ ਨਿਤ ਨੇਮੀ ॥੧੨੦॥
ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਹਕੀਮ ਅਠਾਸੀ। ਕੇਸੋਦਾਸ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮ ਅਨਾਸੀ।
ਸੁਖਮਨੀ ਨਿਸਦਿਨ ਮੈਂ ਰਰੈਂ। ਸਿਮਰਨ ਨਹੀ ਬਿਸਾਰਨਿ ਕਰੈਂ ॥੧੨੧॥
ਸੂਧੇ ਵੇਸ ਕੇਸ ਸੰਗ ਦਾਹੜਾ। ਮਨ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸੰਤ ਸੰਗ ਚਾਹੜਾ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਿਓ ਇਨ ਭਾਈ। ਕੇਸਵ ਹਰੀ ਨਾਮੁ ਸੁਖਦਾਈ।।੧੨੨॥
ਏਹੁ ਪਾਠੀ ਭਏ ਦੂਜੇ ਪਾਠੰ। ਗਿਆਨ ਨਾਮੁ ਰਸ ਮਨ ਮੇਂ *ਸਾਠੰ।
ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਬ੍ਰਿਤੀ ਇਨ ਭਈ। ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਗੁਰੂ ਕਰ ਦਈ ॥੧੨੩॥
ਪਾਠੀ ਹੋਰ ਭੀ ਬਹੁਤੇ ਆਵੈ। ਪਾਠ ਸੁਣਾਇ ਸਭਹੂੰਨਿ ਰਿਝਾਵੈ।
ਸੰਤ ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੰਘ ਭੀ ਸੰਗੁ ਹੋਈ। ਸੇਵਾ ਸੰਗਤ ਕਰੇ ਕਰੋਈ ॥੧੨੪॥
ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਰੋਡਿਆਂ ਕਾ ਏਕੂ। ਕਛੂ ਏਹੁ ਭੀ ਰਹਿ ਗਿਆ ਟੇਕੂ।
ਕੇਹਰ ਸਿੰਘ ਕੋਕਰੀ ਕੋ ਜੋਈ। ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸ੍ਰਦਾਰ ਭਲੋਈ॥੧੨੫॥
ਭਾਈ ਹਜਾਰਾ ਸਿੰਘ ਅਖਾਰਾ। ਇਉ ਬਖਤੌਰ ਸਿੰਘ ਆਪਾਰਾ।
ਪਾਠੀ ਅਨਗਨ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਈ। ਪਰ ਪਹਿਲੇ ਨਿਯਮੀ ਲਖ ਲੇਈ।੧੨੬।
ਪਾਠ ਏਕ ਨਿੱਤ ਭੋਗ ਸੋ ਪਰਹੀ। ਸੁਣ ਸੰਗਤਿ ਬੈਰਾਗੁ ਮਨ ਧਰਹੀ।
ਸੰਤ ਨਿੱਤ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਵੈ। ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਸੰਗਤਿ ਆਵੈ॥੧੨੭॥
ਸੰਤ ਨਿੱਤ ਇਕਾਂਤ ਹੀ ਰਹੈ। ਪਦਾਰਥ ਸੰਗਤਿ ਬਹੁ ਭੁੰਚਹੈ।
ਪਦਾਰਥ ਖਾਇ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜੋਈ। ਸੋ ਲਿਵਲਾਇ ਸਿਮਰੈ ਹਰਿ ਸੋਈ ।੧੨੮।
ਜਿਸ ਦੀਨੇ ਤਾਕੋ ਜਸ ਗਾਵੈਂ। ਨਿਸਕਾਮੀ ਹੋ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਵੈਂ।

---

*ਗੰਢਣਾ ਕੀਤਾ।

ਹਰ ਹਾਲਤ ਮੇਂ ਹਰਿ ਰਸ ਮਾਤੇ। ਧੰਨ ਪਿਆਰੇ ਹਰਿ ਜਨ ਜਾਤੇ॥੧੨੯॥
ਪਦਾਰਥ ਬਹੁਤਾ ਪੇਖ ਮਿਲੰਤਾ। ਦੰਭੀ ਰਹੇ ਆਨ ਬਣ ਸੰਤਾ।
ਸੋ ਪਰ ਨਾਰੀ ਪੇਖਣ ਲਾਗੇ। ਮੰਦ ਭਾਗ ਜਿਨਹੂੰ ਕੇ ਜਾਗੇ॥੧੩੦॥
ਸੰਤ ਆਪ ਤਬ ਪਹਿਰੇ ਲਾਗੇ। ਪਕੜੈਂ ਰਾਤੀਂ ਦੁਸ਼ਟ ਕੁਭਾਗੇ।
ਤਾਕੋ ਦੰਡ ਦੇਤ ਨਿੱਤ ਰਹੈ। ਸਿੰਘ ਆਪ ਬਣ ਦੋਸ਼ਨਿ ਦਹੈ॥੧੩੧॥
ਇਕ ਬਿਬਚਾਰੀ ਕੁਟੀਆ ਮਾਹੀ। ਭੋਗਤ ਨਾਰ ਪਕੜ ਲਿਆ ਆਹੀ।
ਜੂਤੇ ਤਾਂਕੇ ਖੂਬ ਲਗਾਏ। ਬੰਨ੍ਹ ਮੁਸ਼ਕਾਂ ਮੁਖ ਕਾਲਖੁ ਲਾਏ॥੧੩੨॥
ਨਾਰੀ ਤਬ ਹੀ ਸੋ ਕਢਵਾਈ। ਸੰਗਤਿ ਜਹਾਂ ਤੇ ਸੋ ਚਲ ਆਈ।
ਤਾਂਕੋ ਜੂਤੇ ਬੀਸ ਲਗਾਏ। ਲਾਲ ਮੁਖ ਨਿਕਸੋ ਰਤ ਜਾਏ॥੧੩੩॥
ਲਕੀਰਾਂ ਸੰਗਤਿ ਵਿਚ ਕਢਾਈ। ਨੱਕ ਘਸਿਆ ਲਹੂ ਨਿਕਲ ਆਈ।
ਇਉ ਕਾਮਨ ਕੋ ਦੰਡ ਲਗਾਯੋ। ਗਈ ਕੁਨਾਰ ਰੋਵਤ ਪਛਤਾਯੋ॥੧੩੪॥
ਮੁੜ ਨ ਫੇਰ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਆਈ। ਨਾਨਕ ਦਾਦਕ ਸਸੁਰ ਲਜਾਈ।
ਅੰਤ ਕਾਲ ਕੇ ਵਸ ਪਰੀ ਹੈ। ਤਪਤ ਥੰਮ ਕੇ ਸੰਗ ਜਰੀ ਹੈ॥੧੩੫॥
ਸੋਊ ਆਦਮੀ ਝੂਠਾ ਹੋਯੋ। ਬੋਲਨ ਜੋਗਾ ਰਿਹਾ ਨ ਸੋਯੋ।
ਸਭ ਫਿਟਕਾਰ ਦੇਤ ਹੀ ਰਹੈ। ਨੀਵੀਂ ਪਾਇ ਸਰਬ ਹੀ ਸਹੈ॥੧੩੬॥
ਇੱਕ ਭਾਜਿਓ ਪਹਿਲੇ ਥਾ ਪਾਪੀ। ਲਗੀ ਲਾਤ ਜਬ ਹੋਇ ਸੰਤਾਪੀ।
ਦੂਜੇ ਫਿਰ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਰੋਇ। ਬਖਸ਼ਾਯੋ ਵਹੁ ਆਜਜ਼ ਹੋਇ॥੧੩੭॥
ਸੰਗਤਿ ਕਰ ਵਿਚਾਰ ਤਬ ਮੀਤਾ। ਲਾਇ ਤਨਖਾਹ ਸੁਧਾਰਿਓ ਚੀਤਾ।
ਇਕ ਮਹੀਨਾ ਜੂਤੇ ਝਾਰਹੁ। ਸੌ ਸੁਖਮਨੀ ਪਾਠ ਉਚਾਰਹੁ॥੧੩੮॥
ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਦਿਨ ਤੁਮ ਮਾਂਜਹੁ ਭਾਂਡੇ। ਪੰਝੀ ਰੁਪਈਏ ਲੀਨੇ *ਡਾਂਡੇ।
ਫਿਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਦੀਨ ਛਕਾਈ। ਜਿਮ †ਸੁਰੇਸ ਕੋ ਨੈਨ ਦਿਵਾਈ॥੧੩੯॥
ਜਬ ਇਉਂ ਸੰਤ ਆਪ ਰਖਵਾਰੀ। ਗਏ ਸਭੀ ਜੋ ਥੇ ਬਿਭਚਾਰੀ।
ਦਾਉ ਘਾਉ ਨਹਿ ਲਾਗਨ ਆਵੈ। ਅੰਤ੍ਰਜਾਮੀ ਸੰਤ ਲਖ ਪਾਵੈ॥੧੪੦॥

*ਦੰਡ ਦੇ। †ਇੰਦਰ ਨੂੰ।

ਚੋਰ ਯਾਰ ਠਗ ਸਰਬ ਨਿਕਾਸੇ। ਰਾਖੇ ਸੰਤ, ਸਿੰਘ ਗੁਣ ਰਾਸੇ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਜਸ ਸਭ ਗਾਵੈ। ਸੰਗਤ ਕੇ ਮੁਖ ਊਜਲ ਭਾਵੈ॥੧੪੧॥
ਸੰਤ ਆਪ ਗੁਰ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਈ। ਅਵਰਨ ਤੇ ਭੀ ਜਸ ਉਚਰਾਈ।
ਦੁਸ਼ਟ ਨਿਕਾਰੇ ਸੰਤ ਵਸਾਏ। ਉਪਮਾ ਨਿਸਦਿਨ ਦੂਣ ਸਬਾਏ॥੧੪੨॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਣੇ ਵਾਲੇ ਆਏ। ਕ੍ਰਿਪਾਨਾ ਨਹਿ ਕਿਤੋਂ ਥਿਆਏ।
ਤਬ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਸੰਤ ਜੀ ਪਿਆਰੇ। ਭੇਰੇ ਚਿੱਠੀ ਪਾਇ ਸੁਧਾਰੇ॥੧੪੩॥
ਪੰਜ ਸੌ ਕਿਰਪਾਨ ਮੰਗਾਈ। ਸਭ ਕੋ ਦੀਨੀ ਮੁਫਤ ਪੈਨ੍ਹਾਈ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਾਯੋ ਤਾਂਹੂ। ਰਾਖੀ ਰਹਿਤ ਮੰਨ ਕੈ ਜਾਂਹੂ॥੧੪੪॥
ਭਿੰਡਰ ਪਤੀਆਂ ਮਿਲਕੇ ਸਾਰੇ। ਲੰਗਰ ਕੋ ਕਰ ਹੈ ਤਬ ਪਿਆਰੇ।
ਕੀਰਤਨ ਕਰਤੀ ਸੰਗਤ ਜਾਵੈ। ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਭੋਜਨ ਨਿੱਤ ਖਾਵੈ॥੧੪੫॥
ਵਾਰੀ ਵਾਰੀ ਸਭਹੀ ਮਿਲ ਕੇ। ਦੇਗ ਚਲਾਵਹਿ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦਿਲ ਕੇ।
ਲਗੈ ਦੀਵਾਨ ਦੋਇਵੇਲੇ ਦਿਨ ਮੇਂ। ਕੀਰਤਨ ਕਥਾ ਹੋਇ ਤਿਸਛਿਨ ਮੇਂ।੧੪੬।
ਬਹੁਤ ਸ੍ਰੋਤੇ ਚਲ ਚਲ ਆਵੈ। ਕੁੱਸਾਮੀਨੀਆਂ, ਮੋਗਾ ਧਾਵੈ।
ਵਧਣੀ, ਦੌਧਰ, ਵੱਧ ਤਿਖਾਣਾ। ਕੋਕਰੀ, ਦਾਯਾ, ਕਪੂਰੇ ਆਣਾ॥੧੪੭॥
ਦੂਰ ਦੂਰ ਤੇ ਸੰਗਤ ਆਈ। ਪਾਠ ਅੱਸੀ ਜਬ ਹੋਏ ਭਾਈ।
ਤਬ ਖਬਰਾਂ ਬਹੁ ਦੂਰ ਤੱਕ ਦੀਨੀ। ਆਵੈ ਸੰਗਤ ਪ੍ਰੀਤ ਨਵੀਨੀ॥੧੪੮॥
ਰਸਦਾਂ ਗਡੇ ਭਰ ਭਰ ਲਿਆਵੈ। ਖੰਡ ਘ੍ਰਿਤ ਕੀ ਕਮੀ ਨ ਆਵੈ।
ਵੈਸਾਖ ਤਬ ਆਯੋ ਮੀਤਾ। ਕਰਤੇ ਪਾਠ ਸਰਬ ਹੀ ਬੀਤਾ॥੧੪੯॥
ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਸੰਤ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਮੁਰਾਲੇ ਤੇ ਆਇ ਸੁਖ ਸਿੰਧ ਜੀ।
ਤਿਆਗੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਵੰਤ ਅਭਿਆਸੀ। ਤਪੀਏ ਨਿਯਮੀ ਕਰ ਮਨ ਵਾਸੀ।੧੫੦।
ਤੰਬੂ ਦੀਆ ਲਗਾਇ ਇਕਾਂਤੀ। ਸੇਵਾ ਅਨਿਕ ਤਰਾਂ ਕਰਵਾਤੀ।
ਰਹਿਤ ਸੁਖ ਸੋ ਮਿਲ ਕਰ ਪਿਆਰੇ। ਵਖਿਆਨ ਸੁਨੈ ਸੰਤਾਂ ਹਿਤ ਧਾਰੇ।੧੫੧।
ਮਹੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਏ। ਮੁਰਾਲਾ ਥਾਨ ਜਿਨ ਸੋਭ ਬਢਾਏ।
ਲੰਗਰ ਅਤੁਟ ਚਲੈ ਸਭ ਕਾਲਾ। ਕੀਰਤਨ ਨਿਤਨੇਮ ਕਰ ਝਾਲਾ॥੧੫੨॥

ਰਿਖ ਜੀ ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਅਭਿਆਸੀ । ਜਾ ਮੈ ਉਤਮ ਗੁਣ ਮਨ ਰਾਸੀ।
ਕਲੇਰ ਨਗਰ ਮੇਂ ਬਾਹਰ ਥਾਨਾ। ਬੈਠੇ ਤਹਾਂ ਦਰਸ ਤੇ ਨਾਨਾ ॥੧੫੩॥
ਪਹਿਲੇ ਵਧਣੀ ਸੰਤਾਂ ਤਾਈ । ਮਿਲੇ ਹੁਤੇ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਰਹਾਈ।
ਸੋ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਭੀ ਲੀਨ ਬੁਲਾਏ। ਇਕਾਂਤ ਥਾਨ ਡੇਰਾ ਕਰਵਾਏ॥੧੫੪॥
ਸੰਤ ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ ਵਿਦ੍ਵਾਨਾ । ਘੋਲੀਏ ਵਾਲੇ ਮੋਗੇ ਥਾਨਾ।
ਸਹਿਤ ਸੇਵਕਾਂ ਕੇ ਚਲ ਆਏ। ਰਹੇ ਭਿੰਡਰੀਂ ਮੋਦ ਉਪਾਏ ॥੧੫੫॥
ਰੇਰੂ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਅਤਰ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦਾ । ਸੇਵਾ ਲੰਗਰ ਕਰਤ ਬਿਲੰਦਾ।
ਨਾਮੁ ਅਭਿਆਸੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰੇਹੀ। ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਮੇਂ ਮਸਤ ਰਹੇਹੀ ॥੧੫੬॥
ਲੀਏ ਬੁਲਾਇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਹੇਤਾ । ਮਸਤੂਆਣੇ ਵਾਲੇ ਚੇਤਾ।
ਗਏ ਸੁ ਰਾਵਲਪਿੰਡੀ ਸੋਈ । ਆਏ ਨਹੀ ਸੇਵਾ ਤਹਿ ਹੋਈ ॥੧੫੭॥
ਹੋਰ ਬਿਅੰਤ ਬਜੁਰਗ ਬੁਲਾਏ । ਭਜਨ ਮੇਂ ਰੰਗੇ ਜਸ ਗੁਰ ਗਾਏ।
ਮਸਤਾਨ ਸਿੰਘ ਭੀ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਯਾ।ਵਡੇ ਘਰ ਤੇ ਚਲ ਕਰ ਆਯਾ॥੧੫੮॥
ਨੱਤੀਆਂ ਇਸ ਕੇ ਕੰਨੀਂ ਪਾਈ । ਲਾਹੀ ਸੰਤਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਾਈ।
ਸੋਹਣੀ ਅਵਾਜ਼ ਸ਼ਬਦ ਮੁਖ ਬੋਲੈ। ਰਿਦੇ ਮੋਹਿ ਤਾਂ ਜਬ ਮੁਖ ਖੋਲੈ ॥੧੫੯॥
ਹਜੂਰਾ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮੀ ਕੁੱਸਾ । ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਧਰਿ ਤੁੱਸਾ।
ਆਯਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਾਰਨ ਸੋਈ। ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਲਲਤੋਂ ਸੰਗ ਹੋਈ।੧੬੦।
ਕਾਂਝਲਾ ਸੰਤ ਬਿਸ਼ਨ ਮ੍ਰਿਗੇਸਾ । ਆਏ ਦਰਸ਼ਨ ਹਿਤ ਬਹੁ ਦੇਸਾ।
ਨਿਰਮਲ ਉਦਾਸੀ ਨਿਹੰਗ ਨਿਹਾਰੇ।ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਕੇ ਬਡ ਮੁਖਤਿਆਰੇ।੧੬੧।
ਸਰਬ ਭੇਖ ਸਭ ਵਰਨ ਬੁਲਾਏ। ਪੰਡਿਤ ਵਿਦ੍ਵਾਨ ਚਲ ਆਏ।
ਬਾਰ ਦੁਆਬਾ ਮਾਝਾ ਸਾਰਾ । ਮਾਲਵਾ ਪੋਠੋਹਾਰ ਨਿਹਾਰਾ ॥੧੬੨॥
ਉਤਰ ਦਖਣ ਪੂਰਬ ਪੱਛਮਾਂ । ਨਰ ਨਾਰੀ ਬਹੁ ਆਏ ਰੱਛਮਾਂ।
ਉਤਰੇ ਸਾਧ ਸਿੰਘਨ ਕੇ ਡੇਰੇ। ਛਕ ਹੈ ਭੋਜਨ ਦੋਨੋਂ ਵੇਰੇ ॥੧੬੩॥
ਸੁਣਾਵੈ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਰਤਨ ਕੋਈ। ਕਥਾ ਬਹੁਤ ਗਿਆਨੀ ਮਿਲ ਹੋਈ।
ਦਿਨ ਦਿਨ ਮੇਲਾ ਬਹੁਤ ਭਯੋ ਹੈ। ਫੁੱਟ ਈਰਖਾ ਰਹੀ ਨ ਕੋ ਹੈ॥੧੬੪॥

ਸੰਤ ਦੀਵਾਨ ਮੇਂ ਨਿੱਤ ਹੀ ਆਵੇਂ। ਨਵੇਂ ਮਨੋਹਰ ਵਾਕ ਸੁਨਾਵੇਂ।
ਮਨ ਜੀਤਨ ਕੈ ਬਹੁ ਬੈਰਾਗਾ। ਸੁਨਾਵੇਂ ਸੰਤ ਸੁਨੈ ਮਨ ਜਾਗਾ ॥੧੬੫॥
ਸਾਲ ਉਨੀ ਸੈ ਛਿਹਤ੍ਰਾ ਹੋਯਾ। ਸੈਂਤੀ ਬਰਖ ਕਾ ਤਨ ਜਬ ਜੋਯਾ।
ਚੜਿਓ ਜੇਠ ਹਰਿ ਨਾਲ ਜੁੜੰਦਾ। ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਹੋਵੈ ਸੁਖ ਸੰਦਾ।੧੬੬।
ਭੁਜੰਗੀ ਸਿੰਘ ਗੁਰਬਚਨ ਸੋ ਆਯਾ। ਆਣ ਸੰਤ ਜੀ ਕੋ ਦਰਸਾਯਾ।
ਬੰਦਨ ਕਰ ਬਹੁ ਭਾਉ ਰਖੇਤਾ । ਪੇਖ ਸੰਤ ਜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਸਮੇਤਾ ॥੧੬੭॥
ਆਗਿਆ ਸੇਵ ਕਰਨ ਕੋ ਦੀਨੀ। ਜਾਉ ਕੂਪ ਪਰ ਜਲ ਲੇਹੁ ਚੀਨੀ।
ਸਭ ਕੋ ਪਾਣੀ ਰਹੋ ਪਿਲਾਵਤ। ਹੋਇ ਦੁਪਹਿਰਾ ਨਿਤ ਕਰ ਤਾਵਤ।੧੬੮।
ਫੇਰ ਜੂਤੇ ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਝਾਰਹੁ। ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਵੋ ਸਿੰਘਨ ਪਿਆਰਹੁ।
ਐਸੀ ਸੇਵਾ ਨਿੱਤ ਕਰੀਜੈ। ਜਬ ਲਗ ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਹੁਵੀਜੈ ॥੧੬੯॥
ਸਤ ਬਚਨ ਕਹਿ ਸੇਵ ਸੰਭਾਰੀ । ਕਰਤੋ ਰਹਿਤ ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ਧਾਰੀ।
ਹੋਰ ਲਾਂਗਰੀ ਸੇਵਾਦਾਰਾ । ਬਾਂਟੇ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਹੁਸ਼ਿਆਰਾ ॥੧੭੦॥
ਕੋ ਵਰਤਾਵੈ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਾ । ਫੁਲਕੇ ਦਾਲ ਘੀਉ ਅਹਿਲਾਦਾ।
ਸੱਤ ਮਣ ਇਕ ਵੇਲੇ ਮੇਂ ਪਾਯਾ। ਘੀਉ ਏਤਨਾ ਦਾਲ ਮੇਂ ਲਾਯਾ।੧੭੧।
ਕੜਛੀ ਪਾਈਏ ਕੀ ਸਭ ਦੇਵੈਂ। ਖਰਚ ਸੁਤੇ ਸਿਧ ਇਤਨਾ ਲੇਵੈਂ।
ਤ੍ਰਿਪਤੈਂ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਸੁਖ ਪਾਈ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣ ਨਿੱਤ ਗਾਈ॥੧੭੨॥
ਬਰਫ ਬਹੁਤ ਜਲ ਹੇਤ ਸੋ ਆਵੈ। ਸਰਦਾਈ ਮੇਂ ਮੇਲ ਪਿਲਾਵੈ।
ਫੇਰ ਭੀ ਬਧਤੀ ਜਾਵੈ ਹੋਰਾ। ਲਿਆਵੈ ਸੰਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਥੋਰਾ ॥੧੭੩॥
ਦੂਧ ਭਰੇ ਕੜਾਹੇ ਰਹਿਹੀ । ਪੀਵੈ ਸੰਗਤਿ ਰਜ ਬਚ ਜਹਿਹੀ।
ਬਦਾਮ ਮਿਸ਼ਰੀ ਖੰਡ ਅਤੋਟਾ। ਮਿਲਤ ਸਰਬ ਕੋ ਕਾਹਿ ਨ ਹੋਟਾ॥੧੭੪॥
ਨੱਬੇ ਮਣ ਬਰਫ ਢਲਤੀ ਜਾਵੈ। ਸੰਗਤਿ ਤੇ ਖਰਚੀ ਨਹਿ ਆਵੈ।
ਸੋ ਕੂਪ ਮੇਂ ਦੀਨੀ ਪਾਈ। ਇਉ ਬੇ ਪ੍ਰਵਾਹੁ ਸਭ ਵਸਤੂ ਆਈ॥੧੭੫॥
ਨਾਨਾ ਬਿਧ ਕੇ ਲੋਕ ਸੋ ਆਵੈ। ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰ ਸਮਤਾ ਉਪਜਾਵੈ।
ਜੈ ਜੈ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੀ ਹੋਈ। ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਨਿਵੇਂ ਪਿਖ ਦੋਈ ॥੧੭੬॥

ਲਗੋ ਦੀਵਾਨ ਹਜਾਰਾਂ ਗਿਨਤੀ । ਮਾਈ ਭਾਈ ਬੈਠੇ ਬਿਨਤੀ ।
ਇਕ ਦਿਸ ਤਤ ਬੇਤੇ ਸੁਖ ਪਾਵੈ। ਭਗਤ ਸਨਮੁਖ ਸਿਖ ਪਾਸ ਸੁਹਾਵੈ॥੧੭੭॥
ਰਹਿਤ ਸੰਗ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬੁਧਵਾਨਾ । ਸੋਭਾ ਪਾਵਤ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਪਾਨਾ ।
ਵੈਰਾਗ ਭਰੇ ਕੋ ਨੈਨ ਦਿਸਾਈ । ਕੀਰਤਨ ਰਾਗੀ ਗਾਇ ਸੁਨਾਈ॥੧੭੮॥
ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਹਿਤ ਸੇਵਕ ਬੈਸੇ । ਦਾਨੀ ਧਨੀ ਸੂਰਮੇ ਹੈਸੇ ।
ਗ੍ਰੀਬ ਅਮੀਰ ਬੂਢਾ ਕੋ ਬਾਲਾ। ਜੁਆਨ ਨਰ ਨਾਰੀ ਤਿਸ ਕਾਲਾ॥੧੭੯॥
ਸਾਧੂ, ਸਿੱਖ, ਸਿੰਘ ਬਹੁ ਹੋਈ । ਮਿਲ ਦੀਵਾਨ ਮੇਂ ਬੈਠੇ ਸੋਈ ।
ਕਈ ਮਹੀਨੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਵਾਹਾ। ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਜਗ ਲਾਹਾ ॥੧੮੦॥
ਸੰਤ ਵਖਯਾਨ ਨਿੱਤ ਨਵਾ ਸੁਨਾਵੇ । ਪ੍ਰੇਮ ਗਿਆਨ ਭਗਤੀ ਉਪਜਾਵੇ ।
ਮਨ ਤਨ ਧਨ ਤੇ ਕਰ ਬੈਰਾਗਾ। ਬਚਨ ਸੰਤ ਕੇ ਬਹੁ ਅਨੁਰਾਗਾ ॥੧੮੧॥
ਜੇਠ ਅਠਾਰਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ । ਇਕ ਸੌ ਪੱਚੀ ਪਾਠ ਸੁਹੇਲੇ ।
ਭਏ ਸੰਤ ਜੀ ਕੀ ਰੁਚ ਸੰਗਾ। ਬਿਘਨ ਸਮੂਹ ਬਿਨਾਸੇ ਰੰਗਾ ॥੧੮੨॥
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਰਬ ਮਨਾਯੋ । ਦਸਮ ਸਪਤਮੀ ਇੱਕ ਸੁਹਾਯੋ ।
ਤਾਂਕੇ ਪਾਠ ਦੋਇ ਔਰੈ ਕਰੇ। ਇਕ ਸੌ ਸਤਾਈ ਗਿਨਤੀ ਭਰੇ ॥੧੮੩॥
ਨਉਂ ਜੇਠ ਕੋ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ । ਆਸਾਵਾਰ ਮਿਲੇ ਤਬ ਲਾਸੀ ।
ਪੰਜ ਵੱਜੇ ਸਭ ਸੰਗਤ ਬੈਸੀ । ਐਤਵਾਰ ਦਿਨ ਸੁਭਾ ਕੋ ਹੈਸੀ ॥੧੮੪॥
ਕੀਰਤਨ ਭੋਗ ਪਰਿਓ ਸਭ ਜਾਨਾ। ਪਾਠੀ ਅਖੰਡ ਬੈਠੇ ਹਰਿ ਖਾਨਾ ।
ਨਾਵੇਂ ਮਹਿਲ ਕੇ ਪੜ੍ਹੇ ਸਲੋਕਾ। ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਰਾਗਮਾਲਾ ਹਰ ਸੋਕਾ॥੧੮੫॥
ਜਪੁਜੀ ਪਾਠ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਥੀਆ । ਅਰਦਾਸਾ ਸੰਤ ਖੜੇ ਹੋ ਕੀਆ ।
ਬਹੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੰਗਤ ਵਰਤਾਯੋ। ਸੁਣ ਸਭ ਨੇ ਮਨ ਮੋਦ ਉਪਾਯੋ॥੧੮੬॥
ਪਾਠੀ ਜੋ ਸਭ ਪਾਠ ਮੇਂ ਲਾਗੇ । ਤਿਨ ਕੋ ਚੜਿਓ ਅਧਿਕ ਬੈਰਾਗੇ ।
ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਗਏ ਰੁਚਿ ਆਈ । ਰਹਿਣਾ ਬਹੁਰ ਅਕੱਠ ਨ ਭਾਈ॥੧੮੭॥
ਕੋਈ ਪੂਜਾ ਨਾਹੀ ਜਾਚੀ । ਬਿਰਤੀ ਇਕ ਹਰਿ ਜੀ ਮੇਂ ਰਾਚੀ ।
ਗਏ ਛਪਰੀਆਂ ਤਿਆਗੇ ਬਾਰੇ। ਆਏ ਨਹੀਂ ਭਿੰਡਰ ਮੁੜ ਸਾਰੇ ॥੧੮੮॥

ਮੰਗੀ ਨਾਹੀ ਪੂਜਾ ਆਪੇ । ਦੇਵਤ ਸੰਤ ਨ ਲੀਨੀ ਜਾਪੇ ।
ਇਤਨੇ ਬਿਰਕਤ ਭਏ ਸੁਣ ਭਾਈ। ਤਨ ਕੇ ਬਸਤ੍ਰ ਨਾਹਿ ਰਖਾਈ ॥੧੮੯॥
ਕੋ ਨਿਜ ਘਰ ਮੇਂ ਕੁਟੀਆ ਪਾਈ। ਕੋ ਬਨਵਾਸੀ ਗਾਉਂ ਨ ਆਈ ।
ਗੁਰਬਾਣੀ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਉਪੰਨਾ । ਜਨਮ ਜੀਤ ਹੋਏ ਧੰਨ ਧੰਨਾ ॥੧੯੦॥
ਨਉਂ ਜੇਠ ਹਾੜ ਵਦੀ ਪਹਿਲੀ। ਗੁਰ ਛੇਵੇਂ ਅਵਤਾਰ ਸੋ ਤਹਿ ਲੀ ।
ਸੋਮਵਾਰ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਯਾ । ਇਕ ਸੌ ਸਤਾਈ ਭੋਗ ਪਵਾਯਾ ॥੧੯੨॥
ਮਾਯਾ ਬਹੁਤ ਆਈ ਤਬ ਭੇਟਾ। ਵਸਤੁ ਨ ਕਮੀਂ ਰਹੀ ਕਛੁ ਮੇਟਾ ।
ਸੰਤ ਆਪ ਅਰਦਾਸ ਉਚਾਰੀ । ਦੀਵਾਨ ਸਮਾਪਤੀ ਭਈ ਹੈ ਸਾਰੀ॥੧੯੩।
ਬਹੁਤਾ ਕਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦਿਵਾਯੋ । ਲੰਗਰ ਤਿਆਰ ਪੰਗਤਾਂ ਲਾਯੋ ।
ਖੀਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪੂਪਕਾ ਭਾਜੀ। ਸਭ ਕੋ ਦੇ ਮਨ ਭਾਵਤ ਰਾਜੀ ॥੧੯੪॥
ਕਈ ਹਜਾਰ ਪੰਗਤਾਂ ਥਿਰੀ । ਛਕ ਪ੍ਰਸੰਨ ਚੁਲੇ ਮੁਖ ਕਰੀ ।
ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਸਭ ਬਸਤ੍ਰ ਧੰਨਾ। ਦੇ ਦੇ ਕੀਏ ਬਹੁ ਪ੍ਰਸੰਨਾ ॥੧੯੫॥
ਸਭ ਅਪਨੇ ਅਸਥਾਨੀ ਜਾਏ । ਕੀਰਤਿ ਕਰੈ ਸੰਤ ਸੁਖਦਾਏ ।
ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਜਗਤ ਮੇਂ ਹੋਵਾ। ਗਨ ਪਾਪਨ ਕੋ ਨਾਸ਼ਕ ਜੋਵਾ ॥੧੯੬॥
ਜਹਿ ਤਹਿ ਮਿਲ ਜਸ ਗਾਵੈ ਪ੍ਰੇਮੀ । ਸੋਭਾ ਮਹਾਰਾਜੇ ਸਮ ਛੇਮੀ ।
ਸਭ ਮੇਂ ਸੋਭ ਸ਼੍ਰੋਮਣ ਹੋਈ। ਮਿਲ ਮਿਲ ਸਿਫਤ ਕਰੈ ਸਭ ਕੋਈ॥੧੯੭॥
ਗ੍ਰੀਬ ਜੋ ਪੇਖੈ ਤਬ ਹੈ ਆਏ । ਅੰਨ ਬਸਤ੍ਰ ਦੇ ਸਭ ਤ੍ਰਿਪਤਾਏ ।
ਨਵੇਂ ਹੋਰ ਆਵੈ ਬਹੁ ਭਾਂਤੀ। ਕੀਰਤ ਢਾਢੀ ਕਥੇਂ ਸੁਹਾਤੀ ॥੧੯੮॥
ਸਭ ਕੋ ਦਾਨ ਦੇਤ ਬਹੁਤੇਰਾ । ਭਏ ਅਚਾਹ ਜਿਨ ਲੀਨ ਘਨੇਰਾ ।
ਦੇਖੀ ਮਾਯਾ ਸਾਰੀ ਜਬਹੂੰ। ਪੰਜ ਹਜਾਰ ਇਕਵੰਜਾ ਸਭਹੂੰ ॥੧੯੯॥
ਗਿਆਰਾਂ ਆਨੇ ਊਪਰ ਹੋਏ । ਲੈ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਾਂਭੇ ਸੋਏ ।
ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਨੀਕਾ ਬਣ ਜਾਈ। ਇਸ ਹੇਤੁ ਤੇ ਰਾਖ ਟਿਕਾਈ ॥੨੦੦॥
ਜਹਾਂ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਬਹੁ ਹੋਏ । ਤਹਾਂ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬਣ ਸੋਏ ।
ਸਮਾ ਪਾਇ ਕੇ ਫਿਰ ਉਸਰਾਈ। ਇਟਾਂ ਖ੍ਰੀਦ ਕੇ ਲੇਹਿ ਢੁਆਈ॥੨੦੧॥

ਸੰਤ ਅਨੰਦ ਪਦ ਮੇਂ ਸਦ ਵਾਸੇ। ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਰਹੇ ਉਦਾਸੇ।
ਅਪਨੇ ਇਕਾਂਤ ਥਾਂਇ ਮੇਂ ਜਾਈ। ਬੈਠੇ ਥਿਤ ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਪਾਈ॥੨੦੨॥
ਅਕਥ ਪਦ ਜੋ ਇਕ ਰਸ ਏਕਾ। ਟਿਕੇ ਬਿਆਪਕ ਸਭ ਹੀ ਟੇਕਾ।
ਸ੍ਵੰ ਜੋਤਿ ਮੇਂ ਘਣਾ ਅਨੰਦਾ । ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਤੇ ਸੂਛੰਦਾ ॥੨੦੩॥

– ਸਵੈਯਾ –

ਇਕ ਵਾਰ ਕੋਊ ਨਾਮ ਉਚਾਰ ਕੇ, ਕੋਟਿ ਸਮੇਧਨਿ ਜੱਗ ਫਲਾਇਆ।
ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਨਾਮੁ ਮੇਂ ਗੁੰਥਨ, ਤਾਹਿ ਤਰੀਫ ਕਿਵੇਂ ਬਨ ਆਇਆ।
ਨੌ ਮਹੀਨੇ ਪ੍ਰਵਾਹਿ ਚਲਿਓ, ਜਿਮ ਸਾਵਣ ਮੇਂ ਨਦ *ਵਾਹ ਚਲਾਇਆ।
ਗਰਮੀ ਔ ਖੁਸ਼ਕੀ ਨਾਹਿ ਰਹੀ ਤਹਿ, ਕੀਰਤ ਮੇਘ ਵੁਠੇ ਕਰਦਾਇਆ।੨੦੪।

ਕਬਿੱਤ॥ ਭਰਮ ਬਿਮੁਖਤਾ ਕੇ ਕੂਲ ਕੋ ਉਖਾਰ ਕਰਿ, ਸਿਖਨ †ਸ੍ਰੂ
ਦਰ ਚਲੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਹੈ। ਦੰਭਨ ਪਖੰਡਨ ਕੇ ਤਰੁ ਕੋ ਉਪਾਰ ‡ਮੂਰ, ਬੰਧ
ਰੂਪ ਸਿੱਪੀ ਜਹਿ ()ਲਾਲਸ ਉਮਾਹਿ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਬੂੰਦ ਸਿਖ੍ਯਾ ਸ਼ਬਦ
ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕੋ, ਸ਼ਰਧਾ ਸੰਜੁਤ ਲੈਕੇ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਸਮਾਹਿ ਹੈ। ਗਿਆਨ
ਰੂਪ ਮੋਤੀ ਤਾਈਂ ਕਰੇ ਉਤਪੰਨ ਏਹੁ, ਮਰਜੀਉ ਜੀਵ ਮਰੇ ਸੋਈ ਨਰ
ਪਾਹਿ ਹੈ॥੨੦੫॥ ਸਿੱਖਨ ਸ਼ਨਾਨ ਯੋਗੁ ਨਦੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਏਹੁ, ਘਾਟ
ਸਤਿਸੰਗ ਬੀਚ ਚਲੇ ਮਨੁ ਨ੍ਹਾਤ ਹੈ। ਕਾਮਨਾਂ ਮਿਟਾਇ ਨਿਹ ਕਾਮਤਾ
ਕੋ ਸੁਈਕਾਰ, ਕ੍ਰੋਧ ਕੋ ਅਭਾਵ ਸ਼ਾਂਤ ਰਿਦ ਮੇਂ ਸੁਹਾਤ ਹੈ। ਰਜੋ ਗੁਣ
ਤਮੋਗੁਣ ਸਤੋਗੁਣ ਤਿਆਗ ਕਰ, ਏਕੋ ਸੋਈ ਆਤਮਾ ਮੇਂ ਬਿਰਤੀ
ਟਿਕਾਤ ਹੈ। ਅਸ ਲਾਭ ਹੋਇ ਜੋਈ ਕਰਦੇ ਸ਼ਨਾਨ ਈਹਾਂ, ਸੁਧ ਬ੍ਰਹਮ
ਰੂਪ ਅਨੁਭਵ ਬਿਖ੍ਯਾਤ ਹੈ॥੨੦੬॥ ਈਰਖਾ ਸੰਯੁਤ ਲੋਗ ਕਰਤ
ਸ਼ਨਾਨ ਨਾਹੀ, ਝੋਲਾ []ਖਰ ਜਿਵੇਂ ਨੀਂਦ ਆਇ ਕੇ ਦਬਾਇ ਹੈ। ਬਿਖੇ
ਰੂਪ ਰੂੜੀਆਂ ਮੇਂ ਫਿਰਤ ਭਟਕ ਤਿਵੇਂ, ਕਾਕ ਸੁਆਨ ਗੀਧ ਮੰਦ
ਚੀਜਨ ਕੋ ਖਾਇ ਹੈ। ਭੱਠ ਸਮ ਏਸ ਜਗ ਜਲਦੇ ਰਹਿਣ ਓਈ, ਅੰਤ

*ਨਾਲੇ। †ਕੰਨਾ ਦੁਆਰੇ। ‡ਮੁਢ ਤੋਂ ਪੁਟਕੇ। ()ਇਛਾ। []ਖੋਤਾ।

ਸਮੇਂ ਨਰਕ ਮੇਂ ਵਿਸ਼ਟਾ ਪਚਾਇ ਹੈ। ਕੀਤੇ ਜੇ ਕਰਮ ਵੈਸੇ ਫਲ ਤਸ
ਪਾਵਨਾ ਸੀ, ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਗਤਿ ਨਾਹੀ ਬੇਦ ਭੀ ਅਲਾਇ ਹੈ॥੨੦੭॥
ਆਇ ਚਲ ਜਿਹੜੇ ਧੰਨ ਆਪਦਾ ਜਨਮ ਈਹਾਂ, ਕੀਤੇ ਹੈਂ
ਪਵਿਤ ਤੁਸੀਂ ਚਰਨ ਚਲਾਇ ਕੇ। ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ
ਜਿਨਾ *ਪਾਨ ਸੰਗ ਭਾਈ, ਸ੍ਰਵਣ ਪਵਿੱਤ ਬਾਣੀ ਸੁਣੀ ਚਿਤ
ਲਾਇ ਕੇ। ਨੇਤ੍ਰ ਪਵਿਤ ਗੁਰੂ ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਦੇਖ ਮੁਖ, ਰਸਨਾ ਪਵਿਤ
ਗੁਰਬਾਣੀ ਮੁਖ ਗਾਇ ਕੇ। ਮਸਤਕ ਪਵਿਤ ਗੁਰੂ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀ ਧੂਰ
ਲਾਇ, ਮਨ ਭੀ ਪਵਿਤ ਵਾਕ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਵਸਾਇ ਕੇ॥੨੦੮॥ ਐਸੇ
ਜੋੜ ਮੇਲ ਸਦਾ ਦੇਈਂ ਗੁਰਦੇਵ ਮੇਰੇ, ਮਿਲ ਮਿਲ ਸੰਗਤਾਂ ਉਮਾਹਿ
ਗੁਣ ਗਾਇ ਹੈ। ਛਕਦੇ ਛਕਾਂਦੇ ਗੁਣ ਗਾਂਵਦੇ ਹਮੇਸ਼ ਰਹੈਂ, ਸੁਣਦੇ
ਸੁਣਾਂਦੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੁਖਦਾਇ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਇੱਕ ਜਿੰਦ
ਹੋਇ ਰਹੇ, ਈਰਖਾ ਦ੍ਵੈਤ ਵਾਲੀ ਹਵਾ ਨਹੀ ਆਇ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਪ੍ਰੇਮ
ਵਿਚ ਮਸਤੀ ਹਮੇਸ਼ ਰਹੇ, ਆਤਮਾ ਗਿਆਨ ਕਦੇ ਭੁਲ ਨਹੀਂ
ਜਾਇ ਹੈ॥੨੦੯॥

– ਚੌਪਈ –

ਪੰਦਰਾਂ ਸੌ ਨਰ ਨਾਰੀ ਮਿਲੇ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਚਾਹਿਤ ਦੇਵਹੁ ਭਲੇ।
ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਮਿਲ ਸੁਭ ਤਾਂਹੀ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਯੋ ਰਹਿਤ ਰਖਾਹੀ।੨੧੦।
ਸਭ ਪਾਠਾਂ ਮੇਂ ਸੁਧਾ ਅਚਾਵੈ। ਸਾਰੀ ਗਿਣਤੀ ਭਈ ਸੁਨਾਵੈ।
ਦਸ ਹਜਾਰ ਤੇਰਾਂ ਸਜਵਾਏ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਠਾਂ ਬੀਚ ਛਕਾਏ॥੨੧੧॥
ਸਭ ਥਾਵਾਂ ਮੇਂ ਸਿੰਘ ਸਜਾਏ । ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਫਤੇ ਬੁਲਾਏ।
ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਕਰਾਯੋ ਫੇਰੀ। ਹਾੜ ਸੰਕ੍ਰਾਂਤ ਭੋਗ ਪਾਇ ਹੇਰੀ॥੨੧੨॥
ਬਾਰਵੀਂ ਕਥਾ ਸਮਾਪਤ ਕੀਨੀ। ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਮੇਂ ਭੀਨੀ।
ਬੁਧਵਾਰ ਦਿਨ ਕੀਰਤ ਕੀਆ। ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਸਭਨ ਕੋ ਦੀਆ।੨੧੩।

*ਹਥਾਂ ਨਾਲ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਸੰਗਤ ਜੁੜੀ । ਬ੍ਰਿਤੀ ਇਕ ਰਸ ਸਭ ਕੀ ਖਿੜੀ।
ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਸੰਤ ਸਦਾਈ। ਵਿੱਦਯਾ ਸਿੰਘਨ ਨਿੱਤ ਪੜ੍ਹਾਈ ॥੨੧੪॥
ਨਿੱਤ ਨਵੇਂ ਭੋਜਨ ਦੇ ਸ੍ਵਾਦਾ । ਸਿਮਰਨ ਕਰਵਾਵੈ ਅਹਿਲਾਦਾ।
ਦੇਸ ਬਿਦੇਸਨ ਸੈਲ ਕਰਾਈ। ਬਸਤ੍ਰ ਸੋਹਣੇ ਸਭ ਪਹਿਰਾਈ ॥੨੧੫॥
ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਇਉਂ ਕਰੇ ਪਿਆਰੇ। ਕੌਤਕ ਸਭ ਸੁਖ ਦੇਵਣ ਵਾਰੇ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸੰਤ ਅਨੂਪਾ। ਧੰਨ ਜਨਮ ਜਿਨ ਲਖਿਓ ਰੂਪਾ ॥੨੧੬॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰੰਥੇ ਸਮਾਧੀ ਤੇ ਸੱਤ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਦੇਹੀ ਮੇਂ ਤੇ ਇਕ ਸੌ ਸਤਾਈ
ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਨ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨੰ ਨਾਮ ਤੀਸਵਾਂ ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਣੰ ॥੩੦॥

ਕੁੰਜੀਆਂ ਪ੍ਰਚਾਰ, ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਸ੍ਰੋਵਰ ਸੇਵਾ ਕਰਾਵਣ

ਦੋਹਿਰਾ–ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਤਿਗੁਰੂ, ਸੀਸ ਦੇਇ ਹਿੰਦ ਰਾਖ।
ਤੀਰਥ ਕਰੇ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਪ੍ਰਭੁ, ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਅਭਿਲਾਖ ॥੧॥

– ਚੌਪਈ –

ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ। ਪਾਠੀ ਮਨ ਵੈਰਾਗੁ ਪਰੋਏ।
ਗਏ ਚੁਪਾਤੇ ਜਹਿ ਜਹਿ ਇੱਛਾ। ਰਹਿ ਨਿਰਲੋਭ ਧਰੀ ਮਨ ਸਿੱਛਾ ॥੨॥
ਸੰਤਾਂ ਸਿੰਘ ਭੇਜੇ ਤਿਨ ਪਾਸਾ । ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ ਤੁਮਾਰੀ ਰਾਸਾ।
ਈਹਾਂ ਰਹਿ ਸਿਮਰਨ ਰਸ ਲੀਜੈ। ਆਨ ਥਾਨ ਨਹਿ ਗਮਨੁ ਕਰੀਜੈ॥੩॥
ਮਾਯਾ ਭੀ ਤੁਮਰੀ ਸਬ ਲੇਵੋ। ਅਸੀਂ ਨ ਸਾਂਭਹਿ ਜਹਿ ਚਾਹਿ ਦੇਵੋ।
ਸੁਣ ਕਰ ਸਿੰਘ ਖੋਜਤੇ ਫਿਰਹੀ। ਗਏ ਕਹਾਂ ਨਹਿ ਕਹੂੰ ਨਿਹਰਹੀ ॥੪॥
ਸੰਤ ਅਤੀਤ ਵੈਰਾਗ ਸਮੇਤਾ । ਸਰਬ ਵਸਤੁ ਤਿਆਗੀ ਬਿਨ ਹੇਤਾ।
ਭਿੰਡਰਾਂ ਤੇ ਉਪਰਾਮਤਾ ਪਾਈ। ਰੌਲ੍ਹੀ ਨਗਰ ਬਿਰਾਜੇ ਆਈ ॥੫॥
ਸਿੰਘਨ ਸੇਵਾ ਬਹੁਤ ਕਰਾਈ । ਬੀਸ ਸਿੰਘ ਤਬ ਸਾਥ ਸੁਹਾਈ।

ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸੁੰਦਰ ਜਹਿ ਸਾਜਾ। ਤਹਾਂ ਬਿਰਾਜੇ ਦੀਨ ਨਿਵਾਜਾ ॥੬॥
ਸੰਗਤ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਉਚਾਰੀ । ਕਥਾ ਸੁਨਾਵਹੁ ਸੰਤ ਮੁਰਾਰੀ।
ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਮਾਨੀ ਬਾਨੀ । ਲਗਯੋ ਦੀਵਾਨ ਕੀਰਤਨ ਗਾਨੀ ॥੭॥
ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ ਹਰਿ ਕੀ ਰੀਤੀ । ਜਹਿ ਸੁਣਤੇ ਮਨ ਬਧਹਿ ਪ੍ਰੀਤੀ।
ਧਰ ਵੈਰਾਗ ਸਰਬ ਨਰ ਨਾਰੀ। ਝੂਲਤ ਮਸਤ ਭਏ ਹਿਤ ਵਾਰੀ ॥੮॥
ਬਿਨਤੀ ਸੰਗਤ ਬਹੁਰ ਉਚਾਰੀ। ਕਥਾ ਚਲਾਵਹੁ ਸ਼ੀਘਰ ਧਾਰੀ।
ਸੰਤ ਸੁਣਤ ਮਨ ਆਨੰਦ ਹੋਏ। ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਕਰਾਯੋ ਸੋਏ ॥੯॥
ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਆਗੇ । ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਪਾਗੇ।
ਸਾਵਣ ਸੰਕ੍ਰਾਂਤ ਛਨਿਛਰਵਾਰਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਭਾਗੁ ਉਦਾਰਾ ॥੧੦॥
ਉਨੀਂ ਸੌ ਛਿਹਤ੍ਰਾ ਸਾਲਾ । ਸੈਂਤੀ ਬਰਖ ਕੀ ਉਮਰ ਬਿਸਾਲਾ।
ਤੇਰਵੀਂ ਕਥਾ ਅਰੰਭ ਸੋ ਕੀਨੀ । ਜਪੁ ਹੋਯਾ ਰੌਲ੍ਹੀ ਮੇਂ ਚੀਨੀ ॥੧੧॥
ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਨਾਮੁ ਏਹੁ ਜਾਨੋ । ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਕੇਹਰ ਸਿੰਘ ਮਾਨੋ।
ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਹਰਿ ਲਾਲ ਪਿਆਰਾ। ਲਾਭ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸਿੰਘ ਦਾਤਾਰਾ॥੧੨॥
ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ। ਅਰਜਨ ਸਿੰਘ ਹਰਦਿੱਤ ਨਿਹਾਲਾ।
ਬੀਸ ਸਿੰਘ ਇਤਿਆਦਿਕ ਆਨੀ। ਸੁਨੈ ਕਥਾ ਨਿਤਨੇਮ ਤੇ ਜਾਨੀ॥੧੩॥
ਰੌਲ੍ਹੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਾਈ । ਸੱਤਰ ਸਿੰਘ ਸਜੇ ਗੁਰ ਧਿਆਈ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਕੇ ਰਹਿਤ ਰਖੰਤੇ। ਧਰਮ ਕਿਰਤ ਕਰ ਵੰਡ ਛਕੰਤੇ ॥੧੪॥
ਜੋ ਸਿੰਘ ਪਾਠੀਆਂ ਖੋਜਨ ਧਾਏ। ਮਿਲੇ ਨ ਹੋਰ ਭਾਲ ਬਹੁ ਥਾਏ।
ਧੂੜ ਕੋਟ ਜਬ ਖੋਜਤ ਆਏ। ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਿਲ ਬਿਗਸਾਏ॥੧੫॥
ਸੰਤਾਂ ਪਾਸ ਇਨੋਂ ਕਉ ਆਨਾ। ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ ਲੀਨੇ ਸੰਗ ਜਾਨਾ।
ਦਾਸ ਕੇਸਵ ਹਰਿ ਆਇ ਤਬਹੀ। ਬੁਲਾਵਤ ਸੁਣੇ ਸੰਤ ਜੀ ਜਬਹੀ॥੧੬॥
ਰੌਲ੍ਹੀ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਧਾਰੀ । ਬੰਦਨ ਕਰੀ ਤਬ ਸੰਤ ਅਗਾਰੀ।
ਮਿਲੇ ਭਾਉ ਤੇ ਬਿਨੈ ਬਖਾਨੀ। ਬਖਸ਼ੇ ਸੰਤ ਸਦਾ ਗੁਨ ਖਾਨੀ ॥੧੭॥
ਸੰਤ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਬਚਨ ਬਖਾਨਾ। ਤਿਆਗ ਸਿਧਾਰੇ ਕਿਆ ਮਨ ਆਨਾ।

ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਨੇ ਬਿਨੈ ਸੁਨਾਈ। ਭਯੋ ਬਿਰਾਗ ਤਾਂ ਗਏ ਗੁਸਾਈ।੧੮।
ਕਾਰਣ ਅਵਰ ਨਹੀਂ ਕੋ ਸੁਆਮੀ । ਬਖਸ਼ਹੁ ਭੂਲੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ।
ਸੁਣ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਵਾਕ ਅਲਾਯਾ। ਅਪਣੀ ਮਾਯਾ ਸਾਂਭਹੁ ਜਾਯਾ ॥੧੯॥
ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੈਂ ਹਮ ਨਾਹੀ । ਪਾਠੀਆਂ ਕੀ ਮਾਯਾ ਸੋ ਆਹੀ।
ਫਿਰਗੁਰਦਿਆਲਹਰਿ ਬਿਨੈ ਸੁਨਾਈ।ਮਾਯਾਪਾਠੀਆਂ ਨਹਿ ਮਨਭਾਈ।੨੦।
ਤਨ ਰਾਖਨ ਕੋ ਚੀਤ ਨ ਕਰਹੀ। ਬਸਤ੍ਰ ਭੋਜਨ ਰੁਚ ਨਹਿ ਫੁਰਹੀ।
ਤੁਮਰੀ ਦਯਾ ਤੇ ਮਨ ਬੈਰਾਗਾ। ਪਾਯੋ ਬਾਣੀ ਤੇ ਬਡਭਾਗਾ ॥੨੧॥
ਸਭ ਪਾਠੀ ਕੋ ਲੇਹੁ ਬੁਲਾਈ । ਮੈਂ ਲਿਆਵਤ ਜੇ ਹੋਇ ਰਜਾਈ।
ਸੁਣ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਭੋਜਨ ਕੀਨਾ। ਲਿਆਯੋ ਪਾਠੀ ਜਹਿ ਜਹਿ ਚੀਨਾ ॥੨੨॥
ਆਇ ਸਰਬ ਨੇ ਗ੍ਰੀਵ ਨਿਵਾਈ। ਚਰਣੀ ਪਰੇ ਮਨ ਪ੍ਰੇਮ ਬਢਾਈ।
ਦੂਧ ਭੋਜਨ ਸਭ ਕੋ ਅਚਵਾਯੋ। ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਨੇ ਬਚਨ ਚਲਾਯੋ॥੨੩॥
ਪਾਠੀ ਸੁਣੋ ਸਭੈ ਹਿਤ ਲਾਈ । ਦੇਵਤ ਮਾਯਾ ਸੰਤ ਗੁਸਾਈ।
ਭਿੰਡਰਾਂ ਤੇ ਮੰਗਵਾਇ ਸੋ ਲੀਨੀ। ਇਕ ਇਕ ਪਾਠੀ ਗਿਣ ਗਿਣ ਦੀਨੀ।੨੪।
ਪੰਜ ਹਜਾਰ ਬਾਂਟਿਓ ਜਬ ਹੀ। ਚੱਕਿਆ ਪਾਠੀਆਂ ਨਾਹੀ ਤਬਹੀ।
ਸਭ ਨੇ ਅਰਜ ਗੁਜਾਰੀ ਏਵਾ। ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬਨਾਵੋ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵਾ ॥੨੫॥
ਅਸੀਂ ਆਪਕੇ ਸੇਵਕ ਬ੍ਰਿੰਦਾ । ਲੇਵਹਿ ਨਹੀ ਬਿਨੈ ਕਰ ਬੰਦਾ।
ਭਗਤੀ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਦਰਸ ਕਰਾਵੋ । ਏਹੁ ਮਾਯਾ ਸਭ ਕੇ ਮਨ ਭਾਵੇ ॥੨੬॥
ਗੁਰ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਕੋ ਪਾਠੀ ਬੋਲੇ। ਸਾਂਭਹੁ ਸਭ ਮਾਯਾ ਚੱਕ ਤੋਲੇ।
ਸੰਤਾਂ ਕਹਾ ਨ ਸਾਨੂੰ ਲੋਰਾ। ਜੋ ਕਰਨਾ ਸੋ ਕਰਹੁ ਤੋਰਾ ॥੨੭॥
ਸੁਣ ਪਾਠੀਆਂ ਨੇ ਬਿਨਤੀ ਭਾਖੀ। ਮੰਦਰ ਬਣੇ ਏਹੁ ਹਮ ਕਾਂਖੀ।
ਕੋਕਰੀ ਇਟਾਂ ਹੇਤਿ ਭਿਜਾਇ । ਠੇਕੇਦਾਰ ਤੇ ਇੱਟ ਮੰਗਾਏ ॥੨੮॥
ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਤਬ ਕਛੂ ਨ ਭਾਖਾ। ਜਾਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੀ ਅਸਿ ਅਭਿਲਾਖਾ।
ਰਹੇ ਪਾਸ ਬਹੁ ਪ੍ਰੇਮ ਸਮੇਤਾ। ਚੜਤ ਵਿਰਾਗੁ ਮਨ ਗੁਰ ਕੋ ਚੇਤਾ ॥੨੯॥
ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਪਾਠੀ ਤਬ ਸਾਰੇ। ਸਾਧਨ ਹੇਤ ਨਿਜ ਥਾਨ ਸਿਧਾਰੇ।

ਭਗਤੀ ਕਰ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਦਰਸਾਯੋ। ਸੰਤ ਸੰਗ ਤੇ ਬਡ ਫਲ ਪਾਯੋ ॥੩੦॥
ਕਬ ਕਬ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨੇ ਆਵੈਂ। ਰਹਿ ਕੇਤਕ ਦਿਨ ਪ੍ਰੇਮ ਬਢਾਵੈਂ।
ਫਿਰ ਆਗਿਆ ਕੋ ਪਾਇ ਸਿਧਾਵੈਂ। ਨਾਮ ਰੰਗ ਚੜਿਓ ਲਿਵ ਲਾਵੈਂ।੩੧।
ਜਮ ਤੇ ਛੂਟੇ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ। ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਗੁਰ ਭਏ ਸਹਾਈ।
ਮਿਟਿਓ ਗੇੜ ਚੁਰਾਸੀ ਵਾਲਾ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੰਗ ਭਏ ਸੁਖਾਲਾ ॥੩੨॥
ਸੰਤ ਸੰਗ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਊਚੀ। ਲੋਭ ਮੋਹ ਤੇ ਛੂਟੇ ਮੂਚੀ।
ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਕੋ ਰਾਖਿਓ ਸੰਗਾ।ਜਾਨ ਨ ਦੀਓ ਮਨ ਜਿਨ ਰੰਗਾ।੩੩।
ਕਥਾ ਨਿਤ ਸੰਥਾ ਜੋ ਹੋਵੈ । ਸੁਣ ਸ੍ਰੋਤੇ ਮਨ ਮਾਹਿ ਪਰੋਵੈ।
ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਆਨੰਦ ਪਾਈ। ਸੰਤ ਉਪਕਾਰੀ ਨਾਮ ਜਪਾਈ ॥੩੪॥
ਰੌਲ਼ੀ ਤੇ ਫਿਰ ਕੀਨੋ ਤਿਆਰਾ। ਸੌਣ ਗੁਜਾਰਿਓ ਰਹਿ ਕੇ ਸਾਰਾ।
ਮੋਗੇ ਦੁਇ ਦਿਨ ਕਰ ਦੀਵਾਨਾ। ਸੰਗਤਿ ਕਰੀ ਨਿਹਾਲ ਮਹਾਨਾ ॥੩੫॥
ਸ਼ਹਿਰ ਫੀਰੋਜ਼ਪੁਰੇ ਮੇਂ ਆਏ । ਜੱਥੇ ਸਹਿਤ ਸੰਤ ਸੁਖਦਾਏ।
ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਾਯੋ। ਬੱਤੀ ਜਨ ਕੋ ਸੁਧਾ ਅਚਾਯੋ ॥੩੬॥
ਆਣ ਕਸੂਰ ਕਥਾ ਤਬ ਕਰੀ। ਅੱਸੀ ਨਰ ਕੀ ਦੁਰਮਤਿ ਹਰੀ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਾਯੋ ਤਾਂਹੀ। ਰਹਿਤ ਰਖਾਇ ਸਿਮਰਨ ਰਸ ਆਹੀ।੩੭।
ਰਾਇਵਿੰਡ ਮੇਂ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰਾ। ਨੱਬੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਭੇ ਤਿਆਰਾ।
ਮੀਆਂ ਮੀਰ ਕੀ ਛੌਣੀ ਆਏ। ਪਲਟਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇ ਅਟਕਾਏ ॥੩੮॥
ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣੈ ਸੁਨਾਵੈ । ਸ਼ਰਾਬ ਛੁਟਾਵਨ ਕਹਿ ਸਮਝਾਵੈ।
ਮਾਸ ਖਾਵਣਾ ਵੀਹਾਂ ਤਿਆਗਾ। ਤੀਸ ਸ਼ਰਾਬ ਤੇ ਕਰ ਬੈਰਾਗਾ ॥੩੯॥
ਸਤਾਈਆਂ ਰਹਿਤ ਕੋ ਪ੍ਰਣ ਕਰਾਯਾ। ਰਾਖਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਭਈ ਦਾਯਾ।
ਚੜ ਗਾਡ਼ੀ ਤੋਂ ਖਾਰੀਆਂ ਆਏ।ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਗੁਰਮਤਿ ਸਿਖਲਾਏ।੪੦।
ਆਣ ਮੁਰਾਲੇ ਮਿਲੇ ਮਹੰਤਾਂ । ਸੰਤ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੰਤਾ।
ਲਾਇ ਆਸਨ ਕੁਟੀਆ ਇਕਾਂਤੀ। ਜਥੇ ਸਹਿਤ ਬਿਰਾਜੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ॥੪੧॥
ਸ਼ਰਦਾਈ ਭੋਜਨ ਅਚ ਲੀਆ। ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰ ਸੁਖ ਲੀਆ।

ਸੁਣ ਕੇ ਸੰਗਤਿ ਦਰਸ਼ਨ ਆਈ। ਫਲ ਫੂਲ ਆਇ ਕੈ ਅਰਪਾਈ ॥੪੨
ਧੰਨ ਭਾਗ ਆਏ ਗੁਰ ਪਿਆਰੇ। ਚਾਹਤ ਘਨਾ ਦਰਸ ਖਿਨ ਵਾਰੇ।
ਸੰਤ ਅਰਾਮ ਕਰਤ ਭੇ ਤਬਹੀ। ਬੈਠਕ ਬਿਸ੍ਰਾਮੇ ਮਨ ਜਬਹੀ ॥੪੩॥
ਇਸ ਬਿਧ ਰਹਿਤ ਮੇਲਾ ਨੀਇਰਾਯੋ। ਤੇਰਾਂ ਭਾਦੋਂ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਯੋ।
ਵਖਿਆਨ ਕਰਿਓ ਤਬ ਸੰਤਸੁਜਾਨਾ।ਤਿਆਗੋ ਕਾਇਰ ਬਣਸਵਧਾਨਾ॥੪੪
ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਧਾਰੀ ਸਿੰਘ ਸਭ ਰਹੀਐ। ਦੁਸ਼ਟਨਿ ਤੇ ਬਿਪਤਾ ਨਹਿ ਸਹੀਐ।
ਤ੍ਰਿਆ ਕੋ ਸੰਗ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਪਹਿਨਾਵੇ। ਧਰਮ ਆਪਣਾ ਆਪ ਬਚਾਵੇ ॥੪੫॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਬਹਾਦਰ ਥੀਜੈ। ਦੁਸ਼ਟ ਪੁਰਖ ਤੇ ਡਰ ਨ ਰਖੀਜੈ।
ਸਿਮਰਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਕਰੀਐ। ਦਾਨ ਦਯਾ ਦੁਖੀਆਂ ਤੇ ਢਰੀਐ ॥੪੬॥
ਇਸ ਬਿਧ ਚੌਦਾਂ ਪੰਦਰਾਂ ਭਾਦੋਂ। ਜੋੜ ਮੇਲ ਪੂਰਨ ਭਾ ਆਦੋਂ॥
ਆਗਿਆ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਲੇ ਪਿਆਰੇ। ਜੱਥੇ ਸਹਿਤ ਚਲੇ ਮੁਦ ਧਾਰੇ ॥੪੭।
ਆਣ ਵਜੀਰਾਬਾਦ ਥਿਰੇ ਹੈਂ। ਗੁਰਮਤਿ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਫਿਰੇ ਹੈਂ।
ਤੇਤੀ ਸਿੰਘ ਸਜੇ ਧਰ ਭਾਊ। ਗੁਜਰਾਂ ਵਾਲੇ ਆਇ ਥਿਤਾਊ ॥੪੮।
ਕਥਾ ਸੰਥਾ ਸੁਣ ਲੋਕਾਈ। ਪੈਂਤੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਈ।
ਸ਼ਾਹਦਰੇ ਆਣ ਰਹੇ ਧਰਮਸਾਲਾ।ਲੋਕ ਭਾਉ ਧਰ ਮਿਲੇ ਬਿਸਾਲਾ।੪੯
ਡੇਹਰਾ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰ ਪੰਚਮ ਥਾਂਈ। ਬੀਚ ਲਾਹੌਰ ਆਏ ਸੁਖਦਾਈ।
ਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਗੁਰੂ ਉਪਕਾਰਾ। ਸੰਗਤਿ ਮਨ ਉਛਲਿਓ ਇਕ ਵਾਰਾ।੫੦।
ਸਮਾ ਚਾਬੀਆਂ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ। ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਸਾਰੇ।
ਗੌਰਮਿੰਟ ਨੇ ਜਬਰਨ ਲੇਈ। ਹੱਤਕ ਪੰਥ ਕੀ ਕਰਤੇ ਏਈ ॥੫੧॥
ਮਾਂਗੀ ਸਿੰਘਨ ਦੇਤ ਨ ਗੋਰੇ। ਚਾਹਿਤ ਰਾਜ ਤੇਜ ਨਿਜ *ਬੋਰੇ।
ਧਰ ਹੰਕਾਰ ਜ਼ੁਲਮ ਇਨ ਕੀਆ।ਕਿਰਤਘਣ ਪਦ ਮੌਨੀਆਂ ਲੀਆ ॥੫੨॥
ਸਿੰਘਾਂ ਐਜੀਟੇਸ਼ਨ ਕੀਤਾ। ਗਿਰਫਤਾਰੀ ਕਰਤੇ ਬਿਪਰੀਤਾ।
ਜੋ ਬੋਲੇ ਕਿਉਂ ਚਾਬੀਆਂ ਲੀਨੀ। ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਸਿੰਘਾਂ ਹਕ ਚੀਨੀ ॥੫੩॥

*ਨਾਸ ਕੀਤਾ।

ਇਸਾਈਆਂ ਕੋ ਕਿਉਂ ਕੁੰਜੀਆਂ ਦੇਵਹਿ। ਸਿੰਘ ਮੋਰਚੇ ਲਾਇਕੇ ਲੇਵਹਿ।
ਨਾਨੀ ਯਾਦ ਮੌਨੀਆਂ ਆਵੈ। ਸਿੰਘ ਜਥੇਬੰਦ ਹੋ ਜਬ ਧਾਵੈ ॥੫੪॥
ਜੰਗ ਜਰਮਨੀ ਫਤੇ ਕਰਾਯਾ। ਮਿੱਤਰਚਾਰਾ ਖੂਬ ਨਿਭਾਯਾ।
ਧਰਮ ਅਜ਼ਾਦ ਹੋਣ ਨਹਿ ਦੇਈ। ਏਹੁ ਬਦਲਾ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ ਸੋ ਲੇਈ ॥੫੫॥
ਥਾਂ ਥਾਂ ਰੌਲਾ ਜਬ ਇਉਂ ਹੋਯਾ। ਕੈਦ ਸਿੰਘਨ ਕਰ ਮੌਨੀ ਜੋਯਾ।
ਸੰਤਾਂ ਸੁਣ ਜਬ ਚਾਬੀਆਂ ਲੀਨੀ। ਜੋਸ਼ ਸਾਥ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੋ ਕੀਨੀ ॥੫੬॥
ਕਿਆ ਗੌਰਮਿੰਟ ਕੁੰਜੀਆਂ ਕੀ ਲਾਗੈ। ਦੇਣੀਆਂ ਪਰਹਿ ਸਿੰਘ ਸਭ ਜਾਗੈ।
ਜਿਲੇ ਲਾਹੌਰ ਮੇਂ ਪਿੰਡੀਂ ਫਿਰ ਫਿਰ।ਮਤੇ ਪਾਸ ਕਰਵਾਏ ਥਿਰ ਥਿਰ।੫੭।
ਜਹਿ ਜਾਵੈ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਵੈ। ਸਭ ਕੋ ਮੌਨੀਆਂ ਜੁਲਮ ਬਤਾਵੈ।
ਇਕ ਅਵਾਜ ਬੁਲਾਵੈ ਫੇਰਾ। ਕੁੰਜੀਆਂ ਲੇਵਹਿਗੇ ਬਿਨ ਦੇਰਾ ॥੫੮॥
ਹੋਰ ਲੀਡਰ ਭੀ ਸਭਨ ਇਲਾਕੇ। ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੁੰਜੀਆਂ ਤਾਕੇ।
ਸੰਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀਪਕ ਮਾਲਾ। ਆਇ ਕਰੀ ਧਰਿ ਭਾਉ ਬਿਸਾਲਾ ॥੫੯॥
ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਸ੍ਰੀ ਤਖਤ ਅਕਾਲ। ਦਰਸ਼ਨ ਤੇ ਕਰ ਮਤੇ ਬਿਸਾਲ।
ਇੱਕ ਅਵਾਜ ਕਰੰਤੇ ਸਾਰੇ। ਮਿਲੇ ਮੁਖੀ ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਪਿਆਰੇ ॥੬੦॥
ਸਭ ਨੇ ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਤਬ ਭਾਖਾ। ਆਪ ਸਮਰੱਥ ਪੂਰੇ ਅਭਿਲਾਖਾ।
ਇੱਕ ਅਵਾਜ ਬੁਲਾਵੋ ਸਾਰੇ। ਕੁੰਜੀਆਂ ਤਬ ਹੀ ਮਿਲੈਂ ਸੁਖਾਰੇ ॥੬੧॥
ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਸੁਣ ਧੀਰਜ ਦੀਆ। ਲੇਵਹਿ ਚਾਬੀਆਂ ਰਾਖਹੁ ਹੀਆ।
ਇਉਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਤ ਫਿਰ ਆਏ। ਟੇਸ਼ਨ ਲਾਹੌਰ ਉਤਰੇ ਸੁਖ ਪਾਏ॥੬੨।
ਸਿੰਘਨ ਬਹੁਤ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਹੋਈ। ਆਈ ਗੱਡੀ ਪੇਖੀ ਸੋਈ।
ਖੜੇ ਸੰਤ ਸਿੰਘਨ ਕੋ ਹੇਰੈ। ਨਾਸ ਫਿਰੰਗੀ ਤੇਜ ਘਨੇਰੈ ॥੬੩॥
ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਸਮੁੰਦਰੀ ਵਾਲਾ। ਸਿਦਕੀ ਸੂਰਮਾ ਸਾਥੀ ਨਾਲਾ।
ਹੱਥਕੜੀਆਂ ਲਗੀਆਂ ਇਨ ਤਾਂਈ। ਚਾਬੀਆਂ ਮਾਮਲੇ ਪਕੜੇ ਜਾਈ॥੬੪॥
ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਗੁਰ ਫਤੇ ਬੁਲਾਈ। ਸਰਦਾਰ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਮਿਲਿਓ ਧਾਈ।
ਬਿਨਤੀ ਕਰੀ ਜੋਰ ਕੈ ਹਾਥਾ। ਸੁਨਹੁ ਸੰਤ ਜੀ ਮੇਰੀ ਗਾਥਾ ॥੬੫॥

ਹੋ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਜੇਹਲ ਹਮ ਚਾਲੇ। ਔਕੜ ਪਰੀ ਪੰਥ ਇਸ ਕਾਲੇ।
ਧਰਮ ਰਾਖਣਾ ਔਖਾ ਹੋਇਆ। ਜਾਤੇ ਆਪ ਨਨਕਾਣੇ ਜੋਇਆ ॥੬੬॥
ਸਮਾਧੀ ਹੁਣ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀ ਲਾਵਹੁ। ਲੋਕ ਜਗਾਇ ਇਕ ਜਾਨ ਬਨਾਵਹੁ।
ਇਕ ਰਸ ਐਜ਼ੀਟੇਸ਼ਨ ਲੀਜੈ। ਇਕੱਤ੍ਰ ਖਾਲਸਾ ਸਭਹੀ ਕੀਜੈ ॥੬੭॥
ਸਾਡੀਆਂ ਹੱਥਕੜੀਆਂ ਏਹੁ ਜੋਈ। ਫਰਜ਼ ਆਪਕਾ ਲਹਾਵੇ ਸੋਈ।
ਆਪ ਪ੍ਰਚਾਰ ਤੇ ਸਕੋਂ ਖੁਲ੍ਹਾਈ। ਚਾਬੀਆਂ ਗੁਰੂ ਪੰਥ ਕਰ ਆਈ ॥੬੮॥
ਸੰਤਾਂ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਕਰ ਵਖਜਾਨਾ। ਇਕ ਵਚਨ ਬੁਲਾਇ ਜਹਾਨਾ।
ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਬਾਰ ਦੇਸ ਮੇਂ ਧਰ ਅਹਿਲਾਦ ॥੬੯॥
ਸੰਤ ਸ੍ਰੀ ਨਨਕਾਣੇ ਆਏ। ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਚੜ੍ਹਾਏ।
ਪ੍ਰਚਾਰ ਏਕਤਾ ਕੋ ਤਬ ਕੀਆ। ਸੁਣਤ ਲੋਕ ਬਹੁ ਇਕ ਰਸ ਥੀਆ ॥੭੦॥
ਸ੍ਰੀ ਨਨਕਾਣੇ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ। ਕਰ ਲੀਨੀ ਮਨ ਲਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ।
ਮੱਲ ਸਿੰਘ ਅਠਾਸੀ ਤੇ ਆਯਾ। ਲੈਕੇ ਜਥੇ ਸਮੇਤ ਸਿਧਾਯਾ ॥੭੧॥
ਖੂਹੀ ਸਿੰਘ ਗੁਰਦਿਤ ਕੀ ਸੋਈ। ਉਤਾਰਾ ਜੱਥੇ ਸਹਿਤ ਕਰੋਈ।
ਚਾਰ ਸੌ ਪੈਂਹਠ ਚੱਕ ਹੱਦ ਲਾਗੈ। ਦੋਹਾਂ ਚੱਕਾਂ ਮੱਧ ਸੁਖ ਪਾਗੈ ॥੭੨॥
ਪੈਂਹਟ ਚੱਕ ਮੇਂ ਲਾਇ ਦੀਵਾਨਾ। ਚਾਬੀਆਂ ਸੰਬੰਧੀ ਬੋਲੈ ਨਾਨਾ।
ਸੰਤ ਆਪਣੇ ਵੇਲੇ ਬੋਲੇ। ਨਿਰਭਉ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਿਓ ਦ੍ਰਿੜ *ਤੋਲੇ ॥੭੩॥
ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਸਿੰਘਨ ਕੇ ਸਾਰੇ। ਕਿਉਂ ਚਾਬੀਆਂ ਖੋਹੀਆਂ ਹਤਿਆਰੇ।
ਡਰਨ ਡਰਾਵਨ ਪਸ਼ੂਅਨ ਕਾਮਾਂ। ਭੈ ਬਿਨੁ ਰਹੈ ਨਰ ਸੋ ਅਭਿਰਾਮਾ ॥੭੪॥
ਗੁਰ ਨਾਵੇ ਜਗ ਤਾਰਕ ਜੋਈ। ਸੀਸ ਦੇਇ ਕੇ ਧਰਮ ਰਖੋਈ।
ਕੁਰਬਾਨੀ ਹਿੰਦਵਾਨ ਹਿਤ ਕਰੀ। ਪੜਿਓ ਸਲੋਕ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੰਭਰੀ ॥੭੫॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੯

ਭੈ ਕਾਹੂ ਕਉ ਦੇਤ ਨਹਿ ਨਹਿ ਭੈ ਮਾਨਤ ਆਨਿ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ ਗਿਆਨੀ ਤਾਹਿ ਬਖਾਨਿ ॥੧੬॥

---

*ਵਿਚਾਰਕੇ।

– ਚੌਪਈ –

ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਕੀ ਬਾਂਹਿ ਉਠਾਈ। ਮਤਾ ਚਾਬੀਆਂ ਮਿਲੈ ਮੰਗਾਈ।
ਗੌਰਮਿੰਟ ਕਿਉਂ ਰਾਖਤਿ ਪਾਸਾ। ਲੇਵਹਿਗੇ ਸਿੰਘ ਉਦਮ ਰਾਸਾ ॥੭੬॥
ਕੋਇ ਬਿਰੋਧੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਤਾਵੇ। ਕੋਈ ਨਾ ਹੋਆ ਇਕ ਜਾਨ ਦਿਸਾਵੇ।
ਬੋਲ ਜੈਕਾਰਾ ਊਚ ਸੁਨਾਯਾ। ਸਭ ਕੋ ਜੋਸ਼ ਸੁਣ ਕੇ ਹੋ ਆਯਾ ॥੭੭॥
ਡਾਇਰੀ ਵਾਲਿਆਂ ਸੰਤ ਅਲਾਯਾ। ਲਿਖਹੁ ਡੈਰੀ ਜਿਮੇਂ ਹਮ ਗਾਯਾ।
ਸੋ ਕਰ ਜੋਰ ਬਖਾਨਤ ਬਾਨੀ। ਲੈਕਚਰ ਪੁਲੀਟੀਕਲ਼ ਮਹਾਨੀ ॥੭੮॥
ਪਰ ਬਾਣੀ ਕੋ ਸੰਗ ਰਲਾਯਾ। ਲਿਖਹਿ ਹਮ ਕਿਆ ਡੈਰੀ ਭਾਯਾ।
ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੋ ਡੈਰੀ ਨਾਹੀ। ਕਰਤ ਮਨਜ਼ੂਰ ਨਾ ਹਾਕਮ ਆਹੀ ॥੭੯॥
ਸੰਤਾਂ ਕਿਹਾ ਸਚ ਹਮ ਆਖਾ। ਜੇਕਰ ਤੁਮਰੀ ਹੈ ਅਭਿਲਾਖਾ।
ਕੁੰਜੀਆਂ ਕਹੋ ਸਿੰਘਾਂ ਕੀ ਅਹੈ। ਕੈ ਤੁਮ ਕਹੋ ਫਿਰੰਗੀ ਲਹੈ ॥੮੦॥
ਸੁਣ ਡੈਰੀ ਵਾਲੇ ਤਬ ਬੋਲੇ। ਨਿਆਇ ਬਾਤ ਤਾਂ ਸਿੰਘਾਂ ਕੋਲੇ।
ਸੰਤ ਕਹਾ ਤਬ ਭੁਜਾਂ ਉਠਾਵੋ। ਕੁੰਜੀਆਂ ਸਿੰਘਨ ਹੱਕ ਸੁਨਾਵੋ ॥੮੧॥
ਸੁਣ ਡੈਰੀ ਵਾਲੇ ਉਚ ਬਾਹਾਂ। ਕਰ ਆਖਿਓ ਸਿੰਘਾਂ ਕੀ ਆਹਾ।
ਡੈਰੀ ਵਾਲ਼ੇ ਲਏ ਮਨਾਈ। ਅਸਰ ਸੰਤ ਰਸਨਾ ਕੋ ਭਾਈ ॥੮੨॥
ਡੈਰੀ ਲਿਖਨੀ ਤਿਆਗੀ ਤਾਹੂੰ। ਸਿੰਘ ਸਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਵਾਹੂੰ।
ਦੋ ਘੰਟੇ ਇਉ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰਾ। ਪੰਜ ਹਜਾਰ ਕੋ ਕੱਠ ਥਾ ਭਾਰਾ ॥੮੩॥
ਚਾਰ ਸੌ ਇਕਤਾਲੀ ਮੇਂ ਜਾਈ। ਕਈ ਦਿਵਸ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਾਈ।
ਚਾਰ ਸੌ ਛਿਆਹਟ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰਾ। ਚਾਰ ਸੈ ਪੰਝਤ੍ਰ ਕੋ ਤਾਰਾ ॥੮੪॥
ਇਉ ਬਹੁ ਚੱਕਾਂ ਮੇਂ ਫਿਰ ਪਿਆਰੇ। ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਜਗਾਏ ਸਾਰੇ।
ਐਜੀਟੇਸ਼ਨ ਵਾਰ ਕਰਾਯੋ। ਇਕ ਰਾਇ ਕਰ ਸਭਨ ਬੁਲਾਯੋ ॥੮੫॥
ਦੇਖਿਆ ਬਾਰ ਹੁਣ ਜਾਗ ਪਈ ਹੈ। ਲਾਇਲਪੁਰ ਤੱਕ ਇੱਕ ਥਈ ਹੈ।
ਫਿਰ ਦੁਆਬੇ ਮੇਂ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰਾ। ਆਏ ਮਾਲਵੇ ਦੇਸ ਮੰਝਾਰਾ ॥੮੬॥
ਪੋਹ ਸਪਤਮੀ ਭਿੰਡਰੀ ਕੀਨੀ। ਚਾਬੀਆਂ ਮਾਮਲੇ ਲੋਕ ਜਗੀਨੀ।

ਮੋਗੇ ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਬਡੇਰਾ। ਸੱਤ ਹਜਾਰ ਮਿਲ ਭੇ ਤਿਸ ਬੇਰਾ॥੮੭॥
ਸਭ ਕੋ ਅਪਨੇ ਸੰਗੀ ਕੀਆ। ਚਾਬੀਆਂ ਲੇਵਹਿ ਐਲਾਨ ਕਢੀਆ।
ਇਉਂ ਬਹੁਤਾ ਤਬ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰਾ। ਚਾਬੀਆਂ ਲਈਆਂ ਪੰਥ ਹਿਤ ਧਾਰਾ॥੮੮॥
ਸੇਵਾ ਅਧਿਕ ਸਰਬ ਇਉਂ ਕਰਹੀ। ਰਿਦੇ ਅਕਾਲ ਧਿਆਨ ਕੋ ਧਰਹੀ।
ਨਾਮ ਜਪਤ ਗੁਰ ਟਹਿਲ ਕਰੰਤੇ। ਪੰਥ ਨਾਲ ਮਿਲ ਸਦਾ ਰਹੰਤੇ॥੮੯॥
ਨਿੱਤ ਸੰਥਾ ਗੁਰਬਾਣੀ ਹੋਵੈ। ਸਿਮਰਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਪ੍ਰੋਵੈ।
ਪਰਉਪਕਾਰ ਰੰਗ ਮੇਂ ਰਾਤੇ। ਮਾਘ ਮਹੀਨਾ ਕਥਾ ਕਰਾਤੇ॥੯੦॥
ਫਾਗਨ ਚਾਰ ਅਖੰਡ ਕਰ ਪਾਠਾ। ਸੋਮਵਾਰ ਦਿਨ ਬਣਿਓ *ਥਾਠਾ।
ਆਸਾਵਾਰ ਭੋਗ ਕੋ ਪਾਈ। ਕਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਆਨਿਓ ਸਮੁਦਾਈ॥੯੧॥
ਕਥਾ ਸਮਾਪਤ ਤੇਰਵੀਂ ਹੋਈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਸੁਨੈ ਸਭ ਕੋਈ।
ਭਿੰਡਰੀ ਕਛੁਕ ਰਹੇ ਇਮ ਭਾਈ। ਰੌਲੀ ਚਲੀ ਸੁਧਾ ਸਰ ਆਈ॥੯੨॥
ਮਾਰਸ਼ਲਾ ਕੇ ਦਿਨ ਦੁਖਦਾਈ। ਹਿੰਦੀਅਨੁ ਕੋ ਦੁਖ ਬਹੁਤ ਦਿਖਾਈ।
ਫਿਰੰਗੀ ਹੋਇ ਬਿਕਾਰੀ ਗਏ। ਪਰਜਾ ਦੁਖੀ ਕਰਤ ਸਭ ਭਏ॥੯੩॥
ਇਟਾ ਚੂਨਾਂ ਬਹੁਤ ਮੰਗਾਈ। ਸਵੱਦੀ ਰਾਮਗੜ੍ਹ ਪਹੁਚੇ ਆਈ।
ਸੰਤ ਮਘਰ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਭਿਆਸੀ। ਫੌਜ ਤੇ ਆਏ ਸੰਗ ਕਰਾਸੀ॥੯੪॥
ਕੀਰਤਨ ਪ੍ਰਚਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਕਰਹੀ। ਸਵੱਦੀ ਦੀਵਾਨ ਵਿਖੇ ਰਸੁ ਢਰਹੀ।
ਸੰਤ ਆਪ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ। ਦੂਧ ਘ੍ਰਿਤ ਕੀ ਨਦੀ ਚਲਾਈ॥੯੫॥
ਨਾਲ ਸੰਤ ਮਘਰ ਸਿੰਘ ਪਿਆਰੇ। ਭਿੰਡਰੀ ਲੈ ਆਏ ਬਲਿਹਾਰੇ।
ਕੀਰਤਨ ਕਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵਰਤਾਯੋ। ਪੰਦਰਾਂ ਫੱਗਣ ਬੁਧ ਸੁਹਾਯੋ॥੯੬॥
ਨੌ ਕੁਟੀਆ ਕੀ ਨੀਵ ਰਖਾਈ। ਦੋਇ ਤ੍ਰੈ ਪਲੰਘ ਡਸਹਿ ਜਿਸ ਥਾਈ।
ਆਗੇ ਬ੍ਰਾਂਡਾ ਸੋਹਤ ਹੋਵੈ। ਨੀਂਵ ਰਖੀ ਪੰਚ ਸਿੰਘ ਖਰੋਵੈ॥੯੭॥
ਸੰਤ ਮਘਰ ਸਿੰਘ †ਵਿਦਿਆ ਪਾਈ। ਬਿਰਾਜੇ ਰਾਮੰਗੜ ਮੇਂ ਜਾਈ।
ਨਿਤ ਸੰਗਤਾਂ ਸੇਵਾ ਕਰਹੀ। ਕੁਟੀਆ ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਕੀ ਪਰਹੀ॥੯੮॥

*ਠਾਠ। †ਵਿਦਾ ਹੋਕੇ।

ਕਾਰੀਗਰ ਬਹੁ ਭਾਉ ਸਮੇਤਾ। ਛੇਤੀ ਕਾਰ ਕਰਹਿ ਸੁਖ *ਹੇਤਾ।
ਚੂਨਾ ਚੰਗਾ ਲਾਇ ਬਨਾਵੈ। ਸਿੰਘ ਸਾਧ ਰਹਿ ਅਤਿ ਸੁਖ ਪਾਵੈ॥੯੯॥
ਥੋਰੇ ਦਿਨ ਮੇਂ ਭਈ ਤਿਆਰਾ। ਸਹਿਤ ਬ੍ਰਾਂਡੇ ਨੌ ਬਿਸਥਾਰਾ।
ਕਾਰੀਗਰ ਕੋ ਦੇਇ ਮਜੂਰੀ। ਵਿਦਿਆ ਕਰੇ ਲਹੇ ਸੁਖ ਪੂਰੀ॥੧੦੦॥
ਮੁਰਾਲੇ ਸ੍ਰੀ ਚੇਤ ਸਿੰਘ ਆਯੋ। ਸੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਕੋਕਰੀ ਧਾਯੋ।
ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਬਿਰਕਤ ਭਲੇਰਾ। ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਲਲਤੋਂ ਕਾ ਹੇਰਾ॥੧੦੧।
ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਗਿਆਨੀ ਬਡ ਦਾਨਾ। ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਹੋਰ ਦਸ ਜਾਨਾ।
ਸਭਨੈ ਮਿਲ ਕੈ ਬਿਨੈ ਸੁਨਾਈ। ਕਥਾ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਦੇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ॥੧੦੨॥
ਸੁਣ ਤਬ ਸੰਤ ਪਿਆਰ ਉਪਾਏ। ਪਹਿਲਾਂ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਵਾਏ।
ਸੋਲਾਂ ਜੇਠ ਕੀ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ। ਮੰਗਲ ਆਸਾਵਾਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ॥੧੦੩॥
ਚੌਧਵੀਂ ਕਥਾ ਅਰੰਭ ਸੋ ਕੀਨੀ। ਸੰਗਤ ਭਿੰਡਰੀ ਆਨੰਦ ਭੀਨੀ।
ਨਿਤ ਹੋਵਨ ਲਾਗੀ ਵਰ ਸੰਥਾ। ਵੇਦਾਂਤ ਪੁਸਤਕ ਭੀ ਤਬ †ਮੰਥਾ॥੧੦੪॥
ਜੋਗ ਮੱਤ ਕੋ ਪੁਸਤਕ ‡ਪਰਹੀ। ਗੂੜ੍ਹ ਤੱਤ ਕੋ ਲਖ ਸੁਖ ਭਰਹੀ।
ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੋ ਨਿਸਦਿਨ ਰਰੈ। ਹੋਤ ਕਲਿਆਨ ਅਨੰਦ ਮਨ ()ਚਰੈ॥੧੦੫।
ਉਨੀ ਸੌ ਸਤੱਤਰਾ ਆਯਾ। ਅੱਠਤੀ ਵਰ੍ਹੇ ਕੀ ਉਮਰ ਸੁਹਾਯਾ।
ਸੰਥਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਹੋਤੀ। ਸੁਣ ਲਿਵਲਾਗੈ ਏਕੋ ਜੋਤੀ॥੧੦੬॥
ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਹਰਿ ਕੇ ਰੰਗ ਰਾਤੇ। ਨਾਮੁ ਪ੍ਰੀਤ ਨਿਸ ਦਿਨ ਮੇਂ ਲਾਤੇ।
ਸੇਵਾ ਕਰਤ ਸੰਗ ਤਨ ਮਨ ਕੇ। ਚਾਕਰ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੇ ਬਨ ਕੇ॥੧੦੭॥
ਤਖਤੂ ਪੁਰ ਤੇ ਸੰਗਤ ਆਈ। ਸੇਵਾ ਤਾਲ ਕੀ ਹੇਤ ਸੁਣਾਈ।
ਗੁਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਆਪ ਸੁਆਮੀ। ਕਢਾਵੋ ਕਾਰ ਆਏ ਹਮ []ਸਾਮੀ॥੧੦੮॥
ਬਗਾ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਜਬ ਭਾਖੀ। ਆਏ ਸੰਤ ਧਰੇ ਅਭਿਲਾਖੀ।
ਸੰਤ ਜੱਥੇ ਸੰਗ ਤਬ ਕੇ ਮੀਤਾ। ਤਖਤੂ ਪੁਰ ਆਏ ਹਿਤ ਚੀਤਾ॥੧੦੯॥
ਸਭ ਥਾਂ ਆਨ ਡੇਰਾ ਕਰਵਾਯੋ। ਦੂਧ ਭੋਜਨ ਤੇ ਸਭ ਤ੍ਰਿਪਤਾਯੋ।

*ਵਾਸਤੇ। †ਵਿਚਾਰਿਆ। ‡ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ()ਦੜ੍ਹਦਾ ਹੈ। []ਸ਼ਰਨ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ । ਕਰ ਸ਼ਨਾਨ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹ ਸਾਰੇ ॥੧੧੦॥
ਕੀਰਤਨ ਆਸਾਵਾਰ ਕਰਾਯੋ । ਸੰਥਾ ਸਿੰਘਨ ਕਥਾ ਸੁਨਾਯੋ ।
ਕਈ ਨਗਰ ਥੇ ਮਿਲਕੇ ਆਏ। ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਉਪਾਏ॥੧੧੧॥
ਪਿੱਪਲ ਏਕ ਸੁੱਕਾ ਤਹਿ ਹੇਰਾ। ਮੂਲ ਜੜ੍ਹਾਂਗ ਬਹੁਤ ਤਿਸ ਕੇਰਾ।
ਡਾਹਣੇ ਤਾਂਕੇ ਕਾਟ ਗਿਰਾਏ। ਗਿਰਿਆ ਪਿੱਪਲ ਪਹਿਲੇ ਥਾਏ॥੧੧੨॥
ਹੌਲਾ ਹੋਣ ਤੇ ਮੂਲ ਜੋ ਭਾਰਾ । ਖੜਿਆ ਆਪੇ ਸਭ ਨਿਹਾਰਾ।
ਚੱਕ੍ਰਤ ਹੋ ਮਾਈਆਂ ਤੇ ਭਾਈ। ਪੂਜਨ ਲਗੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਚੜ੍ਹਾਈ ॥੧੧੩॥
ਸੋ ਪਿੱਪਲ ਸੰਤਾਂ ਕਟਵਾਯਾ । ਸੁਖਣਾ ਪੂਰਤ ਜਾਂਕੋ ਗਾਯਾ।
ਨਰ ਨਾਰੀ ਪੂਜਤ ਧਰਿ ਭਾਊ। ਕਈ ਸਾਲ ਬੀਤੇ ਇਨ ਗਾਊਂ ॥੧੧੪॥
ਚੂਨੇ ਕੀ ਭੱਠੀ ਲਗਵਾਈ । ਲਕੜਾਂ ਪਿੱਪਲ ਸੇਵ ਹਿਤ ਲਾਈ।
ਹਟਾਇ ਪਖੰਡ ਗੁਰਮਤ ਦ੍ਰਿੜਾਈ। ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਸੁੰਦਰ ਬਣਵਾਈ॥੧੧੫॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਬ ਆਏ। ਸਿੱਧ ਮਿਲੇ ਗੁਰ ਕੋ ਸਮੁਦਾਏ।
ਭਰਥਰ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਪਿਆਰੇ। ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਬਾਦ ਕਰਤ ਬਹੁ ਬਾਰੇ ॥੧੧੬॥
*ਜੱਕੋ ਤਖਤੂਪੁਰ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮੀ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕਾ ਸਿੱਖ ਸੁ ਨੇਮੀ।
ਇਸਨੇ ਬੈਠੇ ਸਿੱਧ ਨਿਹਾਰੇ। ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪੂਛਿਓ ਤਿਸ ਬਾਰੇ ॥੧੧੭॥
ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਪ੍ਰਭੂ ਮੁਕੰਦਾ । ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦਾ।
ਹੋਇ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਜੋ ਘਰ ਕੀ ਨਾਰੀ।ਤਿਆਗਨ ਬਣੈ ਨ ਭੇਦ ਉਚਾਰੀ॥੧੧੮॥
ਭਰਥਰ ਗੋਪੀਚੰਦ ਏ ਲੋਗੀ। ਤਿਆਗੀ ਰਾਣੀਆਂ ਬਹੁ ਬਣ ਜੋਗੀ।
ਪਾਪ ਇਨਹੁ ਕੋ ਬਹੁਤਾ ਲਾਗੈ। ਬਿਨਾ ਗੁਨਾਹਿ ਨਾਰੀਆਂ ਤਿਆਗੈ॥੧੧੯॥
ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕਹਿ ਪ੍ਰੇਮ ਸਮੇਤਾ। ਧਰ ਵਿਰਾਗ ਇਨ ਪਾਪ ਕਟੇਤਾ।
ਗੋਪੀ ਤੇ ਭਰਥਰ ਧਰ ਕ੍ਰੋਧਾ। ਪੇਖੇ ਜੱਕੋ ਦਿਸ ਬਿਸ †ਲੋਧਾ ॥੧੨੦॥
ਅਗਨਿ ਲਾਟ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਤੇ ਨਿਕਸੀ। ਸਿੱਖ ਕੋ ਸਾੜਨ ਹਿਤ ਭੀ ਇਕਸੀ।
ਪਿਖ ਸਤਿਗੁਰ ਨਿਜ ਹਾਥ ਉਠਾਯੋ।ਸਿਖ ਕੇ ਮੁਖ ਪਰ ਓਟ ਬਣਾਯੋ।੧੨੧।

*ਨਾਮ ਹੈ ਸਿੰਘ ਦਾ। †ਘੋਲਦੇ ਹਨ।

ਉਂਗਲਾਂ ਬਿੱਥ ਗੁਰ ਕੀ ਜੋ ਰਹੀ। ਲਾਟ ਚੇਹਰਾ ਜੱਕੋ ਦਹੀ।
ਕਾਲਾ ਮੁਖ ਤਹਿ ਥਾਂਹ ਹੋ ਗਯਾ।ਸੰਨ੍ਹ ਵਿਚਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਜਹਿ ਪਯਾ ।੧੨੨।
ਕਚਾ ਤਾਲ ਜਲ ਪੂਰਤ ਜੋਈ। ਸਤਿਗੁਰ ਕਹਾ ਮੁਖ ਧੋਵਹੁ ਸੋਈ।
ਚਰਨ ਆਪਨਾ ਜਲ ਮਹਿ ਪਾਯਾ।ਜੱਕੋ ਕਾ ਗੁਰ ਮੁਖ *ਪਖਿਲਾਯਾ।੧੨੩।
ਉਜਲ ਮੁਖ ਬਿਨ ਦੇਰੀ ਜੋਯਾ। ਸਿਖ ਕੋ ਰਾਖਾ ਸਤਿਗੁਰ ਹੋਯਾ।
ਸਿੱਧ ਚਰਚਾ ਤਬ ਕਰਤੇ ਹਾਰੇ। ਗਏ ਸੁਮੇਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨਿਹਾਰੇ ॥੧੨੪॥
ਸੋ ਸਰੋਵਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਹੇਤਾ । ਉਦਮ ਸੰਤ ਕਰਨ ਲਗ ਚੇਤਾ।
ਨਿੱਤ ਸੇਵਾ ਕੇ ਤਤ ਪਰ ਹੋਏ। ਕਾਰ ਕਢਨ ਕੀ ਬਿਓਂਤ ਤਕੋਏ ।੧੨੫।
ਸੰਗਤਿ ਤੋਂ ਕਹਿ ਬਾਲਣ ਹੇਤਾ। ਪਾਥੀਆਂ ਲਕੜਾਂ ਮੰਗਾਇ ਰਖੇਤਾ।
ਨੇੜ ਨੇੜ ਕੇ ਪਿੰਡ ਹਕਾਰੇ। ਭਏ ਇਕਤ੍ਰ ਦੀਵਾਨ ਮੰਝਾਰੇ ॥੧੨੬॥
ਹਾੜ ਸੰਕ੍ਰਾਂਤ ਅਰਦਾਸ ਉਚਾਰੀ। ਵਰਤਿਓ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਸਭਨ ਮੇਂ ਭਾਰੀ।
ਤੱਪੇ ਦਾ ਇਲਾਕਾ ਸਾਰਾ। ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਆਯੋ ਮੁਦ ਧਾਰਾ ॥੧੨੭॥
ਧੂੜ ਕੋਟ, ਕੁੱਸਾ ਲੋਹਾਰਾ । ਤਖਤੂ ਪੁਰਾ ਮੀਨੀਆਂ ਭਾਰਾ।
ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਅਲਕੜੇ ਰਾਮਾ। ਚੱਕਰ ਮੱਲਾ ਪਿੰਡ ਤਮਾਮਾ ॥੧੨੮॥
ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਬਣਾਏ ਸੰਗਤਿ। ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਮੇਂ ਰੰਗਤਿ।
ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਭਨਾ।ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਮਾਣੂ ਕੇ ਸਾਜਨਾ।੧੨੯।
ਕਪਤਾਨ ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਹੈ ਮਾਨੋ। ਬੁਧ ਸਿੰਉ ਵਾਲੇ ਕੇ ਸੋ ਜਾਨੋ।
ਸੰਤ ਟੱਕ ਲਾਯੋ ਮਿਲ ਪਿਆਰੇ। ਕਾਰ ਨਾਨਕਸਰ ਕੀ ਨਿਕਸਾਰੇ ॥੧੩੦॥
ਫੇਰ ਪਿੰਡ ਵਾਰੀ ਸਿਉਂ ਲਾਗੇ। ਕਾਢਹਿ ਕਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਪਾਗੇ।
ਟੋਕਰੀ ਚਕੈ ਕੋਇ ਚਕਾਵੈ। ਭਰ ਭਰ ਦੇਵੈ ਬਾਹਰ ਧਾਵੈ ॥੧੩੧॥
ਸੰਤ ਲਾਇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ ਸੇਵਾ । ਚਕੈ ਸੀਸ ਭਾਰ ਬਹੁਤੇਵਾ।
ਟੋਕਰਾ ਕਾਰ ਪੂਰ ਕੇ ਆਣੈ। ਬਾਹਰ ਗੇਰ ਸ਼ੀਘਰਤਾ ਠਾਨੈ ॥੧੩੨॥
ਫਿਰ ਹੋਰ ਚਕੈ ਲੇ ਸੀਸ ਉਠਾਈ। ਕਬ ਭਰਤੇ †ਖਨਨੀ ਕਰ ਆਈ।

*ਧੁਵਾਯਾ। †ਕਹੀ।

ਕਦੇ ਚਕਾਵੈ ਭਰਕੇ ਕਾਰਾ। ਆਪ ਉਠਾਵੈ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਭਾਰਾ ॥੧੩੩॥
ਜੱਥਾ ਸੰਗ ਸੇਵਾ ਬਹੁ ਕਰਹੀ। ਨਿਤ ਪ੍ਰੀਤ ਤੇ ਨਾਮ ਸੰਭਰਹੀ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਸੇਵ ਬਿਸਾਲਾ। ਕਰਨ ਸੰਗ ਮਨ ਹੋਤ ਉਜਾਲਾ ॥੧੩੪॥
ਵਾਰੀ ਵਾਰੀ ਪਿੰਡ ਸੋ ਆਵੈ। ਸਿਮਰੈ ਨਾਮ ਸੇਵਾ ਚਿਤ ਲਾਵੈ।
ਤਖਤੂਪੁਰ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਲੋਕਾ। ਲੰਗਰ ਬਹੁ ਚਲਾਇ ਬਿਨ ਰੋਕਾ ॥੧੩੫॥
ਦੂਰ ਦੂਰ ਤੇ ਸੰਗਤਿ ਆਈ। ਆਦਮੀ ਜਿਤਨੀ *ਗਬ ਡੌਂਘਾਈ।
ਸੋ ਸਭ ਕਾਢ ਕੈ ਰੇਤ ਨਿਕਾਰਾ। ਥੱਲਾ ਸ੍ਰੋਵਰ ਕਾ ਦਿਸ ਸਾਰਾ ।੧੩੬।
ਬੋਪਾਰਾਏ ਤੇ ਸੰਗਤਿ ਆਈ। ਵਰਿਆਮ ਸਿੰਘ ਮੰਗਲ ਸਿੰਘ ਭਾਈ।
ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਕਾਕੂ ਸਿੰਘ ਆਏ। ਅਨਿਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਗਿਣੇ ਨ ਜਾਏ ॥੧੩੭॥
ਮਾਈਆਂ ਭੀ ਸੇਵਾ ਹਿਤ ਆਈ। ਰਾਜ ਕੌਰ ਕੁਰ ਕਿਸ਼ਨ ਸੁਣਾਈ।
ਮਾਈ ਰਾਮ ਕੁਰ ਚੂਨਾ ਪੀਸੈ। ਪ੍ਰੇਮ ਕੌਰ ਕਾਹਨ ਕੁਰ ਦੀਸੈ ॥੧੩੮॥
ਮਹੀਆਂ ਗਾਈਆਂ ਦੂਧ ਦੇਵੰਤੀ। ਲੈ ਆਈਆਂ ਸੇਵਾ ਚਿਤਵੰਤੀ।
ਸੰਗਤਿ ਕੇ ਲੰਗਰ ਹਿਤ †ਨੈਨੂ। ਵਰਤੈ ਸਰਬ ਦੂਧ ਸਿਖ ਬੈਨੂ ।੧੩੯।
ਸੇਵਾ ਅਧਿਕ ਭਾਉ ਤੇ ਕਰਹੀ। ਵਿਸ਼ੈ ਵਾਸ਼ਨਾ ਰਿਦੇ ਤੇ ਹਰਹੀ।
ਧੰਨ ਸੰਗਤਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਹਾਰਾ। ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਹਿਤ ਮਨ ਧਨ ਵਾਰਾ ॥੧੪੦॥
ਨਿਤ ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਦੁਪਹਿਰੇ। ਸੰਤ ਥਕੇਮਾਂ ਲਾਹਤ ‡ਤੈਹਿਰੇ।
ਕੀਰਤਨ ਪ੍ਰਚਾਰ ਅਧਕ ਤਬ ਜੋਵੈ।ਸੇਵਾ ਚਾਉ ਤੇ ਸੁਣ ਸੁਣ ਹੋਵੈ ॥੧੪੧॥
ਪੌੜ ਬਣਨ ਕੀ ਕਰੀ ਤਿਆਰੀ। ਇਟਾਂ ਮੰਗਵਾਈ ਬਹੁ ਸਾਰੀ।
ਚੂਨਾ ਬਹੁਤ ਬਨਾਵਨ ਹੇਤਾ। ਰੋੜ ਨਿਕਾਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਮੇਤਾ ॥੧੪੨॥
ਬਾਲਣ ਕੀ ਬਹੁ ਲੋੜ ਪਈ ਹੈ। ਗੱਡੇ ਆਵਤ ਲੱਕੜ ਕਈ ਹੈ।
ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਬਹੁ ਸੇਵ ਸੰਭਾਰੀ।ਨਗਰਾਂਤੇ ਪਾਬੀਆਂ ਹਿਤਭਾਰੀ।੧੪੩।
ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਸੁਖ ਇੱਛਾ ਤਿਆਗੀ। ਪ੍ਰੀਤ ਸੇਵ ਕੀ ਮਨ ਮੇਂ ਜਾਗੀ।
ਮਲਿਆਣੇ ਮੀਨੀਆਂ ਮੇਂ ਜਾਈ। ਗਹੀਰੇ ਪਾਬੀਆਂ ਬਹੁਤ ਢੁਆਈ।੧੪੪।

*ਬਾਹਰ ਪਈ ਮਿਟੀ। †ਮਖਨ। ‡ਤਿਸ ਜਗਾ।

ਗੱਡੇ ਮੰਗ ਭਰਾਇ ਲਿਆਵੈ। ਜਮਾਂ ਬਾਲਣ ਬਹੁਤ ਕਰਾਵੈ।
ਹਰਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਹੀ।ਆਲਸ ਤਿਆਗ ਸ਼ੀਘਰਤਾ ਧਰਹੀ।੧੪੫।
ਸੰਤ ਧੂੜਕੋਟ ਕੋ ਆਏ। ਸਹੈਤਾ ਸ੍ਰੋਵਰ ਹਿਤ ਲੈ ਭਾਏ।
ਪਿੰਡ ਲੜਾਈ ਹੋਵਤ ਹੇਰੀ। ਛਵੀਆਂ ਡਾਂਗ ਪਕੜ ਹਥ ਫੇਰੀ ॥੧੪੬॥
ਸੰਤਾਂ ਕਹਾ ਸੁਣੋ ਤੁਮ ਭਾਈ। ਲੜਨਾ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸਭ ਤਾਂਈ।
ਜ਼ੋਰ ਆਪਨਾ ਜੇ ਤੁਮ ਮਾਹੀ। ਸੇਵਾ ਹਿਤ ਖਰਚਹੁ ਚਲ ਤਾਂਹੀ ॥੧੪੭॥
ਸੁਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਬਚਨ ਸੋ ਜਬਹੀ। ਸਭ ਕੋ ਮਨ ਢਲ ਗਯੋ ਹੈ ਤਬਹੀ।
ਛਵੀਆਂ ਡਾਂਗਾਂ ਗੱਡੇ ਧਰੀਆਂ। ਜਨ ਪੋਨੇ ਕੀ ਢਾਂਧੀ ਭਰੀਆਂ ।੧੪੮।
ਲੈ ਸਭ ਗਾਂਉਂ ਸੰਤ ਚਲ ਆਏ। ਸੇਵਾ ਪੌੜਿਆਂ ਕੀ ਹਿਤ ਲਾਏ।
ਦਿਨੇ ਦੀਵਾਨ ਲਾਯੋ ਭਲ ਭਾਂਤੀ।ਵੈਰ ਗਵਾਇ ਦੀਏ ਕਰ ਸ਼ਾਂਤੀ।੧੪੯।
ਫੇਰ ਨਾ ਲੜੇ ਈਰਖਾ ਤਿਆਗੀ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਹੋਏ ਬਡਭਾਗੀ।
ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ਮਰਤ ਇਉਂ ਬਾਚੇ। ਧੰਨ ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਹਿਤ ਰਾਚੇ ॥੧੫੦॥
ਕੁੱਸੇ ਜਾਇ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਯੋ। ਲੋਕ ਸੁਨਣ ਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਆਯੋ।
ਰਸਤ ਬਸਤ ਜੋ ਚਾਹਿਤ ਦੀਨੀ।ਲੰਗਰ ਅਤੁਟ ਚਲੈ ਇਮ ਚੀਨੀ ।੧੫੧।
ਰਾਤੀਂ ਬਾਹਰ ਜਾਇ ਬਿਰਾਜੇ। ਪਲੰਘ ਵਿਛਾਯੋ ਬੈਠਤ ਰਾਜੇ।
ਦਿਨ ਮੇਂ ਸੁਣੀ ਕਥਾ ਜਬ ਕੀਨੀ। ਕੀਰਤ ਧੁਨੀ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤ ਨਵੀਨੀ।੧੫੨।
ਜਗਯੋ ਮਨ ਹਜੂਰ ਸਿੰਘ ਪਿਆਰਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਿਓ ਮਨ ਕੋ ਵਾਰਾ।
ਰਾਤ ਪਾਸ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਆਯੋ। ਬੰਦਨ ਕਰ ਬੈਠਿਓ ਸੁਖ ਪਾਯੋ ॥੧੫੩॥
ਨਾਮ ਜਪਨ ਕੀ ਜੁਗਤੀ ਪੂਛੀ। ਕਿਮ ਮਨ ਪਰਚੈ ਕਹੁ ਬਿਧ *ਸੂਛੀ।
ਸੰਤ ਜਾਣ ਪ੍ਰੇਮੀ ਤਬ ਬੋਲੇ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਪੜ ਰਸ ਤਬ ਖੋਲੇ ॥੧੫੪॥
ਮਨ ਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਧੁਨ ਲਾਵੋ। ਮਨ ਸੇ ਜਪੁ ਪੁਨਿ ਆਪ ਸੁਣਾਵੋ ॥
ਮਨ ਮੇਂ ਭੂਲ ਨਾ ਕਬਹੀ ਜਾਵੋ। ਜਿਵ ਰਾਖੈ ਤਿਉਂ ਹੀ ਸੁਖ ਪਾਵੋ ।੧੫੫।
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸੁਣਤੇ ਮਨ ਮਾਹੀ। ਮੰਤ੍ਰ ਗੁਰ ਕੇ ਕਾਨਿ ਸੁਣਾਹੀ।

*ਪਵਿਤਰ।

ਮੈਂ ਸੁਣਤੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ। ਬਡਭਾਗੀ ਸ਼ੁਧਾ ਧਰ ਲਹਿਤੇ।੧੫੬।
ਨਾਮ ਪ੍ਰੀਤ ਤੇ ਰਿਧ ਸਿਧ ਪਾਵੈਂ। ਤੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਆਸ ਪੁਰਾਵੈਂ।
ਰਹਿਤ ਰਾਖੁ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਚੇਤੋ। ਹਉਮੈ ਤੋੜ ਤਾਂ ਪਾਵੈ ਭੇਤੋ ॥੧੫੭॥
ਸੁਣ ਜਪੁ ਕਰਨੇ ਲਾਗਾ ਤਬਹੀ। ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਜਾਗਤੇ ਝਬਹੀ।
ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਮੀਂਹ ਜਬ ਆਯੋ। ਪਲੰਘ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਸੀਸ ਉਠਾਯੋ।੧੫੮।
ਛਪਰੀ ਏਕ ਖੂਹ ਕੇ ਪਾਸਾ । ਕਰੇ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਸੁਖ ਰਾਸਾ।
ਕਰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਸਮਾਧ ਲਗਾਈ। ਬੈਠੇ ਸੰਤ ਸਤਿ ਚੇਤਨ ਥਾਂਈ।੧੫੯।
ਉਠ ਸਮਾਧ ਤੇ ਕਰ ਨਿਹਾਲਾ। ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਯੋ ਇਕ ਹਰਿ ਨਾਲਾ।
ਸੰਗ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਰਹਿਣੇ ਲਾਗਾ। ਤਖਤੂਪੁਰ ਆਯੋ ਬਡਭਾਗਾ ॥੧੬੦॥
ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਸਰ ਕੀ । ਜਗਾਯੋ ਨਾਮ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਗ ਧੁਰ ਕੀ।
ਇਸ ਬਿਧ ਕਈ ਪ੍ਰੇਮੀ ਤਾਰੇ। ਹਜੂਰ ਸਿੰਘ ਇਬ ਨਾਮ ਪਿਆਰੇ।੧੬੧।
ਸੇਵਾ ਨਾਨਕ ਸਰ ਕੀ ਕਰਹੀ। ਸੰਤ ਆਪਨੀ ਹਉਂ ਨਹਿ ਧਰਹੀ।
ਕਰ ਦੀਵਾਨ ਕੋ ਕਥਾ ਸੁਣਾਵੈ। ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਜਿਮ ਬਣੇ ਬਤਾਵੈ।੧੬੨।
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਥਾਨਾ। ਕਿਨਾਰੇ ਸਰ ਨਾਨਕ ਕੇ ਜਾਨਾ।
ਗੁਰ ਛੇਵੇਂ ਕਰ ਜੰਗ ਅਖਾਰਾ। ਤੁਰਕ ਸੰਘਾਰੇ ਪੈਂਤੀ ਹਜ਼ਾਰਾ ॥੧੬੩॥
ਗੁਰੂ ਸਰ ਨਿਥਾਣੇ ਤੇ ਚਲਿ ਆਏ। ਨਾਨਕ ਸਰ ਕੋ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਏ।
ਗੁਰ ਛੇਵੇਂ ਕੋ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰਾ। ਸੋਹਿਤ ਸਰ ਕੇ ਪਾਸ ਉਚਾਰਾ ॥੧੬੪॥
ਦਸਮੇਂ ਗੁਰ ਸਮੱਰਥ ਪਿਆਰੇ । ਆਏ ਲਾਲ ਵਾਰ ਕੇ ਚਾਰੇ।
ਮਾਘੀ ਕੀ ਸੰਕ੍ਰਾਂਤ ਵਿਚਾਰੀ। ਸਣ ਘੋੜੇ ਤਰ ਹੋਏ ਪਾਰੀ ॥੧੬੫॥
ਕਰ ਸ਼ਨਾਨ ਅਸ੍ਵ ਬਸਤ੍ਰ ਸਮੇਤਾ। ਬਿਰਾਜੇ ਕਿਨਾਰੇ ਸਰ ਸੁਖ ਕੇਤਾ।
ਸਿੰਘਨ ਤੇ ਨਿਤਨੇਮ ਸੁਨਾਯੋ। ਪ੍ਰੇਮੀ ਨਗਰ ਭਾਉ ਧਰਿ ਆਯੋ ॥੧੬੬॥
ਸੇਵਾ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਬਹੁ ਕੀਨੀ। ਹੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਗੁਰ ਸਿਖ੍ਯਾ ਦੀਨੀ।
ਸੇਵਹੁ ਸਿੰਘਨ ਰਹਿਤ ਰਖੀਜੈ। ਵੈਰ ਕਰਹੁ ਤਬ ਸੁਖ ਨਹਿ ਥੀਜੈ॥੧੬੭॥
ਸੋ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ਼ਾ । ਸੇਵਤ ਸੰਤ ਇਕਾਂਤ ਥਿਰੇਸਾ।

ਸੰਤ ਬਿਰਾਜੇ ਗੁਰੂਦੁਆਰੇ । ਲਿਪਾਈ ਕਰਾਈ ਚੂਨੇ ਸਾਰੇ ॥੧੬੮॥
ਤੀਨ ਥਾਂਨ ਪ੍ਰਗਟ ਸਭ ਜਾਨੈ । ਸ੍ਰੋਤ ਮਾਤ੍ਰ ਕਛੁ ਅਵਰ ਬਖਾਨੈ।
ਨਾਂਵੇਂ ਗੁਰ ਪੰਚਮ ਪਤਿਸ਼ਾਹਾ। ਸਤਵੇਂ ਆਏ ਕਹਿਤ ਸੁਨਾਹਾ ॥੧੬੯॥
ਗਊ ਘਾਟ ਸੰਤਾਂ ਹਟਵਾਏ। ਕਾਢ ਦੀਵਾਰ ਕੁਟੀਆ ਤਹਿ ਪਾਏ।
ਊਪਰ ਬੜਾ ਸੁੰਦਰ ਬਣਵਾਯਾ। ਬੈਠਹਿ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਲਿਵਲਾਯਾ।੧੭੦।
ਸ੍ਵਰਗ ਦੁਆਰੀਆਂ ਕੁਟੀਆ ਪਾਈ। ਠੰਢੀ ਗਰਮੀ ਰੁਤ ਸੁਖਦਾਈ।
ਬੈਠਹਿ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜਲ ਜਬ ਪਾਵੈਂ। ਇਸ ਹਿਤ ਰਚੀ ਸੰਤ ਬੇਦਾਵੈ ॥੧੭੧॥
ਸੋਭਾ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਬਹੁ ਹੋਈ। ਸੁਣ ਸੁਣ ਆਵੈ ਸੰਗਤਿ ਜੋਈ।
ਕਈ ਸਾਧ ਭੇਖੀ ਜੋ ਮਾਨੀ। ਜਲੇ ਜਰੇ ਨਹੀਂ ਕੀਰਤਿ *ਭ੍ਰਾਨੀ ॥੧੭੨॥
ਉਦਾਸੀ ਸਾਧ ਪੁਜਾਰੀ ਜੋਈ। ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਪੂਜਾ ਸੋ ਲੇਈ।
ਲੈ ਬਦਮਾਸ਼ ਪਚਾਸਕ ਸੰਗਾ। ਸਿੰਘਾਂ ਸੰਗ ਚਾਹਿਤੋ ਦੰਗਾ ॥੧੭੩॥
ਕਿਤੇ ਡੇਰੇ ਕੋ ਸਾਂਭ ਨ ਲੇਈ। ਪੂਜਾ ਮੋਹਿ ਪਾਸ ਰਹਿ ਜੋਈ।
ਰਾਤ ਕੋ ਆਣ ਡਰਾਵਨ ਲਾਗਾ।ਸਿੰਘ ਸ਼ਾਂਤ ਧਰ ਰਾਤੀਂ ਜਾਗਾ।੧੭੪।
ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਤਬ ਬਿਨੈ ਬਖਾਨੀ। ਤਖਤੂਪੁਰ ਕੇ ਜੋ ਅਗਵਾਨੀ।
ਜੇ ਸਾਧ ਕੋ ਦੇਹੁ ਨਿਕਾਰਾ। ਮਾਸ ਸ਼ਰਾਬ ਕਰਤ ਬਿਭਚਾਰਾ ॥੧੭੫॥
ਸਾਧਣੀ ਕਹਿਤੇ ਆਣ ਉਠਾਈ। ਮਹੰਤਨੀ ਬਣਾਇ ਕਰਤ ਖੁਟਿਆਈ।
ਲੰਗਰ ਦੇਤ ਨਹੀਂ ਇਹੁ ਕਾਂਹੀ।ਹਜ਼ਾਰ ਬਿਘੇ ਕੀ ਆਮਦਨ ਖਾਹੀ।੧੭੬।
ਪੀਏ ਤਮਾਕੂ ਭਾਂਗ ਤੇ ਗਾਂਜਾ। ਭੋਗਨ ਤੇ ਨਹਿ ਮਨ ਇਸ †ਰਾਜਾ।
ਸੁਣ ਕਰ ਸੰਤ ਬਖਾਨਿਓ ਭੇਵਾ। ਮਾਘੀ ਕੋ ਕਬਜ਼ਾ ਇਸ ਲੇਵਾ।੧੭੭।
ਜਥੇ ਨਗਰਾਂ ਤੇ ਮੰਗਵਾਏ। ਭਏ ਇਕੱਠੇ ਮਿਲ ਸਮੁਦਾਏ।
ਸੰਤ ਮਘਰ ਸਿੰਘ ਰਾਮ ਗੜ੍ਹ ਆਏ।ਸੌ ਸਿੰਘ ਫੌਜੀ ਨਾਲ ਮੰਗਾਏ।੧੭੮।
ਕੋਲ ਤਾਲ ਕੇ ਡੇਰਾ ਕੀਆ। ਮਿਲੇ ਸੰਤ ਧਰ ਆਨੰਦ ਹੀਆ।
ਜਥਾ ਯੋਗ ਸੇਵਾ ਕਰਵਾਈ। ਕਰ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਥਿਰੇ ਸੁਖ ਪਾਈ ॥੧੭੯॥

---

*ਭ੍ਰਾਈ। †ਰਜਿਆ।

ਜੱਥਾ ਸਭ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਲਾਗਾ । ਪੌੜ ਮੁਰੰਮਤ ਹੋਤੇ ਆਗਾ ।
ਕੋ ਚੂਨਾਂ ਭਰ ਦੇਇ *ਤਗਾਰੀ।ਕੋਊ ਮਿਲਾਇ ਰਾਖ ਕਰ ਤਿਆਰੀ।੧੮੦।
ਕੋਈ ਢੋਵਤ ਪ੍ਰੇਮ ਸਮੇਤਾ । ਕਾਰੀਗਰ ਲਾਵਹਿ ਧਰ ਹੇਤਾ ।
ਬਿਨਾ ਮੋਲ ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰਹੀ । ਧੰਨ ਧੰਨ ਸਭ ਦੁਨੀਆਂ ਰਰਹੀ ॥੧੮੧॥
ਮਾਘੀ ਕਾ ਮੇਲਾ ਜਬ ਆਯੋ । ਆਸਾਵਾਰ ਜਥੇ ਤਬ ਲਾਯੋ ।
ਸੰਤ ਮਘਰ ਸਿੰਘ ਕੀਰਤ ਕਰਹੀ।ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਵਰਖਾ ਰਸ ਢਰਹੀ।੧੮੨।
ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ । ਪ੍ਰਾਗ ਤੀਰਥ ਸਤਿ ਸੰਗ ਬਤਾਈ ।
ਗੰਗਾ ਭਗਤੀ ਕਰਮਸੋ ਜਮਨਾ।ਗਿਆਨ ਸੁਰਸ੍ਵਤੀ ਕਹਿ ਗੁਣ ਭਵਨਾ।੧੮੩
ਸੰਗਤਿ ਤੇ ਪੂਛਿਓ ਧਰਿ ਭਾਊ । ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਲੀਜੈ ਕੈ ਨਾਊ ।
ਸੰਗਤਿ ਕਹਾ ਬਿਆਧ ਉਦਾਸੀ।ਦੇਹੁ ਨਿਕਾਰ ਬਿਭਚਾਰੀ ਰਾਸੀ।੧੮੪।
ਸੰਤਾਂ ਤਬੈ ਅਰਦਾਸ ਉਚਾਰੀ । ਸੰਤ ਮਘਰ ਸਿੰਘ ਕਰੇ ਸੰਗਾਰੀ ।
ਬਾਵੇ ਕੋ ਬੁਲਾਇਕੇ ਭਾਖਾ । ਲੰਗਰ ਚਲਾਉ ਜੇ ਰਹਿਣੇ ਕਾਂਖਾ ॥੧੮੫॥
ਅੜਬ ਉਦਾਸੀ ਕਹੂ ਨ ਜਾਨੀ । ਮੈਂ ਰੋਟੀ ਨਹਿ ਦੇਊਂ ਬਖਾਨੀ ।
ਲਾਵਹੁ ਜੋਰ ਸਿੰਘ ਤੁਮ ਸਾਰੇ।ਮੈਂ ਹੋਵਹੁੰ ਨਹੀਂ ਸੰਗ ਤੁਮਾਰੇ ॥੧੮੬॥
ਤੀਨ ਵਾਰ ਪਤਿਆਵਨ ਕੀਨਾ । ਨਾ ਪੰਚੈਤ ਕੋ ਮਾਨਤ ਹੀਨਾ ।
ਆਏ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੇ ਥਾਨਾ । ਪਹਿਰੇ ਸਿੰਘ ਕਰੇ ਸਵਧਾਨਾ ॥੧੮੭॥
ਪੁਨ ਦਸਵੇਂ ਗੁਰ ਕੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ । ਫੌਜੀ ਸਿੰਘ ਟਿਕਾਏ ਸਾਰੇ ।
ਮਾਯਾ ਚੱਕਣ ਕਾਹੂੰ ਨਹਿ ਦੇਈ । ਸਾਧ ਭਜਿਓ ਠਾਣੇ ਕੋ ਸੇਈ ॥੧੮੮॥
ਸਾਧਣੀ ਮਾਯਾ ਲੇਵਨ ਆਵੈ । ਸਿੰਘ ਅੰਦਰ ਨਹਿ ਦੇਣੇ ਜਾਵੈ ।
ਢੇਰ ਲਗਾ ਪਿਖ ਮਾਯਾ ਵਾਲਾ।ਰੋਵਤ ਪੀਟਤ ਉਖਰਤ ਬਾਲਾ॥੧੮੯॥
ਭਈ ਬਿਆਕੁਲ †ਗਾਰ ਨਿਕਾਰੈ । ਹੈਹਾ ਸਿੰਘ ਸਾਂਭ ਤੇ ਸਾਰੈ ।
ਢੇਰ ਮਾਯਾ ਕੋ ਇਨਹੂੰ ਸਾਂਭਾ । ਮਰੇ ਕਿਉਂ ਨ ਹਮ ਲੇਤ ਉਲਾਂਭਾ।੧੯੦।
ਮਾਯਾ ਸਿੰਘਾਂ ਸਾਂਭ ਸਭ ਲੀਨੀ । ਇਟਾਂ ਚੂਨੇ ਖਰਚ ਸੋ ਦੀਨੀ।

*ਕੜਾਹੀ। †ਗਾਹਲਾਂ ਕੱਢਦੀ ਸੀ।

ਠਾਣੇਦਾਰ ਆਯਾ ਜਬ ਈਹਾਂ । ਦਰਸ਼ਨ ਸੰਗਤਿ ਕਰ ਸੁਖ ਲੀਹਾਂ॥੧੯੧॥
ਸਾਧ ਕੋ ਦੇ ਧਮਕੀ ਉਲਟਾਈ । ਸੰਗਤਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਚਾਈ ।
ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਚਰਨੀ ਆ ਪਰਿਓ । ਠਾਣੇਦਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਢਰਿਓ ॥੧੯੨॥
ਸਾਧ ਨਿਕਲਿਆ ਸਾਧਨੀ ਲੇਈ । ਕਬਜਾ ਸਿੰਘਨ ਹੱਥ ਸੋ ਦੇਈ ।
ਰਾਤੀ ਕਈ ਵਾਰ ਥਾ ਆਯੋ । ਸੰਗ ਕੁਸੰਗੀ ਨਰ ਸਮੁਦਾਯੋ ॥੧੯੩॥
ਇਟਾਂ ਮਾਰਤ ਕਰੈ ਸ਼ਰਾਰਤ । ਸਿੰਘ ਜਾਗਤੇ ਰਹਿ ਹਰ ਹਾਲਤ ।
ਛਵੀਆਂ ਡਾਂਗਾਂ ਲੈ ਲੈ ਆਵੈ । ਕਢ ਪਸਤੌਲ ਡਰਾਵਨ ਚਾਵੈ ॥੧੯੪॥
ਸਿੰਘ ਹੱਲਾ ਕਰ ਜਬ ਇਨ ਆਵੈ । ਕਾਯਰ ਭਾਜ ਤੁਰਤ ਹੀ ਜਾਵੈ ।
ਕਈ ਦਿਨ ਇਉਂ ਰਾਰ ਉਠਾਈ।ਪਾੜਿਓ ਪਿੰਡ ਚੁਗਲੀਆਂ ਲਾਈ।੧੯੫।
ਸੰਤਾਂ ਸਭ ਪਿੰਡ ਕੇ ਬੁਲਵਾਯੋ । ਫੁਟ ਗਵਾਇ ਏਕਤਾ ਭਾਯੋ ।
ਕਈ ਵਾਰ ਹਾਕਮ ਚੜ ਆਏ । ਪੈਸੇ ਸਾਧ ਕੇ ਜਿਨਹੂੰ ਖਾਏ ॥੧੯੬॥
ਸੰਗਤ ਪੇਖ ਪ੍ਰਤਾਪ ਮੁੜ ਜਾਵੈ । ਸੇਵਾ ਹੋਤ ਬਹੁ ਤਾਲ ਬਨਾਵੈ ।
ਸੰਤ ਮਘਰ ਸਿੰਘ ਦਿਵਸ ਅਠਾਰਾ। ਰਹੈ ਆਇ ਬਹੁ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰਾ ॥੧੯੭॥
ਏਕ ਪਧੌੜ ਮੇਂ ਅਨੰਦ ਸੋ ਹੋਨਾ । ਗਏ ਸੰਤ ਤਹਿ ਦੋਇ ਪਰੌਨਾ ।
ਜੰਵ ਆਈ ਪਿਖ ਲਾੜਾ ਰੋਡਾ । ਸੇਹਰੇ ਕੰਠਾ ਪੂੰਹਜਾ ਛੋਡਾ ॥੧੯੮॥
ਚੁਪ ਕੀਤੇ ਪੈਦਲ ਚਲ ਆਏ । ਬੇਮੁਖ ਆਨੰਦ ਨਹੀਂ ਪੜਾਏ ।
ਝੂਠਾ ਭਯੋ ਲਿਜਾਵਨ ਵਾਲਾ । ਬੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਸੰਤ ਇਸ ਢਾਲਾ ॥੧੯੯॥
ਏਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਨ ਸੁਨਾਈ । ਭਾਣਾ ਬਰਤਿਓ ਗੁਰ ਕੇ ਥਾਂਈ ।
ਸ੍ਰੀ ਨਨਕਾਣੇ ਕਤਲ ਕਰਾਏ । ਸ਼ਾਂਤ ਧਾਰ ਸਿੰਘ ਦੋ ਸੌ ਥਾਏ ॥੨੦੦॥
ਮਹੰਤ ਨਰੈਣੂ ਦਾਸ ਉਦਾਸੀ । ਜੁਲਮ ਕਰਿਓ ਬਹੁ ਨਰਕ ਨਿਵਾਸੀ ।
ਜੰਡਾਂ ਨਾਲ ਬੰਧ ਕੇ ਸਾਰੇ । ਭਠੀਆਂ ਬੀਚ ਸਾੜਕੇ ਮਾਰੇ ॥੨੦੧॥
ਆਸਾਵਾਰ ਲਾਵਤੇ ਸੋਈ । ਜਨਮ ਸਥਾਨ ਗੁਰ ਤਾਬਿਆ ਜੋਈ ।
ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ਕੀਤੇ ਪ੍ਰੇਮੀ । ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਲਹੂ ਲਖ ਲੇਮੀ ॥੨੦੨॥
ਸੰਤ ਧਾਰ ਵੈਰਾਗ ਪਿਆਰੇ । ਸੁਣ ਚੁਪ ਕੀਤੇ ਕਤਲ ਜੁਝਾਰੇ ।

ਸੰਤ ਮਘਰ ਸਿੰਘ ਭਏ ਤਿਆਰਾ। ਜੱਥਾ ਅਪਣਾ ਨਾਲ ਸਿਧਾਰਾ॥੨੦੩॥
ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੈਰਾਗਾ। ਚਲਨੇ ਤਿਆਰ ਭਏ ਹਿਤ ਪਾਗਾ।
ਮਘਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਿੰਘ ਗੁਰਦਿਆਲ। ਬਿਨੈ ਬਖਾਨੀ ਸੰਤਾਂ ਨਾਲ॥੨੦੪॥
ਏਹੁ ਸੇਵਾ ਸ੍ਰੋਵਰ ਕੀ ਜੋਈ। ਜਾਵਹੁ ਆਪ ਖੜੀ ਹੋਇ ਸੋਈ।
ਸੇਵਾ ਪੂਰੀ ਕਰ ਅਬ ਲੇਵਹੁ। ਫਿਰ ਜਾਵਨ ਸੰਕਲਪ ਉਠੇਵਹੁ॥੨੦੫॥
ਜੇ ਅਬ ਚਲੇ ਜਾਹੁ ਨਨਕਾਣੇ। ਫਿਰ ਸ਼ੀਘਰ ਨਹਿ ਮੁੜਕੇ ਆਣੇ।
ਸੇਵਾ ਪੰਥ ਕੀ ਮੇਂ ਪ੍ਰਚਾਵੇ। ਸੇਵਾ ਏਹ ਬੀਚ ਰਹਿ ਜਾਵੇ॥੨੦੬॥
ਜਿਉਂ ਤਿਉਂ ਕਰ ਪੂਰੀ ਇਸ ਕੀਜੈ। ਫਿਰ ਜਾਵਨ ਕੋ ਨਾਮੁ ਸੋ ਲੀਜੈ।
ਸੰਗਤ ਕਹਿ ਬਹੁ ਵਾਰ ਟਿਕਾਏ। ਪਰ ਜਾਵਨ ਕੋ ਚਿਤ ਲਲਚਾਏ॥੨੦੭॥
ਸੰਤਾਂ ਜੱਥਾ ਸਾਰਾ ਭੇਜਾ। ਸ਼ਹੀਦੀ ਖ਼ੂਨ ਦੇਖ ਥਾਉਂ *ਰੇਜਾ।
ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਸਭ ਬਾਤ ਸੁਣਾਈ। ਜੱਥਾ ਸ੍ਰੀ ਨਨਕਾਣੇ ਆਈ॥੨੦੮॥
ਸੰਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਜੋਸ਼ ਸੇ ਕਰਹੀ। ਪਾਪ ਦੁਸ਼ਟ ਨਹਿ ਕਰਤੇ ਡਰਹੀ।
ਪਿੰਡਾਂ ਮੇਂ ਰਾਤੀਂ ਚਲ ਜਾਵੈ। ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੋ ਜਗਾਵੈ॥੨੦੯॥
ਨਰੈਣੂ ਕੇ ਕੁਕਰਮ ਪ੍ਰਗਟਾਵੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਿੰਘ ਧੰਨ ਮੁਖ ਗਾਵੈ।
ਲੋਕ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆ। ਦਿਨ ਨਾਨਕਸਰ ਸੇਵਾ ਕੀਆ॥੨੧੦॥
ਸੰਤ ਮਘਰ ਸਿੰਘ ਮੁੜ ਕੇ ਆਏ। ਸ੍ਰੀ ਨਨਕਾਣੇ ਹਾਲ ਸੁਣਾਏ।
ਰਹਿ ਕੇਤਕ ਦਿਨ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਰਾਮਗੜ੍ਹ ਫਿਰ ਗਏ †ਸੁਨੀਤੀ।੨੧੧।
ਰੋਡਿਆਂ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਮਿਲ ਪੰਚਾ। ‡ਇਰਾਕੇ ਪਾਂਚ ਸੰਗ ਹੀ ()ਸੰਚਾ।
ਤਖਤੂ ਪੁਰ ਮੇਂ ਬਿਨੈ ਅਲਾਈ। ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਹੁ ਸੰਤ ਸੁਖਦਾਈ॥੨੧੨॥
ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਸੰਗਤਾਂ ਤਾਰਹੁ। ਬ੍ਰਿਧ ਮਾਨ ਕੌਰ ਬੀਬੀ []ਸਾਰਹੁ।
ਭਈ ਦੇਹਾਂਤ ਗਈ ਪ੍ਰਲੋਕਾ। ਇਸ ਹਿਤ ਚਲਹੁ ਆਪ ਬਿਨ ਸੋਕਾ।੨੧੩।
ਸੰਤ ਸਵਾਰ ਭਏ ਤਬ ਘੋਰੇ। ਸੇਵ ਸੰਭਾਰੀ ਸੰਗਤ ਤੋਰੇ।

*ਤਰ ਹੋਇਆ। †ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਨੀਤੀ ਵਾਲੇ। ‡ਘੋੜੇ।
()ਕਠੇ। []ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਬੀਬੀ।

ਥੋੜੇ ਦਿਨ ਮੇਂ ਹਮ ਆ ਜੈਹੈ। ਭਲ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇਵ ਨਿਭਹੈ ਹੈਂ॥੨੧੪॥
ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਸੰਗ ਲੈ ਚਾਲੇ। ਪੋਥੀਆਂ ਘੋੜਿਆਂ ਉਪਰ ਉਠਾਲੇ।
ਸੜਕ ਊਪਰ ਰੋਡਿਆਂ ਤੋਂ ਕੋਸਾ। ਥਾਂਉ ਉਚੇਰਾ ਸੁੰਦਰ ਓਸਾ॥੨੧੫॥
ਬਹੁਤ ਸਰੀਰ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਆਏ। ਲੰਗਰ ਚਲਾਯੋ ਮਨ ਤਨ ਲਾਏ।
ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਸੰਗਤਾਂ ਸੰਗਾ। ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਮਨ ਰੰਗਾ॥੨੧੬॥
ਬੀਬੀ ਗੁਰ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨਿਬਾਹੀ। ਪਹੁੰਚੀ ਗੁਰਪੁਰ ਭਗਤ ਕਮਾਈ।
ਦੁਸੈਹਰਾ ਤਾਹਿ ਭੋਗ ਜਬ ਪਾਇਆ। ਬਣੇ ਸਕੂਲ ਸੰਤ ਦੇ ਰਾਇਆ।੨੧੭।
ਸਭਨੇ ਭਲੀ ਭਲੀ ਕਰ ਮਾਨੀ। ਸੰਤ ਨੀਂਵ ਰਾਖਹੁ ਤਿਸ ਥਾਨੀ।
ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਮਿਲਕੇ ਸੰਤਾਂ। ਏਸ ਸਕੂਲ ਕੀ ਨੀਵ ਰਖੰਤਾ॥੨੧੮॥
ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਕਪਤਾਨ ਪ੍ਰੇਮੀ। ਬੁਧ ਸਿੰਘ ਵਾਲੇ ਕੋ ਨਿਤਨੇਮੀ।
ਸੰਤਾਂ ਤੌਂ ਕਹਿ ਵਾਕ ਸੁਣਾਯਾ। ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਗੜ ਨਾਮੁ ਰਖਾਯਾ।੨੧੯।
ਨੀਂਵ ਸਕੂਲ ਰਾਖ ਜਬ ਦੀਨੀ। ਉਸਾਰਿਓ ਛੇਤੀ ਕੂਪ ਲਗੀਨੀ।
ਤਿਆਰ ਸਕੂਲ ਛੇਤੀ ਹੋ ਗਯਾ। ਬਹੁ ਕਮਰੇ ਸੁੰਦਰ ਜਿਸ ਪਯਾ॥੨੨੦॥
ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਸੁੰਦਰ ਅਬ ਚਾਲੈ। ਗੁਰਮਤਿ ਵਿਦਯਾ ਸੰਗ ਸਿਖਾਲੈ।
ਲੜਕੇ ਚੰਗੇ ਹੋਤ ਸੁਭਾਊ। ਅਧਿਆਪਕ ਗੁਰਮੁਖ ਮਨ ਭਾਊ॥੨੨੧॥
ਭਾਈ ਕੀ ਸਮਾਧ ਆਇ ਕਰ ਸੰਤਾਂ। ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਕਰ ਕਥਾ ਸੁਹੰਤਾ।
ਪੱਚੀ ਫੱਗਣ ਨੀਵ ਰਖਾਈ। ਬੀਸਾ ਸੰਨ ਫਰੰਗੀ ਜਾਈ॥੨੨੨॥
ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਲੰਗਰ ਘਰ ਕੀਆ। ਸਰਬ ਸੰਗਤਿ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਸੁਖ ਲੀਆ।
ਪੰਜ ਰੁਪਏ ਦੇਗ ਕਰਾਈ। ਕਪਤਾਨ ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਸੰਗ ਆਈ।੨੨੩।
ਤਖਤੂਪੁਰ ਰਹਿ ਸੇਵਾ ਕਰਹੀ। ਹਉਂ ਤਿਆਗ ਰਸ ਪ੍ਰੇਮ ਸੋ ਫਰਹੀ।
ਨਾਨਕਸਰ ਤਬ ਪਾਠ ਅਖੰਡਾ। ਭੋਗ ਪਾਯੋ ਤਿੰਨ ਚੇਤ *ਅਮੰਡਾ।੨੨੪।
ਤੀਜੇ ਗੁਰ ਗੁਰਿਆਈ ਪਾਈ। ਸ਼ੁਦੀ ਏਕ ਸ਼ੁੱਕਰ ਦਿਨ ਭਾਈ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਵਾਰ ਲਗਾਈ। ਚੌਧਵੀਂ ਕਥਾ ਭੋਗ ਕੋ ਪਾਈ॥੨੨੫॥

*ਇਕ ਰਸ।

ਲੰਗਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਵਰਤਾਯੋ। ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਸੰਗਤਿ ਜੈ ਜੈ ਗਾਯੋ।
ਸੇਵਾ ਕੋ ਇਕ ਪੁਰਬ ਲਗਾਯਾ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੰਗ ਸੰਤ ਪੜ੍ਹਾਯਾ।੨੨੬।
ਮਹਿਮਾ ਅਗਮ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ। ਸੇਵਾ ਹਿਤ ਮਨ ਤਨ ਧਨ ਵਾਰੇ।
ਬੀਚ ਸਰੋਵਰ ਚੂਨਾ ਦੇਈ। ਖੜੇ ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਹਿਤ ਲੇਈ ॥੨੨੭॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰੰਥੇ ਕੁੰਜੀਆਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਤੇ ਤਖਤੂਪੁਰੇ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਸ੍ਰੋਵਰ ਸੇਵਾ ਕਰਾਵਨ ਆਦਿ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨੰ ਨਾਮ ਇਕੱਤੀਵਾਂ ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਣੰ ॥੩੧॥

ਤਖਤੂਪੁਰੇ ਸੇਵਾ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਬਨਾਵਣ, ਸ਼ਹੀਦੀ ਵਿਚਾਰ

ਦੋਹਿਰਾ–ਸਤਿਗੁਰ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀਆ ਦਾਨ।
ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਚਲਾਇਆ, ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਵਹੁ ਆਨ ॥੧॥

– ਚੌਪਈ –

ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕਸਰ ਸੇਵਾ ਹੋਤੀ। ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਗਤਾਂ ਅਧਿਕ ਉਦੋਤੀ।
ਨਾਮ ਜਪੈਂ ਸੇਵਾ ਤਨ ਕਰਹੀ। ਜਪ ਤਪ ਰੀਸ ਨ ਇਨ ਕੀ ਧਰਹੀ।੨।
ਪੌੜ ਏਕ ਵੱਡਾ ਬਣਵਾਯਾ। ਬਹੁ ਮਜ਼ਬੂਤ ਚੁਫੇਰੇ ਬਾਯਾ।
ਸਾਢੇ ਤੀਨ ਹਾਥ ਰਖ ਊਚਾ। ਕਈ ਲਾਖ ਇੱਟ ਲਾਗੀ*ਸੂਚਾ ॥੩॥
ਰੋੜੀ ਪੱਥਰ ਕੰਕਰੀ ਚੂਨਾ। ਸੀਮਿੰਟ ਮੇਲ ਪਕਿਆਈ ਦੂਨਾ।
ਤਲਾ ਪੌੜ ਕਾ ਚੰਗਾ ਬਣਿਆਂ। ਸਭ ਪੌੜੀਆਂ ਲੇਪੀ ਸੰਗ ਜੜਿਆ।੪।
ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਸਿਖਰ ਪੱਕੀ ਬਣਵਾਈ। ਚੂਨੇ ਗੱਚ ਚੁਫੇਰੇ ਛਾਈ।
ਕੰਧ ਬਾਹਰ ਪਰਕਰਮਾ ਪਾਸੇ। ਜੁੱਤਾ ਆਇ ਨ ਬੰਦ ਕਰਾਸੇ ॥੫॥
ਚਰਨ ਕੌਲ ਪਾਣੀ ਕੇ ਪੂਰੇ। ਪੈਰ ਧੋਇ ਲੰਘ ਅਗੇ ਦੂਰੇ।
ਚਾਰ ਕੋਨ ਮੇਂ ਕੁਟੀਆ ਪਾਈ। ਗੋਲ ਰਾਖ ਕੇ ਅਧਿਕ ਸਜਾਈ ॥੬॥

*ਪਵਿਤਰ।

ਕੌਲ ਤਾਹਿ ਕੋ ਨਾਮ ਬਤਾਵੈ। ਊਪਰ ਬੈਠ ਸਮਾਧ ਕੋ ਲਾਵੈ।
ਦਿਨੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਬੀਚ ਤਿਸ ਰਹਿਤੇ। ਭਗਤਿ ਗੁਰੂ ਕੀ ਮਨ ਮੇਂ ਚਹਿਤੇ।੭।
ਇਉਂ ਸਤਸੰਗੀ ਸੇਵਕ ਬ੍ਰਿੰਦਾ। ਸੇਵਾ ਸਰ ਜਪ ਨਾਮ ਗੋਬਿੰਦਾ।
ਸੰਤ ਸ਼ਾਮ ਕੋ ਬੈਠ ਪ੍ਰਕਰਮਾ। ਕਬਹਿ ਬਿਰਾਜੈ ਭੂਮ ਆਸ਼੍ਰਮਾ ॥੮॥
ਇਕ ਕੁਆਰੀ ਜੁਵਾਨ ਬਹੁ ਸੁੰਦਰ। ਸ਼ਹਿਰ ਬਿਰਾਜਤ ਗੁਣ ਕੀ ਮੰਦਰ।
ਏਕ ਸੰਤ ਨੇ ਪ੍ਰੇਰ ਸੋ ਦੀਨੀ। ਭੇਜੀ ਪ੍ਰੀਖਯਾ ਹਿਤ ਜੋ ਨਵੀਨੀ ॥੯॥
ਦੇਖ ਰੂਪ ਮਨ ਮੋਹਿਆ ਜਾਵੈ। ਮੁਖ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਜਿਉਂ ਅਧਿਕ ਲਿਸ਼ਾਵੈ।
ਜੋਗੀ ਭੂਲੇ ਭੋਗੀ ਬਨ ਹੈ। ਪੇਖ ਨਾਰ ਕੋ ਸੁੰਦਰ ਤਨ ਹੈ ॥੧੦॥
ਸੰਤ ਅਨੰਦ ਆਪ ਨੇ ਥਿਰ ਹੀ। ਨਾਹਿ ਸੰਕਲਪ ਬਿਕਾਰ ਉਠਰ ਹੀ।
ਆਈ ਮੋਹਿਨ ਹੇਤ ਸੁ ਨਾਰੀ। ਚਰਨੀ ਸੀਸ ਰਾਖ ਬਿਨ ਬਾਰੀ ॥੧੧॥
ਚਰਨ ਚਾਂਪਨੇ ਲਾਗੀ ਜਬਹੀ। ਸੰਤ ਹਟਾਈ ਹਟੈ ਨ ਤਬਹੀ।
ਸੰਗਤਿ ਭੋਜਨ ਛੱਕ ਬਿਸਰਾਮੀ। ਰਾਤ ਅੰਧੇਰੀ ਬੈਠੀ *ਸਾਮੀ ॥੧੨॥
ਸੰਤਾਂ ਕਹਾ ਧੀਏ ਉਠ ਜਾਵੋ। ਅਪਣੇ ਨਗਰ ਜਹਾਂ ਚਲ ਧਾਵੋ।
ਮੇਰਾ ਮਨ ਨਹਿ ਤਿਆਗਤ ਚਰਨਾ। ਇਉਂ ਕਹਿ ਹਾਥ ਚਲਾਯੋ ਤਰਨਾ।੧੩।
ਪੇਖ ਨਾਰ ਕੀ ਚੰਚਲ ਤਾਈ। ਸੰਤ ਕ੍ਰੋਧ ਕੋ ਵਰਤਿਓ ਆਈ।
ਚੱਕ ਖੜਾਉ ਸੀਸ ਮੇਂ ਝਾਰੀ। ਹਜੂਰਾ ਸਿੰਘ ਪਾਸ ਤਿਸ ਵਾਰੀ ॥੧੪॥
ਲਿਆਉ ਹਜੂਰਾ ਸਿੰਘ ਤੂੰ ਸੋਟਾ। ਦੇਵਹਿ ਫਲ਼ ਇਸ ਕੋ ਮਨ ਖੋਟਾ।
ਹਜੂਰਾ ਸਿੰਘ ਭਾਜ ਕਰ ਆਯਾ। ਹੁਕਮ ਕਰੋ ਮਹਾਰਾਜ ਸੁਣਾਯਾ ॥੧੫॥
ਡਰੀ ਨਾਰ ਪਛਤਾਵਣ ਲਾਗੀ। ਖੋਟਾ ਕਰਮ ਕਰਨ ਰੁਚ ਜਾਗੀ।
ਫਲਾਣੇ ਸੰਤ ਸਿਖਾਯਾ ਮੋਕੋ। ਤਾਂ ਹਥ ਪਾਯਾ ਮੈਂ ਸੁਣ ਤੋਕੋ ॥੧੬॥
ਸੰਤ ਕਹਾ ਜੇ ਹਮ †ਹਥ ਪਾਤੇ। ਬਚੀ ਰਹਿਤ ਤੂੰ ਕਹੁ ਸਚ ‡ਰਾਤੇ।
ਪਛਤਾਵਣ ਲਾਗੀ ਬਹੁ ਭਾਰੀ। ਪੜੀ ਚਰਨ ਬਖਸ਼ਹੁ ਇਸ ਵਾਰੀ।੧੭।
ਮੈ ਭੂਲੀ ਤੁਮ ਜਤ ਮੇਂ ਸਾਚੇ। ਆਈ ਸਾਧ ਕਹੇ ਮਨ ਕਾਚੇ।

*ਸਾਮ੍ਹਣੇ। †ਭਾਵ ਜੇ ਅਸੀਂ ਤੈਨੂੰ ਮਾਰਦੇ। ‡ਸਚ ਮੇ ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਕੇ।

ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਜਾਗਤੇ ਰਹੇ। ਹੋਰ ਸਿੰਘ ਭੀ ਆਇ ਸੋ ਬਹੇ ॥੧੮॥
ਗਈ ਦਿਵਸ ਮੇਂ ਅਪਣੇ ਥਾਈ। ਕਰੀ ਸੰਤ ਕੀ ਬਹੁ ਵਡਿਆਈ।
ਕੂੜੇ ਲੇਤ ਪ੍ਰੀਖਯਾ ਤਾਂਕੀ। ਭਗਤੀ ਸਾਥ ਰਚੀ ਮਤਿ ਜਾਂਕੀ ॥੧੯॥
ਮੂੜ ਨਾ ਸੰਗਤਿ ਮੇਂ ਚਲ ਆਈ। ਰਹੀ ਘਰੇ ਮੇਂ ਸ਼ਰਮ ਮਨਾਈ।
ਸਾਧ ਈਰਖਾ ਵਾਲਾ ਜੋਈ। ਭਯੋ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਭੇਤੁ ਲਖ ਸੋਈ ॥੨੦॥
ਜਤ ਪਹਾਰਾ ਕਾਇਮ ਰਾਖਾ। ਕਬਹੀ ਸੰਤ ਨ ਫੁਰਨਾ ਭਾਖਾ।
ਜਿਸ ਕਾਮ ਨੇ ਜਗ ਕੋ ਜੀਤਾ। ਕਰੇ ਬਿਪਤ ਸੁਰ ਨਰ ਦੇ ਭੀਤਾ ॥੨੧॥
ਤਿਸ ਤੇ ਸੰਤ ਢਹੇ ਕਬ ਨਾਹੀ। ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਜਤ ਰਾਖ ਨਿਬਾਹੀ।
ਨਾਹਿ ਕਲੰਕ ਕਾਮ ਕਾ ਲਾਯੋ। ਧੰਨ ਸੰਤ ਜਸ ਜਗ ਮੇਂ ਛਾਯੋ ॥੨੨॥
ਨਿਰਬਿਕਾਰ ਜਿਮ ਜਨਮੇ ਮਾਈ। ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਓੜਕ ਪਹੁੰਚਾਈ।
*ਮਨਮਥ ਜੀਤ ਸੂਰਮੇ ਸੋਹਿਤ। ਮੋਹ ਲੋਭ ਅਹੰਕਾਰ ਨ ਪੋਹਿਤ ।੨੩।
ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿ ਮਿਤ੍ਰ ਏ ਭਏ। ਕੰਮ ਮੰਦ ਕਰਨੇ ਨਹਿ ਦਏ।
ਈਰਖਾ ਦ੍ਵੈਸ਼ ਸਰਬ ਮਨ ਨਾਸੀ। ਨਾਮ ਜਪਤ ਸਤਿਗੁਰ ਅਬਿਨਾਸੀ।੨੪।
ਪਖੰਡ ਬਿੰਦ ਨਹਿ ਰਾਖੀ ਭਾਈ। ਮਨ ਜੀਤੇ ਜਗ ਤੇ ਜਿਤ ਪਾਈ।
ਧੰਨ ਪਿਆਰੇ ਸੰਤ ਅਪਾਰਾ। ਹੋ ਨਿਹਕਾਮ ਪਾਯੋ ਸੁਖ ਭਾਰਾ ॥੨੫॥
ਬਣਿਆਂ ਸ੍ਰੋਵਰ ਪੂਰਾ ਸਾਰਾ। ਸੰਗਤਿ ਸੇਵਤ ਭਾਉ ਅਪਾਰਾ।
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸਥਾਨ ਸਵਾਰਾ।ਫਰਸ਼ ਬਣਾਈ ਸਿਮਿੰਟ ਉਦਾਰਾ ॥੨੬॥
ਕਲੀ ਰੰਗ ਮਿਲਾਇ ਕੇ ਲਾਯਾ। ਸੋਹਣਾ ਗੁਰੂਦੁਆਰਾ ਸਜਾਯਾ।
ਸੇਵਾ ਸਰਬ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਈ। ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਕਰਤ ਸਭ ਲੋਈ ॥੨੭॥
ਮਿਲਕੇ ਵਿਦ੍ਯਾਰਥੀ ਉਚਾਰਾ। ਸੰਥਾ ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੁਖ ਕਾਰਾ।
ਕਰਹੁ ਪੜ੍ਹਾਵਨ ਸੰਤ ਦਇਆਲਾ।ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਆਪ ਬਿਸਾਲਾ ॥੨੮॥
ਸੁਣ ਕਰ ਸੰਤ ਭਏ ਪ੍ਰਸੰਨਾ। ਆਖਿਓ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਧਨ ਧੰਨਾ।
ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਕਰਿਓ ਗੁਰਦੁਆਰੇ।ਆਸਾਵਾਰ ਲਾਇ ਕਰ ਪਿਆਰੇ।੨੯।

*ਕਾਮਦੇਵ।

ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕੋ ਮਸਤਕ ਟੇਕਾ। ਪੰਦ੍ਰਵੀਂ ਕਥਾ ਚਲੀ ਰਸ ਏਕਾ।
ਬਾਂਟ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀਆ। ਮਿਲ ਕੈ ਮੋਦ ਸੰਗਤਾਂ ਕੀਆ ॥੩੦॥
ਨਿਤ ਕਥਾ ਫਿਰ ਹੋਵਨ ਲਾਗੀ। ਨਾਨਕ ਸਰ ਤਖਤੂ ਪੁਰ ਭਾਗੀ।
ਵਿਦ੍ਯਾਰਥੀ ਨਾਮ ਸੁਣ ਲੀਜੈ। ਗਿਆਨੀ ਚੇਤ ਸਿੰਘ ਮਨ ਭੀਜੈ ॥੩੧॥
ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਹੈ ਜਾਨੋ। ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦੁਆਬੇ ਪਹਿਚਾਨੋ।
ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਏਕਾ। ਬਲੀ ਸਿੰਘ ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ ਟੇਕਾ ॥੩੨॥
ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ ਦਿਵਾਨੇ ਭਾਈ। ਈਸ਼ਰ ਸਿੰਘ ਸੰਗ ਇਸ ਆਈ।
ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨਿਤਨੇਮਾ। ਪਾਲ ਸਿੰਘ ਭਾਈ ਮਨ ਪ੍ਰੇਮਾ ॥੩੩॥
ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਚੀਮਨਾ ਆਯਾ। ਪੱਚੀ ਸਿੰਘ ਇਤਿਆਦਿ ਸੁਨਾਯਾ।
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੀ ਵਰ ਗਾਥਾ। ਪੜਹਿ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਚਿੱਤ ਕੇ ਸਾਥਾ ॥੩੪॥
ਸੰਤ ਨਿਤ ਇਕ ਵਜੇ ਸੋ ਰਾਤੀ। ਜਾਗ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰਹਿ ਭਲ ਭਾਂਤੀ।
ਬ੍ਰਿਤ ਇਕਾਗਰ ਹਰਿ ਮੇਂ ਕਰਈ। ਪ੍ਰਾਤ ਹੋਤ ਤੱਕ ਨਾਮੁ ਉਚਰਈ॥੩੫॥
ਸਤਿ ਚੇਤਨ ਆਨੰਦ ਸਰੂਪਾ। ਸ੍ਵੈ ਅਨੁਭਵ ਬਖਯਾਤ ਅਨੂਪਾ।
ਮੈਂ ਤੂੰ ਮੇਟ ਬਸੈਂ ਦਿਨ ਰਾਤੀਂ। ਕਥਾ ਸਵੇਰ ਕਰਹਿ ਦੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ॥੩੬॥
ਪਾਠ ਪੰਜ ਬਾਣੀ ਨਿੱਤ ਕਰਹੀ। ਪੰਜ ਗ੍ਰੰਥੀ ਸਦਾ ਉਚਰਹੀ।
ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ ਧਿਆਯਾ। ਯਾਂਤੇ ਪਰਮ ਪਦਾਰਥ ਪਾਯਾ ॥੩੭॥
ਧੰਨ ਪੁਰਖ ਜਿਨ ਮਨੁ ਅਨੁਰਾਗਾ। ਸੰਗਤਿ ਕਰਹਿ ਭਾਗੁ ਬਡ ਜਾਗਾ।
ਨਿਤ ਸੰਥਾ ਹੋਵੈ ਸੁਖਦਾਈ। ਕਰ ਵਿਚਾਰ ਗਿਆਨੀ ਹੋ ਜਾਈ ॥੩੮॥
ਕਈ ਗਿਆਨੀ ਭਏ ਪਿਆਰੇ। ਪਾਠੀ ਸੁਧ. ਬੇਦਾਂਤੀ ਭਾਰੇ।
ਜੋਗ ਮਤ ਕੇ ਭਏ ਗਿਆਤਾ। ਖਟ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਰਸ ਕਿਨਹੂੰ ਜਾਤਾ ॥੩੯॥
ਬੇਦ ਵਿਦ੍ਯਾ ਕਿਨਹੂੰ ਪਾਈ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਭਾਈ।
ਕਈ ਮਸਤ ਨਾਮ ਲਿਵ ਲਾਗੇ। ਸਮ ਵਰਤੈ ਗਿਆਨੀ ਕੋ ਜਾਗੇ ॥੪੦॥
ਸੰਗਤ ਸੰਤ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਈ। ਜੈਸੀ ਭਾਵਨ ਕਰ ਕੋ ਆਈ।
ਤੈਸਾ ਬਨ ਹੈ ਪਲਟ ਸੁਭਾਊ। ਬਹੁ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਮਨ ਚਾਊ ॥੪੧॥

ਬਹੁਤ ਧਿਆਵਤ ਏਕ ਅਕਾਲੰ । ਕੋ ਗੁਰਬਾਣੀ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲੈ।
ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਪਰਚੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਵੈਂ । ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਏਕ ਅਕਾਲ ਕੋ ਪਾਵੈਂ ॥੪੨॥
ਚਲੈ ਲੰਗਰ ਅੰਨ ਗੁਰਬਾਣੀ। ਤਨ ਪੁਸ਼ਟੀ ਮਨ ਹਰਿ ਰੰਗ ਮਾਣੀ।
ਕਮੀ ਕੋਇ ਨਹਿ ਸੰਤਾਂ ਪਾਸੀ। ਸਿਮਰੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥੪੩॥
ਭਿੰਡਰਾਂ ਤੋਂ ਸੰਗਤਿ ਤਉ ਆਈ। ਸਿਮਰਤ ਪਰਉਪਕਾਰ ਗੁਸਾਈ।
ਫਤੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬੰਦਨ ਕੀਨੀ । ਦਰਸ਼ਨ ਸੰਤ ਪੇਖ ਸੁਖ ਲੀਨੀ ॥੪੪॥
ਬਿਨਤੀ ਕਰੀ ਵਕਤ ਲਖ ਰੰਗਾ । ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬਣ ਭਿੰਡਰ ਚੰਗਾ।
ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਆਏ ਸੁਨ ਬਿਨਤੀ। ਜਥੇ ਸਹਿਤ ਭਿੰਡਰੀ ਤਜ ਗਿਨਤੀ॥੪੫॥
ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੋ ਮਿਲ ਪ੍ਰਸੰਨਾ । ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੰਘ ਆਨ ਪਏ ਚਰੰਨਾ।
ਜੱਥੇ ਆਸਨ ਕਰ ਬਿਸਰਾਮਾ। ਨੌ ਕੁਟੀਆਂ ਜੋ ਬਣੀ ਤਮਾਮਾ ॥੪੬॥
ਤਾਂ ਪੰਚਵੀਂ ਮੇਂ ਕਰਿਓ ਪਾਠੰ । ਅਖੰਡ ਕਰਾਯੋ ਬਣਿਆਂ ਠਾਠੰ।
ਸੰਤ ਮਘਰ ਸਿੰਘ ਭੀ ਚਲ ਆਏ। ਭੋਗ ਪਾਇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਾਏ॥੪੭॥
ਲੰਗਰ ਮੇਂ ਤਿਹਾਵਲ ਵਰਤਾਯੋ । ਕਟੀਆ ਚੱਠ ਕਰੀ ਕਹਿਵਾਯੋ।
ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਆਪ ਦਿਆਰਾ। ਮਘਰ ਸਿੰਘ ਸੰਤ ਬੁਧਵਾਰਾ ॥੪੮॥
ਬਾਬਾ ਖਜਾਨ ਸਿੰਘ ਪਿਆਰੇ। ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੰਘ ਮਹੰਤ ਗੁਰਦੁਆਰੇ।
ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਮਿਲ ਪੰਚ ਅਲਾਈ। ਨੀਂਵ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਰਖਵਾਈ॥੪੯॥
ਭਿੰਡਰ ਦੋਵੇਂ ਗਦ ਗਦ ਹੋਏ। ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਹੁਤ ਬਰਤਿਓ ਲੇ ਕੋਏ।
ਕੀਰਤਨ ਕੀ ਧੁਨ ਸੁੰਦਰ ਹੋਈ। ਧ੍ਰਵ ਪਾਸੇ ਦਰਸ਼ਨੀ ਦਰਿ ਜੋਈ॥੫੦॥
ਆਪ ਸੰਤ ਉਦਮ ਮੇਂ ਬਾਢੇ। ਕੋਕਰੀ ਇਟਾਂ ਕੇ ਭਰ ਗਾਡੇ।
ਲੱਖ ਕਈ ਮੰਗਵਾਇ ਸੋ ਲੀਨੀ। ਚੂਨਾ ਮੁੱਲ ਮੰਗਾਯੋ ਚੀਨੀ ॥੫੧॥
ਕਈ ਭਠੀਆਂ ਰੋਰਨਿ ਸਾਰੀ। ਕਰੀ ਸ਼ੀਘਰਤਾ ਤੇ ਸਭ ਤਿਆਰੀ।
ਕਾਰੀਗਰ ਮੰਗਵਾਏ ਬ੍ਰਿੰਦਾ । ਸੇਵਾ ਹੋਵਨ ਲਾਗੀ *ਇੰਦਾ ॥੫੨॥
ਬਾਬਾ ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਲਾਏ। ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਗਿਆਨੀ ਹਰਖਾਏ।

*ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲੀ।

ਭਾਈ ਹਜੂਰਾ ਸਿੰਘ ਤਬ ਲਾਯਾ। ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਮਿਲ ਲਲਤੋਂ ਆਯਾ ॥੫੩॥
ਨਿੱਕਾ ਸਿੰਘ ਮੀਨੀਆਂ ਵਾਲਾ । ਜਮੀਅਤ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਹਾਲਾ।
ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਸੇਵਾ ਹਿਤਕਾਰੀ। ਮਹਾਂਬਲੀ ਈਸ਼ਰ ਸਿੰਘ ਭਾਰੀ ॥੫੪॥
ਈਸ਼ਰ ਸਿੰਘ ਏਕ ਝੰਡਿਆਣਾ। ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੰਘ ਜਾਣਾ।
ਸੇਵਾ ਹਿਤ ਏਹੁ ਲਾਏ ਸਾਰੇ। ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬਨਾਵੈ ਹਿਤ ਧਾਰੇ॥੫੫॥
ਸੰਤ ਮਘਰ ਸਿੰਘ ਜੱਥਾ ਸਾਰਾ। ਸ਼ੁਧ ਪਾਠ ਕਰਨੇ ਹਿਤ ਭਾਰਾ।
ਆਏ ਭਿੰਡਰੀਂ ਰਹਿਣੇ ਲਾਗੇ । ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਆਦਿਕ ਬਡਭਾਗੇ ॥੫੬॥
ਸੇਵਾ ਲੰਗਰ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰਾ । ਕਰਹਿ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਪਾਠ ਸੁਖਾਰਾ।
ਬਾਬਾ ਜੀ ਸੁਧ ਪਾਠ ਕਰੰਤੇ । ਲਗ ਮਾਤ੍ਰਾ ਕੋ ਭੇਦ ਕਹੰਤੇ ॥੫੭॥
ਸੁਧ ਪਾਠ ਕਰ ਸੇਵਾ ਕੀਨੀ । ਆਏ ਰਾਮਗੜ੍ਹ ਸੁਖ ਲੀਨੀ।
ਇਉਂ ਬਹੁ ਸੰਗਤਿ ਸੇਵਾ ਕਰਹੀ। ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸੁੰਦਰ ਉਸਰਹੀ ॥੫੮॥
ਸਾਲ ਉਨੀ ਸੌ ਅਠਹਤ੍ਰਾ ਆਯਾ। ਉਂਨਤਾਲੀ ਬਰਸ ਉਮਰ ਸੁਖਦਾਯਾ।
ਕਥਾ ਵਿਸਾਖੀ ਜੋ ਆਰੰਭੀ। ਪੰਦ੍ਰਵੀਂ ਵੀਰਵਾਰ ਦਿਨ ਚੰਗੀ ॥੫੯॥
ਜੇਠ ਸੰਕ੍ਰਾਂਤ ਐਤ ਦਿਨ ਜਾਨੋ । ਨੀਂਵ ਗੁਰੂਦੁਆਰੇ ਰਖਵਾਨੋ।
ਸੇਵਾ ਹੋਵਨ ਲਾਗੀ ਛੇਤੀ। ਆਲਸ ਤਿਆਗ ਸੇਵ ਤੇ ਭੇਤੀ ॥੬੦॥
ਸੰਤ ਆਪ ਨਾਨਕ ਸਰ ਆਏ। ਰਹਿ ਕੇਤਕ ਦਿਨ ਸਭਾ ਲਗਾਏ।
ਤੱਪਾ ਸਰਬ ਕੱਠਾ ਤਬ ਕੀਆ। ਦਿਵਾਨੇ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਨਗਰ ਸੱਦੀਆ॥੬੧॥
ਸਭ ਕੋ ਤਬ ਇਉਂ ਬਚਨ ਬਖਾਨਾ । ਬਣਾਵੋ ਕਮੇਟੀ ਗੁਰੂ ਸਥਾਨਾ।
ਬਚਨ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਸੁਣਕੇ ਲੋਕਾ। ਭਏ ਅਨੰਦ ਸਰਬ ਤਜ ਸੋਕਾ ॥੬੨॥
ਆਪ ਕਮੇਟੀ ਦੇਹੁ ਬਨਾਈ । ਇਉਂ ਸਭਨੇ ਤਬ ਬਿਨੈ ਸੁਨਾਈ।
ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਛੱਤੀ ਪਿੰਡ ਮੇਲੇ । ਸਹੈਤਾ ਦੇਵਹੁ ਸੰਝ ਸਵੇਲੇ ॥੬੩॥
ਪਿਨਸ਼ਨੀਆਂ ਨੇ ਪੈਸੇ ਰੁਪਈਏ । ਉਮਰ ਦੇਵਹਿਗੇ ਲਿਖ ਦੀਏ।
ਨਾਨਕ ਸਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਹੈ। ਅੰਨ ਰਸਤ ਜਸ ਤੁਸੀਂ ਉਚਰਹੈ ॥੬੪॥
ਛੱਤੀ ਪਿੰਡਾਂ ਕੇ ਨਰ ਲੀਏ । ਏਕ ਕਮੇਟੀ ਮੇਂ ਚੁਣ ਕੀਏ।

ਪ੍ਰਧਾਨ ਬੁਧਸਿੰਘ ਵਾਲਾ ਠਹਿਰਾਯੋ।ਭਗਵਾਨਸਿੰਘ ਕਪਤਾਨ ਸੁਹਾਯੋ।੬੫।
ਸੇਵਾ ਨਾਨਕ ਸਰ ਕੀ ਹੋਈ। ਕਮੇਟੀ ਦਈ ਬਣਾਇ ਇਮ ਸੋਈ।
ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਭਰ ਮਾਯਾ ਦੇ ਪਿਆਰੇ। ਚਲਾਯੋ ਪ੍ਰਬੰਧ ਐਸਾ ਸੁਖ ਕਾਰੇ॥੬੬॥
ਲੰਗਰ ਅਤੁਟ ਚਲੈ ਦਿਨ ਰਾਤੀ। ਅਥਿਤੀ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਸਭ *ਜਾਤੀ।
ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਸੁੰਦਰ ਮਨੁ ਮੋਹਤ। ਸੇਵਾਦਾਰ ਰਖੇ ਸੁਖ ਸੋਹਤ॥੬੭॥
ਕੀਰਤਨ ਪਾਠ ਸੰਝ ਸਵੇਰੇ। ਹੋਵੈ ਸੰਗਤਿ ਸੁਣੈ ਭਲੇਰੇ।
ਗ੍ਰੰਥੀ ਲਾਂਗਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਾਲੇ। ਮਿਲ ਸੰਗਤਿ ਸੁਖ ਦੇਤ ਬਿਸਾਲੇ॥੬੮॥
ਸ੍ਰੋਵਰ ਮੇਂ ਜਲ ਪਾਵਣ ਹੇਤਾ। ਮੋਘਾ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ਲਗੇਤਾ।
ਵਾਰੀ ਸੇ ਸਰ ਭਰਤਾ ਨਾਹੀ। ਤੰਗੀ ਹੋਤ ਸ਼ਨਾਨ ਹਿਤ ਆਹੀ॥੬੯॥
ਸੰਗਤਿ ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਤਬ ਪੂਛਾ। ਜਲ ਸਰ ਹਿਤ ਕਿਮ ਪਾਵਹਿ †ਸੂਛਾ।
ਸੂਆ ਤੋੜ ਲਿਆਵਹੁ ਬੋਲੇ। ਬਿਨ ਭੈ ਜਿਨ ਕੇ ਵਾਕ ਅਡੋਲੇ॥੭੦॥
ਸੰਗਤਿ ਸੂਆ ਤੋੜ ਲਿਆਈ। ਸਰ ਭਰ ਦੀਆ ਜਲ ਬਹੁ ਪਾਈ।
‡ਜ਼ੀਰ ਗਿਆ ਪਿਖ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ। ਚੀਉਕਣੀ ਮਿੱਟੀ ਦਈ ਵਿਛਾਰੇ॥੭੧॥
ਕੁੱਟ ਕੁੱਟ ਮਜ਼ਬੂਤ ਬਣਾਯਾ। ਤਲੇ ਨ ਜ਼ੀਰਹਿ ਜਲ ਜਬ ਪਾਯਾ।
ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਰਤਾਯਾ। ਸੂਆ ਤੋੜ ਫੇਰ ਜਲ ਆਯਾ॥੭੨॥
ਧਰ ਸੰਤੋਖ ਜਲ ਟਿਕਿਆ ਸੋਈ। ਜ਼ੀਰਨਿ ਤੇ ਹਟਿਆ ਹੈ ਜੋਈ।
ਬਿਰਥੀ ਕਦੇ ਅਰਦਾਸ ਨ ਜਾਵੈ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜਨੁ ਪੈਜ ਰਖਾਵੈ॥੭੩॥
ਪਾਣੀ ਤਖਤੂ ਪੁਰ ਮੇਂ ਤੋਰਾ। ਦੇਖਨ ਡਿਪਟੀ ਆਯੋ ()ਘੋਰਾ।
ਕੋਠੀ ਉਤਰ ਪਿੰਡ ਸਦਵਾਯੋ। ਜੁਰਮਾਨਾ ਮਾਂਗਤ ਸੁਣ ਪਾਯੋ॥੭੪॥
ਨਗਰ ਪਾਸ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਆਯਾ। ਕਿਮ ਅਬ ਛੂਟਹਿ ਕਰਹੁ ਉਪਾਯਾ।
ਸੁਣ ਸੰਤਾਂ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਯਾ। ਨਗਰ ਬਿਠਾਲ ਸਰਬ ਕਰ ਦਾਯਾ॥੭੫॥
ਤਖਤੂ ਪੁਰ ਦੀਵਾਨ ਮਝਾਰੀ। ਲਾਇ ਸਰ ਊਪਰ ਬਲਿਹਾਰੀ।
ਬੋਹੜ ਹੇਠ ਚਾਂਦਨੀ ਲਾਈ। ਮਹਾਰਾਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਾਈ॥੭੬॥

*ਸਾਰੀਆਂ ਜਾਤਾਂ ਦੇ। †ਪਵਿਤ੍ਰ। ‡ਸੁਕ ਗਿਆ। ()ਭਿਆਨਕ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ।

ਖੜੇ ਸੰਤ ਵਾਜਾ ਲੇ ਤਬਹੂੰ। ਮੇਜ ਪਾਸ ਸਿੰਘ ਬੈਠੇ ਸਬਹੂੰ।
ਭਯੋ ਅਕੱਠ ਸੋ ਕਈ ਹਜ਼ਾਰਾ। ਕੀਰਤਨ ਕਰਨ ਲਗੇ ਤਬ ਦਿਆਰਾ॥੭੭॥
ਪੰਚ ਸਿੰਘ ਡਿਪਟੀ ਪੈ ਭੇਜੇ। ਲਿਆਵਹੁ ਈਹਾਂ ਜਾਇ ਤਿਸੇਜੇ।
ਕਪਤਾਨ ਖੜਾ ਬਰਦੀ ਨਿਜ ਪਾਈ। ਸੁਇਨੇ ਸੰਕੁਲ ਕੰਧ ਸੁਹਾਈ।੭੮।
ਜੋੜਿਆਂ ਪਾਸ ਹਥ ਜੋੜੇ ਖੜ। ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਡਿਪਟੀ ਚੋਬਾਂ ਫੜ।
ਮਾਈ ਭਾਈ ਅਨਿਕ ਸੋ ਬੈਸੇ। ਕੀਰਤਨ ਹੇਤ ਪ੍ਰੇਮ ਮਨ ਐਸੇ॥੭੯॥
ਪਾਂਚੋ ਸਿੰਘ ਡਿਪਟੀ ਪੈ ਗਏ। ਸਭਹੀ ਨਗਰ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਅਏ।
ਆਪ ਚਲ ਤਹਿ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਜੈ। ਜੋ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲੋੜ ਸੋ ਲੀਜੈ॥੮੦॥
ਸਾਰੇ ਜੁੜੇ ਤਹਾਂ ਤੁਮ ਚਾਲਹੁ। ਆਪ ਪਾਸ ਇਹੁ ਸੰਤ ਸਮਾਲਹੁ।
ਤੁਮ ਇਕਲੇ ਹੀ ਤਹਾਂ ਪਧਾਰੋ। ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ਨ ਪਾਸ ਹਕਾਰੋ॥੮੧॥
ਸੁਣ ਖਤ੍ਰੀ ਡਿਪਟੀ ਜੋ ਨਹਿਰਾਂ। ਉਠੀ ਅਨਿਕ ਤਰਾਂ ਧਨ ਲਹਿਰਾਂ।
ਪਰ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਜਾਣ ਬਡਾਈ। ਆਣ ਦੀਵਾਨ ਥਿਰਿਓ ਸਿਰ ਨ੍ਹਾਈ।੮੨।
ਸੰਤ ਸ਼ਬਦ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਉਚਾਰਾ। ਸ਼ਾਂਤ ਦੀਵਾਨ ਥਿਰ ਬਹੁਤ ਨਿਹਾਰਾ।
ਸ਼ਹੀਦੀ ਦਿਨ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਪਿਆਰੇ।ਮਨਾਵਤ ਪੁਰਬ ਜੇਠ ਸ਼ੁਦਿ ਚਾਰੇ।੯੩।
ਸ਼ਰਬਤ ਖੰਡ ਕੋਇ ਤਬ ਪੀਵੈ। ਲੰਗਰ ਛਕੈ ਛਕਿ ਆਨੰਦ ਥੀਵੈ।
ਸ਼ਹੀਦੀ ਸੁਣੈ ਸੰਗਤਾਂ ਕੋਈ। ਸੰਤਾਂ ਸ਼ਬਦ ਪੜਿਓ ਤਬ ਸੋਈ॥੯੪॥

॥ ਬਸੰਤ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਿੰਡੋਲ ॥

ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਤੂਹੈ ਜਾਣਹਿ ਅਉਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਜਾਣੈ ॥ ਜਿਸਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਸੋਈ ਤੁਝੈ ਪਛਾਣੈ ॥੧॥ ਤੇਰਿਆ ਭਗਤਾ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰਾ ॥ ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਵਾ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਤੇਰੇ ਆਪਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਤੁਝ ਤੇ ਹੋਵੈ ਅਉਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਕਰਤਾ ॥ ਭਗਤ ਤੇਰਾ ਸੋਈ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਜਿਸਨੋ ਤੂੰ ਰੰਗੁ ਧਰਤਾ ॥੨॥ ਤੂ ਵਡ ਦਾਤਾ ਤੂ ਵਡ ਦਾਨਾ ਅਉਰੁ ਨਹੀ ਕੋ ਦੂਜਾ ॥ ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰਾ ਹਉ ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਤੇਰੀ ਪੂਜਾ ॥੩॥ ਤੇਰਾ ਮਹਲੁ ਅਗੋਚਰੁ ਮੇਰੇ

ਪਿਆਰੇ ਬਿਖਮੁ ਤੇਰਾ ਹੈ ਭਾਣਾ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਢਹਿ ਪਇਆ ਦੁਆਰੈ
ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਮੁਗਧ ਅਜਾਣਾ ॥੪॥੨॥੨੦॥

– ਚੌਪਈ –

ਇਕ ਪਾਸੇ ਬੋਲਤ ਹਰਿ ਸੰਤਾਂ। ਕੋਕਲ ਸੀ ਧੁਨਿ ਪ੍ਰੇਮ ਉਠੰਤਾ।
ਰਿਦੇ ਖਿੱਚ ਸਭ ਕੇ ਹੁਇ ਆਈ। ਖਤ੍ਰੀ ਡਿਪਟੀ ਮਨੁ ਉਛਲਾਈ।੮੫॥
ਖੜੇ ਹੋਇ ਕਰ ਜੋਰ ਉਚਾਰਾ। ਖਿਚਿਆ ਗਿਆ ਮਨ ਪ੍ਰੇਮ ਹਮਾਰਾ।
ਜੋ ਆਗਿਆ ਹੋਵੈ ਸੋ ਕਰਹੂੰ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਘਰ ਸੇਵਾ ਸਰਹੂੰ ॥੮੬॥
ਸੰਤ ਪੇਖਿ ਕੈ ਭਏ ਪ੍ਰਸੰਨਾ। ਡਿਪਟੀ ਸਾਹਿਬ ਜੇ ਮਨੁ ਮੰਨਾ।
ਕੋਈ ਲੰਗਰ ਸੇਵਾ ਕਰ ਹੈ। ਕੋਈ ਜਲ ਮੀਠੋ ਪਿਵਰ ਹੈ ॥੮੭॥
ਕੋ ਇੱਟਾਂ ਸ੍ਰੋਵਰ ਮੇਂ ਲਾਵੈ। ਕੋਈ ਚੂਨਾ ਪੀਸ ਮਿਲਾਵੈ।
ਕੋਈ ਹਥੀਂ ਸੇਵਾ ਕਰਹੀ। ਕੋਈ ਧਨ ਲਾਵੈ ਗੁਰ ਘਰਹੀ ॥੮੮॥
ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਸੇਵਾ ਕਰਹੁ ਪਿਆਰੇ। ਹਾਕਮ ਬਣਾਏ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰੇ।
ਸੁਣ ਕੈ ਪੰਦਰਾਂ ਰੁਪਯੇ ਲੀਏ। ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕੀ ਭੇਟਾ ਕੀਏ ॥੮੯॥
ਪੰਜਾਂ ਕੋ ਪੰਚਾਮ੍ਰਿਤ ਕੀਆ। ਡਿਪਟੀ ਇਹੁ ਦਾਨ ਸੋ ਦੀਆ।
ਹਾਥ ਜੋੜ ਪੁਨਿ ਬਿਨਤੀ ਕੀਨੀ। ਮੈਂ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲੇਹ ਨ ਚੀਨੀ ॥੯੦॥
ਫੇਰ ਨ ਸੂਆ ਤੋੜਨ ਕੀਜੈ। ਸ੍ਰੋਵਰ ਹਿਤ ਮੋਘਾ ਲਾ ਲੀਜੈ।
ਸੁਤੰਤ੍ਰ ਪਾਣੀ ਸਰ ਮੇਂ ਪਾਵੇ। ਦਸ ਨਾਲਿਕਾ ਸੀਧਾ ਆਵੇ ॥੯੧॥
ਸੰਗਤਿ ਜੈ ਜੈ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਾ। ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਜੈਕਾਰਾ।
ਦੀਵਾਨ ਸਮਾਪਤ ਭਯੋ ਸੋ ਤਬਹੀ। ਲੈ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਗਏ ਉਠ ਸਬਹੀ।੯੨।
ਡਿਪਟੀ ਸੰਗ ਮਿਲੇ ਕਪਤਾਨਾ। ਮੋਘਾ ਜਾਇ ਸੂਏ ਬਣਵਾਨਾ।
ਸਿਧਾ ਜਲ ਸ੍ਰੋਵਰ ਮੇਂ ਪਾਯੋ। ਕਿਸੇ ਨ ਹਿਸੇ ਵਿੱਚ ਮਿਲਾਯੋ ॥੯੩॥
ਡਿਪਟੀ ਕਰ ਸੇਵਾ ਉਠ ਗਯੋ। ਨੱਗਰ ਜੁਰਮਾਨੇ ਛੁਟ ਭਯੋ।
ਸੰਤਾਂ ਸਭ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਕੋ ਆਖਾ॥ਲਾਵਹੁ ਬਾਗ ਝਿੜੀ *ਤਰਿ ਸਾਖਾ।੯੪।

*ਬ੍ਰਿਛ ਟਾਹਨੀਆਂ ਵਾਲੇ।

ਕੇਲੇ ਫਲ ਫੂਲ ਉਪਜਾਵੇ। ਖੁਲਾ ਪਾਣੀ ਸਰ ਮੇਂ ਪਾਵੇ।
ਕਮੇਟੀ ਬਣਾਇ ਸਰ ਮੇਂ ਦੇ ਪਾਣੀ।ਸ੍ਰੋਵਰ ਕਾਰ ਕਰਾਇ ਸੁਜਾਣੀ।੯੫।
ਸੁੰਦਰ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਬਣਵਾਏ। ਪੌੜ ਤਾਲ ਕੇ ਸਭ ਸਜਾਏ।
ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਪੱਕੀ ਕਰਵਾਈ। ਕਾਰਜ ਪੰਥ ਲੰਗਰ ਚਲਵਾਈ ॥੯੬॥
ਇਤ ਆਦਿਕ ਸੇਵਾ ਬਹੁ ਕੀਨੀ। ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰੀਤ ਪੇਖ ਲਿਵ ਲੀਨੀ।
ਭਿੰਡਰਾਂ ਮੇਂ ਫਿਰ ਚਲ ਕਰ ਆਏ। ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਕੀ ਸੇਵ ਸੁਹਾਏ ॥੯੭॥
ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਬਹੁ ਕਰਹੀ। ਉਸਰਤ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਦੁਖ ਹਰਹੀ।
ਬਾਬਾ ਜੀ ਇਕਾਂਤ ਥਲ ਬੈਸੇ। ਪੂਛਿਓ ਸੇਵਾ ਕਿਮ ਭੀ ਤੈਸੇ ॥੯੮॥
ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਤਬ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ। ਪਹਿਲੇ ਸਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਢਾਈ।
ਫਿਰ ਪੌੜੇ ਪੱਕੇ ਕਰਵਾਏ। ਬਿਗੜਿਓ ਸਾਧ ਉਦਾਸੀ ਥਾਏ ॥੯੯॥
ਸੋ ਠਾਣੇ ਕੋ ਚੜਾਇ ਲਿਆਯੋ। ਅਸੀਂ ਤਿੰਨ ਥਾਂ ਪਹਿਰੇ ਲਾਯੋ।
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਅਸਥਾਨ ਮਝਾਰਾ।ਸੰਤਾ ਸਿੰਘ ਪਹਿਰਾ ਪੰਜਵਾਰਾ ॥੧੦੦॥
ਛੇਵੇਂ ਗੁਰ ਕੇ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਲਾਯਾ। ਅੱਠ ਸਿੰਘ ਪਹਿਰਾ ਸਜਵਾਯਾ।
ਦਸਮੇਂ ਸਥਾਨ ਮੋਤਾ ਸਿੰਘ ਜੋਧਾ॥ਦਸ ਸਿੰਘ ਪਹਿਰਾ ਦੇ ਮ.ਨ ਸੋਧਾ।੧੦੧।
ਗਿਰਫਤਾਰ ਕਰਨੇ ਸਿੰਘ ਚਾਹੇ। ਮੈਂ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਕਹਿਓ ਆਹੇ।
ਠਾਣੇਦਾਰ ਆਯੋ ਦੀਵਾਨਾ। ਮਤਾ ਪਾਸ ਮੈਂ ਇਉਂ ਕਰਵਾਨਾ।੧੦੨।
ਸੰਗਤਿ ਜੀ ਮਸੀਤਾਂ ਸ਼ਿਵਦੁਆਰੇ। ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਅਸਥਾਨ ਜੋ ਸਾਰੇ।
ਕੈਸੇ ਆਦਮੀ ਚਾਹੀਏ ਈਹਾਂ। ਨੇਕ ਹੋਣ ਸਭ ਬੋਲ ਉਠੀਹਾਂ ॥੧੦੩॥
ਏਸ ਥਾਉ ਜੋ ਸਾਧ ਉਦਾਸੀ। ਰਖਣੇ ਯੋਗ ਕਿ ਨਹੀ ਉਪਾਸੀ।
ਸੁਣ ਸੰਗਤਿ ਨੇ ਕਿਹਾ ਨ ਚੰਗਾ। ਹੈ ਬਦਮਾਸ਼ ਮਾੜਾ ਸਰਬੰਗਾ।੧੦੪।
ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਲੜਾਈ ਕਰਵੰਤਾ। ਕਢਨੇ ਯੋਗ ਹੈ ਏਹੁ ਮਹੰਤਾ।
ਮੈਂ ਕਹਿਆ ਸਭ ਬਾਂਹੁ ਉਠਾਵੋ॥ਮਹੰਤ ਜੇ ਕਢਣਾ ਤੁਮਰੀ ਰਾਵੋ।੧੦੫।
ਸਭਨੇ ਭੁਜਾ ਊਚ ਕਰ ਦੀਨੀ। ਜੈਕਾਰੇ ਕੀ ਗੂੰਜ ਬਹੁ ਕੀਨੀ।
ਫਿਰ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਜੋ ਚਾਹੇ ਮਹੰਤਾ। ਬਾਂਹੁ ਉਠਾਇ ਸੁਨਾਵੇ ਜੈਤਾ ॥੧੦੬॥

ਕਿਨਹੂ ਭੁਜਾ ਨ ਊਚੀ ਕੀਨੀ। ਸਰਬ ਸੰਮਤੀ ਇਉਂ ਤਬ ਚੀਨੀ।
ਸਾਰਿਆਂ ਰਾਇ ਦੇਖਿ ਕੈ ਠਾਣਾ।ਚੁਪ ਕੀਤਾ ਹੀ ਗਿਆ ਪਛਤਾਣਾ ॥੧੦੭॥
ਸਾਧ ਕੱਢ ਛੱਤੀ ਪਿੰਡ ਮੇਲੇ। ਬਣਾਇ ਕਮੇਟੀ ਭਏ ਸੁਹੇਲੇ।
ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਸੇਵਾ ਕਰਵਾਈ।ਮੋਘਾ ਲਵਾਇ ਆਏ ਇਸ ਥਾਂਈ।੧੦੮।
ਬਾਬਾ ਜੀ ਸੁਣ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨੇ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ 'ਸਿੰਘ' ਸਦ ਧੰਨ ਧੰਨੇ।
ਲਗੇ ਆਪਣੇ ਭਜਨ ਮਝਾਰੀ। ਕੁਟੀ ਇਕਾਂਤ ਥਿਰੇ ਬਲਿਹਾਰੀ।੧੦੯।
ਸੰਥਾ ਕਰਾਇ ਸੇਵਾ ਸਭ ਕਰਤੇ। ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸੋਹਣਾ ਉਸਰਤੇ।
ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਸੌਣ ਤਕ ਪੂਰਾ ਕੀਆ। ਲੇਪੀ ਅੰਦਰ ਬਾਹਿਰ ਥੀਆ ॥੧੧੦॥
ਤਖਤੇ ਨਾਹੀ ਲਾਗੇ ਅਜਹੂੰ। ਸੰਗਤਿ ਸੇਵਹਿ ਭਾਉ ਤੇ ਸਭਹੂੰ।
ਪੰਜ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਵਾਏ। ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਕੋ ਨਾਮ ਰਖਾਏ ॥੧੧੧॥
ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਨਾਮੂ। ਤੁਕ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਰਖ ਅਭਿਰਾਮੂ।
ਆਵਹੁ ਸੰਤ ਮਿਲਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ।ਬਿਲਾਵਲੁ ਚੌਥੇ ਸਤਿਗੁਰ ਗਾਈ।੧੧੨।

ਕਬਿੱਤ–ਬੀਸ ਫੁੱਟ ਚੌੜਾ ਅਤੇ ਲੰਬਾ ਭੀ ਹੈ ਬੀਸ ਫੁੱਟ, ਠਾਰਾਂ
ਫੁੱਟ ਕਮਰਾ ਚੌਗਿਰਦੇ ਪਛਾਨੀਏ। ਤੀਨ ਦਿਸ ਅੰਦਰ ਬ੍ਰਾਂਡਾ ਦੋਇ
ਕੋਠੜੀਆਂ, ਡਾਟ ਬਡੀ ਲਾਇ ਸੋਹਣੀ ਛਬ ਬਿਦਤਾਨੀਏ। ਦਰਸ਼ਨੀ
ਬ੍ਰਾਂਡਾ ਬਾਹਰ ਕਢ ਕੇ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ, ਪੰਜ ਪੰਜ ਬਾਰ ਇਕ ਤਰਫ
ਬਖਾਨੀਏ। ਬਣਿਆਂ ਦੁਮਜ਼ਲਾ ਬਚਾਲੇ ਇਕ ਛੱਤ ਜਾਨ,
ਅਸ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਜੀ ਕਾ ਨਕਸ਼ਾ ਅਲਾਨੀਏ ॥੧੧੩॥

ਦੋਹਿਰਾ–ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਲੰਗਰ ਕਰਿਓ, ਖੀਰ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ।
ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਕੀ ਸੇਵ ਭੀ, ਛਕ ਹੋਏ ਅਹਿਲਾਦਿ ॥੧੧੪॥

– ਚੌਪਈ –

ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਸਭ ਮਾਯਾ ਲਾਈ। ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਜੋ ਪੂਜਾ ਆਈ।
ਦੋਇ ਹਜ਼ਾਰ ਮਾਈਆਂ ਨੇ ਦੀਆ। ਬੋਪਾਰਾਏ ਕੀ ਜੋਇ ਹੈਗੀਆਂ।੧੧੫।
ਕਿਸ਼ਨ ਕੌਰ ਰਾਮ ਕੌਰਾਂ ਮਾਈ। ਰਾਜ ਕੌਰ ਕੁਰ ਕਾਨ੍ਹ ਸੁਣਾਈ।

ਜੀਵ ਕੌਰ ਇੰਦ ਗੜ੍ਹ ਕੀ ਜਾਨੋ। ਇਨ ਮਾਯਾ ਭੀ ਲਾਗੀ ਆਨੋ॥੧੧੬॥
ਹੋਰ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਿੰਘ ਸੁਜਾਨਾ। ਟਹਿਲ ਅਧਿਕ ਫਰਸ਼ ਕੀ ਜਾਨਾ।
ਤਖਤੇ ਸੁੰਦਰ ਬਿਆਰ ਲਗਾਏ। ਮਾਯਾ ਖਰਚ ਆਈ ਸਮੁਦਾਏ॥੧੧੭॥
ਸਭ ਖਰਚੀ ਨਹਿ ਰਾਖੀ ਪਾਸਾ। ਮੈਂ ਸਾਚੀ ਭਾਖੀ ਸੁਣ ਸਾਖਾ।
ਪਾਠੀ ਸਭ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਸੇਵਾ। ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਹਿਤ ਖਰਚ ਕਰੇਵਾ ॥੧੧੮॥
ਸਭ ਜੈ ਜੈ ਤਿਆਗੀ ਇਨੁ ਭਾਖੈ। ਸੰਤ ਨਿਰਲੋਭ ਉਸਤਤੀ ਆਖੈ।
ਸਾਧੂ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦਰਸ਼ਨ ਆਵੈ। ਸੰਤ ਆਦਰ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਵਧਾਵੈ ॥੧੧੯॥
ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਆਵੈ। ਖੰਡ ਘੀਉ ਤਾਕੋ ਬਹੁ ਖੁਆਵੈ।
ਦੂਧ ਨਿਤ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਵਰਤੈ। ਬਸਤ੍ਰ ਮਿਲੈ ਸਰਬ ਬਡ ਚਰਤੈ ॥੧੨੦॥
ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਇਉਂ ਥਾਪੀ ਪਿਆਰੇ। ਆਖੰਡ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ।
ਕੀਰਤਨ ਆਸਾਵਾਰ ਸੋ ਹੋਵੈ। ਕਥਾ ਮਹਾਵਾਕ ਨਿਤ ਜੋਵੈ ॥੧੨੧॥
ਜਲ ਸਰਦਾਈ ਦੂਧ ਜਾਂ ਲੱਸੀ। ਮਿਲਿ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ *ਹਸੀ।
ਲੰਗਰ ਤਿਆਰ ਦਿਨੇ ਜਬ ਹੋਵੈ।ਇਕ ਰਸ ਸਨਿਗਧ ਭਾਜੀਅੰਨ ਜੋਵੈ।੧੨੨।
ਸ਼ਾਮ ਸਰਦਾਈ ਦੂਧ ਮਿਲਤਾ। ਇਤਿਹਾਸ ਕਥਾ ਕਰਤੇ ਫਿਰ ਸੰਤਾ।
ਕੀਰਤਨ ਸੋਦਰ ਪਾਠ ਉਚਾਰੈ। ਆਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਪੜੈ ਹਿਤ ਧਾਰੈਂ।੧੨੩।
ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਕੇਰੀ। ਕੀਰਤਨ ਕਰਤੇ ਕਰਹਿ ਭਲੇਰੀ।
ਲੰਗਰ ਤਿਆਰ ਹੋਇ ਸਭ ਖਾਵੈਂ।ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਭਾਜੀਆਂ ਦਾਲ ਦਿਵਾਵੈਂ੧੨੪।
ਤ੍ਰਿਪਤ ਚੁਲਾ ਜਬ ਸੰਗਤ ਕਰੈਂ। ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਆਇ ਸੋਹਿਲਾ ਪਰੈਂ।
ਮਹਾਰਾਜ ਸੁਖ ਆਸਨ ਹੋਤ। ਸੰਗਤ ਆਪਣੇ ਆਸਨ ਸੋਤ ॥੧੨੫॥
ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਫਿਰ ਸੰਗਤ ਰਾਤੀ। ਉਠ ਕਰ ਨ੍ਹਾਵੈ ਹੋ ਪ੍ਰਭਾਤੀ।
ਸ਼ਿਰੋਮਣ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਮੇਂ ਧਿਆਵੈ। ਸੰਤ ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੰਘ ਸੇਵਾ ਭਾਵੈ।੧੨੬॥
ਝਾੜੂ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਮੇਂ ਦੇਈ। ਵਿਛਾਈ ਕਰਾਇ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲ ਸੇਈ।
ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਬੰਦਨਾਂ ਠਾਨੈ। ਮਹਾਰਾਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਮਹਾਨੈ ॥੧੨੭॥

*ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ।

ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ ਸੁਣ ਕੀਰਤਨ ਹੋਈ। ਇਸ ਬਿਧ ਮ੍ਰਿਜਾਦ ਥਾਪੀਆ ਸੋਈ।
ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਪਾਠ ਅਖੰਡਾ। ਹੋਤ ਮਹੀਨੇ ਵਾਦ *ਅਡੰਡਾ ॥੧੨੮॥
ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਹੁਤ ਵਰਤਾਵੈ। ਉਧਰਨੁ ਹਿਤ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਭਾਵੈ।
ਧੰਨ ਸੰਤ ਗੁਰਮੁਖ ਹਿਤਕਾਰੀ। ਸੰਗਤਿ ਮਿਲ ਕੈ ਉਧਰੈ ਭਾਰੀ ॥੧੨੯॥
ਗੁਰੂ ਬਾਗ ਲਗਿ ਮੋਰਚਾ ਗਯੋ। ਸਿੰਘਨ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਯੋ।
ਬੀਟੀ ਜ਼ੁਲਮ ਕਰਨ ਤਬ ਲਾਗਾ। ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਤ ਕੋ ਮਾਰ ਕੁਭਾਗਾ ॥੧੩੦॥
ਡਾਂਗਾਂ ਨਾਲ ਕੂਟਤੋ ਬਹੁਤਾ। ਘੋੜੇ ਦੁੜਾਵੈਂ ਛਾਤੀ ਕਹਿਤਾ।
ਕੇਸ ਬਿਅਦਬੀ ਕਰਹੀ ਬ੍ਰਿੰਦਾ। ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਤ ਸਭ ਸਿੰਘ ਸਹਿੰਦਾ।੧੩੧।
ਜੱਥੇ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਨਵੇਂ ਸੋ ਜਾਵੈ। ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਿਰ ਨਾਵੈ।
ਲੰਗਰ ਹਿਤ ਲੱਕੜਾਂ ਕੋ ਲੇਤੇ। ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ ਮਲੇਛ ਲੈਣ ਨਹਿ ਦੇਤੇ ॥੧੩੨॥
ਜਾਗੀ ਅਣਖ ਖਾਲਸੇ ਆਈ। ਮਾਰ ਕੁੱਟ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰਹਿ ਖਾਈ।
ਪਿਨਸ਼ਨੀ ਜੱਥਾ ਜਾਵਨ ਲਾਗਾ। ਪਲਟਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ੇਰ ਤਬ ਜਾਗਾ ॥੧੩੩॥
ਸਰਬ ਲੋਕ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਏ। ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਅਚੰਭਾ ਭਏ।
ਫਿਰੰਗੀ ਦੇਖ ਬੀਰਤਾ ਸਿੱਖਾਂ। ਵਲੈਤ ਹਲ ਚਲੀ ਭਈ ਸੋ ਲਖਾਂ ॥੧੩੪॥
ਸਾਰਾ ਪੰਥ ਕੁਰਬਾਨੀ ਚਾਹੈ। ਜੀਵਨ ਨਹੀਂ ਗੁਲਾਮੀ ਮਾਹੈ।
ਸੰਤ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਤਬ ਆਏ। ਦਰਸ਼ਨ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਪਾਏ॥੧੩੫॥
ਕਰ ਸ਼ਨਾਨ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕੀਨੀ। ਪੰਜ ਰੁਪਏ ਦੇਗ ਗੁਰ ਦੀਨੀ।
ਮਿਲ ਕਮੇਟੀ ਸਾਰੀ ਬੈਸੀ। ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਸਮੁੰਦਰੀ ਵਿਚ ਹੈਸੀ ॥੧੩੬॥
ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਇਉਂ ਬਚਨ ਬਖਾਨਾ। ਜੱਥੇ ਵਿਚ ਚਾਹਿਤੇ ਜਾਨਾ।
ਭਰਤੀ ਮੋਕੋ ਕਰਿਹੋ ਮੀਤਾ। ਜੇਹਲ ਜਾਇ ਸਿਮਰੈ ਨਿਰਭੀਤਾ ॥੧੩੭॥
ਸਰਬ ਕਮੇਟੀ ਮਿਲ ਸਰਦਾਰਾ। ਬਿਨੈ ਬਖਾਨੀ ਸੰਤ ਅਗਾਰਾ।
ਜੇ ਆਪ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਹੋਇ ਜਾਓ। ਇਕ ਗਿਨਤੀ ਸਿਖ ਜਿਤਨੀ ਪਾਓ।੧੩੮।
ਬਾਹਰ ਹਜਾਰਾਂ ਜਥੇ ਮੇਲੀ। ਭੇਜ ਸਕਤ ਹੋ ਬਾਤ ਸੁਹੇਲੀ।

*ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ।

ਤੁਸੀਂ ਜੇਹਲ ਜਬ ਸੰਤ ਜੀ ਜਾਵੋ। ਪ੍ਰਚਾਰ ਘਟੇ ਹੋਰ ਸਿੰਘ ਨ ਥਿਆਵੋ।੧੩੯।
ਘਾਟਾ ਪਵੈ ਕੌਮ ਕੋ ਆਈ। ਬਾਹਰ ਲੱਖ ਕੋ ਭੇਜ ਸਕਾਈ।
ਇਸ ਤੇ ਬਾਹਰ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰਾ। ਜਥੇ ਬੰਦ ਕਰੋ ਜਗ ਸਾਰਾ ॥੧੪੦॥
ਤੁਸੀਂ ਮਨ ਕਰ ਜੇਹਲ ਬਾਸੇ। ਤਨ ਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰਿਹੋ ਖਾਸੇ।
ਸੁਣ ਸੰਤ ਕਹਿ ਮੈਂ ਤਾਂ ਆਯਾ। ਜੇਹਲ ਜਾਣ ਮਾਲਵੇ ਤੋਂ ਧਾਯਾ।੧੪੧।
ਮੈਨੂੰ ਪੰਥ ਸੇਵਾ ਹਿਤ ਲਾਵੋ। ਪ੍ਰਚਾਰ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਕਰਾਵੋ।
ਸੁਣ ਮਤਾਬ ਸਿੰਘ ਬਿਨੈ ਬਖਾਨੀ। ਬਾਹਰ ਸੇਵਾ ਕਰ ਗੁਨ ਖਾਨੀ॥੧੪੨॥
ਜੇਹਲ ਕੋ ਅਨਪੜ ਭੀ ਮਿਲ ਹੈ। ਪੰਥ ਸੇਵਾ ਹਿਤ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੈ।
ਜਿਤਨਾ ਬਾਹਰ ਆਪ ਕਰ ਕਾਜਾ। ਇਤਨਾ ਜੇਹਲ ਪੰਥ ਨ ਸਾਜਾ।੧੪੩।
ਇਉਂ ਕਹਿ ਬਿਦਾ ਕਰੇ ਚਲ ਆਏ। ਆਨ ਭਿੰਡਰੀ ਰਹਿ ਸੁਖ ਪਾਏ।
ਸਿੰਘ ਜੇਹਲ ਵਿਚ ਭੇਜੇ ਬ੍ਰਿੰਦਾ। ਹਜੂਰਾ ਸਿੰਘ ਕਰਤਾਰ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦਾ।੧੪੪।
ਕਈ ਜੱਥੇ ਸਿੰਘ ਪਠਾਏ। ਨਿਜ ਜੱਥਾ ਭੀ ਕੈਦ ਕਰਾਏ।
ਜਿੱਤ ਖਾਲਸੇ ਕੀ ਤਬ ਹੋਈ। ਹਾਰ ਫਿਰੰਗੀ ਜਾਨਤ ਲੋਈ ॥੧੪੫॥
ਦੇਸ ਬਿਦੇਸ ਅਕਾਲੀ ਹੋਏ। ਜੋਰ ਤੇ ਲਹਿਰ ਪ੍ਰਗਟੀ ਬਿਧ ਸੋਏ।
ਡਰੇ ਤੁਰਕ ਹਿੰਦੂ ਅਨੁਸਾਰੀ। ਉਦਾਸੀ ਪੰਜਾਬ ਤੇ ਨਿਕਲੇ ਭਾਰੀ ॥੧੪੬॥
ਥਾਂ ਥਾਂ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਜਸ ਹੋਵੈ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਤਿਨਾਮੁ ਪਰੋਵੈ।
ਜੇਹਲਾਂ ਜੁਰਮਾਨੇ ਡਰ ਤਿਆਗਾ। ਸ਼ੇਰ ਦਲੇਰ ਖਾਲਸਾ ਜਾਗਾ ॥੧੪੭॥
ਭੇ ਮੌਨੀਆਂ ਕੋ ਬਹੁ ਹੂਆ। *ਸਰਭਾ ਦੇਖ ਜਿਮ ਕੇਹਰ ਮੂਆ।
ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਸਭ ਸਿੰਘਾਂ ਸਾਂਭੇ। ਜਥੇਬੰਦ ਹੋ ਪਾਯੋ ਲਾਭੇ ॥੧੪੮॥
ਭਿੰਡਰਾਂ ਤੋਂ ਤਖਤੂਪੁਰ ਆਏ। ਦਰਸ਼ਨ ਗੁਰੂ ਸਥਾਨ ਕਰਾਏ।
ਕਥਾ ਸੰਥਯਾ ਕੀਰਤਨ ਕੀਆ। ਪ੍ਰੇਮੀ ਮਿਲੇ ਭਾਉ ਬਡ ਹੀਆ ॥੧੪੯॥
ਭਾਈ ਬੱਗਾ ਸਿੰਘ ਪਿਆਰਾ। ਸੇਵਾ ਸਰ ਸੰਤਾਂ ਹਿਤ ਧਾਰਾ।
ਭੰਗਾ ਸਿੰਘ ਸੇਵ ਹਿਤ ਧਰਹੀ। ਠਾਣਾ ਸਿੰਘ ਬਹਾਦਰ ਫਰਹੀ॥੧੫੦॥

*ਜਾਨਵਰ।

ਪਿੰਡ ਬਾਂਦਰੀਂ ਸੰਤ ਸੋ ਆਏ । ਬਡਾ ਭਾਰੀ ਅਕੱਠ ਸੁਹਾਏ।
ਸੱਤਰ ਸਿੰਘਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਏ। ਸੁਣ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੰਗਤਿ ਬਿਸਮਾਏ ॥੧੫੧॥
ਸੰਤ ਸੈਰ ਕੋ ਆਪ ਹੀ ਗਏ। ਏਕ ਬਾਵਾ ਤਹਿ ਬਾਹਰ ਅਏ।
ਨਿਰਤਕਾਰੀ ਕਰ ਭੁਜਾ ਉਲਾਰੈ। ਸੰਤ ਅਥੀਨ ਕਰੋਂ ਇਛ ਧਾਰੈ।੧੫੨।
ਸੰਤ ਮਸਤ ਰੰਗ ਮੇਂ ਸੋ ਰਾਤੇ । ਬੇਪ੍ਰਵਾਹ ਸੁਤੇ ਸਿੱਧ ਜਾਤੇ।
ਸੋ ਆਗੇ ਕੋ ਭੁਜਾਂ ਉਲਾਰੈ। ਮੋਹਰੇ ਹੋਇ ਪਕੜੋ ਇਉਂ ਧਾਰੈ ॥੧੫੩॥
ਸੰਤ ਪਾਸ ਦੀ ਲੰਘ ਸੋ ਗਏ । ਤਾਂ ਸੋ ਬਚਨ ਨ ਕੋਊ ਭਏ।
ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਪਾਠ ਸੋ ਕਰਤੇ। ਨਿੱਡਰ ਤਾਈ ਰਿਦ ਮੇਂ ਧਰਤੇ॥੧੫੪॥
ਸੇਵਕ ਠਾਣਾ ਸਿੰਘ ਤਬ ਆਯਾ। ਪੇਖ ਕਰਤੂਤ ਤਰਫ ਸਾਧ ਧਾਯਾ।
ਆਓ ਬਾਵਾ ਹਥ ਦਿਖਾਵਹੁ। ਮੇਰੋ ਜੋਰ ਪੇਖ ਕੇ ਜਾਵਹੁ।੧੫੫॥
ਭੈ ਸੇ ਬਾਵਾ ਅੰਦਰ ਵੜਿਆ । ਕੁਟੀਆ ਬੰਦ ਕਰੀ ਨਹਿ ਅੜਿਆ।
ਸਿੰਘ ਦਲੇਰ ਗਾਜਤੋਂ ਫਿਰਹੀ। ਕੰਪਤੁ ਅੰਦਰ ਸਾਧ ਸੋ ਬਿਰਹੀ॥੧੫੬॥
ਪਤਾ ਪਿੰਡ ਹੋਆ ਸਭ ਤਾਂਈ । ਲੋਕਾਂ ਬਾਵਾ ਦੀਆ ਡਰਾਈ।
ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਬਹੁ ਬਿਨੈ ਬਖਾਨੀ। ਸਮਤਾ ਰੰਗ ਰਹੇ ਸੁਖ ਦਾਨੀ॥੧੫੭॥
ਪਿੰਡ ਦਿਵਾਨੇ ਪੇਖੇ ਪ੍ਰੇਮਾਂ । ਰਹੇ ਆਨ ਜੋ ਦੇਤੇ ਛੇਮਾਂ।
ਇਕ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਵਾਯੋ । ਸੰਥਾ ਮੱਧ ਕਥਾ ਤਿਹੁ ਆਯੋ ॥੧੫੮॥
ਸੁੰਦਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪ੍ਰਚਾਰਾ । ਕਰਿਓ ਦੀਵਾਨ ਦੀਵਾਨੇ ਭਾਰਾ।
ਮਧ ਭੋਗ ਕੋ ਪਾਇ ਦਇਆਰਾ। ਬੱਤੀ ਸਿੰਘ ਸਜ ਸੁੱਧਾ ਸੁ ਧਾਰਾ॥੧੫੯॥
ਫੇਰੂ ਰਾਂਈ ਰਹੇ ਸੌ ਆਈ । ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਇਕ ਕਰਿਆ ਭਾਈ।
ਨੱਥੋ ਵਾਲ ਤਹਾਂ ਤੇ ਆਏ। ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਬਹੁ ਸੇਵ ਕਮਾਏ ॥੧੬੦॥
ਦੀਵਾਨ ਲਾਇ ਕੇ ਸੰਗਤ ਤਾਰੀ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਤੇਤੀ ਨਰ ਨਾਰੀ।
ਬਸੀਆਂ ਏਕ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਯੋ। ਪੰਜਾਸ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਯੋ।੧੬੧।
ਰੂਮੀ ਆਨ ਥਿਰੇ ਗੋਸਾਈ । ਪਰਚਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਗ ਦੇ ਲਾਈ।
ਭੋਲਾ ਸਿੰਘ ਅਭਿਆਸੀ ਆਯਾ। ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਮਨ ਮਸਤ ਬਨਾਯਾ।੧੬੨।

ਲੰਗਰ ਸੇਵਾ ਨਿਸਦਿਨ ਕਰਹੀ। ਦੂਧ ਚਾਹੁ ਸਭ ਕੋ ਪੀਵਰਹੀ।
ਬਿਹੰਗਮ ਰਹੇ ਜਿਸ ਸਦਾ ਪਾਸਾ। ਮਝੀਆਂ ਚਾਰੈ ਰਿਦ ਗੁਰ ਵਾਸਾ।੧੬੩।
ਆਣ ਅਖਾੜੇ ਸੰਤ ਬਿਰਾਜੇ। ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਆਇ ਰਾਜੇ।
ਬੀਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸਿੰਘ ਹਜ਼ਾਰਾ। ਸੇਵਾ ਅਨਿਕ ਬਿਧਨ ਆਹਾਰਾ।੧੬੪।
ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਕਰਾਯਾ । ਸ਼ਾਮ ਵਕਤ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਯਾ।
ਕਥਾ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕੀ ਹੋਈ। ਸੁਣਹੈ ਨਰ ਨਾਰੀ ਮਨ ਪੋਈ ॥੧੬੫॥
ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਸੁਣ ਦਰਸ਼ਨ ਆਯਾ। ਸੀਸ ਹਾਥਿ ਚਰਨਾ ਤੇ ਟਿਕਾਯਾ।
ਪੇਖ ਸੰਤ ਭੁਜ ਪਕੜ ਉਠਾਯੋ। ਕੰਠੰ *ਗੋਲਾ ਜਾਣ ਕੈ ਲਾਯੋ ॥੧੬੬॥
ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਰਹੈ ਦੇ ਵਰ ਦਾਨਾ। ਰਾਤ ਸਮੀਪ ਰਾਖ ਮਿਹਰਵਾਨਾ।
ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਕੀ ਸਿਖਯਾ ਦੀਨੀ।ਸੇਵਾ ਕਰਹੁ ਸਿੰਘਨ ਗੁਰ ਚੀਨੀ।੧੬੭।
ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਨਾ ਮਨੋ ਬਿਸਾਰੋ । ਤਾਰੈਂਗੇ ਸ਼ੀਘਰ ਨਿਰਧਾਰੋ।
ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਮਨ ਖਿਚ ਸੋ ਲੀਆਰਹੁ ਘਰ ਹੁਕਮ ਪਿਆਰੇ ਦੀਆ।੧੬੮।
ਛੇਤੀ ਮੇਲ ਲੇਹੁਗਾ ਪਿਆਰਾ। ਆਠ ਪਹਿਰ ਸਿਮਰਹੁ ਬਲਿਹਾਰਾ।
ਸੂਬਾ ਆਏ ਨੈਹਰ ਥਾਨਾ। ਕਰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਧਿਆਨ ਨਿਜ ਭਾਨਾ।੧੬੯।
ਸ਼ਤੀਰੀਆਂ ਦੁਰਾਹੇ ਤੇ ਮੰਗਵਾਈ। ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਭਿੰਡਰੀ ਪਹੁੰਚਾਈ।
ਸੇਵਾ ਕੁਟੀਆ ਕੇ ਦਰਵਾਜੇ। ਹੇਤ ਸੋ ਖਰਚੀ ਸੰਤ ਮਹਾਰਾਜੇ ॥੧੭੦॥
ਆਪ ਅਜੀਤਵਾਲ ਮੇਂ ਆਏ । ਬਾਬਾ ਚੇਤ ਸਿੰਘ ਮਨ ਭਾਏ।
ਰਹਿ ਤਾਂਕੇ ਘਰ ਕਰ ਬਿਸ੍ਰਾਮਾ। ਭਿੰਡਰੀਂ ਆਣ ਥਿਰੇ ਅਭਿਰਾਮਾ।੧੭੧।
ਮੁਰਾਲੇ ਤੇ ਪੱਤ੍ਰਕਾ ਆਈ । ਜੋੜ ਮੇਲ ਕਰਹੁ ਇਤ ਆਈ।
ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੰਤ ਜੱਥਾ ਕਰ ਤਿਆਰੀ।ਆਏ ਮੁਰਾਲੇ *ਪੰਜ ਭਾਦੋਂ ਆਰੀ।੧੭੨।
ਮਹੰਤ ਸੰਤ ਸੰਗ ਮਿਲੇ ਗੁਸਾਂਈ । ਮੇਲਾ ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਭਾਦ੍ਰੋਂ ਆਈ।
ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਾਈ। ਲੰਗਰ ਅਤੁਟ ਚਲਾਯੋ ਜਾਈ।੧੭੩।
ਅਸੂ ਮਹੀਨਾ ਸਰਬ ਥਿਰਾਏ । ਟਾਂਡੇ ਗੁਜਰਾਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਾਏ।

---

*ਦਾਸ। †ਪੰਜ ਭਾਦਰੋਂ ਨੂੰ।

ਪੰਜ ਸੌ ਸਿੰਘ ਸਜੇ ਧਰ ਹੀਤਾ। ਤਿੰਨ ਸੈ ਮਾਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਤਾ।੧੭੪।
ਸ੍ਰੀ ਨਨਕਾਣੇ ਪੁਰਬ ਮਨਾਯਾ। ਜਗਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਗਟਾਯਾ।
ਸੰਥਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਮੇਂ ਹੋਈ। ਲਾਭ ਲੇਤ ਸੁਣ ਪੜ੍ਹਤੇ ਸੋਈ ॥੧੭੫॥
ਥਾਨ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਰਤ ਰਚੀ ਹੈ। ਭਠੀਆਂ ਬਣੀ ਜੰਡ ਨਾਲ ਮਚੀ ਹੈ।
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਗੋਲੀਆਂ ਖਾਈ। ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਵਾਰ ਸਹਿਓ ਸੁਖਦਾਈ।੧੭੬।
ਪੇਖ ਸੰਤ ਜੀ ਧਰ ਵੈਰਾਗਾ। ਸ਼ਹੀਦ ਧੰਨ ਜਿਨ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗਾ।
ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਧੰਨ ਸੁਤ ਧੀਆ। ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਸੇਵਾ ਤਨੁ ਦੀਆ ॥੧੭੭॥
ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਵਖਿਆਨ ਕਰਾਯੋ। ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦਰਜਾ ਊਚ ਸੁਣਾਯੋ।
ਸਭਪਰ ਹੁਕਮ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਚਲਹੀ।ਦੇਵ ਪਿਤਰਇਨ ਹਾਥਨਿ ਮਿਲਹੀ।੧੭੮।
ਰਹੈ ਸੁਤੰਤ੍ਰ ਕਾਲ ਨ ਖਾਵੈ। ਹੋ ਚਿਰਜੀਵੀ ਸਭ ਥਲ ਜਾਵੈ।
ਮੁਹੰਮਦ ਉਮਤ ਜਿੰਨ ਜੋ ਭਾਈ। ਅਧੀਨ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਕੇ ਹੀ ਰਹਾਈ।੧੭੯।
ਗੁਪਤ ਪ੍ਰਗਟ ਸਭ ਇਨੈ ਅਧੀਨਾ। ਦੇਵ ਰਿਖੀ ਮੁਨ ਆਗਿਆ ਚੀਨਾ।
ਹੋ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਸ਼ਹੀਦ ਜੋ ਭਏ। ਸਚ ਖੰਡ ਮੇਂ ਵਾਸਾ ਲਏ ॥੧੮੦॥
ਸਹਿਤ ਕਾਮਨਾ ਤਨ ਜਿਨ ਤਿਆਗਾ। ਸੁਰਗ ਲੋਕ ਸੁਖ ਭੋਗੈ ਚਾਂਗਾ।
ਕੈ ਮਾਨੁਖ ਕੇ ਤਨ ਕੋ ਪਾਈ। ਰਾਜੇ ਸਰਦਾਰ ਹੋ ਅਨਦ ਭੁਗਾਈ॥੧੮੧॥
ਸਹਿਤ ਗਿਆਨ ਭਗਤੀ ਮੇ ਵਾਸੇ। ਹਉਮੈ ਤਿਆਗ ਵਾਸ਼ਨਾ ਨਾਸੇ।
ਨਾਮ ਰਿਦੇ ਜਿਨ ਪ੍ਰਾਨ ਤਿਆਗੇ।ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੇਂ ਮਿਲੇ ਸੁਭਾਗੇ।੧੮੨।
ਬਿਨ ਬਿਚਾਰ ਜਿਨ ਪਾਇ ਸ਼ਹੀਦੀ। ਦੁਨੀਆਂ ਮਾਨੈ ਬਣੀ *ਮੁਰੀਦੀ।
ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਗ ਜਿਸ ਪ੍ਰਾਨ ਸੁ ਵਾਰੇ। ਮੁਕਤਿ ਪਾਇਕੇ ਭਏ ਸੁਖਾਰੇ ॥੧੮੩॥
ਬਿਨਾ ਪ੍ਰੀਤ ਜਿਨ ਜਾਨ ਲਗਾਈ। ਦੁਖ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਪੂਜ ਕਰਾਈ।
ਅਗਿਆਨੀ ਪੀੜ ਲਗੈ ਤਬ ਮਾਨੈਂ।ਸੁਖ ਨ ਸ਼ਹੀਦਨ ਦੇ ਦੁਖ ਹਾਨੈ।੧੮੪।
ਧਰਮ ਯੁਧ ਮੇਂ ਭਏ ਸ਼ਹੀਦਾ। ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਗੁਰੂ †ਮੁਰੀਦਾ।
ਸਦਾ ਅਜ਼ਾਦਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ। ਸ੍ਰੀ ਨਨਕਾਣੇ ਤਨ ਜਿਨ ਵਾਰੇ।੧੮੫।

*ਦਾਸ। †ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ।

ਸ਼ਾਂਤਿ ਰਹੇ ਤਨ ਕਸ਼ਟ ਸਹਾਰਾ। ਹੱਥ ਨ ਉਠਾਇ ਨਹਿ ਮੁਖੋਂ ਉਚਾਰਾ।
ਢਾਲ ਬਣੇ ਨਿਜ ਸੀਸ ਲਗਾਏ। ਪੰਥ ਜਗਾਇ ਗੁਰਪੁਰੀ ਸਿਧਾਏ।੧੮੬।
ਪਾਪੀ ਨਰੈਣੂ ਜ਼ੁਲਮ ਕਮਾਯਾ। ਲਹੌਰੋਂ ਗੋਲੀ ਬਰੂਦ ਮੰਗਾਯਾ।
ਮੰਨੀਆਂ ਕੀ ਕਰਤੂਤ ਏ ਸਾਰੀ।ਲਹਿਰ ਮਿਟਾਵਨ ਚਹਿਤ ਗਵਾਰੀ।੧੮੭।
ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਕੇ ਭਏ ਸ਼ਹੀਦਾ। ਜਾਗੀ ਲਹਿਰ ਨਿਰਭੈ ਤਜੁ ਨੀਂਦਾ।
ਕਬਜ਼ਾ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਸਭ ਲੀਆ।ਉਦਾਸੀ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ ਦਬੇ ਪਿਖ ਲੀਆ।੧੮੮।
ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਕੇ ਕਰ ਯਾਦਿ ਕਰੰਮਾ। ਵਹਿਓ ਵਿਰਾਗ ਨ ਜਾਵੈ ਥੰਮਾ।
ਰੁਕਿਓ ਕੰਠ ਗਦਗਦ ਭੀ ਬਾਨੀ। ਬੈਠੇ ਤਬੈ ਸੰਤ ਗੁਣ ਖਾਨੀ ॥੧੮੯॥
ਚਲ ਕਰ ਬਾਹਰ ਬੈਠ ਇਕਾਂਤਾ। ਬੋਲਨ ਮਿਲਨ ਨ ਕਾਹਿ ਸੁਹਾਤਾ।
ਖਾਨ ਪਾਨ ਕੋ ਚੀਤ ਨ ਕਰਹੀ।ਗੁਰਮੁਖ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਰਿਦੇ ਸਿਮਰਹੀ।੧੯੦।
ਸੋ ਦਿਨ ਰਾਤ ਬੈਠਿਆਂ ਹੀ ਗੁਜ਼ਾਰੀ।ਕਰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਗੁਰ ਸਿਮਰ ਅਪਾਰੀ।
ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਮੀਤਾ।ਕਰੀ ਅਰਦਾਸ ਤਨ ਬਾਣੀ ਚੀਤਾ।੧੯੧।
ਚੱਕ ਅਠਾਸੀ ਚਲ ਕਰ ਆਏ। ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੀ ਪ੍ਰੇਮ ਅਧਿਕਾਏ।
ਸੰਥਾ ਭੋਗ ਪਾਵਣ ਕੀ ਇੱਛਾ। ਰਹੇ ਤਹਾਂ ਬਰ ਦੇਤੇ ਸਿੱਛਾ ॥੧੯੨॥
ਸੇਵਾ ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰੀਤ ਤੇ ਕਰਹੀ। ਖੂਹੀ ਬਾਹਰ ਜੱਥਾ ਥਿਰਹੀ।
ਜੋ ਚਾਹਤ ਸੋ ਤੁਰਤ ਦਿਵਾਵੈ। ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਾਵੈ ॥੧੯੩॥
ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਕਰਾਯੋ ਤਬਹੀ। ਮਘਰ ਸੰਕ੍ਰਾਂਤ ਬੁੱਧ ਦਿਨ ਜਬਹੀ।
ਆਸਾਵਾਰ ਕੀਰਤ ਸੁਖਦਾਈ। ਦੇਗ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਸੋ ਆਈ।੧੯੪।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਸੰਗਤਿ ਮੇਲਾ। ਦੂਰ ਦੂਰ ਤੇ ਆਏ *ਗੈਲਾ।
ਭਾਰੀ ਦੀਵਾਨ ਸਜਿਓ ਅਭਿਲਾਖੀ।ਆਣ ਕਥਾ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਜੀ ਭਾਖੀ।੧੯੫।
ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਮੁਖ ਸ਼ਬਦ ਅਲਾਯਾ। ਸਦਕਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਗਾਯਾ।
ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਮੇਂ ਭੀਨੀ। ਪੰਦ੍ਰਵੀਂ ਕਥਾ ਸੰਪੂਰਨ ਕੀਨੀ ॥੧੯੬॥
ਅਤੁਟ ਭੰਡਾਰਾ ਵਰਤਿਆ ਤਬਹੀ। ਤਿੰਨ ਮੇਲ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਜੋ ਸਬਹੀ।

*ਰਸਤਿਆਂ ਵਿਚ।

ਸਰਬ ਇਲਾਕੇ ਬਾਰ ਕੇ ਆਇ।ਲੰਗਰ ਅਤੁਟ ਵਰਤਿਓ ਸੁਖ ਪਾਏ।੧੯੭।
ਛਕ ਛਕ ਤ੍ਰਿਪਤੇ ਨਰ ਸਭ ਨਾਰੀ। ਜੈ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਉਚਾਰੀ।
ਰਹਿ ਕੇਤਕ ਦਿਨ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰ।।ਇਕ ਸੌ ਤੇਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਰ।।੧੯੮।
ਵਿਦਿਆ ਹੋਇ ਸ਼ਾਹਦਰੇ ਆਏ। ਸੱਤ ਦਿਨ ਕੀਰਤਨਿ ਪਰਚਾ ਲਾਏ।
ਪੜੱਤ੍ਰ ਨਰ ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀਆ। ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਆ।੧੯੯।
ਭਿੰਡਰੀਂ ਆਨ ਬਿਰਾਜੇ ਪਿਆਰੇ। ਬ੍ਰਿਤੀ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਮੈਂ ਧਾਰੇ।
ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਸ਼ਾਂਤਿ ਸਰੂਪਾ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਿਲ ਭਏ ਅਨੂਪਾ ।।੨੦੦।।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰੰਥੇ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਸਰ ਸੇਵਾ, ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਬਾਨਵਣ, ਸ਼ਹੀਦੀ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨੰ ਨਾਮ ਬੱਤੀਵਾਂ ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਣੰ ।।੩੨।।

ਸ੍ਰੀ ਮੁਕਤਸਰ ਮੋਰਚਾ ਫਰੀਦਕੋਟ ਪ੍ਰਚਾਰ ਬਿੱਲ ਠੁਕਰਾਵਣ

ਦੋਹਿਰਾ—ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਹਰਿ ਗਿਆਨ ਦਾ, ਨਿਰਾਧਾਰ ਨਿਰੰਕਾਰ।
ਸ੍ਵੈ ਅਨੁਭਵ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਮੈ, ਏਕੰਕਾਰ ਜੁਹਾਰ ।।੧।।

— ਚੌਪਈ —

ਸੰਤ ਸੁਣੇ ਸੰਗਤਿ ਨੇ ਆਏ। ਭਿੰਡਰੀਂ ਰਹੇ ਬਿਰਾਜ ਸੁਖ ਪਾਏ।
ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕਰ ਕੇਤਕ ਜਾਵੈ। ਕਿਤਨੇ ਪਾਸ ਰਹੇ ਹਰਿਖਾਵੈ ।।੨।।
ਮਿਲ ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਬਹੁਤੇ ਆਏ। ਚੰਦਾ ਸਿੰਘ ਗਿਆਨੀ *ਗਿੱਲਾਂਏ।
ਭਾਰਾ ਸਿੰਘ ਚੁੱਘੇ ਕਾ ਪਿਆਰਾ। ਇਕਤਾਰੀਏ ਸੰਗ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਾ ।।੩।।
ਸੰਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਨਿੱਤ ਹੀ ਸੁਨਤੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਰਸਨਾ ਭਨਤੇ।
ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ ਦਿਵਾਨਾ ਸੰਗਾ। ਮਘਰ ਸਿੰਘ ਕੋਕਰੀ ਚੰਗਾ ।।੪।।
ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਸੁਤਸੋਂਹ ਕਾ ਆਯਾ। ਨਿੱਕਾ ਸਿੰਘ ਮੀਨੀਆਂ ਭਾਯਾ।

*ਗਿਲਾਂ ਨਗਰ ਦਾ।

ਜਮੀਅਤ ਸਿੰਘ ਮੀਨੀਆਂ ਆਏ। ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਭੀ ਸੰਗ ਮਿਲਾਏ ।੫।
ਸੰਤਾ ਸਿੰਘ ਦਾਯਾ ਕੇ ਵਾਸੀ। ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਬੰਤਾ ਸਿੰਘ ਆਸੀ।
ਪਰਮਾ ਸਿੰਘ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਜਾਨੋ। ਇੰਦ੍ਰ ਦਾਸ ਮਾਝੇ ਪਹਿਚਾਨੋ ।।੬।।
ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਗਿੜਬੜੀ ਦੁਆਬਾ। ਸੇਲਬ ਰਾਇ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਬਾਬਾ।
ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਕੋਕਰੀ ਬਡਭਾਗੀ। ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਸੇ ਪੜਨੇ ਲਾਗੀ ।।੭।।
ਪੈਂਤੀ ਸਿੰਘ ਭਾਉ ਧਰ ਭਾਖਾ। ਸੰਥਾ ਪੜ੍ਹਾਵਹੁ ਏਹੁ ਅਭਿਲਾਖਾ।
ਸੁਣ ਬਿਨਤੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸੁਭਾਏ। ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਕਰਾਯੋ ਗਾਏ ।।੮।।
ਪੋਹ ਸੰਕ੍ਰਾਂਤੀ ਸ਼ੁਕਰਵਾਰਾ। ਸਾਲ ਉੱਨੀ ਸੌ ਉਨਾਸੀ ਭਾਰਾ।
ਚਾਲੀ ਬਰਸ ਉਮਰ ਤਬ ਸੋਈ। ਸੋਲਹਵੀਂ ਕਥਾ ਪ੍ਰਾਰੰਭ ਹੋਈ ।।੯।।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਕੀਰਤਨ ਹੋਯਾ। ਉਥਾਨਕਾ ਸ੍ਰੀ ਜਪੁ ਕੀ ਜੋਯਾ।
ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵਰਤਾਯਾ। ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਗਾਯਾ ।।੧੦।।
ਨਿੱਤ ਕਥਾ ਸੰਥਾ ਤਬ ਹੋਤੀ। ਸੁਣ ਪੜ ਸੰਗਤਿ ਗਿਆਨ ਉਦੋਤੀ।
ਸ੍ਰੋਤੇ ਪਾਠਕ ਲਿਵ ਕੋ ਲਾਈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਾਈ ।।੧੧।।
ਕੀਰਤਨ ਕਥਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਸਦੀਵਾ। ਜਹਿ ਜਾਵੈਂ ਤਹਿ ਨਿਤ ਹੀ ਥੀਵਾ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰੈ ਨਰ ਤਾਰੈ। ਜਗ ਕੋ ਗਿਆਨ ਦੇਇ ਉਪਕਾਰੈ।।੧੨।।
ਆਪ ਜਪੈਂ ਅਵਰਨ ਉਪਦੇਸੈ। ਪੰਚ ਕਕਾਰ ਬਿਨ ਧਰੇ ਨ ਭੇਸੈ।
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕੀ ਸ਼ਰਣ ਰਹੰਤੇ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਅਖੰਡ ਜਪੰਤੇ ।।੧੩।।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦਸਮ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਿਆਰੇ। ਚਾਲੀ ਮੁਕਤੇ ਮੇਲੇ ਸਾਰੇ।
ਭਏ ਸ਼ਹੀਦ ਸਿੰਘ ਜਹਿ ਆਏ। ਭਾਈ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਬਖਸ਼ਾਏ ।।੧੪।।
ਟੂਟੀ ਗੰਢੀ ਸਿੱਖੀ ਗੁਰ ਸੋਂ। ਤੁਰਕ ਵਜੀਦਾ ਹਾਰਿਓ ਲਰ ਸੋਂ।
ਸਿੰਘਾਂ ਤੁਰਕੀ ਸੈਨ ਖਪਾਈ। ਭਏ ਤਿਹਾਏ ਤੁਰਕ ਤਿਸ ਥਾਈ ।।੧੫।।
ਸਤਿਗੁਰ ਛਾਡੇ ਤੀਰ ਕਰਾਰੇ। ਡਿਗੇ ਜੋਧੇ ਉਮਰਾਵ ਸੋ ਭਾਰੇ।
ਮਾਈ ਭਾਗੋ ਤੁਰਕ ਬਹੁ ਮਾਰੇ। ਗਿਰੀ ਫੱਟੜ ਹੋ ਸਿੰਘ ਸੰਗਾਰੇ ।।੧੬।।
ਟਿੱਬੀ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਯੁਧ ਨਿਹਾਰਾ। ਸਤਿਗੁਰ ਹੋ ਨੀਲੇ ਅਸਵਾਰਾ।

ਪਹੁਚੇ ਜੰਗ ਖੇਤ ਜਹਿ ਭਾਰਾ। ਪੇਖ ਪੇਖ ਜੋਧੇ ਬਹੁ ਮਾਰਾ ॥੧੭॥
ਤੁਰਕ ਲਖਾਂ ਚੜ੍ਹ ਗੁਰ ਪੈ ਆਏ। ਛਾਡੇ ਤੀਰ ਦਸਮੇਸ਼ ਸੁਹਾਏ।
ਕਈ ਹਜਾਰ ਵਿਚ ਏਕ ਨਿਕਾਰਾ। ਦੂਜਾ ਫਿਰ ਛਾਡਿਯੋ ਬਲਿ ਧਾਰਾ ॥੧੮॥
ਪੰਜ ਤੀਰ ਤੇ ਪਚਾਸ ਹਜਾਰਾ। ਮਾਰੇ ਤੁਰਕ ਸਣੇ ਸਰਦਾਰਾ।
ਦੇਖ ਮਰੇ ਸਰਹਿੰਦ ਵਜੀਦਾ। ਭਾਜਿਓ ਸਣੇ ਸਿਪਾਹ ਫਿੱਟੀ ਦਾ ॥੧੯॥
ਗੁਰ ਲਲਕਾਰਿਓ ਕਿਸ ਥਾਂ ਜਾਵੈਂ। ਕਾਲ ਤੁਮਾਰਾ ਤੋ ਕੋ ਘਾਵੈਂ।
ਮੁੜ ਨਹਿ ਤੁਰਕ ਤੀਰ ਸੰਭਾਰਾ। ਹੋਈ ਹਾਰ ਤੁਰਕ ਸਭ ਹਾਰਾ ॥੨੦॥
ਫਤੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਹੋਈ ਭਾਈ। ਪਕੜੇ ਗੁਰੂ ਨਹਿ ਮਾਰ ਸਕਾਈ।
ਗੁਰ ਨਰ ਸਿੰਘ ਰੂਪ ਕੋ ਪੇਖੇ। ਭਏ ਹਰਨ ਜ਼ਾਲਮ ਅਵਿਰੇਖੇ ॥੨੧॥
ਫੇਰ ਨ ਤੁਰਕ ਚੜ੍ਹੇ ਕਬ ਆਏ। ਹਾਰੇ ਗੁਰ ਸੰਗ ਜੰਗ ਰਚਾਏ।
ਜ਼ਫਰ ਨਾਮਾ ਬਿਜੈ ਨਿਸ਼ਾਨੀ। ਦੀਨੇ ਆਇ ਭੇਜੀ ਗੁਰ ਗਿਆਨੀ ॥੨੨॥
ਪੜ ਔਰੰਗਾ ਝੂਠਾ ਭਯੋ। ਸ਼ੋਕ ਸੰਗ ਮਰ ਨਰਕ ਸਿਧਯੋ।
ਤੁਰਕ ਰਾਜ ਕੀ ਜੜ੍ਹਾਂ ਨਿਕਾਰੇ। ਰਹੇ ਦਮਦਮੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪਿਆਰੇ ॥੨੩॥
ਜਹਿ ਮੁਕਤੇ ਚਾਲੀ ਸਿੰਘ ਭਏ। ਗੁਰ ਵਰ ਤੇ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰੀ ਲਏ।
ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਨਿਜ ਰੂਪ ਮਿਲਾਯੋ। ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਵਿਰਲਾ ਜਾਯੋ ॥੨੪॥
ਤਿਸ ਸਰ ਪੈ ਪੁਜਾਰੀ ਰਹਿਤੇ। ਸ਼ਰਾਬ ਮਾਸ ਪੀਤੇ ਨਿਤ ਲਹਿਤੇ।
ਸਿਰ ਮੁੰਡਾਇ ਬਿਭਚਾਰ ਕਮਾਵੈ। ਪੀਤ ਤਮਾਕੂ ਪੂਤ *ਤਿਨਾਵੈ ॥੨੫॥
ਲੰਗਰ ਲੋਕਨ ਨਾਹਿਨ ਦੇਈ। ਜ਼ਮੀਨ ਬਹੁਤ ਆਮਦਨ ਲੇਈ।
ਨਾਰੀਆਂ ਕੇ ਬਸਤਰ ਵਾ ਭੂਖਨ। ਇਨ ਹਿਤ ਖਰਚੈਂ ਮਾਰੇ ਦੂਖਨ ॥੨੬॥
ਮੁਕਤਸਰ ਅਸਥਾਨ ਪੁਜਾਰੀ। ਸੁਧਾਰਨ ਕੀ ਸੰਤਾਂ ਇੱਛ ਧਾਰੀ।
ਮਾਘੀ ਸ੍ਰੀ ਮੁਕਤਸਰ ਆਏ। ਸਿੰਘ ਮਾਲਵੇ ਕੇ ਮੰਗਵਾਏ ॥੨੭॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤੇ ਕਮੇਟੀ ਆਈ। ਦੁਆਬਾ ਮਾਝਾ ਮਿਲ ਇਕ ਠਾਈ।
ਮਾਲਵਾ ਮੇਲ ਸੰਤ ਸੁਖਦਾਈ। ਸੰਤ ਮਘਰ ਸਿੰਘ ਮਿਲ ਸਮੁਦਾਈ ॥੨੮॥

*ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ।

ਮਤਾ ਟਿੱਬੀ ਸਾਹਿਬ ਪਕਾਯਾ। ਕਬਜ਼ਾ ਲੇਵਹਿ ਤਖਤ ਸੁਹਾਯਾ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਜਾਗ ਸ਼ਨਾਨੇ। ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਕੋ ਧਰ ਉਰ ਧਿਆਨੇ ॥੨੯॥
ਤੀਨ ਹਜ਼ਾਰ ਕੋ ਜੱਥਾ ਬਣਾਈ। ਆਗੇ ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਆਈ।
ਦੋਇ ਹਜ਼ਾਰ ਮਾਈਆਂ ਸੰਗ ਮੇਲੀ। ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਭਯੋ ਦਲ *ਝੇਲੀ ॥੩੦॥
ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਸੀਸ ਨਿਵਾਏ। ਬੈਠੇ ਸੰਤ ਜੱਥਾ ਸੰਗ ਆਏ।
ਪੁਜਾਰੀ ਨਿਕਸੇ ਬਾਹਰ ਗਏ। ਸਾਰੇ ਜੱਥੇ ਬੈਠਤ ਭਏ ॥੩੧॥
ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਮੇਂ ਪਹਿਰੇ ਲਾਏ। ਬਾਹਰੋਂ ਅੰਦਰ ਕੋਇ ਨ ਜਾਏ।
ਅੰਦਰੋਂ ਬਾਰੀ ਸੇ ਸਿੰਘ ਜਾਵੈਂ। ਥਾਉਂ ਰੋਕ ਸਿੰਘ ਹੋਰ ਟਿਕਾਵੈਂ ॥੩੨॥
ਸੁੰਵਰ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਪਹਿਰੇ ਲਾਏ। ਸਣੇ ਜੂਤੇ ਨ ਕੋਈ ਆਏ।
ਨੰਗੇ ਸਿਰ ਨ ਕੋਇ ਫਿਰਾਵੈ। ਸਿਗਰਟ ਮਦ ਪੀ ਕੋਇ ਨ ਆਵੈ ॥੩੩॥
ਖੂਹ ਗੁਰੂ ਲੰਗਰ ਕਾ ਜੋਈ। ਤੁਰਕ †ਸੱਕਾ ਨਹਿ ਜਲ ਭਾਰੇਈ।
ਸਰ ਮੇਂ ਬਸਤਰ ਕੋਇ ਨ ਪਾਵੈ। ਲੰਗਰ ਨਿਸਦਿਨ ਹੋਈ ਖਾਵੈ ॥੩੪॥
ਅਟੁਟ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਵਰਤੈ ਵਿਚ ਸਾਰੇ। ਲੈ ਛਕ ਤ੍ਰਿਪਤੈਂ ਸਭ ਨਰ ਨਾਰੇ।
ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਆਰੰਭ ਕਰਾਯੋ। ਭੋਗ ਪਾਇ ਫਿਰ ਔਰ ਚਲਾਯੋ ॥੩੫॥
ਪੇਖ ਪੁਜਾਰੀ ਭਏ ਅਚੰਭਾ। ਇਹੁ ਕਿਆ ਹੂਆ ਨਾਸਿਓ ਦੰਭਾ।
ਹਮ ਬੇਦਾਵੇ ਭਏ ਪੁਜਾਰੀ। ਸਾਂਭਿਓ ਥਾਨ ਭਏ ਦਰਬਾਰੀ ॥੩੭॥
ਪੁਲਸ ਚੜ੍ਹਾਈ ਡਿਪਟੀ ਸੰਗਾ। ਘੇਰਾ ਪਾਯੋ ਦੀਵਾਨ ਪਰ ਚੰਗਾ।
ਪੁਜਾਰੀ ਨਿਰਭੈ ਮਾਰਨ ਆਵੈਂ। ਸਿੰਘ ਸ਼ਾਂਤ ਰਸ ਹਥ ਨ ਚਾਵੈਂ ॥੩੮॥
ਡਾਂਗਾਂ ਛਵੀਆਂ ਲੀਏ ਪੁਜਾਰੀ। ਆਣ ਪਰੇ ਪੀ ਮਦ ਜੁਆਰੀ।
ਸੰਤ ਗਿਆਨੀ ਸਿੰਘ ਫੜ ਵਾਜਾ। ਧਰ ਮੇਜ ਦੀਵਾਨ ਮੇਂ ਸਾਜਾ ॥੩੯॥

ਦੋਹਿਰਾ–ਪੜਿਓ ਸ਼ਬਦ ਭਰ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਿਖ੍ਯਾ ਜੋਇ।
ਸਿਰ ਦੀਜੈ ਤਜ ਕਾਣ ਕੋ, ਇਤ ਮਾਰਗ ਪਏ ਸੋਇ ॥੪੦॥

*ਮਿਲਕੇ। †ਮਾਸ਼ਕੀ।

ਸਲੋਕ ਮ: ੫ ਮਾਰੂ ਵਾਰ ਦੂਜੀ

ਪਹਿਲਾ ਮਰਣ ਕਬੂਲ ਜੀਵਣ ਕੀ ਛਡਿ ਆਸ।
ਹੋਹੁ ਸਭਨਾ ਕੀ ਰੇਣੁਕਾ ਤਉ ਆਉ ਹਮਾਰੈ ਪਾਸਿ ॥੧॥

– ਚੌਪਈ –

ਸੁਣੋ ਪਿਆਰੇ ਮਾਰਨ ਆਏ। ਛਵੀਆਂ ਪਕੜੇ ਤੁਮ ਬਲ ਲਾਏ।
ਹਮ ਭੀ ਮਰਣ ਹੇਤ ਹੈਂ ਆਏ। ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿ ਸ਼ਹੀਦੀਆਂ ਪਾਏ ॥੪੦॥
ਢਿੱਲੇ ਭਏ ਵਾਕ ਸੁਣ ਸਾਰੇ। ਨਿਕਸੇ ਨਾਹੀ ਜਾਨੋ ਮਾਰੇ।
ਗੋਲੀ ਡਿਪਟੀ ਕਹਾਂ ਚਲਾਵੈ। ਪੇਖ ਪੇਖ ਸਭ ਭਾਜ ਸਿਧਾਵੈ ॥੪੧॥
ਸਿੰਘ ਖੜੇ ਆਗੇ ਤਬ ਹੋਏ। ਚਲਾਵੋ ਗੋਲੀ ਡਿਪਟੀ ਜੋਏ।
ਕਾਂਪਨ ਲਾਗਿਓ ਤਬੈ ਫਿਰੰਗੀ। ਫੌਜ ਉਠਾਇ ਲੈ ਗਿਆ ਜੰਗੀ॥੪੨॥
ਸਿੰਘ ਮਉਤ ਤੇ ਨਾਹੀ ਸੰਗੈ। ਪ੍ਰੇਮ ਵਹੈ ਜਿਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਜੰਗੈ।
ਪੁਜਾਰੀ ਸੰਤ ਸਮਝਾਵਨ ਕੀਏ। ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸ਼ਾਂਤਿ ਪਦ ਲੀਏ ॥੪੩॥
ਪਟਵਾਰ ਖਾਨੇ ਜੋ ਰਹਿ ਪਟਵਾਰੀ। ਮਾਲਕ ਹੋਤ ਕਿ ਨਹੀਂ ਪੁਜਾਰੀ।
ਜੇ ਪਟਵਾਰੀ ਪੁੱਤਰ ਹੋਤਾ। ਅਨਪੜ੍ਹ ਪਟਵਾਰ ਹੋਇ ਉਦੋਤਾ ॥੪੪॥
ਮਾਸਟਰ ਲੜਕੇ ਦੇਤ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਮਾਲਕ ਸਕੂਲ ਨਹਿ ਬਦਲਿਆ ਜਾਈ।
ਪੁਤਰ ਬਿਨਪੜ ਮੁਨਸ਼ੀ ਬਣ ਹੈ। ਕਿਆ ਪੜ੍ਹਾਵੇ ਜੇ ਦਾਵੇ ਗਣ ਹੈ॥੪੫॥
ਤਸੀਲਦਾਰ ਜੇ ਨੇਕ ਨਿਆਂਈ। ਤੌ ਮੁਰਾਤਬਾ ਬਢਤਾ ਜਾਈ।
ਜੇ ਵੱਢੀ ਲੈ ਨਿਆਉ ਨ ਕਰੈ। ਗਿਰੈ ਤਸੀਲਦਾਰੀ ਭੀ ਟਰੈ ॥੪੬॥
ਤੈਸੇ ਬਡੇ ਤੁਮਾਰ ਪੁਜਾਰੀ। ਸਿਮਰਤ ਨਾਮ ਕਰ ਲੰਗਰ ਕਾਰੀ।
ਰਹਿਤ ਰਾਖਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਮੇਤਾ। ਪ੍ਰੇਮ ਖਾਲਸੇ ਸੰਗ ਰਖੇਤਾ ॥੪੭॥
ਤਾਂ ਭਏ ਮੁਖੀ ਸੇਵ ਗੁਰਦੁਆਰੇ। ਅਬ ਅਪਣੀ ਵਲ ਲੇਹੁ ਨਿਹਾਰੇ।
ਸਿਰ ਮੁੰਡਾਏ ਪੀਤ ਸ਼ਰਾਬਾ। ਬਿਭਚਾਰੀ ਬਹੁ ਕਰਤ ਖਰਾਬਾ ॥੪੮॥
ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਕਿਮ ਸੇਵਕ ਬਨ ਹੋਂ। ਸਾਚੇ ਬਚਨ ਕਹੇ ਮੈਂ *ਜਨ ਹੋਂ।

---

*ਜਾਨਣਾ ਕਰੋ।

ਸੁਣ ਮਾਨੇ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀ ਭਏ। ਹੈ ਖੋਟਿ ਨਿਜ ਜਾਨ ਕੇ ਗਏ ॥੪੯॥
ਨਿਤ ਮਾਰਨੇ ਹਿਤ ਸੋ ਆਵੈ। ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ਬਚਨ ਸੁਨਾਵੈ।
ਹੋ ਢਿਲੇ ਨਿਜ ਘਰ ਕੋ ਜਾਈ। ਉਨੱਤੀ ਦਿਨ ਇਉਂ ਰਾਰ ਮਚਾਈ॥੫੦॥
ਕਾਲਾ ਰੰਗ ਜਾਸਿਕਾ ਪੇਖੈ। ਤਾਕੋ ਚੂਹੜਾ ਕਹਿ ਅਵਰੇਖੈ।
ਨਿਜ ਜਨਾਨੀਆਂ ਖੂਹ ਮੇਂ ਤੋਰੈ। ਸਿੰਘਨ ਗਾਲ ਕਾਢਤੀ ਹੇਰੈ ॥੫੧॥
ਸੰਤ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹੇ ਸਭਨ ਸਿਖਾਰੈ। ਝਖਾਂ ਮਾਰਤੀ ਘਰਹਿ ਸਿਧਾਰੈ।
ਹਰਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਾਹਿਤੇ ਛੇੜਾ। ਪਵੈ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਇਨੈ ਬਖੇੜਾ ॥੫੨॥
ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਮੇਂ ਚਲ ਆਈ। ਜਵਾਨ ਸੋਹਣੀ ਨਾਰ ਸੋ ਗਾਈ।
ਏਕ ਬ੍ਰਿਧ ਨਾਰੀ ਸੰਗ ਮੇਲੀ। ਖੜੀ ਦਰਵਾਜੇ ਪਾਸ ਧਰੇਲੀ ॥੫੩॥
ਚੱਕ ਘਘਰਾ ਨਿਜ ਅੰਗ ਦਿਖਾਵੈ। ਬੋਲੈ ਜੇ ਕੋ ਗਲਿ ਤਿਸ ਪਾਵੈ।
ਸੰਤਾਂ ਕਿਹੇ ਖਾਲਸਾ ਨੀਵੀਂ। ਝਾਕਿਓ ਨਹੀਂ ਕੋਊ ਵਲ ਤੀਵੀਂ ॥੫੪॥
ਕੁਝ ਚਿਰ ਥਿਰੀ ਨਗਨ ਬੇ ਪੱਤੀ। ਗਈ ਹਾਰਿ ਮੰਦ ਭਾਗ ਕੁਸੱਤੀ।
ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਦਸਮੇਸ਼ ਬਚਾਏ। ਇਉਂ ਪੁਜਾਰੀ ਮੰਦ ਕਰਮ ਕਮਾਏ ॥੫੫॥
ਕਬਹੂੰ ਆਣ ਕੈ ਗਾਰ ਨਿਕਾਰੈ। ਸਿੰਘ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹੈ ਸਰਬ ਸਹਾਰੈ।
ਇਟਾਂ ਵਟੇ ਕਬੈ ਚਲਾਵੈ। ਕਬੈ ਪਾਥੀਆਂ ਖੇਹੁ ਉਡਾਵੈ ॥੫੬॥
ਸੰਤ ਸ਼ਾਂਤ ਸੰਗ ਆਪ ਰਹੰਤੇ। ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਪੰਜਾਬ ਜੁੜੰਤੇ।
ਬਹੁਤਾ ਲੰਗਰ ਚਾਲੈ ਨੀਤਾ। ਸ੍ਰੋਵਰ ਅਦਬ ਰਖਾਵੈ ਜੀਤਾ ॥੫੭॥
ਜੂਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਨਹਿ ਅੰਦਰ ਆਵੈ। ਥਾਂ ਥਾਂ ਪਹਿਰੇ ਸਿੰਘ ਲਗਾਵੈ।
ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕੋ ਅਦਬ ਰਖਾਈ। ਬੰਦੋਬਸਤ ਸਭ ਥਾਨ ਬਨਾਈ ॥੫੮॥
ਬਹੁ ਰਿਆਸਤੀ ਦੂੰਦ ਉਠਾਵੈ। ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਹਮਰੇ ਹਥ ਆਵੈ।
ਗੁਪਤ ਚਿਠੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਦੇਖੀ। ਗੌਰਮਿੰਟ ਕਰਤੂਤ ਪਰੇਖੀ ॥੫੯॥
ਖਾਲਸਾ ਮੇਲ ਕਮੇਟੀ ਬਨਾਈ। ਆਪ ਸੰਤ ਰਹਿ ਭਿੰਨ ਸਦਾਈ।
ਪੁਜਾਰੀ ਹਾਰੇ ਸਿੰਘ ਸੋ ਜੀਤੇ। ਮੌਨੀ ਚੁਪ ਰਹੇ ਮਨ ਭੀਤੇ ॥੬੦॥ ਅੰਗ੍ਰੇਜ
ਕਥਾ ਨਿਤ ਹੋਇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਮੇਤਾ। ਖਿਚੈ ਮਨ ਜੋ ਸੁਣ ਭੀ ਲੇਤਾ।

ਭਗਤ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਕਰਣ ਸੁਣਾਇਓ। ਜੋਗ ਸੁਣਾਇ ਲਿਵ ਸਭ ਕੀ ਲਾਇਓ ॥੬੧॥
ਗੌਰਮਿੰਟ ਭੀ ਮੰਨੀ ਮਗਰੋ। ਸਾਂਭਿਓ ਸਿੰਘਾਂ ਗੁਰ ਘਰ ਸਗਰੋ।
ਹੱਕ ਖਾਲਸੋ ਐਲਾਨ ਨਿਕਾਰਾ। ਪੁਜਾਰੀ ਹਾਰੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਾਰਾ ॥੬੨॥
ਸਭ ਇੰਤਜਾਮ ਭਲੀ ਬਿਧ ਭਯੋ। ਪੱਕਾ ਕਬਜਾ ਸਿੰਘਨ ਦਯੋ।
ਆਪ ਤਬ ਦੀਵਾਨ ਮੇਂ ਆਏ। ਆਸਾਵਾਰ ਭੋਗ ਕੋ ਪਾਏ ॥੬੩॥
ਕਥਾ ਸੁਨਾਈ ਪੂਰਨ ਕਾਮਾ। ਲਜਾ ਰਾਖੀ ਸਤਿਗੁਰ ਰਾਮਾ।
ਸੰਗਤ ਸਭ ਨਿਹਾਲ ਭਈ ਹੈ। ਦੂਰ ਦੂਰ ਤੱਕ ਬੈਠ ਰਹੀ ਹੈ ॥੬੪॥
ਸਮਾਪਤੀ ਦੀਵਾਨ ਭੋਗ ਲਗੇ ਪਾਵਨ। ਸੰਤ ਆਪ ਪੜ ਪ੍ਰੇਮ ਉਪਾਵਨ।
ਕਾਂਉਕੇ ਰਣਬੀਰ ਸਿੰਘ ਸੰਗੁ ਬੋਲੇ। ਮਿਲੀ ਤ੍ਰਿਖੀ ਅਵਾਜ ਅਮੋਲੇ ॥੬੫॥
ਸਲੋਕ ਪੜੇ ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਪੂਰੀ। ਸੰਤ ਲਗੇ ਰਾਗ ਮਾਲਾ ਹੂਰੀ।
ਰਣਬੀਰ ਸਿੰਘ ਪੱਤਰੇ ਪਰਤਾਏ। ਮਧ ਭਾਗ ਕਰ ਰੁਮਾਲ ਸਜਾਏ ॥੬੬॥
ਸੰਤ ਪੇਖ ਅਤਿ ਭਏ ਨਿਰਾਜਾ। ਛੁਡਾਈ ਬਾਣੀ ਕੀਨ ਕੁਕਾਜਾ।
ਚੁਪ ਕੀਤੇ ਆਏ ਚੌਬਾਰੇ। ਕਰੇ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜੇ ਸਾਰੇ ॥੬੭॥
ਬ੍ਰਿਤ ਟਿਕਾਇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਚੇਤੇ। ਕਰਨਹਾਰ ਜੋ ਸੁਖ ਮਨ ਲੇਤੇ।
ਜਗਤ ਦ੍ਵੈਤ ਰੂਪ ਮਨ ਜਾਨਾ। ਇਸ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤ ਤਿਆਗੀ ਮਾਨਾ ॥੬੮॥
ਬੀਚ ਦੀਵਾਨ ਕੇ ਸਿਰਪਾਉ ਹੇਤਾ। ਗਜਾਨੀ ਸੰਤ ਨਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੇਤਾ।
ਆਏ ਸਿੰਘ ਖੋਜਣੇ ਵਾਰੇ। ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ ਸੰਤ ਅਪਾਰੇ ॥੬੯॥
ਬੀਚ ਸਭਾ ਕੇ ਜਾਨਿਆਂ ਸਿਆਨੇ। ਸੰਤ ਨਿਰਾਜ ਭਏ ਮਨ ਜਾਨੇ।
ਰਾਗ ਮਾਲ ਤਿਆਗੀ ਦੁਖ ਹੂਆ। ਯਾਂਤੇ ਸੰਤ ਗਏ ਸਭ ਸੁਨੂਆ ॥੭੦॥
ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਬਣੇ ਤਦਾਈ। ਆਏ ਸੰਤਾਂ ਪੈ ਮਨ ਲਾਈ।
ਸੰਤ ਮੱਘਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਭਿਆਸੀ। ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਸਮੁੰਦਰੀ ਖਾਸੀ ॥੭੧॥
ਮਤਾਬਸਿੰਘ ਸਰਦਾਰ ਬਹਾਦਰ। ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਗਿਆਨੀ ਸੰਗ ਹਾਜ਼ਰ।
ਸੰਤਾ ਸਿੰਘ ਮਿਲੇ ਪੰਚ ਪਿਆਰੇ। ਬਾਰ ਬੰਦ ਆਇ ਪੇਖ ਚੁਬਾਰੇ ॥੭੨॥
ਬਿਨੇ ਉਚਾਰ ਬੂਹਾ ਖੁਲਵਾਯੋ। ਮਿਲੇ ਪਰਸਪਰ ਫਤੇ ਬੁਲਾਯੋ।

ਬੈਠੇ ਇਕ ਬਲ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ। ਚਲੋ ਦੀਵਾਨ ਦਿਦਾਰ ਦਿਵੋਏ ॥੭੩॥
ਸੰਤਾਂ ਕਿਹਾ ਜੋ ਗੁਰ ਦਰਬਾਰਾ। ਬਾਣੀ ਛੋਡੀ ਹਿਰਦਾ ਫਾਰਾ।
ਸਚ ਕਾਲ ਹੋਆ ਜਗ ਮਾਹੀ। ਮਨ ਮਤ ਫੈਲੀ ਬਹੁਤ ਦਿਸਾਹੀ ॥੭੪॥
ਹਮਰਾ ਜਾਨ ਨਹੀਂ ਕਿਸੁ ਭਾਂਤੀ। ਜਾਵਹੁ ਆਪ ਬਰਤਾਵਹੁ ਸ਼ਾਂਤੀ।
ਸੁਣ ਪਿਆਰੇ ਪੰਚੋ ਤਬ ਬੋਲੇ। ਕਿਵੇਂ ਜਾਵਹੁ ਜੁਗਤੀ ਟੋਲੇ ॥੭੫॥
ਸੰਤਾਂ ਕਿਹਾ ਜੇ ਅਰਦਾਸ ਉਚਾਰੋ। ਪਾਪ ਨ ਲਾਗੈ ਮੋਕੋ ਭਾਰੋ।
ਪੰਚਹੁ ਆਪਣਾ ਜੁੰਮਾਂ ਲੇਵਹੁ। ਰਾਗੁ ਮਾਲ ਕੋ ਪਾਠ ਕਰੇਵਹੁ ॥੭੬॥
ਤਬ ਮੋਕੋ ਮਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪਾਵੈ। ਛੋਡਨਹਾਰ ਗਯੋ ਪਛੁਤਾਵੈ।
ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸੰਗ ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ। ਆਏ ਲਗਿਓ ਦੀਵਾਨ ਜਹਿ ਭਾਰੇ ॥੭੭॥
ਅਰਦਾਸ ਪੰਚ ਪਿਆਰੇ ਮਿਲ ਕੀਨੀ। ਪਾਪ ਨ ਇਨ ਕੋ ਲਗੈ ਪਤੀਨੀ।
ਰਾਗੁ ਮਾਲ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਬਾਣੀ। ਲਗੇ ਪਾਪ ਜਿਹੁ ਛੋਡੀ ਜਾਣੀ ॥੭੮॥
ਕਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪੁਨ ਭੋਗ ਸੋ ਪਾਯੋ। ਰਾਗੁ ਮਾਲਾ ਕੋ ਤਬੈ ਪੜ੍ਹਾਯੋ।
ਜੈਕਾਰੇ ਬੇ ਗਿਣਤ ਬੁਲਾਵੈ। ਲੰਗਰ ਸਭ ਤਿਆਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਵੈ ॥੭੯॥
ਜਿਲਿਆਂ ਕੇ ਜਥੇਦਾਰ ਜੋ ਆਏ। ਸਭ ਕੋ ਸਿਰੋਪਾਉ ਪਹਿਨਾਏ।
ਆਪ ਸੰਤ ਇਉਂ ਬਚਨ ਬਖਾਨੇ। ਜਥੇਬੰਦ ਪ੍ਰਤਾਪ ਮਹਾਨੇ ॥੮੦॥
ਪਿਖੋ ਖਾਲਸਾ ਮਿਲਬੇ ਮਹਿਮਾ। ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਮਿਲਿਓ ਆ ਗਹਿਮਾ।
ਪੁਜਾਰੀ ਮੌਨੀ ਹਾਰਤੇ ਭਏ। ਮੇਲ ਤੁਮਾਰੇ ਮੇਂ ਗੁਣ ਲਏ ॥੮੧॥
ਸਦਾ ਮਿਲੇ ਜੇ ਰਹੋ ਪਿਆਰੇ। ਸੁਖ ਪਾਵਹੁ ਦੁਇ ਲੋਕ ਮਝਾਰੇ।
ਵੈਰੀ ਤੁਮਰਾ ਰਹੈ ਨ ਕੋਈ। ਨਾਮ ਜਾਪ ਸੰਗ ਗੁਰਪੁਰ ਢੋਈ ॥੮੨॥
ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵਰਤਾਯੋ। ਲੰਗਰ ਸੰਗਤਿ ਛਕ ਸੁਖ ਪਾਯੋ।
ਕਰ ਸ੍ਰੋਵਰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਪਿਆਰੇ। ਯਾਤ੍ਰਾ ਕੀਤੀ ਸਭ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ॥੮੩॥
ਟਿੱਬੀ ਸਾਹਿਬ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਯੋ। ਪੰਜ ਰੁਪਯੇ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਯੋ।
ਨਾਂਗੇ ਸਰਾਇ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਆਨਾ। ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਜੀ ਜਨਮ ਸਥਾਨਾ।੮੪।
ਪਾਇ ਦੀਦਾਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵਰਤਾਯੋ। ਰਾਤ ਬਿਸਰਾਮ ਕਰੇ ਸੁਖ ਪਾਯੋ।

ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਕੀਰਤਨ ਮੁਖ ਗਾਏ। ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਕੇ ਗੁਣ ਬਹੁ ਭਾਏ।੮੫
ਕੋਟ ਕਪੂਰੇ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਯੋ । ਪੈਂਹਠ ਸਿੰਘਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਯੋ।
ਗੁਰ ਦਸ਼ਮੇਸ ਥਾਨ ਅਵਲੋਕਾ। ਪ੍ਰੇਮੀ ਭਏ ਤਹਾਂ ਕੇ ਲੋਕਾ ॥੮੬॥
ਕੁਹਾਰ ਵਾਲੇ ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਪਾਸਾ। ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਕਰਿਓ ਸੁਖ ਰਾਸਾ।
ਬੀਸ ਸਿੰਘ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਲੀਆ। ਜਾਗੇ ਭਾਗ ਪ੍ਰੇਮ ਭਯੋ ਹੀਆ ॥੮੭॥
ਆਏ ਫਰੀਦ ਕੋਟ ਮੇਂ ਮੀਤਾ। ਦੀਵਾਨ ਸਜਿਓ ਕਰ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹੀਤਾ।
ਮੁਲਾਜ਼ਮ ਲੋਕ ਬੈਠੇ ਬਹੁ ਆਯਾ। ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਸੁਣਨ ਕੋ ਭਾਯਾ ॥੮੮॥
ਕਾਲੇ ਗੋਰੇ ਮਿਲ ਸਮੁਦਾਯਾ । ਕੀਰਤਨ ਹੋਤ ਗੁਰੂ ਸਰਣਾਯਾ।
ਸੰਤ ਖੜੇ ਹੋਇ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰਾ। ਵਾਜੇ ਸੇ ਮੁਖ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਾ ॥੮੯॥

ਸਲੋਕ

ਕਬੀਰ ਮਨੁ ਪੰਖੀ ਭਇਆ ਉਡਿ ਉਡਿ ਦਹਦਿਸ ਜਾਇ ॥
ਜੋ ਜੈਸੀ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੈ ਸੋ ਤੈਸੋ ਫਲੁ ਖਾਇ ॥

— ਚੌਪਈ —

ਬੋਲੇ ਮਨ ਕੀ ਹਾਲਤ ਪੇਖਾ । ਪੰਖੀ ਜਿਉਂ ਚੰਚਲ ਹੈ ਪਰੇਖਾ।
ਦਸ ਇੰਦ੍ਰੀ ਸੰਗ ਵਿਸ਼ਯਾਂ ਮਾਹੀ। ਉਡ ਉਡ ਮਨ ਵਾਸ਼ਨਾ ਤੇ ਜਾਹੀ॥੯੦॥
ਜੋ ਪਾਪੀ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਪਾਵੈ । ਮੰਦ ਕਰਮ ਤੇ ਨਰਕ ਭੁਗਾਵੈ।
ਪੁੰਨੀ ਸੰਗ ਸੁਰਗ ਫਲ ਖਾਈ । ਜੋਗੀ ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਫਲ ਪਾਈ ॥੯੧॥
ਉਪਾਸ਼ਕ ਮਿਲੈ ਬੈਕੁੰਠ ਉਪਾਸਾ । ਸਲੋਕ ਸਮੀਪ ਸਾਜੁਜ ਮਿਲਾਸਾ।
ਸਰੂਪ ਮੁਕਤ ਸੰਗ ਮੇਲ ਹੋ ਆਈ। ਉਪਾਸ਼ਨਾਂ ਕਾ ਫਲ ਪ੍ਰਗਟਾਈ।੯੨
ਅਰਥਾ ਅਰਥੀ ਦਿੱਬ ਸੋ ਭੋਗਾ । ਅਚੱਲ ਰਾਜ ਪਾਵੈ ਬਿਨ ਸੋਗਾ।
ਆਰਤ ਅਪਨਾ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰੈ। ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਪਾਇ ਸੁਖਾਰੈ ॥੯੩॥
ਅਨੰਨ ਭਗਤ ਪ੍ਰਭੁ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਵੈ। ਰੂਪ ਈਸ਼ਰ ਕੋ ਹੋਇ ਮਿਲਾਵੈ।
ਬਾਂਧੀ ਰੀਤ ਛੁਟਾਵੈ ਹਰਿ ਕੀ। ਪ੍ਰੇਮ ਅਧੀਨ ਬਾਣ ਹਰਿ ਧੁਰਕੀ ॥੯੪॥
ਗਿਆਨੀ ਭਗਤ ਸਮ ਰੂਪ ਪਛਾਨੈ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਮੇਂ ਮਿਲ ਸੁਖ ਮਾਨੈ।

ਦ੍ਵੈਤਿ ਦੁਖ ਨਾਨਾ ਸਭ ਛੂਟੈ। ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਅਖੰਡ ਰਸ ਘੂਟੈ ॥੯੫॥
ਮਨ ਅਤੀਤ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਆਂਦੀ। ਜਿਸ ਮੇਂ ਮਿਲੈ ਸੋ ਸਿੱਧ ਹੋ ਜਾਂਦੀ।
ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਾਈ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਂ ਲਿਵ ਸੁਖਦਾਈ॥੯੬॥
ਜੈਸੀ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੈ ਚਿਤ ਲਾਈ । ਤੈਸੋ ਫਲ ਸ਼ੀਘਰ ਇਹੁ ਖਾਈ।
ਤਾਂਤੇ ਸੰਗਤਿ ਚੰਗੀ ਕੀਜੈ। ਮਾੜੀ ਸੰਗਤਿ ਤਿਆਗ ਸੋ ਦੀਜੈ ॥੯੭॥
ਜਿਸ ਬਾਲਕ ਕੋ ਮਾਸਟਰ ਸੰਗਾ । ਸੋ ਮਾਸਟਰ ਹੋਇ ਜੇ ਪੜ ਚੰਗਾ।
ਹਿੰਦੂ ਲੜਕੇ ਤੁਰਕ ਗ੍ਰਿਹ ਪੜੈ। ਧਰਮ ਹਿੰਦੂ ਨਹਿ ਤਾਕੋ ਦ੍ਰਿੜੈ ॥੯੮॥
ਸਿੰਘਨ ਪੁਤ੍ਰ ਜੇ ਮੋਨੀ ਪਾਲੈ। ਸਿੰਘ ਖਿਆਲ ਤਹਿ ਰਹੈ ਨ *ਢਾਲੈ।
ਖਿਆਲ ਇਸਾਈ ਤਾਂਕੇ ਹੋਵੈ । ਗੁਰਮਤ ਮਨ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਪਰੋਵੈ ॥੯੯॥
ਇਸ ਤੇ ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਕੋ ਚਹੀਏ । ਰਾਜ ਸੁਤ ਪਾਲਕ ਸਿੰਘ ਲਹੀਏ।
ਫਿਰੰਗੀ ਪਾਲਕ ਨਾਹੀ ਰਾਖੋ। ਜੇ ਸੁਖ ਰਿਆਸਤ ਕੇ ਅਭਿਲਾਖੋ॥੧੦੦॥
ਮਨ ਪੰਖੀ ਜਿਸ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੈ। ਤਾਂ ਕੋ ਗੁਣ ਧਾਰਤ ਬਿਧ ਭਲੈ।
ਮਨ ਕੋ ਹਰਿ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਦੀਜੈ। ਤਾਂ ਇਹੁ ਥਿਰੁ ਹੋਇ ਸੁਖ ਪਦ ਲੀਜੈ।੧੦੧।
ਬਿਕਾਰਨ ਸੰਗਤ ਤੇ ਇਸ ਰੋਕੋ। ਸੁਖੀ ਹਲਤਿ ਪਤਿ ਲਹੈ ਪ੍ਰਲੋਕੋ।
ਜੋਗੀ ਸੰਗਤਿ ਜੋਗੀ ਹੋਤਾ । ਤਪੀਏ ਸੰਗ ਤਪੀਸ ਉਦੋਤਾ ॥੧੦੨॥
ਗੁਰ ਕੈ ਸੰਗ ਪਾਇ ਕਲਿਆਨਾ । ਏਕੋ ਸੇਵਤ ਤਿਆਗੈ ਨਾਨਾ।
ਆਤਮ ਰਸ ਜਾਨਹਿ ਤਬ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਨ ਸਮਝਾਏ ਸੁਖ ਦਿਨ ਰਾਤੀ॥੧੦੩॥
ਦੀਵਾਨ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਅਰਦਾਸਾ। ਮੱਤੇ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਆਇ ਪਾਸਾ।
ਮੱਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਵਹੁ ਸੁਆਮੀ। ਨਗਰ ਤੁਮਾਰੀ ਆਯਾ †ਸਾਮੀ॥੧੦੪॥
ਸੁਣ ਕਰ ਸੰਤ ਭਏ ਤਬ ਤਿਆਰਾ। ਸੰਗਤਿ ਫਰੀਦ ਕੋਟ ਮਿਲ ਵਾਰਾ।
ਅਰਜ਼ ਗੁਜ਼ਾਰੀ ਹੋਰ ਬਿਰਾਜੋ । ਮੱਤਾ ਕਹੈ ਚਲੋ ਜੀ ਆਜੋ ॥੧੦੫॥
ਹਸੇ ਸੰਤ ਦੁਹਿ ਦਿਸ ਕੋ ਪੇਖਾ । ਚਲੇ ਮੱਤੇ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰੇਖਾ।
ਆਨ ਬਿਰਾਜੇ ਸੋਹਣੇ ਥਾਨਾ। ਨਗਰ ਸੇਵਾ ਕਰਤ ਬਿਧ ਨਾਨਾ॥੧੦੬॥

---

*ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ। †ਸ਼ਰਨ।

ਦੋ ਸੌ ਨਰ ਨਾਰੀ ਭੇ ਤਿਆਰਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਯਾ ਰਹਿਤ ਮਝਾਰਾ ।
ਪੱਕੇ ਕਰੇ ਸਿਮਰਨ ਮੇਂ ਸਾਰੇ । ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਨਿੱਤ ਉਚਾਰੇ ॥੧੦੭॥
ਜੋਇ ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਘਬਰਾਇਓ । ਅੰਗਰੇਜ਼ ਪਾਲਕ ਹਟਾਓ ਕਿਉਂ ਗਾਇਓ ।
ਟਿੱਕੇ ਕੌਰ ਪਰ ਨਫਰਤ ਕੀਨੀ । ਮੇਰੀ ਇੱਜ਼ਤ ਹੋ ਗਈ ਹੀਨੀ ॥੧੦੮॥
ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਪੁਲਸ ਤਿਆਰਾ । ਵਰੰਟ ਨਿਕਾਲੇ ਸੰਤ ਉਦਾਰਾ ।
ਪਕੜਨ ਹਿਤ ਚਾਲੇ ਹੋ ਤਿਆਰੀ। ਸੂਬ ਬਿਨਾਸੀ ਅਕਲ *ਗਾਵਾਰੀ।੧੦੯।
ਆਈ ਪੁਲਸ ਪੇਖ ਪਿੰਡ ਮੱਤਾ । ਹੋਯਾ ਪੁਲਸ ਕੂਟ ਬੇ ਤੱਤਾ ।
ਹਦ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਕਿਉਂ ਤੁਮ ਆਏ । ਕੁੱਟ ਕੁੱਟ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਲੈਹਿ ਗਹਾਏ।੧੧੦।
ਸੰਤ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਕਿਉਂ ਕਰਹੋ । ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਚਾਹਹੁ ਤੌ ਫਿਰਹੋ ।
ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਸਹਿਤ ਤੁਹਿ ਮਾਰੈਂ । ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਫਾਸੀ ਚੜ ਸਾਰੈਂ॥੧੧੧॥
ਪੇਖਿਆ ਤੌਰ ਪੁਲਸ ਕਪਤਾਨਾ । ਪਿੰਡ ਮਰਨ ਮਾਰਨ ਕੁਰਬਾਨਾ ।
ਪਤਾ ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਕੋ ਕੀਆ । ਪਿੰਡ ਬਿਗੜ ਸਾਰਾ ਇਹੁ ਗੀਆ ॥੧੧੨॥
ਜੋ ਅਬ ਕਹਹੁ ਸੋਈਐ ਕਰਹੋਂ । ਪਕੜੋ ਸੰਤ ਕੈ ਤਿਆਗਿ ਕੇ ਮੁੜਹੋਂ ।
ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟਸੁਣਦਹਿਲਿਓ ਬਹੁਤਾ। ਮੋੜਹੁ ਪੁਲਸ ਨ ਬਿਗਰਹੁ ਕਹਿਤਾ॥੧੧੩॥
ਫੀਰੋਜ਼ਪੁਰ ਕੇ ਬਹੁਤ ਅਕਾਲੀ । ਸੰਤ ਪਕੜੇ ਮੁਝ ਬਨਹਿ ਕੁਢਾਲੀ ।
ਮੋਰਚਾ ਫਰੀਦ ਕੋਟ ਨਹਿ ਲਾਗੈ। ਇਨੁ ਅਨੁਸਾਰੀ ਖਾਲਸਾ ਜਾਗੈ।੧੧੪।
ਧਮਕੀ ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਦੇ ਆਵੋ । ਦੇਰ ਨ ਕਰਹੁ ਸਿਪਾਹ ਲਿਆਵੋ ।
ਸੁਣੀ ਖਬਰ ਕਪਤਾਨ ਡਰਾਯੋ । ਪੁਲਸ ਫਰੀਦ ਕੋਟ ਪਹੁਚਾਯੋ ॥੧੧੫॥
ਇਕਲਾ ਕਪਤਾਨ ਪੰਚ ਸਿਪਾਹੀ । ਸੰਤ ਕੁਟੀ ਕੇ ਆਏ ਪਾਹੀ ।
ਬੈਠੇ ਸੰਤ ਇਕਾਂਤ ਅਨੰਦੇ । ਸਿਮਰੈ ਨਿਰਭਉ ਏਕ ਮੁਕੰਦੇ ॥੧੧੬॥
ਆਨ ਕਹਿਓ ਤੁਮ ਲੋਕ ਬਿਗਾਰੇ । ਯੇਹ ਵਾਰੰਟ ਹਮ ਪਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ।
ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਜੇ ਅਬ ਹਮ ਕਰੈਂ । ਤੌ ਜੇਹਲ ਮੇਂ ਦੁਖ ਤੇ ਮਰੈਂ ॥੧੧੭॥
ਮੱਤੇ ਤੇ ਛੇਤੀ ਅਬ ਜਾਵੋ । ਨਹਿ ਤੁਹਿ ਪਕੜ ਹਮੇਂ ਲੈ ਜਾਵੋ ।

*ਮੂਰਖ ਦੀ ।

ਬਰਖਿਲਾਫ ਨਹਿ ਬੋਲ ਪ੍ਰਚਾਰਾ । ਗਵਰਮੈਂਟ ਕੇ ਰਹੁ ਅਨੁਸਾਰਾ॥੧੧੮॥
ਕਾਲੀ ਦਸਤਾਰ ਨ ਕਰਦ ਰਖਾਵੇ । ਅਕਾਲੀ ਜੱਥੇਬੰਦ ਨ ਬਨਾਵੇ ।
ਚੁਪ ਹੋਇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਤਿਆਗੋ । ਨਤਿ ਗਹਿ ਲੈਹੈਂ ਅਬੈ ਸੁਨਾਗੋ ॥੧੧੯॥
ਸੰਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮੁਖ ਨਿਰਭੈ ਸੂਰੇ । ਬੋਲੇ ਬਚਨ ਸੁਣੋ ਤੁਮ ਕੂਰੇ ।
ਧਰਮ ਹੇਤ ਹਮ ਲੋਕ ਸੁਧਾਰੇ । ਬਿਗੜੇ ਆਪ ਤੁਸੀਂ ਹਤਿਆਰੇ॥੧੨੦॥
ਵਾਰੰਟਾਂ ਕੋ ਭੈ ਹਮ ਨਾਹੀ । ਪਕੜੋ ਅਬੈ ਜੇ ਪਕੜਨ ਚਾਹੀ ।
ਜੇਹਲ ਦੇਹਿ ਅਭਿਮਾਨ ਬਡੇਰੀ । ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕਾਟੀ ਮਮ ਬੇਰੀ॥੧੨੧॥
ਦੁਖ ਬਡ ਜਨਮ ਮੇਟਿਆ ਗਿਆਨਾ । ਮਰਨ ਕਲੇਸ ਨਾਮੁ ਰਸੁ ਹਾਨਾ ।
ਜੇਹਲ ਦੁਖ ਮਰਨਾ ਕਿਆ ਕਰਹੈ। ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਤੇ ਜੋਈ ਮਰ ਹੈ ॥੧੨੨॥
ਮੱਤੇ ਤੇ ਨਹਿ ਛੇਤੀ ਜਾਂਊ । ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਤੇ ਗਮਨਾਂਊ ।
ਪਕੜ ਲਿਜਾਵੋ ਛੇਤੀ ਮੋਕੋ । ਸਚ ਬੋਲਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਬਿਲੋਕੋ ॥੧੨੩॥
ਜ਼ੁਲਮੀ ਕੇ ਬਰਖਿਲਾਫ ਹਮ ਬੋਲੈ । ਗਵਰਨਮੈਂਟ ਇਨਸਾਫ ਨ *ਤੋਲੈ ।
ਤਾਂਤੇ ਨਹਿ ਅਨੁਸਾਰ ਹਮ ਰਹੈਂ । ਪਾਪ ਇਨੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਹੈਂ ॥੧੨੪॥
ਨੀਲੇ ਬਸਤਰ ਸਤਿਗੁਰ ਆਦਿ । ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਪਹਿਰੇ ਮਰਯਾਦਿ ।
ਹਮ ਕਿਉਂ ਨਾਹਿ ਸੁਰਮਈ ਪਾਵੈ । ਕੌਨ ਬਿਗਾਰ ਤੁਮੈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਵੈ।੧੨੫।
ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਦਸਤਾਰ ਥੀ ਕਾਲੀ । ਪਹਿਰੀ ਮੱਟੀ ਰੰਗ ਨਿਹਾਲੀ ।
ਇਸ ਤੇ ਕਪਤਾਨ ਗਯੋ ਘਬਰਾਈ। ਅਕਾਲੀ ਖਾਲਸਾ ਇਹੁ ਪ੍ਰਗਟਾਈ।੧੨੬।
ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਕੀ ਕਰੀ ਤਰੀਫਾ । ਅਚਲ ਅਸਧੁਜ ਖੜਗ ਮਹੀਪਾ ।
ਸ੍ਰੀ ਕਾਲ ਕਾ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਪਿਆਰਾ । ਗੁਰ ਛੇਵੇਂ ਦੁਇ ਖੜਗਨ ਧਾਰਾ॥੧੨੭॥
ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਸਜੈ ਗੁਰਿ ਪਾਈ । ਸਰਬ ਖਾਲਸੇ ਗੁਰੂ ਪਵਾਈ ।
ਕਿਉਂ ਤਿਆਗੈ ਹਮਰੇ ਹੈ ਪ੍ਰਾਨਾ । ਮੈਂ ਉਪਦੇਸੋਂ ਧਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾਨਾ ॥੧੨੮॥
ਜਥੇਬੰਦ ਹਮ ਕਰਿ ਹੈਂ ਪੰਥਾ । ਦੇਵੈਂ ਤੁਮਰੇ ਕਰਮਨਿ ਸੰਥਾ ।
ਬੋਲੈ ਬਿਨ ਬਿਚਾਰ ਕਬ ਨਾਹੀ । ਧਰਮ ਹੇਤ ਚੁਪ ਕਬ ਨ ਕਰਾਹੀ।੧੨੯।

*ਵਿਚਾਰ ਦੀ ।

ਸਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਨ ਕਦੇ ਤਿਆਗੈ । ਕੈਦ ਕਰਹੁ ਜਿਮ ਚਾਹਹੁ ਲਾਗੈ।
ਸੁਣੀ ਬਾਤ ਤੁਮਰੀ ਮੈਂ ਭਾਈ। ਬਿਨ ਅਕਾਲ ਨਹਿ ਭੈ ਕਿਸ ਕਾਈ॥੧੩੦॥
ਲੋਕ ਮੱਤੇ ਕੇ ਤਬ ਚਲ ਆਏ। ਕਪਤਾਨ ਕੋ ਤਾੜਨ ਹਿਤ ਉਤਲਾਏ।
ਸੰਤ ਕਹਾ ਨਹਿ ਕਛੁ ਭੀ ਭਾਖੋ। ਇਨਕੋ ਪੇਖੋ ਕਿਆ ਅਭਿਲਾਖੋ॥੧੩੧॥
ਪੰਚ ਸਿਪਾਹੀ ਸੰਗ ਮਿਲਾਏ । ਭੈ ਕਪਤਾਨੇ ਰਿਆਸਤ ਆਏ।
ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਕੋ ਸਕਲ ਸੁਨਾਯੋ। ਸੰਤਾਂ ਨਿਰਭੈ ਉੱਤਰ ਗਾਯੋ ॥੧੩੨॥
ਲੋਕ ਮੋਹਿ ਕੋ ਮਾਰਨ ਚਾਹਾ । ਤਾਂ ਚਲ ਆਯੋ ਤੁਮਰੇ ਪਾਹਾ।
ਸੰਤਾਂ ਕਹੇ ਰੁਕੇ ਸਭ ਲੋਗਾ। ਨਹਿ ਮਾਰਤ ਮੋਕੋ ਬਿਨ ਰੋਗਾ ॥੧੩੩॥
ਸੁਨਿਓ ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਮਨ ਡਰਤਾ। ਊਪਰ ਰੋਹਬ ਆਪਣਾ ਧਰਤਾ।
ਹਮ ਸਭ ਪਿੰਡ ਉਡਾਤੇ ਗੋਰੀ। ਜੇ ਚਾਹਿਤ ਸੰਤ ਪਕੜੇ ਜੋਰੀ ॥੧੩੪॥
ਇਉਂ ਕਹਿ ਅਉਰ ਸਿਪਾਹੀ ਭੇਜਾ। ਜਾਵਹੁ ਚਲੇ ਨਹਿ ਰਹਿਣੇ ਕੇਜਾ।
ਮੈਂ ਖੁਦ ਆਪ ਪਕੜ ਲੈ ਜਾਊ। ਕਿਉਂ ਨਿਰਭੈ ਬੈਠੇ ਮਨ ਚਾਊ ॥੧੩੫॥
ਸੰਤ ਸੁਣੇ ਕਹਿ ਆਵੇ ਆਪੇ । ਪਕੜੋ ਡਰੈ ਨ ਤੋ ਸੰਤਾਪੇ।
ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕਈ ਵਾਰ ਕਰਾਯੋ। ਕਈ ਆਦਮੀ ਭੇਜ ਸੁਨਾਯੋ ॥੧੩੬॥
ਸੰਤ ਨਿਰਭੈ ਬਚਨ ਸੁਨਾਵੈ । ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਮਨ ਬਹੁ ਦੁਖ ਪਾਵੈ।
ਅੰਤ ਵਾਰੰਟ ਬੰਦ ਕਰ ਲੀਆ। ਰੱਦੀ ਟੋਕਰੀ ਧਰਿਬੋ ਕੀਆ ॥੧੩੭॥
ਹਾਰ ਬੈਰ ਕੋ ਤਿਆਗਾ ਆਪੇ। ਬਧਿਓ ਸੰਤ ਕੋ ਲਖ ਪ੍ਰਤਾਪੇ।
ਇਉਂ ਵੈਰੀ ਪਚਿ ਕੇ ਸਭ ਹਾਰੇ। ਸੰਤ ਰਿਦੇ ਸਿਮਰੈ ਕਰਤਾਰੇ ॥੧੩੮॥
ਆਪ ਵੈਰ ਨਹਿ ਕਾਹੂ ਕਰਹੀ । ਵੈਰੀ ਆਪ ਪਾਪ ਤੇ ਝਰਹੀ।
ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਮੱਤੇ ਕੀਆ। ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਰਚਿ ਸੰਗਤਿ ਦੀਆ॥੧੩੯॥
ਸੋਹਣਿ ਕੀਰਤ ਕਥਾ ਸੁਨਾਈ । ਸਿਮਰਨ ਲੋਕ ਲਗੇ ਸਮੁਦਾਈ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਰਸ ਮੇਂ ਰਾਤੇ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਰਸ ਮੇਂ ਅਧਿਕ ਸੁਹਾਤੇ ॥੧੪੦॥
ਰਾਮਗੜ ਜਗਰਾਵਾਂ ਪਾਸੀ । ਲਗਿਓ ਦੀਵਾਨ ਆਏ ਸੰਤ ਰਾਸੀ।
ਆਸਾਵਾਰ ਰਾਗੀਆਂ ਲਾਈ । ਕਥਾ ਸੰਤ ਤਬ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਨਾਈ ॥੧੪੧॥

ਮਹੀਨਾ ਵੈਸਾਖ ਸੁਖ ਦੇਵਣਹਾਰਾ। ਉਸ ਦਿਨ ਚਿੱਟੀ ਥੀ ਦਸਤਾਰਾ।
ਈਸ਼ਰ ਸਿੰਘ ਅਮਰੀਕਾ ਵਾਲਾ। ਬੋਲਿਓ ਬਚਨ ਕਠੋਰ ਕੁਢਾਲਾ।੧੪੨।
ਕਾਲੀ ਦਸਤਾਰ ਨ ਬੰਧਨ ਕੀਨੀ । ਹਮਦਰਦੀ ਨਹਿ ਪੰਥ ਕੀ ਚੀਨੀ।
ਕਥਾ ਕਰਨ ਨਹਿ ਇਨ ਕੋ ਦੇਹੋ । ਸਿੰਘਨ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਨਹਿ ਏਹੋ॥੧੪੩॥
ਸੰਤ ਖੜੇ ਦੀਵਾਨ ਮਝਾਰੀ । ਬੋਲੇ ਵਾਕ ਪੱਗ ਕੇ ਵਾਰੀ।
ਕਾਲੀ ਪੱਗ ਕੋ ਚਿਹਨ ਸਿਖੀ। ਕਿਮ ਮਾਨਿਓ ਨਹਿ ਸਮਝੀ ਸਿੱਖੀ।੧੪੪।
ਕੱਛ ਕੇਸ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਕਕਾਰਾ । ਏਹੁ ਸਿਖੀ ਕੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਉਦਾਰਾ।
ਨੀਲਾ ਕਾਲਾ ਚਿੱਟਾ ਪੀਲਾ। ਰੰਗੁ ਪ੍ਰਵਾਨ ਏਹੁ ਸਮਝ ਛਬੀਲਾ॥੧੪੫॥
ਹਰਾ ਲਾਲ ਨਹਿ ਬਸਤਰ ਰਾਗੋ। ਭਗਵਾ ਸੂਹਾ ਸਭੈ ਤਿਆਗੋ।
ਚਿੱਟਾ ਬਸਤਰ ਹੈ ਪ੍ਰਵਾਨਾ। ਨੀਲਾ ਉਤਾਰਿਓ ਗੁਰ ਭਗਵਾਨਾ ॥੧੪੬॥
ਚਿੱਟੇ ਪਹਿਰੇ ਗੁਰ ਦਸਮੇਸੰ। ਸ੍ਰੀ ਦਮਦਮੇਂ ਮਹਿ ਜਗਤੇਸੰ।
ਜਿਨ ਚਰਚਾ ਕਰਨੀ ਸੋ ਕਰਹੋ। ਗੁਰ ਦਸਮੇਂ ਕੋ ਵਾਕ ਉਚਰਹੋ ॥੧੪੭॥

ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦

ਨੀਲ ਬਸਤ੍ਰ ਲੇ ਕਪੜੇ ਫਾੜੇ ਤੁਰਕ ਪਠਾਣੀ ਅਮਲੁ ਗਇਆ।

– ਚੌਪਈ –

ਕੌਲ ਸੋਢੀ ਜਬ ਸੇਤ ਪੁਸ਼ਾਕਾ। ਅਰਪੀ ਗੁਰ ਕੋ ਇਹੁ ਤਬ ਵਾਕਾ।
ਨੀਲੇ ਅਗਨੀ ਸਾੜਨ ਕੀਏ। ਚਿੱਟੇ ਪਹਿਰ ਬਚਨ ਏਹੁ ਥੀਏ ॥੧੪੮॥
ਪੁਨਿ ਪਹਿਲੇ ਗੁਰ ਪੁਰ ਕਰਤਾਰਾ। ਭੇਖ ਉਦਾਸੀ ਸਗਲ ਉਤਾਰਾ।
ਪਹਿਰ ਸੰਸਾਰੀ ਕਪੜੇ ਸਾਰਾ। ਮੰਜੀ ਬੈਠ ਕੀਆ ਪਾਸਾਰਾ ॥੧੪੯॥
ਸੇਤੰ ਨੀਲਾ ਖੱਟਾ ਤੀਨੋ । ਰੰਗ ਪ੍ਰਵਾਨ ਖਾਲਸੇ ਕੀਨੋ।
ਪੰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਸਦਾ ਹੀ ਮੀਤਾ। ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਖਾਲਸੇ ਕੋ ਦੀਤਾ।੧੫੦।
ਕਾਲੀ ਬੰਧ ਜੋ ਡਾਇਰੀ ਦੇਈ । ਤਹਿ ਹਮਦਰਦੀ ਕੋਇ ਗਿਨੇਈ।
ਨਿਸ ਕਪਟ ਸੇਵਾ ਜਬ ਕਰੀਐ। ਤਾਂ ਹਮਦਰਦੀ ਪੰਥ ਵਿਚਰੀਐ॥੧੫੧॥
ਕਥਾ ਕਰਨ ਕੀ ਇੱਛਾ ਨਾਹੀ । ਮਹਾਂਪੁਰਖ ਕੋ ਹੁਕਮ ਮਨਾਹੀ।

ਮੇਰੀ ਆਪ ਨ ਇੱਛਾ ਗਾਊਂ। ਕਿਉਂ ਅਪਨਾ ਮੈਂ ਵਕਤ ਲਗਾਊਂ।੧੫੨।
ਸਿੰਘਨ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਹੈ ਕੌਨਾ । ਜਿਸ ਜਾਨੇ ਪਾਵੈ ਪਦ *ਲੈਨਾ।
ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਮਨ †ਮਸਕੀਨੀ। ਸਿੰਘਨ ਰੀਤ ਮੁਕਤ ਕੀ ਚੀਨੀ।੧੫੩।
ਸੰਗਤ ਸਾਰੀ ਹਾਥ ਸੋ ਜੋਰੇ । ਇਹੁ ਮੂਰਖ ਜਿਨ ਵਾਕ ਕਠੋਰੇ।
ਆਪ ਖਿਮਾ ਸੋ ਉੱਤਰ ਦੀਨੇ। ਧੰਨ ਗਰੀਬੀ ਮੋਹਿਤ ਕੀਨੇ ॥੧੫੪॥
ਕਰੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਮੂੜ ਕੀ ਸੰਗਤਿ। ਗਯੋ ਆਪਨੇ ਘਰ ਮਨ ਭੰਗਤਿ।
ਪੁੱਤਰ ਤਿਸਕਾ ਅਰਬ ਮਹਾਨਾ। ਰਖੈ ਅਧੀਨ ਝਿੜਕ ਬਿਧ ਨਾਨਾ।੧੫੫।
ਸੰਗੁਲ ਲਾਇ ਬੰਧੈ ਕਹਿ ਕਮਲਾ। ਕਬ ਜੂਤੇ ਮਾਰੈ ਦੁਖ ‡ਅਗਲਾ।
ਕਬ ਨਿਕਸੈ ਫਿਰ ਮਾਰ ਬੰਧਾਵੈ। ਖਾਰੇ ਪਿੰਡ ਨਿੰਦਕ ਫਲ ਪਾਵੈ ॥੧੫੬॥
ਸੰਤ ਆਪ ਮੋਗੇ ਚਲ ਆਏ । ਬਿੱਲ ਠੁਕਰਾਵਨ ਸਭਾ ਸਜਾਏ।
ਸੱਤ ਹਜ਼ਾਰ ਕੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਹੋਈ। ਨਹਿ ਮਨਜ਼ੂਰ ਬਿੱਲ ਕਹਿ ਲੋਈ॥੧੫੭॥
ਬਾਹਾਂ ਊਚੀ ਸਰਬ ਕਰਾਈ । ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਨ ਕਾਨੂੰਨ ਫਸਾਈ।
ਨਹਿ ਅਧੀਨ ਕਰਨੇ ਹੈ ਸਬਹੂੰ। ਸੁਤੰਤ੍ਰ ਇੰਤਜ਼ਾਮ ਕਰ ਅਬਹੂੰ ॥੧੫੮।
ਕੜਾਹੇ ਸੁਰਮਈ ਰੰਗ ਉਬਾਰੇ । ਸੰਤਾਂ ਕਹਿ ਰੰਗੇ ਦਸਤਾਰੇ।
ਮਾਈਆਂ ਬਸਤਰ ਉਪਰ ਰੰਗੇ। ਕਾਲੀ ਪੱਗ ਸਿੰਘ ਫਬ ਚੰਗੇ ॥੧੫੯॥
ਐਸੇਂ ਕੋਇ ਦੀਵਾਨ ਨ ਰਹਿਓ । ਮਾਈ ਭਾਈ ਰੰਗੇ ਲਹਿਓ
ਆਪ ਸੰਤਾਂ ਦਸਤਾਰ ਸੋ ਨੀਲੀ। ਬਾਂਧੀ ਚਮਕਤ ਸੁੰਦਰ ਮੀਲੀ॥੧੬੦॥
ਜੈਕਾਰੇ ਗਾਜਤਿ ਬਹੁ ਭਾਂਤੀ । ਕਥਾ ਸੁਨਾਈ ਅਧਿਕ ਸੁਹਾਤੀ।
ਲੰਗਰ ਅਤੁਟ ਚਲਾਇ ਦੀਵਾਨਾ। ਬਿੱਲ ਠੁਕਰਾਯੋ ਮੂਲ ਨ ਮਾਨਾ॥੧੬੧॥
ਭਿੰਡਰਾਂ ਕੋ ਸੰਤ ਭਏ ਤਿਆਰਾ । ਜੱਥਾ ਵਿਦਿਆ ਸੰਗ ਉਚਾਰਾ।
ਲੁਧਿਆਣੇ ਕੇ ਜਥੇਦਾਰਾ । ਕਮੇਟੀ ਮਿਲ ਆਈ ਤਿਸ ਵਾਰਾ ॥੧੬੨॥
ਬਿਨਤੀ ਕਰੀ ਸੁਣ ਗੁਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ। ਦਿਵਾਨ ਲਾਗਨ ਦੇਤ ਨ ਭਾਰੇ
ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਬਹੁ ਸਿੰਘਨ ਕਰਹੀ। ਲੁਧਿਆਣੇ ਪੁਲਸ ਬਹੁ ਫਿਰਹੀ।੧੬੩

*ਸੁੰਦਰ। †ਗ੍ਰੀਬੀ। ‡ਬਹੁਤਾ।

ਪਿੰਡੀਂ ਜੋਰ ਘਾਲਿਆ ਭਾਰਾ । ਕਠੇ ਹੋਣ ਨ ਸਿੰਘ ਜੁਝਾਰਾ।
ਕੋਈ ਆਪ ਉਪਾਇ ਬਨਾਵੋ। ਜਿਮ ਠੁਕਰਾਵੈਂ ਬਿੱਲ ਬਤਾਵੋ ॥੧੬੪॥
ਸੰਤਾਂ ਕਹਾ ਜਿਲੇ ਵਿਚ ਕਰੀਏ। ਫਿਰ ਪਿੰਡਾਂ ਮੇਂ ਉਦਮ ਧਰੀਏ।
ਰਚਿਆ ਦੀਵਾਨ *ਲੁਦਿਪੁਰ ਆਈ। ਕਮੇਟੀ ਮਿਲੀ ਸੰਗ ਸਮੁਦਾਈ।੧੬੫।
ਲੰਗਰ ਰਸਦ ਬੰਦ ਕਰ ਮੌਨੀ । ਖੁਸ਼ ਹੋਏ ਫਿਰ ਬਾਂਧੀ ਛੌਨੀ।
ਸੰਤ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਕੀਰਤ ਕੀਆ। ਪ੍ਰਚਾਰ ਇਸ ਬਿਧ ਕੋ ਤਬ ਥੀਆ।੧੬੬।
ਸਰਗੁਣ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਹੈ ਜੋਈ। ਧਰਮ ਆਗੇ ਪ੍ਰਗਟਯੋ ਮੁਖ ਸੋਈ।
ਕੰਡ ਤੇ ਅਧਰਮ ਜਨਮ ਕੋ ਲੀਆ। ਉਠੇ ਜੰਗ ਲਾਗੇ ਚਿੱਤ ਦੀਆ ॥੧੬੭॥
ਕਬ ਅਧਰਮ ਅਪਨਾ ਦੇ ਜੋਰਾ । ਪੁੰਨੀ ਲੋਕ ਦਬਾਵੈ ਘੋਰਾ।
ਪਰ ਧਰਮ ਕੀ ਜੀਤ ਹੈ ਅੰਤਾ । ਪਾਪ ਹਾਰ ਹੋਵੈ ਇਹੁ ਮੰਤਾ ॥੧੬੮॥
ਧਰਮੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਜੋ ਬਾਲ ਇਯਾਣਾ। ਹਰਨਾਖਸ਼ ਪਾਪੀ ਜਰਵਾਣਾ।
ਅੰਤ ਨਰ ਸਿੰਘ ਮਾਰ ਮੁਕਾਯੋ। ਰਾਜ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਨੇ ਪਾਯੋ॥੧੬੯॥
ਧ੍ਰੂ ਕੀ ਜੀਤ ਧਰਮ ਤੇ ਹੋਈ । ਅੱਚਲ ਪਦ ਪਾਯੋ ਦਿਖਲੋਈ।
ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਧਰਮੀ ਪਿਤ ਆਗਿਆ। ਰਾਵਣ ਪਾਪੀ ਸੀਤਾ ਠਾਗਿਆ।੧੭੦।
ਜੀਤ ਰਾਮ ਕੀ ਹੋਈ ਐਸੀ । ਬਾਂਦਰਾਂ ਤੇ ਸਾੜੀ ਲੰਕ ਹੈਸੀ।
ਰਾਖਸ਼ ਮਾਰੇ ਨਰ ਤਨੁ ਸਾਰੇ। ਰਾਵਣ ਹਾਰਿਓ ਪਾਪ ਕਰਾਰੇ ॥੧੭੧॥
ਦੁਆਪੁਰ ਕੰਸ ਰਾਜਾ ਬਡ ਪਾਤੀ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀਤ ਹੋਈ ਮਨ ਸ਼ਾਂਤੀ।
ਦੁਰਜੋਧਨ ਮਰਿਓ ਜਨਿ ਸੰਤਾਪੀ। ਜੀਤ ਪਾਂਡਵਾਂ ਪਾਈ †ਜਾਪੀ॥੧੭੨॥
ਕਲਜੁਗ ਬੀਚ ਨੌਰੰਗਾ ਭਯੋ । ਹਿੰਦ ਦੁਖਾਇ ਜ਼ੁਲਮ ਬਡ ਕਯੋ।
ਦਸਮੇਸ਼ ਗੁਰੂ ਬਚ ਜ਼ਫਰ ਨਾਮਾ। ਮਾਰਿਓ ਜਾਨਤ ਜਗ ਤਮਾਮਾ॥੧੭੩॥
ਧਰਮ ਜੀਤ ਹੋਈ ਜੁਗ ਚਾਰੀ । ਹੁਣ ਭੀ ਖਾਲਸਾ ਜੀਤੈ ਭਾਰੀ।
ਡਿਪਟੀ ਪੁਲਸ ਸੁਣੈ ਮਨ ਜਾਨੈ। ਸਾਚ ਬੋਲ ਕੇ ਸਭੈ ਬਖਾਨੈ ॥੧੭੪॥
ਸੰਤਾਂ ਕਿਹਾ ਹੇ ਡਾਇਰੀ ਵਾਲੇ। ਲਿਖੋ ਜੁ ਬੋਲਿਓ ਮੈਂ ਜਿਸ ਢਾਲੇ।

*ਲੁਧਿਆਣੇ। †ਜਾਣੀ ਦੀ ਹੈ।

ਡਾਇਰੀ ਬਾਜ ਢਿਲੇ ਬਹੁ ਭਏ। ਲਿਖਹਿ ਕਿਆ ਜੋ ਸਚ ਸੁਨਏ ॥੧੭੫॥
ਫਿਰ ਸੰਤਾਂ ਕਿਹਾ ਸਭ ਹੀ ਸੁਨੀਏ। ਜੇ ਮੈਂ ਸਚ ਆਖਿਆ ਮਨ ਗੁਨੀਏ।
ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਸੁਤੰਤ੍ਰ ਲੈਨੇ। ਕਾਨੂੰਨ ਫਾਂਸ ਮੇਂ ਨਾਹੀ ਦੇਨੇ ॥੧੭੬॥
ਜੇ ਮੈਂ ਧਰਮ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਨਾਈ। ਸਭ ਬਾਹਾਂ ਤਬ ਲੇਹੁ ਉਠਾਈ।
ਬਿੱਲ ਨਹੀਂ ਮਨਜ਼ੂਰ ਉਚਾਰੋ। ਡਿਪਟੀ ਵਕੀਲ ਭੀ ਭੁਜਾਂ ਉਸਾਰੋ॥੧੭੭॥
ਸੁਣ ਸੰਗਤ ਨੇ ਭੁਜਾ ਉਠਾਈ। ਡਿਪਟੀ ਪੁਲਸ ਸਚ ਮਨ ਭਾਈ।
ਸਭ ਨੇ ਬਾਂਹ ਉਤਾਂਹ ਪਸਾਰੀ। ਨਹਿ ਮਨਜ਼ੂਰ ਬਿੱਲ ਕਹਿ ਸਾਰੀ॥੧੭੮॥
ਜੈਕਾਰੇ ਬੋਲਤ ਊਚ ਸੁਨਾਈ। ਬਿੱਲ ਠੁਕਰਾਯੋ ਸਭਾ ਲਗਾਈ।
ਸੰਤ ਸੁਨਾਯੋ ਉਲਟ ਜੇ ਕੋਈ। ਊਚੀ ਬਾਂਹ ਦਿਖਾਵੇ ਸੋਈ ॥੧੭੯॥
ਕੋਈ ਨ ਉਲਟ ਉਠਾਈ ਬਾਂਹਾ। ਸਰਬ ਸੰਮਤੀ ਬਿੱਲ ਠੁਕਰਾਹਾ।
ਸੰਤ ਹਟੇ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਈ। ਮਗਰੋਂ ਹੋਸ਼ ਪੁਲਸ ਕੋ ਆਈ ॥੧੮੦॥
ਹਮ ਕਿਆ ਮਗਰ ਖਾਲਸੇ ਲਾਗੇ। ਕਾਨੂੰਨ ਮਿਟਾਵਨ ਏਹੁ ਤਾਂ ਜਾਗੇ।
ਜ਼ਿਲੇ ਵਿਚ ਇਉਂ ਤੋੜ ਕਾਨੂੰਨਾ। ਪਿੰਡੀ ਲਾਗਨ ਦੀਵਾਨ ਚੌਗੂਨਾ॥੧੮੧॥
ਖੁੱਲ ਕਰੀ ਇਉਂ ਤੋੜੀ ਰੋਕਾ। ਸੰਤ ਜੋ ਬੋਲਹਿ ਮਾਨਹਿ ਲੋਕਾ।
ਰਸਨਾ ਮੇਂ ਪ੍ਰਭ ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਸੇ। ਰਿਦੇ ਗਰੀਬੀ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੇ॥੧੮੨॥
ਫੀਰੋਜ਼ਪੁਰ ਮੇਂ ਆਏ ਸੰਤਾ। ਧਰਮ ਬਿਥਾਰਨੁ ਜਾਹਿ ਮਤੰਤਾ।
ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਬਹੁਤਾ ਪ੍ਰਚਾਰਾ। ਕੀਰਤਨ ਸੋਹਿਲਾ ਸਾਖੀ ਉਚਾਰਾ॥੧੮੩॥
ਕੀਰਤਨ ਸੋਹਿਲਾ ਸਿੱਖ ਨੇ ਪੜ੍ਹਿਆ। ਕੋਟ ਬਣਾਇ ਚੋਰ ਕੋ ਫੜਿਆ।
ਇਉਂ ਜਥੇਬੰਦ ਸੋਹਿਲਾ ਪੜਹੀ। ਚੋਰ ਮੁਲਕ ਕੇ ਅੰਦਰ ਫੜਹੀ॥੧੮੪॥
ਹੋਇ ਖਾਲਸਾ ਇਕੱਤ੍ਰ ਸਰਬਾ। ਇਕ ਜ਼ਬਾਨ ਬੋਲੇ ਤਜ ਲਰਬਾ।
ਬਿੱਲ ਨਹੀਂ ਹਮ ਤੁਮਰਾ ਲੈਨਾ। ਗਿਲਜੇ ਮਸੀਤਾਂ ਸ਼ਿਵਾਲੇ ਹੈਨਾ।੧੮੫।
ਜਥੇਬੰਦੀ ਜੇ ਪੂਰਨ ਰਾਖੋ। ਸਭ ਮਾਨਹਿਗੇ ਜੋ ਅਭਿਲਾਖੋ।
ਇਉਂ ਕਹਿ ਸਭ ਤੇ ਬਿੱਲ ਛੁਡਾਯੋ। ਇਕ ਜਬਾਨ ਸਭ ਲੋਕ ਬੁਲਾਯੋ।੧੮੬।
ਮਤੇ ਪਾਸ ਕਰ ਐਜੀਟੇਸ਼ਨ। ਕਰਾਈ ਸਰਬ ਇਲਾਕੇ ਤਤ ਛਿਨ।

ਬਿੱਲ ਵਾਪਸ ਮੌਨੀਆਂ ਨੇ ਲੀਆ। ਜਿੱਤ ਮੋਰਚਾ ਸਿੰਘਾਂ ਸੁਖ ਥੀਆ॥੧੮੭॥
ਸੰਤ ਸੁ ਸੇਵਾ ਪੰਥ ਕੀ ਕਰਹੀ। ਵਿਦਿਆ ਦਾਨ ਨਾਲ ਦੇ ਵਰਹੀ।
ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੋ ਸਾਥ ਗਿਆਨੀ। ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਨੀ ॥੧੮੮॥
ਮਨ ਕੋ ਜੀਤ ਸ਼ਬਦ ਅਭਿਆਸਾ। ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕੋ ਦੇਤਿ ਬਿਨਾਸਾ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਂ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਵੈਂ। ਜੀਵ ਈਸ ਕੇ ਭੇਦ ਮਿਟਾਵੈਂ ॥੧੮੯॥
ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ਲਿਵ ਰਿਦ ਮੇਂ ਵਾਸੇ। ਬੁਰਕਾ ਸ਼ੇਰ ਸਰੀਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੇ।
ਮਨ ਮੇਂ ਸ਼ਾਂਤ ਤਨ ਮੇਂ ਰਸ ਬੀਰਾ। ਮਿਠੀ ਬਾਣੀ ਬੋਲ ਗੰਭੀਰਾ ॥੧੯੦॥
ਐਸੇ ਲੱਛਨ ਜਿਨ ਮੇਂ ਮੀਤਾ। ਰਿਦਾ ਅਗਾਧ ਬਿਅੰਤ ਸੁਨੀਤਾ।
ਗਤਿ ਅਪਨੀ ਕੋ ਆਪੇ ਜਾਨੈ। ਕੋਟ ਕਥਨ ਕਰ ਨਹੀਂ ਪਛਾਨੈ ॥੧੯੧॥
ਭਿੰਡਰੀਂ ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਮਝਾਰਾ। ਆਨ ਥਿਰੇ ਸਭ ਜੱਥੇ ਸੰਗਾਰਾ।
ਬਹੁਤ ਦਿਵਸ ਰਹਿ ਸੰਥਾ ਹੋਤੀ। ਸ਼ੀਘਰ ਕਰਤ ਮਨ ਸ਼ਾਂਤ ਉਦੋਤੀ॥੧੯੨॥
ਕਥਾ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਣ ਤੇ ਆਈ। ਦੋਵੇਂ ਵਕਤ ਕਰੈ ਹਿਤ ਲਾਈ।
ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਅਰੰਭ ਸੋ ਕੀਆ। ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਭੋਗ ਪਾਇ ਸੋ ਦੀਆ॥੧੯੩॥
ਆਸਾਵਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਲਾਈ। ਅਰਥ ਕਥਾ ਸੰਪੂਰਨ ਗਾਈ।
ਭੋਗ ਪਯੋ ਅਰਦਾਸ ਉਚਾਰੀ। ਸੰਕ੍ਰਾਂਤਿ ਹਾੜ ਦਿਨ ਬੁਧ ਹੈ ਵਾਰੀ॥੧੯੪॥
ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਵਰਤਾਇ ਲੰਗਰ ਵਰਤਾਏ। ਖੀਰ ਪੂੜੇ ਵਰਤੇ ਸਮੁਦਾਏ।
ਭਾਜੀਆਂ ਅਨਿਕ ਪੂਰੀਆਂ ਦੇਈ। ਸੰਗਤਿ ਤ੍ਰਿਪਤ ਕਰੀ ਸੁਖ ਲੇਈ॥੧੯੫॥
ਬਸਤਰ ਦੀਏ ਜਿਸ ਕੋ ਚਾਹਾ। ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਭਯੋ ਉਤਸ਼ਾਹਾ।
ਜੈ ਜੈ ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਕੀ ਕਰਹੀ। ਵਾਰ ਵਾਰ ਕੀਰਤਨ ਮੁਖ ਰਰਹੀ॥੧੯੬॥
ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਕਥਾ ਸੰਪੂਰਨ ਕੀਨੀ। ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਕੀ ਦਾਤ ਸੋ ਦੀਨੀ।
ਪੜਨੇ ਵਾਲੇ ਭਏ ਗਿਆਨੀ। ਕੋ ਵਿਰਾਗੁ ਧਰਿ ਲਾਇ ਧਿਆਨੀ।੧੯੭।
ਸਿਮਰਨ ਮੇਂ ਬਹੁਤੇ ਲਪਟਾਏ। ਬਚਨ ਗੁਰੂਬਾਣੀ ਮਨ ਭਾਏ।
ਪਰਉਪਕਾਰ ਕਿਸ ਸੇਵ ਪਿਆਰੀ। ਸਿੱਖੀ ਰਹਿਣੀ ਗੁਰ ਹਿਤਕਾਰੀ ॥੧੯੮॥
ਅਨਿਕ ਜੁਗਤਿ ਕੇ ਭਏ ਪਿਆਰੇ। ਵਿਦਿਆ ਪੜ੍ਹ ਪਾਯੋ ਸੁਖ ਭਾਰੇ।

ਭਗਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਗਿਆਨ ਮੇਂ ਬਾਸੇ । ਕੋ ਵਖਯਾਨੀ ਪਾਠੀ ਰਾਸੇ ॥੧੯੯॥
ਏਹੁ ਉਪਕਾਰ ਕਰੇ ਗੁਣ ਖਾਨੀ । ਮੁਕਤੇ ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਗਿਆਨੀ ।
ਜੀਅ ਦਾਨ ਗੁਰ ਭਗਤ ਅਪਾਰਾ। ਧਾਰੀ ਸਿੱਖੀ ਤਨ ਮਨ ਵਾਰਾ ॥੨੦੦॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰੰਥੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਕਤਸਰ ਮੋਰਚਾ, ਫਰੀਦ ਕੋਟ ਪ੍ਰਚਾਰ, ਬਿੱਲ ਠੁਕਰਾਵਨ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨੰ ਨਾਮ ਤੇਤੀਵਾਂ ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥੩੩॥

ਸ੍ਰੀ ਮੁਕਤਸਰ ਜੀ ਕਾਰ ਸੇਵਾ, ਜੈਤੋ ਸ਼ਹੀਦੀ ਜਥੇ ਜਾਵਨ, ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੇਵਾ

ਦੋਹਿਰਾ–ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਖਾਲਸਾ, ਨਾਮਿ ਭਿਆਸੀ ਸੰਤ।
ਬੰਦਨ ਬਾਰੰਬਾਰ ਮਮ, ਜਿਨ ਪਾਯੋ ਭਗਵੰਤ ॥੧॥

– ਚੌਪਈ –

ਸੰਤ ਨਾਮ ਰਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆ । ਜਾਗੇ ਭਾਗ ਜਾਚਿ ਤਿਨ ਲੀਆ ।
ਮਿਲ ਚੰਦਨ ਤਰੁ ਚੰਦਨ ਹੋਏ । ਸੰਤਾਂ ਸੰਗ ਅਕਾਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੋਏ ॥੨॥
ਪਾਰਸ ਸੰਤ ਕੰਚਨ ਸਤਿਸੰਗੀ । ਗੰਗਾ ਭਗਤ ਅਭੇਦ ਬ੍ਰਿਤ ਚੰਗੀ ।
ਬੁਧ ਬਿਬੇਕ ਪਾਇ ਕਲਿਆਨਾ । ਸੰਤ ਸੰਗ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਛਾਨਾ ॥੩॥
ਮਹਾ ਅਸੁੱਧ ਮੂੜ ਅਭਿਮਾਨੀ । ਭਏ ਪੁਨੀਤ ਪਾਇ ਗੁਨ ਖਾਨੀ ।
ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਪਾਯੋ ਸਤਿਸੰਗਾ । ਨਾਮੁ ਅਭਿਆਸ ਤੇ ਮਨੁ ਤਨੁ ਰੰਗਾ ॥੪॥

ਦੋਹਿਰਾ–ਪਿੰਡ ਅਖਾੜੇ ਕੋ ਹੁਤੋ, ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਹੈ ਨਾਮ।
ਪਿਤ ਆਗਯਾ ਕੋ ਪਾਇਕੇ, ਆਯੋ ਸੰਤਾਂ *ਸਾਮ ॥੫॥
ਬੰਦਨ ਕਰ ਬਿਨਤੀ ਕਰੀ, ਸੁਣਹੋ ਸੰਤ ਦਿਆਲ।
ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਯਾ ਕੋ ਦਾਨ ਦਿਹੁ, ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥੬॥

*ਸ਼ਰਨ ।

ਦੋਹਿਰਾ–ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰੂਪ ਮੇਂ, ਬ੍ਰਿਤੀ ਦੇਹੁ ਟਿਕਾਇ।
ਸੇਵਾ ਅਪਨੀ ਮੋਹਿ ਤੇ, ਲੇਵਹੁ ਆਪ ਕਰਾਇ ॥੭॥
ਸੰਤ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਤਬ, ਸੇਵਾ ਅਪਨੀ ਲਾਇ।
ਬਾਣੀ ਸੁਣੈ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ, ਰਾਖੈ ਨਿਕਟ ਬਿਠਾਇ ॥੮॥
ਸਾਡੇ ਸੰਗ ਹਮੇਸ਼ ਰਹੁ, ਨਹਿ ਭੂਲੈ ਕਰਤਾਰ।
ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਯਾ ਦੀਨੀ ਤੁਝੈ, ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਮੁ ਸੁਖ ਸਾਰ ॥੯॥
ਸਰੂਪ ਪਾਯਾ ਪਿਆਰਿਆ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਨ ਦੇਇ।
ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰੇ, ਰਿਦੇ ਗਰੀਬੀ ਲੇਇ ॥੧੦॥
ਅਚਿੰਤ ਹੋਇ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਕੋ, ਜਾਪਹੁ ਆਠੋ *ਜਾਮ।
ਮਹਾਂ ਮੰਤ੍ਰ ਅਭਿਆਸ ਬਹੁ, ਪੂਰਨ ਹੋਵੈ ਕਾਮ ॥੧੧॥
ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਮਿਲ ਗਯੋ, ਅਪਨੀ ਮਮਤਾ ਖੋਇ।
ਹਉਮੈ ਨਾਸੀ ਨਾਮ ਤੇ, ਮਨ †ਮਸਕੀਨੀ ਹੋਇ ॥੧੨॥
ਸਰਬ ਬਿਕਾਰ ਤਿਆਗ ਕੇ, ਰਹੁ ਤੂੰ ਹਮਰੇ ਪਾਸ।
ਮਰਣਾ ਕਰ ਪ੍ਰਵਾਨ ਤੂੰ, ਸਭ ਕਾ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ ॥੧੩॥

– ਚੌਪਈ –

ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਸੁਖਦਾਇਕ ਬੈਨਾ । ਉਜੜੇ ਮਨ ਕੋ ਕਰਤੇ ਚੈਨਾ।
ਗੁਰਬਚਨੰ ਸਿੰਘ ਦੋਸ਼ ਸੁਣਾਏ। ਗ੍ਰਸਿਓ ਮਨ ਸੰਤਾਂ ਸਰਣਾਏ ॥੧੪॥

ਕਬਿੱਤ ॥ ਕਾਮ ਭਰੀ ਕ੍ਰੋਧ ਭਰੀ ਲੋਭ ਭਰੀ ਮੋਹ ਭਰੀ, ਈਰਖਾ ਦ੍ਵੈਸ਼ ਭਰੀ ਦੇਹੀ ਮਮ ਸੰਤ ਜੀ। ਰਾਗ ਭਰੀ ਭੋਗ ਭਰੀ ਸੋਗ ਭਰੀ ਰੋਗ ਭਰੀ, ਹਉਮੈ ਦਰੋਗੁ ਭਰੀ ਪਾਪੀ ਬਡ ਜੰਤ ਜੀ । ਨਿੰਦਾ ਭਰੀ ਚਿੰਦਾ ਭਰੀ ਧੰਦਾ ਭਰੀ ਗੰਦਾ ਭਰੀ, ਨਾਰੀ ਲਪਟੰਦਾ ਭਰੀ ਆਦਿ ਹੂੰ ਨ ਅੰਤ ਜੀ। ਨੀਚ ਬਿਵਹਾਰ ਭਰੀ ਖੋਟ ਬੁਰਿਆਰ ਭਰੀ, ਬ੍ਰਿਤੀ ਮੰਦ ਕਾਰ ਭਰੀ ਤਾਰੋ ਭਗਵੰਤ ਜੀ ॥੧੫॥

*ਪਹਿਰ । †ਗ੍ਰੀਬੀ ।

– ਸਵੈਯਾ –

ਪਾਪ ਬਿਸਾਲ ਕਰੇ ਬਹੁਤੇ ਦਿਨ, ਸਿਮਰਨ ਕੀਨ ਨ ਏਕੁ ਘਰੀ।
ਪਰ ਨਾਰੀ ਪਰ ਧਨ ਤਨ ਲੰਪਟ, ਕੀਰਤਨ ਕੀ ਨਹਿ ਸਮਝ ਪਰੀ।
ਚੋਰ ਤੇ ਯਾਰ ਜੂਆਰ ਮੈਂ ਮੂਰਖ, ਕ੍ਰਿਤਘਨ ਪਾਥਰ ਧੀਰ ਹਰੀ।
ਕਰਨੀ ਕਉਣ ਕਰੋਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧ, ਹੋਵਤ ਨਹਿ ਕਿਛੂ ਓਟ ਧਰੀ ॥੧੬॥
ਦੋਹਿਰਾ–ਹੋਵਤ ਕਛੂ ਨ ਮੋਹਿ ਤੇ, ਸ਼ਰਣ ਪਯੋ ਮੈਂ ਆਇ।
ਰਾਖੋ ਅਵਗੁਣ ਬਖਸ਼ ਕੇ, ਜਿਮ ਬਖਸ਼ੇ ਮਮ ਜਾਇ ॥੧੭॥

– ਚੌਪਈ –

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਪਿਖ ਤਾਂਕੋ । ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ ਦੋਸ਼ ਸਭ ਥਾਂਕੇ।
ਅਨਹੋਏ ਆਪ ਕਲਪ ਮਸਕੀਨੀ। ਰਿਦੇ ਪ੍ਰੀਤ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਚੀਨੀ ॥੧੮॥
ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਨਿਜ ਕੰਠ ਲਗਾਯੋ । ਸਮਾਂ ਤਾਰਨ ਕਾ ਤੇਰਾ ਆਯੋ।
ਨਿਸ ਦਿਨ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੇਮ ਮਨ ਕਰਹੀ। ਸੇਵਾ ਅਪਨੀ ਨਾਮ ਉਚਰਹੀ ॥੧੯॥
ਹਾੜ ਸੰਕ੍ਰਾਂਤਿ ਬੁਧਵਾਰ ਮਿਲਾਯਾ । ਲੀਆ ਬੁਲਾਇ ਮਨ ਸੰਤ ਜਗਾਯਾ।
ਵਿਦਯਾ ਦੇਵਹਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਲਿਵ ਲਾਵੈ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਖਦਾਈ॥੨੦॥
ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸਤਿਗੁਰ ਨਗਰੀ। ਸੇਵਾ ਕਾਰ ਹੋਣ ਤਬ ਸਗਰੀ।
ਚਾਰ ਹਾੜ ਤਾਰੀਖ ਰਖਾਈ। ਪਹੁੰਚੇ ਸੰਤ ਸੇਵ ਹਿਤ ਭਾਈ ॥੨੧॥
ਪਿਪਲੀ ਸਾਹਿਬ ਰਾਤੀ ਬਿਸਰਾਮੇ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਕਰ ਇਸ਼ਨਾਨੇ।
ਆਸਾਵਾਰ ਭੋਗ ਕੋ ਪਾਈ। ਜਲੂਸ ਸ਼ੁਰੂ ਭਇਓ ਮਿਲ ਇਕ ਥਾਈ॥੨੨॥
ਸਾਰੇ ਜ਼ਿਲੇ ਰਿਆਸਤ ਭਿੰਨਾ । ਜੱਥੇ ਚਲਤ ਕਰ ਮਨ ਪ੍ਰਸੰਨਾ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਹਰਿਮੰਦਰ ਆਏ। ਪਹਿਲਾ ਜੱਥਾ ਸੰਤ ਮਿਲਾਏ ॥੨੩॥
ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ। ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਅਰਦਾਸ ਬਖਾਨੀ।
ਸੋਇਨੇ ਕੀ ਕਹੀਆਂ ਕਰਿ ਮਾਹੀ। ਚਾਂਦੀ ਕੇ ਬਾਟੇ ਪੰਜ ਆਹੀ ॥੨੪॥
ਹਰਿ ਕੀ ਪੌੜੀ ਤਲੇ ਸੋ ਮਿਲਕੇ। ਟੱਕ ਲਾਇਓ ਕਢ ਕਾਰ ਸੋ ਭਲਕੇ।
ਸੰਗਤਿ ਹੁੰਮ ਹੁੰਮਾਇ ਸੋ ਪਰਹੀ । ਕਾਰ ਸੀਸ ਬਾਟੇ ਲੈ ਚਰਹੀ ॥੨੫॥

ਸੰਤ ਸਾਤ ਦਿਨ ਕਾਰ ਕਢਾਈ । ਬਾਲਟੀਆਂ ਕੀ ਕਤਾਰ ਬੰਧਾਈ।
ਰਾਜਾ ਪਟਿਆਲਾ ਭੂਪਿੰਦ੍ਰ ਹਰੀ। ਤਨਖਾਹ ਲਵਾਇ ਤਖਤ ਤਿਸ ਘਰੀ॥੨੬॥
ਕਾਰ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵਾ । ਬਸਤਰ ਕਾਰ ਤੇ ਸਰਬ ਭਿਗੋਵਾ।
ਘੰਟਾ ਘਰ ਤੇ ਕਾਲਜ ਵਲਦੀ। ਪਿਪਲੀ ਤੇ ਜਥੇਬੰਦ ਚਲਦੀ ॥੨੭॥
ਇਤਨੀ ਸੰਗਤ ਜਥੇ ਬੰਦਾ । ਖੁਲ੍ਹੇ ਲੋਕਨ ਪਾਰ ਨ ਪੰਦਾ।
ਨੌ ਲਖ ਟਿਕਟ ਰਾਹ ਥੇ ਆਏ। ਪੈਦਲ ਗਿਨਤੀ ਕਹੀ ਨ ਜਾਏ ॥੨੮॥
ਥਾਂ ਥਾਂ ਲੰਗਰ ਸਭ ਕੋ ਮਿਲਹੀ । ਸਰਦਾਈ ਦੂਧ ਚਾਹ ਸਭ ਥਲਹੀ।
ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਖਾਲਸੇ ਹੋਈ। ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਨਿਵੇਂ ਦੋਈ ॥੨੯॥
ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ ਟੋਪੀ ਲਾਹਿ ਸਲਾਮੈ । ਪ੍ਰੇਮ ਖਾਲਸਾ ਬਹੁਤ ਤਮਾਮੈ।
ਸੰਨਿਆਸੀ ਬੈਰਾਗੀ ਮਿਲ ਬ੍ਰਿੰਦਾ। ਮਾਨਹਿ ਸਿੰਘਨ ਰਾਜ ਨਰਿੰਦਾ॥੩੦॥
ਉਦਾਸੀ ਭੇ ਕਰ ਮਿਲੇ ਬਥੇਰੇ । ਆਪ ਲਿਖਾਵੈਂ ਅਪਨੇ ਡੇਰੇ।
ਅਫਣ ਸ਼ਾਹੀਏ ਰਾਧਾ ਸੁਆਮੀ। ਸਉਣ ਸਿੰਘ, ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਸਾਮੀ॥੩੧॥
ਨਿਰਮਲ ਪੰਥ ਖਾਲਸਾ ਮੇਲਾ । ਨਾਮ ਧਾਰੀਏ ਮਿਲੇ ਸੁਹੇਲਾ।
ਕਾਰ ਸੇਵਾ ਸਭ ਮਿਲਕੇ ਕੀਨੀ। ਨਿਹੰਗ ਸਿੰਘ ਭੀ ਆਏ ਚੀਨੀ ॥੩੨॥
ਅਕਾਲੀ, ਪੰਚਖੰਡ ਸਭ ਮਾਝਾ । ਮਾਲਵਾ ਪੋਠੋਹਾਰ ਦੁਆਬਾ।
ਸਰਬ ਦੇਸ ਤੇ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੀ। ਕਾਰ ਸੇਵਾ ਕੀਨੀ ਬਿਧ ਭਲੀ ॥੩੩॥
ਛੇਤੀ ਸੰਗਤਿ ਕਾਰ ਕਢਾਈ । ਥੋੜੇ ਦਿਨਾਂ ਮੇਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਈ।
ਬਰਖਾ ਭਈ ਸਮਾਪਤ ਦਿਨ ਮੇਂ। ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਯੋ ਛਿਨ ਮੇਂ।੩੪।
ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਸੋਈ । ਜੈ ਜੈ ਧੁਨ ਸਭ ਜਗ ਮੇਂ ਹੋਈ।
ਡਰੇ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ ਸਿੰਘਨ ਪਿਖ ਏਕਾ। ਸਾਂਭ ਵਲੈਤ ਨ ਲੈਹਿ ਖਿਨੇਕਾ॥੩੫॥
ਸਿੰਘ ਹੋਰ ਪਰਚੇ ਮੇਂ ਪਰ ਹੈ । ਸਾਥੋਂ ਦੂਰ ਰਹੈ ਜਿਮ *ਵਰ ਹੈ।
ਐਸੀ ਸੋਚ ਕਰੀ ਸ਼ੈਤਾਨੀ। ਨਾਭਾ ਰਿਪੁਦਮਨ ਸਿੰਘ ਰਾਜਧਾਨੀ ॥੩੬॥
ਅਪਨੇ ਆਪ ਸੰਗ ਕਰੀ ਸਲਾਹਾ । ਰਾਜਾ ਪਕੜ ਕੇ ਕੈਦ ਕਰਾਹਾ।

---

*ਇਹ ਗਲ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ।

ਸਿੰਘ ਜੋਸ਼ ਮੇਂ ਬਹੁਤੇ ਆਇ । ਜੈਤੋ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਰਖਵਾਏ ॥੩੭॥
ਪਾਠੀ ਪਕੜ ਪਾਠ ਹਟਵਾਯੋ । ਇਉਂ ਮੌਨੀਆਂ ਸ਼ੋਰ ਉਠਾਯੋ ।
ਸਿੰਘਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤੇ ਤਬਹੀ । ਪੱਚੀ ਸਿੰਘ ਭੇਜਤੇ ਝਬ ਹੀ ॥੩੮॥
ਕਰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ਾਂ ਲੀਏ । ਪੱਚੀ ਹੋਰ ਭੇਜ ਤਬ ਦੀਏ ।
ਮੋਰਚਾ ਜੈਤੋ ਇਸ ਬਿਧ ਲਾਗਾ । ਭੇਜਤ ਸਿੰਘ ਪਕੜ ਤੇ ਆਗਾ ॥੩੯॥
ਬਹੁਤਾ ਚਿਰ ਇਉਂ ਬੀਤਤ ਭਯੋ । ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਹੋਤੇ ਲਖ ਲਯੋ ।
ਸੰਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਭੇ ਤਿਆਰਾ । ਜਾਗੈ ਖਾਲਸਾ ਲੇਹੁ ਸੰਭਾਰਾ ॥੪੦॥
ਭਿੰਡਰੀ ਆਇ ਗ੍ਰੰਥ ਤੁਰਾਏ । ਵਾਰਾਂ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਪੜ੍ਹਾਏ ।
ਕਬਿੱਤ ਸਵੈਯੇ ਗਜਲਾਂ ਗਾਏ । ਸਾਥ ਜਾਪੁ ਗੁਰਮੰਤ ਕਰਾਏ ॥੪੧॥
ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸਾ । ਪੰਚਦਸੀ ਬੇਦਾਂਤ ਅਭਿਆਸਾ ।
ਆਤਮ ਪੁਰਾਣ ਸਾਗਰ ਬਿਚਾਰਾ।ਤਤ੍ਵਅਨੁ ਸਿਧਾਨੁ ਤੇ ਯੋਗਉਦਾਰਾ ॥੪੨॥
ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਪੁਸਤਕ ਪੜ੍ਹਾਏ । ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਮਘਰ ਸਿੰਘ ਭਾਏ ।
ਸੂਰਮਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਅਭਿਆਸੀ । ਗਿਆਨੀ ਭਯੋ ਪੜਤਿ ਰਿਦ ਵਾਸੀ॥੪੩॥
ਸੂਬਣ ਸਿੰਘ ਮੰਗਲੀ ਕਾ ਆਯਾ । ਸੂਬਣ ਸਿੰਘ ਰਣੀਏ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ।
ਇਤਿਆਦਿਕ ਵਿਦ੍ਯਾ ਅਭਿਆਸਾ । ਕਰਤੇ ਸੰਗ ਸੰਤ ਕੇ ਖਾਸਾ ॥੪੪॥
ਨੱਥੂ ਵਾਲ ਆਏ ਧਰ ਭਾਊ । ਸਾਰੇ ਪਿੰਡ ਮਿਲਿਓ ਇਕ ਥਾਊ ।
ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਕਰਾਯੋ ਹੇਤਾ । ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਦੀਵਾਨ ਲਗੇਤਾ ॥੪੫॥
ਸੱਤ੍ਰ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘਣੀ ਭਏ ਤਿਆਰੇ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਸਜ ਖਾਲਸ ਧਾਰੇ ।
ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਥਾ ਰੁਪਯਾ ਸੰਤਾਂ । ਮੁਕਤਸਰ ਸੇਵਾ ਹਿਤ ਦਿੰਤਾ ॥੪੬॥
ਸੌ ਪਾਠ ਕੀ ਭੇਟਾ ਹੋਯੋ । ਸੋ ਭੀ ਭੇਜ ਸੰਗ ਹੀ ਦੇਯੋ ।
ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਮਣ ਕਣਕ ਭਿਜਾਈ । ਨਗਰਾਂ ਤੇ ਕੱਠੀ ਕਰਵਾਈ ॥੪੭॥
ਜਥੇਦਾਰ ਜ਼ਿਲੇ ਕਾ ਜੋਈ । ਤਿਸ ਕੋ ਸੌਂਪ ਭੇਜਤੀ ਸੋਈ ।
ਬੋਕੇ ਪਾਣੀ ਪੀਉ ਨ ਕੋਈ । ਛੁਡਾਇ ਡੋਲਕਾ ਭਰਾਯੋ ਲੋਈ ॥੪੮॥
ਫੇਰ ਭਲੂਰ ਨਗਰ ਮੇਂ ਆਏ । ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਦੀਵਾਨ ਰਚਾਏ ।

ਇਕ ਸੌ ਪੈਂਤੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਲਾ । ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਾ ਪਾਣੀ ਛੁਟਾਲਾ ॥੪੯॥
ਡੇਢ ਸੌ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਮੰਗਾਈ । ਦਿਤੀ ਮੁਫਤ ਸੁਧਾ ਜਿਨ ਪਿਆਈ ।
ਅਚਰਜ ਕੌਤਕ ਜਿਨੈ ਦਿਖਾਰੇ । ਕਰੇ ਨਿਹਾਲ ਪਾਠ ਕਰਤਾਰੇ ॥੫੦॥
ਜੀਉਣ ਵਾਲੇ ਫਿਰ ਆਨ ਬਿਰਾਜੇ । ਦੋ ਸੌ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਿਓ ਸਮਾਜੇ ।
ਰਹਿਤ ਰਾਖਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਮੇਤਾ । ਜਥੇਬੰਦ ਕਰ ਸੰਤ ਸੋ ਹੇਤਾ ॥੫੧॥
ਦਸ ਸਾਵਣ ਕੋ ਫੂਲ ਦੀਵਾਨਾ । ਨਾਭੇ ਰਿਆਸਤ ਗਏ ਸੁਜਾਨਾ ।
ਮਹਾਰਾਜਾ ਕਿਉਂ ਪਕੜ ਚਲਾਯਾ । ਬੇ ਕਸੂਰ ਕਿਉਂ ਗੱਦੀ ਲਾਹਿਆ॥੫੨॥
ਐਜ਼ੀਟੇਸ਼ਨ ਬਹੁਤ ਸੋ ਹੋਈ । ਅਕਾਲੀ ਸਿੰਘ ਮਿਲੇ ਬਹੁ ਜੋਈ ।
ਸੰਤਾਂ ਬਿਅੰਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੁਨਾਯਾ । ਸਾਖੀ ਪਾਂਡਵ ਰਾਜ ਖੁਹਾਯਾ ॥੫੩॥
ਦੁਰਜੋਧਨ ਮਾਨੀ ਬਡ ਪਾਪੀ । ਪਾਂਡਵ ਨਿਕਾਰੇ ਦੇ ਸੰਤਾਪੀ ।
ਅੰਤ ਜੱਛਾਂ ਤੋਂ ਤਾਹਿ ਛੁਡਾਯਾ । ਧਰਮ ਤਾਤ ਨੇ ਧਰਮ ਨਿਭਾਯਾ ॥੫੪॥
ਐਸੇ ਭਾਈ ਮੇਲ ਸੋ ਚਹੀਏ । ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਰਾਇ ਬਖਸ਼ ਮਨ ਲਹੀਏ ।
ਮੇਲ ਕਰੇ ਸੁਖ ਸਭ ਕੋ ਹੋਈ । ਭਾਖੀ ਕਥਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮਨ *ਭੋਈ ॥੫੫॥
ਭਾਈ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਸੰਗ ਰਹਿਤਾ । ਰੋਡਿਆਂ ਤੇ ਜਿਸ ਸਮਤਾ ਨਿਮਤਾ ।
ਪਿੱਥੋ ਕੋ ਤਹਿ ਤੇ ਲੈ ਆਯਾ । ਮਿਤ ਸਿੰਘ ਘਰ ਪਾਠ ਕਰਾਯਾ ॥੫੬॥
ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਏ । ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੁਨਾਏ ।
ਕਾਨ੍ਹ ਸਿੰਘ ਨੇ ਅਰਜ ਗੁਜਾਰੀ । ਮੇਰੇ ਘਰ ਚਰਨਾਂਬੁਜ ਡਾਰੀ ॥੫੭॥
ਸੰਤ ਤਾਹਿ ਕੀ ਕੋਠੀ ਆਏ । ਬਿਅੰਤ ਬਿਲਾਸ ਤਬ ਕਰੇ ਸੁਨਾਏ ।
ਰਾਗ ਮਾਲ ਨਹਿ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ । ਕਾਨ੍ਹ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੁਖੋਂ ਬਖਾਣੀ ॥੫੮॥
ਸੰਤਾਂ ਕਹਾ ਕਿਵੇਂ ਤੁਮ ਜਾਣੋ । ਅੰਤ੍ਰਜਾਮਤਾ ਕੇ ਅਨਮਾਣੋ ।
ਸੁਣ ਚੁਪ ਹੋਇ ਬੋਲਿਓ ਨਾਹੀ । ਕੋਸ਼ ਦਿਖਾਯਾ ਲਿਖਤਾ ਆਹੀ ॥੫੯॥
ਸੇਵਾ ਅਨਿਕ ਭਾਤਿ ਕੀ ਕੀਨੀ । ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਨ ਚਾਹਿ ਉਠੀਨੀ ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਸੰਤ ਉਚਾਰੇ । ਤੁਰ ਕੇ ਪਹੁੰਚੇ ਭਿੰਡਰ ਮਝਾਰੇ ॥੬੦॥

*ਭਿੱਜੀ ।

ਧੰਨ ਭਾਗ ਧਰਤੀ ਜਹਿ ਫਿਰਹੀ। ਕਥਾ ਕੀਰਤਨੁ ਨਿਹਾਲ ਸੋ ਕਰਹੀ।
ਪਹੁੰਚੇ ਭਿੰਡਰੀ ਸੰਥਾ ਦੇਤੇ । ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰੇ ਮਨ ਖਿੱਚ ਸੋ ਲੇਤੇ ॥੬੧॥
ਮੁਰਾਲੇ ਜਾਣ ਕੋ ਭਏ ਤਿਆਰਾ । ਬਾਬਾ ਜੀ ਬਿਮਾਰ ਲਾਚਾਰ।
ਰਹੇ ਤਹਾਂ ਹੀ ਸਿੰਘ ਬਿਮਾਰਾ। ਭਏ ਤਾਪ ਤੇ ਸਭ ਤਿਸ ਵਾਰਾ ॥੬੨॥
ਇਕ ਮਹੀਨਾ ਤਾਹਿ ਬਿਤਾਯਾ । ਰਾਜੀ ਬਾਬੇ ਸਹਿਤ *ਸਬਾਯਾ।
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦਸਮੇਸ਼ ਮਨਾਵੈ। ਹੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਅਕਾਲ ਧਿਆਵੈ ॥੬੩॥
ਪੁਸਤਕ ਪੂਰੇ ਕਈ ਹੋਇ ਗਏ । ਇਕ ਦੋਇ ਪੂਰੇ ਹੋਣ ਤੇ ਅਏ।
ਭਏ ਸਾਬ ਸੋ ਪੂਰੇ ਸਬਹੀ। ਸੰਥਾ ਤੀਨ ਵੇਲੇ ਹੋ ਝਬਹੀ ॥੬੪॥
ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਤਾਪ ਅਠਤਾਲੀ ਦਿਨ ਮੇਂ। ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪੜਿਓ ਲਗਨਮੇਂ।
ਹੋਰ ਪੁਸਤਕ ਸਭ ਸਿੰਘਾਂ ਪੂਰੇ । ਸਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਨੇ ਤਬ ਤੂਰੇ ॥੬੫॥
ਏਕ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਵਾਯਾ। ਸੰਥਾ ਆਰੰਭ ਕਾ ਉਦਮ ਰਚਾਯਾ।
ਕਤਕ ਸੰਕ੍ਰਾਂਤਿ ਮਨ ਲੇਹੁ ਬਿਚਾਰੀ। ਐਤਵਾਰ ਦਿਨ ਚੜਿਓ †ਭਾਰੀ॥੬੬॥
ਆਸਾਵਾਰ ਬਡ ਸਿੰਘਾਂ ਲਾਈ । ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਹੁ ਬਣ ਕੇ ਆਈ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਕਥਾ ਚਲਾਈ । ਉੱਨੀ ਸੈ ਅੱਸੀ ਤਬ ਭਾਈ ॥੬੭॥
ਇਕਤਾਲੀ ਬਰਸ ਉਮਰ ਹੈ ਆਈ । ਪਰਉਪਕਾਰ ਕਰਤ ਸੁਖਦਾਈ।
ਸਤਾਰਵੀਂ ਕਥਾ ਆਰੰਭਤ ਭਏ। ਜਿਨ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਪਾਪ ਨਸਏ ॥੬੮॥
ਸ੍ਰੀ ਜਪੁ ਸਾਹਿਬ ਭਿੰਡਰੀਂ ਕੀਆ। ਏਕ ਮਹੀਨਾ ਲਾਇ ਸੋ ਦੀਆ।
ਬਾਬਾ ਜੀ ਸੁਣ ਸੁਣ ਸੁਖ ਪਾਯੋ। ਗੁਹਜ ਅਰਥ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਆਯੋ ॥੬੯॥
ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਸੁਣੋ ਏਹੁ ਭਾਈ । ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਲਲਤੋਂ ਸੰਗਾਈ।
ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਪਤੋ ਕਾ ਪਿਆਰਾ। ਹਜੂਰ ਸਿੰਘ ਮਘਰ ਸਿੰਘ ਭਾਰਾ॥੭੦॥
ਸ੍ਰਬਣ ਸਿੰਘ ਮੰਗਲੀ ਚੰਗਾ । ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਮਨ ਤਨ ਉਮੰਗਾ।
ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਬਿਰਕਤ ਮਹਾਨਾ। ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਬਿਰਕਤ ਦਿਵਾਨਾ॥੭੧॥
ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਬਿਰਕਤ ਉਚੇਰਾ । ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਮਾਣਕੇ ਹੇਰਾ।

*ਸਾਰੇ। †ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ।

ਠਾਕਰ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮੀ ਭਾਰਾ। ਸੰਤਾ ਸਿੰਘ ਬਿਰਕਾਂ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥੭੨॥
ਇਤਿਆਦਿਕ ਪੱਚੀ ਸਿੰਘ ਪੜਤੇ। ਪਦ ਪਦਾਰਥ ਸਮਝ ਕਰ ਫੜਤੇ।
ਸੰਤ ਵਿਦਯਾ ਦੇਤ ਹਮੇਸ਼ਾ। ਪਕਾਵਤ ਹਿੰਮਤ ਜਿਤਨੀ ਹੈਸਾ ॥੭੩॥
ਫਤੇਗੜ੍ਹ ਆਏ ਸੁਖ ਪਾਈ । ਏਕ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਵਾਈ।
ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਪੁਰਬ ਮਨਾਈ। ਬਡ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਖਲਕ ਰੁਵਾਈ ॥੭੪॥
ਵਧਣੀ ਗਾਡੀ ਸਿਰੰਦ ਤੇ ਆਏ। ਵਰਿਆਮ ਸਿੰਘ ਕੇ ਪਾਠ ਕਰਾਏ।
ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰਚਾਰਾ। ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਕੋ ਥਾਨ ਦਿਵਾਰਾ ॥੭੫॥
ਚੰਦੀ ਦਿਵਾਨ ਆਣ ਕੈ ਲਾਯਾ। ਸੌ ਸਿੰਘਾਂ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਯਾ।
ਪਾਣੀ ਪੀਣਾ ਤੁਰਕ ਦਾ ਨਾਹੀ। ਤਿਆਗਿਓ ਸਭ ਨੇ ਆਪ ਭਰਾਹੀ॥੭੬॥
ਚੜਿੱਕ ਦਿਵਾਨ ਲਗਾ ਬਹੁ ਆਈ। ਸੰਤ ਆਏ ਸੰਗ ਜੱਥੇ ਭਾਈ।
ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਾਯੋ। ਸਤਾਸੀ ਸਿੰਘਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਯੋ॥੭੭॥
ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਪ੍ਰਣ ਕੀਨੇ। ਪੰਜ ਸੌ ਸਿੰਘ ਪੀਲੇ ਬਸਤ੍ਰ ਲੀਨੇ।
ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਸੰਗ ਸਵਾਰੀ । ਜੈਤੋ ਚਲੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਭਾਰੀ ॥੭੮॥
ਪੜਾਉ ਪ੍ਰਿਥਮ ਜੱਥੇ ਤਲਵੰਡੀ। ਸੰਤ ਗਏ ਸੁਣ ਆਇ ਅਖੰਡੀ।
ਪ੍ਰਚਾਰ ਬਹੁਤਾ ਤਿਸ ਥਾਉਂ ਕੀਆ। ਆਪ ਜਾਨ ਕਾ ਤਿਆਰਾ ਲੀਆ॥੭੯॥
ਜੈਤੋ ਗੰਗ ਸਰ ਸ਼ਹੀਦੀ ਪਾਵੈ। ਪੰਥ ਸੰਗ ਮਿਲ ਸੇਵ ਕਮਾਵੈ।
ਕਮੇਟੀ ਸ੍ਰੋਮਣੀ ਏਥੇ ਆਈ । ਬਿਨਤੀ ਕਰ ਕੈ ਦਏ ਹਟਾਈ ॥੮੦॥
ਸਿੰਘ ਜਥੇ ਬਹੁ ਆਪ ਬਨਾਵੋਂ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਇ ਲੋਗਾਂ ਕੋ ਜਗਾਵੋਂ।
ਏਹੁ ਸੇਵਾ ਬੱਡੀ ਤੁਝ ਸਉਂਪੀ। ਰਹੋ ਧੀਰ ਧਰ ਬਾਹਰ ਜਿਉਂ ਭੀ ॥੮੧॥
ਸੁਣ ਕਰ ਚਲਨ ਇੱਛ ਸੰਤ ਧਾਰੈ। ਸ਼ਹੀਦੀ ਜਥਾ ਭੀ ਬਿਨੈ ਉਚਾਰੈ।
ਰਹੋ ਆਪ ਬਾਹਰ ਪ੍ਰਚਾਰਹੁ। ਮੁਰਦੇ ਜੀਵਨ ਫੇਰ ਜਿਵਾਰਹੁ ॥੮੨॥
ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਬਹੁ ਲੋਕਨ ਭਾਖਾ। ਚਲੇ ਸਿੰਘ ਇਕਲੇ ਲੇਹੁ ਲਾਖਾ।
ਜੀਵਤ ਮੁਰਦੇ ਕਫਨੀ ਪਾਈ । ਚਲੇ ਮਸ਼ੀਨ ਤੋਪ ਅਗਵਾਈ ॥੮੩॥
ਜੇ ਇਕ ਮਿਰਤਕ ਹੋਇ ਪਿਛਾਰੀ । ਜਾਤ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸ਼ੋਕ ਉਰ ਧਾਰੀ।

ਏਹੁ ਪੰਜ ਸੈ ਜੀਵਤ ਮ੍ਰਿਤ ਜਾਤੇ। ਚਲਹੁ ਸਭੈ ਸੰਗ ਦੇਰ ਨ ਲਾਤੇ ॥੮੪॥
ਆਪਨੀ ਛਾਤੀ ਗੋਲੀ ਖਾਵਉ । ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਕੇ ਨਹਿ ਲਾਗਨ ਪਾਵਉ।
ਇਹੁ ਕਰ ਲੇਵਹਿ ਪਾਠ ਅਖੰਡਾ । ਆਪਾ ਮਰਹਿ ਜੇ ਗੋਲੀ ਛੰਡਾ ॥੮੫॥
ਇਨਕੇ ਥਾਨ ਸ਼ਹੀਦੀ ਪਾਵੈ । ਇਹੁ ਜੀਵਤ ਰਹਿ ਪਾਠ ਕਰਾਵੈ।
ਸੁਣ ਕਰ ਲੋਕ ਤਿਆਰ ਸੰਗ ਭਏ । ਸ਼ਹੀਦੀ ਜਥੇ ਸੰਗ ਗਮਨਏ ॥੮੬॥
ਜੱਥਾ ਤਿਆਰ ਹੋ ਆਗੇ ਚਾਲਾ । ਪਿੰਡਾਂ ਤੇ ਲੋਕ ਬਹੁਤੇ ਨਾਲਾ।
ਕਈ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਥ ਤੁਰ ਚਾਲੇ । ਧਰਮ ਹੇਤ ਮਰਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਲੇ ॥੮੭॥
ਜ਼ਿਲੇ ਕੇ ਮੈਂਬਰ ਬਿਨਤੀ ਕੀਨੀ। ਚਲਹੁ ਚੜ੍ਹਿੱਕ ਸੰਤ ਪ੍ਰਬੀਨੀ।
ਕਮੇਟੀ ਫੀਰੋਜਪੁਰ ਕੀ ਹੋਵੈ। ਜਥੇਬੰਦ ਹੋਇ ਫੁੱਟ ਜਿਮ ਖੋਵੈ ॥੮੮॥
ਸੰਤ ਚੜ੍ਹਿੱਕ ਆਇ ਕਰ ਮੱਤਾ । ਫੁਟ ਗਵਾਇ ਏਕਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਹਿਸਾਬ ਹੇਤ ਕਾਪੀ ਛਪਵਾਏ। ਵੈਰੁ ਗਵਾਇ ਸ਼ਾਂਤ ਚਿਤ ਭਾਏ ॥੮੯॥
ਗਿੱਲਾਂ ਵਿਚ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਏ । ਦੋਇ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਵਾਏ।
ਚੌਤਾਲੀ ਨਰ ਕੋ ਸੁਧਾ ਅਚਾਯਾ। ਸੇਵਕ ਕੋ ਗੁਰ ਪ੍ਰੇਮ ਉਪਾਯਾ ॥੯੦॥
ਸ੍ਰੀ ਮੁਕਤਸਰੁ ਮਾਘੀ ਆਏ । ਸਤਿਗੁਰ ਥਾਨ ਦਰਸ ਕੋ ਪਾਏ।
ਦਮਦਮੇ ਬੁੰਗੇ ਕੀਨ ਉਤਾਰਾ। ਪੰਝੀ ਕੋ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਵਰਤਾਰਾ ॥੯੧॥
ਸਰ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਭੀਤਰ ਖਰੇ। ਪੰਜ ਗ੍ਰੰਥੀ ਕੋ ਪਾਠ ਸੋ ਕਰੇ।
ਅਕਾਲ ਉਸਤਤਿ ਪੜ ਨਿਕਲ ਆਏ।ਪੰਜ ਬਾਣੀ ਬੈਠ ਤੀਰ ਅਲਾਏ॥੯੨॥
ਭੋਗ ਪਾਇ ਅਰਦਾਸ ਉਚਾਰੀ । ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਬਹੁ ਅਦਬ ਸਿਖਾਰੀ।
ਸੰਪੂਰਨ, ਕਾਨ੍ਹ 'ਧਉਲੇ' ਕਾ ਆਯਾ।ਕੰਨੀ ਤੁੰਗਲ ਹਥ ਬਾਂਸਰੀ ਪਾਯਾ॥੯੩॥
ਬਸਤਰ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਬਿਛਵਾਏ । ਵੈਲੀ ਸੰਗ ਲੋਕ ਸਮੁਦਾਏ।
ਨਿਰਤਕਾਰੀ ਕਰਤਾ ਮੁਖ ਗਾਵੈ। ਅੱਖ ਹਲਾਇ ਭੁਜਾ ਪਸਰਾਵੈ ॥੯੪॥
ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰਾਸ ਰਾਧਾ ਵਿਜੋਗਾ । ਗਾਇ ਬਿਕਾਰ ਉਪਾਵੈ ਲੋਗਾ।
ਸਿੰਘਾਂ ਕਿਹਾ ਨਿਰਤ ਪ੍ਰਕਰਮਾ। ਬਸਤਰ ਬਿਛਾਏ ਨ ਕਰੋ ਕੁਕਰਮਾ॥੯੫॥
ਭਲਾ ਕਹੇ ਨਹਿ ਰੁਕਿਆ ਸੋਈ । ਸੰਤਾਂ ਪੇਖ ਨਿਰਾਜੀ ਹੋਈ।

ਆਗਿਆ ਸਭ ਜੱਥੇ ਕੋ ਦੀਨੀ। ਅਕਾਲੀ ਸੰਗ ਇਕ ਸੌ ਤਬ ਚੀਨੀ॥੯੬।
ਸਿੰਘ ਪਰੇ ਅਰਿ ਗਏ ਸੋ ਛੇਤੀ। ਵੈਲੀ ਗਏ ਭਾਗ ਪਿਖ ਏਤੀ।
ਸੰਪੂਰਨ ਕੋ ਪਕੜ ਕੁਟਾਯਾ । ਹੋਇ ਬਿਹੋਸ਼ ਬਹੁਰ ਪਛੁਤਾਯਾ ॥੯੭॥
ਮੈਂ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਮੂਲ ਨ ਆਵੋਂ । ਨਹੀਂ ਨਾਚ ਬੇਸਵਾ ਜਿਉਂ ਪਾਵੋਂ।
ਮੋਕੋ ਬਖਸ਼ੋ ਸਿੰਘ ਸੁਜਾਨਾ । ਭੂਲਿਆ ਫੇਰ ਨ ਆਵੋਂ ਥਾਨਾ ॥੯੮॥
ਸੰਤ ਦਿਆਲ ਦੀਆ ਛੁਡਵਾਈ। ਮੁੜ ਨ ਨਾਚਹੁ ਨ ਲੀੜੇ ਵਿਛਾਈ।
ਕਾਮ ਉਤਪਤੀ ਵਾਕ ਨ ਬੋਲੋ । ਜਾਹੁ ਅਬੈ ਜਿਹ ਮਰਜੀ ਡੋਲੋ ॥੯੯॥
ਸੰਤ ਜਲੂਸ ਸੰਗ ਪੈਦਲ ਜਾਈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੀ ਸ਼ਰਨਾਈ।
ਟਿੱਬੀ ਸਾਹਿਬ ਦਰਸ਼ਨ ਕੋ ਪਾਏ। ਖਰੇ ਜਲੂਸ ਸੁਣਨ ਚਿੱਤ ਲਾਏ॥੧੦੦॥
ਕਈ ਹਜ਼ਾਰ ਮੈਦਾਨ ਮੇਂ ਖਰੇ। ਸੰਤ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਕੇ ਆਗੇ ਥਿਰੇ।
ਕੀਰਤਨ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਪ੍ਰਥਮ ਕੀਆ। ਫਿਰ ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਪਰਚਾ ਦੀਆ॥੧੦੧॥
ਸੁਨਹੁ ਖਾਲਸਾ ਅਕਾਲੀ ਪੰਥਾ । *ਸ੍ਵੈਰਾਜ ਜੇ ਚਾਹੁ †ਕਰੰਥਾ।
ਤੈਂ ਇਹੁ ਗੁਰ ਕੇ ਬਚਨ ਕਮਾਈ। ਨਾਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਾਪ ਜਪਾਈ ।੧੦੨।
ਧ੍ਰੂਅ ਜਿਮ ਹਠ ਕਰ ਉਦਮ ਕੀਆ। ਰਾਜ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਦ ਅਸ ਲੀਆ।
ਹੈਂਗੀ ਅਕਾਲ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਧਿਆਯਾ। ਦਰਸ਼ਨ ਸਹਿਤ ਪਰਮਪਦ ਪਾਯਾ ।੧੦੩।
ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਗੁਰ ਵਾਕਾ । ਧਿਆਯਾ ਨਿਹਚਾ ਕਰ ਉਰ ਪਾਕਾ।
ਦੁਖ ਕੋ ਮੇਟ ਅਮਰ ਪਦ ਪਾਯਾ। ਰਾਜ ਪਾਇ ਜਗੁ ਖੇਦ ਮਿਟਾਯਾ।੧੦੪।
ਹਠ ਧ੍ਰੂਅ ਭਗਤ ਜੈਸਾ ਜਬ ਕਰੀਏ। ਨਿਹਚਾ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਵਤ ਧਰੀਏ।
ਰਾਜ ਜੌਂ ਥੇਬੰਦ ਹੋਏ ਰਣ ਧੀਰਾ। ਪਾਈਏ ਇਹ ਬਿਧ ਕਰ ਰਸ ਬੀਰਾ।੧੦੫।
ਨਾਮੁ ਰਿਦੇ ਸਦ ਭਗਤੀ ਹੇਤਾ । ਬਾਹਰ ਹਠ ਨਿਹਚਾ ਧਰ ਜੇਤਾ।
ਰਾਜ ਖਾਲਸਾ ਹੋਵੈ ਆਈ। ਸਿਦਕ ਕਰੈ ਮਿਲ ਕੈ ਸਮੁਦਾਈ ॥੧੦੬॥
ਜੈਕਾਰੇ ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲਾ । ਬੋਲੇ ਗਰਜ ਅਕਾਸ਼ ਉਠਾਲਾ।
ਬਡੇ ਉੱਚੀ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹੰਤੇ । ਆਏ ਮੰਦਰ ਅਨੰਦ ਧਰੰਤੇ ॥੧੦੭॥

*ਆਪਨਾ ਰਾਜ। †ਕਰਿਆ।

ਸੰਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਇਸ਼ਨਾਨਾ । ਬੈਠੇ ਸਰੂਪ ਤੱਤ ਲਿਵ ਠਾਨਾ ।
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਏ । ਕਥਾ ਸੰਥਾ ਨਿੱਤ ਕਰਾਏ ॥੧੦੮॥
ਫੇਰ ਹੋਰ ਕਾਰਜ ਕੋ ਕਰਹੀ । ਪਹਿਲੇ ਸੰਥਾ ਸਦਾ ਉਚਰਹੀ ।
ਨਿਯਮ ਆਦਿ ਤੇ ਏਹੀ ਰਹਿਆ । ਸੰਥਾ ਬਾਣੀ ਸਦਾ ਨਿਬਹਿਆ ॥੧੦੯॥
ਗਾਡੀ ਹੋ ਸਵਾਰ ਤਬ ਆਏ । ਕੁਹਾਰ ਵਾਲੇ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਾਏ ।
ਸੈਂਤੀ ਨਰ ਕੋ ਸੁਧਾ ਅਚਾਈ । ਡੋਡ ਪਿੰਡ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਈ ॥੧੧੦॥
ਤੇਤੀ ਸਿੰਘਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀਆ । ਭਾਈ ਭਗਤਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਆ ।
ਸੁਣੀ ਖਬਰ ਸਿੰਘ ਭਏ ਸ਼ਹੀਦਾ । ਕਈ ਹਜ਼ਾਰ ਮਾਰੇ ਸੁਣ ਈਦਾ ॥੧੧੧॥
ਸੰਤ ਭਾਣਾ ਜਾਨਿਓ ਕਰਤਾਰਾ । ਚੁਪ ਹੋਇ ਬੈਠੇ ਮਨ ਹਾਰਾ ।
ਸਿੰਘ ਭੇਜੇ ਹੈ ਖਬਰ ਮੰਗਾਈ । ਰੋਕੇ ਗਵਰਮਿੰਟ ਦੁਖਦਾਈ ॥੧੧੨॥
ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਛੋਰੇ ਪਿਖ ਆਏ । ਸਗਰਾ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਬੀਤਿਆ ਗਾਏ ।
ਸਿੰਘ ਸ਼ਹੀਦ ਪੰਜ ਸੌ ਸੰਗਾ । ਕਈ ਹਜ਼ਾਰ ਭਾ ਲੋਕ ਨਿਸੰਗਾ ॥੧੧੩॥
ਚਾਰ ਚੌਫੇਰੇ ਸਿੰਘਾਂ ਹੋਏ । ਚਾਲੇ ਆਗੇ ਲੋਕ ਮਿਲੋਏ ।
ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਸੋ ਰੋਕਨ ਕੀਨੇ । ਮੁੜਹੁ ਪੀਛੇ ਜਾਹੁ ਪ੍ਰਬੀਨੇ ॥੧੧੪॥
ਲੋਕ ਜੋਸ਼ ਮੇਂ ਮਰਨੇ ਹੇਤਾ । ਮੁੜੇ ਨ ਕਹੇ ਜੱਥੇ ਕੇ ਜੇਤਾ ।
ਜੈਤੋ ਹੱਦ ਤੇ ਫੇਰ ਖਲੋਏ । ਕਹਿਓ ਜਥੇਦਾਰ ਸੁਨੋਏ ॥੧੧੫॥
ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਪੈ ਬਿਨੈ ਹਮਾਰੀ । ਪੀਛੇ ਮੁੜਹੁ ਗੋਲੀ ਅਗਵਾਰੀ ।
ਨਾ ਅਪਨੇ ਤੁਮ ਪ੍ਰਾਨ ਲਗਾਵੋ । ਜਾਵਨ ਸਾਡਾ ਹੀ ਲਖ ਪਾਵੋ ॥੧੧੬॥
ਸਿੰਘਾਂ ਕੀ ਬਿਨਤੀ ਨਹਿ ਮਾਨੀ । ਆਗੇ ਚਲੇ ਗੋਲੀ ਹਮ ਖਾਨੀ ।
ਇੱਕ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ ਆਇ ਤਬ ਗਯੋ । ਜਥੇ ਕੋ ਠਹਿਰੋ ਇਮ ਕਹਿਓ ॥੧੧੭॥
ਸਿੰਘਾਂ ਕਿਹਾ ਨ ਅਟਕਨ ਵੇਲਾ । ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਕਰਨ ਹੀ ਸੁਹੇਲਾ ।
ਕੈ ਮਰਿਹੈ ਕੈ ਪਾਠ ਕਰਾਵੈ । ਥੋੜੇ ਆਦਮੀ ਅੱਡ ਨ ਜਾਵੈ ॥੧੧੮॥
ਜਾਇ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿਵਾਯੋ । ਗੋਲੀ ਚਲੀ ਤਬੈ ਅਗਵਾਯੋ ।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਸੰਗ ਜਥਾ । ਖਾਵੈ ਗੋਲੀਆਂ ਸ਼ਮਨੈ ਤਥਾ ॥੧੧੯॥

ਮਸ਼ੀਨਗੰਨ ਬੀੜੀ ਤਬ ਗੋਰੇ । ਪਲਟਨ ਇਕ ਪਾਸੇ ਕਰ ਫੈਰੇ ।
ਗੋਰਖੇ ਗੋਲੀ ਮੂਲ ਨ ਛੋਰੀ । ਨੌਕਰੀ ਛੋੜ ਦਈ ਮਨ ਲੋਰੀ ॥੧੨੦॥
ਕਈ ਹਜ਼ਾਰ ਆਦਮੀ ਮਾਰਾ । ਗਡੀਆਂ ਭਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੇਂ ਡਾਰਾ ।
ਕੇ ਹਜ਼ਾਰ ਕੋ ਫੂਕ ਸੋ ਦੀਆ । ਏਕ ਅੰਗੀਠਾ ਸਭ ਕਾ ਕੀਆ ॥੧੨੧॥
ਬਾਕੀ ਤਮਾਸ਼ਬੀਨ ਸਭ ਭਾਜੇ । ਗੋਲੀ ਦੇਖੀ ਚਲਤੀ ਲਾਜੇ ।
ਸਿੰਘ ਸ਼ਹੀਦ ਅਗਾਊਂ ਜਾਤੇ । ਟਿੱਬੀ ਸਾਹਿਬ ਪਹੁਚੇ ਮਾਰ ਖਾਤੇ ॥੧੨੨॥
ਛੱਬੀ ਸਿੰਘ ਸ਼ਹੀਦ ਸੋ ਭਏ । ਸ਼ਹੀਦੀ ਬਾਣੇ ਜਿਨ ਤਨ ਲਏ ।
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਗੋਲੀਆਂ ਸੰਗ ਖਾਈ । ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਪਹੁੰਚੇ ਸਿੰਘ ਆਈ ॥੧੨੩॥
ਗੋਲੀ ਦੁਸ਼ਮਨ ਠੰਢੀ ਹੋਈ । ਸ਼ਾਂਤਿ ਰਹਿ ਝਾਲੀ ਤਬ ਸੋਈ ।
ਪਾਣੀ ਪਿਆਵਣ ਵਾਲੇ ਰੋਕੇ । ਪਕੜ ਕੈਦ ਕਰ ਮੁੜ ਨ ਬਿਲੋਕੇ ॥੧੨੪॥
ਤਾਰਾਂ ਕੰਡੇ ਦਾਰ ਸੋ ਲਾਈ । ਖੂਹ ਪੱਟੇ ਵਿਚ ਜਿਮੀਂ ਗਿਰਾਈ ।
ਸਿੰਘ ਸ਼ਹੀਦ ਪਕੜ ਕਰ ਲੀਨੇ । ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿਚ ਜਾਇ ਕੈਦ ਸੁ ਕੀਨੇ ॥੧੨੫॥
ਸੰਗ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਲੀਨੇ । ਪਹੁੰਚੇ ਜੇਹਲ ਗੁਰੂ ਨਗੀਨੇ ।
ਇਉਂ ਫਿਰੰਗੀਆਂ ਜ਼ੁਲਮ ਰਚਾਯਾ । ਪਰਜਾ ਮਾਰੀ ਹਥ ਨ ਉਠਾਯਾ ॥੧੨੬॥
ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਇਉਂ ਰੋਕ ਸੋ ਪਾਈ । ਧੰਨ ਸਿੰਘ ਜਿਨ ਗੋਲੀ ਖਾਈ ।
ਛਾਤੀ ਤਾਣ ਸੂਰਮੇ ਚਾਲੇ । ਰਹੇ ਸ਼ਾਂਤ ਨਹਿ ਹਾਥਿ ਵਿਖਾਲੇ ॥੧੨੭॥
ਸੁਣਕੇ ਸੰਤ ਹੈਰਾਨ ਸੋ ਭਏ । ਨਿਹੱਥਿਆਂ ਉਪਰ ਫੈਰ ਹੋ ਗਏ ।
ਧੰਨ ਸਿਦਕ ਸਿੰਘਾਂ ਨਿਰਬਾਹਿਓ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਰਨਾਇਓ ॥੧੨੮॥
ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਤਬੈ ਕਰਵਾਇਓ । ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਨਮਿੱਤ ਲੰਗਰ ਚਲਵਾਯੋ ।
ਸੰਗਤਿ ਤੋਂ ਕਹਿ ਦਿਨ ਮਨਵਾਯੋ । ਜੋਸ਼ ਸੰਗ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਾਯੋ ॥੧੨੯॥
ਮਰਨ ਖਾਲਸਾ ਅਬਹਿ ਭਲੇਰਾ । ਜੀਵਨ ਗੁਲਾਮੀ ਨਹੀਂ ਅਛੇਰਾ ।
ਜਥੇਬੰਦ ਜੈਤੋ ਚਲ ਮਰੀਏ । ਕੈ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਤੇ ਧਰਮ ਉਬਰੀਏ ॥੧੩੦॥
ਲੋਕ ਜੋਸ਼ ਮੇਂ ਬਹੁਤੇ ਆਏ । ਦੂਜੇ ਜੱਥੇ ਭਰਤੀ ਹੋਇ ਜਾਏ ।
ਤੁਰੇ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਤੇ ਫੇਰਾ । ਆਵਤ ਸਿੰਘ ਪੰਜ ਸੌ ਹੇਰਾ ॥੧੩੧॥

ਭਾਈ ਰੂਪੇ ਸੰਤ ਸੋ ਜਾਈ । ਪਰਚਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕੁਰਬਾਨੀ ਲਾਈ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਾਇ ਭਲੇਰਾ । ਜੱਥੇ ਭਰਤੀ ਬਹੁਤ ਪਰੇਰਾ ॥੧੩੨॥
ਫੀਰੋਜ਼ਪੁਰ ਮੇਂ ਜਹਿ ਤਹਿ ਜਾਈ। ਭਰਤੀ ਹਿਤ ਬਹੁ ਕੌਮ ਜਗਾਈ।
ਈਸੇ ਖਾਂ ਕੇ ਕੋਟ ਮਝਾਰੀ। ਦੂਜਾ ਜਥਾ ਆਯਾ ਬਲ ਧਾਰੀ ॥੧੩੩॥
ਪ੍ਰਚਾਰ ਹੇਤ ਸੰਤ ਆਏ ਈਹਾਂ। ਮਿਹਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ *ਪ੍ਰੀਹਾਂ।
ਸ਼ਬਦ ਪੜਿਓ ਤਬ ਏਹੁ ਜਨਾਏ। ਹੇ ਅਕਾਲ ਅਬ ਹੋਹੁ ਸਹਾਏ॥੧੩੪॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੩ ॥

ਜਗਤ ਜਲੰਦਾ ਰਾਖਿ ਲੈ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥
ਜਿਤੁ ਦੁਆਰੈ ਉਬਰੈ ਤਿਤੈ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰਿ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਖ ਵੇਖਾਲਿਆ ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ਨਾਨਕ ਅਵਰੁ ਨ ਸੁਝਈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਬਖਸਨਹਾਰਿ ॥੧॥

– ਚੌਪਈ –

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਭ ਸਰਣ ਤੁਮਾਰੀ । ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਕੋ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੀ।
ਇਉਂ ਅਰਦਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕੀਨੀ। ਫਿਰ ਸਭ ਕੋ ਸਿਖਯਾ ਹਿਤ ਚੀਨੀ॥੧੩੫॥
ਦੇਖੋ ਸਿੰਘ ਜੀਵਤੇ ਜਾਤੇ । ਗੋਲੀਆਂ ਖਾਣ ਧਰਮ ਰਖਵਾਤੇ।
ਲੋਕੋ ਸੰਗ ਸਰਬ ਹੀ ਚਾਲੈ। ਹੋਵਹਿ ਸ਼ਹੀਦ ਤਾਂ ਦੁਖਹਿ ਕਟਾਲੈ ॥੧੩੬॥
ਰਹਿਰਾਸ ਕੋ ਸਮਾ ਸੋ ਹੋਯਾ । ਆਏ ਭਿੰਡਰੀਂ ਸੰਤ ਦੁਖ ਖੋਯਾ।
ਟਾਂਡੇ ਕੇਸੋ ਦਾਸ ਕੋ ਭੇਜਾ। ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਚਾਰ ਹਿਤ ਲੇਜਾ॥੧੩੭॥
ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਰਖਿ ਸੰਤਾਂ ਲੀਆ। ਕੇਸੋ ਦਾਸ ਹਰੀ ਸੁਖ ਥੀਆ।
ਦੋ ਇਕ ਦਿਨ ਭਿੰਡਰਾਂ ਮੇਂ ਬਾਸੇ। ਸੰਥਾ ਕੇ ਪੱਤਰੇ ਕਰ ਖਾਸੇ ॥੧੩੮॥
ਜੱਥਾ ਦੂਜਾ ਮੋਗੇ ਆਇਆ । ਭੁਖ ਹੜਤਾਲ ਸੰਤਾਂ ਰਖਵਾਯਾ।
ਆਏ ਮੋਗੇ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰੰ । ਛੇ ਘੰਟੇ ਬੋਲੇ ਇਕ ਸਾਰੰ ॥੧੩੯॥
ਮੱਸੇ ਰੰਗੜ ਸ਼ਹੀਦੀ ਗਾਈ। ਇਕ ਰਸ ਸਾਖੀ ਸਰਬ ਸੁਨਾਈ।

*ਇੱਛਾ।

ਸੇ ਅੰਤਰ ਫਿਰ ਲਾਇ ਜਤਾਈ। ਸੁਨੋ ਤੈਸ ਸੰਕੋਚ ਸੁਨਾਈ ॥੧੪੦॥

ਕਬਿੱਤ–ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਸਰੀਰ ਇਕ ਸਭ ਗੁਣ ਸਰ ਜਾਨ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਵਾਸੁ ਰੂੜੀਆਂ ਪਵਾਈਆਂ । ਮੱਸਾ ਮਾਨੀ ਜੀਵ ਹੁਕਾ ਹੰਗਤਾ ਮਲੇਛ ਪੀਐ, ਵੇਸਵਾ ਕੁਬੁਧੀ ਗਹਿਣੇ ਕੁਟਲਤਾ ਆਈਆ। ਦੁਰਮਤਿ ਮਦ ਪੀ ਕਮਲ ਕੀ ਵਾਤ ਰਾਗ, ਸੰਗਤ ਕੁਸੰਗ ਨਾਲ ਫੌਜ ਪਹਿਰੇ ਲਾਈਆ। ਸਿੰਘ ਸਭ ਸਾਧਨਾਂ ਕੋ ਅੰਤਰ ਨ ਆਣ ਦੇਹਿ, ਨਾਚ ਮਨ ਚਪਲਤਾ ਬੇਸਵਾ ਕਰਾਈਆ ॥੧੪੧॥ ਬੀਕਾਨੇਰ ਸਤਿਸੰਗ ਜਥੇ-ਦਾਰ ਗਿਆਨ ਵਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਭਗਤੀ ਕੀ ਬੀੜਾ ਰਖਵਾਈਐ। ਮਤਾਬ ਸਿੰਘ ਹੈ ਬਿਬੇਕ ਭਗਤੀ ਕੀ ਤੇਗ ਗਹਿ, ਸੁਖਾ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਤੇ ਵੈਰਾਗ ਸੰਗ ਧਾਈਐ। ਉਦਮ ਕੈ ਧਰਮ ਅਸ੍ਵ ਅਸਵਾਰ ਹੋਏ ਚਲੇ, ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਹਰੀ ਮੰਦਰ ਸੁਨਾਈਐ। ਰਿਧੀ ਸਿਧੀ ਠੀਕਰੀਆਂ ਥੈਲੇ ਵਿਚ ਦੰਮੜੇ ਹੈਂ, ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਚੋਲੇ ਵਿੱਚ ਤੇਗਾਂ ਕੋ ਛਪਾਈਐ॥੧੪੨॥

ਮੱਸੇ ਮਾਨੀ ਜੀਵ ਤਾਈਂ ਥੈਲੀ ਸੁਖਾ ਸਿੰਘ ਧਰੇ, ਮਤਾਬ ਸਿੰਘ ਤੇਗ ਗਹਿ ਸੀਸ ਕਟਵਾਇਆ। ਸੀਸ ਅਗਿਆਨ ਤੋੜ ਹੰਗਤਾ ਹੁਕੇ ਕੇ ਫੋੜ, ਗਹਿਣੇ ਕੁਟਿਲਤਾਈ ਮਨੋ ਉਤਰਾਇਆ । ਬੇਸਵਾ ਕੁਬੁਧੀ ਕਾਢ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਸੁਧ ਮਨ, ਵਾਸ਼ਨਾ ਕੀ ਰੂੜੀਆਂ ਨੋ ਤੁਰਤ ਕਢਾਇਆ। ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਇ ਕੁਸੰਗਤਿ ਮਲੇਛ ਘਾਇ, ਔਗੁਣਾਂ ਨੋ ਅੰਦਰੋਂ ਨਿਕਾਲ ਮਰਵਾਇਆ ॥੧੪੩॥ ਸਾਧਨ ਸੌ ਸਿੰਘ ਆਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਲਿਆਏ, ਸ੍ਵੈ ਅਨੁਭਵ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਭਾਇਆ। ਅਗਿਆਨ ਸੀਸ ਲੀਏ ਕੱਟ ਆਏ ਸਤਿਸੰਗ, ਸਿੰਘ, ਫਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੁਖ ਗਾਇਆ। ਸਦਾ ਰਖਵਾਰੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਕੀ ਸਿੰਘ ਕਰੈ, ਆਪਨਾ ਆਪ ਛੋਡ ਸੰਗਤ ਸਬਾਇਆ। ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪਾਵਣਾ ਏ ਜਿੱਤ ਮਨਜੀਤ ਭਈ, ਅੰਤਰ ਸ਼ਹੀਦੀ ਸੁਣ ਆਨੰਦ ਕੋ ਪਾਇਆ ॥੧੪੪॥

ਦੋਹਿਰਾ—ਸਭ ਸੰਗਤ ਬਿਸਮਾਦ ਭੀ, ਸੁਣ ਅੰਤਰ ਮੁਖਵਾਕ।
ਸੰਤਾਂ ਸਭ ਕੋ ਭਾਖਿਆ, ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਦਿਸ ਤਾਕ ॥੧੪੫॥

— ਚੌਪਈ —

ਭਾਈ ਅਪਨੇ ਚਾਲੇ ਜੈਤੋ । ਚਲੀਏ ਅਪਨੀ ਹਿੰਮਤ ਹੈ ਤੋ।
ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਵਨਾ ਮਨ ਮਨਜ਼ੂਰਾ । ਭੁਜਾਂ ਉਠਾਵੋ ਤਬੈ ਜਰੂਰਾ ॥੧੪੬॥
ਰੀਸ ਨ ਕਰਨੀ ਕਿਸਕੀ ਭਾਈ । ਮਨ ਅਪਨੇ ਸੰਗ ਕਰ ਪਕਿਆਈ।
ਸੁਣ ਸਭ ਸੰਗਤ ਬਾਂਹ ਉਠਾਈ।ਡਿਪਟੀ ਪਲਟਨ ਸਹਿਤ ਪਿਖਾਈ॥੧੪੭॥
ਸੰਤਾਂ ਤਬ ਡਿਪਟੀ ਕੋ ਭਾਖਾ । ਜੈਤੋ ਪਕੜਨ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ।
ਐਥੇ ਭੀ ਏਹੁ ਚਾਹੇ ਸ਼ਹੀਦੀ। ਪਕੜੋ ਜੈਤੋ ਬਣੈ ਉਮੀਦੀ ॥੧੪੮॥
ਗੰਗਸਰ ਭੀ ਗੋਲੀ ਚਲਾਈ । ਏ ਸਭ ਚਾਹਿਤ ਸ਼ਹੀਦੀ ਪਾਈ।
ਈਹਾਂ ਮਾਰੋ ਕੈ ਗਹਿ ਲੀਜੈ । ਸ਼ਾਂਤ ਰਸ ਮੇਂ ਪਰਚੇ ਬੀਜੈ ॥੧੪੯॥
ਦੇਖੋ ਸਭੈ ਸ਼ਹੀਦੀ ਚਾਹੈ । ਮਰਨ ਹੇਤ ਸਭ ਭੁਜਾਂ ਉਤਾਂਹੈ।
ਜੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਗੰਗਸਰ ਕਰਨੀ। ਕਰਹੁ ਐਥੇ ਅੱਜਰ ਜਰਨੀ ॥੧੫੦॥
ਸੁਣ ਹਾਕਮ ਨਿਧੜਕੀ ਬੈਨਾ । ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਪਕੜਨ ਇੱਛ ਦੈਨਾ।
ਸਭ ਕੇ ਰੰਗੇ ਬਸਤਰ ਫੇਰਾ। ਕਾਲੇ ਪਹਿਰੇ ਇਕ ਦਮ ਸ਼ਹਿਰਾ॥੧੫੧॥
ਜਥਾ ਦੂਜਾ ਕੂਚ ਕਰਾਯਾ । ਜੈਤੋ ਜਾਇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਹੋ ਜਾਯਾ।
ਫਤੇ ਹੋਤਿ ਸਿੰਘਨ ਕੀ ਤਬਹੀ। ਕਮੇਟੀ ਨ ਡਰਦੀ ਜੇ ਅਬਹੀ ॥੧੫੨॥
ਮੌਤ ਤੋਂ ਡਰੇ ਪ੍ਰਣ ਹਟਵਾਯਾ। ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਨ ਦਏ ਇਉਂ ਭਾਯਾ।
ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਕਹਿ ਕੇ ਕਰਵਾਈ। ਕਮੇਟੀ ਮਿਲੀ ਅੰਦਰ ਸਮੁਦਾਈ॥੧੫੩॥
ਜੇ ਸਿੰਘ ਸਿੱਧੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਜਾਤੇ। ਰਾਜ ਪਾਇ ਸਭ ਸੁਖ ਹੋ ਆਤੇ।
ਗੋਲੀ ਨਹੀਂ ਸ਼ਕਤ ਥੇ ਚਲਾਈ । ਡਰੇ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ ਅਗੇ ਚਲਵਾਈ॥੧੫੪॥
ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੀ ਮਾਨੀ । ਕਮੇਟੀ ਕਾ ਕਸੂਰ ਸਭ ਜਾਨੀ।
ਸਿੰਘ ਸਭ ਹੋਣ ਕੁਰਬਾਨ ਤਿਆਰਾ । ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ਾਂ ਕੋ ਭੈ ਪਹੁੰਚਾ ਭਾਰਾ॥੧੫੫॥
ਸ਼ਾਂਤ ਮਈ ਕਹਿ ਗੋਲੀਆਂ ਖਾਈ । ਨਹਿ ਹਥਿਆਰ ਅਬ ਮੋਨ ਚਲਾਈ।

ਦੇਤੇ ਸਭ ਜੋ ਮਾਂਗਨ ਕਰਤੇ। ਲਾਲਚ ਲੇ ਕਮੇਟੀ ਨਾ ਬਰਤੇ ॥੧੫੬॥
ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਵਰੰਟ ਕਢਾਏ । ਇਲਾਕੇ ਕੇ ਜ਼ੈਲਦਾਰ ਸੋ ਥਾਏ।
ਸਭ ਨੇ ਕਹਿ ਨਹਿ ਹਮਹੂੰ ਮਾਨੈ। ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਆਨੈ ॥੧੫੭॥
ਮੋੜ ਵਰੰਟ ਰਦੀ ਕਰਵਾਏ । ਪ੍ਰੇਮ ਲੋਕ ਇਉਂ ਸੰਤ ਸੰਗਾਏ।
ਸਾਚੀ ਬਾਤ ਸੰਤ ਫੁਰਮਾਵੈ। ਨਹੀ ਬੈਰ ਕਿਸੁ ਸਾਥ ਰਖਾਵੈ ॥੧੫੮॥
ਨਿਸ ਦਿਨ ਨਿਰਭੈ ਕਰ ਵਖਿਆਨਾ। ਰਹੇ ਸੁਤੰਤ੍ਰ ਸਭ ਬਲ ਜਾਨਾ।
ਭੁਖ ਹੜਤਾਲ ਰਖੀ ਜਬ ਸੰਤਾਂ। ਛੇ ਘੰਟੇ ਬੋਲੇ ਬਹੁ ਬਿਅੰਤਾ ॥੧੫੯॥
ਭਖਿਆ ਸਭ ਸਰੀਰ ਥਾ ਤਾਹੀ । ਤ੍ਰਿਖਾ ਅਧਿਕ ਬਿਆਪੀ ਆਹੀ।
ਠੰਢਾ ਪਾਣੀ ਪੀਆ ਜਬਹੀ। ਤਾਰ ਜਿਉਂ ਫਿਰਿਆ ਤਨ ਸਬਹੀ॥੧੬੦।
ਪਾਣੀ ਪੈਣਾ ਅਸਤੀਂ ਲਾਗਾ। ਪਰ ਜੋਰਾਵਰ ਤਨ ਥਾ ਆਗਾ।
ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤਿ ਨਹਿ ਅਜੇ ਪਿਆਰੇ।ਆਏ ਭਿੰਡਰੀਂ ਤਨ ਮਨ ਵਾਰੇ।੧੬੧।
ਤਖਤੂ ਪੁਰ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਯਾ। ਬੱਗਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਘਰ ਮੇਂ ਆਯਾ।
ਮਾਤਾ ਤਾਕੀ ਗੁਜਰ ਗਈ ਹੈ।ਸੰਤ ਵੈਰਾਗ ਦਾਇ ਕਥਾ ਭਈ ਹੈ।੧੬੨।
ਚੂਹੜ ਚੱਕ ਮੇਂ ਸੰਤ ਸੋ ਆਏ। ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਕਰਿਓ ਹਿਤ ਲਾਏ।
ਕਰ ਦੀਵਾਨ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੁਣਾਯੋ। ਹਰਿ ਸੁੰਦਰ ਮੋਹਨ ਜਿਮ ਪਾਯੋ।੧੬੩।
ਅਕਾਸ ਅਕਾਲ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਵਿਆਪਾ। ਮੰਦਰ ਜਿਉਂ ਸੰਸਾਰ ਕਲਾਪਾ।
ਨ੍ਹੇਰੇ ਜਿਉਂ ਅਗਿਆਨ ਪਸਾਰਾ।ਸੰਤ ਗਿਆਨ ਕੋ ਦੀਪਕ ਬਾਰਾ।੧੬੪।
ਅਗਿਆਨ ਰਾਵਨ ਸੰਤ ਰਾਮ ਸਰੂਪਾ।ਨਾਸ ਕੀਓ ਜਿਹ ਸਿਫਤ ਅਨੂਪਾ।
ਲੋਕ ਭੈ ਪ੍ਰਲੋਕ ਬਿਨਾਸਾ। ਜਨਮ ਪੀੜ ਅਰਿ ਜਾਤ ਕਟਾਸਾ ॥੧੬੫॥
ਅਨ ਰਖਜਾ ਜੋ ਗੁਪਤ ਹੈ ਭਯਾ । ਅਕਸ ਮਾਤ੍ਰ ਭੈ ਸਾਤ ਨਸਯਾ।
ਭਿੰਡਰੀ ਆਏ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ।ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰੰ ਸੰਗਤਿ ਨਿਹਾਲਾ।੧੬੬।
ਤੁੰਗਵਾਲੀ ਆਏ ਸੁਖਦਾਈ। ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਪ੍ਰਵਾਹ ਚਲਾਈ।
ਪੰਝਤ੍ਰ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘਣੀ ਆਏ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅਚਾਇ ਰਹਿਤ ਰਖਵਾਏ ।੧੬੭।
ਸ੍ਰੀ ਦਮਦਮੇ ਤਹਿ ਤੇ ਗਏ । ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦਰਸ਼ਨ ਕਏ।

ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਭੇਟਾ ਚੜ੍ਹਾਯਾ।ਕਰ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ ।੧੬੮।
ਸੰਤ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਮਸਤੁਆਨਾ । ਕਾਰ ਸਰੋਵਰ ਕਰਤ ਮਹਾਨਾ।
ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੀਨੀ ਪ੍ਰਣਾਮੂ। ਮਿਲੇ ਬਾਬਾ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਰਾਮੂ ॥੧੬੯॥
ਪ੍ਰੇਮ ਕਥਾ ਦੁਹਿ ਦਿਸ ਤੇ ਭਈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਕਥਾ ਕਰਈ।
ਭਲੀ ਸੁਹਾਵੀ ਛਾਪਰੀ ਵਾਕਾ।ਕੀਨ ਵਖਿਯਾਨ ਥਾ ਅਚਰਜ ਝਾਕਾ।੧੭੦।
ਲੰਗਰ ਛਕ ਪੁਨਿ ਮਿਲ ਕੇ ਸੰਤਾ। ਬੈਠੇ ਸ੍ਰੋਵਰ ਪਾਸ ਟਿਕੰਤਾ।
ਗੋਬਿੰਦ ਗੜ ਬਠਿੰਡੇ ਚਲ ਆਏ।ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਬ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਮਨਾਏ।੧੭੧।
ਮਨ ਤਨ ਪ੍ਰਭਿ ਆਰਾਧਨ ਕੀਜੈ। ਰਾਗ ਬਿਲਾਵਲ ਕਥਾ ਸੁਨੀਜੈ।
ਬਠਿੰਡੇ ਬਹੁ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲ ਆਈ।ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦੇਤ ਵਧਾਈ।੧੭੨।
ਸ੍ਰੀ ਮੁਕਤਸਰ ਫੇਰ ਸੋ ਆਏ । ਸਤਾਰਾਂ ਸੌ ਦਮੜਾ ਕਰ ਚਾਏ।
ਬੀਚ ਦੀਵਾਨ ਸ਼ਹੀਦੀ ਗਾਈ। ਮੁਕਤਸਰ ਚਾਲੀ ਮੁਕਤੇ ਪਾਈ।੧੭੩।
ਪੰਜ ਸੌ ਮਣ ਪੱਕੀ ਕਰ ਗੇਹੂੰ । ਲਾਇ ਸੇਵ ਆਏ ਤਬ ਏਹੂੰ।
ਫਿਰ ਨ ਬਹੁਰ ਕਬ ਗਏ ਗੁਸਾਈ।ਹੋਰ ਇਲਾਕੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਾਈ।੧੭੪।
ਇਉਂ ਲੰਗਰ ਹਿਤ ਸੇਵਾ ਕਰਈ। ਸਭ ਹਿਤ ਬਿਨ ਲਾਲਚ ਵਿਚਰਈ।
ਕਰ ਵਖਿਆਨ ਸੰਗਤਿ ਨਿਹਾਲਾ।ਕੁਹਾਰ ਵਾਲ ਹੈਂ ਤਬੈ ਦਿਆਲਾ।੧੭੫।
ਕੁਹਾਰ ਵਾਲੇ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਯਾ। ਹਰੀ ਕੇ ਪਾਸ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੁਨਾਯਾ।
ਗੁੰਦਾਰੇ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਈ। ਸੰਗਤਿ ਇਕੋ ਸੁਧਾ ਛਕਾਈ ॥੧੭੬॥
ਡੋਂਡੇ ਪਿੰਡ ਮੇਂ ਚਰਨ ਸੋ ਪਾਏ। ਸੈਂਤੀ ਸਿੰਘਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਏ।
ਪਿੰਡ ਮੰਡੀਰ ਸਪੂਰਨ ਹਰੀ।ਨਰਾਇਨ ਸਿੰਘ ਰਣਜੀਤ ਮ੍ਰਿਗ ਅਰੀ।੧੭੭।
ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਯਾ। ਛਤੀ ਸਿੰਘਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਯਾ।
ਭਿੰਡਰੀਂ ਅਖੰਡਪਾਠ ਆਇ ਕੀਆ।ਸੰਤ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਯਾਦਮਨੀਆ।੧੭੮।
ਮਾਣੂ ਕੇ ਆਏ ਤਬ ਸੁਆਮੀ । ਯਮ ਨੇਮ ਕਹੇ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮੀ।
ਬਿਕਲਪ ਲੈ ਹਠ ਮੰਤ੍ਰ ਭਾਖੇ। ਰਾਜ ਜੋਗ ਕੇ ਜੋ ਅਭਿਲਾਖੇ ॥੧੭੯॥
ਬੈਰਾਗ ਸੰਗ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣਾਯਾ। ਰਹਿਤ ਰਖੋ ਤਜ ਪਖੰਡ ਸਬਾਯਾ।

ਤਖਾਣ ਵਧ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਸੋ ਆਏ। ਨਾਮ ਜਪੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਏ।੧੮੦।
ਆਤਮਾ ਸਤ ਅਨਾਤਮ ਝੂਠਾ। ਅਵਿਦਯਾ ਸੰਗ ਜੀਵ ਜਿਮ ਮੂਠਾ।
ਅਸ਼ਟਧਾਂਤ ਏਹੁ ਦੇਹੁ ਅਕਾਰਾ। ਬਿਸਟਾ ਮੂਤ੍ਰ ਚੰਮ ਮਝਾਰਾ ॥੧੮੧॥
ਦੇਹਿ ਅਭਿਮਾਨ ਪਾਪ ਅਧਿਕਾਈ। ਗਊ ਮਾਰਨ ਜਿਮ ਬੇਦ ਅਲਾਈ।
ਤਨ ਅਭਿਮਾਨ ਜਿਨਹੋਂ ਨੇ ਤਿਆਗਾ।ਬੀਸ ਸਿੰਘ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਜਾਗਾ।੧੮੨।
ਰੜ੍ਹੱਕ ਆਏ ਫਿਰ ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਹਾਰਾ। ਪੰਚਾਸੀ ਨਰ ਸੁਧਾ ਪਿਆਰਾ।
ਵੜ੍ਹੇ ਪਿੰਡ ਮੇਂ ਲਗੋ ਦੀਵਾਨਾ। ਕੁਕਰਮ ਰੋਕਨੇ ਕਹੇ ਤਮਾਮਾ ॥੧੮੩॥
ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਮਹਿਮਾ ਵਖਿਆਨਾ। ਕਾਂਉਂ ਪਾਪੀ ਦੰਭੀ ਬਗੁ ਜਾਨਾ।
ਹੰਸ ਸੰਤ ਮਾਨਸ ਹਰਿ ਜਾਨਾ। ਦੇਵ ਰੂਪ ਅਖੰਡ ਸਮਾਨਾ ॥੧੮੪॥
ਪਰਚਾ ਕਰਿਓ ਸੰਤ ਸਾਨੂਪਾ । ਠੀਕਰੀ ਵਾਲੇ ਦੀਵਾਨ ਅਨੂਪਾ।
ਜੈਤੋ ਬਾਬਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੁਨਾਯੋ। ਸ਼ਹੀਦ ਭਏ ਪੰਥ ਜਾਗ ਬਤਾਯੋ ॥੧੮੫॥
ਗਿੱਲ ਲੁਧਿਆਣੇ ਪਾਸ ਜੋ ਅਹੀਏ। ਏਸ ਪਿੰਡ ਦੀਵਾਨ ਲਗਈਏ।
ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਰਹਿ ਕੇ ਪ੍ਰਚਾਰਾ।ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਇੱਕੀ ਨਰਹਿ ਪਿਵਾਰਾ ॥੧੮੬॥
ਕੇਸੋ ਦਾਸ ਹਰੀ ਮਿਲ ਆਯਾ। ਪ੍ਰੇਮ ਅਧਿਕ ਬਾਣੀ ਮੇਂ ਲਾਯਾ।
ਨਿਸ ਦਿਨ ਹੋ ਮਸਤਾਨਾ ਚਹਈ। ਸੰਤਾਂ ਦੇਖੇ ਬਿਨ ਨਹਿ ਰਹਈ।੧੮੭।
ਲੰਢੇ ਕੇ ਜੱਥਾ ਸ਼ੁਭ ਬਾਣੀ । ਕੀਰਤ ਕਰੈ ਪ੍ਰੇਮ ਕੋ ਠਾਣੀ।
ਤਿਨ ਕੇ ਅਨੰਦ ਪੜ੍ਹਾਇ ਸੰਗਾਰਾ। ਮੋਗੇ ਤੇ ਆਏ ਬਿਨ ਬਾਰਾ ।੧੮੮।
ਬੋਪਾਰਾਏ ਮੇਂ ਸੰਤ ਸੋ ਆਏ। ਆਇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਏ।
ਭਾਈ ਮਸਤਾਨ ਸਿੰਘ ਤਬ ਆਯਾ।ਬਿਦਯਾ ਹੇਤ ਪੜ੍ਹਨ ਮਨ ਲਿਆਯਾ।੧੮੯।
ਉਨੱਤੀ ਫੱਗਣ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰਾ। ਸੰਤ ਬਿਰਾਗ ਹੇਤਿ ਸੁ ਬਿਚਾਰਾ।
ਜੀਉਕਾਲ ਚੱਕ੍ਰ ਛੂਟੇ ਕੈਸੇ। ਹਉਮੈ ਤਿਆਗ ਨਾਮ ਰਸ ਪੈਸੇ ॥੧੯੦॥
ਸ਼ਹੀਦ ਕੀ ਕਾਰਣ ਦੇਹੁ ਰਹਾਈ । ਪਰਲੋ ਬੀਚ ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਤਾਈ।
ਬੋਪਾਰਾਇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਾਏ। ਹਸਨ ਪੁਰ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਏ ॥੧੯੧॥
ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਪਟਵਾਰੀ ਸੰਗਾ । ਰਹਿਣੇ ਲਾਗਿਓ ਧਾਰ ਉਮੰਗਾ।

ਸੁਖਮਨੀ ਕੰਠ ਕਰਨ ਤਬ ਲਾਗਾ। ਮਿਲ ਸੰਤਾਂ ਸੰਗ ਭਾਗੁ ਸੋ ਜਾਗਾ।੧੯੨।
ਜੱਥਾ ਤੀਜਾ ਭੀ ਲੰਘ ਗਿਆ। ਜੈਤੋ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਸਭ ਭਇਆ।
ਚੌਥੇ ਜੱਥੇ ਕੋ ਬਣ ਤਿਆਰੀ। ਆਏ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹੇਤ ਸਿੰਘ ਭਾਰੀ ॥੧੯੩॥
ਸੰਤਾਂ ਤੇ ਰਾਇ ਲੈ ਕਰ ਤਬਹੂੰ। ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਤੇ ਤੋਰਹਿ ਅਬਹੂੰ।
ਆਪ ਚਲੋ ਦੁਆਬੇ ਵਿਚ ਤਾਹੀ। ਭਰਤੀ ਕਰਤ ਚਲੈ ਅਗਵਾਹੀ।੧੯੪।
ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਕੀ ਦਿਸ ਚਾਲੈ। ਦੋ ਸੌ ਤਿਆਰ ਹੈ ਅਵਰ ਸੰਭਾਲੈ।
ਪੁਰ ਕਰਤਾਰ ਦੁਆਬੇ ਆਏ। ਸੰਤ ਜੱਥੇ ਸਿਉਂ ਕਥਾ ਕਰਾਏ ॥੧੯੫॥
ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਬਨਾਯੋ। ਤਿਸ ਸਰੂਪ ਕੋ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਯੋ।
ਸਾਤ ਰੁਪਯੇ ਦੇਗੁ ਸਜਾਈ। ਸੱਤ ਭੇਟਾ ਰਾਖੀ ਮੁਦ ਪਾਈ ॥੧੯੬॥
ਸਰਬ ਪਾਠ ਜੋ ਭੇਦ ਹੈ *ਬੀਰਾਂ। ਪੇਖੇ ਸਾਰੇ ਪੰਨੇ ਹੀਰਾਂ।
ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਮਹਿਮਾ ਗੁਰਬਾਨੀ। ਭਾਖੀ ਸੰਤ ਅਨੰਦ ਮਹਾਨੀ।੧੯੭।
ਦੋ ਸੌ ਸਿੰਘ ਸੰਗ ਹੋਇ ਚਾਲਾ। ਮਿਲਹੈ ਹੋਰ ਨਗਰਾਂ ਤੇ ਨਾਲਾ।
ਜੱਥੇ ਭਰਤੀ ਕਰਤੇ ਚਾਲੈਂ। ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦਰਸ਼ਨ ਸੁਖ ਭਾਲੈਂ ॥੧੯੮॥
ਜਲੰਧਰ ਆਇ ਪੜਾਉ ਸੋ ਕੀਆ। ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਹੁ ਦੀਆ।
ਸਤ ਸੌ ਨਰ ਨਾਰੀ ਸਿੰਘ ਹੋਏ। ਕਛੁ ਭਰਤੀ ਹਿਤ ਮਿਲੇ ਭਲੋਏ।੧੯੯।
ਫਗਵਾੜੇ ਰਹਿ ਪ੍ਰੇਮ ਵਖਜਾਨਾ। ਬੰਗੇ ਸੋਤ੍ਰ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਜਾਨਾ।
ਕਵਲ ਚਰਨ ਹੈ ਨਾਮ ਮਹਾਨਾ। ਆਇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਮਨੋਹਰ ਠਾਨਾ।੨੦੦।
ਗੜ੍ਹ ਸ਼ੰਕਰ ਮੈਂ ਸੰਤ ਸੋ ਆਏ। ਖਾਲਸਾ ਧਰਮ ਅਚੱਲ ਸੁਣਾਏ।
ਕੁਕੜ ਮਾਜਰਾ ਲਾਇ ਦੀਵਾਨਾ। ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ ਸੰਤ ਮਹਾਨਾ।੨੦੧।
ਇਉਂ ਮਿਲ ਸਿੰਘਨ ਭਰਤੀ ਕਰੀ। ਪੰਜ ਸੌ ਸ਼ਹੀਦ ਪੂਰਨੰ ਪਰੀ।
ਯਾਤਰੂ ਪੁਰੀ ਅਨੰਦ ਬਹੁ ਆਥੀ। ਮਿਲ ਸਿੰਘਨ ਜਥੇ ਬਰ ਸਾਥੀ।੨੦੨।
ਸਭ ਕਤਾਰ ਬੰਧ ਕੀਰਤਨ ਗਾਹੀ। ਪੰਜ ਕੀ ਗਿਣਤੀ ਬੰਨ ਬਹੁ ਆਹੀ।
ਏਕ ਮੀਲ ਤਕ ਬਹੁ ਸੰਗਤਿ। ਲੰਬੇ ਆਵਤ ਪ੍ਰੇਮ ਉਮੰਗਤਿ ॥੨੦੩॥

*ਜੋ ਸਾਰੀਆਂ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਭੇਦ ਹਨ।

ਪੁਰ ਆਨੰਦ ਆਇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਏ। ਸ੍ਰੀ ਕੇਸ ਗੜ੍ਹ ਪ੍ਰਥਮੇ ਆਏ।
ਸੀਸ ਗੰਜ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਸਾਰੇ। ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵੰਡਾਰੇ ॥੨੦੪॥
ਹੋਲਾ ਮਹੱਲਾ ਰਹਿਕੇ ਕੀਆ। ਸਭ ਸੰਗਤ ਕੋ ਦਰਸ਼ਨ ਲੀਆ।
ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਹਸ਼ਨਪੁਰ ਵਾਰਾ। ਜਥੇ ਭਰਤੀ ਭਯੋ ਨਿਹਾਰਾ ॥੨੦੫॥
ਜੈਤੋ ਕੋ ਜਥਾ ਚਲ ਗਇਓ। ਸੰਤ ਸ਼ਹੀਦ ਬਾਗ ਮੇਂ ਅਇਓ।
ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਾਏ। ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਲੋਗ ਰੀਝਾਏ।੨੦੬॥
ਪੁਰ ਆਨੰਦ ਕੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕੀਨੀ। ਨਿਹੰਗ ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਮਿਲੇ ਚੀਨੀ।
ਦੇਗ ਹਿਤ ਪੱਚੀ ਦੇ ਦਮਰੇ। ਮਿਠੇ ਸਰ ਆਏ ਹਿਤ ਸਗਰੇ ॥੨੦੭॥
ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਚੜ੍ਹਾਯੋ। ਰਾਤ ਰਹਿ ਕੀਰਤ ਪੁਰ ਆਯੋ।
ਪੰਦਰਾਂ ਚੇਤਰ ਸ਼ਹੀਦੀ ਜੱਥਾ। ਤੁਰਿਆ ਜੈਤੋ ਹਿਤ ਕਰ ਤੱਥਾ ॥੨੦੮॥
ਸੰਤ ਕੀਰਤਪੁਰ ਤੇ ਰੋਪੜ ਆਏ। ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਏ।
ਸ੍ਰੀ ਚਮਕੌਰ ਸਾਹਿਬ ਧਰਿ ਹੇਤਾ। ਬਹੁਤ ਸ਼ਹੀਦੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰੇਤਾ।।੨੦੯॥
ਝਾੜ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਏ। ਮਾਛੀ ਵਾੜੇ ਲੱਲੇਕੁਥੀਂ ਜਾਏ।
ਕਟਾਣੀ ਤੇ ਰੇਰੂ ਸਾਹਿਬ ਆਏ। ਪੰਜ ਦਿਨ ਰਹਿ ਕਥਾ ਸੁਣਾਏ।।੨੧੦॥
ਏਥੇ ਸੰਤ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਪੂਰੇ। ਕਰਣੀ ਭਗਤ ਨਾਮੁ ਭਰਪੂਰੇ।
ਹਲ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਬਾਹਤ ਆਪੇ। ਲੰਗਰ ਚਲਾਵਤ ਕੀਰਤਨ* ਥਾਪੇ ॥੨੧੧।
ਹੋਤੀ ਵਾਲੇ ਸੰਤ ਗੁਰ ਪਿਆਰੇ। ਬਾਬਾ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਬਲਿਹਾਰੇ।
ਤਾਂਕੇ ਸੇਵਕ ਆਯਾ ਸਿੰਘੰ। ਭਜਨ ਰੰਗ ਹਰਿ ਗੁਰ ਮਨ ਬਿੰਧੰ ॥੨੧੨॥
†ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤ ਇਨਹੂੰ ਕੀਨੀ। ਸਰੂਪ ਤਾਹਿ ਏਹੁ ਸੰਤ ਪ੍ਰਬੀਨੀ।
ਨਾਮੁ ਰਾਤ ਸਾਰੀ ਜਪੁ ਜਾਗੇ। ਆਲਸ ਤਜ ਦਿਨ ਸੇਵਾ ਲਾਗੇ।।੨੧੩॥
ਤਿਨਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਪੇਖ ਅਧਿਕਾਈ। ਰੇਰੂ ਸਾਹਿਬ ਸੰਤ ਰਹਾਈ।
ਲੁਧਿਆਣੇ ਤਹਿ ਤੇ ਚਲ ਆਏ। ਜਵਦੀ ਮਾਈ ਸੇਵ ਕਰਾਏ ॥੨੧੪॥
ਬੋਪਾਰਾਏ ਕੀ ਸੰਗਤ ਪ੍ਰੇਮੀ। ਰਹੇ ਆਇ ਸੁਖ ਪਦ ਦੇ ਛੇਮੀ।

*ਕਰਦੇ। †ਸੰਤ ਬਾਬਾ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੋਤੀ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ।

ਕਥਾ ਦੋ ਵੇਲੇ ਹੋਵਨ ਲਾਗੀ। ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ ਰਹਿ ਦਿਨ ਭਾਗੀ॥੨੧੫॥
ਸੰਗਤ ਮਿਲ ਬਿਨਤੀ ਇਮ ਕੀਨੀ। ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਰਚਿ ਦੇਹੁ ਨਵੀਨੀ।
ਸੁਣੇ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸੋ ਹੋਏ। ਖੂਹ ਲਵਾਯਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੋਏ ॥੨੧੬॥
ਇਟ ਬਹੁਤ ਮੰਗਵਾਈ ਆਗੇ। ਪਰੇ ਚੱਕੇ ਢੇਰ ਸੋ ਲਾਗੇ।
ਚੂਨਾਂ ਭਠੀਆਂ ਰੋੜ ਲਗਾਈ। ਕਰ ਤਿਆਰ ਰਾਖਾ ਸਮੁਦਾਈ ॥੨੧੭॥
ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਨਿੱਤ ਹੋਵੰਤਾ। ਸੁਣ ਸੇਵਾ ਹਿਤ ਜਾਗ ਲਗੰਤਾ।
ਮਾਈਆਂ ਅਧਿਕ ਸੇਵਾ ਕਰ ਹੇਤਾ। ਲੋਕ ਮਿਲੇ ਗਨ ਆਨੰਦ ਕੇਤਾ॥੨੧੮॥
ਦੋਹਿਰਾ–ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਕਰਾਇ ਕੈ, ਬਹੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਾਇ॥
ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਅਵਤਾਰ ਦਿਨ, ਸੋਮਵਾਰ ਸੁਖ ਪਾਇ ॥੨੧੯॥
ਮਈ ਪੰਚ ਸੰਨ ਚੌਬੀਆ, ਚਵੀ ਬਿਸਾਖ ਸੰਕ੍ਰਾਂਤ।
ਚਾਰ ਸੌ ਪਚਵਿੰਜਾ ਭਲੇ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਖਯਾਤ ॥੨੨੦॥
ਨੀਂਵ ਖੋਦ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰ, ਕਰ ਜੋਰੇ ਅਰਦਾਸ।
ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਏਹ ਮਿਲੇ, ਕਾਰਜ ਆਵੈ ਰਾਸ ॥੨੨੧॥

– ਚੌਪਈ –

ਸੰਤ ਗਿਆਨੀ ਸੁੰਦਰ ਹਰੀ। ਹਜ਼ੂਰ ਸਿੰਘ ਮਿਲ ਸੁਰਤੀ ਢਰੀ।
ਕਰਤਾਰਸਿੰਘਲਲਤੋਂ ਨਿਤਨੇਮੀ।ਸ਼ਮਸ਼ੇਰਸਿੰਘ ਨਿਹੰਗ ਲਖ ਲੇਮੀ।੨੨੨।
ਜਿਨ ਸਧਾਰ ਗੁਰੂ ਸਰ ਸੇਵਾ। ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬਣਾਯਾ ਸੁਖ ਦੇਵਾ।
ਦਸ ਜਮਾਤ ਸਕੂਲ ਬਣਾਯਾ।ਆਪ ਖਰਚ ਲਿਆਇ ਬਹੁਤ ਚਲਾਯਾ।੨੨੩।
ਗੁਰ ਛੇਵੇਂ ਕੋ ਥਾਨ ਮਹਾਨਾ। ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਪਹਿਰਾ ਦੇ ਭਾਨਾ।
ਲੰਗਰ ਚਲਾਇ ਬਹੁਤ ਹਿਤ ਧਰਈ। ਪੂਰਨਮਾ ਕੋ ਮੇਲਾ ਕਰਈ।੨੨੪।
ਪੰਜਵਾਂ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਨਿਮਾਣਾ। ਸੰਤ ਸੰਗ ਤੇ ਮਨ ਸੁਖ ਮਾਣਾ।
ਸੰਤਾਂ ਸਹਿਤ ਪੰਚ ਤਬ ਮਿਲੇ। ਨੀਂਵ ਅਬਚਲ ਗੁਰ ਆਪ ਰਖਿਲੇ।੨੨੫।
ਨੀਂਵ ਰਖਾਇ ਕੀਰਤਨ ਬਹੁ ਕੀਨਾ। ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਾਂਟ ਸਭਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤੀਨਾ।
ਲਹਿਣਾ ਸਿੰਘ ਕਵੀਸ਼ਰੀ ਗਾਈ।ਮੁਦਤਿ ਕਰੀ ਸੰਗਤ ਸਮੁਦਾਈ ॥੨੨੬॥

ਕਾਰੀਗਰ ਚੰਗੇ ਲਗਵਾਏ। ਪਿੰਡ ਆਪ ਸਭ ਸੇਵ ਕਰਾਏ।
ਮਾਈਆਂ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਆਨ ਪਿਆਵੈ। ਰਾਮ ਕੌਰ ਆਦਿ ਚੂਨਾ ਪਿਸਾਵੈ॥੨੨੭॥
ਸੀਘਰ ਉਸਾਰੀ ਹੋਤਿ ਬਿਸਾਲਾ। ਬਡਾ ਚੌੜਾ ਲੰਬਾ ਜਾਲਾ।
ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਹੋਤੀ ਉਸਰਾਈ। ਆਦਮੀ ਹਾਥ ਤੇ ਊਚਾ ਜਾਈ ॥੨੨੮॥
ਦਸ ਦਿਨ ਕਰਾਇ ਸੇਵਾ ਧਰਿ ਪ੍ਰੀਤਾ। ਲੋਕਨ ਕਹਾ ਅਟਕੋ ਨਹਿ ਮੀਤਾ।
ਸੇਵਾ ਹੁਣ ਜਿਉਂ ਪੀਛੇ ਕੀਜੈ। ਛੇਤੀ ਸਾਡਾ ਆਵਨ ਥੀਜੈ ॥੨੨੯॥
ਸੰਤ ਜਥੇ ਸਿਉਂ ਭਿੰਡਰੀਂ ਆਏ। ਲੰਗਰ ਕੱਚਾ ਕੋਠਾ ਪੁਆਏ।
ਸੱਤ ਦਿਨਾਂ ਮੇਂ ਪੂਰਾ ਕੀਆ। ਬੋਪਾਰਾਏ ਫਿਰ ਆਵਨ ਥੀਆ ॥੨੩੦॥
ਤੇਰਾਂ ਦਿਨ ਰਹਿ ਸੇਵ ਕਰਾਈ। ਉਸਰਿਆ ਬਹੁਤਾ ਮਦਦ ਪਾਈ।
ਸਭ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰਹੀ। ਨਗਰ ਸੰਤਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਤੇ ਢਰਹੀ ॥੨੩੧॥
ਪੰਜਵਾਂ ਜੱਥਾ ਭੀ ਹੋਯਾ ਕੈਦੀ। ਛੇਵਾਂ ਆਵਤ ਧਾਰ ਉਮੈਦੀ।
ਤਿਨ ਪ੍ਰਚਾਰ ਹਿਤ ਬਿਨਤੀ ਭੇਜੀ। ਪਰਚਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਾਵੇ ਲੇਜੀ ॥੨੩੨॥
ਸੰਤ ਹਮਦਰਦੀ ਹਿਤ ਗਏ। ਬੀਸ ਜੇਠ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ।
ਮੋਰਾਂ ਵਾਲੀ ਦੁਆਬੇ ਵਖਯਾਨਾ। ਕਥਾ ਸੰਥਿਆ ਹੋਤ ਰੁਜਾਨਾ ॥੨੩੩॥
ਸੰਗਤ ਭਈ ਨਿਹਾਲ ਸੰਗ ਆਈ। ਪੰਜ ਸੌ ਜੱਥਾ ਨਾਲ ਸਿਧਾਈ।
ਫਿਰ ਰੁੜਕੀ ਪੜਾਉ ਸੋ ਥੀਆ। ਸੰਤਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਲੈਕਚਰ ਕੀਆ॥੨੩੪॥
ਦੌਲਤ ਪੁਰ ਮੇਂ ਕਰ ਵਖਿਆਨਾ। ਤਿੰਨ ਸੌ ਸਿੰਘਾਂ ਸੁਧਾ ਅਚਾਨਾ।
ਰਾਹੋਂ ਵਿੱਚ ਦੀ ਮੁਲਾਮੇ, ਵੇਦੀ। ਆਇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਪੜਾਉ ਕਰੇਂਦੀ॥੨੩੫॥
ਚੱਕ ਦਾਨਾ ਮੇਂ ਕਥਾ ਸੁਨਾਈ। ਸ਼ਹੀਦੀ ਜਥਾ ਪੜਾਉ ਕਰਾਈ।
ਸ੍ਰੀ ਨਗਰ ਦੁਆਬੇ ਮੇਂ ਜੋਈ। ਕੀਰਤਨ ਕੀ ਧੁਨਿ ਬਹੁਤੀ ਹੋਈ ॥੨੩੬॥
ਮੁਠਿੰਡੇ ਪਿੰਡ ਇੱਕ ਜੈਲੰਦਾਰਾ। ਜੱਥਾ ਉਤਰਨ ਦੇਤ ਨ ਧਾਰਾ।
ਖੂਹਾਂ ਕੋ ਜਿੰਦ੍ਰੇ ਲਗਵਾਏ। ਲੋਕਾਂ ਘੂਰ ਸਭ ਸੇਵ ਹਟਾਏ ॥੨੩੭॥
ਸੰਤਾਂ ਪੇਖ ਝੋਲੀ ਚੱਕ ਕਾਰਾ। ਸਭ ਜੱਥੇ ਕੋ ਪ੍ਰਤਿ ਉਚਾਰਾ।
ਧੂਪੇ ਬੈਠ ਸਮਾਧੀਆਂ ਲਾਵੇ। ਇਉਂ ਤਪ ਕਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਗਾਵੇ।੨੩੮॥

ਸੁਣ ਪੰਜ ਸੈ ਹੀ ਧੁਪੇ ਬੈਠਾ । ਬਾਣੀ ਪੜੈ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਇਕੈਠਾ।
ਸੰਤ ਆਪ ਭੀ ਧੂਪ ਸਹਾਰੈ । ਮੁਖੋਂ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਉਚਾਰੈ ॥੨੩੯॥
ਮੁਨੀ ਜਨ ਬੈਠੇ ਰਸ ਲੇਈ । ਜਗਤ ਅਸਾਰ ਤਜੇ ਤਪ ਕੇਈ।
ਸੁਰਗ ਭੋਗ ਕੀ ਚਾਹ ਨ ਧਰਈ। ਇਕ ਹਰਿ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀ ਇੱਛ ਕਰਈ॥੨੪੦॥
ਦੋਇ ਪਹਿਰ ਸਭ ਸਿੰਘ ਸੋ ਥਿਰੇ। ਇਤ ਉਤ ਧਾਵਨ ਨਾਹੀ ਕਰੇ।
ਨਾਮੁ ਪ੍ਰੇਮ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪਰਤੇ। ਸੋ ਆਸਾ ਤੇ ਨਿਰਾਸੇ ਵਰਤੇ ॥੨੪੧॥
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਇਉਂ ਖੇਲ ਤਬ ਕੀਨੀ। ਜ਼ੈਲਦਾਰ ਪੁਤ ਪਿਤ ਬਿਗਰੀਨੀ।
ਸੋ ਜੱਥੇ ਕੋ ਅਪਨੇ ਕੂਪਾ । ਲੈ ਡੇਰਾ ਕਰਵਾਇ ਅਨੂਪਾ ॥੨੪੨॥
ਘਰ ਤੇ ਸਰਬ ਸੇਵਾ ਨਿਰਬਾਹੀ। ਫਿਰ ਸਭ ਨੱਗਰ ਸੇਵ ਕਰਾਹੀ।
ਜੈਲਦਾਰ ਢਿਲਾ ਹੋਇ ਬਹਿਓ। ਪੁੱਤਰ ਸੋਂ ਨਹਿ ਜੋਰ ਚਲਹਿਓ ॥੨੪੩॥
ਸੰਤਾਂ ਆਪ ਦੀਵਾਨ ਮੇਂ ਆਏ। ਨਸੀਹਤ ਨਾਮਾ ਗਾਇ ਸੁਨਾਏ।
ਦੋ ਸੌ ਨਰ ਨਾਰੀ ਧਰਿ ਪ੍ਰੀਤਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਹੋਏ ਨਿਰ ਭੀਤਾ॥੨੪੪॥
ਮਉ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਆਏ ਸੰਤਾ । ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਪ੍ਰਵਾਹ ਉਠੰਤਾ।
ਦੇਗ ਕਰਾਇ ਅਰਦਾਸ ਉਚਾਰੀ। ਈਸੇ ਵਾਲ ਤੇ ਆਇ ਅਗਾਰੀ।੨੪੫।
ਬੋਪਾਰਾਏ ਸ਼ਹੀਦ ਪਿਆਰੇ । ਆਨ ਬਿਰਾਜੇ ਤੀਹ ਜੇਠਾਰੇ।
ਸੰਗਤ ਸੇਵ ਕਰੀ ਚਿਤ ਲਾਏ। ਕੜਾਹ ਖੀਰ ਭਾਜੀਆਂ ਸਮੁਦਾਏ ॥੨੪੬॥
ਬਸਤਰ ਮਾਯਾ ਸੇਵਾ ਦੀਤੀ । ਏਸੇ ਨੱਗਰ ਸਭ ਬਿਧ ਕੀਤੀ।
ਹੋਰ ਸਹੈਤਾ ਚਾਹੀ ਨਾਹੀ । ਸੰਤ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ ਸੇਵ ਨਿਬਾਹੀ ॥੨੪੭॥
ਜੱਥਾ ਆਗੇ ਕੋ ਪ੍ਰਸਥਾਨਾ । ਸੰਤ ਰਹੇ ਗੁਰਦੁਆਰ ਬਣਾਨਾ।
ਇਉਂ ਸੇਵਾ ਮਿਲ ਪੰਥ ਬਹੁ ਕਰਹੀ। ਦੁਰਜਨ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦੇਖ ਕੈ ਜਰਈ।੨੪੮।
ਮਸਤੂਆਣੇ ਇਕਾਦਸ ਨਿਮਾਨੀ। ਮੇਲਾ ਕਰਤ ਸੰਗਤਿ ਹਿਤ ਠਾਨੀ।
ਗਏ ਸੰਤ ਧਰਿ ਭਾਉ ਮਹਾਨਾ। ਸੰਤ ਮਘਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭੀ ਆਨਾ।੨੪੯।
ਜੋੜ ਮੇਲ ਕੋ ਕਰ ਮਿਲ ਸੰਤਾਂ। ਬਾਬਾ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਦੁਤਿਵੰਤਾ।
ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕੀ ਧੁਨਿ ਲਾਈ । ਬੋਪਾਰਾਏ ਬਿਰਾਜੇ ਆਈ ॥੨੫੦॥

ਪਰਉਪਕਾਰੁ ਨਿਤ ਚਿਤਵਤੇ ਨਾਹੀ ਕਛੁ ਪੋਚ ॥

ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਥੇਦਾਰ

(ਬੋਪਾਰਾਏ) ਦੇ ਅੰਤਮ ਸਮੇਂ ਦਾ ਚਿਤ੍ਰ

ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ ਪਿੰਡ ਆਦਮ ਪੁਰਾ (ਰਿਆਸਤ ਨਾਭਾ) ਵਿਖੇ ੧੯੪੩ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਤਿੰਨ
ਮਾਘ ਸ਼ਨਿਚਰਵਾਰ ਨੂੰ ਪਹਿਰ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ ਹੋਇਆ।
ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਮੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਮੁਖਾਰ ਬਿੰਦ ਤੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀਆਂ ੧੪ ਕਥਾ ਸੁਨਣ ਦਾ ਸੁਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ।
ਬੋਪਾਰਾਏ ਸਚਖੰਡ ਵਿਖੇ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀਆਂ ੨੪ ਕਥਾ
ਕੀਤੀਆਂ। ਆਪ ਜੀ ਬੜੇ ਸਾਦਾ ਜੀਵਨ ਧਾਰਨ ਵਾਲੇ, ਨੀਤੀ ਵਾਨ, ਗੁਰਮਤ ਦੇ ਮਹਾਨ ਵਿਦਵਾਨ
ਸਨ। ੧੬ ਚੇਤਰ ੨੦੧੫ ਨੂੰ (ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਚਖੰਡ ਬੋਪਾਰਾਏ ਵਿਖੇ) ਦਿਨ ਦੇ ੧੧ ਵਜੇ ਸਚਖੰਡ
ਪਧਾਰੇ।

ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਕੀ ਸੇਵ ਕਰਾਵੈਂ। ਮਿਲ ਨਗਰ ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਆਵੈਂ।
ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਸੇਵਾ ਹਿਤ ਧਰਈ। ਸਭ ਮਾਈ ਭਾਈ ਮਿਲ ਕਰਈ।੨੫੧।
ਪੰਦ੍ਹਾਂ ਹਾੜ ਸਭ ਉੱਸਰ ਗਯਾ। ਏਕ ਬਰਾਂਡਾ ਆਗੇ ਪਯਾ।
ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲ ਖੁਸ਼ੀ ਭਈ ਹੈ। ਜੈ ਜੈ ਕੀ ਧੁਨਿ ਊਚ ਕਈ ਹੈ।੨੫੨।
ਬੀਹ ਹਾੜ ਕੋ ਪਾਠ ਅਖੰਡੈ। ਕਰ ਆਨੰਦ ਭੇ ਸਭਹੀ ਬੰਦੇ।
ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਬਣ ਕੇ ਆ ਜਾਈ।ਆਸਾਵਾਰ ਲਾਇ ਸੁਖ ਪਾਈ।੨੫੩।
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕੀ ਕਥਾ ਮਹਾਨਾ। ਸੰਪੂਰਨ ਕਰੀ ਅਤਿਸੈ ਹਿਤ ਠਾਨਾ।
ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਵਰਤਾਯੋ। ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਸਭੈ ਸੁਖ ਪਾਯੋ।੨੫੪।
ਖੀਰ ਪੂਰੀਆਂ ਬਹੁ ਮਠਿਆਈ। ਲੰਗਰ ਭਯੋ ਸਭਨ ਵਰਤਾਈ।
ਭਾਜੀਆਂ ਕੱਦੂ ਪੇਠਾ ਸੋਹਿਨੀ। ਛਕ ਤ੍ਰਿਪਤੇ ਸਭ ਬ੍ਰਿਤੀ ਮੋਹਿਨੀ।੨੫੫।
ਸਤਾਰਵੀਂ ਕਥਾ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ। ਬੀਸ ਹਾੜ ਵੀਰਵਾਰ ਭਲੋਈ॥
ਸੰਤ ਆਨੰਦ ਆਪਨੇ ਥਿਰੇ। ਬਾਹਰ ਕੁਟੀਆ ਭੀਤਰ ਬਰੇ ॥੨੫੬॥
ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਮੇਂ ਮਨ ਕੋ ਰੋਕਾ। ਸੁਧ ਵਿਸਾਰੀ ਹੈ ਹਰ ਸੋਕਾ।
ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਨਹਿ ਖਾਨ ਨ ਪਾਨੀ।ਚੌਥੇ ਦਿਨ ਨਿਕਲੇ ਸੁਖਦਾਨੀ।੨੫੭।
ਹਰ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗਾਵੈਂ। ਰਾਤੀ ਆਲਸ ਨਾਹਿ ਲਿਆਵੈਂ।
ਆਠ ਪਹਿਰ ਰੰਗੇ ਕਰ ਕਾਜਾ।ਮਨ ਮੇਂ ਸਤਿਗੁਰ ਗ੍ਰੀਬ ਨਿਵਾਜਾ।੨੫੮।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰੰਥੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਕਾਰ ਸੇਵਾ ਜੈਤੋ ਸ਼ਹੀਦੀ
ਜਥੇ ਜਾਵਨ ਕੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨੰ ਚੌਤੀਸਵਾਂ ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥੩੪॥

ਗੁਰਦੁਵਾਰਾ ਬੋਪਾਰਾਏ ਸਚਖੰਡ ਰਚਨ

ਪੰਡਿਤ ਚਰਚਾ, ਸੇਵਕ ਨਿਹਾਲ, ਭਾਈ ਦਸੈਹਿਰਾ ਰਾਏ ਕੋਟ

ਦੋਹਿਰਾ–ਪੰਚ ਸਿੰਘ ਗੁਰ ਭਗਤ ਜੋ, ਰਹਿਣੀ ਨਾਮ ਰਸ ਲੇਤ।
ਸੋਈ ਖਾਲਸਾ ਬੰਦਨਾ, ਸੀਸ ਦੇਹਿ ਧਰਮ ਹੇਤਿ ॥੧॥

— ਚੌਪਈ —

ਸੰਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਰਸ ਮੇਂ ਮਾਤੇ। ਰਹਿ ਸਿਮਰਤ ਆਨੰਦ ਕੇ ਦਾਤੇ।
ਨਹ ਕਬ ਅਪਨਾ ਰੂਪ ਭੁਲਾਵੇਂ। ਹਉਮੈ ਰੰਚਕ ਮਨ ਨ ਲਿਆਵੇਂ ॥੨॥
ਬੋਪਾਰਾਇ ਕਰ ਸੇਵ ਮਹਾਨਾ। ਗੁਰੂ ਦੁਆਰਾ ਰਚਿਆ ਆਨਾ।
ਨੀਵੇਂ ਥਾਂਈ ਮਾਟੀ ਗੇਰੈ। ਬੜਾ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਚਉਫੇਰੈ ॥੩॥
ਮਾਟੀ ਬਾਹਰ ਤੇ ਲੈ ਆਵੈ। ਮਾਈ ਭਾਈ ਭਰਤੀ ਪਾਵੈ।
ਕਾਰੀਗਰ ਡਾਟਾਂ ਲਿਪਿਆਈ। ਕਰਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਗ ਅਧਿਕਾਈ ॥੪॥
ਸੰਤ ਆਪ ਭਿੰਡਰੀਂ ਆ ਗਏ। ਉਨੱਤੀ ਹਾੜ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲ ਭਏ।
ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਅਰਜ ਇਮ ਕੀਨੀ। ਸੰਥਾ ਸੁਨਾਵਹੁ ਅਵਰ ਨਵੀਨੀ ॥੫॥
ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰਾ। ਹਜ਼ੂਰਾ ਸਿੰਘ ਮੱਘਰ ਸਿੰਘ ਪਿਆਰਾ।
ਸੂਬਗ ਸਿੰਘ ਸਜਣ ਸਿੰਘ ਏਕਾ।ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਮਨ ਗੁਰ ਕੀ ਟੇਕਾ।੬।
ਠਾਕਰ ਸਿੰਘ ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ ਮੱਤਾ। ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਕਰਮੰ ਹਰਿ ਰੱਤਾ।
ਨਾਮ ਸਿੰਘ ਤੇ ਹਰਿ ਹੈ ਗਿਆਨਾ।ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ ਸਿਮਰਨ ਰਸ ਮਾਨਾ।੭।
ਤੇਰਾਂ ਸਿੰਘ ਪੜਨ ਚਿਤ ਦੇਈ। ਬਿਨਤੀ ਕਰੀ ਪ੍ਰਵਾਨ ਸੁਨ ਲੇਈ।
ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਾ। ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਭਿੰਡਰਾਂ ਮੇਂ ਖਾਸਾ ॥੮॥
ਕਰ ਕੈ ਫੇਰ ਲਾਇ ਵਾਰੰ ਆਸਾ। ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਬਹੁਤ ਆਯੋ ਰਖ ਪਾਸਾ।
ਖੜੇ ਹੋਇ ਅਰਦਾਸ ਉਚਾਰੀ। ਕਥਾ ਚਲਾਵਨ ਇੱਛਾ ਧਾਰੀ ॥੯॥
ਬਾਬਾ ਖਜਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਪੀਏ। ਸੁਨਤੇ ਕਥਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਭੁ ਜਪੀਏ।
ਅਠਾਰਵੀਂ ਕਥਾ ਆਰੰਭ ਸੋ ਕੀਨੀ। ਸੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਮੇਂ ਮਸਕੀਨੀ॥੧੦॥
ਸ੍ਰੀ ਜਪੁ ਤੇ ਚਾਲੀ ਬਿਨ ਦੇਰਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਨਿਤ ਹੇਵੇਰਾ।
ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਆਨੰਦ ਸੇ ਪਰਹੀ।ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਅਨੰਦ ਮਨ ਫਰਹੀ॥੧੧।
ਸਾਵਨ ਸੰਕ੍ਰਾਂਤੀ ਮੰਗਲ ਵਾਰਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਵਰਤਾਰਾ।
ਖੁਸ਼ ਹੋਏ ਸ੍ਰੋਤੇ ਬਹੁ ਸੁਨਹੀ। ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਲਾਗੀ ਧੁਨਹੀ ॥੧੨॥
ਸ੍ਰੀ ਰਾਗਆਗੇ ਜਬ ਤੁਰਿਆ। ਆਇ ਕੈਲ ਪੁਰ ਆਨੰਦ ਇਕ ਪਰਿਆ।

ਸੰਗਤਿ ਬੋਪਾਰਾਏ ਕੀ ਆਈ।ਲਿਪਾਈ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਹਿਤ ਲਿਆਈ॥੧੩॥
ਬੋਪਾਰਾਇ ਕਰ ਚੂਨਾ ਤਿਆਰਾ। ਬਾਹਰ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਲਿਪ ਸਾਰਾ।
ਸੋਹਣਾ ਜੰਗਲ਼ਾ ਊਪਰ ਲਾਯਾ। ਸੋਹਤ ਦੂਰੋਂ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਯਾ ॥੧੪॥
ਖੰਡੇ ਚਕਰ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਜੜਾਯਾ। ਕੋਣੇ ਊਪਰ ਅਠ ਥਾਂ ਗਾਯਾ।
ਬੇਲ ਬੂਟੇ ਊਪਰ ਪਾਏ। ਝਰੋਖੇ ਰੱਖ ਬਾਰੀਆਂ ਲਾਏ ॥੧੫।
ਬਰਾਂਡੇ ਊਪਰ ਚੌਬਾਰਾ ਸੋਹੈ। ਮੰਦਰ ਕੀ ਛੱਤ ਸਾਥ ਮਿਲੋਹੈ।
ਊਪਰ ਫਰਸ਼ ਚੂਨੇ ਗਚ ਕੀਆ। ਪੌੜੀਆਂ ਸਿਖਰ ਪੁਚਾਈ ਦੀਆ।੧੬।
ਛਤ ਪੌੜੀਆਂ ਡਾਟ ਲਗਾਈ। ਆਗੇ ਬਰਾਂਡੇ ਵਿਚ ਦੀ ਜਾਈ।
ਬਾਹਰ ਸੇ ਲਿਪਾਈ ਸਭ ਹੋਈ। ਉਦਮ ਸੰਗਤ ਕਾ ਅਵਲੋਈ ॥੧੭॥
ਨਾਨਕ ਸਰ ਤਖਤੂ ਪੁਰ ਮਾਹੀ। ਮਸਿਆ ਦੀਵਾਨ ਤੇ ਸੰਤ ਕੀਚਾਹੀ।
ਆਏ ਤੁਰਤ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ। ਗੁਰ ਘਰ ਤੋਂ ਮਹਿਮਾ ਬਹੁ ਲੀਤੀ ॥੧੮॥
ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਸੇਵਾ ਹਿਤ ਬੋਲੇ। ਕਰ ਕੇ ਸੇਵਹੁ ਜਨਮ ਅਮੋਲੇ।
ਕਮੇਟੀ ਲੰਗਰ ਚੰਗਾ ਤੋਰੈ। ਫਿਰ ਸੇਵਾ ਹੋਵੈ ਜਿਮ ਲੋਰੈ ॥੧੯॥
ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਏ। ਸੇਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀਆ ਸਭ ਪਾਏ।
ਕੁੱਸੇ ਆਇ ਕਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਿਆਰਾ।ਬਾਈ ਸਿੰਘਾਂ ਛਕ ਰਾਖ ਕਕਾਰਾ।੨੦।
ਮਾਨੂ ਕੇ ਰਾਤ ਆਣ ਕੇ ਕਾਟੀ। ਪਹੁੰਚੇ ਬੋਪਾਰਾਏ ਪ੍ਰਾਤੀ।
ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਕੀ ਸੇਵ ਮਹਾਨੀ। ਕਰਤੇ ਸੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਰਿਦ ਜਾਨੀ ॥੨੧॥
ਲਿਪਾਈ ਅੰਦਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਾਈ। ਲਾਗੇ ਰਾਜ ਆਣ ਸਮਦਾਈ।
ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਸਰਬ ਸੰਗ ਲਾਗੇ। ਲੈ ਥਾਪੀ ਚੂਨਾ ਪਕਾਵੇਂ ਆਗੇ।੨੨।
ਹੇਠ ਫਰਸ਼ ਪਕੀ ਬਣਵਾਈ। ਮਾਈ ਭਾਈ ਸੇਵ ਕਮਾਈ।
ਸਰਬ ਲਿਆਈ ਅੰਦਰ ਹੋਈ। ਬ੍ਰਾਂਡੇ ਕੀ ਕਰ ਸੁਖ ਮਨ ਜੋਈ ॥੨੩॥
ਨਗਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਯੋ ਤਬ ਮੀਤਾ। ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਤਬੈ ਸਭ ਕੀਤਾ।
ਬਹੁ ਲੰਗਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਬਣਾਯੋ। ਮਨ ਭਾਵਤ ਸਭਹੂੰਨ ਛਕਾਯੋ ॥੨੪॥
ਉਨੀ ਸੌ ਇਕਾਸੀ ਆਯਾ। ਬਿਤਾਲੀ ਬਰਸ ਆਯੂ ਪ੍ਰਗਟਾਯਾ।

ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਕਾ ਨਾਮੁ ਰਖਾਯਾ। ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਵਾਕ ਇਉਂ ਭਾਯਾ॥੨੫॥
'ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਖੰਡ ਸਚੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ'। ਆਸਾਵਾਰ ਮੇਂ ਸਲੋਕ ਇਉਂ ਮੰਡ।
ਨਾਮੁ ਰਖ ਸਚ ਖੰਡ ਗੁਰਦੁਆਰਾ। ਹੋਇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸੁਣ ਸਿੰਘ ਉਦਾਰਾ॥੨੬॥

ਕਬਿੱਤ—ਚਾਲੀ ਫੁੱਟ ਲੰਬਾ ਜਾਨ ਚੌੜਾ ਚੌਬੀ ਫੁੱਟ ਮਾਨ, ਸੋਹਣੇ
ਦਰਵਾਜੇ ਤੀਨ ਆਗੇ ਛਬ ਪਾਤ ਹੈ। ਦੋਇ ਵਿਚ ਬਾਰ ਬੱਡੇ ਸੀਖਾਂ ਤਲੇ
ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਲਗੇ, ਆਗੇ ਜੋ ਬ੍ਰਾਡਾਂ ਕਢੇ ਪੰਚ ਦਰ ਭਾਤ ਹੈ। ਊਪਰ ਬ੍ਰਾਂਡੇ ਛੱਤ
ਦੂਹਰੀ ਹੈ ਪੰਜ ਵਾਰ, ਬਾਹਿਰ ਭੀ ਪੰਜ ਲਖ ਕਾਠ ਕੁਟੀਆਤਿ ਹੈ।
ਧ੍ਰੂਅ ਵਲ ਮੁਖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੇ ਕਰਨ ਹਿਤ, ਆਗੇ ਸੋਹੇ ਥੜਾ ਬੜਾ ਚੰਗਾ
ਬੱਖਿਆਤ ਹੈ॥੨੭॥ ਲੰਬੀ ਬਾਹੀ ਦਖਣ ਕੀ ਪੰਜ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਲਗੇ,
ਦੋਇ ਦੋਇ ਸੀਖਾਂ ਵਾਲੇ ਇਕ ਲੰਘੇ ਜਾਨੀਐ। ਪੂਰਬ ਪਛਮ ਦੋਇ ਬਾਰ
ਹਿਤ ਲੰਘਣੇ ਕੇ, ਦੋਇ ਦੋਇ ਬਾਰੀਆਂ ਕੇ ਸੀਖ ਜੜੀ ਮਾਨੀਐ। ਇਕੋ
ਹਾਲ ਕਮਰਾ ਬ੍ਰਾਂਡਾ ਇਕ ਧ੍ਰੂ ਦਿਸ, ਊਪਰਲੀ ਛੱਤ ਮਿਲੀ ਏਕੈ ਬਿਧ
ਆਨੀਐ। ਸਚ ਖੰਡ ਗੁਰੂਦੁਆਰਾ ਅੰਦਰ ਲਿਪਾਈ ਰੰਗ, ਬਾਹਰ ਸੇ
ਲਾਲ ਇਹੁ ਨਕਸ਼ਾ ਬਖਾਨੀਐ॥੨੮॥

ਦੋਹਿਰਾ—ਪੂਰਨ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਭਯੋ, ਨੱਗਰ ਬਿਨਤੀ ਕੀਨ।
ਪ੍ਰਬੰਧ ਆਪ ਕੇ ਹਾਥ ਰਹਿ, ਲੰਗਰ ਚਾਲੈ ਚੀਨ॥੨੯॥
ਸੰਤਾਂ ਕਹਿ ਤੁਮ ਆਪ ਹੀ, ਲੇਹੁ ਪਹਿਰਾ ਲਗਵਾਇ।
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੀ ਮਿਹਰ ਤੇ, ਬਣਿਆਂ ਥਾਨ ਸੁਹਾਇ॥੩੦॥

— ਚੌਪਈ —

ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਫਿਰ ਬਿਨਤੀ ਕੀਨੀ। ਸਾਂਭੋ ਆਪ ਹੀ ਸੰਤ ਜੀ ਚੀਨੀ।
ਸੁਣ ਸੰਤ ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ ਕੋ ਛੋਰਾ। ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਬਾਂਧੀ ਬਡ ਜੋਰਾ॥੩੧॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਕੀਰਤਨ ਨਿੱਤਾ। ਮਾਈ ਭਾਈ ਸੁਨੈ ਦੇ ਚਿੱਤਾ।
ਲੰਗਰ ਚਾਰ ਪਹਿਰ ਹੀ ਚਾਲੈ। ਸ਼ਾਮ ਸੋਦਰ ਕੀਰਤਨ ਧੁਨਿ ਵਾਲੈ।੩੨।
ਕੀਰਤ ਸੋਹਿਲਾ ਰਾਤੀ ਪਰਿ ਕੈ। ਮਹਾਰਾਜ ਸੁਖ ਆਸਨ ਕਰਿ ਕੈ।

ਫਿਰ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕਰੋ ਪਰੀਤਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਫਿਰ ਜਸ ਕੀਤਾ॥੩੩॥
ਸੰਤ ਸੰਗ ਜੱਥੇ ਤਬ ਚਾਲੇ। ਕਥਾ ਹੋਤ ਨਿੱਤ ਸੁਬ੍ਹਾ ਸੁਖਾਲੇ।
ਅਲਕੜੀਂ ਪਿੰਡ ਮੇਂ ਲਾਇ ਦੀਵਾਨਾ। ਇਕਾਸੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਠ ਕਰਾਨਾ॥੩੪॥
ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੱਗਰ ਭਾਯਾ। ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਮਨ ਤਨ ਲਾਯਾ।
ਸੰਤਾਂ ਸੰਗਤਿ ਸਿਖਯਾ ਲੇਹੀ। ਅਪਨਾ ਜਨਮ ਸਫਲ ਕਰ ਲੇਹੀ॥੩੫॥
ਮਰਾੜ ਦੀਵਾਨ ਬੜਾ ਤਬ ਲਾਗਾ। ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਰਾਗਾ।
ਸੋ ਸਿੰਘਾਂ ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਯੋ। ਮਾਈ ਭਾਈ ਸਿੰਘ ਸਜਾਯੋ॥੩੬॥
ਬਾਹੀਆ ਸਾਰਾ ਫਿਰ ਕੈ ਮੀਤਾ। ਥਾਉਂ ਥਾਉਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੋ ਕੀਤਾ।
ਗਿੱਲ ਪਿੰਡ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਯਾ। ਪੰਚਾਸ ਕੋ ਸੁਧਾ ਅਚਾਯਾ॥੩੭॥
ਕਰਾੜ ਵਾਲੇ ਬਡ ਭਰਾ ਦੀਵਾਨਾ। ਸਤਵਿੰਜਾ ਨਰ ਸੁਧਾ ਛਕਾਨਾ।
ਰਾਮ ਪੁਰ ਕਰ ਕੈ ਵਖਯਾਨਾ। ਤੇਤੀ ਨਰ ਕੋ ਸੁਧਾ ਅਚਾਨਾ॥੩੮॥
ਤੱਪੇ ਮੇਂ ਭੀ ਬਹੁਤ ਦੀਵਾਨੰ। ਲਾਇ ਸਜਾਵੈਂ ਸਿੰਘ ਮਹਾਨੰ।
ਦੀਨੇ ਸਾਹਿਬ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਆ। ਆਏ ਭਿੰਡਰੀਂ ਸੁਖ ਕੋ ਲੀਆ॥੩੯॥
ਬਾਈ ਪਿੰਡ ਬਾਹੀਏ ਕੇ ਜੋਈ। ਸੱਤ ਸੌ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਿਆ ਸੋਈ।
ਤਪੇ ਮੇਂ ਤਿੰਨ ਸੌ ਨੇ ਅਚਿਆ। ਨਰ ਨਾਰੀ ਮਨ ਆਨੰਦ ਖਚਿਆ॥੪੦॥
ਇਸ ਬਿਧ ਬਹੁ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੋ ਕਰਈ। ਸੇਵਾ ਗੁਰੂ ਪੰਥ ਹਿਤ ਧਰਈ।
ਨਾਮੁ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਨਿਸ ਦਿਨ ਮੇਂ। ਨਹੀਂ ਬਿਸਾਰੈ ਕਿਸਹੂੰ ਛਿਨ ਮੇਂ॥੪੧॥
ਆਪਾ ਨਹੀਂ ਜਣਾਵਨ ਕਰਕੇ। ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਖੀ ਮੇਂ ਸਦ ਵਰਤੇ।
ਆਪ ਸਿੰਘ ਹੋਇ ਅਨਿਕ ਬਣਾਏ। ਸਤਿਨਾਮੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਧਿਆਏ॥੪੨॥
ਜਹਿ ਤਹਿ ਜਸ ਫੈਲਿਓ ਅਧਿਕਾਈ। ਮਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਗੁਰੂ ਸੰਗ ਲਾਈ।
ਲਿਵ ਅਵਰਨ ਕੀ ਦੇਤਿ ਲਗਾਈ। ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਮਨ ਪ੍ਰਗਟਾਈ॥੪੩॥
ਚਿਠੀ ਮੁਰਾਲੇ ਤੋਂ ਜਬ ਆਈ। ਜੋੜ ਮੇਲ ਹਿਤ ਆਵਹੁ ਸਾਈ।
ਕਰ ਤਿਆਰੀ ਕੋ ਸਿੰਘ ਲੈ ਸੰਗਾ। ਚਾਲੇ ਸੰਤ ਨਾਮੁ ਮਨ ਰੰਗਾ॥੪੪॥
ਮਹਿਣੇ ਸੇ ਗਾਡੀ ਅਸਵਾਰਾ। ਪਹੁੰਚੇ ਜੱਥੇ ਸਹਿਤ ਮੁਰਾਰਾ।

ਮੁਰਾਲੇ ਆਇ ਮਿਲੇ ਸੰਗ ਸਭ ਕੇ। ਮਹੰਤ, ਸੰਤ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਲਭਕੇ ॥੪੫॥
ਨਿੱਤ ਦੀਵਾਨ ਸਜਤਿ ਮਨ ਪਿਆਰਾ। ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਹੋਤਿ ਅਪਾਰਾ।
ਪੰਦਰਾਂ ਭਾਦੂੰ ਆਈ ਜਬਹੀ। ਭਾਰੀ ਦੀਵਾਨ ਸਜਤਿ ਭੇ ਤਬਹੀ ॥੪੬॥
ਰਾਗੀ ਚੌਕੀਆਂ ਲਾਵਹਿ ਆਈ। ਵਾਰੀ ਵਾਰੀ ਧਨ ਗਨ ਪਾਈ।
ਸੰਤਾਂ ਵਿਦਯਾ ਹਿਤ ਪ੍ਰਚਾਰਾ। ਕੀਆ ਉਦਮ ਤਿਨ ਸੁਖ ਪਾਰਾ ॥੪੭॥
ਕੜਾਹ ਖੀਰ ਬਰਤੀ ਅਧਿਕਾਈ। ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਮਿਲ ਮਿਲ ਕੇ ਖਾਈ।
ਸਾਧੂਆਂ ਪੰਗਤਿ ਅਲੱਗ ਲਗਾਈ। ਖਾਵੈਂ ਭੋਜਨ ਸਿਮਰੈਂ ਸਾਂਈ ॥੪੯॥
ਅੰਨ ਇਕ ਥਾਂ ਸਭ ਕੋ ਮਿਲਹੀ। ਲੰਗਰ ਮੇਂ ਦ੍ਵੈਤਿ ਨਹਿ ਚਲ ਹੀ।
ਜੈ ਜੈ ਸਭ ਗਾਵੈਂ ਨਰ ਨਾਰੀ। ਸੰਤ ਬਿਸ਼ਨ ਹਰਿ ਆਪ ਭੰਡਾਰੀ ॥੫੦॥
ਜੋੜ ਮੇਲਾ ਸਮਾਪਤ ਕੀਆ। ਸੰਤ ਪੁਰ ਆਏ ਸੁਖ ਲੀਆ।
ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਰਹਿ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰਾ। ਪੰਝੀ ਨਰ ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਰਾ॥੫੧॥
ਮੁਰਾਲੇ ਫੇਰ ਬਿਰਾਜੇ ਆਈ। ਸੇਵਾ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਕਰਵਾਈ।
ਜ਼ਮੀਨ ਸਵਾਰ ਮਿਟੀ ਨਿਕਲਾਈ। ਬਡੀ ਭੜੀਂ ਚੁਫੇਰ ਬਣਾਈ ॥੫੨॥
ਸੱਤਰ ਲੋਕ ਨਾਰੀ ਸਭ ਹੋਏ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਕੇ ਰਹਿਤ ਰਖੋਏ।
ਕਛੁ ਦਿਨ ਕੀਰਤਨ ਕਥਾ ਕਰਾਈ। ਵਿਦਯਾ ਪਾਇ ਚਾਲੇ ਸੁਖ ਦਾਈ।੫੩॥
ਮਹੰਤ ਸਾਹਿਬ ਸੰਗ ਆਪ ਪਧਾਰੇ। ਸੰਤ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਹੈ ਗੁਰ ਪਿਆਰੇ।
ਗੁਜਰਾਤ ਹੋਤਿ ਜਲਾਲਾ ਬਾਦਾ। ਆਇ ਚੌਪਾਲੇ ਧਰ ਅਹਿਲਾਦਾ॥੫੪॥
ਕਈ ਦਿਵਸ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਾਯੋ। ਪੰਜਾਹ ਨਰਾਂ ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਯੋ।
ਫਿਰ ਟਾਂਡੇ ਮੇਂ ਆਨ ਬਿਰਾਜੇ। ਜਹਿ ਸਕੂਲ ਸ੍ਰੀ ਮਹੰਤ ਜੀ ਸਾਜੇ ॥੫੫॥
ਪਾਂਚ ਦਿਵਸ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਾਯੋ। ਅੱਸੀ ਨਰ ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਯੋ।
ਮਹੰਤ ਸਾਹਿਬ ਟਾਂਡੇ ਹੀ ਰਹੇ। ਸੰਤ ਚੌਪਾਲੇ ਆਵਤ ਲਹੇ ॥੫੬॥
ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨ ਚੌਪਾਲੇ ਬਾਸੇ। ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਮਨ ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੇ।
ਸੰਤ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਸਿਧਾਰੇ। ਤੁਰਕੇ ਸਿਆਲਕੋਟ ਆ ਗਿਆਰੇ॥੫੭॥
ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਏ। ਬੇਰ ਸਾਹਿਬ ਦੀਵਾਨ ਸਜੀਏ।

ਗੁਰ ਮਹਿਮਾ ਤਿਹ ਥਾਨ ਉਚਾਰੀ। ਭਈ ਸੰਗਤ ਆਨੰਦ ਸੋ ਭਾਰੀ॥੫੮॥
ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਪੰਚਾਂ ਕਾ ਦੀਆ। ਵਰਤਿਆ ਸਭ ਸੰਗਤ ਨੇ ਲੀਆ।
ਬਾਉਲੀ ਸਾਹਿਬ ਦੀਦਾਰੇ ਕੀਏ। ਕਥਾ ਕਰੀ ਸਭ ਲੋਕ ਸੁਣੀਏ ॥੫੯॥
ਤ੍ਰਤਾਲੀ ਮਾਈਆਂ ਤੇ ਭਾਈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਗੁਰ ਰਹਿਤ ਰਖਾਈ।
ਸੱਤ ਦਿਨ ਰਹਿ ਆਗੇ ਆਏ। ਪੈਦਲ ਸਭ ਚਾਲੇ ਸੁਖ ਪਾਏ ॥੬੦॥
ਰਾਵੀ ਤਟ ਸ੍ਰੀ ਪੁਰ ਕਰਤਾਰਾ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਗੁਰਦੁਆਰਾ।
ਆਨ ਦੀਦਾਰ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕੀਨੀ। ਰਾਤ ਨਿਵਾਸ ਤਿਸੈ ਥਾਂਉ ਚੀਨੀ॥੬੧॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਸਰ ਇਸ਼ਨਾਨੇ। ਕੀਰਤਨ ਕਰ ਗੁਰ ਕਥਾ ਬਖਾਨੇ।
ਦੇਗ ਕਰਾਇ ਪੰਚ ਕੀ ਬਾਟੀ। ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੁਖ ਕੇ ਕਾਟੀ ॥੬੨॥
ਫਿਰ ਡੇਹਰਾ ਸਾਹਿਬ ਮੇਂ ਆਏ। ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਗੁਰ ਕਥਾ ਸੁਣਾਏ।
ਚੋਲਾ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਆ। ਆਏ ਰਾਮਦਾਸ ਰਹੇ ਸੁਖ ਲੀਆ।੬੩॥
ਬਾਬੇ ਬੁੱਢੇ ਥਾਨ ਨਿਹਾਰਾ। ਛਿਹਰਟੇ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਪਾਇ ਦੀਦਾਰਾ।
ਬਡਾਲੀ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਬੀੜ ਸਿਧਾਰੇ। ਚੋਲਾ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਕਰ ਦੀਦਾਰੇ ॥੬੪॥
ਪੁਰ ਸੁਲਤਾਨ ਸਰਬ ਗੁਰਦੁਆਰੇ। ਆਗੇ ਡੱਲਾ ਸਾਹਿਬ ਨਿਹਾਰੇ।
ਮੁੜ ਕਰ ਆਏ ਗੋਬਿੰਦ ਵਾਲਾ। ਪਾਠ ਚੌਰਾਸੀ ਕਰੇ ਸੁਖਾਲਾ ॥੬੫॥
ਖਡੂਰ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ। ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਆਏ ਮਨ ਜੀਤੇ।
ਕਰ ਸ਼ਨਾਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਚੜ੍ਹਾਯੋ। ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕਰ ਮਨ ਸੁਖ ਪਾਯੋ ॥੬੬॥
ਸਿੰਘਾਂ ਸੰਨ ਸਾਹਿਬ ਹਿਤ ਭਾਖਾ। ਚਲਹੁ ਪੂਰ ਹੈ ਉਰ ਅਭਿਲਾਖਾ।
ਆਨ ਦੀਦਾਰ ਪਾਏ ਮਨ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਲੰਘੇ ਵਿਚ ਦੀ ਦੋਖਨਿ ਘਾਤੀ॥੬੭॥
ਸਤਲਾਣੀ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਲੀਨੇ। ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਆ ਸੁਖ ਲੀਨੇ।
ਸਭ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ। ਪੰਜ ਸ੍ਰੋਵਰ ਨਾਵਨਿ ਵਰ ਕੇ ॥੬੮॥
ਪੰਜ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਵਾਏ। ਦੀਪ ਮਾਲ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਏ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੇ ਕਰ ਵਖਯਾਨਾ। ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਮੇਂ ਕੀਰਤ ਭਾਨਾ ॥੬੯॥
ਸੁਨਤੇ ਰਹੇ ਤੇਰਾਂ ਦਿਨ ਸੁਆਮੀ। ਜਾਗਤ ਕਲਾ ਗੁਰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ।

ਸੰਤ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਈਹਾਂ ਰਹੇ। ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਸੰਤ ਦੁਖ ਦਹੇ ॥੭੦॥
ਗਾਡੀ ਹੋ ਸਵਾਰ ਚਲ ਆਏ । ਲੁਧਿਆਣੇ ਤਬ ਰਾਤ ਬਿਤਾਏ ॥
ਬੋਪਾਰਾਏ ਆਣ ਕਰ ਬਾਸੇ। ਮਿਲੇ ਲੋਕ ਮਨ ਅਧਿਕ ਹੁਲਾਸੇ ॥੭੧॥
ਚਰਨੀ ਸੀਸ ਧਰਿ ਫਤੇ ਬੁਲਾਵੈ। ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਨਰ ਨਾਰੀ ਅਲਾਵੈ।
ਨਗਰੀ ਧੰਨ ਭਾਗ ਪ੍ਰਭ ਆਏ। ਗੁਰ ਅਸਥਾਨ ਮੇਂ ਆਨ ਬਿਰਾਏ ॥੭੨॥
ਫੂਲਨ ਮਾਲਾ ਕੋਇ ਲਿਆਵੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਚੜ੍ਹਾਵੈ।
ਫਿਰ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਗਲ ਮੇਂ ਪਾਈ। ਹੋਵਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸ਼ਬਦ ਮੁਖ ਗਾਈ॥੭੩॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਨਿਤ ਲਾਗੇ *ਵਾਰਾ। ਮਗਰੋਂ ਕਥਾ ਹੋਤਿ ਮੁਦ ਧਾਰਾ।
ਸੁਣਨੇ ਆਵਤ ਸਭਹੀ ਮੀਤਾ। ਮਾਈ ਭਾਈ ਮੁਦ ਤੇ ਚੀਤਾ ॥੭੪॥
ਇਉਂ ਸਤਿਸੰਗ ਕਰਾਵਤ ਨੀਤਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਵਸਾਵੈ ਲੀਤਾ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਆ ਤਬ ਸੰਤਾਂ। ਪੱਝਤ੍ਰਾਂ ਸਿੰਘਾਂ ਛੱਕ ਬ੍ਰੋਸੰਤਾਂ ॥੭੫॥
ਤੀਸ ਮਾਈਆਂ ਸੁਧਾ ਅਚੀਆ । ਬਾਬੂ ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਵਾਰ ਛਕੀਆ।
ਅਨੰਦ ਕਾਰਜ ਤਿਸ ਸੁਤਾ ਕੋ ਹੋਆ। ਜੁੜੀ ਸੰਗਤਿ ਵੀਵਾਹ ਭਲੋਆ॥੭੬॥
ਪੰਡਿਤ ਵਰਿਆਮ ਸਿੰਘ ਕਥਾ ਕੀਨੀ । ਓਅੰਕਾਰ ਕਾ ਨਿਰਨਾ ਚੀਨੀ।
ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਆਈ। ਲਗਾ ਦੀਵਾਨ ਸੁੰਦਰ ਸੁਖਦਾਈ॥੭੭॥
ਸੰਤ ਆਪ ਗੁਰਬਾਣੀ ਗਾਥਾ । ਸੁਨਾਈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਤਿ ਸਨਾਥਾ।
ਮਨ ਇਉਂ ਦੀਏ ਟਿਕਾਇ ਤਿਸ ਛਿਨ ਮੇਂ।ਮੂਰਤ ਚਿਤ੍ਰੀ ਆਚੱਲ ਖਿਨ ਮੇਂ।੭੮।
ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਚਿਤਵਨ ਨਾਸੀ। ਆਨੰਦ ਆਯੋ ਪਦ ਅਬਿਨਾਸੀ।
ਗਿਆਤ ਸ੍ਰਬ ਪਰ ਧਾਵਨ ਨਾਹੀ। ਦਿਸਟ ਮਾਨ ਦਿਸਟ ਨਹਿ ਕਾਹੀ॥੭੯॥
ਅਦ੍ਰਿਸਟ ਪਦ ਬਰਨਿਓ ਕਿਸ ਜਾਈ। ਅਚਰਜ ਦਿਸ਼ ਅਚਰਜ ਹੋ ਭਾਈ॥
ਹਉ ਤੂੰ ਨਾਸੀ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ। ਕਥਨ ਕਰਨ ਕੋ ਸਮਝ ਨ ਆਈ।੮੦।
ਮੈਂ ਨਹਿ ਆਪੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ। ਕਾਮਨਾ ਰਹੀ ਨਾਹੀ ਕੋ ਮੁਰੂ ਜੀ।
ਧਰਤ ਅਕਾਸ਼ ਤੱਤ ਨਹਿ ਕੋਈ । ਆਪੇ ਆਪ ਸਰਬ ਥਾਂ ਸੋਈ ॥੮੧॥

*ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ।

ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਰਹੈ ਬਰ ਜਾਚਾ। ਧੰਨ ਸੰਤ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਉਬਾਚਾ।
ਇਉਂ ਸਭ ਕੇ ਮਨ ਤਬਹੀ ਹੋਏ। ਅਨੰਦ ਅਗਾਧ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜੋਏ ॥੮੨॥
ਪੰਡਿਤ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਮਹਿਮਾ ਸਤਿਗੁਰ ਗ੍ਰੰਥ ਅਮੋਲੇ।
ਗਿਆਨ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤੀ ਮਸਕੀਨੀ।ਨਾਮ ਜਪਾਇ ਮੁਕਤੀ ਸਦ ਦੀਨੀ।੮੩।
ਦੀਵਾਨ ਸਮਾਪਤ ਹੋਆ ਜਬਹੀ। ਮਿਲੇ ਸੰਤ ਦਿਨ ਪੰਡਿਤ ਤਬਹੀ।
ਗ੍ਰੀਬੀ ਕੇ ਬਚਨ ਸੰਤ ਜੀ ਆਖੇ।ਸੁਣ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਸੰਤ ਭਾਖੇ।੮੪।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਮੱਖਣ ਤੁਮ ਖਾਯੋ। ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕਾ ਰਸ ਹਰਿ ਪਾਯੋ।
ਸੰਤ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਮਸਤੂਆਨਾ।ਜਾਂ ਤੁਝ ਪੇਖ ਮਨ ਟਿਕਗਾ ਥਾਨਾ ॥੮੫॥
ਮਖਨ ਤੁਮਹੂੰ ਜਗ ਮੇਂ ਖਾਵਾ। ਹਮ ਲੈਕਚਰ ਲੱਸੀ ਹੀ ਪਾਵਾ।
ਸੰਤਾਂ ਕਹਾ ਆਪ ਤੁਮ ਖਾਤੇ। ਔਰ ਖਾਤੇ ਤਾਹੀਏ ਦਰਸਾਤੇ ॥੮੬॥
ਲੈਕਚਰ ਲੱਸੀ ਨਹੀਂ ਤੁਮਾਰਾ। ਦੂਧ ਮੱਖਨ ਕੇ ਉਪਾਵਨਹਾਰਾ।
ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕਾ ਸਰੂਪ ਦਿਖਾਵੈ। ਤਾਂਤੇ ਦੂਧ ਤੌ ਕਥਨ ਅਲਾਵੈ।੮੭।
ਸੰਤ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਸੰਨੇ। ਬੰਦਨਾ ਕਰ ਗਏ ਜਹਿ ਚਿਤ ਮੰਨੇ।
ਵਰਿਆਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਚਨ ਚਲਾਯੋ।ਇਕ ਲਿਖਨੇ ਮੇਂ ਹੇਤ ਕੋ ਪਾਯੋ।੮੮।
ਸੰਤਾਂ ਕਹਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸੁਆਮੀ। ਘਟ ਘਟ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ।
ਅਦ੍ਵੈਤ ਮਤ ਏਕੇ ਤੇ ਬਿਦਤਾਯੋ । ਓਅੰਕਾਰ ਕੀ ਆਦ ਸੁਨਾਯੋ ॥੮੯॥
ਓਅੰ ਮੇਂ ਝਗੜੇ ਮਤ ਸਾਰੇ । ਤ੍ਰੇਹਠ ਤਰਾਂ ਕਾ ਕਰਤ ਉਚਾਰੇ।
ਤ੍ਰਿਮਾਤ੍ਰ ਤ੍ਰਿਬ੍ਰਹਮ ਤ੍ਰਿਅਖਰ ਰੂਪਾ।ਪਤੰਜਲ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੋਇ ਮਤ ਅਨੂਪਾ।੯੦।
ਤ੍ਰਿਗਿਆਨ ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਤ੍ਰੈਕਾਰਨ। ਕਪਲ ਮੁਨਿ ਇਉਂ ਕਰਤ ਉਚਾਰਨ।
ਤ੍ਰਿਮੁਖ ਦੇਵਤਾ ਤ੍ਰੈ ਪ੍ਰਜੋਜਨ। ਇਉਂ ਭਾਖਤ ਹੈ ਅਪਾਤ੍ਰ ਜੋ ਮੁਨ ।੯੧॥
ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਤ੍ਰਿਲਿੰਗ ਸੰਗਿਆ ਤੀਨੇ। ਬਿਆਸ, ਸਨਤਕੁਮਾਰ, ਇਮ ਚੀਨੇ।
ਤ੍ਰੈ ਥਾਨ ਤ੍ਰਿਪਦ ਤ੍ਰਿਪ੍ਰਗਿਜਾ।ਬ੍ਰਹਮਨਿਸ਼ਟੋ ਕੋ ਮਤ ਇਮ ਭਿਦਿਆ॥੯੨॥
ਤ੍ਰੈ ਵਸਥਾ ਤ੍ਰੈ ਭੋਗ ਭੋਗੀਤਾ । ਸ਼ਿਵ ਸਿਧਾਂਤ ਕੋ ਏਹੁ ਮਤੰਤਾ।
ਤ੍ਰਿਆਤਮ ਸੁਭਾਵ ਬਜਾਹੂ ਤੀਨੇ।ਬੈਸ਼ਨਵ ਮਤ ਨਾਰਦ ਕਥ ਦੀਨੇ॥੯੩॥

ਸਪਤ ਵਾਰ ਨੌਂ ਕੇ ਕਰ ਤ੍ਰੇਹਟਾ। ਓਅੰ ਸਰਗੁਣ ਬ੍ਰੂਲ ਦ੍ਰਿਸਟੇਤਾ।
ਨਿਰਗੁਣ ਪਦ ਨਿਹਕਲਹਿ ਅਪਾਰਾ। ਓਅੰਕਾਰ ਤੇ ਜਾਨ ਨਿਆਰਾ।੯੪।
ਇਨਕੇ ਤ੍ਰੇਹਟ ਤਰਾਂ ਕੇ ਬਾਦਾ। ਮਿਟਾਏ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਾ।
ਏਕਾ ਲਿਖ ਅਦ੍ਵੈਤ ਜਨਾਯੋ। ਜਾਂ ਕੋ ਤ੍ਰੇਹਟ ਤਰਾਂ ਕੋ ਗਾਯੋ॥੯੫॥
ਸੋ ਏਕੋ ਹਰਿ ਆਪ ਅਖੰਡਾ। ਕਿਸਿ ਮਤਿ ਤੇ ਨਹਿ ਜਾਵੈ ਖੰਡਾ।
ਨਿਰੰਕਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਏਕਾ। ਜਾਤ ਵਿਜਾਤ ਸ੍ਵਗਤਿ ਨਹਿ ਭੇਤਾ॥੯੬॥
ਦੇਸ ਕਾਲ ਵਸਤੂ ਨਹਿ ਨਾਸੈ। ਇਕ ਰਸ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸੈ।
ਏਕ ਮੇਵਾਦੁਤੀ ਬ੍ਰਹਮੰ। ਅਖੰਡ ਅਡੰਡ ਅਮੰਡ ਅਗਿਹਮੰ॥੯੭॥
ਸੁਣ ਪੰਡਤਿ ਪਦ ਬੰਦਨ ਕੀਆ। ਧੰਨ ਸੰਤ ਰਸ ਏਕੋ ਲੀਆ।
ਜਹਿ ਇਛਾ ਤਹਿ ਜਾਵਨ ਥੀਆ। ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ਜਸ ਗੁਰ ਕੀਆ।੯੮।
ਇਉਂ ਬੋਪਾਰਾਇ ਆਵੈ ਬਿਦ੍ਵਾਨਾ। ਚਰਚਾ ਕਰੈ ਪ੍ਰੇਮ ਉਰ ਠਾਨਾ।
ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਹਿਤ ਉਤ੍ਰ ਝੱਬ ਦੇਈ। ਜੀਤੈ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਤਾਪ ਰਸ ਲੇਈ॥੯੯॥
ਲੰਗਰ ਗੁਰ ਕਾ ਅਤੁਟ ਚਲਾਵੈਂ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਸਿੰਘਨ ਸਿਖਲਾਵੈਂ।
ਸਭ ਸੋਂ ਹਿਤ ਕੀ ਬਾਤ ਕਰੰਤੇ। ਲੋਕ ਪੇਖ ਬਹੁ ਸੁਖ ਫਲ ਵੰਤੇ॥੧੦੦॥
ਭਿੰਡਰ ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਮੇਂ ਆਏ। ਜਥੇ ਸਹਿਤ ਸੰਤ ਸੁਖ ਪਾਏ।
ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੋ ਫਤੇ ਬੁਲਾਈ। ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੰਘ ਆਇ ਪੈ ਸ਼ਰਨਾਈ॥੧੦੧॥
ਕੁਸਲ ਪ੍ਰਸੰਨ ਦੁਹਿ ਦਿਸ ਤੇ ਬੂਝੀ। ਕਰ ਅਰਾਮ ਸੇਵਾ ਹਿਤ ਸੂਝੀ।
ਸੰਗਤਿ ਕੇ ਪੰਗਤਿ ਲਗਵਾਨੇ। ਹਿਤ ਅਰਾਮ ਕੇ ਚਹੀਏ ਥਾਨੇ॥੧੦੨॥
ਇਉਂ ਵਿਚਾਰ ਕਾਰੀਗਰ ਲਾਏ। ਥੋੜੇ ਦਿਨ ਮੇਂ ਜਗਾ ਪਵਾਏ।
ਮੀਂਹ ਅੰਧੇਰੀ ਜਬਹੂੰ ਆਵੈ। ਸੁਖ ਸੇ ਸੰਗਤਿ ਭੋਜਨ ਖਾਵੈ॥੧੦੩॥
ਆਣ ਮੁਸਾਫਰ ਕਰਹਿ ਅਰਾਮੂ। ਇਸ ਹਿਤ ਮਕਾਨ ਬਨਾਯਾ ਕਾਮੂ।
ਲੋਹਗੜ ਵਿਚ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਏ। ਖੋਸ਼ੇ ਵਿਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅਚਵਾਏ॥੧੦੪॥
ਫਿਰ ਭਿੰਡਰਾਂ ਮੇਂ ਆਣ ਬਿਰਾਜੇ। ਸੰਥਾ ਹੋਵਤ ਨਿਤ ਮਹਾਰਾਜੇ।
ਇੰਦਗੜ ਵਾਸੀ ਜੀਵ ਕੌਰ ਬੀਬੀ॥ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਤਿਸਥੀਬੀ॥

ਇਕ ਸੈ ਪੰਜ ਰੁਪਯੇ ਦੀਨੇ। ਸੰਤਾਂ ਲੰਗਰ ਛਕਾਇ ਸੋ ਲੀਨੇ।
ਖੀਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਬਹੁਤ ਬਰਤਾਯੋ। ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਛਕ ਧੰਨ ਅਲਾਯੋ।੧੦੬।
ਬੋਪਾਰਾਏ ਕੀ ਮਾਈ ਕੌਰ ਰਾਮਾ। ਤਾਂਕਾ ਸੁਤ ਪ੍ਰੇਮੀ ਅਭਿਰਾਮਾ।
ਵਰਿਆਮ ਸਿੰਘ ਤਿਸ ਨਾਮ ਪਛਾਨੋ। ਭਿੰਡਰੀਂ ਆਣ ਰਿਹਾ ਹਿਤ ਠਾਨੋ।੧੦੭।
ਹਲ ਵਾਹਿਓ ਲੰਗਰ ਜਿਮ ਚਾਲੈ। ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਸਾਲੈ।
ਘਰ ਬਨਤਾ ਸੁਤ ਤਿਆਗੇ ਮੋਹਾ ਕਰਹਿ ਕਾਰ ਖੇਤੀ ਬਿਨ ਧ੍ਰੋਹਾ।੧੦੮।
ਆਪ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਕੋ ਕਰਹੀ। ਸਿੰਘਾਂ ਕੋ ਨਹਿ ਕਦੇ ਉਚਰਹੀ।
ਵੇਹਲਾ ਹੋਇ ਲੰਗਰ ਬਰਤਾਵੈ। ਮਨ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੰਠੋਂ ਗਾਵੈ॥੧੦੯।
ਦੋਇ ਸਾਲ ਖੇਤੀ ਜਬ ਕੀਨੀ। ਖਾਨ ਪਾਨ ਨਹਿ ਲਾਲਸ ਚੀਨੀ।
ਸਭ ਦਾਣੇ ਲੰਗਰ ਹਿਤ ਦੇਈ। ਹਿਸਾ ਆਦਿ ਕਛੂ ਨਹਿ ਲੇਈ॥੧੧੦॥
ਨਿਸਦਿਨ ਪ੍ਰੀਤ ਸੰਤ ਕੇ ਸੰਗਾ। ਪ੍ਰੇਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਨ ਰੰਗਾ।
ਬਹੁ ਸੇਵਾ ਜਬ ਇਸਨੇ ਕੀਤੀ। ਨਾਮ ਸੰਗ ਮਨ ਚਾਹਿਤ ਪ੍ਰੀਤੀ॥੧੧੧।
ਨਿਹਕਾਮੀ ਹੋ ਘਾਲ ਕਮਾਈ। ਗੁਰ ਲੰਗਰ ਚਲੈ ਜਿਸ ਭਾਈ।
ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਤੀਤ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਉਪਾਈ। ਆਗੇ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੈ ਚਿਰ ਤਾਈ।੧੧੨।
ਪੇਖ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੋਏ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਿਆ ਰਹਿਤ ਰਖੋਏ।
ਪ੍ਰੀਤ ਸੇਵ ਲੰਗਰ ਹਿਤ ਖੇਤੀ। ਧੰਨ ਸਿੰਘ ਜਿਸ ਮੋਹਿ ਨ ਜੇਤੀ।੧੧੩।
ਸੰਤਾਂ ਪਾਸ ਅਪਣੇ ਬੁਲਵਾਯਾ। ਆਣ ਵਰਿਆਮ ਸਿੰਘ ਸਿਰ ਨਾਯਾ।
ਸੰਤਾਂ ਕਹਾ ਸੇਵਾ ਭੀ ਪੂਰੀ। ਹੁਣ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਲਿਵ ਲਾਵਹੁ ਰੂਰੀ॥੧੧੪।
ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹੋ ਸਭ ਕਾਲਾ। ਸੋਗ ਨ ਕਰਨਾ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹਾਲਾ।
ਅੰਤਕਾਲ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਮੇਲੈ। ਜਮ ਕੇ ਦੂਖ ਮਿਟੈ ਸੁਖ ਝੇਲੈ॥੧੧੫॥
ਹੁਣ ਅਪਣੇ ਗ੍ਰਿਹ ਬੋਪਾਰਾਏ। ਬਸੋ ਕੁਟੰਬ ਜੁਤ ਨਾਮ ਧਿਆਏ।
ਪੁਤ੍ਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮਾਈ ਭਾਈ। ਸਭ ਸੋ ਮਿਲ ਘਰ ਕ੍ਰਿਤ ਨਿਭਾਈ।੧੧੬।
ਅੰਤਰ ਮਨ ਕੇ ਉਦਾਸ ਰਹਾਵੋ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਲਿਵ ਸਦਹੂੰ ਲਾਵੋ।
ਬਖਸ਼ਿਆ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦਸਮੇਸੰ। ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਮਿਟੇ ਕਲੇਸੰ।੧੧੭।

ਬੋਪਾਰਾਏ ਰਿਹਾ ਘਰ ਜਾਈ। ਮਿਲ ਪ੍ਰਵਾਰੰ ਘਰ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰਾਈ।
ਕਬ ਕਬ ਦਰਸ਼ਨ ਕੇ ਹਿਤ ਆਵੈ। ਫਿਰ ਅਪਨੇ ਘਰ ਗੁਰ ਗੁਣ ਗਾਵੈ।੧੧੮।
ਮੰਗਲ ਸਿੰਘ ਬੋਪਾਰਾਇ ਅਪਾਰਾ। ਅਨੰਦ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਤਾ ਇਕ ਸਾਰਾ।
ਮਨ ਮੇਂ ਅਧਿਕ ਅਨੰਦ ਹੋਇ ਆਯਾ। ਮਸਤਾਨਾ ਬਣ ਬਹੁਸੁਖ ਪਾਯਾ।੧੧੯।
ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੰਤਾਂ ਇਸ ਕੋ ਜਾਗੀ। ਅਨੰਨ ਭਗਤ ਲਿਵ ਅੰਤਰ ਲਾਗੀ।
ਆਨ ਭਿੰਡਰੀਂ ਬਹੁ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਯਾ। ਬਾਬਾ ਖਜਾਨ ਸਿੰਘ ਮਨ ਲਾਯਾ।੧੨੦।
ਏਕ ਸਾਲ ਖੇਤੀ ਇਨ ਕੀਤੀ। ਲੰਗਰੁ ਹਿਤ ਸੇਵਾ ਧਰਿ ਚੀਤੀ।
ਭਾਣਾ ਮੰਨਣਹਾਰ ਪ੍ਰੇਮੀ। ਸੰਤ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਤੇ ਪਾਇ ਛੇਮੀ ॥੧੨੧॥
ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਬਹੁਤ ਪਠੰਤਾ। ਸੁਣਕੇ ਮਨ ਤਨ ਪ੍ਰੇਮ ਉਠੰਤਾ।
ਪੁੱਤਰ ਗੁਜ਼ਰ ਇਸਕਾ ਤਬ ਗਯਾ। ਸੇਵਾ ਕਾ ਹਿਤ ਨਹੀਂ ਤਜਯਾ।੧੨੨।
ਬਹੁਤ ਅਨੰਦੀ ਭਾਣਾਂ ਮਾਨੈ। ਪੇਖ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਹਾਨੈ।
ਭਾਈ ਮੰਗਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੰਗਲ। ਭਯੋ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਖੰਡਲ।੧੨੩।
ਅਬ ਘਰ ਮੇਂ ਬਾਸੋ ਹਿਤ ਲਾਈ। ਸਿਮਰੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੁਖਦਾਈ।
ਸੁਣ ਅਪਨੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇਂ ਚਲ ਆਯੋ। ਸਿਮਰਨ ਕਰੈ ਮਨ ਸ਼ਬਦ ਟਿਕਾਯੋ।੧੨੪।
ਇਉਂ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜਨੁ ਕਰਤ ਨਿਹਾਲਾ। ਰਹੇ ਭਿੰਡਰੀ ਸੰਤ ਦਿਆਲਾ।
ਮਾਈਆਂ ਕਈ ਸਿਮਰਤ ਗੁਰ ਤਾਈ। ਜਿਨ ਕੇ ਮਨ ਜਾਗੇ ਸੁਖਪਾਈ।੧੨੫।
ਐਸੇ ਸਮਾਂ ਜਬ ਕਰਿਆ ਬਿਤਾਵਨ। ਸੰਥਾ ਨਿਤ ਹੋਤਿ ਸੁਖ ਭਾਵਨਿ।
ਸੰਤ ਰਾਮ ਗੜ੍ਹ ਵਾਲੇ ਪਿਆਰੇ। ਪਲਟਨ ਮੇਂ ਜਿਨ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰੇ।੧੨੬।
ਦੱਸ ਸਾਲ ਤਕ ਗੁਰਮਤਿ ਦੀਨੀ। ਟੋਪੀ ਲੜਾਈ ਮੇਂ ਬਰਜਨ ਕੀਨੀ।
ਬਿਸਕੁਟ ਖਾਣੇ ਨਾਹੀ ਕੀਤੇ। ਅਠਾਈ ਦਿਨ ਨਿਰਹਾਰੀ ਬੀਤੇ॥੧੨੭॥
ਬਕਰੇ ਆਪ ਝਟਕੇ ਪ੍ਰਵਾਨਾ। ਨਾਹੀ ਗੋਰੇ ਹੱਥ ਕਾ ਖਾਨਾ।
ਗੋਲੀ ਚਲਤੀ ਵਿਚ ਬਿਚਰੰਤੇ। ਨਹਿ ਲਾਗੇ ਪਿਖ ਸਾਹਿਬ ਮਨੰਤੇ॥੧੨੮॥
ਪੰਜ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਨਗਰੀਂ ਆਏ। ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਬਹੁ ਸਿੰਘ ਸਜਾਏ।
ਜਥੇ ਵਾਲੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥੀ। ਵਿੱਚ ਮੋਰਚਿਆਂ ਭੇਜੇ ਹਾਥੀਂ ॥੧੨੯॥

ਪਲਟਨ ਵਿਚ ਗੁਰ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਏ। ਰਸਤ ਸਿੰਘਾਂ ਹਿਤ ਬੋਰੀਆਂ ਆਏ।
ਸੰਤ ਮਘਰ ਸਿੰਘ ਕੀਰਤਨ ਵਾਲੇ। ਤਾਰੇ ਲੋਕ ਜਿਨ ਨਾਮੁ ਸੰਮਾਲੇ ॥੧੩੦॥
ਉੱਨੀ ਮਘਰ ਗਏ ਸਮਾਈ। ਟਾਹਲੀਆਣੇ ਸਸਕਾਰ ਕਰਾਈ।
ਖਬਰ ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਭਿੰਡਰੀਂ ਆਈ। ਦਸਹਿਰੇ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਆਵਹੁ ਧਾਈ॥੧੩੧॥
ਸੰਤ ਸੁਣੇ ਵੈਰਾਗ ਪਰੋਏ। ਮਨ ਉਪਰਾਮ ਚੁਪ ਕਛੁ ਹੋਏ।
ਜਾਇ ਇਕਾਂਤ ਸਮਾਧ ਲਗਾਈ। ਮਨ ਮੇਂ ਏਕ ਅਖੰਡ ਧਿਆਈ॥੧੩੨॥
ਆਏ ਟਾਹਲੀਆਣੇ ਥਿਰੇ। ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੇ।
ਤੀਨਿ ਦਿਨ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਯੋ। ਪਰਉਪਕਾਰ ਸੁਨਾਏ ਭਾਯੋ ॥੧੩੩॥
ਸੰਤ ਮਘਰ ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਪਿਆਰੇ। ਕੀਰਤਨ ਪ੍ਰਚਾਰ ਜਿਨ ਕਰਿ ਤਾਰੇ।
ਕਈ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਯੋ। ਅਕਾਲੀ ਲਹਿਰ ਮੇਂ ਸੇਵ ਕਮਾਯੋ।੧੩੪।
ਭੁਜਾ ਅਸਾਡੀ ਟੂਟੀ ਪਿਆਰੇ। ਗਮਨੇ ਸਚਖੰਡ ਮੇਂ ਜੁਝਾਰੇ।
ਜਿਨ ਕਮਾਈ ਕਰੀ ਅਨੰਤਾ। ਗੋਲੀ ਚਲਤੀ ਜਪੁ ਭਗਵੰਤਾ ॥੧੩੫॥
ਬਰਫ ਭੰਨ ਕੇ ਨਿੱਤ ਸ਼ਨਾਨੈ। ਜਹਿ ਨਹਿ ਪਾਣੀ ਤਹਿ ਪ੍ਰਗਟਾਨੈ।
ਨਿੱਤ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰੈ ਗੁਰ ਧਿਆਵੈ। ਮਨ ਨਾਮੁ ਜਲ ਮੀਨ ਬਨਾਵੈ।੧੩੬।
ਆਜ ਸੇਵਾ ਪੰਥ ਕੀ ਪਿਆਰੇ। ਲਾਲਚ ਬਿਨ ਕੋ ਕਰੈ ਅਪਾਰੇ।
ਨੌਕਰੀਆਂ ਲੇ ਜੋ ਪ੍ਰਚਾਰੈ। ਨਹੀਂ ਲੋਕ ਤਿਨ ਮੇਂ ਹਿਤ ਧਾਰੈ ॥੧੩੭॥
ਏਕ ਕਮਾਈ ਆਪ ਨ ਕਰਤੇ। ਦੋਸ਼ ਲੋਕਾਂ ਮੇਂ ਕਹਿ ਕੈ ਵਰ ਤੇ।
ਮਾਸ ਖਾਵਤੇ ਨਹਿ ਸੰਤੋਖੀ। ਚੋਰ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਇ ਬੁਧ ਨ ਚੋਖੀ ॥੧੩੮॥
ਪਰਨਾਰੀ ਸੰਗ ਕਰ ਬਿਭਚਾਰਾ। ਕੋਈ ਬਚਿਆ ਜਿਹ ਭਾਗ ਉਦਾਰਾ।
ਨਾਮੁ ਅਭਿਆਸੀ ਮੂਲੋਂ ਨਾਹੀ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਮੇਂ ਚਿੱਤ ਨ ਲਾਹੀ ॥੧੩੯॥
ਰਹਿਤ ਰਾਖਨੀ ਬੰਧਨ ਦੀਸੈ। ਮਨ ਕੀ ਕੈਦ ਸਦਾ ਜਿਮ ਕੀਸੈ।
ਕਿਮ ਲੋਕਨ ਕਾ ਭਲਾ ਸੋ ਹੋਵੈ। ਗਲਾਂ ਤੇ ਵਖਿਆਨ ਪ੍ਰੋਵੈ ॥੧੪੦॥
ਲੋੜ ਆਪ ਕੀ ਬਹੁਤੀ ਆਹੀ। ਗਏ ਪ੍ਰਲੋਕ ਹਰਿ ਕੋ ਇਮ ਚਾਹੀ।
ਭਲਾ ਕਰਤਾਰ ਅਮੋੜ ਹੈ ਭਾਣਾ। ਇਉਂ ਤਬ ਕੀਨੋ ਸੰਤ ਵਖਿਆਣਾ।੧੪੧।

ਲੰਗਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖੀਰ ਕਰਵਾਇ। ਬਹੁ ਪੰਗਤ ਮੇਂ ਤਬ ਬਰਤਾਏ।
ਭਾਜੀ ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਕੀ ਵਰਤੀ।ਤ੍ਰਿਪਤੇ ਲੋਕ ਮਨ ਭਾਵਤ ਮਿਲਤੀ॥੧੪੨॥
ਕਈ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਵਾਇ। ਕੀਰਤਨ ਕਥਾ ਕੀ ਧੁਨਿ ਬਹੁ ਲਾਏ।
ਕਾਲੀ ਦਸਤਾਰ ਸੋਹਤੀ ਸੀਸਾ। ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਮਨ ਕੋ ਪੀਸਾ॥੧੪੩॥
ਆਏ ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗੁਰ ਧਾਮਾ। ਰਹੇ ਮਨ ਰੰਗ ਨਾਮੁ ਭਰਾਮਾ।
ਨਿਸ ਦਿਨ ਕਥਾ ਹੋਵੈ ਧਰਿ ਭਾਊ। ਦੋਵੈਂ ਵਕਤ ਕਰਤ ਚਿੱਤ ਚਾਊ॥੧੪੪॥
ਐਸ ਭਾਂਤ ਨਿਜ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਵੈਂ। ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ ਗੁਰ ਕੀਰਤ ਗਾਵੈਂ।
ਧੰਨ ਉਪਕਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਪਿਆਰੇ। ਸਰਬ ਗੁਣਾ ਕੀ ਖਾਨ ਉਦਾਰੇ।੧੪੫।
'ਕਪੂਰੀ' ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਵਾਯੋ। ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਯੋ।
ਪੈਂਤੀ ਸਿੰਘਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆ। ਮਨ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਦੀਆ॥੧੪੬॥
ਫਿਰ ਕੋਕਰੀ ਮੇਂ ਆਨ ਬਿਰਾਜੇ। ਬਾਬਾ ਧਿਆਨ ਸਿੰਘ ਮਿਲ ਆਜੇ।
ਏਕ ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਕਰਾਯੋ। ਤੇਤੀ ਸਿੰਘ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਵਾਯੋ॥੧੪੭॥
ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਪਿਤ ਬਿਨਤੀ ਕੀਨੀ। ਪਾਠ ਅਖਾੜੇ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਬੀਨੀ।
ਸੰਤ ਸੁਣ ਕਹਿ ਚਾਲੈ ਬਾਬਾ। ਆਏ ਅਖਾੜੇ ਗ੍ਰੀਬ ਨਿਵਾਜਾ॥੧੪੮॥
ਘਰ ਮੇਂ ਆਸਾਵਾਰ ਲਗਾਈ। ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰ ਪੰਚਾਸ ਚੜ੍ਹਾਈ।
ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਦੀਵਾਨ ਲਵਾਯੋ। ਪਚਵਿੰਜਾ ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਯੋ।੧੪੯।
ਰੂੜ ਸਿੰਘ ਪਰ ਬਹੁ ਪ੍ਰਸੰਨੇ। ਸੰਤ ਬਖਾਨੈ ਤੂੰ ਧਨ ਧੰਨੇ।
ਗੁਰਬਾਣੀ ਨਿਸ ਦਿਨ ਮੇਂ ਗਾਵੋ। ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੰਕਟ ਨਹਿ ਪਾਵੋ।੧੫੦।
ਚੂਹੜ ਚੱਕ ਆਏ ਬਿਨ ਦੇਰਾ। ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰ ਸੁਖ ਬਹੁ ਤੇਰਾ।
ਦੀਵਾਨ ਲਾਇ ਅੱਸੀ ਨਰ ਨਾਰੀ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਇ ਕਰੇ ਭਵ ਪਾਰੀ।੧੫੧।
ਇਕ ਸੌ ਪੱਚੀ ਮਾਯਾ ਆਈ। ਸਭ ਬਸਤਰ ਸਿੰਘਨ ਬਣਵਾਈ।
ਸਭ ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ ਅੱਛੀ ਹੈ ਭਈ। ਸਰਬ ਪੁਸ਼ਾਕੇ ਨਵੇਂ ਪਹਿਰਈ॥੧੫੨॥
ਧੂੜ ਕੋਟ ਮੇਂ ਆਣ ਬਿਰਾਜੇ। ਪੰਡਿਤ ਧਿਆਨ ਸਿੰਘ ਮਿਲ ਰਾਜੇ।
ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੰਦ ਕਾ ਬਚਨ ਬਿਲਾਸਾ। ਕਰੇ ਰਾਤ ਸਗਲੀ ਸੁਖ ਰਾਸਾ।੧੫੩।

ਵਧਣੀ ਆਣ ਟਿਕੇ ਸੁਖਦਾਈ। ਵਰਿਆਮ ਸਿੰਘ ਕੇ ਪਾਠ ਰਖਾਈ।
ਬੀਬੀ ਹਰਨਾਮੁ ਕੌਰ ਧਰਿ ਭਾਊ। ਭੋਜਨ ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਅਚਵਾਊ॥੧੫੪॥
ਪਾਠ ਕਰਾਇ ਰਣੀਏ ਚਲ ਆਏ। ਜੈਮਲ ਸਿੰਘ ਪੰਡਤ ਜਹਿ ਥਾਏ।
ਪ੍ਰੇਮੀ ਲੋਕ ਪ੍ਰੇਮ ਬਹੁ ਕਰਈ। ਕਥਾ ਸੁਣੈ ਮਨ ਆਨੰਦ ਧਰਈ॥੧੫੫॥
ਏਕ ਮਹੀਨਾ ਸੱਤ ਦਿਨ ਰਹੇ। ਗੱਜਣ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮੀ ਬਡ ਲਹੇ।
ਇਕ ਸੌ ਅੱਸੀ ਸਿੰਘ ਸਜਾਏ। ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਪ੍ਰਵਾਹ ਚਲਾਏ॥੧੫੬॥
ਸਭ ਪੁਸਤਕ. ਥੇ ਸੰਗ ਰਖਾਏ। ਸੁਣੈ ਲੋਕ ਮਨ ਆਨੰਦ ਪਾਏ।
ਪ੍ਰੇਮੀ ਬਹੁਤ ਮਾਈ ਅਤੇ ਭਾਈ। ਲੰਗਰ ਨਿੱਤ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤ ਛਕਾਈ।੧੫੭।
ਹੋਰ ਨਗਰਾਂ ਤੇ ਸਿੰਘ ਸੋ ਆਵੈਂ। ਸੁਣ ਗੁਰ ਗਾਥ ਸਿੱਖੀ ਮਗ ਪਾਵੈਂ।
ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸੰਗ ਕੇਸੋ ਹਰੀ। ਆਏ ਸੰਤਾਂ ਪੈ ਤਿਸ ਘਰੀ॥੧੫੮॥
ਭਿੰਡਰੀਂ ਰਹੋ ਬੇਨਤੀ ਕਰਹੀ। ਸੰਤ ਸੁਣੇ ਪੁਸਤਕ ਭੇਜ ਵਰਹੀ।
ਲੈ ਪੋਥੀਆਂ ਇੰਦ੍ਰ ਹਰਿ ਜੀ। ਆਨ ਭਿੰਡਰੀਂ ਥਿਰੇ ਸੁਖ ਭਰ ਜੀ॥੧੫੯॥
ਸੰਤ ਘੋਲੀਏ ਆਣ ਬਿਰਾਜੇ। ਸੰਤ ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ ਜਹਿ ਰਾਜੇ।
ਗਿਆਨ ਗੋਸ਼ਟ ਬਹੁ ਭਈ ਤਿਥਾਈ। ਜੀਵ ਈਸ ਕੇ ਭੇਦ ਮਿਟਾਈ।੧੬੦।
ਪਰਸਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸੋ ਹੋਏ। ਲਖ ਸਿਧਾਂਤ ਮਨ ਅਨਦ ਪਰੋਏ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਫਤੇ ਬੁਲਾਈ। ਭਿੰਡਰੀਂ ਆਨ ਥਿਰੇ ਸੁਖਦਾਈ॥੧੬੧॥
ਏਕ ਮਹੀਨਾ ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਾ। ਰਹਿ ਬਿਤਾਯੋ ਕਥਾ ਕਰਾਸਾ।
ਇੱਕੀ ਚੇਤ ਦਿਨਸ ਵੀਰਵਾਰਾ। ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਿਓ ਮੁਦਧਾਰਾ॥੧੬੨॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਕੀਰਤਨ ਕੀਆ। ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਆਨ ਧਰਿ ਦੀਆ।
ਸੰਗਤ ਜੁੜੀ ਨਾਮੁ ਰਸ ਲੇਹੀ। ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਬੈਠੇ ਹੈਨ ਸਨੇਹੀ॥੧੬੩॥
ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ਕਥਾ ਸੁਨਾਈ। ਭੋਗ ਪਰਿਓ ਸੁਣ ਆਨੰਦ ਪਾਈ।
ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਆਰਤੀ ਗਾਈ। ਬੈਠੇ ਸਤਿਗੁਰ ਹਜ਼ੂਰ ਸੁਖ ਭਾਈ॥੧੬੪॥
ਬਹੁ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਬ੍ਰਤਾਵਨ ਕੀਆ। ਤ੍ਰਿਪਤਯੋ ਜਬ ਕਿਸਨੇ ਆ ਲੀਆ।
ਲੰਗਰ ਅਤੁਟ ਬਰਤਿਯੋ ਭਾਰੀ। ਬਹੁਤ ਭਾਂਤ ਰਸ ਪਾਇ ਅਹਾਰੀ॥੧੬੫॥

ਬਸਤਰ ਨੰਗੇ ਕੋ ਪਹਿਰਾਏ । ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਸੰਸਾਰ ਸਬਾਏ ।
ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਵਿਦਯਾ ਪਾਈ । ਭਏ ਅਨੰਦ ਧਨ ਤੋਟਿ ਨ ਆਈ ॥੧੬੬॥
ਅਠਾਰਵੀਂ ਕਥਾ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਈ । ਧੰਨ ਧੰਨ ਭਾਖੈ ਸਭ ਲੋਈ ।
ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਕਛੁ ਸੰਗ ਰਹਾਈ । ਕਛੁਕ ਜੱਥੇ ਬਣ ਜੈਤੋ ਜਾਈ॥੧੬੭॥
ਹੋਇ ਕੈਦ ਦੁਖ ਹੈ ਕਾਰ ਖਾਸਾ । ਕੁੱਟ ਪਰੈ ਨਹਿ ਮੁਆਫੀ ਆਸਾ ।
ਜੋ ਗਵਰਨਮੈਂਟ ਕੇ ਨਰ ਆਏ । ਮਾਫੀ ਮੰਗ ਸੋ ਬਾਹਰ ਜਾਏ ॥੧੬੮॥
ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਬੋਪਾਰਾਏ ਮੇਂ ਆਏ । ਸਿੰਘ ਭੇਜੇ ਏਥੋਂ ਸਮੁਦਾਏ ।
ਸੋ ਜੱਥੇ ਸੱਤ ਅੱਠ ਮੇਂ ਪਾਏ । ਨੌਵੇਂ ਦਸਵੇਂ ਗਿਆਰਾਂ ਜਾਏ ॥੧੬੯॥
ਦਸੌਧਾ ਸਿੰਘ ਆਦਿਕ ਬਹੁ ਪ੍ਰਾਨੀ । ਅਜੈਬ ਸਿੰਘ ਦੋਇ ਭ੍ਰਾਤ ਮਹਾਨੀ ।
ਜਿਨ ਭ੍ਰਾਤਾ ਨਾਭੇ ਹੀ ਮੋਯਾ । ਕਾਰ ਖਾਸ ਕੁੱਟ ਖਾਇ ਬਿਲੋਯਾ ॥੧੭੦॥
ਬਚਨ ਸਿੰਘ ਗੁਰਮੁਖ ਸ਼ਹੀਦਾ । ਜੇਹਲ ਭੇਜੇ ਜੈਤੋ ਰਸੀਦਾ ।
ਇਓਂ ਪੰਥ ਸੇਵਾ ਹਿਤ ਬਹੁਤੇ ਥਾਨਾ । ਸਿੰਘ ਭੇਜਤੇ ਰਹੇ ਸੁਜਾਨਾ।੧੭੧।
ਫਿਰ ਭਿੰਡਰਾਂ ਤੋਂ ਕਛੁਕ ਪ੍ਰੇਮੀ । ਭੇਜੇ ਸ਼ਹੀਦੀ ਜੱਥੇ ਸੋ ਨੇਮੀ ।
ਬਾਰ੍ਹਵੇਂ ਤੇਰ੍ਹਵੇਂ ਮਿਲ ਕੇ ਗਏ । ਕੁੱਟ ਖਾਇ ਦੁਖ ਅਨਿਕ ਜੋ ਭਏ॥੧੭੨॥
ਵਾੜ੍ਹਾਦਰਾਕਾ ਪਿੰਡ ਭਲੇਰਾ । ਪਹੁੰਚੇ ਸੰਤ ਦੀਵਾਨ ਕੋ ਹੇਰਾ ।
ਬਹੁ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਸੌ ਸਿੰਘ ਕਏ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਤਿਆਰ ਸੋ ਭਏ॥੧੭੩॥
ਕੁਹਾਰ ਵਾਲੇ ਲਾਇ ਦੀਵਾਨਾ । ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਸਭ ਪਿੰਡ ਕਰਾਨਾ ।
ਪੈਤਾਲੀ ਸਿੰਘ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰ ਪਾਨਾ।ਗਏ ਜੱਥੇ ਸ਼ਹੀਦੀ ਧਰ ਬਾਨਾ।੧੭੪।
ਟਾਂਡੇ ਦੀਵਾਨ ਤੇ ਗੁਜਰਾਤ ਮਝਾਰੀ । ਬੁਲਾਏ ਸੰਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੈ ਭਾਰੀ ।
ਇਕ ਸੌ ਪੈਂਤੀ ਸਿੰਘ ਸਜਾਏ । ਜੱਥੇ ਭੇਜ ਬਹੁ ਸੇਵ ਕਮਾਏ ॥੧੭੫॥
ਆਨ ਮੁਰਾਲੇ ਸੰਤ ਬਿਰਾਜੇ । ਸੰਤ ਮਹੰਤ ਮਿਲੇ ਸੁਖ ਸਾਜੇ ।
ਸੰਗ ਮਘਰ ਸਿੰਘ ਹਰੀ ਹਜੂਰਾ।ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਈਸ਼ਰ ਸਿੰਘ ਰੂੜਾ।੧੭੬।
ਹਕੀਕਤ ਸਿੰਘ ਹਰੀ ਜਸਵੰਤਾ । ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਸੰਤਾ ।
ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮੀ ਬਹੁਤੇਰਾ । ਰਹੇ ਸਾਥ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਨੇਰਾ ॥੧੭੭॥

ਸੰਤ ਮੁਰਾਲੇ ਕਰ ਵਖਿਆਨਾ । ਪਾਸ ਕੇ ਪਿੰਡ ਜੋ ਸਿੰਘ ਬਸਾਨਾ ।
ਇਕ ਸੌ ਤੇਰਾਂ ਸਿੰਘ ਸਜਾਏ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਇ ਜੱਥੇ ਮੇਂ ਪਾਏ॥੧੭੮॥
ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਤੇ ਭਰਤੀ ਹੋਏ । ਜੈਤੋ ਗੰਗਸਰ ਪਕੜੇ ਸੋਏ ।
ਨਾਭੇ ਬੀੜ ਮੇਂ ਕੈਦ ਕਰਾਏ । ਕਾਰ ਖਾਸ ਮੇਂ ਕਸ਼ਟ ਭੁਗਾਏ ॥੧੭੯॥
ਮਾਫੀ ਨਾਹੀ ਮੰਗੀ ਕਾਹੂ । ਸੰਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਤੇ ਬੇ ਪ੍ਰਵਾਹੂ ।
ਐਸੀ ਸੇਵ ਪੰਥ ਕੀ ਕਰਹੀ । ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਿਮਰਹੀ ॥੧੮੦॥
ਮੁਰਾਲੇ ਆਪ ਕਛੁ ਦਿਨ ਤਬ ਰਹੇ । ਹਾੜ੍ਹੀ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਕਟ ਵਹੇ ।
ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਕੀਰਤਨ ਗੁਰਬਾਣੀ । ਕਥਾ ਸੁਣਾਵੈ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ।੧੮੧।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰੰਥੇ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬੋਪਾਰਾਏ, ਸਚਖੰਡ ਰਚਨ, ਪੰਡਿਤ
ਚਰਚਾ ਸੇਵਕ ਨਿਹਾਲ ਭਾਈ ਦਸਹਿਰਾ ਆਦਿ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨੰ
ਪੈਂਤੀਸਵਾਂ ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥੩੫॥

ਕਸ਼ਮੀਰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਗੰਗਸਰ ਜੈਤੋ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਮੋਰਚਾ ਫਤੇ ਗੁਰ ਕਾਸ਼ੀ ਕਥਾ

ਦੋਹਿਰਾ–ਮਨ ਚੰਚਲ ਪਾਰਾ ਜਿਵੇਂ, ਨਾਮੁ ਬੂਟੀ ਚਿਤ ਲਾਇ ।
ਸੰਪਟ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰੇਮ ਪਗੁ, ਸੁੱਧ ਹੋਇ ਹਰਿ ਪਾਇ ॥੧॥

– ਚੌਪਈ –

ਰਸ ਮਨ ਮੇਂ ਸੰਤਨ ਸਦ ਆਯਾ । ਚਿੰਤਾ ਤਜ ਗੁਰਦੇਵ ਧਿਆਯਾ ।
ਮਨ ਕੋ ਜੀਤ ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਈ । ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਹਟਾਈ ॥੨॥
ਸੰਤ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਬਿਨੈ ਬਖਾਨੀ । ਸੈਰ ਕਸ਼ਮੀਰ ਕਰੋਂ ਗੁਨ ਖਾਨੀ ।
ਸੰਤਾਂ ਕਿਹਾ ਨ ਸੈਰ ਕੀ ਚਾਹਾ । ਪ੍ਰਚਾਰ ਹਿਤ ਚਾਲਹਿ ਉਮਾਹਾ ॥੩॥
ਤਿਆਰੀ ਕਰੀ ਸਿੰਘ ਸੰਗ ਲੀਏ । ਸੰਤ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਚਲੇ ਸੰਗੀਏ ।
ਕੇਸੋ ਹਰੀ ਦਾਸ ਸੰਗ ਲੀਆ । ਹਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਾਧ ਸੰਗ ਥੀਆ ॥੪॥

ਹਜ਼ੂਰ ਸਿੰਘ ਮਘਰ ਸਿੰਘ ਸਾਥੀ। ਗਿਆਰਾਂ ਵੈਸਾਖ ਮੁਰਾਲੇ ਗਮਨਾਥੀ।
ਰਾਵਲਪਿੰਡੀ ਪਹਿਲਾਂ ਆਏ। ਸਦਰ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਰਾਤ ਭਾਏ ॥੫॥
ਫਿਰ ਰਾਮ ਕੁਟੀਆ ਚਲ ਆਏ। ਸੰਤ ਮਹਾਤਮਾ ਕੋ ਦਰਸਾਏ।
ਚਰਚਾ ਭਈ ਸੰਤਨ ਕੇ ਸੰਗਾ । ਪ੍ਰਸ਼ਨੋਤ੍ਰ ਹੋਏ ਸਰਬੰਗਾ ॥੬॥
ਸੰਤ ਪ੍ਰੀਤ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਨਾਈ । ਕਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਸੰਗੁ ਸੁਖ ਪਾਈ।
ਸਾਧ ਨਿਹਾਲ ਭਏ, ਸੁਣ ਬਾਣੀ। ਉਤਰ ਪਾਏ ਭਰਮ ਬਿਹਾਣੀ ॥੭॥
ਸਤਾਰਾਂ ਬਿਸਾਖ ਕੋਹਮਰੀ ਆਏ । ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਏ।
ਕੀਰਤਨ ਕਥਾ ਕੀ ਵਰਖਾ ਲਾਈ। ਸੰਗਤਿ ਨਾਮੁ ਸੰਗ ਲਿਵ ਭਾਈ॥੮॥
ਪਾਲਾ ਅਧਿਕ ਪੜੇ ਥਲ ਤਾਹੀ। ਗਰਮ ਰੂੰਈ ਕੇ ਬਸਤਰ ਪਾਹੀ।
ਦੇਵਲ ਪਿੰਡ, ਰਾਤ ਥੀ ਕਾਟੀ। ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਸੁੰਦਰ ਬਹੁ ਠਾਟੀ ॥੯॥
ਘੁਮਾਲਾ ਗਾਉਂ ਰਹੇ ਸੁਖਦਾਈ। ਚਾਰ ਦਿਨ ਗੁਰ ਗਾਥ ਸੁਨਾਈ।
ਬਿਦਸਤਾ ਜੇਹਲਮ ਹੈ ਦਰੀਆਉ। ਰਮਣੀਕ ਜਗਾ ਮੇਂ ਮਨ ਪ੍ਰਚਾਉ॥੧੦॥
ਇਕਾਸੀ ਸਿੰਘ ਸਜੇ ਗੁਰ ਪਿਆਰੇ। ਛਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੀਰ ਰਸ ਕੋ ਧਾਰੇ।
ਛਤਰਪੜਾਉ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਾਜਾ। ਤਪਸਵੀ ਸੰਤ ਯਾਦਗਾਰ ਅਗਾਜਾ।੧੧।
ਤਹਿ ਰਾਤੀ ਬਸ ਰਿਆਸਤ ਆਏ। ਕਸ਼ਮੀਰ ਇਲਾਕਾ ਸੁੰਦਰ ਥਾਏ।
ਮੁਜ਼ੱਫਰਾਬਾਦ ਦੁਮੇਲ ਸਥਾਨਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗੰਗਾ ਬਿਦਸਤ ਮਿਲਾਨਾ।੧੨।
ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਛੇਵੇਂ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ। ਨੇਜਾ ਮਾਰ ਜਲ ਕਾਢਿਓ ਧੁਰ ਕਾ।
ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਾਯੋ। ਭਾਗ ਭਰੀ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸੁਨਾਯੋ॥੧੩॥
ਜਿਮ ਛੇਵੇਂ ਗੁਰ ਤਾਰਨ ਆਏ। ਸੰਗਤਿ ਨਿਹਾਲ ਕਰੀ ਪਗ ਪਾਏ।
ਏਥੇ ਅਟਕੇ ਗੁਰ ਭਗਵਾਨਾ । ਤੀਰ ਮਾਰ ਚਸ਼ਮਾ ਜਲ ਦਾਨਾ ॥੧੪॥
ਸੂਸੂਤੀ ਤੀਰ ਮਜੂਦ ਨਿਸ਼ਾਨਾ। ਚਲਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਉਜਲ ਹੈ ਜਾਨਾ।
ਪਚਵਿੰਜਾ ਨਰਨ ਅਚਾਯੋ ਸੁਧਾ। ਗੁਰ ਜਸੁ ਕਥਾ ਸੁਨਾਇ ਪ੍ਰਬੁਧਾ।੧੫।
ਏਕ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਵਾਯੋ । ਸੰਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਤੇ ਸਭ ਸੁਖ ਪਾਯੋ।
ਆਗੇ ਗੜੀ ਨਗਰ ਮੇਂ ਆਏ। ਪੂਰਨ ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਹਰਿਖਾਏ ॥੧੬।

ਰਰਚਾ ਹਰਿ ਗੁਰ ਏਕੋ ਹੋਈ। ਬਿਨਾਂ ਅਕਾਲ ਦੂਜੋ ਨਹਿ ਕੋਈ।
ਫਿਰ ਹੱਟੀਆਂ ਸੰਗਤ ਕਰ ਸੇਵਾ। ਬੀਸ ਸਿੰਘ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਲੇਵਾ ॥੧੭॥
ਗਿਨਾਰੀ ਆਣ ਕੇ ਰਾਤ ਬਿਰਾਜੇ। ਸਿਮਰਨ ਕੋ ਰਸ ਲੈਤ ਅਗਾਜੇ।
ਚਕੋਠੀ ਆਸਾਵਾਰ ਲਗਾਈ। ਕੀਰਤਨ ਕਥਾ ਤੇ ਸ੍ਰਿਸਟ ਰਜਾਈ॥੧੮॥
ਊੜੀ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਮੇਂ ਬਾਸੇ । ਨੱਬੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਨਰ ਰਾਸੇ।
ਪ੍ਰੇਮ ਅਧਿਕ ਸੰਤਾਂ ਸੰਗ ਕੀਆ। ਤੀਸ ਮਾਈਆਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆ ।।੧੯॥
ਰਾਮ ਪੁਰ ਮੇਂ ਕੀਰਤਨ ਹੋਆ । ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਖ ਮਨ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰੋਆ।
ਬਾਰਾਂ ਮੂਲੇ ਆਨ ਬਿਰਾਜੇ । ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਛੇਵੇਂ ਮਹਾਰਾਜੇ ॥੨੦॥
ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ ਏਥੇ ਹੈਂ ਰਹੇ। ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰ ਦੁਰਮਤ ਦਹੇ।
ਪੱਚੀ ਜੇਠ ਗੁਰ ਛੇਵੇਂ ਅਵਤਾਰਾ। ਹਾੜ ਵਦੀ ਏਕਮ ਕੋ ਧਾਰਾ ॥੨੧॥
ਸੋ ਗੁਰਪੁਰਬ ਭਲੇ ਮਨਵਾਯੋ । ਇਕ ਸੌ ਪੰਝੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅਚਾਯੋ।
ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਲਗੇ ਬਹੁ ਲੋਕਾ। ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੈ ਪਿਖ ਸੰਤ ਬਿਨ ਸ਼ੋਕਾ।੨੨॥
ਕਥਾ ਵਖਯਾਨ ਏਥੇ ਬਹੁ ਕੀਆ। ਅਠਵੇਂ ਦੀਵਾਨ ਐਤ ਕੋ ਲਗੀਆ।
ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਨ ਲਾਏ ਬਹੁ ਲੋਕਾ। ਜੱਥੇ ਭਰਤੀ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਬਿਨ ਰੋਕਾ॥੨੩॥
ਸੰਤ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਭਏ ਬੀਮਾਰਾ । ਹਜ਼ੂਰ ਸਿੰਘ ਸੰਗੁ ਮੁੜੇ ਪਿਛਾਰਾ।
ਆਨ ਬਿਰਾਜੇ ਤਬੇ ਮੁਰਾਲੇ । ਰਾਜੀ ਹੋਇ ਬਸੇ ਸੁਖ ਨਾਲੇ ॥੨੪॥
ਦਾਸ ਕੇਵ ਸਿੰਘ ਹਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਮੁੜਕੇ ਸਾਧ ਭਿੰਡਰ ਮੇਂ ਆਦਿ।
ਸੰਤ ਏਕ ਗਏ ਸੰਗ ਪਿਆਰੇ। ਚੱਕ ਪਿੰਡ ਮੇਂ ਰਹੇ ਸੁਖਾਰੇ॥੨੫॥
ਪਾਂਜਲੇ ਨਗਰ ਮੇਂ ਥਿਰੇ ਗੁਸਾਈ। ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਕੁਟੀਆ ਹੈ ਭਾਈ।
ਮਹਾਤਮਾਦੀ ਯਾਦਗਾਰ ਬਿਸਾਲਾ। ਮਾਸਟਰ ਲੜਕੇ ਮਿਲ ਤਤਕਾਲਾ।੨੬।
ਸੰਤਾਂ ਤੇ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਯਾ । ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣ ਪ੍ਰੇਮ ਉਪਾਯਾ।
ਲੜਕਿਆਂ ਸਣੇ ਮਾਸਟਰ ਬੋਲਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਵਹੁ ਸੰਤ ਅਮੋਲਾ॥੨੭॥
ਸੁਣ ਕਰ ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਕਰ ਤਿਆਰਾ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਉਦਾਰਾ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਜਾਇ ਸਭਨ ਅਚਵਾਯੋ। ਸੰਤਾਲੀ ਲੜਕੇ ਸਿੰਘ ਸਜਾਯੋ।੨੮।

ਮਾਸਟਰ ਤੇ ਤਿਸ ਕੀ ਘਰ ਦਾਰਾ। ਤੀਨ ਪੁਤਰ ਸੰਗ ਸੁਧਾ ਪਿਵਾਰਾ।
ਆਗੇ ਚਲੇ ਸੰਤ ਉਪਕਾਰੀ। ਸਿਆਲ ਕੋਟੀ ਅਰੋਚਾ ਸਿੰਘ ਭਾਰੀ॥੨੯॥
ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਸਮਾਧ ਲਗਾਈ। ਸੰਤ ਮੇਲਾ ਸਿੰਘ ਭੀ ਤਪੁ ਤਾਈ।
ਯਾਦਗਾਰ ਤਿਨ ਸੰਤ ਤਪਯਾਣਾ। ਨੱਥਾ ਸਿੰਘ ਕੁਟੀਆ ਮੇਂ ਟਿਕਾਣਾ॥੩੦॥
ਪੰਜ ਦਿਨ ਰਹਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਯਾ। ਬਿਨ ਬੋਲੇ ਨਹਿ ਭੋਜਨ ਖਾਯਾ।
ਅਪਨੇ ਰੰਗ ਮੇਂ ਮਸਤ ਸੁਭਾਊ। ਕਰ ਰਾਖਯੋ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਜੀ ਭਾਊ॥੩੧॥
ਚੱਕਵਾਲੀ ਬਾਗੈ ਵਿੱਚ ਡੇਰਾ। ਰਹੇ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰੇਮ ਘਨੇਰਾ।
ਸਿੰਘ ਪੁਰੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਆਏ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਪਗੁ ਪਾਏ॥੩੨॥
ਰਾਗੀ ਰਣ ਸਿੰਘ ਕੀਰਤਨ ਕਰਹੀ। ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਉਛਾਲੇ ਪਰਹੀ।
ਸੰਤ ਵਖਯਾਨ ਕਰਾਇਓ ਤਾਹੀ। ਕਥਾ ਸਪਤ ਦਿਨ ਸੰਤ ਸੁਨਾਹੀ॥੩੩॥
ਸਤਾਨਵੇਂ ਸਿੰਘ ਛਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੋਏ। ਜੱਥੇ ਜੈਤੋ ਮਿਲੇ ਕੈਦ ਜੋਏ।
ਸੋਪਾਹਾ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਆਈ। ਰਾਤ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈ॥੩੪॥
ਡਲ ਕੇ ਆਗੇ ਚਲੇ ਦਿਆਲਾ। ਝੀਲ ਵਲਰਿ ਜਿਸ ਨਾਮ ਬਿਸਾਲਾ।
ਪੈਂਤੀ ਮੀਲ ਪਾੜਾ ਹੈ ਪਾਣੀ। ਨਕਸ਼ਾ ਤਿਸਕਾ ਅਚਰਜ ਜਾਣੀ॥੩੫॥
ਦੋਇ ਪਾਸੇ ਪਹਾੜ ਬਹੁ ਊਚੇ। ਦੋਇ ਦਰਿਆਇ ਨਿਕਸੈ ਮਨ ਰੂਚੇ।
ਇਕ ਪਾਸੇ ਜੰਗਲ ਬਹੁ ਬ੍ਰਿਛਾ। ਪਾਣੀ ਪਾਣੀ ਸਾਰੇ ਨਿਕਸਾ॥੩੬॥
ਬੈਠੇ ਤਿਸ ਥਾਂ ਰਾਤ ਬਿਤਾਈ। ਬ੍ਰਿਤ ਇਕਾਗਰ ਸਹਿਜੇ ਭਾਈ।
ਦੂਜਾ ਦਿਨ ਭੀ ਰਸ ਗੁਰ ਰਾਤੇ। ਰਾਤ ਬਿਤਾਇ ਉਠੇ ਫਿਰ ਪ੍ਰਾਤੇ॥੩੭॥
ਓਪਨਾ ਮਹਿ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਆਏ। ਦਰਦਾਂ ਪੁਰ ਆਗੇ ਗਮਨਾਏ।
ਸਿੰਘ ਮਿਲੇ ਬਹੁ ਤਹਿ ਠਾਂ ਪ੍ਰੇਮੀ। ਕਥਾ ਸੁਨਾਈ ਦੇਵਤ ਖੇਮੀ॥੩੮॥
ਕੰਨਾਂ ਗਾਉਂ ਤੇ ਆਗੇ ਚਾਲੇ। ਗੁਲਮਰਗ ਮੇਂ ਆਨ ਉਤਾਲੇ।
ਬੀਸ ਹਾੜ ਕੋ ਰਹੇ ਸੁਖਾਲੇ। ਕਥਾ ਹਰਿ ਰੋਜ ਕਰੈਂ ਹਿਤ ਨਾਲੇ॥੩੯॥
ਤਿੰਨ ਮੀਲ ਊਚੀ ਪਹਾੜੀ ਤਾਹੀ। ਖਿੱਲਮਰਗ ਗਏ ਸੰਤ ਉਤਸ਼ਾਹੀ।
ਚਾਰ ਮੀਲ ਊਚੇ ਫਿਰ ਗਏ। ਅਹਿਲ ਪ੍ਰਬਤ ਇਕ ਤਾਲ ਦਿਖਏ॥੪੦॥

ਪੱਥਰ ਸਿਲਾ ਸੋਹਣੀ ਟੇਕਾ। ਗਏ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਤਹਿ ਏਕਾ।
ਪੇਖ ਸਥਾਨ ਬੰਦਨਾ ਕੀਨੀ। ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਚਹੁ ਘਾਂਈ ਲੀਨੀ॥੪੧॥
ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਚੜ੍ਹਾਯੋ। ਲੈ ਸਿੰਘਨ ਸਭ ਛਕ ਮਨ ਭਾਯੋ।
ਤੇਈ ਹਾੜ ਕੋ ਤਹਾਂ ਸਿਧਾਰੇ। ਬਰਫ ਫਿਰੈ ਜਲ ਮੇਂ ਤਬ ਸਾਰੇ॥੪੨॥
ਬੂਟੇ ਅਨਿਕ ਭਾਂਤ ਕੇ ਲਾਗੇ। ਫੁੱਲ ਖਿਰੇ ਬਹੁ ਰੰਗ ਤਹਾਂਗੇ।
ਜਨੁ ਸੁੰਦਰਤਾ ਸਰਬ ਸਮੇਟੀ। ਧਰੀ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੇਸ਼ ਮੇਂ ਇਕੇਠੀ॥੪੩॥
ਬਹੁਤ ਰਮਣੀਕ ਜਗਾ ਹੈ ਸੋਈ। ਖ਼ੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਵਹਿ ਪਉਣ ਸਦੋਈ।
ਸੁਰਤ ਵਿਸਮਾਦਿ ਹੋਤਿ ਹੈ ਜਾਏ। ਸੁੰਦਰ ਥਾਨ ਪੇਖ ਮੁਦ ਪਾਏ॥੪੪॥
ਲਾਇ ਸਮਾਧ ਅਗਾਧ ਅਰਾਧਾ। ਸੱਤ ਦਿਵਸ ਤਹਿ ਹੀ ਸੁਖ ਲਾਧਾ।
ਮਨ ਭੌਰਾ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਹੈ *ਕੰਜਾ। ਰਸ ਆਨੰਦ ਮੇਂ ਬੀਧਿਓ †ਰੰਜਾ॥੪੫॥
ਅਠਵੇਂ ਦਿਨ ਗੁਲਮਰਗ ਮੇਂ ਆਏ। ਕੀਰਤਨ ਸੰਤ ਖੜੇ ਹੋਇ ਗਾਏ।
ਦੋ ਸੌ ਸਿੰਘਨ ਸੁਧਾ ਅਚਾਯੋ। ਸੌ ਮਾਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਵਾਯੋ॥੪੬॥
ਵੰਗਮਰਗੁ ਮੇਂ ਕੀਨਿਸਿ ਡੇਰਾ। ਪੰਚਾਸ ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀਨੋ ਹੇਰਾ।
ਡਾਕ ਬੰਗਲੇ ਇਕ ਦਿਨ ਰਹੇ। ਤੀਸ ਨਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਲਹੇ॥੪੭॥
ਪਟਨਾ ਸਰਦਾਰ ਹੈ ਸਿੰਘ ਨਿਹਾਲਾ। ਰਾਖੇ ਬਾਗ ਮੇਂ ਸੰਤ ਦਿਆਲਾ।
ਅਧਿਕ ਭਾਉ ਤੇ ਸੇਵਾ ਸਰਹੀ। ਕਥਾ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਤਬ ਕਰਹੀ॥੪੮॥
ਪੰਜ ਦਿਨੇ ਰਹਿ ਪ੍ਰੇਮ ਅਪਾਰਾ। ਪ੍ਰਵਾਰ ਏਸ ਕੇ ਸੁਧਾ ਪਿਵਾਰਾ।
ਬੀਸ ਮਾਈ ਭਾਈ ਸਜ ਗਏ। ਆਗੇ ਸੰਤ ਉਪਕਾਰ ਹਿਤ ਅਏ॥੪੯॥
ਸਿਰੀ ਨਗਰ ਮੇਂ ਪਾਯੋ ਡੇਰਾ। ਅਮੀਰ, ਕਦਲ, ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਹੇਰਾ।
ਰਹਿ ਕੇ ਚੰਗਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਥਾ ਕੀਆ। ਇਕ ਸੌ ਸਿੰਘਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆ॥੫੦॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਲਗਤ ਦੀਵਾਨਾ। ਕਥਾ ਸੁਨਾਵਤ ਸੰਤ ਸੁਜਾਨਾ।
ਕਈ ਦਿਨ ਰਹਿ ਪ੍ਰੇਮ ਉਪਾਯਾ। ਲਿਵ ਵਾਲੇ ਕਈ ਸਿੰਘ ਬਨਾਯਾ।੫੧।
ਝੀਲ ਦੇ ਦੇਖਨ ਹਿਤ ਤਬ ਭਾਖਾ। ਸਰਦਾਰ ਚਾਹਿਤੇ ਸੰਤਨ ਰਾਖਾ।

---

*ਕਮਲ। †ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ।

ਲੈ ਸਰਦਾਰ ਗਏ ਸੰਗ ਸੰਤਾ । ਝੀਲ ਕਿਸ਼ਤੀ ਚੜ੍ਹ ਵਿਚਰੰਤਾ ॥੫੨॥
ਸੰਤ ਅਗਾਧਿ ਜਲ ਪੇਖ ਕਰ ਭਾਖਾ । ਧੰਨ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸਭ ਥਾਂ ਰਾਖਾ ।
ਜਲ ਅਗਨੀ ਹੁਕਮੈ ਵਿਚ ਤੇਰੇ । ਥਾਨ ਬਚਿੱਤ੍ਰ ਦਿਖਾਇ ਭਲੇਰੇ ॥੫੩॥
ਨਿਸ਼ਾਦ ਬਾਗ ਕਾ ਕਰ ਦੀਦਾਰਾ । ਛਾਲਾ ਬਾਗ ਮੇਂ ਕਰ ਉਤਾਰਾ ।
ਸਿਮਰਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭੀਨੇ । ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁੰਦਰ ਥਲ ਬੀਨੇ ॥੫੪॥
ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਪਿਛਲੀਆਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀ । ਫੁਹਾਰੇ ਚਲੈ ਚਸ਼ਮੇ ਬਹੁ ਥਾਨੀ ।
ਪਰੀ ਮਹਿਲ ਮੇਂ ਆਨ ਬਿਰਾਜੇ । ਇਕ ਰਸ ਬ੍ਰਿਤੀ ਅਨਹਦ ਬਾਜੇ ॥੫੫॥
ਮਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਅਕਾਲ ਮੇਂ ਲੀਣਾ । ਏਹੀ ਅਨਹਤ ਸ਼ਬਦ ਰੰਗੀਣਾ ।
ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਘਰ ਮੇਂ ਜਬ ਆਯਾ । ਸਭ ਗੁਣਾਂ ਮਿਲ ਜਸ ਕੋ ਗਾਯਾ ॥੫੬॥
ਫਿਰ ਆਨ ਡਲ ਕੇ ਰਹੇ ਕਿਨਾਰੇ । ਸਤਿਸੰਗਤ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ।
ਸੁਨੈ ਕਥਾ ਬਹੁ ਪ੍ਰੇਮ ਸਮੇਤੀ । ਅਠਵੇਂ ਦਿਨ ਐਤਵਾਰ ਸੁਚੇਤੀ ॥੫੭॥
ਗੁਰ ਛੇਵੇਂ ਸਥਾਨ ਗੁਰਦੁਆਰਾ । ਮਾਈ ਭਾਗ ਭਰੀ ਦੀਵਾਨ ਅਪਾਰਾ ।
ਇੱਥੋਂ ਫਿਰ ਬੈਂਤ ਪੁਰੇ ਆਏ । ਰਾਜ ਪੁਰ ਕੁਟੀਆਂ ਮੇਂ ਰਹਾਏ ॥੫੮॥
ਅਨੰਤ ਨਾਗ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਰਹੇ । ਦੋ ਦਿਨ ਕਥਾ ਕਰ ਆਨੰਦ ਲਹੇ ।
ਇਕ ਸੌ ਤੇਰਾਂ ਸਿੰਘ ਸਜਾਏ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਤੇ ਮੁਏ ਜੀਵਾਏ ॥੫੯॥
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੀ ਜਗਾ ਤਹਿ ਦੇਖੀ । ਮਟਨ ਆਏ ਫਿਰ ਆਗੇ ਪੇਖੀ ।
ਪੰਡਿਤ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਮਹਾਨਾ । ਮੁਜ਼ੱਫਰਾ ਬਾਦ ਕਾ ਨੀਕੇ ਜਾਨਾ ॥੬੦॥
ਤਿਸ ਕਥਾ ਸੁਨਣੇ ਹਿਤ ਭਾਖਾ । ਸੰਤ ਸੁਣਾਈ ਲਖ ਅਭਿਲਾਖਾ ।
ਪ੍ਰੇਮ ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ ਰਸੁ ਮਾਹੀ । ਸੁਣ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਗ੍ਰੀਵ ਝੁਕਾਹੀ ॥੬੧॥
ਬਹੁਤ ਅਕੱਠ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸ੍ਰੋਤੇ । ਸੁਣ ਲਿਵ ਲਾਗੈ ਆਨੰਦ ਹੋਤੇ ।
ਰਸ ਕਥਨ ਤੇ ਆਵੈ ਬਹੁਤਾ । ਅਗੰਮ ਪਦ ਮੇਂ ਸੁਣ ਕਰ ਪਹੁਤਾ ॥੬੨॥
ਪਹਿਲਗਾਮ ਮੇਂ ਸੰਤ ਬਿਰਾਜੇ । ਸਿਮਰੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਨ ਮਾਂਜੇ ।
ਇਕ ਰਸ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਮੇਂ ਬਾਸੇ । ਭੇਦ ਭਾਵਨਾ ਭਈ ਬਿਨਾਸੇ ॥੬੩॥
ਆਗੇ ਜਾਵਨ ਇੱਛਾ ਨਾਹੀ । ਮਨ ਪ੍ਰਚਿਆ ਊਚੇ ਰਸੁ ਮਾਹੀ ।

ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਏਕ ਅਕਾਲਾ । ਜੀਵ ਈਸ ਕੋ ਭੇਦ ਮਿਟਾਲਾ ॥੬੪॥
ਤੇਰਾਂ ਦਿਨ ਇਸ ਰਸੁ ਮੇਂ ਰਾਤੇ । ਸਿਮਰੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੁਖ ਦਾਤੇ ।
ਸਿੰਘ ਪਾਸ ਹੀ ਬੈਠੇ ਰਹਿਤੇ । ਬਚਨ ਬਿਲਾਸ ਨ ਕੋਈ ਕਹਿਤੇ ॥੬੫॥
ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਤਾਰ ਪਠਾਈ । ਬਾਰਾਂ ਮੂਲੇ ਮੇਂ ਸੋ ਚਲ ਆਈ ।
ਸੰਤ ਗਿਆਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਹਾਂ । ਪੁਚਾਵੇ ਲਿਖੀ ਸ੍ਰਦਾਰ ਕੋ ਵਹਾਂ ॥੬੬॥
ਸਰਦਾਰ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਬਾਰਾਂ ਮੂਲੇ । ਰਹੇ ਕੋਠੀ ਮਹੀਨਾ ਅਨਕੂਲੇ ।
ਇਸ ਨੇ ਸੇਵਾ ਅਧਿਕ ਥੀ ਕਰੀ । ਸਰਧਾ ਇਸ ਕੀ ਨਾਮੁ ਮੇਂ ਖਰੀ ॥੬੭॥
ਤਿਸ ਨੇ ਤਾਰ ਆਗੇ ਪੁਜਵਾਈ । ਪਹਿਲਗਾਮ ਮੇਂ ਸੰਤ ਟਿਕਾਈ ।
ਧਿਆਨ ਆਪਨੇ ਤੇ ਜਬ ਉਠੇ । ਮਿਹਰ ਪਿਆਰ ਕੇ ਬਾਦਲ ਵੁਠੇ ॥੬੮॥
ਬਿਚਰਤ ਥਾਨ ਮੇਂ ਆਨੰਦ ਸੇਤੀ । ਸਿੰਘਾਂ ਦਈ ਤਾਰ ਪੜ੍ਹ ਛੇਤੀ ।
ਲਿਖਯਾ ਸ੍ਰੋਮਣੀ ਕਾ ਇਉਂ ਆਯਾ । ਆਵਹੁ ਸੰਤ ਛੇਤੀ ਕਰ ਦਾਯਾ ॥੬੯॥
ਪੰਜ ਸੌ ਪ੍ਰਥਮ ਜੱਥੇ ਤੌ ਆਦਾ । ਚੌਦਾਂ ਪੰਦਰਾਂ ਸੋਲ੍ਹਾਂ ਯਾਦਾ ।
ਸਤਾਰਵਾਂ ਜੱਥਾ ਪੰਜ ਸੌ ਵਾਲਾ । ਜੈਤੋ ਗੰਗ ਸਰ ਮੋਰਚਾ ਘਾਲਾ ॥੭੦॥
ਭਏ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਏ ਸਾਰੇ ਜਬਹੀ । ਫਤੇ ਮੋਰਚਾ ਹੋਯਾ ਤਬਹੀ ।
ਛੇ ਸਾਵਨ ਅਖੰਡ ਸੋ ਪਾਠਾ । ਇੱਕੀ ਜੁਲਾਈ ਮੰਗਲ ਥਾਠਾ ॥੭੧॥
ਮੁੜ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਆਰੰਭਤ ਭਏ । ਜੱਥੇ ਸਰਬ ਛੂਟਕੇ ਅਏ ।
ਇਕ ਸੌ ਇਕ ਪਾਠ ਸਭ ਹੋਵੈ । ਪਹੁਚੋ ਛੇਤੀ ਬਿਨਤੀ ਜੋਵੈ ॥੭੨॥
ਕੈਨੇਡੀਅਨ ਜੱਥਾ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਰਾ । ਆਰੰਭ ਪਾਠ ਕਰ ਆਪ ਕੀ ਲੋਰਾ ।
ਸੰਤ ਮਸਤੂਆਣੇ ਵਾਲੇ ਆਏ । ਆਪ ਸ਼ੀਘਰ ਹੀ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਏ ॥੭੩॥
ਸੰਤਾਂ ਸੁਣ ਆਨੰਦ ਉਪਾਯਾ । ਜਿੱਤ ਖਾਲਸੇ ਭੀ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ।
ਬੋਲੇ ਸੋ ਨਿਹਾਲ ਉਚਾਰਾ । ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਜੈਕਾਰਾ ॥੭੪॥
ਸੁਣ ਕੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਆਏ । ਜਿੱਤ ਖਾਲਸੇ ਸੁਣ ਸੁਖ ਪਾਏ ।
ਖੁਸ਼ੀ ਹਿਤ ਕਰ ਪਾਠ ਅਖੰਡਾ । ਲੰਗਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਖੀਰ ਘਿਓ ਖੰਡਾ ॥੭੫॥
ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਗੁਣ ਗਾਏ । ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਚਾਲੇ ਸੁਖ ਦਾਏ ।

ਲੋਕ ਉਦਾਸ ਪਿਖ ਧੀਰਜ ਦੀਆ । ਨਾਮੁ ਜਪੋ ਗੁਰ ਅੰਗ ਸੰਗੀਆ॥੭੬॥
ਅਨੰਤ ਨਾਗ ਤੇ ਨੱਗਰ ਸ੍ਰੀ । ਵਿੱਚ ਦੀ ਆਏ ਆਨੰਦ ਥ੍ਰੀ ।
ਮੋਟਰ ਰਾਹ ਗਾਡੀ ਆਗਵਨੂੰ । ਜੈਤੋ ਪਹੁਚੇ ਆਨੰਦ ਭਵਨੂੰ ॥੭੭॥
ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਵਣ ਉਤਰੇ ਆਈ । ਇਕ ਦਮ ਠੰਢ ਚੋਂ ਗਰਮੀ ਛਾਈ ।
ਕਛੁ ਤਾਪੁ ਚੜਿਆ ਤਨ ਮਾਹੀ । ਤੰਬੂ ਮੇਂ ਸਿੰਘਾਂ ਲੇ ਆਹੀ ॥੭੮॥
ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰਾ । ਉੱਨੀ ਕੋ ਤਕੜੇ ਭਏ ਵਾਰਾ ।
ਟਿੱਬੀ ਸਾਹਿਬ ਮੇਂ ਤੰਬੂ ਲਾਯੋ । ਮਿਲੇ ਸਿੰਘ ਮਨ ਪ੍ਰੇਮ ਬਢਾਯੋ ॥੭੯॥
ਜੱਥੇ ਚਾਰ ਚੌਫੇਰੇ ਉਤਰੇ । ਮਿਲੇ ਸ਼ਹੀਦ ਸਿੰਘ ਰਸ ਢਰੇ ।
ਸੰਤਾਂ ਸਭ ਕੋ ਆਦਰ ਕੀਆ । ਧੰਨ ਜੇਹਲ ਬਸ ਧਰਮ ਰਖੀਆ ॥੮੦॥
ਟਿੱਬੀ ਸਾਹਿਬ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਯਾ । ਸੰਤ ਮਸਤੂਆਣੇ ਕੀਰਤਨ ਗਾਯਾ ।
ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਕਥਾ ਉਚਾਰੀ । ਤਾਤੀ ਵਾਉ ਨ ਲਾਗਈ ਵਾਰੀ ॥੮੧॥
ਕਈ ਹਜਾਰ ਕੋ ਕੱਠ ਅਪਾਰਾ । ਮਿਲ ਮਾਲਵਾ ਆਯਾ ਸਾਰਾ ।
ਮਾਝਾ ਦੁਆਬਾ ਪੋਠੋਹਾਰਾ । ਕਸ਼ਮੀਰ ਪਹਾੜੀ ਪੂਰਬ ਬਿਹਾਰਾ ॥੮੨॥
ਸਤਾਰਾਂ ਜਥਿਆਂ ਸਿੰਘ ਸਿਆਨੇ । ਭੇਜੇ ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਅਗਵਾਨੇ ।
ਕਛੁ ਸ਼ਹੀਦ ਸਿੰਘ ਤਹਿ ਬਾਸੇ । ਲੰਗਰ ਅਤੁਟ ਚਲੈ ਚਹੁ ਪਾਸੇ ॥੮੩॥
ਗੰਗ ਸਰ ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਹੁਵੰਤੇ । ਪੰਝੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਪੈ ਹੁੰਤੇ ।
ਸੰਤ ਦੀਦਾਰ ਕਰ ਮਾਥ ਨਿਵਾਵਾ । ਪੰਝੀ ਰੁਪਯੇ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਵਾ ॥੮੪॥
ਪੰਝੀ ਕੋ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਕਰਾਯੋ । ਪੰਝੀ ਰੁਮਾਲੇ ਕੋ ਪਹਿਰਾਯੋ ।
ਪੰਝੀ ਲੰਗਰ ਮੇਂ ਪਾਇ ਦੀਨੇ । ਪੰਝੀ ਟਿੱਬੀ ਸਾਹਿਬ ਅਰਪੀਨੇ ॥੮੫॥
ਲੈਕਚਰ ਸ਼ਾਮ ਵਕਤ ਕੋ ਕੀਆ । ਸ਼ਹੀਦੀ ਸਿੰਘਾਂ ਸਿਫਤ ਕਰੀਆ ।
ਜੇਹਲ ਕਾਰ ਖਾਸ, ਦੁਖ ਭਾਖੇ । ਜਿਮ ਕੂਟੇ ਮਾਰਨ ਅਭਿਲਾਖੇ ॥੮੬॥
ਸਿੰਘਾਂ ਕੋ ਅੰਤਰ ਲੈ ਜਾਈ । ਮਿਲਕੇ ਪੰਜ ਚਾਰ ਦੁਖਦਾਈ ।
ਕੂਟ ਗੁਝੇ ਥਾਈਂ ਬਹੁ ਪਰਈ । ਕੇਸਾਂ ਹੱਤਕ ਪਾਪੀ ਕਰਿਈ ॥੮੭॥
ਥੁਕੈ ਸਰਬ ਕਕਾਰ ਉਤਾਰੈਂ । ਹਥ ਮੰਜੇ ਤਲ ਬੈਠੈਂ ਭਾਰੈਂ ।

ਅਨਿਕ ਰੀਤ ਤੇ ਕਸ਼ਟ ਦਿਵੰਤੇ । ਮਾਰੀ ਦੇ ਮਰ ਗਏ ਬਿਅੰਤੇ ॥੮੮॥
ਧੰਨ ਸ਼ਹੀਦ ਸਿੱਖੀ ਨਿਰਬਾਹੀ । ਪੰਥ ਲਾਜ ਰਾਖੀ ਕੁਟ ਖਾਹੀ ।
ਜੇਹਲ ਕਾਰ ਖਾਸ ਮੇਂ ਬਾਸੇ । ਰਹੇ ਅਡੋਲ ਮਾਫੀ ਨ ਮੰਗਾਸੇ ॥੮੯॥
ਕੁਰਬਾਨੀ ਸਿੰਘਨ ਕੀ ਧੰਨਾ । ਗੋਲੀਆਂ ਖਾਈ ਗੁਰ ਹਿਤ ਮੰਨਾ ।
ਅਨਿਕ ਕਲੇਸ਼ ਸਹਾਰੇ ਸੂਰੇ । ਰਖੀ ਸਿੱਖੀ ਲਾਜ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ॥੯੦॥
ਸ਼ਾਂਤ ਮਈ ਰਹਿ ਉਤਰੇ ਪੂਰਾ । ਐਸੇ ਗੁਰ ਸਿੱਖਨ ਮੇਂ ਧੂਰਾ ।
ਐਸੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੰਤ ਜੀ ਕੀਆ । ਫਿਰ ਹੋਰ ਨ ਲੈਕਚਰ ਦੀਆ ॥੯੧॥
ਆਸਾਵਾਰ ਕਾ ਭੋਗ ਸੁਹੇਲਾ । ਸੰਤ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਕਰੈ ਸੁਵੇਲਾ ।
ਸੰਤਾਂ ਕਥਾ ਸੁਨਾਵਨ ਕੀਨੀ । ਮਨ ਰੇ ਕਉਨ ਕੁਮਤਿ ਤੈ ਲੀਨੀ ॥੯੨॥
ਸੋਰਠ ਨਾਵੇਂ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਖਾ । ਖੰਡ ਬਿਕਾਰ ਨਾਮੁ ਜਪੁ ਆਖਾ ।
ਸਰਬ ਬਿਆਪਕ ਕੇ ਲੜ ਲਾਗੋ । ਅੰਤਰ ਜੱਥੇ ਬੰਦ ਹਿਤ ਪਾਗੋ ॥੯੩॥
ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਾਵਨ ਥਾ ਬਾਈ । ਛੇ ਅਗਸਤ ਵੀਰਵਾਰ ਸੁਣਾਈ ।
ਟਿੱਬੀ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਤਲੇ ਮੈਦਾਨਾ । ਭਾਰੀ ਤਹਾਂ ਸਜਤਿ ਦੀਵਾਨਾ ॥੯੪॥
ਆਸਾਵਾਰ ਕੋ ਭੋਗ ਜਬ ਪਾਯਾ । ਸਰਦਾਰ ਮੰਗਲ ਸਿੰਘ ਉਠ ਬੋਲਾਯਾ ।
ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਅਬ ਕਾਰਜ ਪੂਰਾ । ਸ੍ਰੀ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਭਏ ਬਿਧ ਰੂਰਾ॥੯੫॥
ਕੈਦੀ ਸਰਬ ਛੁਡਾਵਨ ਕਰੇ । ਖਾਲਸੇ ਕੇ ਮਨ ਆਨੰਦ ਭਰੇ ।
ਗੌਰਮਿੰਟ ਸੇ ਵੈਰੁ ਤਿਆਗੋ । ਹੋ ਨਿਰਵੈਰ ਪਿਛਲੀ ਸਭ ਛਾਡੋ ॥੯੬॥
ਸੰਤ ਕਰਣਗੇ ਪ੍ਰੋੜਤਾ ਮੇਰੀ । ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਖਰੇ ਤਿਸ ਬੇਰੀ ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਫਤੇ ਬੁਲਾਈ । ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕੋ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈ ॥੯੭॥
ਬੋਲੇ ਸੰਤ ਚਰਿਤ੍ਰ ਜਿਮ ਥੀਆ । ਯੇਹ ਕਿਆ ਯਹ ਕਿਆ ਯੇਹ ਕਿਆ ਕੀਆ ।
ਸੇਨਤ ਸੇ ਸਭ ਕੋ ਸਮਝਾਯਾ । ਯਾਰ ਪੁਤ੍ਰ ਪਤਿ ਮਾਰ ਮੁਕਾਯਾ ॥੯੮॥
ਸਤੀ ਹੋਣ ਕੋ ਫੇਰ ਸਿਧਾਈ । ਮੰਗਲ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਤ ਜਾਨੀ ਪਾਈ ।
ਪਹਿਲੇ ਨਾਨਕਾਣੇ ਸ਼ਹੀਦ ਕਰਾਏ । ਗੁਰੂ ਬਾਗ ਮੇਂ ਕੁੱਟ ਬਹੁ ਖਾਏ ॥੯੯॥
ਭਾਈ ਫੇਰੂ ਮੋਰਚਾ ਲਾਯਾ । ਪੰਜੇ ਸਾਹਿਬ ਗਡੀਆਂ ਚਿਥਵਾਯਾ ।

ਕੋੜਾਂ ਸ਼ੇਰ ਜੇਹਲ ਮੇਂ ਪਰੇ। ਉਮਰ ਕੈਦੀ ਤਹਿ ਪ੍ਰਾਨਹਿ ਹਰੇ ॥੧੦੦॥
ਜੇਤੋ ਗੋਲੀ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਚਾਲੀ। ਮਰੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਘਰ ਕਰ ਖਾਲੀ।
ਰਤ ਹੱਡੀਆਂ ਧੂੜੀ ਰਲਗੀ। ਸ਼ਾਂਤ ਮਈ ਰਹਿ ਸੰਗਤਿ ਝਲਗੀ ॥੧੦੧॥
ਜਲਾਵਤਨ ਹੋਇ ਗਏ ਅਨੇਕਾਂ। ਪ੍ਰਵਾਰ ਪੁੱਤਰ ਧੀ ਹੋ ਬਿਨ ਟੇਕਾ।
ਬਸਣੇ ਹਿਤ ਤਹਿ ਥਾਉ ਨ ਦੇਹੀ। ਲੰਗਰ ਕਿਹ ਥਾਂ ਰਹਿ ਨ ਛਕੇਹੀ।੧੦੨॥
ਨਰ ਨਾਰੀ ਬੇਪਤਿ ਬਹੁ ਕੀਨੇ। ਕੁਰਕੀ ਕਰ ਜੁਰਮਾਨੇ ਲੀਨੇ।
ਐਸੀ ਹਾਲਤ ਪੰਥ ਕੀ ਭਈ। ਫੇਰ ਭੀ ਸਿੰਘ ਅਡੋਲ ਰਹਈ ॥੧੦੩॥
ਰਾਜਾ ਪਕੜ ਰਿਆਸਤ ਇਨ ਸਾਂਭੀ। ਬਿਘਨ ਪਾਠ ਮੇਂ ਪਾਯਾ ਬਾਦੀ।
ਅੰਦਰੋਂ ਸ਼ਰਤ ਮੰਨ ਤੂੰ ਆਯਾ। ਪੈਸਾ ਬਹੁ ਮੋਨੀਆਂ ਤੇ ਖਾਯਾ ॥੧੦੪॥
ਬਿੱਲ ਮਨਜੂਰ ਕਰ ਪਾਰਟੀ ਦੋਵੇਂ। ਝਗਰਤ ਪੱਖ ਬਾਂਧ ਫੁੱਟ ਜੋਵੇ।
ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਕਾਨੂੰਨ ਫਸਾਏ। ਘਰ ਅਪਨੇ ਤੁਮ ਲੀਡਰ ਆਏ ॥੧੦੫॥
ਸੰਗਤ ਕਰਤੀ ਇਉਂ ਕੁਰਬਾਨੀ। ਪੰਥ ਖਾਲਸਾ ਪ੍ਰਗਟ ਮਾਨੀ।
ਗੋਲੀਆਂ ਕੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਿੰਘ ਹੋਏ। ਫੇਰ ਭੀ ਆਗੇ ਪੈਰ ਰਖੋਏ ॥੧੦੬॥
ਲੀਡਰ ਡਰ ਕੇ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰਾਵੇਂ। ਜਥੇਬੰਦੀ ਤੋੜ ਗਵਾਵੇਂ।
ਆਗੂ ਸਾਡਾ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦਸਮੇਸ਼ ਹਜ਼ੂਰਾ ॥੧੦੭॥
ਜੇ ਏਹੁ ਪ੍ਰੋੜਤਾ ਕਰਾਵਨ ਚਾਹੋਂ। ਤੌ ਹੋਈ ਨੀਕੇ ਲਖ ਪਾਹੋਂ।
ਇਉਂ ਕਹਿ ਸੰਤ ਬੈਠ ਤਬ ਗਏ। ਲੋਕ ਸਮਝ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਸੋ ਭਏ॥੧੦੮॥
ਕੋਈ ਫੇਰ ਨ ਆਗੇ ਬੋਲਾ। ਦੀਵਾਨ ਸਮਾਪਤ ਭਯੋ ਅਬੋਲਾ।
ਮੰਗਲ ਸਿੰਘ ਮੁਖ ਤੂਸਨ ਧਾਰੀ। ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਮੋਗਾ ਸੰਗਾਰੀ ॥੧੦੯॥
ਸੰਤ ਤੰਬੂ ਮੇਂ ਆਣ ਬਿਰਾਜੇ। ਸੱਚ ਭਾਖਤੇ ਬਿਨਾ ਲਿਹਾਜੇ।
ਰੰਗ ਸਰ ਮੇਂ ਭੋਗ ਹੋਇ ਤਿਆਰਾ। ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਕੋ ਸੰਤ ਉਚਾਰਾ॥੧੧੦॥
ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਰਾਗ ਮਾਲ ਨ ਪਰਈ। ਭਸੌੜੀਏ ਅਪਨੀ ਮਤਿ ਸਭ ਕਰਈ।
ਤੂੰ ਜਾਇ ਕੇ ਰਾਗ ਮਾਲਾ ਪੜਨੀ। ਇਨਕੀ ਰੀਤ ਸਰਬ ਤੁਮ ਹਰਨੀ॥੧੧੧॥
ਸੁਣਕੇ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਤਹਿ ਆਯਾ। ਭੋਗ ਪਾਣ ਤਾਬਿਆ ਬਹਿ ਜਾਯਾ।

ਸਰਬ ਭੋਗ ਜਬ ਪਾਵਤ ਭਏ। ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਤੇ ਬਸ ਹੀ ਕਰ ਗਏ॥੧੧੨॥
ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਰਾਗ ਮਾਲਾ ਪੜੀ। ਦੋਇ ਨੇ ਆਣ ਭੁਜਾਂ ਤਿਸ ਫੜੀ।
ਪਤਰੇ ਦੀਏ ਉਲਟਾਇ ਬਿਚਾਲੇ। ਪੂਰੀ ਪਹਿਲਾਂ ਕਰੀ ਉਤਾਲੇ॥੧੧੩॥
ਪੇਖ ਅਚਰਜ ਭਏ ਸਭ ਭਾਈ। ਇਸਨੇ ਪੜੀ ਸਾਰੀ ਹੈ ਗਾਈ।
ਮਗਰੋਂ ਪਤ੍ਰੇ ਅਸੀਂ ਉਠਾਏ। ਇਉਂ ਕਹਿ ਪੇਖਹਿ ਸੁਨਹਿ ਸਬਾਏ॥੧੧੪।
ਇਕ ਸੌ ਇਕ ਕਾ ਭੋਗ ਸੋ ਪਾਯਾ। ਕੀਰਤਨ ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਹੋ ਆਯਾ।
ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਵਰਤਿਆ ਜੈ ਜੈ ਹੋਈ। ਮੋਰਚਾ ਪਾਠ ਸਮਾਪਤ ਸੋਈ ॥੧੧੫॥
ਵਾਕ ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮੇਂ ਆਯਾ। ਜਿਨ ਕੀਆ ਤਿਨ ਦੇਖਿ, ਅਲਾਯਾ।
ਟਿੱਬੀ ਸਾਹਿਬ ਭੋਗ ਸੋ ਪਾਏ। ਰਾਗ ਮਾਲਾ ਪੜ੍ਹ ਚਿਤ ਲਾਏ ॥੧੧੬॥
ਸਰਬ ਸੰਗਤਾਂ ਸੁਣ ਸੁਖ ਪਾਯਾ। ਪੀਛੇ ਸੰਤਾਂ ਕੀਰਤਨ ਗਾਯਾ।
ਰਸਨਾ ਗੁਣ ਗੋਪਾਲ ਨਿਧ ਗਾਇਣ। ਟੋਡੀ ਰਾਗੁ ਮੇਂ ਗੁਰ ਫੁਰਮਾਇਣ।
ਸਰਬ ਸੰਗਤਾਂ ਮਾਯਾ ਬਹੁ ਦੀਨੀ। ਮਸਤੂਆਣੇ ਸੰਤਾਂ ਤੋਂ ਲੀਨੀ।
ਦੋਇ ਹਜ਼ਾਰ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਹਿਤ ਦੀਆ। ਲੈ ਕੇ ਕਮੇਟੀ ਰਾਖਨ ਕੀਆ॥੧੧੮॥
ਸੰਤ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਲੈ ਕੇ ਸੰਗਾ। ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮ ਉਮੰਗਾ।
ਤੰਬੂ ਅਪਨੇ ਆਨ ਬਿਰਾਜੇ। ਬਚਨ ਕਰੇ ਸੰਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜੇ ॥੧੧੯॥
ਆਪਾਂ ਕੋ ਅਕੱਠ ਹਿਤ ਮੰਗਵਾਯਾ। ਲੋਕ ਪਤੀਜੈ ਪੇਖ ਕੇ ਆਯਾ।
ਔਰ ਨ ਕੋਈ ਸਲਾਹ ਏਹੁ ਲੇਤੇ। ਆਪ ਆਗੂ ਬਣ ਲੀਡਰ ਜੇਤੇ ॥੧੨੦॥
ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬੋਲੇ ਫੇਰਾ। ਜੇ ਸਿੰਘ ਜਪਤੇ ਨਾਮੁ ਭਲੇਰਾ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਭ ਕੋ ਲੇਤ ਛਕਾਈ। ਜਥੇ ਬੰਦ ਪੱਕੇ ਹੋਇ ਜਾਈ ॥੧੨੧॥
ਫਿਰ ਜੋ ਚਾਹਿਤ ਸੁਤੇ ਹੀ ਹੋਤਾ। ਫੁੱਟ ਨਹੀਂ ਤਬ ਹੋਤਿ ਉਦੋਤਾ।
ਆਪੇ ਗਵਰਮਿੰਟ ਸਭ ਦੇਤੀ। ਜੋ ਖਾਲਸਾ ਚਾਹਿਤ ਛੇਤੀ ॥੧੨੨॥
ਸੰਤ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਬੋਲੇ ਤਬਹੀ। ਜਿਤਨੀ ਸੇਵਾ ਅਪਨੀ ਸਬਹੀ।
ਜੱਥੇਬੰਦ ਕੇ ਹੇਤ ਸੋ ਸਾਰੀ। ਅਬ ਆਗੇ ਔਖੀ ਹੈ ਭਾਰੀ ॥੧੨੩॥
ਫੁੱਟ ਪਾਇਕੇ ਲੀਡਰ ਲੜਹੀ। ਅਪਨੀ ਚੌਧਰ ਕੇ ਪਖ ਪੜਹੀ।

ਕੌਸਲੈਂ ਕੀ ਮੈਂਬਰੀ ਕੇ ਭੂਖੇ। ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਕੇ ਮਸੰਦ ਏ ਰੂਖੇ ॥੧੨੪॥
ਖਾਲਸਾ ਜਾਗੈ ਇਨੈ ਹਟਾਈ । ਤਾਂ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਸਿੰਘ ਸਦਾਈ।
ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬਿਨੈ ਬਖਾਨੀ।ਵਿਚਰਨ ਚਾਹਿਤ ਚਿਤ ਹੈ ਜਾਨੀ॥੧੨੫॥
ਸੰਤ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਸੰਗ ਹੀ ਚਾਲੇ। ਬਾਹਰ ਇਕਾਂਤ ਕਰ ਬਚਨ ਬਿਸਾਲੇ।
ਸ੍ਰੀ ਦਮਦਮੇ ਗੁਰ ਕੀ ਕਾਂਸੀ। ਪੜ੍ਹਾਵਹੁ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਖਾਸੀ॥੧੨੬॥
ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਕੀਨੀ। ਗੁਰ ਕਾਂਸ਼ੀ ਅਸਥਾਨ ਸੋ ਚੀਨੀ।
ਬਹੁਤ ਇਮਾਰਤ ਬਣੀ ਬਿਚਾਰੋ। ਪੜ੍ਹਾਯਾ ਤਿਨ ਕੋ ਚਾਹੈ ਭਾਰੋ॥੧੨੭॥
ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਥਾ ਪੜ੍ਹਾਵੇ । ਕਈ ਵਾਰ ਆਗੇ ਮੁਖ ਗਾਵੇ।
ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਮਾਨੀ ਬਾਤੀ। ਪੜ੍ਹਾਵੈਗੇ ਜਬ ਪਾਵੇਂ *ਪਾਤੀ॥੧੨੮॥
ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਥਾਈਂ ਆਏ । ਸੰਤ ਕੋਠੀ ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਭਾਏ।
ਜੱਥੇ ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਪੁਜ ਜਾਏ। ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਗਾਏ॥੧੨੯॥
ਜਲੂਸ ਨਿਕਲਿਆ ਸਭੈ ਸ਼ਹੀਦਾ। ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਪੂਨਾ †ਰਸੀਦਾ।
ਖਾਲਸਾ ਕਾਲਜ ਸੰਤ ਰਹਾਏ। ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸੁ ਵੇਲੇ ਆਏ ॥੧੩੦॥
ਆਸਾਵਾਰ ਤੋਂ ਮਗਰੋਂ ਬੋਲੇ। ਸੰਤ ਗਿਆਨ ਕੀ ਕੁਟੀਆ ਖੋਲ੍ਹੇ।
ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਨਾਏ। ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਨੇ ਸਿਰੋਪਾਉ ਸੋ ਪਾਏ॥੧੩੧॥
ਜਿੱਤ ਖਾਲਸਾ ਮੋਰਚਾ ਆਯਾ। ਸ਼ਹਿਰ ਫੂਲ ਫਲ ਵਾਰਨ ਧਾਯਾ।
ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਤੇ ਲੈ ਕੇ ਭਾਈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤੱਕ ਜੱਥੇ ਆਈ॥੧੩੨॥
ਅਚਰਜ ਨਜ਼ਾਰਾ ਦੁਰਲਭ ਦੇਖਾ। ਧੰਨ ਧੰਨ ਸਭ ਕਰੈਂ ਵਿਸੇਖਾ।
ਇਉਂ ਸਭ ਪੰਥ ਇਕਤ੍ਰ ਰਹੈ। ਚਾਹਿਤ ਸੰਤ ਦੇਖ ਮੁਦ ਲਹੈ ॥੧੩੩॥
ਸਭ ਗੁਰ ਥਾਨ ਬੰਦਨਾਂ ਕੀਨੀ । ਹਰਿਮੰਦਰ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਲੀਨੀ।
ਸ੍ਰੋਵਰ ਕਰ ਸ਼ਨਾਨ ਆਨੰਦਾ। ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭੇਟ ਦੇ ਨਿਵੇਂ ਮੁਕੰਦਾ॥੧੩੪॥
ਗਾਡੀ ਹੋ ਸਵਾਰ ਤਬ ਆਏ । ਮਸਤੂਆਣੇ ਸੰਤ ਸਿਧਾਏ।
ਸੰਤ ਅਜੀਤ ਵਾਲ ਮੇਂ ਵਾਸੇ । ਪੁਨ ਕੋਕਰੀ ਬਾਗ ਮੇਂ ਪਾਸੇ ॥੧੩੫॥

*ਪਤ੍ਰਕਾ। †ਪਹੁੰਚਿਆ।

ਸਿੰਘ ਸ਼ਹੀਦ ਆਏ ਜਬ ਈਹਾਂ । ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਬਹੁ ਕੀਹਾਂ।
ਫਿਰ ਅਪਨੇ ਸਿੰਘ ਘਰੀ ਸਿਧਾਰੇ। ਸੰਤ ਭਿੰਡਰੀਂ ਆਨ ਸੁਖਾਰੇ ॥੧੩੬॥
ਭਾਦੋਂ ਸੰਕ੍ਰਾਂਤ ਕਰ ਰਹਿ ਗੁਰਦੁਆਰੇ। ਸਰਬ ਸਿੰਘ ਮਿਲ ਸੰਤ ਜੁਹਾਰੇ।
ਕੁਸਲ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸਭ ਸੰਗ ਅਲਾਯਾ। ਇਉਂ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਗੁਣ ਮਨ ਗਾਯਾ।੧੩੭।
ਸੰਤ ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗੁਰਦੁਆਰੇ। ਸੰਪਟ ਪਾਠ ਕਰਿਓ ਹਿਤ ਧਾਰੇ।
ਚਾਲੀਸ ਦਿਨ ਇਕਾਂਤ ਬਿਰਾਜੈ, ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਤੁਕ ਤੁਕ ਮਹਾਰਾਜੈ।੧੩੮।
ਨਿਤ ਦੇਗ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਵਰਤਾਵੈ। ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਨਿਤਨੇਮ ਅਲਾਵੈ।
ਹੋ ਅਨ ਬੋਲ ਮੁਖ ਤੇ ਰਹੈ। ਸੈਨਤ ਭੀ ਨਹਿ ਕਰਨੀ ਚਹੈ ॥੧੩੯॥
ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਸੇਵਕ ਨਿਜ ਲਾਈ । ਚਾਲੀਵੇਂ ਦਿਨ ਪ੍ਰੇਮ ਉਪਾਈ।
ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਸੁਭ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ। ਭਯੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਬੈਠੇ ਹੈਂ ਇਕੇਲੇ॥੧੪੦॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪਿਆਰੇ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦ੍ਰਿਸਟਾਰੇ।
ਸਤਿਗੁਰ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਸੁਆਮੀ। ਅਮਰਦਾਸ ਗੁਰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥੧੪੧॥
ਰਾਮਦਾਸ ਸਤਿਗੁਰ ਬਲਿਹਾਰੀ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਪਰਉਪਕਾਰੀ।
ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰ ਬੰਦੀ ਛੋਰਾ। ਗੁਰ ਹਰਿਰਾਇ ਪ੍ਰੇਮ ਮਨ ਜੋਰਾ।੧੪੨।
ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹਰੈ ਅਗਿਆਨਾ। ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਗੁਰ ਭਗਵਾਨਾ।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਅਕਾਲਾ। ਪ੍ਰਗਟੇ ਵਾਰ ਵਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ॥੧੪੩॥
ਆਪ ਜਪੋ ਜਪਾਵੇਂ *ਆਨਾ । ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਬੋਲ ਬਖਾਨਾ।
ਫੇਰ ਜਨਮ ਨਹਿ ਮਰਨ ਬਹੋਰੀ। ਮਿਲਹੋਂ ਸ਼ੀਘਰ ਜੋਤਿ ਜੋ ਮੋਰੀ।੧੪੪।
ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੈਂ ਸਦਹੀ । ਦਰਸ਼ਨ ਸਮਝੋ ਜਬ ਹੀ ਕਦਹੀ।
ਸਭ ਸਰੂਪ ਜਿਮ ਹੁਣ ਦਿਖਰਾਏ। ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿਚ ਸਦਾ ਵਸਾਏ॥੧੪੫॥
ਇਮ ਕਹਿ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਭਏ ਹੈਂ। ਸੰਤ ਖੜੇ ਮੁਖ ਉਸਤਤਿ ਕੈ ਹੈਂ।
ਧੰਨ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਕੇਵਲ ਜਾਪੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਮੇਂ ਆਪੇ॥੧੪੬॥

*ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ।

॥ ਅਨੰਦ ਛੰਦ ॥

ਚਰੰਨ ਲਾਲ ਹੀਰੇ ਹੈ ਜੜਤ ਮਣੀਆਂ। ਅਨਿਕ ਜਵਾਹਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਬਣੀਆਂ। ਸੁੱਚੇ ਪੰਨੇ ਮਾਣਕ ਖਚਤ ਨੱਖ ਹੈ। ਕੋਟ ਚੰਦ ਟੁਕੜੇ ਨ ਸੋਭ ਰੱਖ ਹੈ। ਚੰਦਰ ਮਣੀ ਸ਼ੇਸ਼ ਪਾਸੋਂ ਲੈ ਆਵੀਏ। ਤੁਲ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਚਰਨੀ ਟਿਕਾਵੀਏ। ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਕਿਲਾਸ ਜੇ ਸਿਫਤ ਦੀਜੀਏ। ਸੰਮਤਾ ਨ ਹੋਵੇ ਸਰਮਸ਼ਾਰ ਥੀਜੀਏ। ਕਰਾਂ ਕੀ ਸਿਫਤ ਦਸਮੇਸ਼ ਗੁਰੂ ਜੀ। ਚਤਨ ਮੁਕਤ ਦੇਇ ਗਿਆਨ ਫੁਰੂ ਜੀ ॥੧੪੭॥

॥ ਦੀਰਘ ਤ੍ਰਿਭੰਗੀ ਛੰਦ ॥

ਸਤਿ ਚਿਤ ਏਕਾ ਜਗ ਕੀ ਟੇਕਾ, ਸਦਾ ਬਿਬੇਕਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੀ।
ਦ੍ਵੈਤ ਬਿਨਾਸੀ ਏਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ, ਅਜੈ ਅਨਾਸੀ ਭਵ ਹਾਰੀ।
ਦੁਸ਼ਟਨਿ ਦਲਿਤਾ ਦੰਭ ਬਿਦਲਤਾ, ਅਸੁਰ ਮਥੰਤਾ ਸੁਰਤਾਰੀ।
ਅਹਗਨ ਮਾਰੇ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰੇ, ਭਗਤ ਉਬਾਰੇ ਦੁਖ ਟਾਰੀ।
ਸੰਤ ਬਚਾਏ ਭਰਮ ਮਿਟਾਏ, ਅੱਘ ਖਪਾਏ ਨਿਰੰਕਾਰੀ।
ਨਾਨਕ ਦਸਮੇਸੰ ਧਰਮ ਰਖੇਸੰ, ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਦੇਸੰ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥੧੪੮॥

ਦੋਹਿਰਾ—ਉਸਤਤਿ ਕਰਿ ਬੰਦਨ ਕਰੀ, ਮਨ ਖਿੜਿਆ ਆਨੰਦ।
ਸਦਾ ਵਸੋ ਮੋਹਿ ਚਿੱਤ ਮੇਂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੁਖ ਕੰਦ ॥੧੪੯॥

— ਚੌਪਈ —

ਸੰਪਟ ਪਾਠ ਕਾ ਭੋਗ ਸੋ ਪਾਯੋ। ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਵਰਤਾਇ ਕੀਰਤ ਮੁਖ ਗਾਯੋ।
ਸਭ ਕੋ ਅਨੰਦ ਕੇ ਵਾਕ ਬਖਾਨੇ। ਮਸਤ ਕਰੇ ਜਿਨ ਸੁਨੇ ਹੈ ਕਾਨੇ॥੧੫੦॥
ਮਲਕ ਪਿੰਡ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਯੋ। ਸੱਤਰ ਸਿੰਘਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਯੋ।
ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਤੇ ਮਗਰੋਂ ਆਏ। ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਭਿੰਡਰਾਂ ਮੇਂ ਰਹਾਏ॥੧੫੧॥
ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਪੁੰਨਿਆਂ ਕੋ ਹੋਆ। ਸੰਗਤ ਅਨੰਦ ਪਾਇ ਸੁਣ ਲੋਆ।
ਲੰਗਰ ਛਕ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸਭ ਹੋਏ। ਨਾਮੁ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਰਿਦੇ ਪਰੋਏ ॥੧੫੨॥
ਸ੍ਰੀ ਦਮਦਮੇ ਗੁਰ ਕਾਂਸ਼ੀ ਮਾਹੀ। ਕਥਾ ਕਰਾਵਨ ਕਰ ਉਮਗਾਹੀ।

ਸੰਤ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਭੇਜੇ ਸੇਵਕ। ਪੰਜ ਗਿਨਤੀ ਭਿੰਡਰੀਂ ਆਏ ਤਕ।੧੫੩।
ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਆਦਿਕ ਪੰਜ ਬੀਰਾ। ਦਿਤੀ ਪਤ੍ਰਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਗਹੀਰਾ।
ਪੜੀ ਚਿੱਠੀ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਦਸਤੀ। ਬਿਨਤੀ ਭਾਖੀ ਅਧਿਕ ਅਨੰਤੀ॥੧੫੪॥
ਕਥਾ ਸੁਨਾਵਹੁ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ। ਸੇਵਾ ਗੁਰ ਕਾਂਸ਼ੀ ਹਿਤ ਨਾਲਾ।
ਗੁਰ ਦਸਮੇਸ਼ ਕੇ ਬਚਨ ਸੋ ਪੂਰੇ। ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਯਾ ਦੇਵਹੁ ਬਿਧ ਰੂਰੇ॥੧੫੫॥
ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਸਿੰਘ ਸੰਗਾਰੇ। ਅਬ ਇਨ ਵਿਦਯਾ ਪੜ੍ਹਾਇ ਉਦਾਰੇ।
ਫਿਰ ਏਹੁ ਸਮਝੈਂ ਆਪਨ ਆਪਾ। ਗਿਆਨੀ ਅਨੰਤ ਲੋਚਨ ਪ੍ਰਤਾਪਾ।੧੫੬।
ਲਿਖਤੁਮ ਗੁਰ ਕੇ ਦਾਸ ਤੁਝ ਪਾਸਾ। ਬਿਨਤੀ ਕਰੋ ਪ੍ਰਵਾਨ ਸੁਖ ਰਾਸਾ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ ਸੋਈ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ ਹੋਈ ॥੧੫੭॥
ਸੰਤ ਤਿਆਰ ਸੰਗੇ ਸਿੰਘ ਸਾਰੇ। ਬਾਬੇ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਪਧਾਰੇ।
ਗਾਡੀ ਚੜ੍ਹ ਰਾਮੇ ਉਤਰਾਏ। ਗੁਰ ਕੀ ਕਾਂਸ਼ੀ ਦਮਦਮੇ ਆਏ ॥੧੫੮॥
ਸਭ ਸੰਗਤ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਮਿਲੇ। ਸੰਤ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੈ ਕਾਂਝਲੇ।
ਮਹੰਤ ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ ਧਰਿ ਹੇਤਾ। ਆਸਨ ਚੌਬਾਰੇ ਕਰਾ ਦੇਤਾ ॥੧੫੯॥
ਸਿੰਘਾਂ ਕੋ ਕਮਰੇ ਖੁਲ੍ਹਵਾਏ। ਬਸਤਰ ਮੰਜੇ ਸਭਨ ਦਿਵਾਏ।
ਲੰਗਰ ਚਾਹ ਦੂਧ ਸਭ ਤਾਈ। ਮਿਲਤਾ ਰਹੈ ਜਿਤਨਾ ਜਿਸ ਭਾਈ॥੧੬੦॥
ਸੰਤ ਤਖਤ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕੀਨੀ। ਗੁਰ ਨਾਵੇਂ ਅਸਥਾਨ ਪ੍ਰਜੀਨੀ।
ਲਿਖਨ ਸਰ ਜੰਡ ਸਰ ਆਦਿ ਸਥਾਨਾ। ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰੀ ਸੰਤ ਸੁਖ ਦਾਨਾ।੧੬੧।
ਨਾਨਕ ਸਰ ਗੁਰੂ ਸਰ ਮੇਂ ਨ੍ਹਾਏ। ਜੰਡ ਸਰ ਕੁਟੀ ਪਾਇ ਥਿਰਾਏ।
ਕਰ ਸਲਾਹ ਸੰਥਾ ਅਬ ਤੋਰਹਿ। ਸੰਤ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਵਿਚਾਰ ਬਹੋਰਹਿ।੧੬੨।
ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਕਰਾਯੋ ਤਬਹੀ। ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਸੰਥਾ ਚਲੀ ਝਬਹੀ।
ਸਭ ਸੰਗਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵਰਤਾਯੋ। ਉਥਾਨਕਾ ਸ੍ਰੀ ਜਪੁ, ਅਰਥ ਕਰਾਯੋ।੧੬੩।
ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਨਾਮੁ ਏਹੋ ਜਾਨੋ। ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਬੀ.ਏ. ਹਜ਼ੂਰ ਸਿੰਘ ਮਾਨੋ।
ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਮਘਰ ਸਿੰਘ ਆਯਾ। ਬਾਵਾ ਗੋਪਾਲ ਦਾਸ ਚੱਕੀ ਪੀਸਾਯਾ।੧੬੪।
ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਪਟਵਾਰੀ ਸੰਗਾ। ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਹਾਕਮ ਸਿੰਘ ਚੰਗਾ।

ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਬ੍ਰਹਮਸਿੰਘ ਭਸੌੜੀ।ਨਿਧਾਨ ਸਿੰਘ ਲਾਭ ਸਿੰਘੈ ਜੋੜੀ॥੧੬੫॥
ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਸੰਥਾ ਮੇਂ ਸਾਂਝੀ। ਚਾਲੀ ਮਸਤੂਆਣਾ ਸਿੰਘ ਬਿਰਾਜੀ।
ਸੁਚਾ ਸਿੰਘ ਹਰਿਨਾਮ ਮ੍ਰਿਗੇਸਾ।ਸੂਬਣ ਸਿੰਘ ਮਿੱਤ ਸਿੰਘ ਰਖੇਸਾ।੧੬੬॥
ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਹਰਿਨਾਮੁ ਸਿੰਘ ਜਾਨਾ। ਬਵਿੰਜਾ ਸਿੰਘ ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਮਾਨਾ।
ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਬਿਰਕਤ ਸੋ ਪੀਸੈ। ਸੌ ਮਣ ਕਣਕ ਪੀਠਤੀ ਦੀਸੈ॥੧੬੭॥
ਉੱਨੀ ਸੌ ਬਿਆਸੀ ਸੰਬਤਿ। ਤ੍ਰਿਤਾਲੀ ਬਰਸ ਉਮਰ ਮਨ ਰੰਗਤਿ।
ਇੱਕੋ ਅਸੂ ਮੰਗਲ ਕੇ ਮਾਹੀ। ਉਨੀਸਵੀਂ ਸੋ ਕਥਾ ਚਲਾਹੀ॥੧੬੮॥
ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਨਿੱਤ ਸੰਥਾ ਦੇਵੈ। ਸੁਣ ਸੰਗਤਿ ਮਨ ਅਨੰਦ ਨ ਮੇਵੈ।
ਇੱਕ ਵਜੇ ਨਿੱਤ ਸੰਤ ਉਠੰਤੇ। ਕਰ ਸ਼ਨਾਨ ਗੁਰ ਜਾਪ ਭਣੰਤੇ॥੧੬੯॥
ਤਿੰਨ ਵਜੇ ਨਿੱਤ ਆਸਾਵਾਰਾ। ਪੰਜ ਵਜੇ ਸ੍ਰੀ ਕਥਾ ਉਚਾਰਾ।
ਅੱਠ ਵਜੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਤੀ। ਲੰਗਰ ਛਕ ਸੇਵਾ ਓਦੋਤੀ॥੧੭੦॥
ਸ੍ਰੋਵਰ ਕੀ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਬਨਹੀ। ਭਰਤਿ ਮਿਟੀ ਚੱਕ ਪਾਇ ਸੋ ਦਿਨਹੀ।
ਸੰਗ ਜੱਥੇ ਤਬ ਸੋਹਤ ਜਾਵੈਂ। ਟੋਕਰੀ ਚੱਕ ਸੰਤ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈਂ॥੧੭੧॥
ਚਾਰ ਪਾਂਚ ਮਣ ਬੋਝ ਉਠਾਈ। ਗੇਰੈਂ ਸੰਤ ਨੀਵੇਂ ਥਲ ਜਾਈ।
ਤੀਨ ਘੰਟੇ ਨਿੱਤ ਟੋਕਰੀ ਢੋਵੈ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਘਰ ਗੋਲੇ ਹੋਵੈ॥੧੭੨॥
ਜਿਤਨੇ ਮਹੀਨੇ ਰਹੇ ਇਦਾਈ। ਨਿਤ ਟੋਕਰੀ ਢੋਇ ਗੁਸਾਈ।
ਸੰਗ ਸਿੰਘ ਸਭ ਸੇਵ ਕਮਾਵੈਂ। ਏਕ ਪਹਿਰ ਨਿੱਤ ਟੋਏ ਪੁਰਾਵੈਂ॥੧੭੩॥
ਹੱਥੀਂ ਸੇਵਾ ਗੁਰ ਘਰ ਕੇਰੀ। ਕਰੀ ਸੰਤ ਵਡਿਆਈ ਤੇਰੀ।
ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ਕੀ ਹੱਦ ਸਥਾਈ। ਮਿੱਟੀ ਢੋਂਦੇ ਬਾਣੀ ਮੁਖ ਗਾਈ॥੧੭੪॥
ਚੁਪ ਹੋਇ ਪੰਜ ਗ੍ਰੰਥੀ ਸਾਰੀ। ਨਿਤਨੇਮ ਸੰਗ ਪੜੈਂ ਵਿਚਾਰੀ।
ਸੀਸ ਭਾਰ ਉਠਾਇਕੇ ਚਲ ਹੈ। ਸ੍ਰੋਵਰ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਮੇਂ ਭਲ ਹੈ॥੧੭੫॥
ਗੇਰੈ ਨੀਵੇਂ ਥਾਨ ਮੇਂ ਜਾਈ। ਸੱਤ ਮਹੀਨੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈ।
ਗੁਰ ਦਸਮੇਸ਼ ਕੇ ਚਰਨ ਧਿਆਈ।ਵਿਦਯਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਪੜ੍ਹਾਈ॥੧੭੬॥
ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰ ਬਾਲਮੀਕ ਰਮੈਣਾ। ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਤ ਕਾਬ ਸੁਨੈਣਾ।

ਸੋਹਣੇ ਮੰਗਲ ਗੁਰ ਜਸ ਭਾਰੀ। ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਗ ਪੜ੍ਹ ਲੀਨੋ ਸਾਰੀ॥੧੭੭॥
ਅਮਰ ਕੋਸ਼ ਕ੍ਰਿਤ ਭਾਈ ਭਾਲਾ। ਸੋ ਭੀ ਨਿਰਖਯੋ ਨਿਰਨਾ ਜਾਲਾ।
ਦਲ ਸਿੰਘ ਰਾਗੀ ਲਾਸਾੜੇ ਵਾਲੇ।ਕੀਰਤਨ ਸੁਨਾਵਤ ਪ੍ਰੇਮਬਿਸਾਲੇ।੧੭੮।
ਸੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਇਨ ਸੰਗ ਬਹੁ ਕਰਹੀ। ਸ਼ਬਦ ਰਾਗ ਕੇ ਸੁਣ ਮੁਦ ਧਰਹੀ।
ਰਾਗੀ ਸਿੰਘ ਆਨੰਦ ਮਸਤਾਨੇ। ਸਰੰਦਾ ਵਜਾਇ ਰਾਗ ਮੁਖ ਗਾਨੇ।੧੭੯।
ਏਹੁ ਭੀ ਰਹੈਂ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕਾਂਸੀ। ਸੁਨੈ ਕਥਾ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਅਨਾਸੀ।
ਦਿਨੇ ਸੰਤ ਸੋ ਜੰਡ ਸਰ ਜਾਈ। ਬੈਠ ਇਕਾਂਤ ਨਾਮੁ ਲਿਵਲਾਈ।੧੮੦।
ਇਉਂ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੀ ਵਰ ਸੰਥਾ। ਪੜ੍ਹਾਵੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਸਮਰਥਾ।
ਦੇਸ ਬਿਦੇਸ ਸੁਨਿਓ ਬ੍ਰਿਤੰਤਾ। ਕਥਾ ਗੁਰੂ ਕਾਂਸੀ ਹੋਵੰਤਾ॥੧੮੧॥
ਪ੍ਰੇਮ ਧਾਰ ਸੁਨਣੇ ਹਿਤ ਆਵੈ। ਲੰਗਰ ਹਿਤ ਰਸਦਾਂ ਬਹੁ ਲਿਆਵੈ।
ਕੋਈ ਹਫਤਾ ਮਹੀਨਾ ਰਹਿ ਹੈ। ਕੋਈ ਛਿਮਾਹੀ ਸੁਣੈ ਸੁਖਲਹਿ ਹੈ॥੧੮੨॥
ਦੇਸ਼ ਬਿਦੇਸ਼ ਗੁਰੂ ਕਾਂਸੀ ਜਸ ਹੈ। ਆਨ ਤੁਰਕ ਹਿੰਦੂ ਸੁਣ ਬਸ ਹੈ।
ਸੰਨਿਆਸੀ ਬਿਰਾਗੀ ਭੇਖ ਅਨੇਕਾ।ਨਿਰਮਲੇ ਪੰਡਤ ਧਰਹਿ ਬਿਬੇਕਾ।੧੮੩।
ਸਭ ਆਵਹਿ ਗੁਰ ਕਾਂਸੀ ਮਾਹੀ। ਕਥਾ ਸੁਣੈ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਅਲਾਹੀ।
ਸਭ ਬਿਸਮੇ ਹੋਇ ਮਨ ਮਸਤਾਨੇ। ਰਸ ਜੀਵਨ ਕੋ ਪਾਵੈਂ ਆਨੇ॥੧੮੪॥
ਸੰਤ ਮੇਲਾ ਸਿੰਘ ਦੁਆਬੇ ਵਾਲੇ। ਪੜਹਿ ਕਥਾ ਧਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਸਾਲੇ।
ਵਰਿਆਮ ਸਿੰਘ ਪੰਡਤ ਸੁਣ ਬਾਨੀ।ਆਤਮ ਰਸ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਤ ਟਿਕਾਨੀ।੧੮੫।
ਗੁਰਦਿੱਤ ਸਿੰਘ ਪੰਡਤ ਚਹੁੰ ਬੇਦਾ। ਖਟ ਦਰਸ਼ਨ ਪੜ੍ਹਿਆ ਬਹੁ ਭੇਦਾ।
ਸੁਨੀ ਕਥਾ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਣੀ।ਸਭ ਚਤੁਰਾਈ ਛਾਡ ਰਸ ਮਾਣੀ॥੧੮੬॥
ਸੰਤ ਚਰਨ ਮੇਂ ਸੀਸ ਟਿਕਾਯਾ। ਭਗਤੀ ਗਿਆਨ ਰਸ ਸੁਖ ਤੁਮ ਪਾਯਾ।
ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਏਕੋ ਜਾਨਾ। ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਆਪ ਰਸ ਮਾਨਾ।੧੮੭।
ਸੰਤਾਂ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਕਉਨ ਬਿਚਾਰਾ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਹੈ ਭਾਰਾ।
ਮੈਂ ਗ੍ਰੀਬ ਸਦ ਗੁਰ ਕਾ ਗੋਲਾ। ਬਖਸ਼ਿਆ ਨਾਮੁ ਤਾਂ ਭਯੋ ਸੁਹੇਲਾ।੧੮੮।
ਪੰਡਤ ਬਹੁ ਅਧੀਨ ਮਨ ਹੋਏ। ਸੁਣੈ ਨਿੱਤ ਪ੍ਰਕਰਣ ਅਛੋਏ।

ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਾਯੋ ਭਾਈ। ਜੈਤਸਰੀ ਵਾਰ ਮੱਧ ਮੇਂ ਆਈ ॥੧੮੯॥
ਪੋਹ ਬੀਸ ਅੱਧੀ ਸੋ ਹੋਈ। ਕਥਾ ਕਰਤੇ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਜੀ ਜੋਈ।
ਨਿੱਤ ਪ੍ਰਤਿ ਘਨੀ ਕਥਾ ਉਚਰੰਤੇ। ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਸੁਣ ਪਕਾਵਨ ਕਰੰਤੇ॥੧੯੦॥
ਪੱਕੇ ਪਿੰਡ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਯਾ। ਸਿੰਘ ਭੇਜ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਾਯਾ।
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਭਾਖੀ। ਬੇਮੁਖ ਨੇਕ ਬਣਾਏ ਸਾਖੀ ॥੧੯੧॥
ਸੰਤ ਕੋਕਰੀ ਦੀਵਾਨ ਤੇ ਜਾਏ। ਸਕੂਲ ਬਿਗਾੜ ਝਗਰਾ ਪਿਖ ਆਏ।
ਸਮਝਾਵਤ ਰਹੇ ਸੰਤ ਦਿਆਲਾ। ਏਕਤਾ ਕੇ ਬਚਨ ਬਿਸਾਲਾ ॥੧੯੨॥
ਮਾਨੀ ਨਾਹਿ ਜਬੈ ਮਤਿਵਾਰੇ। ਸੰਤ ਚੁਪ ਕਰ ਗਏ ਨਿਹਾਰੇ।
ਸਕੂਲ ਉਜਾੜ ਬ੍ਰਬਾਦਿ ਕਰਾਯੋ। ਢਾਹਿ ਮਕਾਨ ਆਪ ਹੀ ਗਾਯੋ ॥੧੯੩॥
ਈਰਖਾ ਸੇ ਸਕੂਲ ਉਜਾਰਾ। ਐਸੇ ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਬਚ ਟਾਰਾ।
ਸੰਤ ਅਲੇਪ ਰਹੇ ਨਹਿ ਭਾਖਾ। ਪਾਰਟੀ ਸਰਦਾਰ ਤੇ ਝਬਾਲੀ ਆਖਾ ॥੧੯੪॥
ਝਗਰੈ ਆਪਸ ਮੇਂ ਦੀਵਾਨਾ। ਸੰਤ ਕਥਾ ਲਾਗੇ ਵਖਿਯਾਨਾ।
ਦੋਵੇਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਚੁਪ ਕਰਾਯਾ। ਐਸੀ ਕਥਾ ਕਰੀ ਹਿਤ ਲਾਯਾ॥੧੯੫॥
ਝਗੜਾ ਦੀਆ ਨਿਬੇੜ ਸੋ ਬੋਲੇ। ਫੁੱਟ ਗਵਾਵੋ ਮੀਤ ਅਮੋਲੇ।
ਸੁਨਹੈ ਦੋਵੇਂ ਪਾਰਟੀ ਵਾਲੇ। ਵਾਜੇ ਸੇ ਮੁਖ ਕਹਤਿ ਉਤਾਲੇ ॥੧੯੬॥

ਕਬਿੱਤ—ਫੂਟ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਗਯੋ ਹਰਨਾਖਸ ਨਰ ਹਰਿ ਹਤਿਓ,
ਫੂਟ ਕੇ ਕੇਕਈ ਦੇਖੋ ਸੀਆ ਰਾਮ ਗਈ ਹੈ। ਕੈਰੋਂ ਪਾਡੋਂ ਫੂਟ ਗਏ
ਸਭੀ ਕੁਲ ਨਾਸ ਭਏ, ਫੂਟ ਕੇ ਭਬੀਖਨ ਲੁਟਾਇ ਲੰਕ ਦਈ ਹੈ।
ਫੂਟੇ ਰਾਜਪੂਤ ਜੋਈ ਬਡੋ ਦੁਖ ਪਾਯੋ ਸੋਈ, ਔਰ ਜੋ ਅਨੇਕ ਗਾਥ ਪਾਤ
ਹੋਤ ਭਈ ਹੈ। ਫੂਟਨ ਤੇ ਮਹਾਂ ਦੁਖ ਮੇਲ ਕੀਏ ਹੋਤਿ ਸੁਖ, ਤਾਂਤੇ ਮੇਲ
ਕਰੋ ਪਾਛੇ ਭਈ ਬੀਤ ਗਈ ਹੈ ॥੧੯੭॥

ਦੋਹਿਰਾ—ਦੋਵੇਂ ਪਾਰਟੀ ਆਨੰਦ ਹੋ, ਕਹੈ ਸੁਨਾਵੋ ਔਰ।
ਸੁਣਕੇ ਸੰਤ ਸੁਨਾਵਤੇ, ਕਵਿ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਮੌਰ ॥੧੯੮॥

ਕਬਿੱਤ—ਸੋਭਤ ਨ ਸਭਾ ਜਹਾਂ ਬੀਚ ਹੈ ਨ ਬ੍ਰਿਧ ਬੈਠੇ, ਬ੍ਰਿਧ ਹੈ
ਨ ਸੋਊ ਜੋਇ ਵਿਦਯਾ ਤੇ ਬਿਹੀਨ ਹੈ। ਵਿਦਯਾਵੰਤ ਸੋ ਨ ਨੀਕੇ ਸਾਧਨ
ਕੋ ਸਾਧ ਤਿਨਾ, ਸਾਧਤ ਨ ਸੋਹੈ ਜਾ ਮੇਂ ਕਰੁਣਾ ਨ ਕੀਨ ਹੈ। ਕਰੁਣਾ
ਨ ਸੋ ਹੈ ਜੋ ਧਰਮ ਕੋ ਧਰਤ ਨਾਹਿ, ਸੋ ਨਾ ਹੈ ਧਰਮ ਜਹਾਂ ਸਾਚ ਕੋ ਨ
ਲੀਨ ਹੈ। ਸਾਚ ਸੋ ਨ ਜਾਨੋ ਜੋ ਕਪਟ ਕੇ *ਅਲੰਬ ਰਹੈ, ਰਾਘਵ ਸੰਤੋਖ
ਸਿੰਘ ਕਹਿਤ ਪ੍ਰਬੀਨ ਹੈ ॥੧੯੯॥

— ਚੌਪਈ —

ਨੀਤੀ ਕੇ ਬਹੁ ਬਚਨ ਸੁਨਾਏ। ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਸਰਦਾਰ ਜੋ ਆਏ।
ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਗਿਆਨੀ ਸੰਗ ਔਰਾ। ਦੋਵੇਂ ਚੁਪ ਭਏ ਤਹਿ ਠੌਰਾ ॥੨੦੦॥
ਕਾਮਯਾਬ ਦੋਵੇਂ ਨਹਿ ਭਏ। ਤੀਨ ਦਿਨ ਦੀਵਾਨ ਇਉਂ ਕਏ।
ਏਕਤਾ ਤੇ ਵਖਯਾਨ ਕਰੰਤੇ। ਮੋਮ ਵਾਂਗ ਢਲ ਸਭ ਹੋਵੰਤੇ ॥੨੦੧॥
ਗਈ ਪਾਰਟੀ ਦੋਵੇਂ ਜਬਹੀ। ਇਕ ਫਰਵਰੀ ਵੀਹੁ ਮਾਘ ਸੋ ਤਬਹੀ।
ਭਿੰਡਰੀਂ ਸੰਤ ਹੋਇ ਕੇ ਆਏ। ਗੁਰ ਕਾਂਸ਼ੀ ਮੇਂ ਕਥਾ ਕਰਾਏ ॥੨੦੨॥
ਸੰਗਤਿ ਸੁਨੈ ਪ੍ਰੇਮ ਉਪਜਾਵੈ। ਸੇਵਾ ਸੰਤ ਆਪ ਹੀ ਕਮਾਵੈ।
ਦੋ ਫੱਗਣ ਫਿਰ ਪ੍ਰੇਮੀ ਆਏ। ਮੋਗੇ ਕਮੇਟੀ ਸੰਤ ਲਿਜਾਏ ॥੨੦੩॥
ਰਾਜ਼ੀ ਨਾਮਾ ਕਮੇਟੀ ਕਾ ਕਰਾਏ। ਫੁੱਟ ਜ਼ਿਲੇ ਕੀ ਸਭ ਗਵਾਏ।
ਸੰਤ ਗੁਰੂ ਕਾਂਸ਼ੀ ਮੇਂ ਆਏ। ਸੰਥਾ ਸੇਵਾ ਸਦਾ ਕਰਾਏ ॥੨੦੪॥
ਸਾਬੋ ਇਲਾਕੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਾਯਾ। ਖੁਲ੍ਹਝਾ ਮੇਂ ਆਨੰਦ ਤੇ ਜਾਯਾ।
ਸੁਖ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੁਨਾਯਾ। ਕਿਸੇ ਸ਼ਰਾਬ ਮੇਂ ਸੁਖ ਮਨਾਯਾ॥੨੦੫॥
ਕੋਈ ਮਾਸ ਕੋ ਦੇਖਨ ਮਾਹੀ। ਸੁਣਨੇ ਚਮੜੀ ਰਸੁ ਮੇਂ ਚਾਹੀ।
ਝੂਠੇ ਏਹੁ ਸੁਖ ਜਾਨੋ ਭਾਈ। ਸਚਾ ਸੁਖ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਆਹੀ ॥੨੦੬॥
ਦੋਹਿਰਾ—ਬਿਘਨ ਨਾਸ ਕੀ ਚਾਹਿ ਜੇ, ਵਡਿਆਈ ਸੁਖ ਆਸ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਿਲਹੈ ਇਵੇਂ, ਭਾਖੇ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ॥੨੦੭॥

*ਆਸਰੇ।

ਆਸਾ ਮ: ੪ ॥ ਛੰਤ

ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਤਿਨਾ ਫਿਰਿ ਬਿਘਨੁ ਨ ਹੋਈ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥ ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਮਨਾਇਆ ਤਿਨ ਪੂਜੇ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥ ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਾ ਸੁਖੁ ਸਦ ਹੋਈ ॥ ਜਿਨਾ ਨਾਨਕੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਤਿਨਾ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਸੋਈ ॥੨॥੬॥

— ਚੌਪਈ —

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਪਾਈਐ। ਜੋ ਚਾਹਿਤ ਹੈ ਜੀਵ ਸਦਾਈਐ।
ਆਤਮ ਸੁਖ ਹੈ ਨਿੱਤ ਅਖੰਡਾ।ਪਾਵਹੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਹਉ ਖੰਡਾ॥੨੦੮॥
ਇਕ ਸੌ ਬਾਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰ ਪਾਨਾ। ਭਏ ਸਿੰਘ ਗੁਰ ਧਿਆਵੈ ਜਾਨਾ।
ਸ੍ਰੀ ਦਮਦਮੇ ਰਾਹਿ ਮੈਂ ਆਏ। ਸੂਏ ਪਰ ਸੰਤ ਟਿਕੇ ਸੁਖ ਪਾਏ॥੨੦੯॥
ਸਿੰਘ ਸਰਬ ਆਗੇ ਲੰਘ ਆਏ। ਏਕ ਸਿੰਘ ਤਬ ਪਾਸ ਟਿਕਾਏ।
ਬ੍ਰਿਧ ਵੇਸ ਇੱਕ ਬੁਧ ਸਿੰਘ ਨਾਮਾ। ਸਰਸੇ ਕਾ ਆਯਾ ਤਿਸ ਥਾਮਾ॥੨੧੦॥
ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਜਲੰਧਰ ਰੋਗਾ। ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰ ਮਿਟਿਓ ਨ ਸੋਗਾ।
ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਸਭ ਗਲ ਲਖ ਪਾਈ।ਪਾਠੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਰਹੇ ਨਹਿ ਆਈ॥੨੧੧॥
ਸੰਤਾਂ ਕਿਹਾ ਜੋ ਪਾਠ ਅਖੰਡਾ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਰੋਗਨ ਖੰਡਾ।
ਜੱਟ ਕਹੈ ਪੁਤ ਮੇਰੇ ਰੋਗਾ। ਹਟਿਆ ਨਹੀ ਕਰ ਪਾਠ ਭੀ ਲੋਗਾ॥੨੧੨॥
ਜਾਨ ਅਸ਼ਰਧਕ ਪਾਠ ਨ ਆਖਾ। ਸੁੱਧ ਹੋਇ ਕਰਾਇ ਅਭਿਲਾਖਾ।
ਅਪਨੇ ਤਨ ਮੈਂ ਰੋਗ ਸੰਭਾਰਾ। ਪਾਠ ਕੋ ਬੁਰਾ ਨ ਭਾਖ ਗਵਾਰਾ॥੨੧੩॥
ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਮੈਂ ਬਹੁ ਉਪਕਾਰੀ। ਕਿਉਂ ਬੁਰਾ ਆਖਿਆ ਮਤਿ ਹਾਰੀ।
ਮੈ ਰੋਗ ਤੁਝ ਸੁਤ ਕੋ ਲੀਨਾ। ਬੁਰਾ ਨ ਆਖੋ ਆਗੇ ਦੀਨਾ॥੨੧੪॥
ਸੁਣ ਕੇ ਜੱਟ ਤੂਸਨ ਹੋਇ ਗਯੋ। ਸਰਧਾ ਨਹੀ ਲਿਆਵਤ ਭਯੋ।
ਅਪਨੇ ਘਰ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕੇ ਵਾਸਾ। ਪੁੱਤਰ ਰਾਜੀ ਹੋਇ ਕਰ ਆਸਾ॥੨੧੫॥
ਦਮਦਮੇ ਰਹਿਤੇ ਕਥਾ ਪੜ੍ਹਾਵੈ। ਸੰਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਔਲਖ ਰਹਿ ਭਾਵੈ।
ਸੇਵਾ ਸ਼ਨਾਨ ਆਨ ਕਰਵਾਵੈ। ਆਪ ਸੰਤ ਸਰਿ ਕਾਰ ਕਰਾਵੈ॥੨੧੬॥

ਰੁਲਦੂ ਵਾਲੇ ਸਿੰਘ ਸੋ ਭੇਜਾ। ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਾਯਾ ਇਲਾਕੇ ਤੇਜਾ।
ਵੰਡੀ ਆਦਿ ਨੱਗਰ ਪ੍ਰਚਾਰਾ।ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਇ ਭਲਾ ਨਰ ਨਾਰਾ॥੨੧੭॥
ਸੰਤ ਟਾਂਡੇ ਗੁਜਰਾਤ ਮੈਂ ਜਾਏ। ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਾਏ।
ਵਿਦਯਾ ਪੜ੍ਹੇ ਬਿਸ਼ੇ ਇਸ ਥਾਏ। ਸੱਤ ਮਾਰਚ ਗੁਰ ਕਾਂਸੀ ਆਏ॥੨੧੮॥
ਪੜ੍ਹਾਵੈ ਸੰਥਾ ਇਕ ਰਸ ਭਾਈ। ਮਗਰੋਂ ਏਕ ਸਿੰਘ ਕਰਵਾਈ।
ਇਉਂ ਪ੍ਰਵਾਹ ਕਥਾ ਕੋ ਚਾਲੈ। ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਪ੍ਰੇਮ ਮਨਿ *ਜਾਲੈ॥੨੧੯॥
ਹਰੀ ਪੁਰ ਜੱਥੇ ਸਹਿਤ ਸਿਧਾਰੇ। ਦੀਵਾਨ ਲਾਇ ਕੇ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰੇ।
ਤੀਨ ਦਿਨ ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਗਾਥਾ। ਸੁਣਾਈ ਸੰਤਾਂ ਲਖ ਅਭਿਲਾਸ਼ਾ॥੨੨੦॥
ਗੁਰਦਿਆਲ ਹਰਿ ਕਮੇਟੀ ਜੱਥਾ ਦੂਆ। ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਹੋ ਜੇਹਲ ਥੀਆ।
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਤਹਿ ਔ ਇਤਿਹਾਸਾ। ਪੜ੍ਹਾਏ ਕਮੇਟੀ ਕੋ ਜਿਹ ਆਸਾ॥੨੨੧॥
ਤੀਨ ਸਾਲ ਕੈਂਮਲ ਪੁਰ ਬਾਸਾ। ਅਰਿ ਮੁਲਤਾਨ ਕਸ਼ਟ ਦੇ ਰਾਸਾ।
ਪੂਰੀ ਕੈਦ ਭੋਗ ਕੇ ਆਇਆ। ਬਿੱਲ ਮੰਨ ਨਹੀਂ ਬਾਹਰ ਧਾਇਆ॥੨੨੨॥
ਹਰੀ ਪੁਰ ਆਨ ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਮਿਲਿਆ। ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਤਾਂ ਸੰਗ ਰਲਿਆ।
ਸੰਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਇਸ ਪੇਖਾ। ਦੁਇ ਦਿਸ ਖਿੱਚ ਅਧਿਕ ਅਵਿਰੇਖਾ॥੨੨੩॥
ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਲਲਤੋਂ ਕਾ ਆਯਾ। ਹਰੀ ਪੁਰ ਸੰਤਾਂ ਕਥਾ ਸੁਨਾਯਾ।
ਤ੍ਰਿਤਾਲੀ ਸਿੰਘਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਯਾ। ਗੁਰ ਕਾਂਸ਼ੀ ਮੈਂ ਆਨ ਬਿਰਾਯਾ॥੨੨੪॥
ਕਥਾ ਕਰੰਤੇ ਚੇਤਰ ਆਯਾ। ਮਿਲਹੈ ਸੰਗਤਿ ਦਿਨ ਦਿਨ ਭਾਯਾ।
ਸੰਤ ਮਸਤੂਆਣੇ ਵਾਲੇ ਆਇ ਗਏ।ਸੰਤਾਂ ਸੌਂ ਮਿਲ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਲਏ॥੨੨੫॥
ਸੰਤ ਪਹਿਲੇ ਕੀਰਤਨ ਗਾਵੈ। ਫਿਰ ਸੰਤ ਜੀ ਕਥਾ ਸੁਨਾਵੈ।
ਰਾਤੀ ਚਰਚਾ ਦੋਇ ਮਿਲ ਕਰਈ।ਅਪਨੇ ਅਨੰਦ ਵਿਖੇ ਸਦ ਦਰਿਈ॥੨੨੬॥
ਸੰਤ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਬਚਨ ਸੁਨਾਵੈ। ਲੋਕ ਕਹੈ ਜੀਵ ਮੇਘ ਸੇ ਆਵੈ।
ਅੰਨ ਬਣੈ ਫਿਰ ਧਾਤੂ ਹੋਈ। ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਸਬੰਧ ਪ੍ਰਗਟੋਈ॥੨੨੭॥
ਮੇਰੇ ਨਿਹਚੇ ਇਉਂ ਆਵੈ ਬਾਤੀ। ਜਹਿ ਅਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਕੋਠੀ ਪਾਤੀ।

---

*ਬਹੁਤਾ।

ਤਾਂਕੋ ਮਠਾ ਕਾਸ ਜਗ ਗਾਵੈ। ਐਸੇ ਤਨ ਤੇ ਜੀਵ ਕਹਾਵੈ ॥੨੨੮॥
ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸੁਣ ਪ੍ਰਸੰਨੇ । ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਸਭ ਥਾਨ ਮੈਂ ਮੰਨੇ।
ਪੰਚ ਤੱਤ ਜਹਿ ਮਿਲ ਤਨ ਕਰੈ। ਅੰਤਹ ਕਰਨ ਬ੍ਰਿਤ ਅਹੰ ਫੁਰੈ॥੨੨੯॥
ਚੇਤਨ ਅਬਿਦਿਆ ਭਾਸ਼ ਸੋ ਤੀਨੇ । ਜੀਵ ਅਹੰ ਕਰਮਾ ਪ੍ਰਬੀਨੇ।
ਭੂਲ ਆਪ ਕੋ ਜੀਵ ਕਹਾਯੋ। ਨਰਪਤਿ ਆਪ ਸੁਪਨ ਰੰਕਾਯੋ ॥੨੩੦॥
ਜਿਮ ਪਾਣੀ ਜੰਮ ਬਰਫ ਸੋ ਹੋਵੈ । ਤੇਜ ਭਾਨ ਕੇ ਢਲ ਜਲ ਜੋਵੈ।
ਤਿਮ ਅਗਿਆਨ ਅਹੰ ਕੋ ਪਾਈ। ਜੀਵ ਭਯੋ ਹਉਮੈਂ ਤਨ ਭਾਈ ॥੨੩੧॥
ਸੂਰਜ ਗੁਰੂ ਗਿਆਨ ਕ੍ਰਿਣ ਪਾਏ। ਜੀਵ ਬਰਫ ਤੇ ਜਲ ਹੋ ਜਾਏ।
ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਇ ਆਪੇ ਕੋ ਖੋਈ । ਜਗਤ ਬ੍ਰਹਮ ਏਕੋ ਅਵਿਲੋਈ ॥੨੩੨॥
ਸੰਤ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਹੋ ਪ੍ਰਸੰਨਾ । ਗਿਆਨੀ ਆਪ ਬ੍ਰਹਮ ਰਸ ਮੰਨਾ।
ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਧੰਨ ਕਮਾਈ। ਇਉਂ ਕਹਿ ਬੰਦਨ ਕਰ ਹਿਤ ਲਾਈ॥੨੩੩॥
ਨਿੱਤ ਇਉਂ ਬਚਨ ਬਿਲਾਸ ਹੁਵੰਤੇ । ਕਥਾ ਪੂਰਨ ਅਬ ਹੋਇ ਭਨੰਤੇ।
ਸ੍ਰੀ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਵਾਯੋ । ਆਸਾਵਾਰ ਲਾਇ ਸੁਖਦਾਯੋ ॥੨੩੪॥
ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਨ ਕਰ ਰਾਖਾ। ਸੰਤ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਸੁਨ ਅਭਿਲਾਖਾ।
ਬਹੁਤ ਸੰਗਤਾਂ ਬੈਠੀ ਆਈ । ਵਿਦਯਾਵਾਨ ਪੰਡਤ ਸਮੁਦਾਈ ॥੨੩੫॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਸੰਤ ਸੁਜਾਨਾ । ਭੋਗ ਸੁਣਾਯਾ ਅਰਥ ਵਖਾਨਾ।
ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਗਦ ਗਦ ਤਬ ਭਈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਕਥਾ ਸੁਣ ਲਈ ॥੨੩੬॥
ਚੌਦਾਂ ਚੇਤਰ ਸ਼ੁਕਰ ਵਾਰਾ । ਛੱਬੀ ਮਾਰਚ ਆਨੰਦ ਭਾਰਾ।
ਉਨੀਸਵੀਂ ਕਥਾ ਸਮਾਪਤ ਕੀਨੀ ।ਗੁਰ ਕਾਂਸ਼ੀ ਮੇਂ ਆਨੰਦ ਭੀਨੀ॥੨੩੭॥
ਸੰਤ ਆਪ ਖਲੇ ਹੋਇ ਭਾਖਾ । ਸੋਹਣਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਸੰਗਤਾਂ ਰਾਖਾ।
ਕਥਾ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਸੇ ਹੋਈ। ਸ੍ਰੀ ਦਮਦਮਾ ਕਾਂਸ਼ੀ ਗੁਰ ਸੋਈ ॥੨੩੮॥
ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵਰਤਾਯੋ । ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਸਦਕਾ ਗਾਯੋ।
ਰਾਗੀ ਦਲ ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਅਗਾਰੀ। ਖੜੇ ਹੋਇ ਉਸਤਤਿ ਉਚਾਰੀ॥੨੩੯॥

ਰਾਗੀ ਦਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਾਚ ॥ ਕਬਿਤ ॥

ਦੂਧ ਚਾਹੇ ਪੂਤ ਚਾਹੇ ਰਾਜ ਬਾਜ ਸੂਤ ਚਾਹੇ, ਭਲੀ ਕਰਤੂਤ ਚਾਹੇ ਹਰਿਓ ਚਾਹੇ ਸੋਗ ਕੋ। ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਮੋਖ ਚਾਹੇ ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਚਾਹੇ, ਕਟਿਓ ਕਾਮ *ਰੋਖ ਚਾਹੇ ਸਾਧੂ ਚਾਹੇ ਜੋਗ ਕੋ। ਧਨ ਕੀ ਬ੍ਰਿਧਾਨ ਚਾਹੇ ਆਗਿਆ ਮੇਂ ਜਹਾਨ ਚਾਹੇ, ਭਲੀ ਸੰਤਾਨ ਚਾਹੇ †ਆਰਜਾ ਅਰੋਗ ਕੋ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਭਾਵਨਾ ਭਗਤਿ ਸੋਈ, ਸਾਰੇ ਜੋ ਨ ਸੁਨਿਓ ਜਾਇ ਆਣ ਸੁਣੈ ਭੋਗ ਕੋ ॥੨੪੦॥ ਬਾਰ ਬਾਰ ਦੂਤਨ ਕੇ ਝੁੰਡਨ ਕੇ ਝੁੰਡ ਧਾਵੈ, ਆਛੋ ਸਮਝਾਵੈ ਧਰਮ ਰਾਜ ਅਭਿਮਾਨੀ ਕੋ। ਭਇਓ ਹੈ ਪ੍ਰਗਟ ਦਰਬਾਰ ਜੂ ਬਿਸਾਲ ਅਜ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਭੋਗ ਮੋਖ ਦਾਨੀ ਕੋ। ਜੇਤੇ ਜਗ ‡ਪਾਤਿਕੀ ਬੈਕੁੰਠ ਕੋ ਸਿਧਾਏ ਬੇਗ, ਗੀਝ ਗੀਝ ਗਾਏ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੀਰੀ ਬਾਨੀ ਕੋ। ਕਾਹੇ ਸ਼ਰਮਾਵੇ ਚਿਤ ਚਿੰਤ ਕੋ ਬਿਹਾਵੇ ਨਾਥ,ਲਾਵੇ ਨ ਬਿਲਮ ਕੋ ਉਠਾਵੇ ਰਾਜਧਾਨੀ ਕੋ॥੨੪੧॥ ਤੋੜੇ ਡੰਡ ਖੰਡ ਖੰਡ ਖੰਭਨ ਕੀ ਧੂਲੀ ਕਰ, ਬੋਰੋ ਸਿੰਧ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾਨ ਕਾਟ ਫਾਸੀ ਕੋ। ਜਾਰੋ ਬਹੀ ਪੁੰਜ ਅਜ ਪਾਵਕ ਪ੍ਰਚੰਡ ਬੀਚ, ਤਾਰੇ ਘੋਰ ਪੰਥ ਕੋ ਨਿਵਾਰੋ ਤੇਜ ਰਾਸੀ ਕੋ। ਜੇਤੀ ਨਰਕਾਵਲੀ ਬਣਾਈ ਹੈ ਬਿਧਾਤਾ ਬ੍ਰਿੰਦ, ਮੂਲ ਤੇ ਉਪਾਰੋ ਨ ਵਿਚਾਰੋ ਵਾਕ ਰਾਸੀ ਕੋ। ਕਾਲ ਪੈ ਪੁਕਾਰੇ ਦੂਤ ਦੇਖੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੂ, ਕਲੂ ਮੇਂ ਬਨਾਯੋ ਚਾਰ ਕੂੰਟ ਦੇਸ ਕਾਂਸ਼ੀ ਕੋ ॥੨੪੨॥ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਨ ਆਨੰਦ ਹ੍ਵੈ, ਕਾਟ ਕੇ ਕਲੇਸ ਦੇਸ ਮਾਲਵਾ ਬਸਾਯੋ ਹੈ। ਆਕਨ ਤੇ ਆਂਬ, ਘਾਸ ਕਾਹੀ ਕੋ ਕਣਕ ਭਾਖ, ਪੰਕਜ ਸਮ ਆਨਨ ਤੇ ਡੱਲੇ ਕੋ ਅਲਾਯੋ ਹੈ। ਬਾਗ ਔ ਤੜਾਗ ਸੁਭਗ ਰਾਜਤ ਹੈ ਚਾਰੋਂ ਓਰ, ਆਛੀ ਬਿਧ ਬਿਧ ਨੇ ਨਿਪੁੰਨਤਾ ਜਨਾਯੋ ਹੈ। ਵਿਦਿਆ ਭੰਡਾਰ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤ ਅਪਾਰ ਪੜਤ, ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਕਾਂਸ਼ੀ ਬਸੇ ਫਾਂਸੀ ਮੋ ਨ ਆਯੋ ਹੈ ॥੨੪੩॥

---

*ਕ੍ਰੋਧ। †ਆਯੂ। ‡ਪਾਪੀ।

ਦੋਹਿਰਾ–ਸੁਣ ਸੰਗਤਿ ਆਨੰਦ ਭੀ, ਜੈ ਜੈ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰ।
ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਦਾਨ ਦੇ, ਬਸਤਰ ਫਲ ਫੁਲ ਝਾਰ ॥੨੪੪॥

– ਚੌਪਈ –

ਸੰਤ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਿਲ ਪਿਆਰੇ। ਚਲਣੇ ਤਿਆਰੀ ਸੰਤ ਉਦਾਰੇ।
ਲੰਗਰ ਚੌਬਾਰੇ ਮੇਂ ਖਾਯੋ। ਜਲ ਛਕ ਕੇ ਚੁਲਾ ਮੁਖ ਗਾਯੋ ॥੨੪੫॥
ਸਿੰਘ ਲੰਗਰ ਮੇਂ ਪੰਗਤ ਲਾਈ। ਸਭ ਛਕਤੇ ਭੋਜਨ ਤ੍ਰਿਪਤਾਈ।
ਬੁੱਧ ਸਿੰਘ ਸਰਸੇ ਕਾ ਆਯਾ। ਸੰਤ ਇਕਾਂਤ ਪਿਖ ਸੀਸ ਨਿਵਾਯਾ॥੨੪੬॥
ਮੁਖ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਬੋਲਾ ਬਾਨੀ। ਸੱਤ ਦਿਨ ਵਿਚ ਸਭ ਰੋਗ ਮਿਟਾਨੀ।
ਪੁੱਤਰ ਰਾਜ਼ੀ ਜਲੋਧਰ ਤੋਂ ਸੋਆ। ਬਚਨ ਆਪ ਕਾ ਜਬਹੀ ਹੋਆ ॥੨੪੭॥
ਸੰਤਾਂ ਸੁਣਕੇ ਭੇਤ ਬਤਾਯਾ। ਤੈਂ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਭਰੋਸਾ ਨ ਰਖਾਯਾ।
ਤਾਂਤੇ ਜਲੋਧਰ ਕੀ ਬੀਮਾਰੀ। ਸਾਂਭੀ ਮੈਂ ਤਨ ਅਪਨੇ ਭਾਰੀ ॥੨੪੮॥
ਤੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ ਰਾਜੀ ਹੂਆ। ਜਾ ਬਹੁ ਘਰ ਅਪਨੇ ਤਜ ਦੂਆ।
ਮੈਂ ਤਨ ਅੰਤ ਜਲੋਧਰ ਸੇ ਕਰਹੂੰ।ਪਾਠ ਅਦਬ ਰਾਖਨ ਸਦ ਧਰਹੂੰ॥੨੪੯॥
ਕਬ ਨ ਕਹੀਂ ਗੁਰ ਗ੍ਰੰਥ ਕੋ ਪਾਠਾ। ਰੋਗ ਮਿਟਾਵੈ ਨਹੀ ਮਨ ਸਾਠਾ।
ਸੁਣ ਸਰਧਾ ਤਾ ਕੇ ਹੋਇ ਆਈ। ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕੋ ਮੰਨ ਮਨਾਈ ॥੨੫੦॥
ਕਰ ਬੰਦਨ ਤਲਵੰਡੀ ਆਯਾ। ਅਪਨੇ ਨਗਰ ਗਿਆ ਸੁਖ ਪਾਯਾ।
ਸੰਤ ਤਿਆਰ ਹੋ ਆਏ ਮੀਤਾ। ਸ੍ਰੋਵਰ ਸ਼ਨਾਨ ਤਖਤ ਦਰਸੀਤਾ॥੨੫੧॥
ਪੰਜ ਰੁਪਏ ਕੀ ਦੇਗ ਕਰਾਈ। ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਪਾਈ।
ਸੁਣ ਗੁਰ ਵਾਕ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੋ ਲੀਏ। ਬੰਦਨਾ ਕਰ ਚਾਲੇ ਸੁਖ ਕੀਏ॥੨੫੨॥
ਸਭ ਜੱਥਾ ਮਹਾਰਾਜ ਸੌਂ ਮਿਲਕੇ। ਪ੍ਰੇਮ ਬਹੁਤ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਦਿਲਕੇ।
ਕਿਉਂ ਇਤਨੇ ਸਿੰਘ ਪਾਸੋਂ ਚਾਲੇ। ਸਾਡਾ ਦਿਲ ਕਾਹਲਾ ਇਸ ਕਾਲੇ।੨੫੩॥
ਨਮਸ਼ਕਾਰ ਕਰ ਸਿੰਘ ਪਿਆਨੇ। ਮਾਯਾ ਭੇਟਾ ਨਹਿ ਲੀਨੀ ਪਾਨੇ।
ਦੇਤ ਰਹੇ ਸੰਤਾਂ ਨਹਿ ਲੀਨੀ। ਭਾੜਾ ਭੀ ਨਹਿ ਲੀਨਿ ਪ੍ਰਬੀਨੀ॥੨੫੪॥
ਸੇਵਾ ਜਾਣ ਗੁਰ ਕਾਂਸ਼ੀ ਕੇਰੀ। ਅੰਗੀਕਾਰ ਨ ਕੀਨੋ ਤਿਸ ਬੇਰੀ।

ਬਹੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸਭ ਤਾਈਂ ਮਿਲਕੇ। 'ਫਤੇ ਕੋਟ' ਆਏ ਸਭ ਚਲ ਕੇ॥੨੫੫॥
ਗੁਰ ਕਾਂਸ਼ੀ ਇੰਤਜ਼ਾਮ ਸੰਭਾਰੈਂ। ਸੰਤਾਂ ਕੀਨ ਨ ਅੰਗੀਕਾਰੈਂ।
ਬਿਚਰੈਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰੈਂ ਸਭ ਥਾਈ। ਇਸ ਹਿਤ ਇਕ ਥਾਂ ਰਹਿਣ ਨ ਭਾਈ।੨੫੬।
ਰਾਤ 'ਕੋਟ ਫੱਤੇ' ਬਿਸਰਾਮੇ। ਕੀਰਤ ਕਰਾ ਸੰਗਤਿ ਅਭਿਰਾਮੇ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ। ਲਾਲਚ ਬਿਨੁ ਕਰ ਪਰਉਪਕਾਰੇ ॥੨੫੭॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰੰਥੇ, ਕਸ਼ਮੀਰ ਪ੍ਰਚਾਰ, ਗੰਗ ਸਰ ਜੈਤੋ ਅਖੰਡ ਪਾਠ
ਮੋਰਚਾ ਫਤੇ ਹੋਵਨ, ਗੁਰ ਕਾਂਸ਼ੀ ਕਥਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨੰ ਨਾਮ ਛੱਤੀਵਾਂ
ਅਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥੩੬॥

ਦੁਆਬੇ ਪ੍ਰਚਾਰ, ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕਥਾ, ਧਮਧਾਣ ਸਾਹਿਬ ਯਾਤ੍ਰਾ

ਦੋਹਿਰਾ–ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਅਵਤਾਰ ਗੁਰ, ਦਸ ਸਰੂਪ ਜਗ ਧਾਰ।
ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਕਾਰ ਹੈ, ਸਭ ਕੋ ਤਾਰਨ ਹਾਰ ॥੧॥

– ਚੌਪਈ –

ਸ੍ਰੀ ਦਮਦਮਾ ਗੁਰ ਕੀ ਕਾਂਸ਼ੀ। ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਦਯਾ ਦਾਤੀ ਅਬਿਨਾਸੀ।
ਅਤਿ ਸਤਿ ਸੰਗਤ ਗੁਰ ਕੀ ਪਿਆਰੀ। ਸਿਮਰੈਂ ਨਾਮ ਕਰ ਪਰਉਪਕਾਰੀ।੨॥
ਸੰਤ 'ਕੋਟ ਫਤੇ' ਰਹਿ ਰਾਤੀ। ਪੋਥੀਆਂ ਭੇਜੀ ਗਾਡੀ ਜਾਤੀ।
ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਲੈ ਗਮਨ ਸੁਖਾਰਾ। ਗ੍ਰੰਥ ਪੁਚਾਏ ਭਿੰਡਰੀਂ ਸਾਰਾ ॥੩॥
ਭਾੜਾ ਨਹੀ ਲੀਨੋ ਗੁਰ ਕਾਂਸ਼ੀ। ਖਰਚ ਗੁਰੂ ਘਰ ਲਖ ਕੈ ਖਾਸ਼ੀ।
ਪੈਦਲ ਚਾਲੇ ਸੰਤ ਦਿਆਲਾ। ਸੰਗ ਜੱਥਾ ਵੀਹ ਸਿੰਘ ਬਿਸਾਲਾ ॥੪॥
ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਆਸਾ ਵਾਰੰ। ਰਸਤੇ ਪੜਤੇ ਚਲੈਂ ਸੁਖਾਰੰ।
ਰਸ ਅਕਾਲ ਕੇ ਸਦਹੂੰ ਮਾਤੇ। ਚਾਲੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਰਿਦ ਗਾਤੇ ॥੫॥
ਚੱਕਾਂ ਮੇਂ ਆਕੇ ਬਿਸਰਾਮੇ। ਲਾਇ ਦੀਵਾਨੰ ਕਥਾ ਸੁਨਾਮੇ।

ਤੇਤੀ ਸਿੰਘਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆ । ਲੰਗਰ ਚੰਗਾ ਚਲਾਵਨ ਕੀਆ ॥੬
ਬੇਗੇ ਲਹਿਰੇ ਕੀਰਤਨ ਕੀਨਾ । ਸਤਾਈ ਸਿੰਘਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਨਾ
ਰਾਤ ਕੱਟ ਗੁਰੂ ਸਰ ਮੇਂ ਆਏ । ਜਹ ਗੁਰ ਛੇਵੇਂ ਤੁਰਕ ਖਪਾਏ ॥੭
ਪੈਂਤੀ ਹਜਾਰ ਸੰਗ ਸੂਬਾ ਮਾਰਾ । ਊਚ ਦਮਦਮਾ ਗੁਰੂ ਉਸਾਰਾ
ਬੈਠੇ ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਬਲਿਹਾਰਾ । ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਪਾਯੋ ਸੁਖ ਭਾਰਾ ॥੮
ਸੰਤਾਂ ਆਸਾਵਾਰ ਲਗਾਈ । ਨਗਰਾਂ ਤੇ ਸੁਣਤੇ ਬਹੁ ਆਈ ।
ਕਥਾ ਸੁਣਾਇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅਚਵਾਯੋ । ਪੈਂਤੀ ਸਿੰਘ ਸਜੇ ਸੁਖ ਪਾਯੋ ॥੯॥
ਦੇਗ ਕਰਾਇ ਵਰਤਾਇ ਰੇ ਮੀਤਾ । ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕਰ ਚਲੇ ਅਤੀਤਾ ।
ਸੇਲ ਬਰਾਹਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਖ ਲੀਆ । ਦੋਇ ਦਿਨ ਰਹਿ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੋ ਕੀਆ ।੧੦
ਪਿੰਡ ਬੁਰਜ ਦਸਮੇ ਗੁਰਦੁਆਰਾ । ਰਹੇ ਰਾਤ ਕਰ ਦਰਸੁ ਅਪਾਰਾ ।
ਆਸਾਵਾਰ ਸਵੇਰੇ ਲਾਈ । ਭੋਗ ਪਰੇ ਤੋਂ ਦੇਗ ਵਰਤਾਈ ॥੧੧॥
ਸੰਤ ਤਾਬਿਆ ਗ੍ਰੰਥ ਗੁਰੂ ਕੀ । ਬੋਲੇ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਇ ਫੁਰੂ ਕੀ ।
ਸਿੰਘ ਜੱਥੇ ਕੇ ਬੈਠੇ ਪਾਸਾ । ਸੰਤਾਂ ਪੂਛਾ ਏਹੁ ਬਿਲਾਸਾ ॥੧੨॥
ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਦਾ ਸੰਗ ਹੋਈ । ਕੋ ਕੋ ਸਿੰਘ ਰਹਿ ਭਾਖੋ ਸੋਈ ।
ਬੀ.ਏ. ਸੰਤਾ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮੀ । ਹਜ਼ੂਰਾ ਸਿੰਘ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਨੇਮੀ ॥੧੩॥
ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਮੋਨ ਇਹੁ ਭਏ । ਉਤਰ ਨ ਕਿਨਹੂੰ ਦੇਵਨ ਕਏ ।
ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਲਲਤੋਂ ਕਾ ਗਿਆਨੀ। ਮੈਂ ਘਰ ਪੌਣਾਂ ਜਾਣ ਬਖਾਨੀ ॥੧੪॥
ਮਘਰ ਸਿੰਘ ਕਹਾ ਸੰਗ ਰਹਿਹੂੰ । ਸੰਤਾਂ ਕਿਹਾ ਜਗ ਸੁਖ ਤੂੰ ਚਹਿਹੂੰ ।
ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਰਹਿ ਤਨ ਸੁਖ ਬਾਛੈ । ਇਸ ਤੇ ਹਮ ਸੰਗ ਨਿਬਹੈ ਨ ਆਛੈ ॥੧੫॥
ਫੇਰ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਬੋਲ ਸੁਨਾਯੋ । ਮੈਂ ਘਰ ਖੇਤੀ ਕਰਹੂੰ ਜਾਯੋ ।
ਨਿਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਖਾਇ ਮੈਂ ਚਾਹੋਂ । ਦਸ ਨਖ ਕੀ ਕਰ ਕ੍ਰਿਤ ਸੋ ਖਾਹੋਂ ॥੧੬॥
ਹੋਰ ਸਰਬ ਹੀ ਚੁਪ ਰਹਾਏ । ਪੇਖ ਵਿ ਰੁਕੇ ਨ ਸੰਤ ਪੁਛਾਏ ।
ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਹਜ਼ੂਰਾ ਸਿੰਘ ਜੋਈ । ਬੁਲਾਏ ਉੱਤਰ ਨ ਦੀਆ ਕੋਈ ॥੧੭॥
ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਕੋ ਤਾੜ ਕੇ ਪੂਛਾ । ਸੰਗ ਹਮਾਰੇ ਰਹਿ ਕਹੁ ਸੂਛਾ ।

ਬਿਨੈ ਬਖਾਨੀ ਜੋਰ ਕਰ ਦੋਏ । ਆਗੇ ਸੰਗਤਿ ਬੀਚ ਖਲੋਏ ॥੧੮॥
ਰਹੂੰ ਆਪ ਕੇ ਸੰਗ ਪਿਆਰੇ । ਜੇ ਝਿੜਕੋਂ ਤਬ ਮੀਠ ਵਿਚਾਰੇ ।
ਜਹਾਂ ਆਗਿਆ ਤਹਾਂ ਸਿਧਾਊਂ। ਬਿਨ ਆਗਿਆ ਘਰ ਭੀ ਨਾ ਜਾਊਂ ॥੧੯॥
ਅੰਤ੍ਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸੰਤ ਤਬ ਹੋਏ । ਬਾਹਰੋਂ ਘੂਰਤ ਦਿਸਦੇ ਜੋਏ ।
ਕਿਉਂ ਤੂੰ ਨਿਬਹੈਂ ਸੰਗ ਹਮਾਰੇ । ਚਾਹਿਤ ਨਦਰ ਤੇ ਕਰਹੇ ਪਾਰੇ ॥੨੦॥
ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਕੀ ਪਿਖ ਨਰਮਾਈ । ਊਪਰ ਤੇ ਕਛੁ ਰਿਸ ਕਰ ਗਾਈ ।
ਬੈਠਹੁ ਆਗਿਆ ਮਨ ਹਮ ਜਾਨੈ । ਆਯਾ ਸਾਹਮਣੇ ਬਿਨੈ ਕਰਾਨੈ ॥੨੧॥
ਸਭ ਜੱਥਾ ਬਿਸਮੇਂ ਤਬ ਹੋਯਾ । ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਰੀਤੀ ਅਵਿਲੋਯਾ ।
ਸੰਤ ਭਧੌੜ ਬੀੜ ਮੇਂ ਜਾਈ । ਲੈ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਮਨ ਭਾਈ ॥੨੨॥
ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਕੰਠ ਲਾਇ ਮੁਖ ਭਾਖਾ । ਤਾੜ ਨ ਹਮਰੀ ਸਹੋਂ ਜੇ ਗਾਖਾ ।
ਅਨਹੋਈ ਭੀ ਹਮ ਕਬ ਕਰਹੈ । ਰਹਿ ਪ੍ਰਸੰਨ ਤਬ ਪੂਰਾ ਉਤਰ ਹੈ ॥੨੩॥
ਇਕੱਲੇ ਕਰ ਤੈਨੂੰ ਹੈ ਜਤਾਯਾ । ਤਾੜਨਾ ਕਰੇ ਨ ਆਪ ਡੋਲਾਯਾ ।
ਇਉਂ ਕਹਿ ਮਿਹਰ ਨਦਰ ਤੇ ਹੇਰਾ । ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਮੰਤਰ ਮੇਂ ਜੋਰਾ ॥੨੪॥
ਬੀੜ ਜਾਇ ਆਛੋ ਥਲ ਹੇਰੀ । ਬੈਠੇ ਆਸਨ ਪਰ ਬਿਨ ਦੇਰੀ ।
ਪੰਜ ਗ੍ਰੰਥੀ ਪਾਠ ਕਰਾਯਾ । ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਰਬ ਸੁਣਾਯਾ ॥੨੫॥
ਫਿਰ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਪਹਿਰ ਉਚਾਰਾ । ਸੁਣਤੇ ਰਹੇ ਸੰਤ ਮੁਦ ਧਾਰਾ ।
ਨਦਰ ਮਿਹਰ ਕੀ ਕਰੀ ਅਪਾਰਾ। ਮਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਂ ਜੁੜ ਗਿਆ ਭਾਰਾ ॥੨੬॥
ਆਏ ਆਦਮ ਪੁਰ ਮੇਂ ਸ਼ਾਮਾ । ਕਥਾ ਵਖ੍ਯਾਨ ਕਰੇ ਅਭਿਰਾਮਾ ।
ਜੱਥਾ ਸੰਗੇ ਕੀਰਤਨ ਕਰਹੀ । ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਸੁਣ ਮਨ ਧਰਹੀ ॥੨੭॥
ਚਾਰ ਦਿਨ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਯਾ । ਅਠਾਸੀ ਸਿੰਘਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਯਾ ।
ਦੀਨੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਸਿੰਘ ਆਏ । ਦਰਸ ਕਰ ਆਦਮ ਪੁਰੇ ਸਿਧਾਏ ॥੨੮॥
ਫਿਰ 'ਪੱਤੋ' ਪਿੰਡ ਸੰਤ ਜੀ ਆਏ । ਦੀਵਾਨ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰ ਸਜਾਏ ।
ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਰੀਰ ਸੁਣਾਯਾ । ਸਤਿ ਅਕਾਲ ਇਸ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟਾਯਾ ॥੨੯।
ਸੈਂਤੀ ਸਿੰਘਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਏ । ਖਾਈ ਆਣ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਏ ।

ਫੁੱਟ ਦੇਖ ਜੱਟਾਂ ਸਮਝਾਯਾ। ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਰਾਜ਼ੀਨਾਮਾ ਭਾਯਾ ॥੩੦॥
ਚਾਲੀ ਸਿੰਘ ਸਜੇ ਸੁਧਾ ਪੀਆ। ਪੱਤੋ ਫੇਰ ਆਏ ਸੁਖ ਲੀਆ।
ਲੱਬ ਤਿਆਗੋ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰਾ। ਵਧਣੀ ਆਨ ਬਿਰਾਜੇ ਵਾਰਾ ॥੩੧॥
ਆਸਾਵਾਰ ਤੇ ਮਗਰੋਂ ਸਿੰਘਾਂ। ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਤੇ ਬਿਸ਼ਨ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦਾ।
ਲੜਾਈ ਅਣ ਹੋਈ ਤਬ ਹੋਈ। ਹਾਸੇ ਤੇ ਬਧਗੀ ਦਿਸ ਦੋਈ ॥੩੨॥
ਸੰਤਾਂ ਆਣ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਵਾਏ। ਫਿਰ ਨਾਹੀ ਮਨ ਕ੍ਰੋਧ ਉਪਾਏ।
ਤ੍ਰਿਤਾਲੀ ਸਿੰਘ ਸਜੇ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮੀ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਹੋਏ ਨਿਤ ਨੇਮੀ ॥੩੩॥
ਧੂੜ ਕੋਟ ਮੇਂ ਸੰਤ ਜੀ ਆਏ। ਪੰਡਤ ਧਿਆਨ ਸਿੰਘ ਸੁਖ ਪਾਏ।
ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਉਰ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਸਾਲਾ।ਦੀਵਾਨ ਸੰਤ ਜੀ ਲਾਇ ਨਿਹਾਲਾ॥੩੪॥
ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਸੰਗਤਿ ਭਾਊ। ਦੀਆ ਕਰਾਇ ਸੰਤ ਜੀ ਆਊ।
ਸੱਤਰ ਨਰ ਨਾਰੀ ਧਰ ਪ੍ਰੀਤਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਹੋਏ ਨਿਰਭੀਤਾ ॥੩੫॥
ਆਏ ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗੁਰਦੁਆਰੇ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੋ ਮਿਲਿ ਹਿਤ ਧਾਰੇ।
ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੰਘ ਆਇ ਕਰੀ ਜੁਹਾਰੇ। ਕਰ ਬਿਸਰਾਮ ਮਨ ਆਨੰਦ ਧਾਰੇ॥੩੬॥
ਏਕ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਵਾਯੋ। ਵੈਸਾਖੀ ਕੋ ਪੁਰਬ ਮਨਾਯੋ।
ਜੈਤੋ ਤੇ ਸਿੰਘ ਸਹੀਦ ਜੋ ਆਏ।ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਛੁਟ ਗਾਏ।੩੭।
ਸਿਰੋਪਾਉ ਦੀਵਾਨ ਮੇਂ ਦੀਨੇ। ਸੌ ਸਿੰਘ ਹੁਤੇ ਤਹਾਂ ਜਿਨ ਲੀਨੇ।
ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਕੋ ਭੀ ਤੋ ਦੀਆ। ਜੈਕਾਰੇ ਧੁਨਿ ਅਕਾਸ਼ ਭਰੀਆ ॥੩੮॥
ਲੰਗਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਬਰਤਾਯਾ। ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਮਨ ਆਨੰਦ ਛਾਯਾ।
ਸੰਤ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰਹੰਤੇ। ਸਭ ਕੇ ਹਿਤ ਮੇਂ ਸਦ ਵਰਤੰਤੇ ॥੩੯॥
ਇਕ ਸੌ ਤੇਰਾਂ ਸਿੰਘ ਸਜਾਏ। ਵੈਸਾਖੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅਚਵਾਏ।
ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਬਿਰਾਜੇ ਮੀਤਾ। ਆਤਮਾਨੰਦ ਸੁਧਾ ਸਦ ਪੀਤਾ ॥੪੦॥
ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਹਾੜੀ ਬਢਵਾਈ। ਸੇਵਾ ਜੱਥੇ ਭਲੀ ਕਰਾਈ।
ਲੰਗਰ ਹਿਤ ਚੰਗਾ ਅੰਨ ਹੋਯਾ। ਉਦਮ ਸੰਤ ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੰਘ ਜੋਯਾ ॥੪੧॥
ਧਰਮ ਕੋਟ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾਇ ਬਿਰਾਜੇ। ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਏ ਕੀਰਤਨ ਸਾਜੇ।

ਇਕਾਸੀ ਸਿੰਘਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਯੋ। ਰਹਿਤ ਰਾਖਣੀ ਸਭ ਸਮਝਾਯੋ॥੪੨॥
ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਆਏ। ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਪਾਠ ਕਰਾਏ।
ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਤੇ ਕਥਾ ਕਰਾਈ। ਲੈਕਚਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸੁਣਾਈ।
'ਕਪੂਰੀ' ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਵਾਯੋ। ਸੰਤਾਂ ਇਉਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੁਣਾਯੋ।
ਸਾਧ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ। ਸਾਕਤ ਕੀ ਵਿਚਾਰ ਭੀ ਗਾਈ ॥੪੪॥
ਤੇਤੀ ਸਿੰਘਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਯੋ। ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਭਿੰਡਰ ਚਲ ਆਯੋ।
ਨਗਰੀਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਗੁਰ ਘਰ ਕੇ ਹੇਤਾ। ਦੋਇ ਸਿੰਘ ਭੇਜੇ ਮੰਨ ਲੇਤਾ॥੪੫॥
ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਮਘਰ ਸਿੰਘ ਦੋਊ। ਨਗਰੀਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਪੁੰਨਾਤਮ ਸੋਊ।
ਜਗਰਾਓਂ ਅਖਾੜੇ ਮੇਂ ਪ੍ਰਚਾਰਾ। ਨੱਥੋ ਵਾਲ 'ਦੀਵਾਨੇ' ਭਾਰਾ ॥੪੬॥
ਅਲਿਕੜੀ, ਆਦਮ ਪੁਰੇ ਸਥਾਨੀ। ਖਾਈ ਤੋਂ ਭਿੰਡਰ ਮੇਂ ਆਨੀ।
ਇਤਿਆਦਿਕ ਨਗਰਾਂ ਮੇਂ ਜਾਈ। ਕੀਰਤਨ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਾਯੋ ਭਾਈ ॥੪੭॥
ਸੰਤ ਬਸੈਂ ਜੋ ਝਿੜਾ ਕਪੂਰੇ। ਸਿਮਰਹਿ ਇਕਾਂਤ ਰਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ।
ਰਾਤੀ ਗੁਰੁਦੁਆਰੇ ਆਵੈਂ। ਦਿਨ ਉਜਾੜ ਮੇਂ ਬੈਠ ਬਿਤਾਵੈਂ ॥੪੮॥
ਤੇਰਾਂ ਦਿਨ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਕੀਆ। ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਮਘਰ ਸਿੰਘ ਮਿਲੀਆ।
ਮੇਲਾ ਸਿੰਘ ਦੁਆਬਾ ਬੰਗੇ। ਸੂਰਮਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਇਕ ਸੰਗੇ ॥੪੯॥
ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰ ਬਿਨੈ ਬਖਾਨੀ। ਸ੍ਰੀ ਦਸਮ ਗੁਰ ਗ੍ਰੰਥ ਕੀ ਬਾਨੀ।
ਕਰਹੁ ਪੜਾਵਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਠਾਨੇ। ਸੁਣਕੇ ਸੰਤ ਬਹੁਤ ਮੁਸਕਾਨੇ ॥੫੦॥
ਤੇਰਾਂ ਜੇਠ ਮੇਂ ਦਿਨ ਬੁਧ ਵਾਰਾ। ਸੁਦੀ ਵਿਸਾਖ ਚੌਦਸ ਉਜੀਆਰਾ।
ਉੱਨੀ ਸੌ ਤ੍ਰਿਆਸੀ ਮਾਹੀ। ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵਰਤਾਹੀ ॥੫੧॥
ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦਸਮ ਗੁਰ ਗ੍ਰੰਥਾ। ਆਰੰਭ ਕਰਾਈ ਸੰਤਾਂ ਸੰਥਾ।
ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਜਾਪ ਉਸਤਤਿ ਅਕਾਲਾ।ਬਚਿੱਤ੍ਰ ਨਾਟਕ ਹੋਵਤ ਦੋਇ ਕਾਲਾ।
ਪੜਤ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਸੰਥਾ ਹੋਤੀ। ਕਰ ਵਿਚਾਰ ਪਕਾਵੈਂ ਤੇਤੀ।
ਜਹਿ ਜਾਵੈ ਤਹਿ ਸੰਗ ਹੀ ਹੋਤੀ। ਸਭ ਹੀ ਸੰਗ ਰਹੈ ਮਨ ਪ੍ਰੋਤੀ ॥੫੩॥
ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਹੋਆ। ਇਕਾਸੀ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘਣੀ ਸਭ ਕੋਆ।

ਫਾਜ਼ਲਕੇ ਬੰਗਲੇ ਮੇਂ ਆਏ। ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਿਓ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਏ ॥੫੪॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਸਿਫਤ ਸੁਣਾਈ। ਤਿੰਨ ਸੌ ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਵਾਈ।
ਨਰ ਨਾਰੀ ਸਭ ਰਹਿਤ ਰਖੰਤੇ। ਤੀਨ ਦਿਨ ਵਖਿਆਨ ਭਨੰਤੇ ॥੫੫॥
ਦਾਤੇ ਪਿੰਡ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਯੋ। ਬੀਸ ਸਿੰਘਾਂ ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅਚਾਯੋ।
ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਭਿੰਡਰਾਂ ਮੇਂ ਆਏ। ਸੰਥਾ ਸੰਤ ਨਿੱਤ ਕਰਵਾਏ ॥੫੬॥
ਮਚਾਕੀ ਪਿੰਡ ਦੀਵਾਨ ਤੇ ਆਏ। ਸੈਂਤੀ ਸਿੰਘਾਂ ਸੁਧਾ ਅਚਾਏ।
ਮੂੰਮੀ ਨੱਗਰ ਕਰੇ ਪ੍ਰਚਾਰਾ। ਪੱਝਤ੍ਰ ਨਰ ਕੋ ਸੁਧਾ ਪਿਵਾਰਾ ॥੫੭॥
ਕੁੱਸੇ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਵਾਏ। ਸੱਤ ਦਿਨ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਾਏ।
ਤਿਰਾਸੀ ਸਿੰਘ ਸਜੇ ਧਰ ਭਾਊ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੰਤ ਛਕਾਯੋ ਜਾਊ ॥੫੮॥
ਨਾਨਕ ਸਰ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਜੀ ਆਏ। ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਏ।
ਇਕ ਸੌ ਸਿੰਘਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਲੀਆ।ਜਨਮ ਸਫਲ ਕਰ ਜਿਨ ਜਿਨ ਪੀਆ॥੫੯॥
ਅਲਿਕੜੇ ਬਹੁ ਪ੍ਰੇਮ ਉਪਾਈ। ਲਿਆਏ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਜੀ ਤਾਂਈ।
ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਵਾਯਾ ਲੋਕਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਚਾਲੀ ਸਿੰਘ ਓਕਾ ॥੬੦॥
'ਬੈਹਣੀ ਵਾਲ' ਸੰਤ ਜੀ ਆਏ। ਅਨੰਦ ਕਾਰਜ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੁਨਾਏ।
ਪੈਂਤੀ ਸਿੰਘਾਂ ਸੁਧਾ ਅਚੀਆ। ਪ੍ਰਚਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਸੰਤਾਂ ਕੀਆ ॥੬੧॥
ਤਲਵੰਡੀ ਮਲ੍ਹੀਆਂ ਕੀ ਜਾਏ। ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਬਹੁ ਪ੍ਰੇਮ ਉਪਾਏ।
ਪੰਜਾਹ ਸਿੰਘ ਮਿਲ ਬਾਹਰੋਂ ਆਏ।ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਇਨ ਕੋ ਤੁਰਤ ਛਕਾਏ ॥੬੨॥
ਲੋਹਗੜ ਮੇਂ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਯੋ। ਤੀਸ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਯੋ।
'ਲੰਢੇ ਕੀ' ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਾਯਾ। ਛੱਬੀ ਸਿੰਘਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅਚਾਯਾ ॥੬੩॥
ਫਤੇਗੜ ਮੇਂ ਪਾਠ ਅਖੰਡਾ। ਤੇਈ ਸਿੰਘ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਮੰਡਾ।
ਸਰਿਸੜੀ ਬੀਰ ਸਿੰਘ ਕੇ ਆਏ। ਸਭ ਪ੍ਰਵਾਰ ਕੋ ਸੁਧਾ ਛਕਾਏ ॥੬੪॥
ਬਾਂਡੀ, ਰੁਲਦੂ ਵਾਲੇ, ਆਏ। ਦੀਵਾਨ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਾਏ।
ਸੇਵਾ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਥੀ ਉਚਾਰੀ। ਭਿੰਡਰੀਂ ਆਣ ਥਿਰੇ ਉਪਕਾਰੀ॥੬੫॥
ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਰਹਿ ਜਪੁ ਕਰਤਾਰਾ। ਬੋਪਾਰਾਏ ਗਏ ਹਿਤ ਧਾਰਾ।

ਅਕਬਾਲ ਸਿੰਘ ਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਜਾਈ। ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਕਰਿਓ ਸੁਖਦਾਈ॥੬੬॥
ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਸਚ ਖੰਡ ਮੇਂ ਜਾਏ। ਕਰ ਦੀਦਾਰ ਮਨ ਆਨੰਦ ਪਾਏ।
ਅਜੈਬ ਸਿੰਘ ਹੈ ਬੋਪਾਰਾਏ। ਜੱਥੇ ਗਿਆਰਵੇਂ ਨਾਭੇ ਜਾਏ ॥੬੭॥
ਕੈਦ ਕੱਟੀ ਭਾਈ ਤਹਿ ਮਾਰਾ। ਸੋ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਸੰਗ ਸਿਧਾਰਾ।
ਪ੍ਰੇਮੀ ਅਧਿਕ ਚੁੱਪ ਰਹਿ ਸੋਈ। ਮੁੱਛਾਂ ਆਈਆਂ ਦਾਹੜੀ ਜੋਈ ॥੬੮॥
ਭਿੰਡਰੀਂ ਭੀ ਇਨ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਆ। ਰਹਿਣ ਹੇਤ ਅਬ ਹੀ ਸੰਗ ਥੀਆ।
ਅੰਬ ਚੂਪਣੇ ਕੀ ਧਰਿ ਆਸਾ। ਦੁਆਬੇ ਚਲੇ ਸਿੰਘਾਂ ਕੀ ਵਾਸਾ ॥੬੯॥
ਬੰਗੇ ਸ਼ਹਿਰ ਕੁਟੀਆ ਮੇਂ ਆਏ। ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਭਗਤ ਕੀ ਗਾਏ।
ਮੇਲਾ ਸਿੰਘ ਤਹਿ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲੇ। ਦਸਮ ਗੁਰ ਗ੍ਰੰਥ ਪੜੈ ਸੰਗ ਚਾਲੇ।੭੦।
ਬੈਰਾਗ ਦਸ਼ਾ ਮੇਂ ਸੰਤ ਬਿਰਾਜੈ। ਅੰਬ ਧਰਿ ਛਕਾਵੈ ਆਗੈ।
ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਬਹੁਤ ਚੁਪੇਈ। ਸੰਤ ਚੇਤਨ ਮੇਂ ਥਿਰਤਾ ਲੇਈ ॥੭੧॥
'ਪਠਿਲਾਵੇ' ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਯਾ। ਸੰਤ ਘਨੱਈਆ ਸਿੰਘ ਜਿਸ ਬਾਯਾ।
ਅਕਾਸ਼ ਗਗਨ ਪਤਾਲ ਅਕਾਸ਼ਾ। ਚੇਤਨ ਚੌਤਰਫੇ ਲਖ ਰਾਸਾ ॥੭੨॥
ਸੰਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਪਿੰਡ ਪੱਦੀ ਆਏ ਸੁਖ ਰੀਤੀ।
ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਬਹੁ ਸੇਵਾ ਕਰਹੀ। ਅੰਬ ਭੋਜਨ ਦੂਧ ਪੀਵਰਹੀ ॥੭੩॥
ਕੁਟੀਆ ਬਾਹਰ ਬਾਗ ਕੇ ਮਾਹੀ। ਚੌਬਾਰੇ ਮੇਂ ਸੰਤ ਰਹਾਹੀ।
ਅਜੈਬ ਸਿੰਘ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਵੈ। ਬਸਤਰ ਧੋਵਤ ਕਬ ਕਰ ਭਾਵੈ ॥੭੪॥
ਏਕ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰ ਲੀਆ। ਭਾਰੀ ਅਧਿਕ ਦੀਵਾਨ ਸਜੀਆ।
ਸਾਧ ਕੇ ਸੰਗ ਫਲ ਛਿਨ ਮੇਂ ਪਾਈ। ਲਛਣ ਸਾਧਾਂ ਕੇ ਪ੍ਰਗਟਾਈ॥੭੫॥
ਤੇਰਾਂ ਦਿਨ ਰਹਿ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ। ਬਾਨਵੇ ਸਿੰਘਨ ਸੁਧਾ ਛਕਾਰੇ।
ਦਿਦਿਆਲ ਪਿੰਡ ਕੁਟੀਆ ਮੇਂ ਬਾਸੇ। ਦੀਵਾਨ ਸਿੰਘ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਖਾਸੇ।੭੬।
ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੁਨਾਯੋ। ਇਕੀ ਸਿੰਘਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਯੋ।
ਟੂਟੋ ਮਜਾਰੇ ਸੰਤ ਜੀ ਆਏ। ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੁਖ ਮਾਹਿ ਮਿਲਾਏ ॥੭੭॥
ਕਹਾਰਪੁਰ ਆਇ ਕੁਟੀਆ ਪੇਖੀ। ਸੰਤ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਅੰਤਰ ਵੇਖੀ।

ਅੰਬਾਂ ਹੇਠ ਨਾਲੇ ਮੇਂ ਆਏ। ਦਸਮ ਗੁਰ ਗ੍ਰੰਥ ਕੀ ਕਥਾ ਕਰਾਏ ॥੭੮॥
ਮਾਲੂਪੁਰ ਕੋ ਭਏ ਤਿਆਰਾ । ਸੰਗ ਸਿੰਘ ਸਭ ਸੰਤ ਉਦਾਰਾ।
ਕੁਟੀਆ ਤੇ ਆਗੇ ਕਛੁ ਗਏ। ਸੰਤ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਪੇਖਨ ਕਏ ॥੭੯॥
ਊਚੇ ਬਲ ਪੈ ਖੜ ਬੋਲਾਏ । ਆਵਹੁ ਸੰਤ ਕਿਉਂ ਚਲੇ ਅਗਾਏ।
ਸੰਤ ਅਗੋਂ ਹੀ ਦੂਰ ਥੇ ਗਏ । ਊਚੇ ਹਾਕਾਂ ਮਾਰਤ ਭਏ ॥੮੦॥
ਸਿੰਘ ਪਿਛੇ ਸੰਗ ਹੈ ਹਰਿ ਮੇਲਾ । ਕੈ ਬਿਨਤੀ ਹੁਣ ਜਾਇਗੇ ਗੈਲਾ।
ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਖੜੇ ਹੋ ਗਏ। ਊਚੀ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਗਰਜਏ ॥੮੧॥
ਜੇ ਤੁਮ ਨਾਹੀ ਅਟਕੇ ਐਥੇ । ਮੇਰਾ ਕਿਆ ਬਿਗਾੜ ਚਲੈ ਥੇ।
ਮੁੰਡੇ ਕੀ ਮੰਗ ਦੇਹੁ ਛੁਡਾਈ। ਨਹਿ ਰਹਿਤੇ ਤਬ ਕਿਆ ਹਮ ਤਾਈ॥੮੨॥
ਕਿਤਨੀ ਵਾਰ ਕਠੋਰ ਉਚਾਰਾ। ਸੰਤ ਵਿਚਾਰਿਓ ਰੋਸ ਇਨ ਧਾਰਾ।
ਖਿਮਾ ਧਾਰ ਨਹਿ ਰਿਦੇ ਲਿਆਏ। ਮੁਖ ਤੇ ਭੀ ਨਹਿ ਕਛੂ ਅਲਾਏ॥੮੩॥
ਮਗਰ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੋ ਆਯਾ। ਨਹਿ ਨਿਜ ਸੇਵਕ ਕੋਇ ਪਠਾਯਾ।
ਅਪਨੇ ਥਾਨ ਅੰਤਰੇ ਥਿਰਿਓ। ਫਿਰ ਨਹਿ ਸੰਤਾਂ ਆਵਨ ਕਰਿਓ ॥੮੪॥
ਭਾਈ ਹਜੂਰ ਸਿੰਘ ਮੁੜ ਆਏ। ਬਚਨ ਤਿਨਾਂ ਕੇ ਸੰਗ ਬਹੁ ਭਾਏ।
ਕਰੇ ਕਹਿਓ ਤਿਨ ਸੰਤਾਂ ਪਾਸੀ । ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਤੇ ਸੰਗ ਵੇਖਾਸੀ ॥੮੫॥
ਸੰਤ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਮਝਾਰੀ । ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਨਹਿ ਕਛੂ ਉਚਾਰੀ।
ਮਾਹਿਲਪੁਰ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਗੁਰਦੁਆਰੇ। ਦੀਵਾਨ ਲਾਇ ਬਾਣੀ ਜਸ ਉਚਾਰੇ।੮੬।
ਸੱਠ ਸਜਾਇ ਸਿੰਘ ਸੁਧਾ ਦੇਈ । ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਮੇਂ ਪਰਚੇ ਸੇਈ।
ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਮਾਸਟਰ ਧਰਿ ਭਾਊ। ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਸਭ ਕੀ ਮਨ ਚਾਊ॥੮੭॥
ਵਾੜੀਆਂ ਪਿੰਡ ਮੇਂ ਆਨ ਬਿਰਾਜੇ । ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਨਾਮ ਸਾਧ ਇਕ ਤਾਂਜੇ।
ਤਿਨ ਬਹੁ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਮੇਂ ਹੋਈ। ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਭਲੀ ਬਿਧ ਜੋਈ ॥੮੮॥
ਬਾਬਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਕਾ ਡੇਰਾ। ਲਾਯਾ ਦੀਵਾਨ ਭਗਤੀ ਰੰਗ ਹੇਰਾ।
ਪੈਂਤੀ ਸਿੰਘ ਛਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਲੀਨੋ। ਰਹਿਤ ਰਾਖਤੇ ਕੁਰਹਿਤ ਬਿਹੀਨੋ ॥੮੯॥
ਪਿੰਡ ਲੈਹਲੀ ਵਡੀ ਮੇਂ ਆਏ । ਸਤਿਗੁਰ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਰਾਇ ਜੀ ਥਾਂਏ।

ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਹੈ ਹਰੀਆਂ ਬੇਲਾਂ । ਯਾਤ੍ਰਾ ਕੀਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਝੇਲਾਂ ॥੯੦॥
ਦੀਵਾਨ ਸਜਿਆ ਸੰਗਤਿ ਆਈ । ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਧੁਨੀ ਲਗਾਈ।
ਇਕਵਿੰਜਾ ਨਰ ਨਾਰੀ ਮਿਲ ਸਾਰੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਤਾ ਭਏ ਜੁਝਾਰੇ ॥੯੧॥
ਦਿਲੋਵਾਲ ਕੁਟੀਆ ਮੇਂ ਆਏ। ਊਧਵ ਸਿੰਘ ਬਡ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਾਏ।
ਸੇਵਾ ਕਰਤ ਦਿਨ ਰਾਤ ਉਛਾਹਾ। ਤੀਨ ਦਿਨ ਰਾਖੇ ਲੈ ਲਾਹਾ ॥੯੨॥
ਵਿਰ ਮਾਲਵੇ ਹਿਤ ਲੈ ਜਾਣੇ । ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਆਯਾ ਹਿਤ ਠਾਣੇ।
ਮਦੋਕੇ ਦੀਵਾਨ ਮਝਾਰੀ । ਗਏ ਸੰਤ ਪਿਖ ਪ੍ਰੇਮੀ ਭਾਰੀ ॥੯੩॥
ਬਾਕੀ ਸਿੰਘ ਬੰਗਿਆਂ ਮੇਂ ਜਾਏ। ਉਡੀਕੇਂ ਸੰਤ ਸ਼ੀਘਰ ਹੀ ਆਏ।
ਸੰਤ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਪੁਰੇ ਲੁਧਿਆਣੇ। ਗੁਰੂ ਸਰ ਛੇਵੇਂ ਗੁਰ ਕੋ ਜਾਣੇ ॥੯੪॥
ਮੱਦੋ ਹੱਦ ਅੰਦਰ ਗੁਰਦੁਆਰਾ। ਸੰਤ ਜਾਇ ਵਖਿਆਨ ਉਚਾਰਾ।
ਆਤਮਾ ਨੰਦ ਵੀਚਾਰ ਸੁਣਾਈ। ਸਭ ਦੁਖ ਹੈ ਬਿਨ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ॥੯੫॥
ਦੋਹਿਰਾ—ਆਵ ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਰਹਿਤ ਹੈ, ਅਜੇ ਤਾਂ ਨਾਮ ਸੰਭਾਰ।
ਦੇਸ ਬਿਗਾਨਾ ਛੋਡਣਾ, ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਸੰਸਾਰ ॥੯੬॥

— ਚੌਪਈ —

'ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਮੋਹਿ ਬਿਆਪੀ' । ਕਥਾ ਸੁਨਾਈ ਸੰਤਾਂ ਆਪੀ।
ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੁਨਾਯੋ। ਸੰਗਤਿ ਨਿਹਾਲ ਭਈ ਜਸ ਗਾਯੋ ॥੯੭॥
ਬੰਗੇ ਸ਼ਹਿਰ ਸੰਤ ਆਇ ਗਏ । ਸੰਥਾ ਨਿੱਤ ਹੋਵਤੀ ਭਏ।
ਸ਼ਹਿਰ ਜੁੜੇ ਨਿਤ ਦਰਸ਼ਨ ਹੇਤਾ। ਕੀਰਤਨ ਸੁਨੈ ਮਨ ਸ਼ਾਂਤ ਸਮੇਤਾ॥੯੮॥
ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਸੰਤ ਇਕ ਰਹਿਈ। ਕੁਰਾਨ ਪੜਤ ਨਿਜ ਮੌਜ ਥਿਰਈ।
ਫਾਜ਼ਲ ਕੇ ਬੰਗਲੇ ਕਾ ਸੋਊ । ਭੋਜਨ ਕਰਿ ਅਚਾਯਾ ਜੋਊ ॥ ੯੯ ॥
ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਿਓ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਨੀ । ਮਾਯਾ ਦੁਤਰਿ ਤਰੈ ਕਿਵ ਪ੍ਰਾਨੀ।
ਸੰਤਾਂ ਉਤ੍ਰ ਤਬਹਿ ਉਚਾਰਾ। ਮਿਲ ਸਤਿਸੰਗ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾਰਾ॥੧੦੦॥
ਤਰਹਿ ਬਿਖਮ ਨਹਿ ਮੋਹੈ ਮਾਈ। ਨਾਮ ਅਨਦਿਨੁ ਮਨੁ ਤਨਿ ਧਿਆਈ।
ਸੁਣਕੇ ਮੁਸਕਾਯਾ ਕਹਿ ਧੰਨਾ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੋ ਬਚਨ ਜਿ ਮੰਨਾ ॥੧੦੧॥

ਇਕ ਸਿੰਘ ਸੰਤਾਂ ਮੇਂ ਸੇਵੇ । ਜੋ ਆਗਿਆ ਸੋ ਤਤ ਛਿਨ ਦੇਵੇ ।
ਪ੍ਰੇਮ ਲਹਿਰ ਉਠੀ ਅਧਿਕਾਈ । ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਐਸੀ ਕਲਾ ਦਿਖਾਈ ॥੧੦੨॥
ਮੂੜ ਨਾ ਨਾਸਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਅਗਾਧਾ । ਹਸੇ ਸੰਤ ਲਾਇ ਪ੍ਰੇਮ ਅਬਾਧਾ ।
ਸੁਪਨਾ ਇਕ ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਆਯਾ । ਜਿਸ ਮੇਂ ਇਕ ਇਕਰਾਰ ਕਰਾਯਾ ॥੧੦੩॥
ਸੋ ਪੂਰਾ ਜਬ ਭਯੋ ਆਈ । ਤਬ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਦੀਆ ਸੁਨਾਈ ।
ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਣੀ ਕੋ ਅਭਿਆਸਾ । ਪ੍ਰਗਟੈ ਆਨੰਦ ਸਭ ਕੇ ਖਾਸਾ ॥੧੦੪॥
ਇਕ ਦਿਨ ਐਸਾ ਆਵੈ ਭਾਈ । ਸਭ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿੱਖ ਹੋਇ ਜਾਈ ।
ਰਾਜ ਤੇਜ ਖਾਲਸੇ ਸਿਰ ਝੂਲੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਅਨੁਕੂਲੈ ॥੧੦੫॥
ਇਕਰਾਰ ਕਰਿਓ ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਬਾਰਾ । ਨਾਮ ਜਾਪੁ ਕਰਾਵੇ ਹਿਤ ਧਾਰਾ ।
ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਅਸਥਾਨ ਸੋ ਆਈ । ਟਿਕਹੁ ਅਚਲ ਨ ਦੁਖ ਕਬਪਾਈ ॥੧੦੬॥
ਕੀਰਤਨ ਸੰਤ ਕਰੈ ਨਿਤ ਭਾਈ । ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਜਾਪੁ ਕਰਾਈ ।
ਦੋ ਦੋ ਘੰਟੇ ਕਰੈ ਜਪਾਵਨ । ਏਕ ਸ਼ਬਦ ਸਭ ਸੰਗਤਾਂ ਗਾਵਨ ॥੧੦੭॥
ਐਸਾ ਸੁਭਾਉ ਪਿਆਰੇ ਕੀਆ । ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਂ ਮਨੁ ਤਨੁ ਦੀਆ ।
ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਕੀ ਸਾਖੀ ਗਾਈ । ਅਸ੍ਰੂ ਚੜਤੇ ਸੰਤ ਅਲਾਈ ॥੧੦੮॥
ਸਤਿਗੁਰ ਕਹਾ ਪਾਠ ਅਖੰਡਾ । ਕਰੈ ਸੁਨਾਵਨ ਅਬ ਕੋ ਸਿੰਘਾ ।
ਇਕ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮੀ ਕਰਿਓ ਸੁਣਾਈ । ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਊਚੀ ਧੁਨਿ ਗਾਈ ॥੧੦੯॥
ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਕਹਿ ਬੈਨਾ । ਭਯੋ ਨਿਹਾਲ ਪੇਖਿਓ ਨੈਨਾ ।
ਸਿੰਘਨ ਸ਼ੰਕਾ ਤਬੈ ਉਠਾਈ । ਏਕ ਬਾਰ ਕਿਵ ਪਾਠ ਹੋਇ ਜਾਈ ।੧੧੦।
ਸਤਿਗੁਰ ਕਹਾ ਇਸ ਤਨ ਕੇ ਨਾਲਾ । ਲਾਵਹੁ ਕਾਨ ਸਿੰਘੋ ਹਿਤ ਵਾਲਾ ।
ਸਿੰਘਾਂ ਤਾਂਕੇ ਤਨਿ ਮੇਂ ਕਾਨਾ । ਲਾਏ ਪੇਖੈ ਅਚਰਜ ਗਾਨਾ ॥੧੧੧॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਭ ਰੋਮ ਮਝਾਰੀ । ਉਚਰੈ ਸਿੰਘ ਧੁਨਿ ਲਾਗੀ ਭਾਰੀ ।
ਰੋਮ ਰੋਮ ਮੇਂ ਨਾਮ ਧਿਆਵੈ । ਪੇਖ ਬਿਸਮਾਦਿ ਭਏ ਹਰਿਖਾਵੈ ॥੧੧੨॥
ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਉਤਰ ਅਬ ਪਾਯਾ । ਕਰੋੜ ਵਾਰ ਇਨ ਨਾਮ ਧਿਆਯਾ ।
ਠੀਕ ਪਾਠ ਇਉਂ ਹੋਆ ਸੁਆਮੀ । ਘਟ ਘਟ ਕੇ ਤੁਮ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥੧੧੩॥

ਐਸੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਨਾਮ ਜਪਾਵੈ । ਸੰਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ।
ਸ਼ਹਿਰ ਬੰਗਿਆਂ ਕੇ ਨਰ ਆਏ । ਇਕ ਸੌ ਪੰਜ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਵਾਏ ॥੧੧੪॥
ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨ ਰਹਿ ਦੀਨੋ ਲਾਹਾ । ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਪ੍ਰਵਾਹ ਚਲਾਹਾ ।
ਸਤਾਈ ਸਾਵਨ ਲਗਾ ਦੀਵਾਨਾ । ਪੰਡਤ ਆਏ ਭੂਤਾਂ ਵਾਨਾ ॥੧੧੫॥
ਸੰਤ ਰਣ ਸਿੰਘ ਕੀ ਯਾਦਗਾਰਾ । ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰਾ ।
ਭਜਨ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਰਾਤੇ । ਪ੍ਰੇਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸ਼ਬਦ ਕਮਾਤੇ ॥੧੧੬॥
ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵੈਰਾਗ ਉਪੰਨਾ । ਸਤਿਸੰਗਤ ਕੇ ਗਹੇ ਚਰੰਨਾ ।
ਸੇਵਾ ਅਧਿਕ ਸੰਗਤਾਂ ਕਰਹੀ । ਭੈ ਕਾਲ ਕੋ ਰਿਦ ਮੇਂ ਧਰਹੀ ॥੧੧੭॥
ਚਿਟੇ ਬਸਤਰ ਪੰਜ ਕਰਾਰਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਗੁਰ ਨਾਮ ਸੰਭਾਰਾ ।
ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਭਜਨ ਮੇਂ ਲਾਈ । ਰਣ ਸਿੰਘ ਸੰਤ ਕੀ ਧੰਨ ਕਮਾਈ ॥੧੧੮॥
ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੇ ਉਪਦੇਸਾ । ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਕਟੇ ਕਲੇਸਾ ।
ਮਾਤਾ ਪਿਤ ਕਰ ਗਏ ਚਲਾਣੇ । ਪੀਛੇ ਕੀਰਤਨ ਪਾਠ ਕਰਾਣੇ ॥੧੧੯॥
ਸਰਬ ਸੌਜ ਘਰ ਕੀ ਲੁਟਵਾਈ । ਗ੍ਰੀਬਾਂ ਸੰਤਾਂ ਦੀਆ ਛਕਾਈ ।
ਰਾਮ ਗਯੋਰਾਵਣ ਨਹਿ ਰਹਿਆ । ਵੈਰਾਗ ਸੰਗ ਇਉਂ ਕਹੈ ਉਮਹਿਆ ।੧੨੦।
ਭੂਗਰਨੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਭਲ ਹੇਰੇ । ਕੁਟੀਆ ਪਾਈ ਰਹੇ ਅਛੇਰੇ ।
ਸੇਵਾ ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਤਿਨ ਕੀਨੀ । ਨੌ ਨਿੱਧ ਤਾਂਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇਂ ਦੀਨੀ ।੧੨੧।
ਮੇਲਾ ਸਿੰਘ ਸੰਤ ਮੇਲੇ ਸੰਗਾ । ਚੜ੍ਹਾਯੋ ਗੂੜ੍ਹਾ ਨਾਮ ਕੋ ਰੰਗਾ ।
ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਕੋ ਉਦਮ ਦੀਆ । ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਬੀਰ ਰਸ ਥੀਆ ॥੧੨੨॥
ਸੰਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਕੋ ਵਿਦਯਾ ਦੀਨੀ । ਬੇਦਾਂਤ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਬੁਧ ਲਪਟੀਨੀ ।
ਜੋਤਾ ਸਿੰਘ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸਤਿਸੰਗਾ । ਅਨਿਕ ਪਿਆਰੇ ਕੋ ਭ੍ਰਮ ਭੰਗਾ ॥੧੨੩॥
ਕਾਹਨ ਸਿੰਘ ਕੋ ਕਰ ਨਿਹਕਾਮੀ । ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਕੋ ਭਗਤ ਨਿਸਾਮੀ ।
ਐਸੇ ਅਨਿਕ ਸਤਿਸੰਗੀ ਤਾਰੇ । ਸੰਤ ਰਣ ਸਿੰਘ ਕਰ ਉਪਕਾਰੇ ॥੧੨੪॥
ਗੁਰਦਿੱਤ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਸੇਵਕ ਜਿਨ ਕੇਰੇ । ਭਏ ਦੁਆਬੇ ਦੇਸ਼ ਘਨੇਰੇ ।
ਕੀਰਤਨ ਕੋ ਬਾਦਲ ਬਰਖਾਯਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੈਂਕੜੇ ਨਰਨ ਛਕਾਯਾ ॥੧੨੫॥

ਅਜ ਦਿਨ ਤਿਨ ਬੈਕੁੰਠ ਪਧਾਰਨ। ਗਾਵੇ ਸੰਗਤਿ ਗੁਣਿ ਉਪਕਾਰਨ।
ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਧੰਨ ਜਗ ਮੇਂ ਆਏ। ਸਿਮਰਿਓ ਆਪ ਅਵਰਾ ਸਿਮਰਾਏ॥੧੨੬॥
ਸੰਤਾਂ ਇਉਂ ਬਹੁ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰਾ। ਭੋਜਨ ਅਚਿਓ ਜਹਾਂ ਭੰਡਾਰਾ।
ਕਰ ਬਿਸਰਾਮ ਰੈਣ ਕੋ ਭਾਈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਨਾਮ ਧਿਆਈ॥੧੨੭॥
ਕਰ ਸ਼ਨਾਨ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਜਪਾਯਾ। ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਯਾ।
ਦੁਆਬਾ ਕਰ ਸੁਰਜੀਤ ਗੁਰਬਾਣੀ। ਸੰਤ ਉਪਕਾਰ ਨ ਜਾਇ ਬਖਾਣੀ॥੧੨੮॥
ਬੋਪਾਰਾਏ ਕੋ ਭਏ ਤਿਆਰਾ। ਸੰਗਤਿ ਬੰਗਿਆ ਕੀ ਹਿਤ ਧਾਰਾ।
ਫਿਰ ਕਬ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਇ ਤੁਮਾਰਾ। ਬਿਨਤੀ ਸਹਿਤ ਕਹਿ ਬਾਰੰਬਾਰਾ॥੧੨੯॥
ਸੰਤ ਕਹਾ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਮਾਵੋ। ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਵੋ।
ਮੋਹਿ ਸੇ ਕੋਟ ਕੀਟ ਦਰਬਾਰਾ। ਖਲੇ ਦੋਇ ਕਰ ਜੋਰ ਅਗਾਰਾ॥੧੩੦॥
ਕੋਟ ਸ਼ਹੀਦ ਤਾਬਿਆ ਗੁਰ ਕੇਰੀ। ਕੋਟ ਭਗਤ ਆਰਾਧਹਿ ਹੇਰੀ।
ਕੋਟ ਸਿੰਘ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਪਿਆਰੇ। ਕੋਟ ਸੰਤ ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ਧਾਰੇ॥੧੩੧॥
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੇ ਸਭ ਪ੍ਰੇਮੀ। ਲੈ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਜਪੈਂ ਨਿਤ ਨੇਮੀ।
ਪੰਜ ਸਿੱਖ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਰੂਪਾ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਹਿਰਦੇ ਰਸ ਚੂਪਾ॥੧੩੨॥
ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ ਕੋ ਨਿਤ ਸਭ ਕੀਜੈ। ਮੇਰਾ ਆਵਨਿ ਸਹਿਜ ਲਖੀਜੈ।
ਜਿਵ ਗੁਰਨਾਨਕ ਆਗਿਆ ਹੋਈ। ਤਿਵਹੀ ਕਰਿਹਉਂ ਲੇਹੁ ਲਖ ਸੋਈ॥੧੩੩॥
ਸਭ ਸੋਂ ਮਿਲ ਗੁਰ ਫਤੇ ਬੁਲਾਈ। ਆਏ ਮਾਲਵੇ ਸਚਖੰਡ ਥਾਂਈ।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੋ ਕਰ ਬੰਦਨ। ਰਹੇ ਤਹਾਂ ਮਿਲ ਸਿੰਘ ਸ੍ਰਜਨ॥੧੩੪॥
ਬੋਪਾਰਾਏ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਅੰਤਰ। ਫਰਸ਼ ਲਵਾਈ ਪੱਕੀ ਸੁੰਦਰ।
ਥੜਾ ਬਣਾਯਾ ਨੀਂਵ ਕਰ ਪੱਕੀ। ਸੇਵਾ ਕਰਾਵੈ ਸਦਾ ਅਣ ਥੱਕੀ॥੧੩੫॥
ਭਾਈ ਹਜੂਰ ਸਿੰਘ ਹੋਇ ਤਿਆਰਾ। ਹਜ਼ੂਰ ਸਾਹਿਬ ਦੋ ਭਾਦੋਂ ਸਿਧਾਰਾ।
ਦੀਆ ਕਰਾਯਾ ਸੰਤ ਦਿਆਲਾ। ਉਦਾਰ ਚਿੱਤ ਨਹਿ ਜਮਾਂ ਬਿਸਾਲਾ॥੧੩੬॥
ਬੋਪਾਰਾਏ ਤੇ ਕੋਕਰੀ ਆਏ। ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਭਿੰਡਰੀਂ ਵਾਸਾਏ।
ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ। ਮੱਧ ਹੋਆ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਤਹਾਂਸੀ॥੧੩੭॥

ਕੀਰਤਨ ਹੋਯਾ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਬਾਨੀ। ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੀ ਸੁਣੈ ਮਨ ਕਾਨੀ।
ਆਏ ਲਾਹੌਰ ਸੰਤ ਜੀ ਪਿਆਰੇ। ਖੁਦਾਇ ਸਿੰਘ ਕੀ ਉਤਰੇ ਧਰਮਸਾਰੇ।
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਆਏ। ਨਮਸ਼ਕਾਰ ਕਰ ਦੇਗ ਵਰਤਾਏ।
ਚੌਥੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸਥਾਨਾ। ਪੇਖ ਬਾਉਲੀ ਤੇ ਦੀਵਾਨ ਖਾਨਾ॥੧੩੯॥
ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਤਾਰੂ ਹਰੀ। ਸੀਸ ਗੰਜ ਤਿਨ ਯਾਤਰਾ ਕਰੀ।
ਡੇਹਰਾ ਸਾਹਿਬ ਮੇਂ ਕਥਾ ਕਰਾਯੋ। ਉਰਝਿ ਰਹਿਓ ਸੂਹੀ ਮੇਂ ਆਯੋ॥੧੪੦॥
ਕਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਰਦਾਸ ਕਰਾਈ। ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਮੇਂ ਦੀਆ ਵਰਤਾਈ।
ਆਏ ਸ਼ਾਹਦਰੇ ਵਲ ਕੋ ਤੁਰਤੇ। ਮਕਬਰਾ ਜਹਾਂਗੀਰ ਨਿਹਰਤੇ॥੧੪੧॥
ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਸ਼ਾਹਦਰੇ ਮੇਂ ਆਏ। 'ਗੁਰ ਪੂਰਾ ਨਮਸਕਾਰੇ' ਗਾਏ।
ਸੋਰਠ ਸ਼ਬਦ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ। ਮੁਰਾਲੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਰਹੇ ਆਈ॥੧੪੨॥
ਸਭ ਕੋ ਮਿਲ ਕੇ ਕਰ ਬਿਸਰਾਮਾ। ਜੋੜ ਮੇਲ ਮੇਂ ਦੇਇ ਵਖਿਆਨਾ।
ਪੰਚ ਤੱਤ ਕੀ ਦੇਹ ਬਨਾਈ। ਸੂਖਮ ਹੰਕਾਰ ਤੇ ਮਮਤਾ ਆਈ॥੧੪੩॥
ਦ੍ਵੈਤ ਦਰਸ਼ਨ ਅਵਿਦਯਾ ਹੋਈ। ਅਗਨ ਰੂਪ ਅਪਨਾ ਨਹਿ ਜੋਈ।
ਕੰਚਨ ਪਦ ਚੰਗਿਆੜਾ ਤਾਹੀ। ਜੁਦੈਗੀ ਫੁਰਨੇ ਤੇ ਲਖ ਪਾਹੀ॥੧੪੪॥
ਅਸ਼ਟ ਧਾਤ ਕੀ ਦੇਹੀ ਭਾਸੈ। ਚੇਤਨ ਬ੍ਰਹਮ ਭੂਲਿਓ ਅਬਿਨਾਸੈ।
ਭੂਲਿਓ ਮਨ ਮਾਯਾ ਮੇਂ ਲਾਗੇ। ਸਦਾ ਅਭੁਲ ਗੁਰ ਕਰਤਾ ਜਾਗੇ॥੧੪੫॥
ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਤਿਆਗੀ ਮੇਂ ਸਭ ਬਿਆਪਾ। ਸਿੱਖੀ ਜੀਵਨ ਪੁਰਾਤਨ ਆਪਾ।
ਸ਼ਬਦ ਬ੍ਰਹਮ ਸੁਰਤੀ ਹੈ ਚਿੱਤਾ। ਅਭਿਆਸੀ ਗੁਰਮੁਖ ਮਨ ਜਿੱਤਾ॥੧੪੬॥
ਪ੍ਰੇਮ ਗੁਰੂ ਘਰ ਮੇਂ ਪ੍ਰਧਾਨਾ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਜਿਮ ਠਾਨਾਂ।
ਲਾਹੌਰ ਸ਼ਹਿਰ ਤੇ ਅੰਬ ਲਿਆਂਦਾ। ਰਾਹ ਮੇਂ ਫੁਟਿਓ ਬਿਮੌਸਮੀ ਜ਼ਿਆਦਾ।
ਧਿਆਨ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਤਬ ਕੀਆ। ਅੰਬ ਚੂਪ ਨਿਜ ਮੁਖ ਸੇ ਲੀਆ।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਅਮਰ ਦੀਵਾਨ ਮੇਂ ਬੈਸੇ। ਪ੍ਰੇਮੀ ਕੀ ਭੇਟਾ ਲੈ ਐਸੇ॥੧੪੮॥
ਆਪ ਅੰਬ ਕੋ ਰਸ ਲੇ ਰਾਖਾ। ਗੁਠਲੀ ਹੇਤ ਦਿਖਾਵਨ ਕਾਂਖਾ।
ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਜੀ ਜਬ ਆ ਪਹੁੰਚੇ। ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਦੇਖਾ ਊਚੇ॥੧੪੯॥

ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਮੇਂ ਗੁਠਲੀ ਦਿਖਾਈ । ਚੂਪਜੋ ਅੰਬ ਜੋ ਤੁਮੇਂ ਪ੍ਰਚਾਈ।
ਬਸਤਰ ਪਹਿਰੇ ਜੋ ਤੁਝ ਦੀਨੇ । ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਤੁਮਾਰਾ ਕੀਨੇ ॥੧੫੦॥
ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਚਰਨੀ ਪਰੇ । ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੇਮ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਧਰੇ।
ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੁਣਾਯੋ। ਦੂਜੇ ਦੀਵਾਨ ਇਉਂ ਮੁਖੋ ਅਲਾਯੋ॥੧੫੧॥
ਬ੍ਰਹਮ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜਲ ਹੈ ਜਾਨੋ । ਲਹਿਰਾਂ ਪ੍ਰੁਨੀ ਜੀਵ ਪਹਿਚਾਨੋ।
ਸ਼ਕਤ ਇਸ ਮੇਂ ਏਤਕ ਹੋਈ । ਫੁਰਨੇ ਮਾਤਰ ਜੋ ਚਹੇ ਕਰੇਈ ॥੧੫੨॥
ਧੰਨੀ ਜੀਵ ਪੰਚ ਤੱਤ ਅਕਾਰਾ । ਸਰੀਰ ਬਰਫ ਜਿਉਂ ਹੋਯੋ ਸਾਰਾ।
ਜੜ ਜੀਵ ਪੰਚ ਭੂਤਕ ਜੋਈ। ਆਪਣੇ ਪਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹੈ ਸੋਈ ॥੧੫੩॥
ਤੰਨ ਕੱਚ ਜਿਮ ਹੋਤਿ ਬਿਲੌਰਾ । ਪਥਰ ਸਦ੍ਰਸ ਜੜ ਹੈ ਸਭ ਠੌਰਾ।
ਅਭਿਆਸ ਅਗਨ ਤੇ ਜਲ ਫਿਰ ਬਨੈ । ਗੁਰ ਸੂਰਜ ਬਰਫ ਢਾਲਤ ਘਨੈ।
ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਕਾ ਇਹੁ ਪ੍ਰਚਾਰਾ । ਗਦ ਗਦ ਸੰਗਤਿ ਹੋ ਬਲਿਹਾਰਾ।
ਫੋਟੋ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਸਮ ਅਗਿਆਨੀ । ਜੋ ਪੇਖੈ ਰਿਦ ਲਿਖੈ ਅਜਾਨੀ ॥੧੫੪॥
ਮਹਾਤਮਾ ਮੁਖ ਵਾਲਾ ਸ਼ੀਸ਼ਾ । ਸਾਹਮਣੇ ਭਾਸੈ ਲਾਂਭ ਨ ਦੀਸਾ।
ਬਿਨਾ ਅਕਸ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਤਤ ਵੇਤਾ । ਦੇਖਤ ਦੇਖੈ ਨਾਹੀ ਜੇਤਾ ॥੧੫੬॥
ਇਕ ਸਾਖੀ ਇਉਂ ਸੁਨਾਵਨ ਕੀਨੀ । ਰਾਜਾ ਬਨੈ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਲੌਚੀਨੀ।
ਫਿਰ ਬਨਵਾਸ ਹੋਇ ਹੈ ਤਾਹੀ । ਕਈ ਭਏ ਨਹਿ ਥਿਰੁਤਾ ਪਾਹੀ॥੧੫੭॥
ਇਕ ਸਿਆਣਾ ਜਬ ਗਾਦੀ ਪਾਏ । ਜੰਗਲ ਕਟ ਕੇ ਬਾਗ ਲਗਾਏ।
ਕੋਠੀਆਂ ਤਾਲ ਬਣਾਏ ਚੰਗੇ । ਕਰ ਅਬਾਦ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਮੇਂ ਰੰਗੇ॥੧੫੮॥
ਕਹਾ ਪਰਜਾ ਕੋ ਰਾਜ ਸੰਭਾਲੋ । ਮੈਂ ਅਬ ਬਣ ਮੇਂ ਬਸੋਂ ਸੁਖਾਲੋ।
ਸੁਣ ਪਰਜਾ ਨੇ ਪਿਖ ਬੁਧਵਾਨਾ । ਏ ਭੀ ਰਾਜ ਸਾਂਭੇ ਨਿਜ ਜਾਨਾ॥੧੫੯॥
ਬਨੋ ਬਾਸ ਤੇ ਛੂਟਾ ਰਾਜਾ । ਥਿਰੁਤਾ ਪਾਈ ਰਾਜ ਸਮਾਜਾ।
ਬਾਗ ਬਉਲੀਆਂ ਸੁੰਦਰ ਲਾਈ । ਜੰਗਲ ਤੋਂ ਬਸਤੀ ਦਿਖਲਾਈ॥੧੬੦॥
ਤੈਸੇ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਹੈ ਰਾਜਾ । ਬਾਲ ਜੁਬਾ ਬ੍ਰਿਧ ਸਾਲ ਸਮਾਜਾ।
ਬਨੋਬਾਸ ਹੈ ਜੂਨ ਚੌਰਾਸੀ। ਗਿਆਨ ਤੇ ਛੁਟੈ ਪਾਇ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥੧੬੧॥

ਐਸੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਨਿਤ ਸੁਣਾਵੈ । ਸੁਣ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਆਨੰਦ ਛਾਵੈ।
ਪਹਿਲੇ ਸ੍ਰਵਣ ਸਿਮਰਣ ਫੇਰਾ । ਕੀਰਤਨ ਲਾਗੈ ਜੋਗ ਮਨ ਜੋਰਾ॥੧੬੨॥
ਸਾਧਨ ਮਨ ਕੇ ਰੋਕਨ ਹੇਤਾ। ਮਨ ਅਮਨ ਹੋਇ ਨਾਮ ਸੋ ਚੇਤਾ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਿਤ ਸਾਧਨ ਨਾਹੀ। ਬਿਨ ਸਾਧਨ ਪਾਈਐ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ॥੧੬੩॥
ਮਨ ਕੀ ਦੁਰਮਤਿ ਨਾਸੀ ਜਾਹੀ । ਪਾਯਾ ਪਦ ਅਬਿਨਾਸੀ ਤਾਹੀ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੂਪਾ । ਬਿਨ ਪੇਖੇ ਹੈ ਦੂਰ ਅਨੂਪਾ ॥੧੬੪॥
ਮਹਿੰਦੀ ਪੱਤਿਆਂ ਮੇਂ ਜਿਉਂ ਲਾਲੀ। ਤਿਉਂ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਬਨਵਾਲੀ।
ਮੰਨੈ ਨਾਮ ਮੰਨੀਐ ਸੋਈ। ਭਗਤਿ ਗਿਆਨ ਪੜਦਾ ਦੇਹਿ ਖੋਈ ॥੧੬੫॥
ਐਸੇ ਨਿੱਤ ਪ੍ਰਕਰਣ ਸੁਣਾਵੈ । ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਮੁਰਾਲੇ ਮਨ ਭਾਵੈ।
ਜੋੜ ਮੇਲ ਭਾਦ੍ਰੋਂ ਕਾ ਹੋਯਾ । ਇਕਵਿੰਜਾ ਨਰ ਸੁਧਾ ਅਚੋਯਾ ॥੧੬੬॥
ਸੰਤ ਪੁਰੇ ਮੇਂ ਆਨ ਪਿਆਰੇ । ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਕੋ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰੇ।
ਤੀਸ ਮਾਈ ਭਾਈ ਮਿਲ ਆਏ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਯਾ ਰਹਿਤ ਰਖਾਏ॥੧੬੭॥
ਫਿਰ ਮੁਰਾਲੇ ਹੈ ਆਣ ਬਿਰਾਜੇ । ਦਸਮ ਬਹੁਤ ਸੈਂਥਾ ਮੇਂ ਛਾਜੇ।
ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਮੇਂ ਚਾਰ ਸੋ ਘੰਟੇ । ਲਗਾ ਤਾਰ ਸੰਥਾ ਕਰ ਵੰਟੇ ॥੧੬੮॥
ਸੱਤ ਬੀਬੀਆਂ ਕੇ ਇਕੱਠੇ ਲਾਰੇ। ਆਏ ਆਨੰਦ ਹਿਤ ਗੁਰੂਦੁਆਰੇ।
ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਮੇਂ ਅਨੰਦ ਪੜਾਏ ਕਰਾਇ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਸਿਖਯਾ ਸੁਨਾਏ॥੧੬੯॥
ਡਰੋਲੀ ਪਿੰਡ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਏਕਾ । ਸਤਾਈ ਭਾਦ੍ਰੋਂ ਮੁਰਾਲੇ ਵੇਕਾ।
ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਛੋਟਾ ਤਿਸ ਨਾਮੂ ਆਯਾ ਪੜਨੇ ਹਿਤ ਅਭਿਰਾਮੂ।੧੭੦।
ਵਾਜਾ ਰਸਦਾਇਕ ਇਕ ਜਾਨੈ । ਹੋ ਨਿਰਮਾਣ ਸਹੀ ਰੰਗ ਮਾਨੈ।
ਆਦਿ ਰੁਚੀ ਹਿਤ ਸੰਤਾਂ ਪਾਸੀ । ਸੰਤਾਂ ਆਨੰਦ ਅਪਨੇ ਮੇਂ ਵਾਸੀ ।੧੭੧।
ਸੰਤ ਨਿਤ ਹੀ ਕਥਾ ਸੁਨਾਵੈ । ਬਾਰਾਂ ਮਾਹ ਕੇ ਅਰਥ ਪੜਾਵੈਂ।
ਬੁਖਾਰ ਅਜੈਬ ਸਿੰਘ ਕੋ ਹੋਤਾ । ਮੇਲਾ ਸਿੰਘ ਭੀ ਲਚਾਰ ਬਹੋਤਾ॥੧੭੨॥
ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਭੀ ਭਯੋ ਬਿਮਾਰਾ । ਦੁਆਈ ਬਰਿਤੈ ਕਰ ਉਪਚਾਰਾ।
ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਦਿਨ ਜਬ ਰਹੇ ਬਿਮਾਰਾ । ਰਾਜੀ ਭਏ ਨ ਲਖ ਮਮ ਪਿਆਰਾ॥੧੭੩॥

ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਪਾਠ ਅਖੰਡਾ। ਕਰਵਾਇ ਕੁੰਭ ਜਲ ਦੀਨੋ ਬੰਡਾ।
ਛਕ ਰਾਜੀ ਭਏ ਪਰ ਕਮਜੋਰਾ। ਬੁਖਾਰ ਨ ਆਯਾ ਤਬ ਇਨ ਘੇਰਾ॥੧੭੪॥
ਆਪ ਸੰਤ ਜੀ ਮਹੰਤ ਸਮੇਤਾ। ਮਾੜੇ ਪਤੋਂ ਆਇਗੇ ਹੇਤਾ।
ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਕੀਰਤਨ ਕਥਾ ਗਾਈ। ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੀ ਕਰ ਮਨ ਨਿਰਮਾਈ।
ਤੀਨ ਦਿਨਸ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਏ। ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਸਭ ਹੀ ਲਾਏ।
ਰਹਿਤ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕੀਜੈ। ਮਹੰਤ ਮੁਰਾਲੇ ਤਰਫ ਚਲੀਜੈ॥੧੭੬॥
ਸੰਤ ਆਣ ਅੰਬਾਲੇ ਗਏ। ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਥਿਰੁ ਭਏ।
ਸ਼ਾਹੀ ਬਾਗ ਕਚਹਿਰੀ ਪਾਸੇ। ਛੱਬੀ ਸਤੰਬਰ ਐਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੇ॥੧੭੭॥
ਅਸੂ ਗਿਆਰਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਰੇ। ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਇਕੱਠ ਘਨੇਰੇ।
ਸੰਤ ਖੜੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰੰਤੇ। ਸਾਜਨੜਾ ਸਭ ਨਿਕਟ ਭਨੰਤੇ॥੧੭੮॥
ਹਿਰਦਾ ਪੁਰ ਕਾ ਸੰਤਾ ਸਿੰਘ ਈਕਾ। ਬਾਰ ਮੇਂ ਲੈਲ ਪੁਰੀ ਵਸ ਨੀਕਾ।
ਜਬ ਬਾਰ ਮੇਂ ਗਏ ਅਗੇਰੇ। ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਦੀਵਾਨ ਤਿਨ ਹੇਰੇ॥੧੭੯॥
ਗੁਰ ਦਸਮੇਸ਼ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਏ। ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਜਾਗੇ ਲਿਵ ਲਾਏ।
ਸੰਤ ਪੇਖ ਕੇ ਫਿਰ ਮਨ ਜਾਗਾ। ਪਾਏ ਦਰਸ਼ਨ ਝੂਲਨ ਲਾਗਾ॥੧੮੦॥
ਮਨ ਮਸਤ ਹੋ ਬੋਲਿਓ ਭਾਈ। ਆਏ ਗੁਰ ਦਸਮੇ ਲਖ ਪਾਈ।
ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਮੋਢੇ ਧਰ ਹਾਥਾ। ਬੋਲਤ ਸਾਥ ਸ਼ਬਦ ਜਗਨਾਥਾ॥੧੮੧॥
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕੀ ਤਾਬਿਆ ਆਏ। ਅਬ ਦੀਵਾਨੰ ਖਲੇ ਦਿਸਾਏ।
ਲੋਕ ਬਿਸਮ ਹੋਇ ਪੇਖਨ ਲਾਗੇ। ਬਿਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਹਿ ਦਿਸ ਹੈ ਆਗੇ।੧੮੨
ਚਾਦਨਾਂ ਕਿਰਣਾਂ ਸੂਰਜ ਆਯਾ। ਸੰਤਾ ਸਿੰਘ ਬੋਲੈ ਇਹੁ ਜਾਯਾ।
ਸੰਤਾਂ ਅਨੰਦ ਹੋ ਕੀਰਤਨ ਕੀਆ। ਸੁਣ ਕੇ ਲੋਕ ਮਨ ਰੰਗਤਿ ਲੀਆ॥੧੮੩॥
ਸੰਤਾ ਕਹਾ ਹੈ ਲੈ ਕੇ ਜਾਵਹੁ। ਮਾਲਸ਼ ਕਰੋ ਸੁਰਤ ਉਪਜਾਵਹੁ।
ਸੰਤਾਂ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਸੁਰਤ ਸਮੇਤਾ। ਮੈਂ ਹਾਂ ਕਹਿਤਾ ਜਲਧ ਮੇਂ ਸੇਤਾ।੧੮੪॥
ਪਿਤਾ ਸੰਤਾ ਸਿੰਘ ਕੋ ਲੈ ਜਾਈ। ਮਾਲਸ਼ ਘ੍ਰਿਤੰ ਖੂਬ ਕਰਾਈ।
ਕਹੈ ਸਿੰਘ ਮੈਂ ਰਾਜੀ ਪਿਆਰੇ। ਗੁਰ ਦਸਮੇਸ਼ ਕੇ ਭਏ ਦਿਦਾਰੇ॥੧੮੫॥

ਕਿਉਂ ਮੁਝ ਕਮਲਾ ਐਮੇਂ ਭਾਖੋ। ਸੁਰਤ ਮੇਂ ਦਰਸ ਕੀ ਕੀਨੀ ਕਾਖੋ।
ਤਾਂਤੇ ਦਰਸ਼ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਾਏ। ਸੰਤ ਦਰਸ ਕੀ ਮੱਦਦ ਗਾਏ॥੧੮੬॥
ਸੰਤ ਦੀਵਾਨ ਮੇਂ ਕਥਾ ਸੁਨਾਈ। ਅੰਬਾਲੇ ਤੇ ਸੰਤ ਜੀ ਆਈ।
ਸ੍ਰੀ ਪੰਜੋਖਰੇ ਕਰ ਦੀਦਾਰਾ। ਚਾਲੇ ਗਾਡੀ ਹੋ ਅਸਵਾਰਾ॥੧੮੭॥
ਤਿਸ ਗਾਡੀ ਸੰਤਾ ਸਿੰਘ ਚਾਲਾ। ਮਿਲਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਪਦੁ ਧਰਿ ਭਾਲਾ।
ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਕਹਿ ਸੁਣੋ ਸੁਆਮੀ। ਘਟ ਬਾਹਰ ਰਿਦ ਅੰਤਰਜਾਮੀ।੧੮੮॥
ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਬਣਾਇ ਸੁਦਾਈ। ਅਪਣੀ ਕਲਾ ਕੋ ਰਾਖੁ ਛਪਾਈ।
ਮਾਲਸ਼ ਕੋ ਲਾਏ ਭਰਮਾਏ। ਲੋਕਾਂ ਜਾਤਾ ਐਵੇਂ ਬੁਲਾਏ॥੧੮੯।
ਸੰਤਾਂ ਤਬ ਮੁਸਕਾਇ ਉਚਾਰਾ। ਅਜਰ ਜਰਨ ਨਹਿ ਕੀਨਿ ਆਚਾਰਾ।
ਤਾਂਤੇ ਹਮ ਇਉਂ ਤੋਹਿ ਕਰਾਯਾ। ਆਗੇ ਗੁਪਤ ਰਹੋ ਸੁਖ ਪਾਯਾ॥੧੯੦॥
ਗੁਰ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਏ ਬਡਭਾਗੀ। ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਧੰਨ ਲਿਵ ਲਾਗੀ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗੁਰ ਮੰਤ ਚਿਤਾਰੋ। ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਹਿ ਹੋਇ ਸੰਸਾਰੋ॥੧੯੧॥
ਸੰਤ ਭਿੰਡਰੀਂ ਆਨ ਬਿਰਾਜੇ। ਸਿੰਘ ਮੁਰਾਲੇ ਤੋਂ ਆਇ ਆਜੇ।
ਮਿਲ ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈ। ਰਹੇ ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸੁਖ ਪਾਈ॥੧੯੨॥
ਸੰਥਾ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਕੀ ਕਰਾਵੈਂ। ਸਿੰਘ ਮਿਲੈ ਕੀਰਤਨ ਗੁਰੁ ਗਾਵੈਂ।
ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕੀ ਧੁਨੀ ਉਠੰਤੀ। ਸੇਵੈ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੀ ਅਨੰਤੀ॥੧੯੩॥
ਹਕੀਮ ਆਯਾ ਇਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਬੰਦਾ। ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਿਆ ਦਸੈਹਿਰੇ ਚਿੰਦਾ।
ਮੋਹਿ ਗੁਨਾਹ ਬੀਮਾਰੀ ਭਾਰੀ। ਦੇਹੁ ਇਲਾਜ ਬਤਾਇ ਮੁਰਾਰੀ॥੧੯੪॥
ਸੰਤਾਂ ਕਹਾ ਤੁਮ ਆਪ ਹਕੀਮਾਂ। ਦੁਆਈਆਂ ਜਾਨਤ ਸਭ ਤਾਲੀਮਾਂ।
ਹਕੀਮ ਬੋਲਿਆ ਗੁਨਾਹ ਬੀਮਾਰੀ। ਹੈ ਤੁਮਰੇ ਹੀ ਪਾਸ ਉਪਚਾਰੀ।੧੯੫॥
ਦੋਹਿਰਾ–ਸੰਤ ਸੁਣ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ, ਲਾਗੇ ਕਹਿਣ ਇਲਾਜ।
ਸੁਣੋ ਸਰਬ ਪਾਪਾਂ ਹਤੈ, ਬਰਤੈ ਪੱਥ ਨਿਵਾਜ॥੧੯੬॥

– ਚੌਪਈ –

ਦਾਲਿੱਸਤ ਬਦਾਮ ਮੇਲ ਹੋ ਨੇਕਾ। ਰਹਿਣੀ ਹਰੜ ਤੌਹੀਦ ਪਤੇ ਏਕਾ।

ਇਸ ਡਾਲੋ। ਸਬਰ ਵੱਟੇ ਸੇ ਪੀਸ ਨਿਕਾਲੋ।੧੯੭।
ਮਾਰਫਤ ਉੱਖਲੀ ਮੇਂ ਇਸ ਡਾਲੋ। ਸਬਰ ਵੱਟੇ ਸੇ ਪੀਸ ਨਿਕਾਲੋ।੧੯੭।
ਰਜਾਇ ਕੀ ਛਾਂਨਣੀ ਛਾਂਣ ਬ੍ਰੀਕਾ। ਹਿਜਰ ਜੁਦਾਈ ਹਾਂਡੀ ਠੀਕਾ।
ਇਸ ਮੇਂ ਡਾਲ ਹੋਇ ਨਿਰਭੀਤਾ।ਇਸ਼ਕ ਕੇ ਚੁਲ੍ਹੇ ਮੇਂ ਚਾੜਨ ਕੀਤਾ॥੧੯੮॥
ਖਮੋਸ਼ੀ ਅਗਨ ਬਾਲ ਦੇਹੁ ਭਾਈ। ਖਾਣਾ ਜਬ ਪੱਕ ਗੁਜਾਦ ਢਲਾਈ।
ਸ਼ੁਕਰ ਕੀ ਸਾਕਰ ਬੀਚ ਮਿਲਾਈ। ਇਖਲਾਸ, ਦਿਲ ਪ੍ਰੇਮ ਜਬ ਹੋਇ ਜਾਈ।
ਇਹੁ ਚਮਚੇ ਪਰ ਲੈ ਕੇ ਬੀਰਾ। ਗੁਨਾਹਿ ਹਲਕ ਗਲ ਲਾਇ ਹਤ ਪੀਰਾ।
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇਹੈ ਸੁਖ ਤੋਹੀ। ਇਨ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜੇ ਪ੍ਰਹੇਜ ਰਖੋਹੀ ॥੨੦੦॥
ਖੁਦੀ ਕਿਬਰ ਨਹਿ ਖਾਵੇ ਮੂਲੀ। ਹਉਮੈਂ ਗਾਜਰਾਂ ਖਾਇ ਨ ਭੂਲੀ।
ਕੁਸੰਗਤ ਸੋਹਬਤ ਗੋਸ਼ਤ ਏਹਾ। ਖਾਣਾ ਨਾਹੀ ਕਦੇ ਦੁਖ ਦੇਹਾ॥੨੦੧॥
ਦੋਹਿਰਾ—ਇ ਬਖਸ਼ਸ਼ ਸ਼ਾ ਮਿਹਰ ਹੈ, ਕਾ ਸੰਤੋਖ ਪਛਾਨ।
ਇਸ਼ਕ *ਕਨਾਇਤ ਸਬਰ ਜੋ, ਧਾਰਹੁ ਤਰੇ ਸੁਜਾਨ ॥੨੦੨॥

— ਚੌਪਈ —

ਸੁਣ ਹਕੀਮ ਪ੍ਰਵਾਰ ਸਮੇਤਾ। ਮਨ ਆਨੰਦ ਹੋ ਅਰਜ ਕਰੇਤਾ।
ਸਤਿਗੁਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੋਹਿ ਪਿਲਾਈ। ਇਉਂ ਗੁਨਾਹ ਮੇਟਹੁ ਸਮਦਾਈ॥੨੦੩॥
ਸੰਤਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਾਯਾ। ਸਹਿਤ ਪ੍ਰਵਾਰ ਇਸ ਸੁਧਾ ਅਚਾਯਾ।
ਪੱਚੀ ਹੋਰ ਸਿੰਘ ਸਜ ਗਏ। ਮਨ ਗੁਰ ਸਿਮਰਨ ਮੇਂ ਪ੍ਰਚਏ ॥੨੦੪॥
ਪਾਪ ਤਾਪ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਬਿਨਾਸੇ। ਭਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਨਿਸ ਦਿਨ ਬਾਸੇ।
ਫਿਰ ਅਪਨੇ ਅਸਥਾਨ ਪਧਾਰੇ। ਮਿਲੇ ਜੇ ਇਨਹੂੰ ਨਰੁ ਬਹੁ ਤਾਰੇ॥੨੦੫॥
ਦਸਮ ਗੁਰ ਗ੍ਰੰਥ ਸੰਥਾ ਰਹਿ ਥੋਰੀ। ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਿਓ ਬ੍ਰਿਤ ਜੋਰੀ।
ਭੋਗ ਪਇਆ ਰਾਗਮਾਲਾ ਪੜੀ। ਸ੍ਰੀ ਜਪੁ ਪਾਠ ਕਰਿਆ ਤਿਸ ਘੜੀ॥੨੦੬।
ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਗੁਰ ਅਰਥ ਸੁਣਾਏ। ਸੰਪੂਰਣ ਭੋਗ ਹਕਾਇਤਾਂ ਪਾਏ।
ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕੀਰਤਨ ਤਬ ਕੀਆ।ਪੰਜੀਰੀ ਦਮੜੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਵਰਤੀਆ।੨੦੭।
ਪੰਜ ਕਤਕ ਅੱਸੂ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ। ਇਕੀ ਅਕਤੂਬਰ ਵੀਰ ਦਿਨ ਤਾਸੀ।

*ਸੰਤੋਖ।

ਭੋਗ ਕਥਾ ਕਾ ਪਇਆ ਸੋ ਆਈ। ਧੰਨ ਸੰਤ ਉਪਕਾਰ ਕਮਾਈ॥੨੦੮॥
ਦੋਹਿਰਾ—ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਗੁਰ ਕਥਾ ਮੇਂ, ਅਨਿਕ ਗੀਤ ਵਖਯਾਨ।
ਸੋ ਸੰਕੋਚ ਚੇਤਾਵਨੀ, ਐਸੇ ਮੀਤ ਪਛਾਨ ॥੨੦੯॥

ਕਬਿੱਤ—ਜਾਪ ਵਿੱਚ ਨਾਮ ਤੇ ਨਮਸ਼ਕਾਰ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭ, ਉਸਤਤਿ ਅਕਾਲ, ਗਿਆਨ ਨਾਮ ਜਸੁ ਗਾਈਐ। ਨਾਟਕ ਬਚਿਤ੍ਰ ਬੰਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ, ਆਪਣੀ ਸੰਕੋਚ ਗੁਰੂ ਦਸਮ ਸੁਣਾਈਐ। ਚੰਡੀ ਚਰਿੱਤ੍ਰ ਦੋਵੇਂ ਵਾਰ ਬੀਰ ਰਸ ਭਰੀ, ਕਾਇਰਤਾ ਨਿਵਾਰਬੇ ਕੋ ਤੇਜੀ ਬੀਚ ਪਾਈਐ। ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਬੋਧ ਮੇਂ ਸਿਫਤ ਕਰਤਾਰ ਕਹੀ, ਰਾਜ ਅਸ੍ਵਮੇਧ ਰਾਜਪੂਤ ਕੀ ਰਜਾਈਐ ॥੨੧੦॥ ਚੌਵੀ ਅਵਤਾਰ ਕਥਾ ਮਛ, ਕਛ, ਮੋਹਨੀ ਹੈ, ਨਰ ਤੇ ਨਾਰੈਣ, ਬਰਾਹ, ਬਾਵਨ, ਅਲਾਈਐ। ਬਿਸ਼ਨ, ਬ੍ਰਹਮਾ, ਸ਼ਿਵ, ਨਰ ਸਿੰਘ, ਸੂਰ, ਸਸਿ, ਬੋਧ, ਅਰਿਹੰਤ, ਮਨੁ ਭੂਪ, ਬਿਦਤਾਈਐ। ਜਲੰਧਰ ਤੇ ਅਰਜਨ, ਨਰੁ ਪਰਸਰਾਮੁ, ਰਾਮ ਚੰਦ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਉਤਾਰ ਤੇ ਧਨੰਤਰ ਜਤਾਈਐ। ਮਧ ਕੈਟਭਬੱਧ ਕੈ ਸਹੰਸਰ ਨੈਨ ਧਾਰੀ ਭਯੋ, ਨਿਹਕਲੰਕ, ਚੌਵੀ ਅਵਤਾਰ ਏਹੋ ਭਾਈਐ ॥੨੧੧॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਉਤਾਰ ਕਹਿਓ ਸਾਤ ਹੈ ਜਨਮ ਲਹਿਓ, ਬਾਲਮੀਕ, ਕੱਸ਼ਪ, ਤੇ ਸ਼ੁਕਰ, ਬਖਾਨੀਐ। ਬਾਚੇਸ, ਬ੍ਰਿਸਪਤ, ਬਿਆਸ, ਖਟ ਰਿਖ ਭਏ ਕਾਲੀ ਦਾਸ, ਸਤਵਾਂ ਜਨਮ ਅਜ ਜਾਨੀਐ। ਯਾਰਾਂ ਰੁਦ੍ਰ ਮਨੂ, ਮਨਯੀ, ਸ਼ਿਵ, ਅਪਰੂ ਸੋ, ਕ੍ਰਿਤ ਧੁਜ, ਮਹੇਸ਼, ਭਵ, ਰੁਦਰ, ਪਛਾਨੀਐ। ਉਗ੍ਰੇਤ, ਸ਼ਾਂਭ, ਦੇਵ ਕਾਲ ਏਹੁ ਗਿਆਰਾਂ ਨਾਉ, ਸ਼ਿਵ ਅਵਤਾਰ ਲਖ ਕਥਾ ਪ੍ਰਗਟਾਨੀਐ ॥੨੧੨॥ ਦਤਾ ਤ੍ਰੇਉ ਜਨਮ ਧਰਾ ਚੌਬੀ ਗੁਰੂ ਖੋਜ ਕਰਾ, ਆਦਿ ਸ੍ਰੀ ਕਾਲ, ਮਨ ਦੂਜਾ ਗੁਰ ਸਾਰਿਆ। ਮਕਰ, ਤੇਂਬਕ, ਬਿੜਾਲ, ਧੁਨੀਆ, ਜੀ ਮਾਛੀ, ਚੇਰੀ, ਵਣਜਾਰਾ, ਕਾਛਨਿ, ਸੁਰਬ, ਬਿਸਤਾਰਿਆ। ਗੁਡੀਆ ਖਿਲਾਵੀ, ਭ੍ਰਿਤ, ਪਤੀ ਕੀ ਭਗਤ ਨਾਰੀ, ਬਾਨਗਰਿ, ਚਾਂਵਡਾ, ਦੁਧੀਰਾ ਕੋ ਨਿਹਾਰਿਆ। ਮ੍ਰਿਗ ਬੱਧ

ਨਲਨੀਸੁਕ, ਸ਼ਾਹਿ, ਸ਼ੁਕਪੜ੍ਹਾਤ ਜੋਊ, ਬਾਹੇ ਹਲ ਨਾਰੀ ਜੱਛੀ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਏਕ ਧਾਰਿਆ ॥੨੧੩॥ ਪਾਰਸ ਉਤਾਰ ਭਨੋ ਖਾਲਸਾ ਸਿਫਤ ਕਹੇ, ਤੇਤੀ ਹੈ ਸਵੈਯੇ ਤੇ ਸ਼ਬਦ ਦਸ ਜਾਨੀਐ। ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਮਾਲਾ ਪੁਰਾਣ ਤੇ ਚਾਰ ਸੌ ਚਰਿਤ੍ਰ ਹੈ, ਤੀਨ ਗੁਰਦੇਵ ਕੇ ਅਕਾਲ ਇਕ ਮਾਨੀਐ। ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਚੌਪਈ ਜੋ ਚਰਿੱਤ੍ਰਾਂ ਮੇਂ ਸਿਖਯਾ ਸੋ, ਬੁਰੇ ਭਲੇ ਨਰ ਨਾਰੀ ਬਚਿ ਰਹੋ ਗਿਆਨੀਐ ਫੋਟਕ ਕਬਿੱਤਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਹੇ, ਸੂਰਮਤਾ ਧਰਤੀ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੀਆ ਭਾਨੀਐ ॥੨੧੪॥ ਲਖੀ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਬਿਰਹਾ ਬਿਛੋੜਾ ਕਹਿ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਿੱਤਰ ਕਾ ਮਿਲਾਪੰ ਪ੍ਰਗਟਾਯਾ। ਪਹਿਲੀ ਹਕੈਤ ਵਿਚ ਜੰਗ ਚਮਕੌਰ ਵਾਲਾ, ਸਿਦਕ ਹੈ ਖਾਲਸੇ ਦਾ ਚਾਰ ਸੁਤ ਲਾਇਆ। ਬਾਰਾਂ ਹੀ ਹਿਕੈਤਾਂ ਵਿਚ ਸੂਰਬੀਰ ਨਰ ਨਾਰੀ, ਸੁਖਨ ਕੇ ਪੱਕੇ ਝੂਠਾ ਦਿਲੀ ਪਤਿ ਗਾਇਆ। ਰਾਜੇ ਦਿਲੀਪ ਜੈਸੇ ਹੁੰਦੇ ਲੈਕਿ ਰਾਜ ਕਰਣੇ ਦੇ, ਮੂੰਗੀ ਦਾਲ ਦਾਣੇ ਜਿਨ ਸ਼ਹਿਰ ਰਚਾਇਆ ॥੨੧੫॥ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਰੂਪ ਰੰਗ ਰਹਿਤ ਸ਼ਕਤ ਧਾਰੀ, ਸ਼ਰਨੀ ਹੈ ਤਾਹਿ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਪਾਇਆ। ਜ਼ਫਰਨਾਮਾ ਜਿੱਤ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਕਹੀ ਬਹੁ, ਸਚਾ ਕਰਤਾਰ ਪੈਜ ਰਾਖਦਾ ਹੈ ਆਇਆ। ਐਸੇ ਗੀਤ ਸੰਗ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਬਾਣੀ, ਸੂਖਮ ਸੰਕੋਚ ਕਰ ਨਾਮ ਮੇਂ ਅਲਾਇਆ। ਬਾਣੀ ਕੇ ਅਰਥ ਪੜ੍ਹੇ ਰਾਜਨੀਤ ਗੁਰੂਮਤਿ, ਪ੍ਰੇਮ ਗਿਆਨ ਬੀਰ ਰਸ ਸਰਬ ਰਖਾਇਆ ॥੨੧੬॥

ਦੋਹਿਰਾ—ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਕੇ ਗ੍ਰੰਥ ਕੀ, ਕਹੀ ਸੰਖੇਪ ਵਿਚਾਰ।
ਲੰਗਰ ਕਰ ਤਿਆਰ ਤਬ, ਦੈ ਵਰਤਾਇ ਅਪਾਰ ॥੨੧੭॥

— ਚੌਪਈ —

ਕਰ ਆਰਾਮ ਦੁਪਹਿਰੇ ਭਾਈ। ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਈ।
ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਮਾਹੀ। ਕਈ ਹਜ਼ਾਰ ਇਕੱਠ ਹੋਇ ਆਹੀ।੨੧੮।
ਸੰਤ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨੇ ਲਾਗੇ। ਰਹਿਤ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੇਂ ਪਾਗੇ।
ਗੁਰ ਦਸਮੇਸ਼ ਫੁਰਮਾਨ ਸੁਣਾਏ। ਬੀਚ ਫਾਰਸੀ ਜੋ ਗੁਰ ਗਾਏ ॥੨੧੯॥

ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ੧੦

ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਸਿਖੀ ਪੰਜ ਹਰਫ ਅਸਤ ਕਾਫ।
ਹਰਗਿਜ਼ ਨ ਬਾਸ਼ਦ ਅਜੀਂ ਪੰਜ ਮੁਆਫ ॥੧॥
ਕੜਾ ਕਾਰਦੋ ਕੱਛ ਕੰਘੇ ਬਿਦਾਂ।
ਬਿਲਾ ਕੇਸ ਹੇਚ ਅਸਤ ਜੁਮਲੇ ਨਿਸਾਂ ॥੨॥
ਹਰਫ ਹਾਇਕਾਤ ਅਸਤ ਅਜੀਂ ਪੰਜ ਕਾਫ਼।
ਬਿ ਦਾਨੰਦ ਬਾਵਰ ਨ ਗੋਯਮ ਖਿਲਾਫ਼ ॥੩॥
ਹੁਕਾ ਹਜ਼ਾਮਤ ਹਲਾਲੋ ਹਰਾਮ।
ਬਾਰੀਸ਼ੇ ਹਿਨਾ ਕਰਦ ਰੂ ਸਯਾਹ ਫਾਮ ॥੪॥੧॥

ਟੀਕਾ ੧. ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰੀ ਸਿੰਘ ਲਈ ਇਹ ਜੋ ਪੰਜ ਕੱਕੇ ਅਖਰ ਹੈਨ ਇਹ ਪੱਕੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਸਿਖੀ ਧਰਮ ਦੀ ਹੈ। ੨. ਜੇਕਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰੀ ਇਹ ਕੱਕੇ ਤਿਆਗ ਦੇਵੈ ਤੌ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਕੁਰਹਿਤੀ ਸਿਖ ਨੂੰ ਕਦਾਚਿਤ ਨਹੀਂ ਬਖਸ਼ਾਂਗਾ। ੩. ਕੜਾ, ਕ੍ਰਿਪਾਨ, ਕਛਹਿਰਾ, ਕੰਘਾ, ਕੇਸ, ਇਹ ਜਾਣ ਲਵੇ। ੪. ਜੇਕਰ ਚਾਹੇ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਤੋਂ ਚਾਰ ਕਕੇ ਪਹਿਨ ਕੇ ਮੋਨਾ ਭੀ ਸਿੰਘ ਬਣੇ ਤੌ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਫੁਰਮਾਯਾ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਤੋਂ ਚਾਰ ਕੱਕੇ ਉਸ ਮੋਨੇ ਦੇ ਕਛੁ ਭੀ ਫਲ-ਦਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੈਂ। ੫. ਇਹਨਾਂ ਪੰਜਾਂ ਕਕਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਕਰਣ ਵਾਲੀਆਂ ਮਨ ਮਤਾਂ ਦਸਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਪੰਜ ਅਖਰ ਹਾਹੇ ਹੈਂ। ੬. ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣੋ ਜੋ ਕਛੁ ਇਸ ਛੰਦ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਸਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ੭. ਏਹ ਪੰਜ ਕਕਿਆਂ ਨੂੰ ਕੱਟਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੰਜ ਤਨਖਾਹਵਾਂ ਹੈਨ ਬਿਖਯਾ ਭਾਵ ਤਮਾਕੂ, ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਬੁਰਾ, ਕੁਠਾ ਖਾਣਾ, ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਗਮਨ। ੮. ਪੰਜਵੀਂ ਏਹ ਤਨਖਾਹ ਹੈ ਸਾਬ(ਮਹਿੰਦੀ)ਕਲਫ ਦੇ ਦਾਹੜਾ ਰੰਗ ਕੇ ਮੁਖ ਨੂੰ ਕਾਲਾ ਕਰਣਾ ॥ਇਤੀ॥

ਦੋਹਿਰਾ—ਨਿਰੰਕਾਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ, ਪੁਰਖੁ ਅਕਾਲ ਅਨੂਪ।
ਜੋਤਿ ਜਗਮਗੈ ਅਨੁਭਵੈਂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਤਿ ਰੂਪ ॥੧॥

ਕਬਿੱਤ—ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤੂੰਹੀ ਅਨੁਭਵ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤੂੰਹੀ, ਅਖੰਡ ਅਜਾਲ ਤੂੰਹੀ ਸੁਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ ਹੈਂ। ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਤੂੰਹੀ ਸਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਤੂੰਹੀ, ਦੀਨ ਕੇ ਦਿਆਲ ਤੂੰਹੀ ਘਟ ਘਟ ਵਾਸੀ ਹੈਂ। ਅਕੁਲ ਅਪਾਲ

ਤੂੰਹੀ ਜਗਮਗ ਜਾਲ ਤੂੰਹੀ, ਕਾਲਨ ਕੋ ਕਾਲ ਤੂੰਹੀ ਸਰਬ ਨਿਵਾਸੀ ਹੈਂ।
ਗਰਬ ਕੋ ਗਾਲ ਤੂੰਹੀ ਸੰਤਨ ਕੋ ਪਾਲ ਤੂੰਹੀ, ਨਦਰ ਨਿਹਾਲ ਤੂੰਹੀ
ਰਵਿ ਸਸਿ ਭਾਸੀ ਹੈਂ ॥੨।

— ਬੈਂਤ —

ਰੂਪ ਰੰਗ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋ ਬਰਤ ਦਾ ਹੈਂ, ਚਕ੍ਰ ਚਿਹਨ ਨ ਕੋਈ ਅਕਾਰ ਤੇਰਾ।
ਅਨੁਭਵ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਰੂਪ ਜੋਤੀ, ਨਾਮ ਠਾਮ ਕੋ ਕਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੇਰਾ।
ਬਿਆਪਕ ਹੋਇ ਕਰ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾ, ਘਟ ਘਟ ਵਸਦਾ ਏਕੰਕਾਰ ਤੇਰਾ।
ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਤੂੰ ਇਕੋ ਹੀ ਆਪ ਸਾਰੇ, ਕਾਲ ਕਰਮ ਮੇਂ ਨਾ ਅਕਾਰ ਤੇਰਾ।

— ਚੌਪਈ —

ਸਿਖੀ ਚਿੰਨ ਹੈ ਪੰਜ ਕਕਾਰਾ। ਜੋ ਰਾਖੈ ਦ੍ਰਿੜ ਧਰਮ ਸੰਸਾਰਾ।
ਪੰਜ ਕਕਾਰ ਕੋ ਤਿਆਗੈ ਜੋਈ। ਮਾਫ ਕਰੈ ਤਹਿ ਕਦੇ ਨ ਕੋਈ ॥੨੨੦॥
ਕੱਛ ਕੜਾ ਕੰਘਾ ਕਿਰਪਾਨਾ। ਚਾਰ ਕਕਾਰ ਲੇਹੁ ਸਭ ਜਾਨਾ।
ਕੇਸ ਪੰਜਵੇਂ ਧਰੈ ਨ ਜੋਈ। ਮੋਨਾ ਰਹਿ ਸਿੰਘ ਹੋਤਿ ਨ ਸੋਈ ॥੨੨੧॥
ਕੇਸ ਸੰਗ ਚਾਰੇ ਹੈ ਦੂਜੇ। ਬਿਨਾਂ ਕੇਸ ਨਹਿ ਚਿੰਨ੍ਹ ਜੋ ਪੂਜੇ।
ਚਾਰ ਕਕਾਰ ਸਮੂੰਹ ਨਿਸ਼ਾਨਾ। ਕੇਸਾਂ ਸੰਗ ਸੋਭ ਤੇ ਜਾਨਾ ॥੨੨੨॥
ਹਾਹੇ ਪੰਚ ਕਕਾਰ ਬਿਰੋਧੀ। ਪੰਜ ਤਨਖਾਹ ਨ ਕਰੋ ਲੈ ਸੋਧੀ।
ਜਾਣੋ ਝੂਠ ਨ ਬੋਲਣ ਕੀਆ। ਕਮਲੇ ਸਭ ਨਹਿ ਬਿਅਰਥ ਬਕੀਆ ॥੨੨੩॥
ਤਮਾਕੂ ਕੇਸ ਕਟਾਵਨ ਜੋਈ। ਕੁਠਾ ਖਾਣਾ ਪਰਤ੍ਰਿਅ ਰਤਿ ਹੋਈ।
ਦਾਹੜੇ ਮੁਖ ਕੋ ਕਾਲਾ ਕਰਨਾ। ਮਹਿੰਦੀ ਕਲਫ ਲਾਇ ਰੰਗ ਧਰਨਾ ॥੨੨੪॥
ਏਹੁ ਤਨਖਾਹ ਪੰਜ ਨਹਿ ਕੀਜੈ। ਸਿੱਖੀ ਗੁਰ ਤਿੱਖੀ ਰਖ ਲੀਜੈ।
ਪੰਜ ਕਕਾਰ ਨ ਕਬਹੂੰ ਤਿਆਗੈ। ਪੰਜ ਬਾਣੀਆਂ ਮੇਂ ਅਨੁਰਾਗੈ ॥੨੨੫॥
ਦਇਆ ਧਰਮ ਕੋ ਸਦ ਹੀ ਪਾਲੈ। ਹਿੰਮਤ ਇਸਥਿਤ ਰਹਿ ਗੁਰ ਨਾਲੈ।
ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਵੈ ਤਾਹੀ। ਨਾਮ ਜਪੈ ਗੁਰ ਰਹਿਤ ਰਖਾਹੀ ॥੨੨੬॥
ਐਸੀ ਰਹਿਣੀ ਜਬੈ ਸੁਣਾਈ। ਇਕ ਸੌ ਪੰਡੀ ਸੁਧਾ ਅਚਾਈ।

ਰਹਿਤ ਰਾਖਣੇ ਲਾਗੇ ਸੋਈ। ਨਾਮ ਰਸੁ ਪਾਯਾ ਇਉਂ ਹੋਈ ॥੨੨੭॥
ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਕੋਕਰੀ ਮੇਂ ਆਏ। ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਉਪਕਾਰ ਕਰਾਏ।
ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਸੰਗਤਾਂ ਭਾਰੀ। ਅਖਾੜੇ ਜਾਵਣ ਕੀ ਇੱਛ ਧਾਰੀ ॥੨੨੮॥
ਭਏ ਤਿਆਰ ਸੰਤ ਜਬ ਭਾਈ। ਬਠਿੰਡੇ ਤੇ ਸਰਦਾਰ ਤਬ ਆਈ।
ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਅਮ੍ਰੀਕ ਜੀ ਹਰੀਆ। ਬਿਨਤੀ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕੇ ਕਰੀਆ ॥੨੨੯॥
ਗੋਬਿੰਦ ਗੜ ਮੇਂ ਕਥਾ ਚਲਾਵੋ। ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਹੁਕਮ ਅਲਾਵੋ।
ਮੋਟਰ ਤੇ ਅਸਵਾਰ ਹੁਵੀਜੈ। ਚਲੋ ਬਠਿੰਡੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀਜੈ ॥੨੩੦॥
ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਅਕਾਲੀ ਇਉਂ ਭਾਖਾ। ਦਸਮ ਗੁਰ ਗ੍ਰੰਥ ਸੰਪੂਰਨ ਲਾਖਾ।
ਵੇਲਾ ਏਹੁ ਲਿਆਵਨ ਵਾਲਾ। ਕਥਾ ਕਰਾਈਐ ਵਕਤ ਸੰਭਾਲਾ ॥੨੩੧॥
ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਚਾਰ ਹਿਤ ਭੇਜੇ ਮੱਲੇ। ਆਪ ਬਠਿੰਡੇ ਆ ਗਏ ਕੱਲੇ।
ਸੰਤ ਤੀਨ ਦਿਨ ਏਥੇ ਰਹੇ। ਫੇਰ ਮਾਨਸਾ ਆਵਤ ਲਹੇ ॥੨੩੨॥
ਏਕ ਚੌਬਾਰੇ ਬੀਚ ਬਿਰਾਜੇ। ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਮੇਂ ਰਹਿਤ ਨਿਵਾਜੇ।
ਸਚ ਰੂਪ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਤ ਟਿਕਾਈ। ਨਿਰਾਬਰਣ ਮੇਂ ਥਿਰਤਾ ਪਾਈ ॥੨੩੩॥
ਅੰਤਰ ਚੌਬਾਰੇ ਬੀਚ ਅਨੰਦੇ। ਰਹੇ ਧਿਆਨ ਮੇਂ ਬੂਹਾ ਬੰਦੇ।
ਪ੍ਰੇਮ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜਿਉਂ ਆਗਾਧਾ। ਮਿਲੇ ਆਪਣੇ ਰੂਪ ਅਬਾਧਾ ॥੨੩੪॥
ਸਿੰਘ ਮੱਲੇ ਤੋਂ ਨੱਥੋ ਆਲਾ। ਜਿੱਤਵਾਲ ਤੇ ਗੋਬਿੰਦ ਵਾਲਾ।
ਬਠਿੰਡੇ ਢੂਢੇ ਸੰਤ ਨ ਪਾਏ। ਮਾਨਸਾ ਕੋ ਰਾਤੀਂ ਹੀ ਜਾਏ ॥੨੩੫॥
ਖੋਜੇ ਗੁਰੂਦੁਆਰੇ ਜਾਈ। ਮਿਲੇ ਨ ਜਬਹੀ ਗੁਰਮੁਖ ਭਾਈ।
ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਅਰਦਾਸ ਕਰਾਈ। ਬੋਲ ਜੈਕਾਰਾ ਊਚ ਸੁਨਾਈ ॥੨੩੬॥
ਸੰਤਾਂ ਬਾਰ ਖੋਲ ਕੇ ਬੁਲਾਯਾ। ਸੁਣ ਕੇ ਸਿੰਘ ਪਾਸ ਸਿਰ ਨਾਯਾ।
ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਨਾਵਨ ਕੀਏ। ਮਨ ਸਿੰਘਾਂ ਕੇ ਹਰਿ ਤਬ ਲੀਏ ॥੨੩੭॥
ਅਮ੍ਰੀਕ ਸਿੰਘ ਸਵੇਰੇ ਆਯਾ। ਕਥਾ ਚਲਾਵੋ ਕਹਿ ਘਿਘਿਆਯਾ।
ਮਾਨੀ ਸੰਤ ਚਲਾਵੈ ਕਾਥਾ। ਸਿੰਘ ਭੇਜੇ ਬਠਿੰਡੇ ਤਿਨ ਸਾਥਾ ॥੨੩੮॥
ਏਕ ਸਿੰਘ ਲੈ ਸ੍ਰੀ ਧਮਧਾਣਾ। ਆਏ ਸੰਤ ਯਾਤ੍ਰਾ ਮਨ ਭਾਣਾ।

ਪੰਜ ਦਿਵਸ ਧਮਧਾਣ ਰਹਾਇ। ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਣਾਏ ॥੨੩੯॥
ਗੁਰ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰਾ। ਦਸ ਦਮੜੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਿਆਰਾ।
ਵਰਤਾਇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਬਹੁ ਪਿਆਰੇ। ਆਏ ਖਿਆਲੇ ਪਿੰਡ ਮਝਾਰੇ॥੨੪੦॥
ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਬਾਬਾ ਤਹਿ ਬਾਸੈ। ਜੋਗੀ ਪੀਰ ਕੀ ਸੈਰ ਭਿਲਾਸੈ।
ਏਕਾਂਤ ਥਾਨ ਜਾਨ ਤਹਿ ਚੰਗਾ। ਰਹੇ ਨਾਮ ਰਸੁ ਮੇਂ ਮਨ ਰੰਗਾ ॥੨੪੧॥
ਨਗਰ ਝੁਪਾਲੇ ਭੀ ਚਲ ਆਏ। ਪ੍ਰੇਮੀ ਬੁਢਾ ਸਿੰਘ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਏ।
ਆਨ ਬਠਿੰਡੇ ਬਾਗ ਮੇਂ ਬਾਸੇ। ਪੋਥੀਆਂ ਮੰਗਾਈ ਭਿੰਡਰਾਂ ਖਾਸੇ॥੨੪੨॥
ਦੋਹਿਰਾ—ਪਰਉਪਕਾਰ ਨਿਤ ਕਰਤ ਹੈਂ, ਜਪੈਂ ਜਪਾਵੈਂ ਨਾਮ।
ਅੰਤਰ ਏਕ ਅਖੰਡ ਮੇਂ, ਮਿਲੇ ਏਕ ਰਸ ਰਾਮ ॥੨੪੩॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰੰਥੇ ਦੁਆਬੇ ਪ੍ਰਚਾਰ, ਦਸਮ ਗੁਰ ਗ੍ਰੰਥ ਕਥਾ, ਧਮਧਾਨ ਸਾਹਿਬ ਯਾਤ੍ਰਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨੰ ਨਾਮ ਸੈਂਤੀਵਾਂ ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਣੰ ॥੩੭॥

ਬਠਿੰਡੇ ਕਥਾ, ਬੇਹੜੀ ਸਾਹਿਬ ਸੇਵਾ ਰੇਰੂ ਸਾਹਿਬ, ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਯਾਤ੍ਰਾ

ਦੋਹਿਰਾ—ਏਕੰਕਾਰ ਅਕਾਲ ਗੁਰ, ਸਤਿ ਚਿਤ ਜੋ ਸੁਖ ਰੂਪ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ, ਬੰਦਨ ਸੱਤਿ ਅਨੂਪ ॥੧॥

— ਚੌਪਈ —

ਜਾਗਤਿ ਜੋਤਿ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਦਹੀ। ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਤੀਤ ਤੇ ਜਾਨੈ ਅਬਹੀ।
ਇਕ ਰਸ ਸਾਹਿਬ ਬਿਆਪਕ ਪਿਆਰਾ।ਜਾਨਿਆ ਜਿਨਹੂੰ ਤਨ ਮਨ ਵਾਰਾ।
ਗੋਬਿੰਦ ਗੜ੍ਹ ਬਠਿੰਡੇ ਵਾਸੇ। ਕਰ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਮਨਮਤਿ ਨਾਸੇ।
ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਭਾਉ ਵਿਚਾਰੀ। ਕੀਰਤਨ ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਉਚਾਰੀ॥੩॥
ਬੀਸਵੀਂ ਕਥਾ ਅਰੰਭ ਕਰਾਈ। ਕਤਕ ਸੁਦੀ ਦੂਜ ਥਿਤ ਆਈ।
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ 'ਟਿੱਕਾ' ਭਯਾ ਜਾਨਾ। ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਅਸਥਾਨਾ ॥੪॥

ਬਾਈ ਕੱਤਕ ਆਇਤ ਵਾਰਾ। ਉਨੀਂ ਸੈ ਤਿਰਾਸੀ ਸਾਲ ਮਝਾਰਾ।
ਚੌਤਾਲੀ ਕੀ ਆਵ ਨਿਹਾਰਾ। ਧੰਨ ਸੰਤ ਕਰ ਪਰਉਪਕਾਰਾ ॥੫॥
ਸੰਥਾ ਆਰੰਭ ਭਈ ਸੁਣ ਸਾਰੇ। ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਹੋਤਿ ਬਿਸਥਾਰੇ।
ਸੇਵਾ ਚਾਉ ਅਧਿਕ ਤੇ ਕਰਹੀ। ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਹਿਤ ਧਰਹੀ ॥੬॥
ਸ੍ਰੀ ਜਪੁ ਬਾਣੀ ਅਰਥ ਕਰੰਤੇ। ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਤਿਵੰਤੇ।
ਨਾਮ ਅਨੰਦ ਰਹੈ ਸਦ ਰਾਚੇ। ਗੁਰੂ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਪਰਚੇ ਸਾਚੇ ॥੭॥
ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਭਾਈ। ਡਰੋਲੀ ਤੇ ਪੜ੍ਹਨੇ ਹਿਤ ਆਈ।
ਸੂਰਮਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਮਤਿਵੰਤਾ। ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਭਿੰਡਰਾਂ ਆਵੰਤਾ ॥੮॥
ਸੰਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਮੁਕੰਦ ਜੋ ਹਰੀ। ਮੰਗਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹਿਰਦਾ ਪੁਰੀ।
ਵਿਰਕਤ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਰਹਾ ਸੰਗਾਰੀ। ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਭਲ ਲੋਕ ਵਿਚਾਰੀ॥੯॥
ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਆਦਿਕ ਅਭਿਆਸੀ। ਗੁਰੁਬਚਨੰ ਸਿੰਘ ਰਹਿਤਾ ਪਾਸੀ।
ਆਤਮਾਸਿੰਘ ਬਲਬੀਰਸਿੰਘ ਜਾਨਾ।ਤ੍ਰਿਲੋਚਨਸਿੰਘ ਰਹਿਤ ਸਿਆਨਾ।੧੦।
ਇਸ ਬਿਧ ਸੰਥਾ ਹੋਵਨ ਲਾਗੀ। ਸਿਮਰੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੁਰਤ ਜਾਗੀ।
ਨਿਤਨੇਮ ਸਿੰਘਾਂ ਕੋ ਲਾਏ। ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਅਭਿਆਸ ਕਰਾਏ ॥੧੧॥
ਰਾਤੇ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਰਸ ਮਾਹੀ। ਆਪ ਲੰਗਰ ਪਕਾਇ ਕੇ ਖਾਹੀ।
ਦੇਵਤ ਦਾਨ ਸੰਤ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨਾ।ਲੇਵਹਿ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹਿਤ ਠਾਨਾ॥੧੨॥
ਸ਼ੋਕ ਬਿਸਾਰ ਸਿਮਰਨ ਮੇਂ ਲਾਵੈ। ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਖੰਡ ਕੇ ਭੇਦ ਮਿਟਾਵੈ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਕ ਰਸੁ ਅਭਿਆਸਾ। ਬਾਸਾਯੋ ਕਟ ਦ੍ਵੈਤ ਤਮਾਸ਼ਾ ॥੧੩॥
ਅਮ੍ਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨਿਜ ਬਾਗ ਮਝਾਰੀ। ਬਾਹਿਰ ਕੋਠੀ ਇਕਾਂਤ ਉਸਾਰੀ।
ਤਾਂ ਮੇਂ ਸੰਤ ਰਹੈ ਰਸ ਭੀਨੇ। ਰਾਤੀਂ ਕਥਾ ਸੁਨਾਵੈ ਚੀਨੇ ॥੧੪॥
ਸੇਵੈ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਸਰਦਾਰਾ। ਭੋਜਨ ਪੁਚਾਵੈ ਪਰੋਸੇ ਥਾਰਾ।
ਬਾਬਾ ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਲੈ ਜਾਈ। ਸੇਵਾ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਹਿਤ ਲਾਈ ॥੧੫॥
ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ ਸੈਕਟਰੀ ਤਹਿ ਥਾਨੰ। ਮਿਠਾ ਬੋਲਣ ਕੀ ਜਹਿ ਬਾਨੰ।
ਰਾਗੀ ਇਕ ਤਹਿ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਗਾਰੇ। ਸੁਨਾਵੈ ਕੀਰਤਨ ਰਾਗੁ ਉਚਾਰੀ॥੧੬॥

ਸੰਗਤਿ ਸ਼ਹਿਰ ਕੀ ਬਹੁ ਆਵੈ। ਸੁਣ ਸੁਣ ਪ੍ਰੇਮ ਗੁਰੂ ਪਦ ਲਾਵੈ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰੈ ਕੋ ਭਾਈ। ਕੋਈ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਕਰਾਈ ॥੧੭॥
ਇਕਤ੍ਰਤਾ ਨਿਸ ਦਿਨ ਮੇਂ ਦੂਨੀ। ਸੁਣ ਹੈ ਸਰਧਾ ਧਾਰ ਚੌਗੂਨੀ।
ਸੰਤ ਆਪ ਰਸ ਅਪਨੇ ਰਾਤੇ। ਰਹੈਂ ਅਤੀਤ ਕਥਾ ਮੁਖ ਗਾਤੇ ॥੧੮॥
ਪੰਡਤ ਏਕ ਰਾਮੇਂਦ੍ਰ ਹਰੀ। ਨਾਰੀ ਸੰਗ ਆਯਾ ਤਿਹ ਘਰੀ।
ਸੰਤ ਕਥਾ ਕਰਤੇ ਤਬ ਐਸੀ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਏਕਤਾ ਜੈਸੀ ॥੧੯॥
ਸ੍ਰੀ ਰਾਗੁ ਅਸਟਪਦੀ ਮਾਹੇ। 'ਪ੍ਰਛ ਨ ਸਾਜੇ ਪ੍ਰਛ ਨ ਢਾਹੇ'।
ਸੰਗਤ ਸੁਣੈ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਸੰਗਾ। ਬੈਠੇ ਮੋਨ ਸਭੈ ਰਸ ਰੰਗਾ ॥੨੦॥
ਮਾਈਆਂ ਕੀ ਪੰਗਤ ਇਕ ਪਾਸੇ। ਬਾਲਕ ਤਰੁਨ ਬ੍ਰਿਧ ਸਭ ਰਾਸੇ।
ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਭਰ ਬਾਹਰ ਬੈਸੇ। ਭਜਨ ਸਾਥ ਮਨ ਰੰਗੇ ਹੈਸੇ ॥੨੧॥
ਪਿਖ ਪ੍ਰਤਾਪ ਅਰ ਸ਼ਾਂਤ ਵਰਤਾਈ। ਸਹਿ ਨ ਸਕਿਓ ਪੰਡਤ ਦੁਖ ਪਾਈ।
ਬੋਲਨ ਚਾਹਿਓ ਜਨਾਵਨ ਆਪਾ। ਰੁਕੀ ਜ਼ਬਾਨ ਸੰਤ ਪ੍ਰਤਾਪਾ ॥੨੨॥
ਬੋਲਨ ਚਹੈ ਨ ਬੋਲਿਓ ਜਾਈ। ਸੋਚੇ ਮਨ ਏਹੁ ਕਿਆ ਹੁਇ ਆਈ।
ਅੰਤਰ ਕ੍ਰੋਧ ਨ ਬੋਲੀ ਬਾਨੀ। ਭਯੋ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ ਜਲ ਬਲ ਹਾਨੀ ॥੨੩॥
ਬਚਨ ਸ਼ਾਂਤ ਦਾਇਕ ਸੰਤ ਬੋਲੈ। ਈਰਖਾ ਤੇ ਨਹਿ ਧਰੈ ਅਮੋਲੈ।
ਚਾਹਿਤ ਅਪਣੀ ਊਚ ਬਡਾਈ। ਨਹੀਂ ਗਰੀਬੀ ਰਿਦ ਮੇਂ ਰਾਈ ॥੨੪॥
ਨਾਮ ਲਿਵ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤ ਪਿਆਰੀ। ਬ੍ਰਿਧ ਬੈਸ ਸੰਗ ਨਾਰ ਸੰਗਾਰੀ।
ਮਾਸ ਖਾਣ ਕੀ ਬਾਨ ਬਹੁ ਭਾਰੀ। ਦ੍ਵੈਤ ਦਰਸ਼ਨੀ ਧਰਿ ਅਹੰਕਾਰੀ॥੨੫॥
ਬਾਹਰ ਦੀਵਾਨ ਤੇ ਤਬ ਆਯੋ। ਕਥਾ ਸੁਣਤ ਜਨੁ ਬਿਛੂ ਡਸਾਯੋ।
ਸੋਯੋ ਇਕ ਮੰਜੇ ਸੰਗ ਪਾਏ। ਲੋਕ ਲਾਜ ਭੀ ਨਹਿ ਰਖਵਾਏ ॥੨੬॥
ਸੰਤ ਕਥਾ ਕਰ ਸ਼ਾਂਤ ਸੰਗਾਰੀ। ਸ਼ਬਦ ਪੜਿਓ ਗੁਰ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰੀ।
ਪੁਨ ਅਪਣੇ ਆਸਨ ਮੇਂ ਆਏ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਦ ਧਿਆਨ ਲਗਾਏ॥੨੭॥
ਰੈਣ ਬਿਰਾਜ ਸਵਾ ਰਹਿ ਜਾਮਾ। ਕਰ ਸ਼ਨਾਨ ਨਿਜ ਰੂਪ ਬਿਰਾਮਾ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਬਾਣੀ ਭਾਖੀ। ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਂ ਮਨ ਤਨ ਲਿਵ ਰਾਖੀ॥੨੮॥

ਪੰਡਿਤ ਜਾਗਿਓ ਦਿਨ ਕੇ ਚਰੇ। ਨਾਇ ਧੋਇ ਮੁਖ ਭੋਜਨ ਕਰੇ।
ਬੋਲਿਓ ਈਰਖਾ ਮੇਂ ਕਰ ਨਿੰਦਾ।ਸਰਗੁਣ ਕਿਉਂ ਇਕ ਕੀਨ ਬਨਿੰਦਾ।੨੯।
ਨਾਨਾ ਰੂਪ ਭਿੰਨ ਮੇਂ ਸੋਈ। ਨਿਰਗੁਣ ਮੇਂ ਇਕਤਾ ਕਿਮ ਹੋਈ।
ਬੋਲਤ ਸੁਣ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਆਏ। ਕਿਆ ਪੰਡਤ ਨੇ ਸ਼ੰਕ ਉਠਾਏ॥੩੦॥
ਬੋਲੇ ਹੈ ਪੰਡਤ ਮਤ ਦੈਨੇ। ਸਮਝੈ ਤਬ ਪਾਵੈ ਸੁਖ ਐਨੇ।
ਸੁਣ ਪੰਡਤ ਵਿਦਯਾ ਕੇ ਮਾਨੀ। ਤੁਮਰਾ ਮਦ ਹਮ ਕਰ ਹੈਂ ਹਾਨੀ ॥੩੧॥
ਕਹੁ ਨਿਰਗੁਣ ਹੈ ਏਕ ਅਨੰਤਾ। ਸੁਣ ਪੰਡਤ ਕਹਿ ਏਕ ਬਿਅੰਤਾ।
ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਕਹਿ ਸਰਗੁਣ ਮਾਹੀ। ਹੈ ਅਨੇਕਤਾ ਬਿਧ ਇਸ ਪਾਹੀ॥੩੨॥
ਜਿਮ ਸ੍ਵਰਨ ਕੇ ਭੂਖਨ ਨਾਨਾ। ਤਿਮ ਸਰਗੁਣ ਬਹੁ ਰੂਪ ਬਖਾਨਾ।
ਸੁਇਨੇ ਬਿਨ ਨਹਿ ਭੂਖਨ ਕੋਈ।ਸੋਇਨਾ ਏਕ ਨਿਰਗੁਨ ਇਉਂ ਓਈ।੩੩।
ਐਨ ਹਰਫ ਬਿਨ ਨੁਕਤੇ ਜਾਨਾ। ਨੁਕਤੇ ਸੰਗ ਗੈਨ ਪਹਿਚਾਨਾ।
ਨੁਕਤਾ ਸੂੰਨ ਨ ਸਹੀ ਆਕਾਰਾ। ਐਨ ਸਹੀ ਨਹਿ ਗੈਨ ਉਚਾਰਾ ॥੩੪॥
ਤਿਉਂ ਨਿਰਗੁਣ ਹੈ ਸੁਧ ਸਰੂਪਾ। ਸਰਗੁਣ ਕਲਾ ਧਾਰ ਭਯੋ ਭੂਪਾ।
ਅਪਣੀ ਕਲਾ ਨੁਕਤੇ ਜਿਉਂ ਗੋਈ। ਏਕੋ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੀ ਓਈ ॥੩੫॥
ਅਥਵਾ ਨਿਰਗੁਣ ਗੁਣਾ ਅਤੀਤਾ। ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਧਰਿ ਸਰਗੁਣ ਬਪੁ ਕੀਤਾ।
ਗੁਣ ਕਲਪਤਿ ਤਿਸੁ ਰੂਪ ਮਝਾਰੀ।ਏਕੋ ਆਪ ਜਲ ਲਹਿਰ ਬਿਚਾਰੀ॥੩੬॥
ਸੁਣ ਪੰਡਤ ਗੂਜਿਓ ਮਤਿ ਹੀਨਾ। ਕਥਾ ਸੁਨਾਵੈਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਬੀਨਾ।
ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਨਿਜ ਘਰ ਲੈ ਜਾਈ। ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਨਹਿ ਕਥਾ ਕਰਾਈ ॥੩੭॥
ਏਕ ਚੌਬਾਰੇ ਮੇਂ ਬੈਠਾਰਾ। ਸੁਨੈ ਲੋਕ ਬੈਸੇ ਦਸ ਬਾਰਾਂ।
ਖੰਡਨ ਅਵਤਾਰਨ ਕਾ ਕੀਆ। ਪਸੰਦ ਕੋਇ ਨਹਿ ਜੋ ਜਗ ਥੀਆ॥੩੮॥
ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਏਕ ਅਨੇਕ ਬਿਆਪਕ। ਭੇਦ ਵਾਦ ਮੇਂ ਲਾਯਾ ਜਾਨਕ।
ਸੁਣਿਆਂ ਰਸ ਨਹਿ ਕਾਹੂੰ ਆਯਾ। ਸਰਧਾ ਧਰ ਭੀ ਬਹੁ ਅਜਮਾਯਾ॥੩੯॥
ਸੁਣਕੇ ਸ੍ਰੋਤੇ ਸਭ ਹੀ ਬੋਲੇ। ਪੰਡਤ ਜੀ ਬਾਣੀ ਹੈ ਅਮੋਲੇ।
ਆਪ ਕੋ ਕਥਨ ਨ ਸੁੰਦਰ ਆਯਾ। ਪੜੇ ਨਹੀ ਇਉਂ ਹਮ ਲਖ ਪਾਯਾ॥੪੦॥

ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਬਚਨਾਂ ਮੇਂ ਪੇਖਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਿਚੁਰੈ ਮਨੈ ਪਰੇਖਾ ।
ਬਸ ਹੈਂ ਰਿਦ ਮੇਂ ਬਾਨੀ ਸਾਰੀ । ਮਨ ਟਿਕ ਜਾਵੈ ਲਿਵੈ ਮਝਾਰੀ ॥੪੧॥
ਸਹਿਓ ਨ ਜਸ ਬਹੁ ਦੁਖ ਕੋ ਪਾਏ । ਗਯੋ ਹੈ ਪਹਿਲਾ ਮਾਨ ਘਟਾਏ ।
ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਭਾਖਾ । ਪੰਡਤ ਰਾਮੇਂਦ੍ਰ ਹਰਿ ਲਾਖਾ ॥੪੨॥
ਨਿੰਦਾ ਕਰਤਾ ਅਪਨੁ ਵਡਾਈ । ਚਾਹਿਤ ਗਯੋ ਤੁਮਰੀ ਲਘੁਤਾਈ ।
ਸੁਣ ਸੰਤਾਂ ਸੰਗ ਪ੍ਰੇਮ ਬਖਾਨਾ । ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭਾਂਡੇ ਨਾਨਾ ॥੪੩॥
ਜੈਸੀ ਵਸਤੁ ਜਿਸੈ ਤਨ ਪਾਈ । ਨਿਕਲੈ ਤੈਸੀ ਸੰਗਤਿ ਸੁਭਾਈ ।
ਕਿਸ ਕੋ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਨਹਿ ਭਾਖੋ । ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਤੁਮ ਧੀਰਜ ਰਾਖੋ ॥੪੪॥
ਨਾਨਾ ਰੰਗੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਉਪਾਈ । ਆਪ ਅਲੇਪ ਵਿਆਪਕ ਭਾਈ ।
ਤਿਸਕੋ ਹਰਿ ਸਗੇਰ ਮੇਂ ਪੇਖੋ । ਨਹੀਂ ਸੁਭਾਉ ਦੁਨੀਆਂ ਕੇ ਵੇਖੋ ॥੪੫॥
ਸਿੰਘ ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਧਰਿ ਧੀਰਾ । ਲਾਗੇ ਸਿਮਰਨ ਮੇਂ ਹਰਿ ਪੀਰਾ ।
ਨਿਤ ਸਤਿਸੰਗ ਹੋਵਤ ਹੈ ਰਾਤੀ । ਕਥਾ ਸੁਨਾਵੈ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਗਾਤੀ ॥੪੬॥
ਗੁਰਮੁਖ ਭਏ ਕਥਾ ਕੇ ਨੇਮੀ । ਸਤਿਨਾਮ ਲਿਵ ਯੋਗ ਸੋ ਖੇਮੀ ।
ਆਪ ਤਰੇ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਪਿਆਰੇ । ਤਾਰੈਂ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇਇ ਸੁਖਾਰੇ ॥੪੭॥
ਸਿੰਘ ਸ਼ਹਿਰ ਮੇਂ ਰਹਿਤ ਉਦਾਸੇ । ਧੀਰਜ ਹਿਤ ਬਚ ਸੰਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੇ ।
ਸਿਮਰਹੁ ਸਤਿਨਾਮੁ ਚਿਤੁ ਲਾਈ । ਸਰਬ ਉਦਾਸੀ ਊਡ ਸੋ ਜਾਈ ॥੪੮॥
ਸੁਣ ਕੈ ਸਿੰਘ ਟਿਕੇ ਧਰਿ ਭਾਵਾ । ਸਿਮਰਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਿਤ ਲਾਵਾ ।
ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਬਿਰਕਤ ਉਚਾਰਾ । ਬੇਹੜੀ ਗੁਰ ਦਸਮੇ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ॥੪੯॥
ਰਹਿਣੇ ਯੋਗ ਆਪ ਕੋ ਸੁਆਮੀ । ਸੇਵਾ ਤਾਲ ਕਰੋ ਹਿਤ ਠਾਮੀ ।
ਸੰਤਾਂ ਕਿਹਾ ਕਰੈਂ ਗੁਰ ਭਾਣੇ । ਜੈਸੇ ਕਰਾਵੈ ਮੈਂ ਕੁਰਬਾਣੇ ॥੫੦॥
ਸਿੰਘ ਏਕ ਕੋ ਪਾਸ ਬਿਠਾਈ । ਧਿਆਨ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਸਿਖ ਸਿਖਾਈ ।
ਬਾਹਿਜੁ ਧਿਆਨ ਮੂਰਤ ਕੋ ਪੇਖਾ । ਜੜ੍ਹ ਬ੍ਰਿਤੀ ਹੋਇ ਵੇਖਤ ਵੇਖਾ ॥੫੧॥
ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਆਪ ਪਿਆਰਾ । ਮੂਰਤ ਸਾਚਿ ਅਖੰਡ ਨਿਆਰਾ ।
ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਕ੍ਰ ਖਟ ਮੂਲਾ ਧਾਰਾ । ਸੁਧਾਰਾ ਸ੍ਵਾਨ ਇੰਦ੍ਰੀ ਕੇ ਬਾਰਾ ॥੫੨॥

ਮਣੀ ਪੂਰਕ ਨਾਭੀ ਕੇ ਥਾਨਾ । ਹਿਰਦੇ ਅਨਾਹਤ ਚੱਕ੍ਰ ਜਾਨਾ ।
ਬਿਸੁਧ ਚੱਕ੍ਰ ਕੰਠੇ ਮੇਂ ਰਾਜੇ । ਆਗਿਆ ਤ੍ਰਿਪਟੀ ਮੇਂ ਰਹਿ ਬਾਜੇ ॥੫੩।
ਮੂਲ ਚੱਕ੍ਰ ਮੇਂ ਗਣਪਤਿ ਬਾਸਾ । ਸਿਧੀ ਪ੍ਰਗਟਾਵੈ ਫਲ ਰਾਸਾ ॥
ਦੂਜੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਰ ਕੇ ਦਾਨੀ । ਤੀਜੇ ਬਿਸ਼ਨ ਭਗਤਿ ਮਨ ਆਨੀ ॥੫੪।
ਸ਼ਿਵ ਸਮਾਧੀ ਇਕ ਰਸ ਲਾਵੈ । ਜੀਵ ਕੰਠ ਮੇਂ ਆਯੂ ਵਧਾਵੈ ॥
ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਵਾਸੈ । ਸਰੂਪ ਗਿਆਨ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੈ ॥੫੫।
ਆਗੈ ਨਿਰਬਾਣ ਚਕ੍ਰ ਸ਼ਕਤਾਈ । ਹੋਣ ਨਿਰਬਾਣ ਜੋ ਪਹੁੰਚੇ ਜਾਈ ।
ਪਦ ਧਿਆਨ ਤੇ ਧੁਨਿ ਕੋ ਧਿਆਨਾ । ਆਗੈ ਰਿਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੁਇ ਜਾਨਾ ॥੫੬।
ਜਠਰਾਗਨਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਭ ਨਾੜੀ । ਦਸਮ ਦੁਆਰ ਕੀ ਚਮਕ ਅਗਾੜੀ ।
ਚਿੱਟਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀਪ ਜਿਉਂ ਦੀਸੈ । ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਪੂਰਨ ਆਗੇ ਰੀਸੈ ॥੫੭॥
ਫਿਰ ਸੂਰਜ ਇਕ ਤੇ ਹਜਾਰਾ । ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦਿਸੈ ਸਭ ਦਸਮੇ ਦੁਆਰਾ ।
ਬਾਹਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਭੀ ਆਵੈ । ਹਿਰਨਗਰਭ ਏਹੁ ਧਿਆਨ ਸਦਾਵੈ ॥੫੮।
ਬਾਹਰ ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਪ੍ਰਕਾਸਾ । ਅੰਤਰ ਬੁਧ ਵਿਚਾਰ ਮੇਂ ਭਾਸਾ ।
ਏਹੁ ਸਭ ਮਾਯਾ ਕੇ ਪਾਸਾਰੇ । ਨਾਸਵੰਤ ਤਨ ਨਾਸੈ ਸਾਰੇ ॥੫੯॥
ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜੋ ਸਾਚਾ । ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਅਬਾਚਾ ।
ਬੁਧੀ ਤੇ ਮਾਯਾ ਸਭ ਜੋਈ । ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਬ੍ਰਹਮਾਤਮ ਸੋਈ ॥੬੦॥
ਮਾਯਾ ਨਹਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੈ ਜਾ ਕੋ । ਬੁਧ ਕੇ ਬਿਸ਼ੈ ਨਹੀਂ ਲਖ ਤਾਂਕੋ ।
ਸਭ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਸਭ ਬਿਆਪਾ । ਅਨਹਤ ਰੂਪ ਜਾਨੀਏ ਆਪਾ ॥੬੧॥
ਬਾਜੇ ਬਜਤਿ ਪੌਣ ਕੇ ਸਾਰੇ । ਤੰਤੀ ਬਿਤ ਕਾਂਸ਼ੀ ਘਟਵਾਰੇ ।
ਸ੍ਵਾਸਾਂ ਸੰਗ ਅਨਗਨਿ ਸਭ ਬਾਜੇ । ਨਾਸੈ ਜਬ ਦਸਮਾ ਦਰ ਭਾਜੇ ॥੬੨॥
ਬ੍ਰਹਮਾਕਾਰ ਬ੍ਰਿਤ ਇਹੁ ਬਾਜਾ । ਬਿਨੁ ਵਜਾਏ ਵਾਜੈ ਬਿਨੁ ਸਾਜਾ ।
ਅਖੰਡਾ ਕਾਰ ਲਿਵ ਇਕ ਰਸ ਲਾਗੈ । ਸੂਤਾ ਜੀਵ ਨੀਂਦ ਤੇ ਜਾਗੈ ॥੬੩॥
ਸਰਬ ਬਿਆਪਕ ਸਮਤਾ ਆਵੈ । ਬ੍ਰਹਮ ਧਿਆਨ ਮਨ ਬੀਚ ਸਮਾਵੈ ।
ਹੰਗਤਾ ਮਮਤਾ ਬੰਧਨ ਨਾਸੈ । ਏਕੰਕਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਭਾਸੈ ॥੬੪।

ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਤੇ ਰੰਗਨ ਕੀਆ। ਸਿੰਘ ਧਿਆਨ ਮੇਂ ਮਸਤ ਸੋ ਥੀਆ॥
ਇਉਂ ਸਦ ਆਤਮ ਰੰਗ ਮੇਂ ਰੰਗੈ। ਧੰਨ ਸੰਤ ਉਪਕਾਰੀ ਚੰਗੈ॥੬੫॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਬਠਿੰਡੇ ਕੀਆ। ਇਕਵਿੰਜਾ ਨਰ ਨਾਰੀ ਸੁਖ ਥੀਆ।
ਆਪ ਤਰੇ ਤਾਰੈ ਸੰਸਾਰਾ। ਪਰਉਪਕਾਰ ਹੇਤ ਤਨੁ ਧਾਰਾ॥੬੬॥
ਸਭ ਸੰਗਤ ਕੋ ਭਲੇ ਰੀਝਾਯੋ। ਅਧਿਕ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਸਭ ਮਨ ਛਾਯੋ।
ਹੌਲੀ ਸੰਥਾ ਕਰੋ ਇਮ ਚਾਹੇ। ਨਹੀਂ ਪੂਰੀ ਕੋ ਨਿਯਮ ਬੰਧਾਹੈ॥੬੭॥
ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ ਸਕੱਤ੍ਰ ਇਮ ਭਾਖਾ। ਦੇਹੁ ਅਨੰਦ ਸਦਾ ਅਭਿਲਾਖਾ।
ਸੰਤਾਂ ਕਿਹਾ ਭਲਾ ਇਮ ਹੋਵੈ। ਹਰਿ ਰੋਜ ਕਥਾ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਜੋਵੈ॥੬੮॥
ਇਕ ਮਹੀਨਾਂ ਤੇਰਾਂ ਦਿਨ ਹੋਈ। ਸੰਗਤਿ ਸੁਣ ਸੁਣ ਅਨੰਦਤ ਜੋਈ।
ਭਲੇ ਸਰਬ ਕੋ ਪਰਚਾ ਹੋਯੋ। ਨਾਮ ਰਸ ਮੇਂ ਰਿਦਾ ਪਰੋਯੋ॥੬੯॥
ਇਕ ਖਿਨੁ ਤਿਆਗਨ ਮੂਲ ਨ ਚਾਹੈ। ਪ੍ਰੇਮ ਅਖੰਡ ਮਨੁ ਪਰਚਾ ਆਹੈ।
ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਦੇਖਤਿ ਹਿਤ ਲਾਈ। ਸ਼ਹਿਰ ਲੋਕ ਮਨੁ ਅਧਿਕ ਵਧਾਈ॥੭੦॥
ਵਾਜੇ ਪਿੰਡ ਦੀਵਾਨ ਤੇ ਆਏ। ਗੁਰ ਦਸਮੇ ਗੱਦੀ ਪੁਰਬ ਮਨਾਏ।
ਗੁਰ ਦਸਮੇਸ਼ ਉਪਕਾਰ ਸੁਣਾਏ। ਸੰਗਤਿ ਕੇ ਮਨ ਆਨੰਦ ਛਾਏ॥੭੧॥
ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਮੇਂ ਸੰਥਾ ਥੀ ਚਾਲੀ। ਭਯੋ ਰਾਗੁ ਸਮਾਪਤ ਹਿਤ ਨਾਲੀ।
ਬੀਤ ਜੈ ਹੈ ਵਿਰਾਗ ਪਦੁ ਗਾਯੋ। ਬਠਿੰਡੇ ਆਣ ਸੰਤ ਜੀ ਥਿਰਾਯੋ।੭੨।
ਰਾਗ ਮਾਝ ਆਰੰਭ ਸੋ ਕੀਆ। ਸੰਗ ਵਿਰਾਗ ਵਚਨ ਇਮ ਥੀਆ।
ਮੈਂ ਹੁਣ ਕਥਾ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਕੀਨੀ। ਵਿਚਰੈਂ ਹੋਰ ਥਾਨ ਸੁਖ ਚੀਨੀ॥੭੩॥
ਕਰਹਿਗੇ ਅਪਨੀ ਰੁਚਿ ਕੋ ਠਾਨੀ। ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਨ ਪ੍ਰਣ ਇਸ ਥਾਨੀ।
ਜੇ ਕਰਾਵਨੀ ਤੁਮਹੀ ਸਾਰੀ। ਹੋਰ ਸਿੰਘ ਦੇਵਹਿ ਇਸ ਬਾਰੀ॥੭੪।
ਰਹੇ ਮੋਨਿ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਸਾਰੇ। ਬੋਲੇ ਨਹੀਂ ਭੈ ਮਨ ਮੇਂ ਧਾਰੇ।
ਸੰਤ ਸਭ ਕੋ ਕਹਿ ਕੁਟੀਆ ਆਏ। ਜਾਵਹਿਗੇ ਜਹਿ ਰੁਚੀ ਹੋ ਜਾਇ॥੭੫॥
ਅਠੱਤੀ ਸ਼ਬਦ ਮਾਝ ਕੇ ਹੋਏ। ਗੋਬਿੰਦ ਗੜ੍ਹ ਵਸੇ ਨਿਸ ਸੋਏ।
ਕਮੇਟੀ ਕੇ ਨਰ ਬਹੁ ਬਿਸਮਾਏ। ਕੋਈ ਬਿਨੈ ਨਹਿ ਭਾਖੀ ਆਏ॥੭੬॥

ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਬੂਝੇ। ਰਹਿਣਾ ਇਹਾਂ ਕਿ ਜਾਵਨ ਸੂਝੇ।
ਸ਼ਹਿਰ ਰਹਿਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੀਸੈ। ਭਾਖੀ ਸੁਣੋ ਸਮਰਥ ਹਮ ਈਸੈ॥੭੭॥
ਸੰਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਲੀਏ। ਆਏ ਸੰਤ ਥੇਹੜੀ ਚਿਤ ਦੀਏ।
ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਤੇ ਆਦਿ ਪਿਛਾਰੀ। ਗੁਰ ਦਸਮੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਭਾਰੀ।੭੮॥
ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਸਭਹੀ ਮੰਗਵਾਏ। ਕਮੇਟੀ ਕੋ ਸਮਝਾਇਕੇ ਆਏ।
ਬਠਿੰਡੇ ਅਬ ਨਹਿ ਕਥਾ ਅਗਾਰੀ। ਕਰੀ ਸੰਤ ਜੀ ਆਨੰਦ ਭਾਰੀ॥੭੯॥
ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਸੂਰਮਾ ਨਹਿ ਆਯਾ। ਕਥਾ ਸੁਣਨ ਤੇ ਰਿਹਾ ਪਿਛਾਯਾ।
ਥੇਹੜੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਦਸਮੇਸੰ। ਜੰਡ ਖੜੇ ਤੀਨ ਤਹਿ ਵੈਸੰ॥੮੦॥
ਬਾਹਰ ਨਗਰ ਤੇ ਸੋਹਿਤ ਥਾਨਾ। ਬਸੈ ਸੰਤ ਜੀ ਗੁਰ ਘਰ ਜਾਨਾ।
ਸੁੰਦਰ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਤਹਿ ਸੋਹਾ। ਬਣਾਯਾ ਸੰਗਤਿ ਨੇ ਮਨ ਮੋਹਾ॥੮੧॥
ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਤਹਿ ਇਕ ਸਰਦਾਰਾ। ਪ੍ਰੇਮੀ ਅਧਿਕ ਸੇਵੈ ਗੁਰਦੁਆਰਾ।
ਭੈਣ ਘਰਾਂ ਮੇਂ ਬੀਬੀ ਸਿਆਨੀ। ਸਿਮਰੈਂ ਨਾਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਾਨੀ॥੮੨॥
ਦਰਸ਼ਨ ਸੰਤ ਜੀ ਕੇ ਕਰ ਦੋਵੈਂ। ਭਏ ਅਨੰਦ ਮਨ ਗਦ ਗਦ ਹੋਵੈਂ।
ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਤਪਦਿਕ ਬਿਮਾਰਾ।ਸੁਖਮਨੀ ਸੁਣ ਸੁਖ ਹੋਏ ਭਾਰਾ।੮੩।
ਕਥਾ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਮਾਝ ਕੀ ਹੋਤੀ। ਸੰਗਤਿ ਸੁਣੈ ਭਾਉ ਕੇ ਸੇਤੀ।
ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਪ੍ਰਸਾਦੇ ਆਨੈ। ਛੱਕਰ ਸਰ ਤੇ ਛਕ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੈ॥੮੪॥
ਸ਼ਾਮ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਹੀ ਸਾਜੈ। ਤਪ ਕਰਤੇ ਗੁਰ ਘਰੇ ਬਿਰਾਜੈ।
ਇਮ ਰਹਿਤੇ ਕਛੁ ਸਮਾ ਬਿਤਾਯਾ।ਹੁਸਨਰ ਪਿੰਡ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਯਾ।੮੫।
ਕਥਾ ਆਪ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਗਾਈ। ਕੀਰਤਨ ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਸੁਣਾਈ।
ਕੋਟ ਭਾਈ ਕੇ ਸਜਾ ਦੀਵਾਨਾ। ਬਾਰਾਂ ਤੇਰਾਂ ਪੋਹ ਬਖਾਨਾ॥੮੬॥
ਅਖੀਂ ਬਾਝਹੁ ਕਥਾ ਥੀ ਆਈ। ਇੱਕੀ ਅਰਥ ਕੀਨ ਸੁਖਦਾਈ।
ਸੁਣ ਲੋਕਾਂ ਮਨ ਆਨੰਦ ਛਾਯਾ।ਜਿਨ ਸੁਣਿਆਂ ਤਿਸ ਮਨ ਲਖ ਪਾਯਾ।੮੭।
ਧੰਨ ਭਾਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰ ਤਿਆਰਾ। ਤਿਰਾਨਵੇਂ ਸਿੰਘ ਸਜੇ ਹਿਤ ਧਾਰਾ।
ਲੀਡਰ ਬਹੁਤ ਤਹਾਂ ਥੇ ਆਏ। ਕਥਾ ਸੁਣੇ ਬਿਸਮੇ ਮਨ ਭਾਏ॥੮੮॥

ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੀ ਦੂਰ ਤੇ ਨੇਰੇ । ਕਰਤਿ ਭਾਉ ਪਿਖ ਦਰਸ ਘਨੇਰੇ ।
ਆਇ ਬੇਹਿੜੀ ਸੰਤ ਦਿਆਲਾ । ਰਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਧਰਿ ਗੁਰ ਕੇ ਆਲਾ ॥ ੮੯॥
ਜਥਾ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਸੇਵਤਿ ਕਰੀ । ਸਿਮਰੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਰਿ ਘਰੀ ॥
ਇਵ ਆਨੰਦ ਮੇਂ ਮਗਨ ਗੁਸਾਂਈ। ਰਹਿਤੇ ਬੇਹਿੜੀ ਅਸੰਗ ਸਦਾਈ।੯੦।
ਦਸੌਧਾ ਸਿੰਘ ਰਹਿ ਮਗਨ ਅਨੰਦਾ । ਮਸਤ ਬੋਲਤਾ ਰਾਤ ਮੁਕੰਦਾ ।
ਗੁਰਦਿਆਲਸਿੰਘ ਆਯਾ ਗਿਆਨੀ।ਰਾਮਸਿੰਘ ਹੈ ਰਾਮ ਜੀਉ ਭਾਨੀ।੯੧।
ਜੰਗ ਸਿੰਘ ਵਡਾ ਇਕ ਛੋਟਾ । ਰਹੈ ਨਿਕਟ ਬਡ ਪ੍ਰੇਮ ਸਮੇਟਾ ।
ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਆਦਿਕ ਬਹੁ ਪ੍ਰੇਮੀ । ਕਥਾ ਸੁਨਨੁ ਕੇ ਭਏ ਹੈ ਨੇਮੀ ॥੯੨॥
ਸੰਤ ਗੁਰੂ ਅਸਥਾਨ ਅਗਾਰੀ । ਬੈਠੇ ਸਿੰਘ ਸਭੈ ਹਿਤ ਧਾਰੀ ।
ਬਚਨ ਉਚਾਰਿਓ ਸੰਤ ਸੁਆਮੀ । ਦੇਵਹੁ ਉਤਰ ਜਿਮ ਤੁਮ ਜਾਮੀ ॥੯੩॥
ਦਸ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ । ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਗਤਿ ਦਾਣੀ ।
ਇਨੁ ਮੇਂ ਭੇਦ ਕਛੁਕ ਜੇ ਜਾਨੋ । ਕਹੋ ਹਮੈ ਪ੍ਰਤਿ ਸਮਝ ਪਛਾਨੋ ॥੯੪॥
ਸੁਣ ਕੈ ਗੁਰੂ ਦਿਆਲ ਹਰਿ ਭਾਖਾ । ਵਡੇ ਛੋਟੇ ਇਹੁ ਮਤਿ ਰਾਖਾ ।
ਅਪਨੀ ਸਮਝ ਨੇਸ਼ਟਾ ਗਾਈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਪ੍ਰਮਾਣ ਅਲਾਈ ॥੯੫॥

(ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ)

ਜੈਸੀ ਮੈ ਆਵੈ ਖਸਮ ਕੀ ਬਾਣੀ, ਤੈਸੜਾ ਕਰੀ ਗਿਆਨ ਵੇ ਲਾਲੋ ॥

– ਅਥਵਾ –

ਹਉ ਆਪਹੁ ਬੋਲ ਨ ਜਾਣਦਾ ਮੈ ਕਹਿਆ ਸਭ ਹੁਕਮਾਉ ਜੀਉ ॥
"ਜਿਉ ਬੁਲਾਵਹੁ ਤਿਉ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਬੋਲੈ ॥"

– ਚੌਪਈ –

ਹੁਕਮੀ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਜੀਉ ਜਾਨਾ । ਹੁਕਮ ਗੁਰੂ ਬਾਣੀ ਮਨ ਮਾਨਾ ।
ਦਸ ਸਤਿਗੁਰ ਲੈ ਹੁਕਮ ਸੋ ਆਏ । ਹਲਕਾਰੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸੁਨਾਏ ।੯੬।
ਦੋਵੇਂ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਏਹੀ । ਬਚਨ ਸੁਨਾਯੋ ਪ੍ਰਗਟ ਯੇਹੀ ।
ਸੰਤਾਂ ਬਾਕੀ ਸਿੰਘ ਪੁਛਾਏ। ਗੁਪਤ ਰਹੇ ਨਹਿ ਵਾਕ ਅਲਾਏ ॥੯੭॥

'ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ' ਕੀ ਦਿਸ ਤਬ ਹੇਰਾ।ਕਹੁ ਅਪਨਾ ਮਤ ਤੂੰ ਇਸ ਵੇਰਾ।
ਬੋਲਿਓ ਰਿਦੇ ਬਿਚਾਰ ਸਿਧਾਂਤਾ । ਪਾਯੋ ਗੁਰਮਤ ਤੇ ਬਖਿਯਾਤਾ ॥੯੮॥
ਨਿਰਗੁਨ ਸਰਗੁਨ ਆਪੇ ਪਿਆਰਾ । ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮ ਨ ਭਿੰਨ ਵਿਚਾਰਾ ।
ਸਤਿਗੁਰ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਗੁਰਬਾਣੀ । ਏਕੋ ਰੂਪ ਮੈਂ ਤ੍ਰਮਤੇ ਜਾਣੀ ॥੯੯॥

(ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਵਾਕ)

'ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਤ ਸਰੂਪ ਹੈ ਗੁਰਬਾਣੀ ਬਣੀਐ ॥'
'ਗੁਰ ਪਰਮੇਸਰ ਏਕੋ ਜਾਨੁ॥ਮਾਨਸੁ ਕਾ ਕਰਿ ਰੂਪੁ ਨ ਜਾਨੁ ॥'
'ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨੁ ਬਚਨੁ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਧਰੁ ਮੁਕਤਿ ਜਨਾਵੈ ਗੋ॥'
'ਦਾਸੁ ਬਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਖਾਣੈ ॥'
'ਇਹੁ ਬਾਣੀ ਜੋ ਜੀਅਹੁ ਜਾਣੈ ਤਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਰਵੈ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ॥'

– ਚੌਪਈ –

ਜਿਮ ਪਾਣੀ ਕੇ ਤਰੰਗ ਹੈ ਪਾਣੀ । ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਦਸ ਗੁਰ ਇਕ ਜਾਣੀ ।
ਸੂਰਨ ਭੂਖਨ ਜਿਮ ਏਕੋ ਰੂਪਾ । ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਿਮ ਆਪ ਅਨੂਪਾ।੧੦੦।
ਹੁਕਮੀ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਹੈ ਆਪੇ । ਹੁਕਮ ਬਾਣੀ ਨਹਿ ਭਿੰਨ ਸਿੰਵਾਪੇ ।
ਸਤਿਗੁਰੁ ਰੂਪ ਹੁਕਮੀ ਨੇ ਧਾਰਾ।ਹੁਕਮ ਆਪਣਾ ਆਪ ਬਿਥਾਰਾ ॥੧੦੧॥
ਬੇਨਤੀ 'ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ' ਭਾਖੀ । ਆਪ ਸੁਨਾਵੋ ਤਤ ਹਮ ਕਾਂਖੀ ॥
ਸੁਣਕੈ ਸੰਤ ਭਏ ਕਿਰਪਾਲਾ । ਸਸ ਮੁਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਨਿਕਾਲਾ।੧੦੨।
ਸਮ ਚਕੋਰ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਾਰੇ । ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੈਂ ਰੰਗੇ ਇਕ ਵਾਰੇ ।
ਸ਼ੁਭ ਗੁਣ ਤਾਰੇ ਚਮਕਹਿ ਬ੍ਰਿੰਦਾ।ਚਾਂਦਨੀ ਗੁਰ ਜਸ ਗਾਇ ਸੁਨੰਦਾ।੧੦੩।
ਕਵੀਆਂ ਜਿਉਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸਭਿ ਖਿਲੀ । ਤਪਤ ਸੋ ਵਿਸ਼ੇ ਵਾਸ਼ਨਾ ਦਲੀ ।
ਬਿਨ ਕਲੰਕ ਕੇ ਜਤ ਸਤ ਮਾਹੀ।ਸੰਤ ਚੰਦ ਤੇ ਅਧਿਕ ਦਿਸਾਹੀ।੧੦੪
ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਹੈ ਸਦਾ ਅਖੰਡਾ । ਕਾਲ ਕਲਪਣਾ ਰਹਿਤ ਅਮੰਡਾ ।
ਅਪਣਾਖੇਲ ਜਗੁਆਪਰਚਾਇਓ। ਕਿਰਿਆਰਹਿਤ ਅਸੰਗਰਹਾਇਓ।੧੦੫।
ਜਿਉਂ ਚੁੰਬਕ ਆਚੱਲ ਰਹੰਤਾ । ਲੋਹਾ ਨਿਰਤ ਪੇਖਿ ਕਾਰੰਤਾ ।

ਆਪੇ ਇਕ ਹੋਯੋ ਆਨੰਤਾ। ਅਨੰਤ ਰੂਪ ਪੁਨਿ ਏਕ ਹੁਵੰਤਾ ॥੧੦੬॥
ਜੀਉ ਪੂਤਲੀ ਸਮ ਨਾਚੰਤੇ। ਆਸਰੇ ਚੇਤਨ ਕ੍ਰਿਆਵੰਤੇ।
ਬਿਨ ਚੇਤਨਿ ਕੇ ਜੜਿ ਆਕਾਰਾ। ਸੱਤਾ ਦੇਤ ਆਪ ਨਿਰਾਧਾਰਾ॥੧੦੭॥

(ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਕ)

'ਅਪਰੰਪਰਿ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮਿਲਿਆ ਸੋਈ ਜੀਉ ॥'
'ਹਰਿ ਗੁਰ ਮੂਰਤਿ ਏਕਾ ਵਰਤੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਰ ਭਾਇਆ ॥'
'ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਮਿਲਿਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰਾ ॥'
'ਗੁਰਦੇਵ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਗੁਰਦੇਵ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਨਮਸਕਰਾ।'
'ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਹੈ ਬਾਣੀ ਵਿਚਿ ਬਾਣੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਾਰੇ।
ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਹੈ ਸੇਵਕ ਜਨੁ ਮਾਨੈ ਪਰਤਖਿ ਗੁਰੂ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥'
'ਨਾਨਕੁ ਸੋਧੇ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਬੇਦੁ। ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰ ਨਾਹੀ ਭੇਦੁ ॥'

— ਚੌਪਈ —

ਅਗਿਆਨ ਤੇ ਭਾਸੈ ਭਿੰਨ ਅਕਾਰਾ। ਜੀਵ ਈਸ ਜਗ ਪਸਰਾ ਸਾਰਾ।
ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਰਾਗੁ ਦ੍ਵੈਸ਼ ਅਨੰਤਾ। ਜਨਮ ਮਰਨ ਹਰਖ ਸੋਗ ਧਰੰਤਾ।੧੦੮।
ਸਤਿਗੁਰ ਕਰੁਣਾ ਜਿਸ ਪਰ ਹੋਇ। ਸੇਵਾ ਨਿਹਕਾਮ ਕਰੈ ਮਲ ਖੋਇ।
ਵੈਰਾਗ ਬਿਬੇਕ ਸਮ ਦਮ ਗੁਣ ਆਵੈ। ਮੁਕਤੀ ਇੱਛਾ ਉਰ ਪ੍ਰਗਟਾਵੈ।੧੦੯।
ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਿਨਾਮੁ ਦੇ ਤਾਂਹੀ। ਸੁਣਿ ਕੈ ਬਾਣੀ ਮੰਨ ਵਸਾਹੀ।
ਨਿਧਿਆਸਨ ਕਰ ਮਨ ਵਸ ਆਵੈ। ਕਾਹੂ ਫਲ ਨਹੀ ਇਛਾ ਧਾਵੈ।੧੧੦।
ਭਗਤੀ ਰਸਿ ਮੇਂ ਗੁਰ ਪਦ ਪ੍ਰੇਮਾ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦਸਮੇਸ਼ ਦੇ ਛੇਮਾ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਹਿ ਪਿਆਈ। ਮਨ ਤਨ ਧਨ ਅਭਿਮਾਨ ਛਡਾਈ।੧੧੧।
ਜੀਵ ਅਵਿਦਿਆ ਤੇ ਤਬ ਜਾਗੈ। ਜਾਗ੍ਰਤ ਸੁਪਨ ਸਖੋਪਤਿ ਤਿਆਗੈ।
ਤੁਰੀਆ ਪਦੁ ਸਾਖੀ ਨਿਰਲੇਪਾ। ਰਹੈਂ ਅਨੰਦ ਬ੍ਰਹਮ ਰਸ ਲੇਪਾ।੧੧੨।
ਮਾਯਾ ਸਬਲ ਈਸ ਆਸੰਗਾ। ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਏਕ ਅਰੰਗਾ।
ਤਤ ਤ੍ਵੰ ਕੋ ਸੋਧਿ ਵਿਚਾਰੈ। ਰਹੈ ਸ਼ੇਸ਼ ਬ੍ਰਹਮ ਆਤਮ ਭਾਰੈ ॥੧੧੩॥

ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਕੋ ਪਾਯਾ ਜਾਹੂ। ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਰੂਪ ਭਏ ਸਭ ਪ੍ਰਾਹੂ।
ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਕਾ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸੋਇ। ਗੁਰ ਦਸ ਸਰੂਪ ਭਏ ਜਗ ਲੋਇ।੧੧੪।
ਅਕਾਲ ਕੀ ਬੋਧਕੁ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਣੀ। ਭਵ ਸਾਗਰ ਤੇ ਤਾਰਕ ਜਾਣੀ।
ਬੋਧ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਆਪ ਅਕਾਲਾ। ਬੋਧਕ ਬਾਣੀ ਸਬੰਧ ਨਿਹਾਲਾ ॥੧੧੫॥
ਸਤਿਗੁਰ ਦਸ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪ ਤਨੁ ਧਾਰੇ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਰਚ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਉਚਾਰੇ।
ਖਾਲਸਾ ਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਗਿਆਨੀ ਕੀਨਾ। ਸਤਿਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰਬਾਣੀ ਚੀਨਾ।੧੧੬।
ਦੋਹਿਰਾ—ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਮੈ, ਪੁਨਿ ਦਸਿ ਗੁਰ ਕੈ ਮਾਂਹਿ।
ਭੇਦ ਰੰਚ ਨਹਿ ਖਾਲਸਾ, ਏਕੋ ਰੂਪ ਸਦਾਹਿ ॥੧੧੭॥

-- ਚੌਪਈ –

ਭੇਦ ਭਾਵਨਾ ਨਾਸੈ ਜਾਕੀ। ਲਿਵ ਲਾਗੈ ਇਕ ਰਸ ਤਬ ਤਾਂਕੀ।
ਪਾਵੈ ਅਪਨਾ ਰੂਪ ਅਖੰਡਾ। ਸਹੈ ਨ ਫਿਰ ਕਬ ਜਮ ਕੋ ਦੰਡਾ॥੧੧੮॥
ਸੁਣੇ ਸਿੰਘ ਮਨ ਆਨੰਦ ਭਏ। ਧੰਨ ਸੰਤ ਜਿਨ ਭੇਦ ਮਿਟਏ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਫਤੇ ਬੁਲਾਵੈ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਧਿਆਵੈ ॥੧੧੯॥
ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਅਵਿਤਾਰ ਜੋ ਧਾਰਾ। ਪੁਰਬ ਮੇਂ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਉਚਾਰਾ।
ਕਈ ਹਜਾਰ ਅਕੱਠ ਹੋ ਆਯਾ। ਮਿਲੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਯਾ।੧੨੦।
ਮਸਤਾਨ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰੰਤਾ। ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਉਪਕਾਰ ਭਨੰਤਾ।
ਹੋਰ ਕਈ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਆਏ। ਲੰਗਰ ਅਤੁਟ ਚਲੈ ਤ੍ਰਿਪਤਾਏ ॥੧੨੧॥
ਦੋਹਿਰਾ—ਮੂਲਾ ਧਾਰ ਸੁਧਿਸ੍ਟਾਨ ਪੁਨਿ, ਮਨਿ ਪੂਰਕ ਪਹਿਚਾਨ।
ਅਨਾਹਤ ਬਿਸੁਧ ਜੋ ਆਗਿਆ, ਛੇ ਚੱਕ੍ਰ ਬਖਿਆਨ ॥੧੨੨॥

-- ਚੌਪਈ --

ਆਸਾ ਵਾਰ ਭੋਗ ਜਬ ਪਾਯਾ। ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਕੀ ਸਮਾਪਤਿ ਭਾਯਾ।
ਜਹ ਜਹ ਪੇਖਿਓ ਤਹਾ ਹਜੂਰਾ। ਕਥਾ ਕਰੀ ਸੰਤਾਂ ਰਸ ਰੂਰਾ ॥੧੨੩॥
ਗੁਰ ਕਾ ਆਵਨ ਕਾਰਨ ਭਾਸਾ। ਧਰਮ ਚਲਾਵਨ ਦੁਸ਼ਟਨਿ ਨਾਸਾ।
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਹੁਤ ਸੰਗਤਿ ਵਰਤਾਯਾ। ਸਮਾਪਤ ਦੀਵਾਨ ਸ਼ਾਮ ਹੋਆਯਾ।੧੨੪।

ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗੀਤ ਰਸਿ ਵਾਲੇ । ਪੜੇ ਸੰਗਤਾਂ ਮਨ ਕੋ ਢਾਲੇ।
ਕਵਿਤਾ ਪੜੀ ਗੁਰੂ ਜਸ ਵਾਲੀ।ਗਿਆਨ ਪ੍ਰੇਮ ਲਹਿਰਾਂ ਕੇ ਨਾਲੀ।੧੨੫।
ਸ੍ਵੇਵਰ ਬਣੈ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦੁਆਰੇ । ਸੰਤ ਕਾਰ ਕਰਨੇ ਇਛ ਧਾਰੇ।
ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਨਾਲ ਸਭ ਲੀਨੇ। ਮਿੱਟੀ ਟੱਕ ਹਿਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬ੍ਰਤੀਨੇ।੧੨੬।
ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਬੇਨਤੀ ਭਾਖੀ । ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਏਹੀ ਹਮ ਕਾਂਖੀ।
ਜਿਤਨਾ ਚਿਰ ਰਹੈਂ ਸੇਵਾ ਹੀ ਕਰੈ।ਤਾਲ ਖੋਦੈਂ ਇਹੁ ਆਗਿਆ ਧਰੈ।੧੨੭॥
ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਮਿਲ ਕਰ ਸੰਤਾ। ਟੱਕ ਲਾਯੋ ਮਨ ਮੋਦ ਅਨੰਤਾ।
ਸਭ ਜੱਥਾ ਸੇਵਾ ਕੋ ਲਾਗਾ । ਕੋ ਪਟੈ ਕੋਇ ਭਰੈ ਸੁਭਾਗਾ ॥੧੨੮॥
ਕੋਈ ਚੱਕ ਬਾਹਰ ਲੈ ਆਈ । ਕੋਈ ਸਿੱਟ ਕੇ ਲੇਵਨ ਧਾਈ।
ਇਸ ਬਿਧ ਨਿਤ ਦੋ ਘੰਟੇ ਸੇਵਾ। ਜੱਥਾ ਸੰਤ ਮਿਲ ਕਰੈ ਅਮੇਵਾ ॥੧੨੯॥
ਨਗਰਾਂ ਤੇ ਭੀ ਸੰਗਤ ਆਵੈ । ਸੇਵਾ ਸ੍ਵੇਵਰ ਕੀ ਨਿਭਹਾਵੈ।
ਨਿੱਤ ਪੁਟਾਈ ਹੋਵਨ ਲਾਗੀ। ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਲੋਕ ਬਡ ਭਾਗੀ ॥੧੩੦॥
ਸੱਤ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਵਾਏ । ਪੰਦਰਾਂ ਮਾਘ ਕੋ ਭੋਗ ਪਵਾਏ।
ਸੰਤ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੱਤ ਬੇਤੇ। ਸਦਾ ਨਾਮ ਰੰਗ ਮੇਂ ਮਨ ਚੇਤੇ।੧੩੧।
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮੋਹ ਲੋਭ ਹੰਕਾਰਾ । ਜੀਤਾ ਜਿਨਹੋਂ ਨੇ ਜਗ ਸਾਰਾ।
ਸੰਤ ਇਨਾਂ ਕੋ ਜੀਤਨ ਹਾਰੇ। ਧੰਨ ਮਾਤ ਪਿਤ ਜਿਨ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੇ।੧੩੨॥
ਮੁਰਾਲੇ ਮੇ ਬ੍ਰਹਮੁ ਗਿਆਨ ਕੋ ਦਾਤਾ । ਤਹਿ ਨਮਿਤ ਕਰ ਪਾਠੰ ਸਾਤਾ।
ਥੇਹੜੀ ਮੇਂ ਬਹੁ ਕਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਾ। ਸਭ ਕੋ ਅਤੁਟ ਅੰਨ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ॥੧੩੩॥
ਧੰਨ ਜੱਗ ਖਾਵਤ ਆਘਾਏ । ਬਸਤਰ ਦੀਨੇ ਅਥਿਤ ਪਵਾਏ।
ਇਉਂ ਪਾਠ ਕਰ ਜਸ ਕੋ ਲੀਆ। ਕਾਰ ਸ੍ਵੇਵਰ ਮੇਂ ਚਿਤ ਦੀਆ।੧੩੪॥
ਸੰਤ ਰੇਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਾਲੇ। ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਸਮ ਅਤਰ ਨਿਹਾਲੇ।
ਨਵ ਮਾਘ ਉਨੀਂ ਸੌ ਤਿਰਾਸੀ। ਸ਼ੁਕਰਵਾਰ ਪਦ ਲੈ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ।੧੩੫॥
ਅਟਕ ਦਰਯਾਇ ਮੇਂ ਤਨਿ ਪ੍ਰਵਾਹਾ। ਬੰਧਨ ਮੁਕਤ ਨਾਮ ਰਸ ਲਾਹਾ।
ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਣ ਪਤ੍ਰਕਾ ਦੀਨੀ। ਸੰਤ ਪੜਤਿ ਬੈਰਾਗ ਮੇਂ ਲੀਨੀ।੧੩੬॥

ਸਭ ਕੋ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਸਾਵਧਾਨਾ । ਕਾਰ ਸ੍ਵੇਵਰ ਕਰੋ ਸੁਜਾਨਾ।
ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਤੇ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮੀ।ਥੇਹੜੀ ਕੇ ਸ੍ਰਦਾਰ ਨਿਤਨੇਮੀ।੧੩੭।
ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਜਾਨਾ। ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੋ ਬਡ ਬੁਧਵਾਨਾ।
ਇਨ ਪੰਚਨਿ ਕੋ ਸੌਪੀ ਸੇਵਾ। ਕਰਾਵੇ ਪੱਕਾ ਹਿੰਮਤ ਕਰੇਵਾ ॥੧੩੮॥
ਗੁਰ ਦਸਮੇਸ਼ ਸਰ ਬਣੈ ਅਪਾਰਾ। ਹਿਤ ਦੈ ਕਾਰ ਕਰੋ ਬਲਿਹਾਰਾ।
ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਜੱਥਾ ਸੰਗ ਸਾਰਾ। ਚਲੇ ਸੰਤ ਉਪਕਾਰ ਅਪਾਰਾ।੧੩੯॥
ਦਸੌਂਧਾ ਸਿੰਘ ਕੋ ਗੁਰ ਦਰਸੰਨਾ । ਹੋਏ ਰਾਤੀਂ ਮਸਤਿਓ ਧੰਨਾ।
ਊਚੀ ਬੋਲ ਸਰਬ ਜਾਗਾਏ। ਦੇਖੈ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਹਿਤ ਲਾਏ ॥੧੪੦॥
ਸੰਤਾਂ ਗੁਪਤ ਕਰਾਯੋ ਤਾਂਕੋ । ਬਹੁਤ ਅਨੰਦ ਖਿੜਿਓ ਹੈ ਜਾਂਕੋ।
ਥੇਹੜੀ ਤੇ ਗਾਡੀ ਚੜ ਆਏ। ਗਿੱਲੀਂ ਉਤਰ ਮਹਿਬੂਦ ਪੁਰ ਜਾਏ।੧੪੧॥
ਆਤਮਾ ਏਕ ਰਸ ਪੂਰਨ ਆਪੇ। ਭਰਮ ਜਿੰਦਰੇ ਖੋਲ ਸਿੰਞਾਪੇ।
ਦੋਇ ਦਿਨ ਦੀਵਾਨ ਮੇਂ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰਾ।ਮਨਮਤਿ ਕਾ ਭਾਰ ਉਤਾਰਾ।੧੪੨।
ਪੀਛੇ ਥੇਹੜੀ ਸਿੰਘ ਮਿਲ ਪੰਚੇ । ਉਗਰਾਹੀ ਕਰ ਮਾਯਾ ਸੰਚੇ।
ਜਿਸ ਥਾਂ ਸੰਤਾਂ ਕਾਰ ਕਰਾਈ। ਪੱਕੀ ਪੌੜੀਆਂ ਦਈ ਬਨਾਈ ॥੧੪੩॥
ਇਕ ਪਾਸਾ ਪੂਰਨ ਕਰ ਦੀਆ। ਸੰਗਤਿ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰੈ ਹਿਤ ਥੀਆ।
ਸਨੇ ਸਨੇ ਪੂਰਾ ਬਣ ਜੈ ਹੈ । ਜਿਮ ਜਿਮ ਸੇਵਾ ਗੁਰ ਕਰਵੈ ਹੈ ॥੧੪੪॥
ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੋ ਸਰਦਾਰਾ। ਤਨ ਤਜਕੇ ਬੈਕੁੰਠ ਸਿਧਾਰਾ।
ਇਉਂ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਭਈ ਢਿਲਾਈ। ਜਗਤ ਤਮਾਸ਼ਾ ਨਹਿ ਬਿਰਤਾਈ।੧੪੫।
ਸੰਤ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਆਏ ਤਬਹੀ । ਰੇਰੂ ਸਾਹਿਬ ਰਾਮਪੁਰ ਸਬਹੀ।
ਮਿਲ ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਬੰਦਨ ਕੀਨੀ। ਬੈਠੇ ਸੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਮਨ ਲੀਨੀ ॥੧੪੬॥
ਸੰਤ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਗੁਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ। ਆਵਨ ਧੰਨ ਸੇਵੀ ਗੁਰਦੁਆਰੇ।
ਕਰ ਉਪਕਾਰ ਚੇਤੇ ਬੈਰਾਗਾ । ਸਭ ਸੰਗਤ ਕੋ ਬਹੁਤਾ ਜਾਗਾ ॥੧੪੭॥
ਕਛੁ ਮੋਨਿ ਕਰ ਬੈਠੇ ਰਹੇ । ਕਿਨਹੂੰ ਬਚਨ ਨਹਿ ਮੁਖ ਤੇ ਕਹੇ।
ਫਿਰ ਅਪਨੇ ਆਸਨ ਮੇਂ ਰਾਜੇ। ਕਰ ਅਰਾਮ ਮਿਲ ਸਿੰਘ ਸਮਾਜੇ ॥੧੪੮॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਆਸਾ ਵਾਰਾ । ਲਾਈ ਸੰਤ ਬੈਰਾਗ ਧਰਿ ਭਾਰਾ।
ਸ਼ਾਮ ਫੇਰ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਯਾ। ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਆਨੰਦ ਵਧਾਯਾ ॥੧੪੯॥
ਉਨੀਂ ਮਾਘ ਕੋ ਸਜਾ ਦੀਵਾਨਾ । ਸੰਗਤਿ ਸੁਨੈ ਵੈਰਾਗ ਤੇ ਆਨਾ।
ਰਾਤੀਂ ਸੰਤ ਕਥਾ ਹੈ ਸੁਨਾਈ। ਗਉੜੀ ਵੀਚ ਪੜੇ ਸਿੰਘ ਭਾਈ॥੧੫੦॥
ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪੱਤ੍ਰਕਾ ਦੀਨੀ।ਸੰਤ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਚੀਨੀ।
ਗਏ ਸਮਾਇ ਪੜੀ ਜਬ ਪਾਤੀ। ਸੰਤ ਵੈਰਾਗ ਤੇ ਬੋਲੇ ਬਾਤੀ ॥੧੫੧॥
ਜਿਸ ਗਲ ਤੇ ਡਰਤੇ ਸੀ ਭਾਈ । ਭਈ ਆਣ ਸੰਤ ਗਏ ਸਮਾਈ।
ਕੰਠ ਰੁਕਿਓ ਭਈ ਗਦਗਦ ਬਾਣੀ।ਸੰਗਤ ਵਿਰਾਗ ਤੇ ਵਾਰਤਾ ਜਾਨੀ॥੧੫੨॥
ਮੋਨ ਭਏ ਆਏ ਅਸਥਾਨਾ । ਬੈਠੇ ਬਿਰਾਗ ਨ ਵਾਕ ਬਖਾਨਾ।
ਬਿਨ ਖਾਏ ਭੋਜਨ ਹੀ ਗੁਜਾਰੀ । ਜਾਗਤ ਬੈਠੇ ਰਾਤ ਮਝਾਰੀ ॥੧੫੩॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਕਰ ਇਸ਼ਨਾਨਾ । ਸਰੂਪ ਆਪਣੇ ਟਿਕੇ ਸੁਜਾਨਾ।
ਦਿਵਸ ਚੜੇ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਯੋ। ਵੈਰਾਗ ਪ੍ਰੇਮ ਕੋ ਸ਼ਬਦ ਸੁਨਾਯੋ॥੧੫੪॥
ਦਸੈਹਿਰਾ ਦਿਨ ਮਨਾਯਾ ਭਾਰਾ। ਕਈ ਪਾਠ ਹੋਏ ਤਿਸ ਵਾਰਾ।
ਕਈ ਦਿਨ ਸੰਤਾਂ ਕਥਾ ਸੁਨਾਈ। ਬੰਧਨ ਮੁਕਤ ਖਾਲਸਾ ਗਾਈ॥੧੫੫॥
ਸੰਤ ਨਾਮ ਕੇ ਨਿਤ ਭਿਆਸੀ । ਦੂਈ ਰਿਦ ਤੇ ਤਾਕੀ ਨਾਸੀ।
ਸਿੰਘ ਇੰਦ੍ਰੇ ਗਣ ਵਸ ਕੀਤੇ । ਸੁਧ ਸਰੂਪ ਪਾਯੋ ਨਿਰਭੀਤੇ ॥੧੫੬॥
ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਪਿਆਰੇ। ਜੀਵਤ ਜਿਨ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਮ ਸਮਾਰੇ।
ਬੋਲਤੇ ਸੰਗ ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ। ਕਹਾਂ ਗਏ ਜਿਨ ਕੇ ਗੁਣ ਰਾਸੀ॥੧੫੭॥
ਜੰਮ ਕੇ ਆਵਣ ਸਫਲਾ ਕੀਨਾ। ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਸੇਵਾ ਹਿਤ ਦੀਨਾ।
ਸੁਨਹੁ ਸੰਗਤਿ ਸੰਤ ਬਖਾਨੈ। ਬਿਅੰਤ ਗੁਣਾਂ ਕੋ ਕਛੁ ਪ੍ਰਗਟਾਨੈ॥੧੫੮॥

ਦੋਹਿਰਾ—

ਸ਼ਬਦ ਕਮਾਈ ਬਹੁ ਕਰੀ, ਹੋਤੀ ਵਾਲੇ ਸੰਤ।
ਸ੍ਰੀ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਧੰਨ ਥੇ, ਸਿਮਰਿਓ ਹੈ ਭਗਵੰਤ ॥੧੫੯॥

ਦੋਹਿਰਾ—ਸੰਤ ਆਯਾ ਸਿੰਘ ਭਜਨ ਕਾ, ਆਏ ਧਾਰ ਉਤਾਰ।
*ਤਹਿ ਸੰਗਤ ਸ੍ਰੀ ਅਤਰ ਹਰਿ, ਰੇਰੂ ਸਾਹਿਬ ਹਿਤ ਧਾਰ॥੧੬੦॥

ਕਬਿੱਤ—ਜਗਤ ਤਿਆਗ ਸੁਖ ਸਮ ਜਾਂਨ ਦੁਖ ਭੁਖ, ਧੰਨ ਕੀਤੀ ਮਾਤਾ ਕੁਖ ਸੰਤ ਅਵਤਾਰ ਹੈ। ਨੌਕਰੀ ਬਿਹਾਰ ਕੀਨ ਆਏ ਤਿਆਗ ਦੀਨਾ ਦੀਨ, ਪ੍ਰੇਮ ਹਰੀ ਰੰਗ ਭੀਨ ਅਜਬ ਅਪਾਰ ਹੈ। ਰਾਮ ਪੁਰ ਨੱਗਰ ਹੈ ਜਗ ਮੇਂ ਉਜੱਗਰ ਹੈ, ਪ੍ਰੇਮੀ ਲੋਕ ਸੱਗਰ ਹੈ ਜਾਨੇ ਸੁਖ ਕਾਰਹੈ। ਆਏ ਗੁਰੂ ਦਸਮੇਸ਼ ਯਾਦਗਾਰ ਰਖੀ ਏਸ, ਰੇਰੂ ਪਾਸ ਬੈਠਗੇ ਸੁ ਗੁਰੂ ਕਰਤਾਰ ਹੈ ॥੧੬੧॥ ਹਰੀ ਮੁਸ਼ਕੰਬਰ ਜੀ ਕੀਨ ਜਾਰੀ ਲੰਗਰ ਜੀ, ਸੰਤ ਗੁਣ ਮੰਦਰ ਜੀ ਭਏ ਉਪਕਾਰੀ ਹੈ। ਕੂਏ ਕਹੂੰ ਲਾਇ ਦੇਇ ਦੂਧ ਬਹੁ ਗਾਇ ਦੇਇ, ਸਿੰਘ ਸੰਤ ਛੱਕ ਲੇਇ ਕਿਤੇ ਫੁਲਵਾਰੀ ਹੈ। ਆਲੀ-ਸ਼ਾਨ ਜਗਾ ਨਈ ਕੁਟੀਆ ਬਿਅੰਤ ਪਈ, ਰਾਗੀਆਂ ਕੀ ਚੌਂਕੀ ਭਈ ਲਗੀ ਗੁਲਜ਼ਾਰੀ ਹੈ। ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪਾਯਾ ਅਗੇ ਕਮਰਾ ਸਜਾਯਾ, ਫਰਸ਼ ਅਜਬ ਬਣਾਯਾ ਸੰਤ ਆਪ ਹੀ ਮੁਰਾਰੀ ਹੈ ॥੧੬੨॥ ਸੋਲਾਂ ਸਾਲ ਹਲ ਬਾਹਾ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਹੈ ਉਮਾਹਾ, ਨਾਮ ਪ੍ਰਭੁ ਲੀਨ ਲਾਹਾ ਭਗਤੀ ਮੇਂ ਲੀਨ ਹੈ। ਸੋਹਣਾ ਮੁਖਾਰ ਬਿੰਦ ਸੂਰਜ ਕਿ ਸੋਹੇ †ਇੰਦ, ਰਾਮ ਕਾਨ੍ਹ ਕੇ ਮਨਿੰਦ ਕਲਕੀ ਸੋ ਚੀਨ ਹੈ। ਮੋਹਣੀ ਉਤਾਰ ਕਿਧੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬੇਦ ਚਾਰੁ ਕਿਧੋ, ਹਰੀ ਭਵ ਪਾਰ ਕਿਧੋ ਸ਼ਿਵ ਤਪ ਕੀਨ ਹੈ। ਇੰਦ੍ਰ ਸੇ ਰਾਜਾ ਕਿਧੋ ਦਲੀਪ ਨੀਤ ਸਾਜਾ ਕਿਧੋ, ਰਘੂ ਦਾਨ ਗਾਜਾ ਕਿਧੋ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਬੀਨ ਹੈ ॥੧੬੩॥

ਦੋਹਿਰਾ—ਤੀਨ ਟਿਕਾਣੇ ਪਾਇ ਕੇ, ਵਕਤ ਗੁਜਾਰਤ ਸੰਤ।
‡ਪੋਖਰ, ਡੇਰਾ, ਬਾਗ ਪੁਨ, ਸਮਾਧੀ ਮੇਂ ਇਸਥੰਤ ॥੧੬੪॥

ਕਬਿਤ—ਸਾਤ ਵਜੇ ਡੇਰੇ ਰਾਤੀ, ਕੀਰਤਨ ਆਇ ਗੌਂਦੇ, ਨੌ

*ਤਿਸ ਬਾਬਾ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ। †ਚੰਦ੍ਰਮਾ।
‡ਛਪੜ ਤੇ ਹੀ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਗੁਜਾਰਦੇ ਸਨ।

ਵਜੇ ਫੇਰ ਏਕ ਗੁਫਾ ਵਿਚ ਜਾਂਵਦੇ। ਯਾਰਾਂ ਤਾਈ ਬੈਠ ਜਪੇਂ ਜਾਂਵਦੇ ਬਗੀਚੇ ਮਾਹਿ, ਘੰਟੇ ਤੀਨ ਤਾਂਈ ਹੈਂ ਅਰਾਮ ਸੁਖ ਪਾਂਵਦੇ। ਕਰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਤੀਨ ਵਜੇ ਹੋਰ ਕੁਟੀ ਜਾਂਦੇ, ਆਠ ਤਾਂਈ ਇਕ ਟੱਕ ਬਿਰਤੀ ਟਿਕਾਂਵਦੇ। ਏਥੋਂ ਆਇ ਜਾਂਵਦੇ ਬਗੀਚੇ ਵਿਚ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੰਦਾ ਜੋਗ ਮਾਰਗ ਸਿਖਾਂਵਦੇ ॥੧੬੫॥

ਦੋਹਿਰਾ—ਨਿਤ ਕਰਮ ਇਉਂ ਕਰਤ ਹੈ, ਹਰੀ ਅਤਰ ਭਗਵੰਤ।
ਦਰਸ਼ਨ ਤੇ ਕਲ ਮਲ ਨਸੈ, ਦੀਨ ਦਿਆਲੂ ਸੰਤ ॥੧੬੬॥

ਕਬਿੱਤ—ਆਯਾ ਸਿੰਘ ਸੰਤ ਜਦੋਂ ਆਏ ਕੁੰਭ ਦੇਖਨੇ ਨੋ, ਸਿਰੋਪਾਉ ਦੀਆ ਮੁਖੋਂ ਬਚਨ ਬਖਾਨੀਏ। ਹੋਤੀ ਵਾਲੀ ਗੱਦੀ ਸੰਤ ਹਰੀ ਮੁਸਕੰਬਰ ਦੇ, ਗੁਰੂਦੁਆਰੇ ਜੀ ਦਾ ਦੀਦਾਰ ਭੀ ਕਰਾਨੀਏ। ਸੰਗਤਾਂ ਦਿਦਾਰ ਨੂੰ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਗਈਆਂ ਸੀ, ਸੰਪੂਰਨ ਹਰੀ ਸੰਤ ਵਾਕ ਇਉਂ ਫੁਰਮਾਨੀਏ। ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਜੀ ਕਾ ਹੀ ਦਿਦਾਰ ਕਰੋ ਸੰਗਤ ਜੀ, ਸੁਣ ਕੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਨ ਸੰਗਤ ਸਿਆਨੀਏ ॥੧੬੭॥ ਚਾਂਦ ਮਾਰੀ ਲਗੀ ਬਗਰੇਟਾਂ ਸੰਦੀ ਗੋਰਿਆਂ ਦੇ, ਸੰਤ ਨਦੀ ਪਾਰ ਬੈਠੇ ਕਰੇ ਅਭਿਆਸ ਹੈ। ਪਹਿਰਾ ਕਲਗੀ ਵਾਲੇ ਨੇ ਸੋ ਆਨ ਦਿਤਾ ਏਸ ਜਗਾ, ਆਏ ਸੰਤ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਮਿਲਾਏ ਕੰਮ ਖਾਸ ਹੈ। ਤਕਮਾਂ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ ਦਿਤਾ ਸੰਤਾਂ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਸੌਂਪ, ਦਿੱਲੀ ਗੁਰੂਦੁਆਰੇ ਅਜੇ ਦੇਖੀ ਦਾ ਰਖਾਸ ਹੈ। ਨਾਮ ਉਤੇ ਅਤਰ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਜੀ ਕਾ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਦਿੱਲੀ ਵਿਚ ਜਾਇ ਦਰਸ ਤਕਮੇ ਦਾ ਪਾਸ ਹੈ ॥੧੬੮॥ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਹਾਜਰ ਹੈ ਬਾਬਾ ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ, ਈਸ਼ਰ ਜੀ ਸਿੰਘ ਹਰੀ ਨਾਹਰ ਪਛਾਨੀਏ। ਕਿਸ਼ਨ ਮ੍ਰਿਗੇਸ਼ ਹਰੀ ਰਲਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ, ਉਜਾਗਰ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਤੇ ਸੁਹੇਲ ਸਿੰਘ ਜਾਨੀਏ। ਨਥਾ ਸਿੰਘ ਬਿਸ਼ਨ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਸੰਤਾ ਸਿੰਘ ਭਾਈ, ਗੁਰਮੁਖ ਪਿਆਰਾ ਹਰੀ ਰਿਦੇ ਸੁਖ ਦਾਨੀਏ। ਐਸੇ ਹੋਰ ਸੇਵਕ ਭੀ ਸੰਤ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਰਹਿੰਦੇ, ਆਗਿਆ ਨੂੰ ਪਾਲਦੇ ਮਹਾਤਮਾ ਸੋ ਜਾਨੀਏ ॥੧੬੯॥ ਅਟਕ ਦੇ

ਵਿਚ ਸੰਤ ਆਖਗੇ ਪ੍ਰਵਾਹੁ ਤਾਈਂ, ਸੰਗਤ ਨੇ ਸੋਈ ਕੀਨੀ ਆਗਿਆ ਮਹਾਨ ਹੈ। ਦੇਹੁਰਾ ਮਕਾਨ ਕੋਈ ਖਾਸ ਜੋ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਾਡਾ, ਸੰਤ ਜੀ ਨੇ ਬਣੇ ਨਾਹਿ ਕੀਆ ਫੁਰਮਾਨ ਹੈ। ਜਲ ਪ੍ਰਵਾਹ ਏਸ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੰਗਤਾਂ ਨੋ, ਖਾਸ ਜਗਾ ਤਾਂਈ ਕੋਈ ਮੰਨੇ ਨ ਇਆਨ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨੂੰ ਪਾਲਿਆ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਖਾਸ ਨਾਹੀ ਰਖੀ ਸੁਖਦਾਨ ਹੈ ॥੧੭੦॥ ਦੁਨੀਆਂ 'ਚਿ ਲੋਕ ਜਿਵੇਂ ਪੂਜਦੇ ਨੇ ਮੜ੍ਹੀ ਮੱਟ, ਤਿਵੇਂ ਨਹੀਂ ਪੂਜਨਾ ਅਲਾਯਾ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਹੈ। ਹੋਤੀ ਵਾਲੇ ਸੰਤ ਜੀ ਭੀ ਜਲ ਪ੍ਰਵਾਹ ਭਏ, ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਚਾਲ ਵਲੋਂ ਕੀਆ ਸੁਕਚਾਨ ਹੈ। ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਅਰਜਾਂ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ, ਰਾਵੀ ਵਿਚ ਤਨ ਪ੍ਰਵਾਹ ਵਿਦਮਾਨ ਹੈ। ਆਗਿਆ ਪਾਲਨ ਦੀ ਰਖ ਤਜਵੀਜ ਤਿਵੇਂ, ਦੰਭ ਦੇ ਦਿਖਾਵੇ ਜਿਨ ਕੀਏ ਸਭ ਹਾਨ ਹੈ ॥੧੭੧॥ ਸੰਗਤਾਂ ਵਿਜੋਗ ਪਿਆ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਅਤਰ ਤੋਂ, ਆਪ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਰਲੇ ਵਿਚ ਭਗਵਾਨ ਕੇ। ਤਿਆਗ ਕੇ ਸਰੀਰ ਜਦੋਂ ਗਏ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਤਬ, ਦੇਵਤੇ ਅਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਆ ਗਏ ਬਿਬਾਨ ਕੇ। ਫੁਲਾਂ ਸੰਦੀ ਫੁਲ ਝੜੀ ਲਾਈ ਸਭ ਦੇਵਤਨ, ਜੈ ਹੋਵੇ ਜੈ ਹੋਵੇ ਜੈ ਜੈ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਕੇ। ਸ਼ੋਕ ਦੇ ਸੰਜੁਤ ਮਾਤ ਲੋਕ ਸਭ ਹੋਇ ਗਿਆ, ਭਾਣਾ ਮੰਨ ਗੁਰਮੁਖ ਰਹੇ ਨਿਜ ਧਿਆਨ ਕੇ ॥੧੭੨॥

ਦੋਹਿਰਾ—ਪਹੁੰਚ ਜਹਾਂ ਕਿਸ ਦੇਵ ਕੀ, ਮੁਰੇ ਤਹਾਂ ਤੇ ਸੋਇ।
ਪਹੁੰਚੇ ਸੰਤ ਅਖੰਡ ਮੇਂ, ਜਹਾਂ ਨ ਦੂਤੀਆ ਹੋਇ ॥੧੭੩॥
ਜੈਸੀ ਸੰਤ ਜੀ ਘਾਲਨਾ, ਕੀਤੀ ਆਪਨ ਆਪ।
ਅਨਭਵ ਗੰਮ ਨਾ ਕਿਸੀ ਕੇ, ਸ੍ਵੈ ਅਨਭਉ ਪ੍ਰਤਾਪ ॥੧੭੪॥

-- ਚੌਪਈ --

ਭੋਗ ਪਾਇ ਦੀਵਾਨ ਮੇਂ ਭਾਈ। ਸੰਤ ਕਥਾ ਏਹੁ ਸਭੇ ਸੁਨਾਈ।
ਧੰਨ ਪੁਰਖ ਜਿਨ ਧਾਰ ਪ੍ਰੀਤੀ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ॥੧੭੫॥
ਸਿਰੋਪਾਉ ਸੇਵਾ ਹਿਤ ਧਾਰੇ। ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਕੋ ਦੀਨ ਉਦਾਰੇ।

ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ਤੇ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਪੂਰੇ । ਹਲ ਬਾਹਿਓ ਸੰਤ ਰਹੇ ਹਜ਼ੂਰੇ ॥੧੭੬॥
ਅਤੁਟ ਭੰਡਾਰਾ ਸਭ ਤ੍ਰਿਪਤਾਏ । ਖਾਵਤ ਅਨਿਕ ਨ ਤੋਟਾ ਆਏ ।
ਇਉਂ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਆਇ ਕੇ ਥਾਨਾ । ਜੋੜ ਮੇਲ ਕਰ ਚਹਿਤ ਪਿਆਨਾ॥੧੭੭।
ਸੰਗਤ ਆਵਨ ਦੇਤ ਨ ਸੋਈ । ਧੀਰਜ ਦੇ ਆਏ ਵਿਦ ਹੋਈ ।
ਗਿੱਲੀ ਸੰਗਤ ਭਾਉ ਕੈ ਰਾਖੇ । ਲਗੈ ਦੀਵਾਨ ਸੇਵੈ ਜਨ ਕਾਂਖੇ ॥੧੭੮॥
ਮਸਤੂਆਣੇ ਤੇ ਸਿੰਘ ਆਯਾ । ਸੰਤ ਦੁਸਹਿਰੇ ਚਲੋ ਅਲਾਯਾ ।
ਸੰਤ ਚਲੇ ਟੇਸ਼ਨ ਤੇ ਆਏ । ਭੂਲਿਓ ਸਿੰਘ ਹੋਰਥੇ ਜਾਏ ॥੧੭੯॥
ਸੂਭਾ ਦਸਹਿਰਾ ਜਾਇ ਨ ਸਾਕੇ । ਸਿੰਘ ਦਿਨੇ ਮੁੜ ਬਿਨਤੀ ਆਕੇ ।
ਮੈਂ ਭੁਲਿਓ ਟੇਸ਼ਨ ਨ ਥਿਆਯਾ॥ਖਿਮਾ ਕਰੋ ਤੁਮ ਖਿਮਾ ਸੁਭਾਯਾ॥੧੮੦॥
ਸੰਤਾਂ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਜਾਣੀ ਗਾਥਾ । ਜਾਣਾ ਜਰੂਰ ਥਾ ਕਿਆ ਕਿਸ ਹਾਥਾ ।
ਬਿਛੁਰੇ ਸੰਤ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ । ਮਿਲੈ ਜਾਇ ਜਬ ਆਗਿਆ ਭਾਰੇ॥੧੮੧॥
ਸੰਤ ਮਰਨ ਮੈਂ ਨਾਹੀ ਆਏ । ਗਜੇ ਸਿੰਘ ਹੈਰਾਨੀ ਛਾਏ ।
ਰਾਤੀ ਗੱਡੀ ਉਡੀਕ ਕੇ ਆਏ । ਲਿਜਾਵਨ ਹਾਰ ਭੂਲਾ ਪੰਧ ਜਾਏ।੧੮੨।
ਪਹਿਲੇ ਟਿਕਟ ਲੈਣ ਥਾ ਤੋਰਾ । ਸਿਧੀ ਸੜਕ ਡੇਲੂੰ ਜਾਇ ਟੋਰਾ ।
ਸੰਤ ਦਸਹਿਰਾ ਗਿੱਲੀ ਮਨਾਯਾ । ਸੰਗਤਾਂ ਕੋ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੁਨਾਯਾ ॥੧੮੩॥
ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਕਰਿਓ ਹਿਤ ਲਾਈ । ਲੰਗਰ ਵਰਤਿਓ ਸਭ ਤ੍ਰਿਪਤਾਈ ।
ਭਾਰੀ ਲਗੈ ਦੀਵਾਨ ਹਮੇਸ਼ਾ । ਸਿਮਰੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਗਤੇਸਾ ॥੧੮੪॥
ਪਿੰਡ ਘਬੱਦੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਆਏ । ਨਿਰੰਜਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਿਨੈ ਅਲਾਏ ।
ਲੈ ਕੇ ਗਏ ਆਪਣੇ ਗਾਊਂ । ਆਸਨ ਕਰਾਯੋ ਧਰਿ ਕੇ ਭਾਊ ॥੧੮੫॥
ਹਉਮੈ ਤਿਆਗੋ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰਾ । ਬਡਾ ਰੋਗ ਤਨੁ ਦੇਤਿ ਬਿਗਾਰਾ ।
ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰੇ ਹਿਤ ਲਾਈ। ਦੀਵਾਨ ਸਜੇ ਕੀਰਤ ਪ੍ਰਭੁ ਗਾਈ।੧੮੬॥
ਗਿੱਲਾਂ ਮੇਂ ਫਿਰ ਆਕੇ ਵਾਸੇ । ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਹਾਤਮ ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੇ ।
ਯਤਿ ਮਾਨ ਇਕੇਦ੍ਰ ਜਾਨੋ । ਬਸੀ ਕਾਰ ਬਿਤਰੇਕ ਬਖਾਨੋ ॥੧੮੭॥
ਤੀਬਰ ਤਮ ਤੀਬਰ ਬੈਰਾਗਾ । ਤਰ ਤੀਬਰ ਤਮ ਭਾਖਿਯੋ ਜਾਗਾ ।

ਤ੍ਰਿਤਾਲੀ ਸਿੰਘਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਲੀਨਾ। ਭਏ ਤਿਆਰ ਬਰ ਤਿਆਰ ਪ੍ਰਬੀਨਾ॥੧੮੮।
ਬੋਪਾਰਾਏ ਕਲਾਂ ਮੇਂ ਆਏ । ਯਾਰਾਂ ਫਗਣ ਟਿਕੇ ਸੁਭਾਏ ।
ਗਉੜੀ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਆਈ । ਕਥਾ ਸੁਨੈ ਸਭ ਲੋਕ ਲੁਕਾਈ॥੧੮੯॥
ਅਲੰਕਾਰ ਸੁਨਾਵੈ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ । ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਭੂਖਨ ਭਾਰੇ ।
ਸਲੋਕ ਪਉੜੀਆਂ ਬਾਣੀ ਤਾਗਾ । ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਲ ਪਰੋਏ ਰਾਗਾ ॥੧੯੦॥
ਬੈਰਾਗ ਰਤਨ ਗਿਆਨ ਜਵਾਹਰ । ਭਗਤੀ ਮਣੀ ਚਮਕਤੀ ਜਾਹਰ ।
ਸੂਰਨ ਉਚਰਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇਰਾ । ਬੁਧ ਭਾਰਜਾ ਪਹਿਰ ਬਡੇਰਾ॥੧੯੧॥
ਦੁਹਿ ਲੋਕਨਿ ਮੈਂ ਸੋਭਾ ਹੋਈ । ਤਸਕਰ ਦੂਤਿ ਨ ਖੋਹਿਤ ਕੋਈ ।
ਡੱਬਾ ਆਦਿ ਅੰਤ ਸਾਲੋਕਾ । ਰਖਯੋ ਸਵਾਰ ਗੁਰੂ ਸੁਖ ਓਕਾ ॥੧੯੨॥
ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਕਥਾ ਆਰੰਭੀ । ਗੁਰ ਮੰਗਲ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਖੰਡੀ ।
ਸਿਮਰਨ ਮਹਿਮਾ ਮਹਾਂ ਮਹਾਨਾ॥ਆਦਿ ਅਸਟਪਦੀ ਗੁਰੂ ਬਖਾਨਾ॥੧੯੩॥
ਜਿਥੇ ਨਹੀਂ ਸਹਾਇਕ ਕੋਈ । ਓਥੇ ਨਾਮ ਸਹਾਇਕ ਹੋਈ ।
ਜਪਾਦਿਕ ਤੇ ਨਾਮ ਅਮੋਲਾ । ਇਕ ਰਸ ਗੁਰਮੁਖ ਮੁਖ ਤੇ ਬੋਲਾ।੧੯੪॥
ਕਰੇ ਉਪਕ੍ਰਾਰ ਜੀਵ ਤੇ ਭਾਰੇ । ਭੂਲਿਓ ਹਰਿ ਕੋ ਨਿਰਗੁਣਿਆਰੇ ।
ਜਿਸ ਦਾਤਾ ਤੇ ਮਿਲੇ ਪਦਾਰਥ। ਤਿਸ ਕੋ ਅਰਪਹਿ ਜਨਮ ਸਕਾਰਥ॥੧੯੫॥
ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਭ ਸੁਖ ਤੁਝ ਪਾਸਾ । ਸਿਮਰਹੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੁਖ ਰਾਸਾ ।
ਸਾਧ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਲਖਣ ਸਾਧੂ । ਬਖਸ਼ੇ ਜਨਮਾਂ ਕੇ ਅਪਰਾਧੂ ॥੧੯੬॥
ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਪਦਵੀ ਭਾਖੀ । ਜੋ ਵਿਚਾਰ ਆਤਮ ਤਤ ਸਾਖੀ ।
ਅਪਰਸ ਵੈਸ਼ਨੋ ਭਗਤਿ *ਬਿਦੂਖਾ॥ਦਾਸ ਤੇ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਅਦੂਖਾ।੧੯੭।
ਕਈ ਕੋਟ ਰਚਨਾ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰੀ । ਸਾਧ ਸੰਗ ਆਚਲਤਾ ਹੇਰੀ ।
ਜੀਵ ਜੋਰ ਬਿਨ ਹੈ ਪ੍ਰਾਧੀਨਾ । ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਏਕੋ ਹਰਿ ਚੀਨਾ॥੧੯੮॥
ਅਹੰਕਾਰੀ ਦੁਖ ਪਾਵਹਿ ਆਈ । ਗ੍ਰੀਬੀ ਧਾਰ ਸੁਖ ਮੁਕਤੀ ਪਾਈ ।
ਨਿੰਦਾ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਨਹਿ ਕੀਜੈ । ਬਖਸ਼ੇ ਸੰਤ ਤਾਂ ਮੁਕਤੀ ਬੀਜੈ ॥੧੯੯॥

*ਪੰਡਤ ।

ਸਿਆਨਪ ਤਿਆਗ ਏਕੋ ਧਰਿ ਆਸਾ। ਦੂਖ ਭਰਮ ਹੋਵੇ ਸਭ ਨਾਸਾ।
ਟੁਟੀ ਬ੍ਰਿਤ ਮੇਲ ਹੈ ਆਪੇ। ਤਾਕਤ ਸਰਬ ਨ ਪੀੜਾ ਬਿਆਪੇ ॥੨੦੦॥
ਰੂਪ ਰੇਖ ਤੇ ਨਿਆਰਾ ਸੋਈ। ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਸਗਲੀ ਲੋਈ।
ਸਤਿ ਰੂਪ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਮੇਂ ਸਾਚਾ। ਸੇਵਕ ਆਨੰਦ ਰਹੈ ਸਦ ਰਾਚਾ॥੨੦੧॥
ਸਤਿਗੁਰ ਲੱਛਣ ਸਿੱਖ ਦੇ ਮੋਖਾ। ਗੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਤੇ ਬਿਨ ਦੋਖਾ।
ਬਿਨਾ ਭਜਨ ਨਹਿ ਸਾਥੀ ਕੋਈ। ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ ਮੇਂ ਨਾਮ ਜਪੁ ਹੋਈ॥੨੦੨॥
ਜੂਨਾ ਵਿਚ ਫਿਰਦਾ ਹੋਇਆ ਆਯਾ। ਭਗਤੀ ਸਾਧ ਸੰਗ ਕਰ ਦੇ ਦਾਯਾ।
ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮੰ। ਭਿੰਨ ਪ੍ਰਤੀਤੀ ਭਰਮ ਤੇ ਲਹਿਮੰ।
ਜੀਅ ਜੰਤ ਕਾ ਮਾਲਕ ਆਪੇ। ਰੂਪ ਆਪਣਾ ਬਿਨਤੀ ਜਾਪੇ।
ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਗੁਰਭਰਮ ਨਿਵਾਰਾ। ਉਪਕਾਰੀ ਸੇਵਕ ਨਮਸਕਾਰਾ।੨੦੪।
ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਪਾਇਏ। ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੋਵੈ ਸੁਖਦਾਏ।
ਸਭ ਫਲ ਮਿਲੈ ਮੁਖੋਂ ਜੇ ਭਨੀ। ਰਾਖਿਓ ਨਾਮ ਗੁਰੂ ਸੁਖਮਨੀ ॥੨੦੫॥
ਚੌਵੀ ਅਸਟਪਦੀ ਕਾ ਅਰਥਾ। ਕਰੈ ਸੁਨਾਵਨ ਸੰਤ ਸੰਮਰਥਾ।
ਸੰਗਤਿ ਸੁਣ ਕੈ ਆਨੰਦ ਪਾਵੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀ ਇਕ ਸੌ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ॥੨੦੬॥
ਰਾਖੈ ਰਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਰੰਗੇ। ਗੁਰ ਘਰ ਮੇਂ ਸੇਵਕ ਬਣ ਚੰਗੇ।
ਇਸੀ ਬਿਧੀ ਸੰਥਾ ਨਿਤ ਹੋਤੀ। ਸੰਗਤ ਧਰੈ ਭਾਉ ਮੁਦ ਸੇਤੀ ॥੨੦੭॥
ਸੰਤ ਲੁਧਿਆਣੇ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਯੋ। ਛਿਆਸੀ ਸਿੰਘਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅਚਾਯੋ।
ਟਾਂਡੇ ਗੁਜਰਾਤ ਆਏ ਸੁਖਦਾਈ। ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਨਿਹਾਲ ਕਰਾਈ।੨੦੮।
ਬਾਈ ਫੱਗਣ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰਾ। ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਬਾਣੀ ਸੰਗ ਡਾਰਾ।
ਮਹੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੋ ਮਿਲ ਹੇਤਾ। ਆਏ ਸੰਤ ਮੁੜ ਮੀਨੀਆਂ ਬੇਤਾ॥੨੦੯॥
ਤੀਨ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਵਾਏ। ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਜਮੀਅਤ ਸਿੰਘ ਆਏ।
ਪ੍ਰੇਮੀ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਇਹੁ ਕਰਈ। ਪੈਂਤੀ ਸਿੰਘ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਵਰਈ॥੨੧੦॥
ਕੀਰਤਨ ਸੰਤਾਂ ਕਰਿਆ ਮੀਤਾ। ਨਾਨਕ ਸਰ ਆਏ ਪ੍ਰਤੀਤਾ।
ਭੂਲਿਓ ਮਨ ਮਾਯਾ ਸੰਗ ਪਾਈ। ਕਥਾ ਦੀਵਾਨ ਬੀਚ ਇਉਂ ਗਾਈ॥੨੧੧॥

ਕਰ ਸ਼ਨਾਨ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਆਏ। ਭੇਟਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਧਰਿਓ ਹਿਤ ਲਾਏ।
ਗਿੱਲੀ ਮੁੜ ਆਏ ਮਮ ਸੁਆਮੀ। ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਥਿਰੇ ਜਨ ਸ਼ਾਮੀ।੨੧੨।
ਸਹੰਸਰ ਦਾਨ ਪਦ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰਾ। ਇੰਦ੍ਰ ਪਰਨਾਰ ਸੰਗ ਭਗਾਂ ਹਜ਼ਾਰਾ।
ਪਰਸ ਰਾਮ ਹੰਕਾਰ ਤੇ ਹਾਰਾ। ਅਜੈ ਮਸ਼ਕਰੀ ਸੰਤ ਭਿਖਾਰਾ ॥੨੧੩॥
ਰਾਮ ਬਿਸ਼ਨ ਨਾਰਦ ਡਹਿਕਾਯੋ। ਤਾਂ ਸ੍ਰਾਪ ਤੇ ਅਧਿਕ ਰੁਵਾਯੋ।
ਰਾਵਣ ਪਰਨਾਰੀ ਲੈ ਜਾਈ। ਸੀਸ ਸੰਗ ਨਿਜ ਲੰਕ ਗਵਾਈ ॥੨੧੪॥
ਪਾਂਡੋ ਰੋਏ ਖੇਲਤ ਜੂਆ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪੱਖ ਥਾ ਕਰਤ ਸਦੂਆ।
ਜਨਮੇਜਾ ਗੁਰ ਬਾਤ ਨ ਮਾਨੀ। ਭੂਲਿਓ ਤਨ ਅਪਨੇ ਕਰ ਹਾਨੀ॥੨੧੫।
ਸੇਖ ਮਸਾਇਕ ਪੀਰ ਰੋਵੰਤੇ। ਜਮਕਾਲ ਕੀ ਪੀੜ ਡਰੰਤੇ।
ਰਾਜੇ ਬਣ ਫਕੀਰ ਤਜ ਰਾਜਾ। ਰੋਵਹਿ ਭਿਖਯਾ ਮਾਂਗਤ ਲਾਜਾ॥੨੧੬।
ਸੂਮ ਧਨ ਕੋ ਜਾਤ ਰੋਵੰਤੇ। ਪੰਡਿਤ ਗਿਆਨ ਗਵਾਇ ਰੁਦੰਤੇ।
ਬਾਲੀ ਨਾਰ ਰੋਵਤੀ ਜਾਨੋ। ਪਤੀ ਸੇਵ ਬਿਨ ਜਨਮ ਬਿਹਾਨੋ ॥੨੧੭॥
ਦੁਖੀ ਸੰਸਾਰ ਸਰਬ ਗੁਰ ਭਾਖਾ। ਮੰਨੇ ਨਾਮ ਜੀਤ ਅਭਿਲਾਖਾ।
ਔਰ ਕਰਮ ਨਹਿ ਮੁਕਤੀ ਦੇਹੀ। ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਕ ਵਿਚਾਰੋ ਏਹੀ ॥੨੧੮॥
ਪਰਨਾਰ ਤੇ ਤਜ ਅਹੰਕਾਰਾ। ਸੰਤ ਮਸ਼ਕਰੀ ਨਾ ਹਿਤ ਧਾਰਾ।
ਨਾਰ ਬਿਪਾਰ ਨ ਕਰਿਓ ਕੋਈ। ਜੂਆ ਖੇਲਤੇ ਪਾਂਡੋ ਰੋਈ ॥੨੧੯॥
ਗੁਰੂ ਵਾਕ ਨਹ ਕਬੀ ਤਿਆਗੋ। ਵਡੇ ਪੀਰ ਨਾ ਬਣ ਕਬ ਜਾਗੋ।
ਰਾਜ ਜੋਗ ਕਰ ਸਿੱਖੀ ਪਾਓ। ਕੰਨ ਪਾੜ ਭਿਖਯਾ ਨਾ ਖਾਓ ॥੨੨੦॥
ਧਨ ਕੋ ਸੇਵਾ ਲੰਗਰ ਲਾਵੋ। ਵਿਦਯਾ ਪੜ ਕੇ ਮਾਨ ਗਵਾਵੋ।
ਨਾਰੀ ਪਤ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਲਾਗੈ। ਈਹਾਂ ਜਸੁ ਪ੍ਰਲੋਕ ਸਭਾਗੈ ॥੨੨੧॥
ਐਸੇ ਗੁਣ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਮਝਾਰਾ। ਧਾਰੋ ਤਰੋ ਆਪ ਜਗ ਤਾਰਾ।
ਇਕਾਸੀ ਨਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਲੀਆ। ਰਹਿਤ ਰਾਖ ਸਿਖੀ ਰਸ ਲੀਆ।੨੨੨।
ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਪੁਰੀ ਕੋ ਚਾਲੇ। ਜਿੱਤ ਵਾਲ ਰਹਿ ਰਾਤ ਸੁਖਾਲੇ।
ਬੰਗੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਯਾ। ਕੀਰਤਨ ਕਰ ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਰਿਝਾਯਾ।੨੨੩।

ਪਠਲਾਵੇ ਰਹਿ ਰਾਤ ਗੁਜ਼ਾਰੀ । ਦੀਵਾਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਮਝਾਰੀ ।
ਗੁਰਮੁਖ ਲੱਛਣ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ।ਮਨਮੁਖ ਬਿਸਰੇ ਅਉਧ ਬਿਹਾਵੈ।੨੨੪।
ਐਸੇ ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਪਿਆਰੇ । ਮੋਰਾਂ ਵਾਲੀ ਆਇ ਸੁਖਾਰੇ ।
ਚੇਤ੍ਰ ਬਾਰਾਂ ਮਾਹਿ ਉਚਾਰਾ । ਮਹਿਲ ਪਿੰਡ ਆਏ ਬਲਿਹਾਰਾ ॥੨੨੫॥
ਸੰਤ ਪਿਤਾ ਕੇ ਨਾਨਕੇ ਤਾਹੀਂ । ਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਰਾਖੇ ਤਿਨ ਆਹੀ ।
ਰਾਤੀਂ ਸਜਾ ਦੀਵਾਨ ਬਿਸਾਲਾ।ਰਾਗੀ ਦਲ ਸਿੰਘ ਸੁਨਾਵੈ ਆਲ੍ਹਾ।੨੨੬।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਵਾਰ ਸਭ ਕੋ ਅਚਿਵਾਯਾ । ਤ੍ਰਿਵੰਜਾ ਸਿੰਘ ਹੋਰ ਸਜਾਯਾ ।
ਸ਼ੰਕਰ ਗੜ ਮੇਂ ਭਲ ਪ੍ਰਚਾਰਾ । ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਉਚਾਰਾ ।੨੨੭।
ਰਸਤੇ ਹੱਟੀਆਂ ਰਾਤੀਂ ਆਏ। ਗਏ ਬਿਰਾਜ ਸੰਗ ਸਮੁਦਾਏ।
ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਏ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਸਤਿਲੁਜ ਨ੍ਹਾਏ ।੨੨੮।
ਸਤਿਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕੀਨੀ। ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਭੇਟ ਅਰਦਾਸ ਸੋ ਦੀਨੀ।
ਅੰਬਾਲਾ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾ ਜਹਿ ਭਾਈ।ਸੰਤਾਂ ਕਥਾ ਕਰੀ ਹਿਤ ਲਾਈ।੨੨੯।
ਮਹਿਮਾਂ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕੀ ਭਾਖੀ । ਕਬਿੱਤ ਉਚਾਰੇ ਸਿੰਘਨ ਸਾਖੀ।
ਕਰ ਦਰਸ਼ਨ ਸੰਗਤਾਂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ।ਪੂਰਨ ਅਨੰਦ ਮੇਂ ਥਿਰੇ ਸੁਖਾਰੇ।੨੩੦।
ਬੈਠੇ ਲੋਹਗੜ ਲਾਇ ਸਮਾਧੀ । ਗੁਰ ਦਸਮੇਸ਼ ਕੇ ਰੂਪ ਅਰਾਧੀ।
ਅਪਨਾ ਆਪ ਮੇਟ ਰਿਦ ਰਾਖੇ।ਗੁਰੂ ਸਿੱਖ ਇਕ ਹੋਇ ਰਸ ਚਾਖੇ।੨੩੧।
ਇਕ ਦਿਨ ਏਕ ਰਾਤ ਆਚੱਲਾ। ਬੈਠਿਓ ਹੀ ਹੋਇ ਗਿਆ ਮਹੱਲਾ।
ਰੌਲਾ ਖੜਕਾ ਕਿਤਨਾ ਹੂਆ। ਸੁਣਿਓ ਨਹੀ ਅਨਸੁਣਿਆਂ ਥੀਆ।੨੩੨।
ਆਣ ਸ੍ਰੀ ਕੇਸ ਗੜ ਰਾਜੇ । ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਗਾਜੇ।
ਸੀਸ ਗੰਜ ਗੁਰ ਨਾਵੇਂ ਥਾਨਾ। ਯਾਤ੍ਰਾ ਕੀਤੀ ਸਭ ਮਿਲ ਜਾਨਾ ।੨੩੩।
ਸੋਹਣਾ ਹੋਲਾ ਗੁਰ ਦਸਮੇਸੰ । ਹੋਲੀ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹਮੇਸੰ।
ਲਾਲ ਰੰਗ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਸੁਗਿਆਨਾ। ਪਿਚਕਾਰੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨੋਤ੍ਰ ਜਾਨਾ ॥੨੩੪॥
ਸ਼ਹੀਦ ਬਾਗ ਮੇਂ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ। ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕਰਹਿ ਸੋਈ ਭਲ ਗਾਈ।
ਨਿਹੰਗ ਸਿੰਘਾਂ ਕੇ ਕਰ ਦੀਦਾਰੇ। ਆਏ ਕੀਰਤ ਪੁਰੀ ਸੁਖਾਰੇ ॥੨੩੫॥

ਦਰਸ਼ਨ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਕੋ ਪਾਏ। ਹਿਰਦਾ ਪੁਰ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਆਏ।
ਲਾਇ ਦੀਵਾਨ ਸੰਗਤਾਂ ਤਾਰੀ।ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵਕ ਪ੍ਰਭੁ ਕਥਾ ਉਚਾਰੀ।੨੩੬।
ਆਤਮਾ ਏਕ ਅਖੰਡ ਚੈਤੰਨਾ। ਤਾਹਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਗੁਰ ਬਚ ਮੰਨਾ।
ਬਿਆਪਕ ਲਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਪੀਜੈ। ਸੰਤਾਲੀ ਸਿੰਘ ਸਜੇ ਲਖੀਜੈ।੨੩੭।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਇ ਘੁਡਾਣੀ ਆਏ। ਚੋਲਾ ਗੁਰ ਛੇਵੇਂ ਦਰਸਾਏ।
ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੰਘ ਪਾਠ ਕਰਵਾਯ ਦੀਵਾਨ ਲਾਇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੁਣਾਯਾ ।੨੩੮।
ਚੌਤੀ ਸਿੰਘਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅਚਿ ਲੀਆ। ਦੁਰਾਹੇ ਮੰਡੀ ਆਵਨ ਕੀਆ।
ਦਸੌਂਦਾ ਸਿੰਘ ਗਿਆਨੀ ਪਿਆਰਾ । ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰਾ ।੨੩੯।
ਕਥਾ ਕਰਾਵਤ ਨਿੱਤ ਪਿਆਰੇ। ਪੜੈ ਵਿਦਯਾਰਥੀ ਹਿਤ ਧਾਰੇ।
ਗਉੜੀ ਭਗਤਿ ਬਾਣੀ ਹੈ ਆਈ। ਸੰਤ ਤਰੇ ਤਾਰੈਂ ਜਗ ਤਾਈ ।੨੪੦।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰੰਥੇ ਬਠਿੰਡੇ ਕਥਾ ਆਰੰਭ, ਥੇਹੜੀ, ਰੇਰੂ ਸਾਹਿਬ,
ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਯਾਤ੍ਰਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨੰ ਨਾਮੁ ਅਠੱਤੀਵਾਂ ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਣੰ ॥ ੩੮ ॥

ਹਰਿਦੁਆਰ ਗੰਗਾ ਕੁੰਭ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸਪਤਾਹਕ ੭੫ ਪਾਠ ਕਰਾਵਨ

ਦੋਹਿਰਾ–ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਖਾਲਸਾ, ਫਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੋਇ।
ਜੋਤਿ ਰੂਪ ਗੁਰੁ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ, ਬੰਦਨ ਹੈ ਮਮ ਲੋਇ ॥੧॥

– ਚੌਪਈ –

ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗੁਰ ਪਿਆਰੇ। ਗੁਰਸਿਖੀ ਕਮਾਈ ਹੈ ਹਿਤ ਧਾਰੇ।
ਖਾਲਸਾ ਗੁਰ ਕਾ ਰੂਪ ਪਛਾਨਾ। ਆਤਮ ਰਸ ਏਕੋ ਭਏ ਜਾਨਾ ॥੨॥
ਦੁਰਾਹੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਚੜ ਕੇ ਗਾਡੀ । ਹਰਿਦੁਵਾਰ ਆਏ ਸੁਖ ਬਾਢੀ।
ਗੰਗਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਸਥਾਨਾ। ਪੂਜਨ ਕਰਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਕਰਾਨਾ ॥੩॥
ਤੀਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਅਮਰ ਦਿਆਲਾ । ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਕੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਚਾਲਾ।

ਬੰਦਨ ਕਰ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕੀਤੀ । ਭੇਟ ਅਰਦਾਸ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀਤੀ ॥੪॥
ਤੇਰਾਂ ਚੇਤਰ ਨਿਰਮਲ ਛਊਣੀ। ਉਤਾਰਾ ਕਰਿਆ ਸੰਤ ਸੁਖ ਭਊਣੀ।
ਥਾਨ ਤੀਰਥ ਕੇ ਸਰਬ ਨਿਹਾਰੇ । ਸਾਧੂ ਉਤਰੇ ਜਹਾਂ ਪਧਾਰੇ ॥੫॥
ਸਭ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲੇ ਜਬ ਜਾਈ । ਆਦਰ ਸਰਬ ਭੇਖ ਕਰ ਪਾਈ।
ਸਿੱਖੀ ਤਿੱਖੀ ਖੰਡੇ ਧਾਰਾ । ਰਹਿਣੀ ਸੰਤ ਰਖੈ ਹਿਤ ਧਾਰਾ ॥੬॥
ਗਿਆਨ ਮੇਂ ਪੂਰਨ ਪਰਖੈਂ ਸਾਰੇ । ਭਗਤੀ ਮੁਖ ਤੇ ਕਹੈਂ ਪਿਆਰੇ।
ਵੈਰਾਗ ਦਸ਼ਾ ਗੁਰਮਤਿ ਮੇਂ ਪੂਰੇ। ਪੇਖ ਸਾਧ ਸਭ ਨਿਵਤੇ ਦੂਰੇ ॥੭॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਕਰ ਇਸ਼ਨਾਨਾ। ਨਿਰਮਲ ਛਊਣੀ ਕਥਾ ਕਰਾਨਾ।
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਪਛਮ ਕੋ ਪਾਨੀ। ਦੀਨਾ ਜਿਵ ਸਾਖੀ ਪ੍ਰਗਟਾਨੀ ॥੮॥
ਭਰਮ ਤਿਆਗੋ ਸਿਮਰੋ ਨਾਮੂ । ਪਿਤ੍ਰ ਉਧਾਰਨ ਕਾ ਇਹੁ ਕਾਮੂ।
ਪਾਪ ਨਸ਼ਟ ਨਾਮੈ ਤੇ ਹੋਵੈ। ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਦੁਖ ਜਨਮਾ ਧੋਵੈ ॥੯॥
ਸੰਤ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਇ ਬਾਸੇ। ਮਹੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਗ ਤਾਸੇ।
ਮਿਲੇ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਲਾਏ ਆਸਨ। ਲੰਗਰ ਆਪ ਚਲਾਇਓ ਰਾਸਨ ॥੧੦॥
ਬਹੁਤ ਆਣ ਕੇ ਭੋਜਨ ਪਾਵੈ । ਸੰਤ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਵਾਵੈ।
ਕੀਰਤਨ ਕਥਾ ਕੋ ਚਲ ਪ੍ਰਵਾਹਾ। ਬਾਗ ਮੇਂ ਸੋਹਣੀ ਥਾਉਂ ਉਮਾਹਾ॥੧੧॥
ਅਕਾਲੀ ਦੀਵਾਨ ਗੰਗਾ ਕੇ ਪਾਰਾ । ਸੰਤ ਵਖ੍ਯਾਨ ਕਰਤ ਭੇ ਭਾਰਾ।
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੀ ਨਦਰ ਅਨੰਤਾ। ਗੰਠਾ ਮਿਲ ਮੀਠਾ ਹੋਵੰਤਾ ॥੧੨॥
ਜੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਨਰ ਰਿਦ ਧਾਰੈ। ਕਿਉਂ ਨਾ ਮੁਕਤ ਪਾਇ ਦੁਖ ਟਾਰੈ।
ਤਰਨਾ ਮਾਨਸ ਕਾ ਹੋ ਸੁਖੈਨਾ। ਬਿਨ ਗੁਰਮਤਿ ਨਹੀਂ ਉਧਰੇ ਸੈਨਾ॥੧੩॥
ਉਨੀਂ ਚੇਤ੍ਰ ਦੀਵਾਨ ਮਝਾਰੀ । ਸ਼ਬਦ ਵਿਆਖ੍ਯਾ ਏਹੁ ਉਚਾਰੀ।
ਗੰਗਾ ਜਲ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ। ਪੀਵਤਿ ਅਮਰ ਭਏ ਨਿਹਕਾਮ॥੧੪॥
ਜਲ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਨਾਮ ਪਛਾਨੋ । ਗੰਗਾ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪਹਿਚਾਨੋ।
ਗੁਰੂ ਰਿਦਾ ਸ਼ਿਵ ਜਟ ਤੇ ਨਿਕਸੀ। ਪਿਤ੍ਰ ਜੀਵ ਉਧਾਰਨ ਬਿਗਸੀ ॥੧੫॥
ਸਾਗਰ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਕੋ ਰੂਪਾ । ਮਿਲੈ ਤਾਹਿ ਮੇਂ ਪਹੁੰਚ ਅਨੂਪਾ।

ਭਰਮ ਬਿਮੁਖਤਾ ਢਾਹਿ ਕਨਾਰੇ। ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਮਲ ਬ੍ਰਿਛ ਬਿਦਾਰੇ॥੧੬॥
ਨਾਲੇ ਜਾਤ ਪਾਤ ਕੇ ਬੰਧੇ । ਮਿਲੇ ਗੁਰੂ ਬਾਣੀ ਇਕ ਰੰਗੇ।
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕੇ ਘਾਟ ਕੋ ਪਾਏ। ਸ੍ਰਵਨ ਮੰਨਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਏ।੧੭।
ਅਬਿਦਿਆ ਮੈਲ ਨਾਸ਼ੀ ਤਿਸ ਦੇਹੀ। ਮੁਕਤ ਨਿਰਮਲਤਾ ਮਿਲੀ ਸਨੇਹੀ।
ਜੋ ਮਨ ਮੀਨ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਨਾਈ। ਸਾਗਰ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਥਿਰੁ ਪਾਈ।੧੮।
ਗੰਗਾ ਏਕ ਦੇਸ ਮੇਂ ਚਾਲੈ । ਗੁਰਬਾਣੀ ਸਭ ਦੇਸ ਸੰਮਾਲੈ।
ਕਠਨ ਗੰਗਾ ਮੇਂ ਜਾਨਾ ਦੂਰੇ । ਗੁਰਬਾਣੀ ਘਰ ਘਰ ਮੇਂ ਪੂਰੇ ॥੧੯॥
ਗੰਗਾ ਤਨ ਕੀ ਮੈਲ ਨਿਵਾਰੈ । ਬਾਣੀ ਮਨ ਹੰਤਾ ਸਭ ਟਾਰੈ।
ਗੰਗਾ ਹੈ ਜਲ ਕੋ ਪ੍ਰਵਾਹਾ । ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਮ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪਾਹਾ ॥੨੦॥
ਗੁਰਬਾਣੀ ਊਚਹ ਤੇ ਊਚੀ । ਗਿਆਨ ਸਰੂਪ ਕੀ ਦਾਤੀ ਸੂਚੀ।
ਗੰਗਾ ਕਿਸੇ ਗਿਆਨ ਨਹਿ ਦੇਈ। ਨਹਿ ਅਪਨੀ ਕਛੁ ਗਿਆਤਿ ਰਖੇਈ॥੨੧॥
ਗੁਰਬਾਣੀ ਨਿਜ ਗਿਆਤ ਸਰੂਪਾ। ਤਾਰਤ ਅੰਧ ਪਰੇ ਜੋ ਕੂਪਾ।
ਗੁਰਬਾਣੀ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੂਰਾ ॥੨੨॥
ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਫਿਰ ਕਰ ਵਖ੍ਯਾਨਾ। ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਕਾ ਲੱਛਨ ਗਾਨਾ।
ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਕਾ ਸੁਨਾਵਨ ਹਾਰਾ। ਆਪ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਸ਼ਟੀ ਨਿਰਧਾਰਾ॥੨੩॥
ਆਪ ਕਮਾਇ ਅਵਰਾ ਉਪਦੇਸੈ । ਮਨ ਪ੍ਰਬੋਧ ਫਿਰ ਸਿਖ੍ਯਾ ਦੇਸੈ।
ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਤੇ ਭਰਮ ਬਿਦਾਰੈ। ਆਪ ਤਰੈ ਸਿੱਖਨ ਕੋ ਤਾਰੈ ॥੨੪॥
ਜਿਸ ਮਿਲਨੇ ਤੇ ਮਨ ਆਨੰਦਾ। ਮਨ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਜੋ ਕੱਟ ਦਿੰਦਾ।
ਹਰੀ ਪਰਮ ਪਦ ਪਾਈਐ ਜਾਤੇ। ਸਤਿ ਪੁਰਖੁ ਜਿਨ ਜਾਨਾ ਗਾਤੇ॥੨੫॥
ਇਕ ਅਕਾਲ ਨੇ ਕਰ ਆਕਾਰਾ । ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਾਨਕ ਤਨੁ ਧਾਰਾ।
ਸਦਾ ਸੁਤੰਤ੍ਰ ਨਿਰ ਆਧਾਰਾ। ਕਰਮ ਉਪਾਸ਼ਨਾ ਬੰਧ ਨਿਵਾਰਾ ॥੨੬॥
ਸ੍ਵੈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਨਿਰੰਕਾਰਾ । ਸਰਗੁਣ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਆਕਾਰਾ।
ਜੀਵ ਕੋਟੀ ਕੋ ਉਧਾਰਨ ਤਾਈ। ਅਵਤਾਰਨ ਤੇ ਊਚ ਗੁਸਾਈ ॥੨੭॥
ਜਿਵ ਹਰਿ ਕੇ ਹੈ ਨਾਮ ਅਨੰਤਾ। ਤਿਵ ਗੁਰ ਨਾਮ ਭਯੋ ਭਗਵੰਤਾ।

ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਮੇ ਜਿਨ ਬਨਾਇ ਮਿਟਾਏ।ਸ਼ਿਵ ਬਿਸ਼ਨੂੰ ਆਗਿਆਮੇਂ ਚਲਾਏ॥੨੮॥
ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਕੇ ਦਾਤਾ ਨਿਜ ਗਿਆਨੰ। ਵੇਦ ਉਚਾਰੇ ਧਰਿ *ਅਜ ਧਿਆਨੰ।
ਵੇਦ ਗਿਆਨ ਭੀ ਜਾਹਿ ਨ ਜਾਨੈ। ਨੇਤ ਨੇਤ ਕਰ ਅਗਮ ਬਖਾਨੈ ॥੨੯॥
ਸੁਤੇ ਸਿਧ ਸੁਤੰਤ੍ਰ ਆਪੇ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜਾਪੇ।
ਆਤਮ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਅਦ੍ਵੈਤਾ । ਅਖੰਡ ਗਿਆਨ ਕੇ ਪੂਰਣ ਦੇਤਾ ॥੩੦॥
ਦਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹਰਿ ਭਯੋ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰ ਕਿਯੋ।
ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਖਾਲਸਾ ਕੀਨਾ। ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਲੀਨਾ॥੩੧॥
ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ ਜਪੀਜੈ। ਭਗਤੀ ਸਹਿਤ ਗਿਆਨ ਟਿਕੀਜੈ।
ਜੀਵ ਅਬਿਦ੍ਯਾ ਤੁਛਤਾ ਨਾਸੈ। ਈਸ ਸ੍ਰਬੱਗਤਾ ਤਜ ਸੁਖ ਰਾਸੈ ॥੩੨॥
ਹਮ ਤੁਮ ਖੋਇ ਗਿਆਨੀ ਮੁਕਤਾ। ਚਾਰ ਮੁਕਤ ਤੇ ਵਿਲੱਖਣ ਜੁਗਤਾ।
ਅਭੇਦ ਅਦੁੰਦ ਪਦ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈਐ।ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਧਿਆਈਐ॥
ਜਿਉਂ ਜਲ ਮਿਲ ਜਲ ਮੇਂ ਇਕ ਰੂਪਾ। ਤਿਉਂ ਜੋਤੀ ਮਿਲ ਜੋਤਿ ਅਨੂਪਾ।
ਕੇਵਲ ਮੁਕਤ ਪਾਇ ਹੈ ਸੋਊ। ਪੂਰਣ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਖ ਜੋ ਹੋਊ ॥੩੪॥
ਗੁਰ ਬਿਨ ਗਿਆਨ ਨ ਪਾਈਐ ਭਾਈ।ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਣੀ ਇਉਂ ਫੁਰਮਾਈ।
ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਾਰਦ ਬੇਦ ਬਿਆਸਾ। ਗੁਰ ਮਿਲ ਉਧਰੇ ਹੋਰ ਭੀ ਖਾਸਾ ॥੩੫॥
ਮਾਨਸ ਕੋ ਬਿਨ ਗਿਆਨ ਨ ਠੀਕਾ। ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਗੁਰ ਤੇ ਹੀ ਨੀਕਾ॥
ਅਵਿਧੂਤ ਗੁਰੂ ਅਨਪੜ ਹੈ ਜੋਈ। ਅੰਧੇ ਮਲਾਹ ਸਮਾਨ ਲਖ ਸੋਈ ॥੩੬॥
ਪਾਰ ਕਨਾਰਾ ਨਾਹੀ ਦੀਸੈ । ਕੈਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰੈ ਗੀਸੈ।
ਸੋਟੀ ਜਿਉਂ ਤਰਤੀ ਹੈ ਪਾਨੀ। ਤਿਹ ਆਸਰੇ ਨਹਿ ਤਰੈ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥੩੭॥
ਨਿਰਸ਼ੰਕਾ ਜਗਿਆਸੂ ਹੋਵੈ । ਸੋ ਤਰ ਸਕੈ ਭੇਦ ਕੋ ਜੋਵੈ।
ਪੰਡਤ ਗੁਰੂ ਪਿੰਗਲਾ ਮਾਲਾਹਾ। ਤਰ ਨ ਸਕੈ ਚਰਨੀ ਬਲਿ ਨਾਹਾ ॥੩੮॥
ਅਨਤਾਰੂ ਜਿਮ ਪੁਰਖ ਨ ਜਾਨੈ। ਤਿਮ ਪੰਡਤ ਨਿਜ ਰੂਪ ਨ ਮਾਨੈ।
ਜੁਗਤੀ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਕੀ ਬਹੁ ਸੀਖੀ। ਸ਼ੰਕਾ ਨਿਵਾਰਨ ਮੇਂ ਮਤਿ ਤੀਖੀ॥੩੯॥

*ਬ੍ਰਹਮਾ।

ਕਮਾਈ ਹੀਨ ਹੈ ਚੁੰਚ ਗਿਆਨੀ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਪੜ ਹੋਯਾ ਅਭਿਮਾਨੀ।
ਪੜਨੇ ਤੇ ਨਹਿ ਕੇਵਲ ਮੋਖਾ। ਅਨਪੜ ਰਹੇ ਨ ਮਿਟਹੀ ਰੋਖਾ ॥੪੦॥
ਗੁਰੂ ਬਣੇ ਪੂਜਾ ਕੇ ਹੇਤਾ । ਹੋਵੈ ਵਡਿਆਈ ਮਮ ਨੇਤਾ।
ਏਹੁ ਪੂਰਣ ਨਹਿ ਝੂਠੇ ਸਾਰੇ । ਵਰਨ ਜਾਤ ਅਹੰਕਾਰ ਕੋ ਧਾਰੇ ॥੪੧॥
ਵੇਦ ਆਸਰੇ ਭੇ ਵਿਦਿਵਾਨਾ । ਵਕਤਾ ਹੋਇ ਧਰੇ ਅਭਿਮਾਨਾ।
ਸਭ ਕੋ ਤਿਆਗਨ ਬਨ ਹੈ ਭਾਈ।ਇਨ ਤੇ ਮਾਨੁਖ ਤਨੁ ਨਿਫਲਾਈ॥੪੨॥
ਜੋ ਪੁਰਖ ਬ੍ਰਹਮ ਸ੍ਰੋਤ੍ਰੀ ਹੋਆ । ਸੋ ਭੀ ਪੂਰਣ ਨਹੀਂ ਗਿਣੋਆ।
ਨੇਸ਼ਟੀ ਇਕੱਲਾ ਨਾਹੀ ਪੂਰਾ। ਨੇਸ਼ਟੀ ਸ੍ਰੋਤ੍ਰੀ ਮਨ ਜਿਤ ਸੂਰਾ ॥੪੩॥
ਜੇ ਕੋ ਜੀਵ ਗਿਆਨ ਕੋ ਪਾਏ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕਾ ਸਿਖ ਸਦਾਏ।
ਸੋ ਪੂਰਨ ਤੇ ਪੂਰਾ ਹੋਈ । ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਗੁਰ ਏਕੋ ਸੋਈ ॥੪੪॥
ਕਿਤਨੇ ਗੁਰੂ ਧਾਰੇ ਜੇ ਕੋਈ । ਗੁਰਸਿਖੀ ਬਿਨ ਨਿਗੁਰਾ ਹੋਈ।
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਬਿਨ ਪੂਰਾ ਕੌਨੰ। ਪੰਚ ਬਿਦਾਰੇ ਹੋਵਨ ਜੌਨੰ ॥੪੫॥
ਤਾਂ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕੋ ਪਿਆਰੇ। ਖਾਲਸਾ ਬਣੋ ਜਾਤੀ ਕੋ ਟਾਰੇ।
ਇਕਵਿੰਜਾ ਵੈਰਾਗੀ ਸਾਧੂ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਮੇਟੇ ਅਪਰਾਧੂ ॥੪੬॥
ਜਿਤਨੇ ਦਿਨ ਰਹੇ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰਾ । ਸੰਗਤ ਸੁਣੈ ਪ੍ਰੇਮ ਮਨ ਧਾਰਾ।
ਪ੍ਰੇਮ ਅਰਥ ਕਰਨੇ ਜਬ ਲਾਗੇ। ਪ੍ਰੇਮੀ ਅਰਥ ਬਨੈ ਬਡਭਾਗੇ ॥੪੭॥
ਪਤੰਗਾ ਮੀਨ ਹਰਨ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮੀ । ਇਨ ਕੇ ਗੁਣ ਕਹਿ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਨੇਮੀ।
ਪ੍ਰੇਮ ਏਹੁ ਮੈਂ ਤੇ ਹੋ ਪਰੇ । ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਤੇ ਜੀਵਤ ਮਰੇ ॥੪੮॥
ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਨਾਸ ਕਰਾਵੈ। ਕਮਲ ਜਲ ਜਿਉਂ ਪ੍ਰੀਤ ਨਿਭਾਵੈ।
ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਮੇਂਹ, ਦੂਧ ਜਲ ਆਦੀ। ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਕਰੈ ਅਹਿਲਾਦੀ॥੪੯॥
ਮਿਲਕੇ ਬੈਠਨ ਖਾਣ ਨ ਪ੍ਰੀਤੀ । ਸੇਵਾ ਹਉਮੈ ਨਾਸ ਨ ਕੀਤੀ।
ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਹਉਮੈ ਤੋਰੈ। ਦੂਜਾ ਮੇਟ ਇਕ ਹਰਿ ਸਿਉਂ ਜੋਰੈ ॥੫੦॥
ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਇ ਤਨਿ ਹੰਗਤਾ ਨਾਸੈ । ਆਤਮ ਰੰਗ ਸੁਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸੈ।
ਮਨਮੁਖ ਸੋਝੀ ਨਾਹੀ ਜਾਨੈ। ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਲਪਟਾਨੈ ॥੫੧॥

ਕੇਵਲ ਸਿਆਨਪ ਨਹੀਂ ਦਿਮਾਗਾ। ਜਾਨੈ ਦਿਲ ਜਿਨ ਬਾਣੀ ਰਾਂਗਾ।
ਮਨਮੁਖ ਮੈਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਤਿਆਗੈ। ਗੁਰਮੁਖ ਹਉਮੈ ਤਿਆਗ ਕੈ ਜਾਗੈ॥੫੨॥
ਦੇਹਿ ਨਾਸ਼ ਹੈ ਤਿਆਗੇ ਪ੍ਰੀਤੀ। ਗੁਰੂ ਸ਼ਬਦ ਮੇਂ ਧਰਿ ਪ੍ਰਤੀਤੀ।
ਇਉਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਾ ਦੰਭ ਨਾਸੀ। ਸਤਾਸੀ ਸਿੰਘ ਸਜੇ ਸੰਨਿਆਸੀ॥੫੩॥
ਇਕਾਸੀ ਉਦਾਸੀ ਮੂੰਡਨ ਤਿਆਗਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਹੋਏ ਬਡਭਾਗਾ।
ਸੈਂਤੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਿੰਘ ਬਣਾਇ। ਅਸ ਵਖਿਆਨ ਸੰਤ ਜੀ ਗਾਏ॥੫੪॥
ਬੈਠੇ ਆਪਣੇ ਆਸਨ ਆਏ। ਭੋਜਨ ਛਕ ਬਿਸਰਾਮ ਕਰਾਏ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਗੰਗਾ ਆਏ। ਬੀਸ ਚੇਤ੍ਰ ਅਮਾਵਸ ਗਾਏ॥੫੫॥
ਸੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਮਹੰਤ ਮੁਰਾਲਾ। ਸੰਤ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਤਪੀਏ ਆਲਾ।
ਹੋਰ ਸਿੰਘ ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਹਰੀ। ਹਰਿਦੁਆਰ ਪਰ ਨਾਵਨ ਕਰੀ॥੫੬॥
ਸ੍ਰੀ ਜਪੁ ਪਾਠ ਕੀਆ ਇਕ ਚਿੱਤਾ। ਖੜੇ ਜਲ ਮਹਿ ਗੁਰ ਮਨ ਦਿੱਤਾ।
ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਕਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਚਲ ਆਏ ਤਹਿ ਮੇਲਾ॥੫੭॥
ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਇਕ ਪੰਡਤ ਬੋਲਾ। ਜਜਮਾਨ ਗਊ ਪੁੰਨ ਕਰੋ ਅਮੋਲਾ।
ਸੰਤ ਹਸੇ ਕਹਿ ਦਿਜ ਜੂ ਸੁਨੀਏ। ਕਿਤਨਾ ਮੋਲ ਗਊ ਕਾ ਗੁਨੀਏ॥੫੮॥
ਕਹਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਇਸ ਦੱਸ ਰੁਪਈਏ। ਦੇ ਕੇ ਦਾਨ ਗਊ ਹੋਇ ਜਈਏ।
ਸੰਤਾਂ ਕਿਹਾ ਦਿਖਾਵੋ ਗਾਂਈ। ਪਾਰ ਕਰ ਸਾਕੈ ਕੈ ਨਾਹੀ॥੫੯॥
ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਗਊ ਜਾਂ ਸੰਤਾਂ ਦੀਨੀ। ਛੋਡ ਸੰਤਾਂ ਜਲ ਮੇਂ ਤਬ ਕੀਨੀ।
ਤਰ ਕੇ ਗਊ ਜਾਇ ਪਾਰ ਕਨਾਰੇ। ਸੰਤ ਹਸੇ ਕਹਿ ਬਾਰੰ ਬਾਰੇ॥੬੦॥
ਮੁੱਲ ਨ ਹਮ ਨੇ ਤੋ ਕੋ ਦੇਨਾ। ਗਊ ਭਾਜ ਗੀ ਕਿਆ ਤੁਮ ਲੇਨਾ।
ਸੁਣ ਕਹਿ ਪੰਡਤ ਸਿੰਘ ਅਕਾਲੀ। ਜਾਨੇ ਹਮ ਤੁਮ ਦੇਹ ਨ ਡਾਲੀ॥੬੧॥
ਮੈਂ ਰੁਪਯੇ ਕਈ ਕਮਾਵਤ। ਜੇ ਗਊ ਮਮ ਪਾਸ ਟਿਕਾਵਤ।
ਦਈ ਭਜਾਇ ਮੇਲੇ ਮੇਂ ਜਾਈ। ਅਬ ਭਾਲੋਂ ਮੈਂ ਕਹਿ ਥਾਂ ਜਾਈ॥੬੨॥
ਕਰੇ ਰੋਸ ਭਾਜਿਓ ਗੋ ਆਨੀ। ਸੰਤਾਂ ਕਿਹਾ ਲੈ ਦਾਨ ਕਰਾਨੀ।
ਪੰਡਤ ਕਿਹਾ ਨ ਦੇਨਾ ਤੋਹੀ। ਹਾਸ ਬਿਲਾਸ ਕਿਉਂ ਕਰਤੇ ਮੋਹੀ॥੬੩॥

ਇਕ ਸਿੰਘ ਦੇਖਾ ਬਸਤ੍ਰ ਪਾਟੇ। ਪੰਜ਼ੀ ਰੁਪਯੇ ਦੀਨੇ ਸੰਤ ਬਾਟੇ।
ਸਿੰਘਨ ਸੇਵਾ ਭਲੀ ਉਚਾਰੀ। ਗੁਰ ਦਸਵੇਂ ਕੇ ਵਾਕ ਚਿਤਾਰੀ॥੬੪॥
ਆਣ ਟਿਕੇ ਅਪਣੇ ਅਸਥਾਨਾ। ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ ਜਪੁ ਬ੍ਰਿਤ ਟਿਕਾਨਾ।
ਦਿਵਸ ਚੜੇ ਪੜ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਣੀ। ਬੈਠੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਦਰਸਾਣੀ।੬੫।
ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਉਚਾਰੀ। ਸ਼ਾਹੀ ਹਿਤ ਨਿਰਮਲੇ ਵਿਚਾਰੀ।
ਸੰਤ ਜੀ ਹਾਥੀ ਪਰ ਅਸਵਾਰੀ। ਕਰੋ ਬਿਨਤੀ ਮੰਨ ਐਤਕੀ ਵਾਰੀ॥੬੬॥
ਸੰਤ ਬਚਨ ਮੰਨ ਭਏ ਤਿਆਰਾ। ਹਾਥੀ ਚੜੇ ਸੋਹੈ ਬਲਿਹਾਰਾ।
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕੋ ਚੌਰ ਕਰੰਤੇ। ਬੈਠੇ ਤਾਬਿਆ ਨਾਮੁ ਜਪੰਤੇ॥੬੭॥
ਮਾਨ ਅਮਾਨ ਹੈ ਜਾਂਹਿ ਸਮਾਨਾ। ਇਕ ਰਸ ਆਤਮ ਪਦ ਮੇਂ ਧਿਆਨਾ।
ਸਭ ਜਲੂਸ ਮੇਂ ਵਿਚਰੇ ਸੰਤਾ। ਸ਼ਾਹੀ ਨਿਰਮਲ ਭਲੀ ਸੋਹੰਤਾ॥੬੮॥
ਬਾਕੀ ਸ਼ਾਹੀਆਂ ਨਗਨ ਫਕੀਰਾ। ਲੋਕਨ ਕੋ ਬੁਰੀਆਂ ਪਿਖ ਪੀਰਾ।
ਗੁਰਮੁਖ ਸੰਤ ਅਲੇਪ ਸੁਭਾਊ। ਖਾਲਸਾ ਆਪ ਨ ਭੇਖੀ ਕਾਊ॥੬੯॥
ਇਕੋ ਚੇਤ ਨੌਰਾਤੇ ਆਏ। ਤੀਜੇ ਗੁਰ ਗੁਰਿਆਈ ਪਾਏ।
ਆਸਾ ਵਾਰ ਜਥੇ ਨੇ ਲਾਈ। ਸੰਤ ਕਥਾ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਸੁਨਾਈ॥੭੦॥
ਤੀਜੇ ਗੁਰ ਗੰਗਾ ਪੈ ਆਏ। ਯਾਤ੍ਰੀ ਬਣ ਲੋਕਾਂ ਸਮਝਾਏ।
ਗੁਰਬਿਨ ਮੁਕਤਿ ਗਿਆਨ ਨਹਿ ਪਾਈ। ਕੋਟ ਵਾਰ ਜੇ ਗੰਗਾ ਨ੍ਹਾਈ।੭੧।
ਫਿਰ ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਤੇ ਗੁਰ ਹੋਏ। ਤਾਰਨ ਹਿਤ ਆਏ ਗੁਰ ਓਏ।
ਤਾਂਕੇ ਸਿੱਖ ਬਣ ਭਰਮ ਬਿਦਾਰੋ। ਜਾਤ ਪਾਤ ਕਾ ਝਗਰਾ ਟਾਰੋ॥੭੨॥
ਇਉ ਜਬ ਕਥਾ ਸੰਤ ਜੋ ਗਾਈ। ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਵਰਤਾਈ।
ਸੰਤ ਆਪਣੇ ਆਏ ਥਾਨਾ। ਦੋਇ ਸਾਧ ਆਏ ਵਿਦਵਾਨਾ॥੭੩॥
ਕਰ ਆਦਰ ਸੰਤਾਂ ਬੈਠਾਏ। ਚਰਚਾ ਹਿਤ ਤਿਨ ਵਾਕ ਅਲਾਏ।
ਆਪ ਕੋ ਸੰਤ ਕਹਿਤ ਸਭ ਲੋਗਾ। ਕਫਨੀ ਸੰਗ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਅਜੋਗਾ।੭੪।
ਕਫਨੀ ਸੰਗ ਕੱਛ ਨਹਿ ਚਾਹੀਏ। ਇਹੁ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਾ ਉਤਰ ਗਾਈਏ।
ਸੰਤ ਹਸੇ ਕਹਿ ਸੁਨੀਏ ਸਾਧੋ। ਕਫਨੀ ਕੱਫਨ ਪਹਿਰੇ ਲਾਧੋ॥੭੫॥

ਕੱਫਨ ਮੁਰਦੇ ਹੀ ਕੋ ਪਾਈਏ । ਜੀਵਤ ਮਰ ਕਫਨੀ ਕੋ ਹੰਢਾਈਏ ।
ਮਨ ਵਾਸ਼ਨਾ ਤਿਆਗੀ ਜਾਹੂੰ । ਕਫਨੀ ਪਹਰੀ ਸਫਲੀ ਤਾਂਹੂੰ ॥੭੬॥
ਕਿਰਪਾਨ ਕਾਲ ਕੋ ਰਾਖੇ ਯਾਦੰ । ਪਹਿਰਾਈ ਗੁਰ ਇਸ ਹਿਤ ਆਦੰ ।
ਗਰਦਨ ਪਰ ਧਾਰ ਤਲਵਾਰਾ । ਫਿਰਤੀ ਜਾਨੈ ਪਹਿਰਨ ਹਾਰਾ ॥੭੭॥
ਤਨ ਹੰਤਾ ਤਜ ਕਫਨੀ ਪਾਈ । ਗ੍ਰੀਬਨ ਰੱਛਾ ਤੇਗ ਕਰਾਈ ।
ਗੁਰ ਘਰ ਸ਼ਾਂਤਿ ਰਸ ਨਾਮ ਰਿਦ ਮਾਹੀ । ਤਨ ਸੂਰਮਾ ਵੇਖ ਰਖਾਹੀ।੭੮।
ਸੂਰਮਾ ਮੌਤ ਤੋਂ ਨਿਰਭੈ ਹੋਸੀ । ਤਿਆਗੀ ਮੋਹ ਮਮਤਾ ਕਟ ਜੋਸੀ ।
ਜੀਅਨ ਰੱਛਕ ਸ੍ਰੀ ਕਿਰਪਾਨੰ । ਕਫਨੀ ਮੁਰਦੇ ਕੇਰ ਨਿਸ਼ਾਨੰ ॥੭੯॥
ਜੋ ਸੂਰਾ ਤਿਨ ਮਰਨ ਜਰੂਰਾ । ਮਿਲੇ ਮੇਲ ਤੇਗ ਕਫਨੀ ਪੂਰਾ ।
ਮਾਰ ਵਾਸ਼ਨਾ ਕਫਨੀ ਪਾਈ । ਕਿਰਪਾਨ ਬੀਰਤਾ ਨਾਹਿ ਗਵਾਈ ॥੮੦॥
ਚਿਤ ਹਮਰਾ ਚਾਹਿਤ ਬਣੇ ਸੰਤਾ । ਤਾ ਕਫਨੀ ਪਹਿਰੀ ਤਜ ਹੰਤਾ ।
ਕਛੈਹਰਾ ਜਤ ਸਤ ਦਾਤਾ ਮੇਰਾ । ਗੁਰ ਘਰ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਇਸ ਬੇਰਾ ।੮੧।
ਬਿਭਚਾਰ ਤੋਂ ਬਰਜਨ ਹਾਰਾ । ਸਤਿਗੁਰ ਬਖਸ਼ਸ਼ ਮੇਂ ਤਨ ਧਾਰਾ ।
ਕਿਰਪਾਨ ਗੁਰੂ ਕਾ ਹੁਕਮ ਸਦੀਵਾ । ਪਹਿਰੇ ਸਿੰਘ ਮਨ ਰਾਖੇ ਨੀਵਾ ।੮੨।
ਪੰਜ ਕਕਾਰ ਗੁਰੂ ਕਾ ਰੂਪਾ । ਪਹਿਰਾਏ ਗੁਰ ਚਰਿਤ ਅਨੂਪਾ ।
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦਸਮੇਸ਼ ਉਚਾਰਾ।ਤਿਨ ਕਾ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਮਾਨਣ ਹਾਰਾ ।੮੩।
ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਚਲੈ ਗੁਰੂ ਕੀ ਚਾਲੀ । ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਪੁ ਜੁਗਤ ਨਿਰਾਲੀ ।
ਭਾਣਾ ਮੰਨ ਹਉਮੈ ਕੋ ਤਿਆਗੈ । ਖਾਲਸਾ ਰੂਪ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪਾਗੈ ।੮੪।
ਸੁਣ ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ਕੇ ਬਚਨ ਸੋ ਸਾਧੂ । ਸਰਲ ਭਏ ਤਜ ਕਪਟ ਪਰਾਧੂ ।
ਚਰਨੀ ਲਪਟਨ ਹਿਤ ਜਬ ਨਿਵੇਂ । ਸੰਤ ਚੌਗੁਨੇ ਨਿਵੇਂ ਸੋ ਤਿਵੇਂ ॥੮੫॥
ਜਸ ਕਰ ਸਿੰਘ ਬਣਨ ਹਿਤ ਭਾਖਾ । ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਸੰਤ ਜੀ ਰਾਖਾ ।
ਕਰ ਤਿਆਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅਚਵਾਯੋ।ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਆਯੋ।੮੬।
ਨਾਮੁ ਧਰੇ ਗੁਰੁ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਏਹੀ । ਪੂਰਬੀ ਹੁਤੇ ਤਿਨ ਰਹਿਤ ਰਖੇਹੀ ।
ਤੇਈ ਸਿੰਘ ਹੋਰ ਤਿਨ ਚੇਲੇ । ਭਏ ਸੁਧਾ ਅਚ ਸਹਿਜ ਸੁਹੇਲੇ ॥੮੭॥

ਤੇਈ ਚੇਤ ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਪੁਰਬਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਏ ਜਗ *ਧੁਰਵਾ ।
ਤਿੰਨ ਸੌ ਰੁਪਈਆ ਦੀਆ ਤਬ ਸੰਤਾ।ਸੰਤ ਭਾਗਸਿੰਘ ਢਾਈਸੌਦਿਵੰਤਾ।੮੮।
ਮਹੰਤ ਢਾਈ ਸੌ ਪਾਯਾ ਨਾਲੇ । ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਪਾਲੇ ।
ਅਠਾਰਾਂ ਸੌ ਦਾ ਭੰਡਾਰਾ ਕੀਆ । ਦੀਏ ਲੱਡੂ ਸਭਨ ਅਚੀਆ ॥੮੯॥
ਪੰਞੀ ਕਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਕਰਾਯਾ । ਗੁਰ ਪੁਰਬ ਇਉਂ ਤਹਾਂ ਮਨਾਯਾ ।
ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਭੇਖ ਸਭ ਕਰਹੀ । ਨਿਰਮਲੇ ਸਾਧ ਉਤਸ਼ਾਹ ਕੇ ਫਿਰਹੀ ।੯੦।
ਅਕਾਲੀ ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਜਸ ਗਾਵੈ । ਖਾਲਸਾ ਲੰਗਰ ਸੰਤ ਚਲਾਵੈ ।
ਇਉਂ ਗੁਰਮਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰੰਤੇ । ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਨ ਭਾਵੰਤੇ ॥੯੧॥
ਗੁਰ ਛੇਵੇਂ ਜੋਤੀ ਹੈ ਸਮਾਏ । ਚੌਵੀ ਚੇਤ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਾਏ ।
ਕੀਰਤਨ ਬਾਣੀ ਬਹੁਤ ਕਰਾਯਾ । ਲੰਗਰ ਗੁਰ ਕਾ ਅਤੁਟ ਚਲਾਯਾ ॥੯੨॥
ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਕਰ ਬਿਨੈ ਅਗਾਰੀ । ਘਰ ਲੈ ਜਾਇ ਭੋਜਨ ਹਿਤ ਕਾਰੀ ।
ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਭੋਜਨ ਅਚਵਾਯਾ । ਸੰਤਾਂ ਪਾਸ ਸੁਵਾਲ ਉਠਾਯਾ ॥੯੩॥
ਸੁਣੋ ਸੰਤ ਜੀ ਬਾਤ ਨਿਰਾਲੀ । ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਗੁਰ ਮਾਨ ਅਕਾਲੀ ।
ਕਿਸੇ ਪੁਰਖ ਤੇ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਹੀ । ਮੁਕਤ ਕਿਵੇਂ ਹੈ ਸੰਸੈ ਆਹੀ ॥੯੪॥
ਸੰਤ ਕਹੈਂ ਬੇਦੀ ਜੀ ਸੁਣੀਏ । ਗੁਰਬਾਣੀ ਪ੍ਰਤੱਖ ਗੁਰ ਜਨੀਏ ।
ਸ਼ਰਧਾ ਜਿਨ ਗੁਰ ਬਚ ਪਰ ਧਾਰੀ । ਸੋ ਮੁਕਤੀ ਪਾਵੈ ਇਉਂ ਸੁਖਾਰੀ ।੯੫।
ਮੰਨਣ ਤੇ ਆਈ ਸਭ ਬਾਤਾ । ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਬਚ ਅਮੀ ਸੁਹਾਤਾ ।
ਬਚਨ ਮੰਨਣੇ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੇ । ਜੋ ਸ਼ਰੋਮਣ ਸੁਖ ਦਾਨਿਕ ਕੇ ॥੯੬॥
ਸ਼ਰਧਾ ਪੰਚ ਪਿਆਰਿਆਂ ਮਾਹੀ । ਗੁਰ ਦਸਮੇ ਪੰਚੈਤ ਬਣਾਹੀ ।
ਇਉਂ ਸਭ ਕਾਰਜ ਹੋਵੈ ਪੂਰਾ । ਛਤ੍ਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਝੁਲਿ ਰੂਰਾ ॥੯੭॥
ਤੁਮ ਗੁਰ ਬੰਸੀ ਭੀ ਧਰ ਸੰਸਾ । ਜੋ ਗੁਰ ਕੀਆ ਤਾਰਨ ਹਿਤ ਅੰਸਾ ।
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਤਾਰਨ ਕੋ ਆਏ । ਮਰਯਾਦਾ ਤਾਰਨ ਕੋ ਬਨਾਏ ॥੯੮॥
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਸਾਚਾ ਗੁਰ ਹੈ । ਰਿਦੇ ਵਸਾਇ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਉਰ ਹੈ ।

*ਆਸਰਾ ।

ਜੋ ਗੁਰ ਕੀਆ ਸੋ ਮਨ ਕੇ ਹੇਤਾ । ਆਤਮ ਪਦ ਪਾਵੈ ਤਤਿ ਵੇਤਾ ॥੯੯॥
ਬੇਦੀ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਭੁਲ ਹੈ ਮਾਨੀ । ਨਿਹਚਾ ਕੀਨ 'ਗੁਰੂ' ਗੁਰ ਬਾਨੀ।
ਸੰਤ ਗੁਰੂ ਮੰਤ੍ਰ ਰਸ ਲੇਹੀ । ਆਏ ਅਪਨੇ ਥਾਨ ਭਲੇਹੀ ॥੧੦੦॥
ਸੂਰਜ ਕੁੰਡ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਹੇਰਾ । ਰਿਖੀਕੇਸ਼ ਮੇਂ ਪਾਯਾ ਫੇਰਾ।
ਸੰਤ ਆਪ ਨਹਿ ਜਾਨਾ ਕੀਆ।ਕੁਟੀਆ ਕਨਖਲ ਬ੍ਰਕਤ ਦ੍ਰਸੋਆ।੧੦੧।
ਪੱਗੋ ਰੁਪਜੇ ਲੰਗਰ ਮੇਂ ਪਾਏ । ਸਾਧੂ ਭੋਜਨ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤਾਏ।
ਸਿੰਘ ਰੂਪ ਪਿਖ ਜਾਵਹਿ ਬਾਰੇ। ਸ਼ਾਂਤ ਮਨ ਮੇਂ ਅਨੰਤ ਅਪਾਰੇ ॥੧੦੨॥
ਇਕ ਸਾਧੂ ਵਿਦਯਾ ਜਿਸ ਮਾਨਾ। ਗੰਗਾ ਨਹਿਰ ਪੈ ਬੈਠ ਸੁਜਾਨਾ।
ਸੰਤ ਪਾਸ ਚਲਤੇ ਤਿਨ ਹੇਰੇ। ਕਹੈ ਇਹੁ ਆ ਗਏ ਲੁਟੇਰੇ ॥੧੦੩॥
ਸੰਤਾਂ ਹਸ ਕੈ ਬਾਕ ਬਖਾਨਾ। ਨਾਮ ਜਪਨਿ ਹਮ ਲੂਟ ਖਜਾਨਾ।
ਤੁਮ ਭੀ ਸੰਤ ਜੀ ਲੂਟ ਲਈਜੈ। ਵਿਦਯਾ ਮਾਨ ਨ ਵਾਦ ਕਰੀਜੈ॥੧੦੪।
ਚਰਨੀ ਪਰਾ ਬਿਨਤੀ ਬਹੁ ਭਾਖੀ। ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਹਿਤ ਮੈਂ ਬੋਲਿਓ ਆਖੀ।
ਸੰਤਾਂ ਕਹਾ ਨ ਹਮਰੇ ਰੋਸੂ। ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਇ ਰਹੁ ਤਿਆਗੋ ਦੋਸੂ ॥੧੦੫॥
ਇਉਂ ਕਹਿ ਸੰਤ ਇਕਾਂਤ ਥਲ ਹੇਰੀ। ਪੰਚ ਸਿੰਘ ਸੰਗ ਪ੍ਰੇਮ ਚਿਤੇਰੀ।
ਬੈਠੇ ਗੰਗ ਕਿਨਾਰੇ ਮੀਤਾ। ਪੰਜ ਗ੍ਰੰਥੀ ਕਾ ਪਾਠ ਸੋ ਕੀਤਾ ॥੧੦੬॥
ਅਪਣੇ ਰੰਗ ਮੇਂ ਮਸਤ ਭਏ ਹੈਂ। ਬ੍ਰਿਤ ਇਕਾਗਰ ਨਾਮ ਲਏ ਹੈਂ।
ਆਪਣਾ ਆਪ ਅਖੰਡ ਅਨੂਪਾ। ਤਨ ਮਨ ਤਜ ਆਨੰਦ ਸਰੂਪਾ॥੧੦੭॥
ਥਿਰਤਾ ਪਾਇ ਸਮਾਧ ਲਗਾਈ। ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਰਸ ਲੇਵਹਿ ਭਾਈ।
ਸੋਲਾਂ ਪਹਿਰ ਨ ਤਨ ਸੁਧ ਪਾਈ। ਬੈਠੇ ਸਿੰਘ ਪੇਖਹਿ ਸਮੁਹਾਈ ॥੧੦੮॥
ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਨੇਤ੍ਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੇ । ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਧੰਨ ਕਹੇ ਬਿਲਾਸੇ।
ਕਰ ਸ਼ਨਾਨ ਬਸਤਰ ਤਨ ਪਾਏ। ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਜਾਇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਏ॥੧੦੯॥
ਸਿੰਘ ਬੁਲਾਇ ਅਰਦਾਸ ਉਚਾਰੀ। ਕੁੰਭ ਹਰਿਦੁਆਰ ਪਿਖ ਚਲੇ ਪਿਛਾਰੀ॥
ਨੌ ਅਪ੍ਰੈਲ ਕੋ ਗਾਡੀ ਅਸਵਾਰੇ। ਦੁਰਾਹੇ ਉਤਰੇ ਆਨ ਪਿਆਰੇ ॥੧੧੦॥
ਮਹੰਤ ਸੰਤ ਗਏ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ । ਆਪ ਟਿਕੇ ਦੁਰਾਹੇ ਹਰਿ ਜੀ।

ਮੰਡੀ ਮੇਂ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਯੋ। ਜਿਨਾ ਬਾਤ ਕੋ ਸੰਸਾ ਗਾਯੋ ॥੧੧੧॥
ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ ਜੋਈ। ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਸੰਗਤਿ ਹਿਤ ਹੋਈ।
ਦੁਰਾਹੇ ਮੰਡੀ ਮੇਂ ਇਨ ਧਾਮਾ। ਸਿਖੀ ਪਿਆਰੀ ਇਨ ਨਰ ਬਾਮਾ।੧੧੨।
ਘੁਡਾਣੀ ਖੁਰਦ ਮੇਂ ਪਾਠ ਕਰਾਯੋ। ਵੈਸਾਖੀ ਕਾ ਪੁਰਬ ਮਨਾਯੋ।
ਪੰਤ੍ਰੀ ਸਿੰਘਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆ। ਰਹਿਤ ਰਾਖ ਗੁਰਮਤ ਸੁਖ ਲੀਆ।੧੧੩।
ਪੰਜ ਕਕਾਰ ਨ ਤਿਆਗੋ ਕੋਈ। ਸੰਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਤ ਭੇ ਸੋਈ।
ਭਗਤ ਬਾਗ ਮੇਂ ਸੰਤ ਬਿਰਾਜੇ। ਬਾਹਰ ਘੁਡਾਣੀ ਤੇ ਜੋ ਛਾਜੇ ॥੧੧੪॥
ਸੰਥਾ ਨਿਤ ਹੋਵਤੀ ਜਾਨੋ । ਪੜੈ ਸੰਗਤਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਉਰ ਠਾਨੋ।
ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰ ਲਗੇ ਦੀਵਾਨਾ।ਪਹੁੰਚੈ ਲੋਕ ਪਟੜੀ ਪਿੰਡ ਆਨਾ।੧੧੫।
ਬਹੁਤ ਇਕੱਠ ਹੋਇ ਨਰ ਨਾਰੀ। ਕੀਰਤਨ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀ ਝੜੀ ਲਗਾਰੀ।
ਨਾਮੁ ਸਰੂਪ ਕਹਿਓ ਧਰ ਪ੍ਰੀਤਾ। ਸਤਸੰਗ ਮਹਿਮਾ ਕਹਿਤੇ ਨੀਤਾ।੧੧੬।
ਚਾਂਦਨਾ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੰਤੇ । ਭੂਮੀਏ ਕੀ ਸਾਖੀ ਉਚਰੰਤੇ।
ਤ੍ਰਿਆ ਦੇਸ ਸਾਖੀ ਬਹੁ ਹੇਰਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਕੇ ਨਿਤ ਜੋਰਾ।੧੧੭।
ਪੈਂਤੀ ਸਿੰਘ ਸਜੇ ਧਰ ਭਾਊ । ਏਕਤਾ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਬਹੁ ਗਾਊ।
ਕਮਰੇ ਸ੍ਰੀਰ ਸਾਫ ਹਿਤ ਦੀਨੇ। ਨਾਮਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਸੋ ਤੀਨੇ ॥੧੧੮॥
ਬੀਸ ਦਿਨ ਇਉਂ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰਾ। ਰਾੜੇ ਗੁਰ ਛੇਵੇਂ ਗੁਰਦੁਆਰਾ।
ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਮਾਜਰੀ ਮੇਂ ਆਏ। ਸੂਦੂਲ ਸਿੰਘ ਕੇ ਪਾਠ ਕਰਾਏ।੧੧੯।
ਦੀਵਾਨ ਮੇਂ ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਹੈ ਅਤੀਤਾ। ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ਕਹਿ ਪ੍ਰਤੀਤਾ।
ਫਰੀਦ ਕੀ ਸਾਖੀ ਸਰਬ ਸੁਨਾਈ।ਛੱਬੀ ਸਿੰਘਾਂਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਛਕਿਆਈ।੧੨੦।
ਛੋਟੀ ਘੁਡਾਣੀ ਸੰਤ ਜੀ ਆਏ । ਨੀਂਵ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਕੀ ਰਖਾਏ।
ਛੱਬੀ ਵੈਸਾਖ ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ। ਨੀਂਵ ਰਾਖ ਉਪਕਾਰ ਸੁਹੇਲੇ ॥੧੨੧॥
ਛੋਟੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬਣ ਗਿਆ।ਪੰਜ ਪਿਆਰਿਆਂ ਵਿਚ ਸੰਤ ਜੀ ਥਿਆ।
ਆਏ ਖਨਿਆਣ ਪਿੰਡ ਮਮਪਿਆਰੇ।ਗੁਰ ਸਿਖ ਪਦ ਭਾਖਿਓ ਬਲਿਹਾਰੇ॥
ਆਨੰਦ ਕਾਰਜ ਗ੍ਰੀਬ ਸਿਖ ਵਾਲਾ। ਪ੍ਰਉਪਕਾਰੀ ਲਖ ਕੀਨ ਉਤਾਲਾ।

ਰੇਰੂ ਸਾਹਿਬ ਸੰਤ ਜੀ ਆਏ । ਬਡ ਭਾਗੀ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਏ ॥੧੨੩॥
ਸੰਤਾਂ ਕਿਹਾ ਇਸ ਬੀਚ ਇਲਾਕੇ। ਗਿਆਨੀ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਹਮ ਤਾਕੇ।
ਭੇਜੋ ਦੇਵਹਿ ਗਿਆਨ ਸਖਾਈ। ਮਸਾਲਾ ਲਾਇ ਕੇ ਗਿਆਨ ਕਥਾਈ।੧੨੪।
ਸੁਣਕੇ ਗੁਰ ਘਰ ਵਿਦਯਾ ਭਾਰੀ । ਲੇਣੇ ਇਛਾ ਇਨਹੂ ਧਾਰੀ।
ਭਾਈ ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ ਬੇਗੋ ਵਾਲੀ। ਸ਼ਾਮਲ ਭਯੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਨਾਲੀ।੧੨੫।
ਘੁਡਾਣੀ ਤੇ ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ ਆਯਾ। ਬਾਬੂ ਸਿਉਂ ਪਖੋਜੀ ਧਾਯਾ।
ਪੜਨੇ ਲਾਗੇ ਛੋਟੇ ਗ੍ਰੰਥਾ। ਪਾਠ ਸ਼ੁਧ ਕਰਤੇ ਲੈ ਸੰਥਾ ॥੧੨੬॥
ਕਥਾ ਸੁਨਤ ਜੋ ਹੋਵਤ ਨੀਤਾ। ਜਥੇ ਸੰਗ ਮਿਲੇ ਧਰ ਪ੍ਰੀਤਾ।
ਮੁਕੰਦ ਪੁਰ ਗਿਲੀ ਕਰੇ ਮੁਕਾਮੂ। ਪ੍ਰਚਾਰ ਗੁਰੂਮਤਿ ਹੋਤ ਤਮਾਮੂ ॥੧੨੭॥
ਬੋਪਾਰਾਇ ਆਣ ਟਿਕੇ ਸੰਤਾ । ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਚਿਤ ਜਿਹ ਅਤਿਅੰਤਾ।
ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਕੇ ਕੋਟ ਕੀ ਕੰਧਾ। ਉਸਾਰਨ ਹਿਤ ਕੀਨੋ ਪ੍ਰਬੰਧਾ ॥੧੨੮॥
ਗਿਆਰਾਂ ਦਿਨ ਮੇਂ ਪੂਰੀ ਕੀਨੀ । ਕੰਧ ਬਣੀ ਸੁੰਦਰ ਸੁਖ ਚੀਨੀ।
ਭਿੰਡਰੀਂ ਪਿਤ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਏ। ਤਖਤੂ ਪੁਰ ਦੀਵਾਨ ਮੇਂ ਆਏ।੧੨੯।
ਸਿਧ, ਸਿਖ, ਸੰਤ, ਸਾਧ, ਕੀ ਸਭਾ। ਗੁਰ ਸਭਾ, ਪੰਜ ਭਾਖੀ ਪ੍ਰਭਾ।
ਹਉਮੈ ਤੇ ਕਰੀ ਬਹੁਤ ਵਿਚਾਰਾ। ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦਰਸੇ ਗੁਰਦੁਆਰਾ।੧੩੦।
ਨੰਗਲ ਪਿੰਡ ਆਏ ਰਹਿ ਰਾਤੀਂ । ਬੋਪਾਰਾਏ ਪੁਜੇ ਪ੍ਰਭਾਤੀ।
ਆਤਮਾ ਏਕ ਨਾਨਾ ਕਿਉ ਭਾਸੈ ।ਉਪਾਧ ਤਿਆਗ ਉਤਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੈ।੧੩੧।
ਕਈ ਦਿਨ ਰਹਿ ਸੰਗਤਿ ਭਾਊ । ਪਹੁੰਚੇ ਪਿੰਡ ਮਾਜਰੇ ਦਾਊ।
ਗੁਰ ਧਾਰੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਭਾਈ। ਦੀਵਾਨ ਮੇਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਾ ਹਿਤਲਾਈ।੧੩੨।
ਦਾਊ ਮਾਜਰੇ ਤੇ ਬੋਪਾਰਾਏ । ਆਏ ਸੰਤ ਜੀ ਸਹਜ ਸੁਭਾਏ।
ਸਤਾਈ ਜੇਠ ਕੋ ਟਾਲ੍ਹੀਆਣੇ। ਕਰ ਦਰਸ਼ਨ ਚਾਲੇ ਕੁਰਬਾਣੇ ॥੧੩੩॥
ਲੱਖੇ ਪਿੰਡ ਮੇਂ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰਾ। ਰਾਤ ਜਾਗਣਾ ਨਾਮੁ ਸਮਾਰਾ।
ਮੰਦ ਕਰਮ ਮੇਂ ਲਾਗਣ ਤਿਆਗੋ। ਚੋਰੀ ਯਾਰੀ ਨੀਂਦ ਤੇ ਜਾਗੋ।੧੩੪।
ਫੁੱਟ ਛੋਡੋ ਪਿੰਡ ਏਕਾ ਕੀਜੈ। ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਇਉਂ ਭਲਾ ਸੋ ਥੀਜੈ।

ਰੂਮੀ ਮੇਂ ਦੀਵਾਨ ਤੇ ਆਏ। ਦੋ ਦਿਨ ਕਥਾ ਕਰੀ ਮਨ ਭਾਏ ॥੧੩੫॥
ਭਿੰਡਰੀਂ ਆਣ ਰਹਿਣ ਤਬ ਲਾਗੇ। ਪਰਉਪਕਾਰ ਕਰੈ ਅਨੁਰਾਗੇ।
ਮੱਸਾ ਸਿੰਘ ਕੀ ਬੀਬੀ ਜੋਈ। ਤਾਹਿ ਅਨੰਦ ਕੀ ਸੇਵਾ ਹੋਈ ॥੧੩੬॥
ਮਦੋ ਕੇ ਦੀਵਾਨ ਮੇਂ ਆਏ । ਏਕ ਸ਼ਬਦ ਕੀ ਕਥਾ ਕਰਾਏ।
ਭਿੰਡਰੀਂ ਫਿਰ ਆਏ ਬਿਸ੍ਰਾਮੇ। ਗਾਲਬ ਪਾਠ ਅਖੰਡ ਕਰਾਮੇ ॥੧੩੭॥
ਬੋਪਾਰਾਏ ਸੰਤ ਜੀ ਆਏ । ਪਾਠ ਕਰਨ ਕੀ ਬਿਉਂਤ ਬਨਾਏ।
ਸਿੰਘਨ ਸੋ ਸਲਾਹ ਇਉਂ ਕੀਤੀ। ਕਰੈਂ ਸਪਤਾਹਿਕ ਮਨ ਮੋ ਪ੍ਰੀਤੀ।੧੩੮।
ਦੋਹਿਰਾ—ਭਲਾ ਕਰਤ ਹੋਂ ਜਗਤ ਕਾ, ਨਾਮ ਜਪਾਵਤ ਆਪ।
ਕਰੋ ਕਾਜ ਉਪਕਾਰ ਹਿਤ, ਸਿੰਘਨ ਬਿਨੈ ਅਲਾਪ ॥੧੩੯॥
ਕਰ ਵਿਚਾਰ ਸਿੰਘਨ ਮਿਲੇ, ਤਿਆਰੀ ਸਭ ਕਰਵਾਇ।
ਪੰਝੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ, ਕਰੇ ਸਥਾਪਨ ਆਇ ॥੧੪੦॥
ਸੋਲਾਂ ਹਾੜ ਚੌਰਾਸੀਆ, ਬੁਧਵਾਰ ਦਿਨ ਜਾਨ ॥
ਰਹਿਤ ਪਿਆਰੀ ਵਾਲੜੇ, ਪੰਝੀ ਪਾਠੀ ਆਨ ॥੧੪੧॥

– ਅਨੰਦ ਛੰਦ –

ਅਜਬ ਅਜੈਬ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਹੈ। ਗਿਆਨੀ ਸਿੰਘ ਚੰਨਣ ਮ੍ਰਿਗੇਸ ਜੰਗ ਹੈ।
ਗੁਜਰ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਸੰਤ ਹਰੀ ਰਾਮ ਨੂੰ। ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਬਚਨ ਸੇਂ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨੂੰ।
ਨੰਦਸਿੰਘ ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬਸਿੰਘ ਜਾਨੀਏ। ਬਿਸ਼ਨਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਪਟਵਾਰੀਮਾਨੀਏ॥
ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਲਾਲ ਹਰੀ ਦੋਇ ਨਾਮ ਹੈ। ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਆਠੋ ਜਾਮ ਹੈ।
ਸੰਤਾ ਸਿੰਘ ਅਮਰ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਹੋਰ ਹੈ। ਸੰਤ ਮਘਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਜਥੇ ਟੋਰ ਹੈ।
ਹੀਰਾਸਿੰਘ ਮਸਤ ਦੀਵਾਨਾ ਦੇਖ ਲੈ। ਭਾਂਨ ਸਿੰਘ ਡੀਲਵਾਲਾ ਸਿੰਘਪੇਖ ਲੈ॥
ਬੁਧ ਸਿੰਘ ਭਿੰਡਰ ਬਖਾਨੇ ਨਾਮ ਹੈ। ਹਰੀਹਰਿ ਨਾਮ ਗਾਲਬੇ ਮੁਕਾਮ ਹੈ।
ਚੇਤ੍ਰ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਦੌਦਰੇ ਬਖਾਨੀਏ। ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਹੈ ਗ੍ਰੀਬ ਮਾਨੀਏ।
ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ ਹੈ ਘੁਡਾਣੀ ਘਰ ਹੀ। ਬੇਗੋ ਵਾਲੇ ਸੰਤ ਜੀ ਨਰੈਣ ਹਰਿ ਹੀ॥
ਸੰਤ ਕੇਸ਼ੋ ਹਰੀ ਤੇ ਗੁਪਾਲ ਸ਼ੇਰ ਹੈ। ਕੀਤੇ ਪਾਠ ਜਿਨਹੂ ਬਲੀ ਦਿਲੇਰ ਹੈ।

ਖੋਲਕੇ ਨ ਹਾਲ ਏਸ ਲਈ ਲਿਖਯਾ।ਜੀਵਨ ਪਸਾਰਾ ਬਣੇ ਲੀਨ ਸਿਖਯਾ।
ਸਿੰਘ ਸ਼ਬਦ ਨੀਕੇ ਸੰਗ ਸਭੇ ਮੇਲੀਏ। ਭਾਈ ਪਿਆਰੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈ ਸੁਹੇਲੀਏ।

ਕਬਿਤ–ਪਾਠੀ ਮੰਗਵਾਏ ਜੇਹੜੇ ਨਾਮ ਅਡੋ ਅਡ ਲਿਖੇ, ਸੁਣੇ
ਪੜੇ ਸਿੰਘ ਪਾਠ ਸੁਧ ਜਿਨ ਜਾਨੀਏ। ਪੰਜ਼ੀ ਪਾਠ ਸੰਦੀ ਤਦੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ
ਵਿਚਾਰ ਚੰਗੀ, ਸਾਰੀ ਹੀ ਸਮੱਗ੍ਰੀ ਮੰਗਾਈ ਇਕ ਥਾਨੀਏ। ਕਰ
ਅਰਦਾਸ ਸਪਤਾਹਿਕ ਤੁਰਾਏ ਪਾਠ, ਸਧਾਰਨ ਸੋ ਸਪਤਿ ਦਿਨਾਂ ਮੇਂ
ਹੋਵੈ ਮਾਨੀਏ। ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਬਹੁ ਤੁਰਤ ਹੀ ਬਾਂਟ ਦੀਆ, ਇਕ ਸੌ
ਦੋਇ ਨਿੱਤ ਪਤ੍ਰੇ ਪੜ੍ਹਾਨੀਏ ॥੧੪੬॥

– ਸਵੈਯਾ –

ਸੰਗਤਿ ਮੇਲ ਕੀਓ ਇਸ ਥਾਨ ਸੋ, ਕਲੁਖਨ ਜਿਉਂ ਰਿਦ ਤੇ ਹਟ ਜਾਈ।
ਨਾਮ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਲੂ ਮਧ ਜਾਨਹੁ, ਆਨ ਉਪਾਵ ਨਹੀਂ ਛੁਟਕਾਈ।
ਜਾਪ ਫਲੇ ਨਹਿ ਤਾਪ ਫਲੇ ਨਹਿ, ਇਕ ਨਾਮ ਫਲੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਾਈ।
ਜਾ ਬਿਧ ਜੀਵਨ ਹੋਇ ਉਧਾਰ ਸੁ, ਤਾਂ ਬਿਧ ਕੀ ਹਰਿ ਬਿਓਂਤ ਬਨਾਈ।੧੪੭।

– ਚੌਪਈ –

ਸੰਤ ਮਿਹਰ ਕਰ ਭਲਾ ਕਰਾਯੋ।
ਸਪਤ ਦਿਨ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੁਨਾਯੋ। ਮਿੱਤ੍ਰਤਾ ਇਨ ਸੰਗ ਕਰੋਏ ॥੧੪੮॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਵਸ ਜੀਵ ਕਿਉਂ ਹੋਏ। ਗੁਣ ਧਾਰੈ ਅਵਗੁਣ ਤਬ ਨਾਸੈ।
ਛੁਟਕਾਰਾ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲ ਵਾਸੈ। ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਪ੍ਰਚਾਰ ਬਖਾਨੈ॥੧੪੯॥
ਸਤਿ ਗੁਣ ਕੋ ਨਿਜ ਮਿਤ੍ਰ ਮਾਨੈ। ਵਿਆਪਕ ਅਥਾਹਿ ਪ੍ਰਗਟੈ ਮਨ ਪ੍ਰੀਤੇ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਊਚਾ ਸਭ ਹੀ ਤੇ । ਆਕਾਸਾ ਆਕਾਸ ਤੇ ਮੋਟਾ ॥੧੫੦॥
ਜਗਤ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਰੋਮ ਮੇਂ ਕੋਟਾ । ਸਤਿਗੁਣ ਬਾਮਣ, ਰਜੁ ਜੱਟ ਜਾਨਾ।
ਤਿੰਨ ਗੁਣ ਹੈ ਚੋਰ ਸਮਾਨਾ। ਜੀਵ ਦਿਜ, ਧਨ ਗੁਣ ਹੈ ਭਲੇ ॥੧੫੧॥
ਤਮੋ ਚੂਹਿੜਾ, ਤੀਨੇ ਮਿਲੇ। ਸਤ ਰਜੁ ਸਰਣ, ਤਮੋ ਗੁਣ ਤਿਆਗੇ।
ਇਸ ਸਰੂਪ ਕੋ ਖੋਸਨ ਲਾਗੇ। ਸਰੂਪ ਨਗਰ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਖਾਸੇ।੧੫੨।
ਸੰਤ ਕਾ ਮੇਲੀ ਰਜੁ ਗੁਣ ਨਾਸੇ।

ਸਤਿਗੁਣ ਪਰੇ ਅਸੰਗ ਰਹਾਈ। ਬਚਿ ਚੋਰਾਂ ਤੇ ਇਉਂ ਇਹ ਜਾਈ।
ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਤਿਆਗ ਤੁਰੀ ਪਦ ਪਾਯਾ।ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੰਦ ਸੋ ਸਹਿਜ ਸਮਾਯਾ।੧੫੩।
ਮਾਯਾ ਮੋਹਿ ਨ ਮਨ ਮੇਂ ਆਨੈ। ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਕੀ ਨਹਿ ਇਛਾ ਠਾਨੈ।
ਜੋ ਆਵੈ ਸੋ ਦੇ ਵਰਤਾਈ। ਜਮਾ ਨ ਰਾਖੈ ਭਲੇ ਲਗਾਈ ॥੧੫੪॥
ਰਿਦੇ ਤੇ ਤਿਆਗ ਆਸ ਨਹਿ ਰਾਖੈ। ਚਰਨੀ ਪਈ ਵਰਤੈ ਅਭਿਲਾਖੈ।
ਅਧਰਮ ਹੇਤ ਨਹਿ ਕੌਡੀ ਲਾਵੈ। ਧਰਮ ਹੇਤ ਸ੍ਰਬੰਸ ਲੁਟਾਵੈ ॥੧੫੫॥
ਨਾਮ ਲਿਵਲਾਗੈ ਜਬ ਆਈ । ਮਾਯਾ ਵਿਚ ਉਦਾਸੀ ਪਾਈ।
ਕਰਮ ਸੁਭ ਤੇ ਸ੍ਵਰਗ ਸਿਧਾਰੈ । ਫਿਰ ਭੋਗੇ ਜੂਨਾਂ ਕੋ ਧਾਰੈ ॥੧੫੬॥
ਅਸੁਭ ਕਰਮ ਤੇ ਨਰਕ ਮੇਂ ਜਾਈ। ਟੇਡੀ ਜੂਨੀ ਬਹੁਤ ਭੁਗਾਈ।
ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਕੇ ਜਾਲ ਮੇਂ ਫਾਸਾ। ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਬੰਧਨ ਮੇਂ ਵਾਸਾ॥੧੫੭॥
ਭੋਗੈ ਚੌਰਾਸੀ ਇਸ ਸੰਗਾ । ਕਰਮ ਜਾਲ ਮੇਂ ਫਸਾ ਅਭੰਗਾ।
ਛੂਟਨ ਹੋਇ ਨ ਜਬੈ ਬਹੋਰੀ । ਦੁਖ ਸੁਖ ਭਰਮੈ ਕਰਮਾਂ ਜੋਰੀ ॥੧੫੮॥
ਨਾਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੇ ਅਭਿਆਸੈ। ਕਰਮ ਜਾਲ ਤੇ ਛੁਟ ਸੁਖ ਵਾਸੈ।
ਨਾਮ ਅਖੰਡ ਅਰਥ ਸਚ ਜਾਨੋ। ਰੂਪ ਰੰਗ ਤੇ ਰਹਿਤ ਪਛਾਨੋ ॥੧੫੯॥
ਵਰਣ ਧੁਨੀ ਅਰਥਾਂ ਮੇਂ ਜੋਰੈ । ਨਾਮ ਸਰੂਪ ਸੋ ਸਹਿਜੇ ਟੋਰੈ।
ਅਪਣਾ ਆਪ ਹੋਇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੈ। ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਹੋਵੈ ਰਿਦ ਵਾਸੈ ॥੧੬੦॥
ਭਜਨ ਕੀ ਬਿਧ ਸ੍ਵਾਸਾਂ ਤੇ ਜਾਪੈ। ਆਵਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਲਾਪੈ।
ਜਾਵਤ ਸਾਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬੋਲੈ। ਸਿਮਰ ਸਿਮਰ ਰਸ ਲੈਹਿ ਅਮੋਲੈ।੧੬੧।
ਫਿਰ ਬਿਨ ਚਿੰਤਾ ਹੋਇ ਅਨੰਦਾ । ਚਿੱਤ ਤੇ ਉਚਰੈ ਪ੍ਰੇਮੀ ਬੰਦਾ।
ਹਉਮੈ ਤਿਆਗ ਗ੍ਰੀਬੀ ਧਾਰੈ। ਭਾਣਾ ਮੰਨੈ ਮਿਲੈ ਪਿਆਰੈ ॥੧੬੨॥
ਸ਼ਬਦੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮ ਪਛਾਨੈ। ਸੁਰਤ ਚਿੱਤ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਮਹਾਨੈ।
ਵਾਰ ਵਾਰ ਸਿਮਰੈ ਅਭਿਆਸਾ।ਸਿਆਨਪ ਤਿਆਗ ਨਾਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਾ॥੧੬੩॥
ਦ੍ਵੈਤ ਮਿਟੈ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਮਾਏ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਇਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਏ।
ਮਿਲਕੇ ਜੁਦਾ ਰਹੈ ਨਹਿ ਏਹੀ। ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੋਇ ਸਨੇਹੀ ॥੧੬੪॥

ਸਪਤ ਦਿਨ ਇਉਂ ਕਰਿ ਪ੍ਰਚਾਰਾ। ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਸੁਖ ਕੀਨ ਅਪਾਰਾ।
ਪੰਜੀ ਪਾਠ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਏ। ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਆਯੋ ਸੰਗਤਿ ਅਵਿਲੋਏ ॥੧੬੫॥
ਭੋਗ ਸੁਣਤ ਮਨ ਪ੍ਰੇਮ ਉਪਾਏ। ਧੁਨੀ ਅਚਰਜ ਸੰਗਤਿ ਮੁਦ ਪਾਏ।
ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕੀਰਤਨ ਬਹੁ ਕੀਆ। ਬਾਂਟ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀਆ॥੧੬੬॥
ਲੰਗਰ ਅਤੁਟ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਛਕਾਯੋ। ਮਿਲ ਸੰਗਤਿ ਨੇ ਛਕ ਸੁਖ ਪਾਯੋ।
ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਸੰਤਾਂ ਨਿਯਮ ਕਰਾਯਾ। ਮੁਕਾਣ ਨ ਜਾਯਾ ਕਰੋ ਬਤਾਯਾ॥੧੬੭॥
ਲਦੇ ਦੇਣੇ ਰੋਵਣ ਮਾਈਆਂ। ਤਿਆਗੇ ਸਭ ਹੀ ਤਉ ਸੁਖ ਪਾਈਆਂ।
ਸੁਣ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਮੰਨੇ ਸਾਰੇ। ਭਾਣਾ ਮੰਨ ਹਰਿ ਜਸਹਿ ਉਚਾਰੇ ॥੧੬੮॥
ਬਾਈ ਹਾੜ ਭੋਗ ਸਭ ਪਾਏ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਪਹੁੰਚਾਏ।
ਸਿਰੋਪਾਉ ਪਾਠੀਆਂ ਕੋ ਦੀਏ। ਬਸੰਤੀ ਰੰਗ ਦਸਤਾਰੇ ਲੀਏ ॥੧੬੯॥
ਮਾਯਾ ਕਿਸੇ ਨ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀ। ਲੰਗਰ ਬੀਚ ਰਸਤ ਦੈ ਪਾਹੀ।
ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਪਾਠ ਕਰਵਾਏ। ਨਾਮ ਮਹਾਤਮ ਲੋਕ ਸੋ ਗਾਏ ॥੧੭੦॥
ਤਿੰਨ ਸੈ ਲੋਕ ਮਿਲ ਮਾਈਆਂ ਸੰਗਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਹੋਏ ਸਿੰਘ ਰੰਗਾ।
ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਕੀ ਰਹਿਤ ਰਖਾਈ। ਪਿੰਡੀਂ ਲੋਕਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਉਪਾਈ॥੧੭੧॥
ਜੀਵਨ ਕੇ ਸੁਧਾਰ ਹਿਤ ਸੰਤਾ। ਅਮਲੀ ਤ੍ਰੀਕਾ ਪਹਿਨ ਵਰਤੰਤਾ।
ਕਥਾ ਨਿਤ ਗੁਰਬਾਣੀ ਹੋਹੀ। ਨਾਮ ਜਪੈਂ ਸੁਣ ਮੰਨ ਵਸੋਹੀ ॥੧੭੨॥
ਮਉਤ ਜੀਆ ਕੋ ਪਕੜ ਲਿਜਾਹੀ। ਅੰਤ ਨਾਮ ਹੈ ਜੀਵ ਸਖਾਹੀ।
ਦੁਬਿਧਾ ਮਨ ਤੇ ਮੀਤ ਨਿਵਾਰੋ। ਲਿਵ ਲਾਵੋ ਗੁਰ ਰਹਿਤ ਪਿਆਰੋ॥੧੭੩॥
ਬੈਰਾਗ ਮਈ ਨਿਤ ਸ਼ਬਦ ਸੁਨਾਵੈ। ਸੰਗਤ ਬੋਪਾਰਾਇ ਸੁਖ ਪਾਵੈ।
ਇਉਂ ਪੰਜ ਸਾਵਣ ਕੋ ਪ੍ਰਚਾਰਾ। ਸ਼ੇਖੂ ਪੁਰ ਆਏ ਬਲਿਹਾਰਾ ॥੧੭੪॥
ਉਨੱਤੀ ਸਿੰਘਨ ਕੋ ਕਰ ਕਰਨਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਯੋ ਜੱਥੇ ਬਰਨਾ।
ਰਹਿਤ ਰਾਖਣੀ ਸਿਖਯਾ ਦੇਈ। ਕੀਰਤਨ ਕਰ ਰਹਿ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇਈ॥੧੭੫॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਭਿੰਡਰੀਂ ਆਏ। ਰਹਿ ਅਪਣੇ ਰਸ ਮਗਨ ਸਦਾਏ।
ਬਿਰਧ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੋ ਮਿਲ ਕੇ। ਬੈਠੇ ਅਨਦ ਮੇਂ ਸਦਹੀ ਢਲਕੇ ॥੧੭੬॥

ਬੋਪਾਰਾਏ ਤੇ ਸਿੰਘ ਸੋ ਆਏ। ਮੰਗਲ ਸਿੰਘ ਦਸੌਂਧ ਸਿੰਘਾਏ।
ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗਜਾਨੀ। ਅਜੈਬ ਸਿੰਘ ਪਿਆਰੇ ਗੁਰ ਧਜਾਨੀ।
ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ। ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ ਘੁਡਾਣੀ ਵਾਰੇ।
ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਠੇਕੇਦਾਰੇ। ਸੰਤ ਇੰਦ੍ਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਿਲ ਸਾਰੇ ॥੧੭੮॥
ਸੰਤਾਂ ਪਾਸ ਆਣ ਕੇ ਬੈਸੇ। ਹੋਇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸੁਖ ਸਿੰਘ ਮਿਲੈ ਸੇ।
ਸੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਹਿਤ ਉਪਕਾਰਾ। ਬੋਲੇ ਸਿੰਘਨ ਕੋ ਬਲਿਹਾਰਾ ॥੧੭੯॥

— ਸਵੈਯਾ —

ਭਿੰਡਰ ਬੀਚ ਸਪਤਾਹਿਕ ਪਾਠ, ਕਰੈ ਰਲਕੈ ਸਭ ਸਿੰਘ ਸੁਜਾਨਾ।
ਕੌਣ ਸੋ ਦਿਵਸ ਵਿਖੇ ਕਰ ਆਰੰਭ, ਬੋਲਹੁ ਸਿੰਘ ਸਭੈ ਮਤਵਾਨਾ।
ਸਿੰਘਨ ਪ੍ਰੇਮ ਸੋ ਵਾਕ ਭਨਿਓ, ਤਬ ਸਾਵਣ ਆਠ ਸੁਭੰ ਦਿਨ ਜਾਨਾ।
ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗੁਰੂਅਵਤਾਰ ਧਰਿਓ ਜਗ, ਪੁਰਬ ਲਗਿਓ ਬਡਭਾਗ ਮਹਾਨਾ॥
ਹੋਇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਹਿਓ ਏਹੁ ਠੀਕ ਹੈ, ਮਿਲ ਸਲਾਹ ਕਹੀ ਸਭ ਮਾਨੀ।
ਪਾਠੀ ਸਰਬ ਬੁਲਾਇ ਲਏ ਤਬ, ਦੇਹ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕੀਓ ਇਕ ਠਾਨੀ।
ਗੁਰਪੁਰਬ ਮਨਾਵਨ ਕਾਰਨ ਜੀ, ਰਾਗੀ ਸਿੰਘਨ ਵਾਰ ਲਗਾਨੀ।
ਪੰਜੀ ਪਾਠ ਕੀਏ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸੋ, ਹੋਇ ਅਰਦਾਸ ਗਈ ਸੁਖਦਾਨੀ।
ਦੀਨ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਵਰਤਾਇ ਸਮੂੰਹ ਕੋ, ਜੋ ਨਰ ਆਵਤ ਭੇ ਇਸ ਥਾਨੀ।੧੮੧।
ਸੰਤ ਮਹਾਤਮਾ ਸੇਵ ਕਰੰਤ ਹੈ, ਆਪ ਕਰੰ ਮਧ ਲੈ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਾ।
ਖੰਡ ਤੇ ਘਿਰਤੁ ਅਤੁਟ ਸੋ ਦੇਵਤ, ਕੀਨ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਮੇਂ ਮੇਵੇ ਹੈ ਜਾਦਾ।
ਦਾਲ ਸੋ ਭਾਂਤਿਨ ਭਾਂਤ ਬਨਾਵਤ, ਰੁਪਾ ਦਿਲਖੁਸ਼ ਹੋ ਅਹਿਲਾਦਾ।
ਸੇਵਾ ਕਉਣ ਕਰੇ ਅਸ ਜਾਨਹੁ, ਨਾਹਿ ਭਰਿਓ ਕਿਸਹੂੰ ਨਰ ਮਾਦਾ।੧੮੨।
ਦੋਹਿਰਾ—ਨਿਤ ਪਾਠ ਹੋਵਣ ਲਗੇ, ਕਰਤੇ ਸੰਤ ਪ੍ਰਚਾਰ।
ਪਾਠੀ *ਅਗਲੇ ਜਾਨੀਏ, ਸਪਤਾਹਿਕ ਮੰਝਾਰ।।੧੮੩॥

---

*ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਪਾਠੀ ਲਾਏ।

ਦੋਹਰਾ—ਗੁਰਪੁਰਬ ਤੇ ਪਾਠ ਰੱਖ, ਅੱਠ ਸਾਵਣ ਕੋ ਜਾਨ।
ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਭਿੰਡਰਾਂ ਵਿਖੇ, ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਥਾਨ ॥੧੯੪॥

– ਚੌਪਈ –

ਕਰਨ ਵਖਯਾਨ ਸੰਤ ਜੀ ਲਾਗੇ। ਸੁਨੈ ਸੰਗਤਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਪਾਗੇ।
ਰਾਜਾ ਏਕ ਹੁਤੋ ਅਭਿਰਾਮਾ। ਦੋ ਰਾਣੀਆਂ ਤਾਕੇ ਧਾਮਾ ॥੧੯੫॥
ਵਡੀ ਰਾਣੀ ਦੋ ਸੁਤ ਜਾਏ। ਇਕ ਲੜਕੀ ਜਨਮੀ ਸੁਖ ਪਾਏ।
ਛੋਟੀ ਰਾਣੀ ਨੇ ਦਰੀਆਏ। ਚੁਕਾਏ ਪਾਣੀ ਮੇਂ ਰੁੜਵਾਏ ॥੧੯੬॥
ਬਲੂੰਗੜਾ ਕਤੂਰਾ ਚਕੂੰਧਰ ਲੀਨੀ। ਰਾਜੇ ਕੋ ਦਿਖਾਇ ਇਹੁ ਦੀਨੀ।
ਰਾਣੀ ਕੋ ਤਬ ਕੈਦ ਕਰਾਯਾ। ਛੋਟੀ ਨੇ ਇਉਂ ਵੈਰ ਕਮਾਯਾ ॥੧੯੭॥
ਪੁੱਤਰ ਰੁੜਤੇ ਤੁਲੇ ਮੇਂ ਆਏ। ਇਕ ਪਿੰਡ ਪੈਂਚਾਂ ਪਕੜ ਰਖਾਏ।
ਥੇ ਜੀਵਤੇ ਪਾਲ ਤਿਨ ਲੀਨੇ। ਵਡੇ ਹੋਇ ਪਿਤ ਤਿਨ ਕੋ ਚੀਨੇ ॥੧੯੮॥
ਤੈਸੇ ਰਾਜਾ ਮਨ ਕੋ ਜਾਨੋ। ਨਿਵਿਰਤੀ ਸੁਮਤੀ ਰਾਣੀ ਵਡ ਮਾਨੋ।
ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕੁਮਤੀ ਛੋਟੀ ਖੁਟਿਆਈ। ਅਲੰਕਾਰ ਕੇ ਹੇਤ ਬਨਾਈ॥੧੯੯॥
ਸੁਮਤੀ ਕੇ ਜਨਮੇ ਵੈਰਾਗਾ। ਬਿਬੇਕ ਪੁੱਤਰ ਦੋਵੇਂ ਵਡਭਾਗਾ।
ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਪੁਤ੍ਰੀ ਜਨਮਾਈ। ਕੁਮਤੀ ਨੇ ਬਿਆਧਿ ਸੁਮਤਿ ਸਿਰ ਲਾਈ॥
ਬਲੂੰਗੜਾ ਰਾਗੁ ਕਤੂਰਾ ਦ੍ਵੈਸ਼ਾ। ਚਕਚੂੰਧਰ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਭਰਮੈਸਾ।
ਏ ਜਨਮੇ ਕਹਿ ਮਨ ਕੋ ਮੋੜਾ। ਨਿਵਿਰਤੀ ਕੈਦ ਬੇਮੁਖਤਾ ਜੋੜਾ॥੧੯੧॥
ਤੀਨੇ ਵਿਰਾਗ ਬਿਬੇਕ ਤੇ ਵਿਦਯਾ। ਸੱਤ ਸੰਸਾਰ ਵਹਿਣ ਰੋਹੜਿ ਦਿਆ।
ਪੈਂਚ ਵਿਕਾਰ ਪਾਂਚੋ ਹੀ ਜਾਨੋ। ਸਾਂਭੇ ਪਾਲੇ ਰਸ ਲਪਟਾਨੋ ॥੧੯੨॥
ਜਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਦੇਖੇ ਮਨ ਹੀ। ਏ ਸੁਤ ਗੁਣ ਮੇਰੇ ਥੇ ਗਿਨਹੀ।
ਇਨ ਪੈਂਚਾਂ ਤੇ ਲੀਏ ਛੁਟਾਈ। ਬਿਰਥਾ ਸਨਬੰਧੀ ਬਣੇ ਜੋ ਭਾਈ॥੧੯੩॥
ਗੁਣ ਅਪਣੇ ਰੱਖ ਸਾਂਭ ਸਦੀਵਾ। ਰਿਦੇ ਰਹੈ ਮਨ ਰਾਖੈ ਨੀਵਾ।
ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਮਨ ਮਸਤ ਕਰੀਜੈ। ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਸ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਤਜ ਦੀਜੈ॥੧੯੪॥
ਇਉਂ ਨਿਤ ਹੀ ਵਖਯਾਨ ਕਰੰਤੇ। ਸੰਗਤਿ ਸੁਣ ਗੁਰਮਤ ਹੋਵੰਤੇ।

ਜੂਆ ਐਬ ਵਡਾ ਜਗ ਲਾਗਾ। ਛੁਡਾਵੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਮਨ ਜਾਗਾ।੧੯੫।
ਹੋਰ ਕੁਕਰਮ ਤਮਾਕੂ ਆਦੀ। ਸਿਰ ਮੁੰਡਨ ਕੇ ਭਏ ਜੋ ਵਾਦੀ।
ਇਹ ਮੰਦ ਕਰਮ ਤਿਆਗੋ ਪਿਆਰੋ। ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਵਸੋਂ ਸੁਖਾਰੋ।੧੯੬।
ਬਹੁਤਾ ਲਗਾ ਦੀਵਾਨ ਸੋ ਆਈ। ਆਸਾ ਵਾਰ ਸੰਗਤਾਂ ਲਾਈ।
ਚੌਦਾਂ ਸਾਵਣ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ। ਸੌ ਕਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਹਜ਼ੂਰੀ ਕੋਲੇ ॥੧੯੭॥
ਪੰਝੀ ਪਾਠ ਭੋਗ ਕੋ ਪਾਈ। ਸੰਤਾਂ ਆਪ ਅਰਦਾਸ ਕਰਾਈ।
ਜੈਕਾਰੇ ਪੰਚ ਸੰਗਤਾਂ ਬੋਲੇ। ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ ਸੁਣੇ ਹੈਂ ਅਮੋਲੇ ॥੧੯੮॥
ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਕੀਰਤਨ ਤਬ ਕੀਆ। ਊਚ ਅਪਾਰ ਬੇਅੰਤ ਸੁਆਮੀਆ।
ਅਪਾਰ ਊਚ ਕੇ ਅਰਥ ਸੁਣਾਏ। ਸੰਗਤਿ ਸੁਣ ਆਨੰਦਤਾ ਛਾਏ॥੧੯੯॥
ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਵਰਤਾਇ ਪੰਗਤਾਂ ਲਾਈ। ਨਾਨਾ ਰਸ ਭੋਜਨ ਵਰਤਾਈ।
ਸਭਨੇ ਛਕ ਜੈ ਜੈ ਮੁਖ ਬੋਲਾ। ਅਤੁਟ ਲੰਗਰ ਵਰਤਿਓ ਬਿਨ ਰੋਲਾ।੨੦੦।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੋ ਸੌ ਪੈਂਤੀ ਪੀਆ। ਪੰਝੱਤ੍ਰ ਮਾਈਆਂ ਸੁਧਾ ਅਚੀਆ।
ਸਿੰਘ ਬਣੇ ਗੁਰ ਕੀ ਮਤ ਪਾਈ। ਪ੍ਰਉਪਕਾਰ ਸੰਤ ਜੀ ਭਾਈ ॥੨੦੧॥
ਭਿੰਡਰ ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਮੇਂ ਮੀਤਾ। ਜੋੜ ਮੇਲ ਇਉਂ ਸੰਤਾਂ ਕੀਤਾ।
ਗਾਡੀ ਚੜੇ ਜਥਾ ਸੰਗ ਲੀਨਾ। ਮੋਗੇ ਸ਼ਹਿਰ ਤੇ ਸੰਤ ਪ੍ਰਬੀਨਾ ॥੨੦੨॥
ਮੁਰਾਲੇ ਆਣ ਕਰਿਓ ਬਿਸਰਾਮੰ। ਉੱਨੀਂ ਸਾਵਣ ਮਿਲੇ ਤਮਾਮੰ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਕਥਾ ਕਰਾਈ। ਹਮਤੋ ਗਣਤ ਨ ਗਣੀਆ ਕਾਈ।੨੦੩।
ਭੁਲਿਆ ਜੀਵ ਮਾਯਾ ਮੇਂ ਰਾਚੇ। ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਵਿਚਾਰ ਬਿਨ ਸਾਚੇ।
ਚਾਖਤ ਰਸ ਮੇਂ ਦੇਖਤ ਨੈਨਾ। ਹਉਮੈ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੁਖ ਹੈ ਨਾ ॥੨੦੪॥
ਐਸੇ ਵਿਚਾਰ ਨਿਤ ਹੀ ਪ੍ਰਦਾਨੈ। ਸੁਣ ਧਾਰੈ ਸਿੰਘ ਜੋ ਬੁਧਵਾਨੈ।
ਨਿਤ ਸੰਥਾ ਹੋਵਤ ਗੁਰਬਾਣੀ। ਸੰਤ ਸੁਣਾਵੈ ਕਰੁਣਾ ਠਾਨੀ ॥੨੦੫॥
ਚਾਂਦਨ ਬ੍ਰਹਮ ਸ੍ਰਬ ਮੇਂ ਜੋਤੀ। ਬਾਬੇ ਬਕਾਲੇ ਕੇ ਨਰ ਮੋਤੀ।
ਸੁਣ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਬਿਨਤੀ ਭਾਖੀ। ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਚਲ ਅਭਿਲਾਖੀ।੨੦੬।
ਸੰਤ ਬਕਾਲੇ ਆਨ ਪਿਆਰੇ। ਨੌਵੇਂ ਗੁਰ ਉਪਕਾਰ ਉਚਾਰੇ।

ਸੰਗਤਿ ਤੇ ਆਗਯਾ ਕੋ ਪਾਈ । ਮੁਰਾਲੇ ਆਣ ਬਿਰਾਜੇ ਸਾਂਈਂ ॥੨੦੭॥
ਸੰਤ ਪੂਰੇ ਇਕ ਲਾਇ ਦੀਵਾਨਾ । ਮੁਰਾਲੇ ਸੰਤ ਰਹੇ ਸੁਖ ਥਾਨਾ ।
ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਭਾਦੋਂ ਸਜਾ ਦੀਵਾਨੰ । ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੰਤ ਹਰਿ ਜਾਨੰ ॥੨੦੮॥
ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਜੋਈ ਲੋਕਾ । ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦੂਖ ਤਿਨ ਸੋਕਾ ।
ਨਾਮੁ ਜਪੋ ਰਿਦ ਮੈਂ ਮਮ ਪਿਆਰੇ।ਸੁਖ ਪਾਵਹੁ ਦੋਇ ਲੋਕ ਮੰਝਾਰੇ।੨੦੯।
ਲੰਗਰ ਅਤੁਟ ਵਰਤਿਓ ਸਭ ਕਾਲਾ । ਸੰਗਤਿ ਸੇਵਤ ਭਾਉ ਬਿਸਾਲਾ ।
ਬੂੜੀਆਂ ਵਾਲੀ ਦਿੱਲੋ ਨਗਰਾ । ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੰਤ ਸੁਖ ਸਗਰਾ ॥੨੧੦॥
ਮੁਰਾਲੇ ਨਗਰ ਖਤ੍ਰੀ ਜੋਈ । ਮਦ ਮੈਂ ਭਰੇ ਜਾਨੀਐ ਸੋਈ ।
ਆਣ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਮੇਂ ਏਹੋ । ਮਦ ਕਰ ਅੰਧੇ ਅੜਬ ਬੋਲੇਹੀ ॥੨੧੧॥
ਸੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਕੀ ਨ ਪ੍ਰਵਾਹਾ । ਤਾੜੈਂ ਬਿਹੰਗਮ ਆਵੈ ਜਾਹਾ ।
ਸੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਸ਼ਾਂਤਿ ਦਿਆਲਾ।ਮਸਤ ਰਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਮੁ ਉਛਾਲਾ।੨੧੨।
ਸਜਣ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸਿੰਘ ਮਤਾਬਾ । ਨਿਆਇ ਭਯਾ ਇਨ ਸੰਗ ਅਜਾਬਾ ।
ਸੁਲਤਾਨੀ ਤੁਰਕ ਤੇ ਦੂਤੀ ਗੁਲਾਮੀ।ਪਕੜ ਪਛਾੜੇ ਮਨ ਕੇ ਬਾਮੀ।੨੧੩।
ਚਲਿਓ ਮੁਕਦਮਾ ਹੈ ਸਰਕਾਰੇ । ਬਧਿਓ ਬਖੇਰਾ ਭਏ ਅਖਾਰੇ ।
ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੁਣ ਕਾਨੀ। ਬੁਲਾਏ ਖੱਤ੍ਰੀ ਤੇ ਤੁਰਕਾਨੀ ॥੨੧੪॥
ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਵਾਯਾ । ਰਾਜ਼ੀ ਨਾਮਾ ਦੁਹੀਂ ਮਨਾਯਾ ।
ਮੁਕਦਮਾ ਵਾਪਸ ਲੀਨ ਹਟਾਈ । ਕੈਦ ਹੋਣ ਤੇ ਲੀਏ ਬਚਾਈ ॥੨੧੫॥
ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਜੋ ਸਾਮੁਣੇ ਬੋਲੇ । ਲਾਇ ਤਨਖਾਹਿ ਮੇਲ ਕਰ ਅਮੋਲੇ ।
ਲੰਗਰ ਤਾਂ ਤੇ ਸੰਗਤਿ ਕਰਾਯੋ । ਸਜਣ ਸਿੰਘ ਮਤਾਬ ਛਕਾਯੋ ॥੨੧੬॥
ਐਸੇ ਉਪਕਾਰ ਨਿਤ ਹੀ ਕਰਤੇ । ਝਗੜੇ ਮਿਟਾਇ ਮੇਲ ਮੇਂ ਵਰਤੇ ।
ਕੇਤਕ ਦਿਨ ਰਹਿ ਸੰਤ ਮਨਾਇ।ਮੁਰਾਲੇ ਤੇ ਬਾਹਰ ਵਾਲੀ ਆਇ।੨੧੭।
ਧਰਮ ਖਾਲਸਾ ਕੋ ਪ੍ਰਚਾਰਾ । ਮਿਠਾ ਬੋਲਣ ਗੁਰੂ ਉਚਾਰਾ ।
ਤੀਨ ਦਿਵਸ ਰਹਿ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ । ਤੇਤੀ ਸਿੰਘਨ ਸੁਧਾ ਛਕਾਰੇ ॥੨੧੮॥
ਭਖੜੇ ਵਾਲੀ ਰਹਿਤ ਬਤਾਈ । ਗੁਰਮਤ ਪਾਇ ਬਣੇ ਗੁਰ ਭਾਈ ।

ਆਸਰਾ ਗੁਰ ਕਾ ਧਾਰੇ ਮੀਤਾ । ਕਚਹੁ ਕੰਚਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਤਾ ॥੨੧੯॥
ਉਨੱਤੀ ਸਿੰਘ ਮਾਈ ਅਤੇ ਭਾਈ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਅਚਰਜ ਰਸ ਪਾਈ ।
ਗਿਆਨੀ ਚੇਤ ਸਿੰਘ ਬਹੁ ਪਿਆਰਾ।ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਮਨ ਤਨ ਕੋ ਵਾਰਾ।੨੨੦।
ਸੰਤ ਨੁਸ਼ਹਿਰੇ ਪਿੰਡ ਮੇਂ ਆਏ । ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਦਿਨ ਰਹਿ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੁਨਾਏ ।
ਸੱਤ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਵਾਏ । ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਪ੍ਰਵਾਹ ਚਲਾਏ ॥੨੨੧॥
ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਹਾਤਮ ਊਚਾ । ਕਰਿਆ ਸੁਣਾਵਨ ਅਗਮ ਤੇ ਮੂਚਾ ।
ਸ਼ਬਦ ਕੀਰਤਨ ਨਿਤ ਹੀ ਹੋਤਾ। ਕਲਮ ਲਿਖ ਨਹੀ ਸਕੈ ਬਹੋਤਾ ।੨੨੨।
ਚੌਪਾਲੇ ਝਨਾਇ ਕਿਨਾਰੇ । ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਆਏ ਸੁਖ ਭਾਰੇ ।
ਸੰਤ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਰ ਹੇਤਾ । ਸਪਤਾਹਕ ਕਰਾਇ ਸੋ ਚੇਤਾ ॥੨੨੩॥
ਏਥੇ ਭੀ ਆਪ ਪਾਠ ਕਰੀਜੈ। ਸੰਤ ਸਤ ਬਚਨ ਥਿਰੇ ਜਨੀਜੈ।
ਬਸਤ੍ਰ ਧੋਏ ਸਿੰਘਾਂ ਸਾਰੇ। ਕੇਸੀਂ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਥਿਰੇ ਸੁਖਾਰੇ ॥੨੨੪॥
ਸਭ ਸੰਗ ਮਤਾ ਬਣਾਯਾ ਸੰਤਾਂ । ਭਲਾ ਕਰੋ ਜੀ ਬੋਲੇ ਸੰਗਤਾਂ ।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਮੰਗਵਾਏ । ਪੰਝੀ ਪਾਠੀ ਜੱਥੇ ਕੇ ਲਾਏ ॥੨੨੫॥
ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਬਣਾਇ ਕੇ ਆਵਾ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਾਵਾ ।
ਸਪਤਾਹਿਕ ਤੀਜਾ ਪ੍ਰਾਰੰਭਾ । ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਪੰਝੀ ਗੁਰ ਥੰਭਾ ॥੨੨੬॥
ਸੰਥਾ ਨਿਤ ਹੋਤ ਹੈ ਭਾਈ । ਜੀਵਨ ਉਧਾਰ ਹਿਤ ਬਿਓਂਤ ਬਨਾਈ ।
ਕੱਤਕ ਸੰਕ੍ਰਾਂਤ ਸੋਮ ਦਿਨ ਸੋਈ।ਆਰੰਭ ਪਾਠ ਕਰੇ ਸੁਨੈ ਸੁ ਲੋਈ।੨੨੭।
ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਨਿੱਤ ਪ੍ਰਵਾਹਾ । ਲੰਗਰ ਅਤੁਟ ਸਭੈ ਮਿਲ ਖਾਹਾ ।
ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੁਨਾਵੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਉਛਾਲੇ । ਧਰਮ ਖੰਡ ਸਤਿ ਸੰਗੀ ਭਾਲੇ ॥੨੨੮॥
ਗਿਆਨ ਖੰਡ ਮੇਂ ਸੇਵਕ ਰਹਿ ਹੀ । ਸਰਮ ਖੰਡ ਸੁਖ ਸਿੱਖ ਉਮਹਿ ਹੀ ।
ਕਰਮ ਖੰਡ ਬਖਸ਼ਸ਼ ਸਨ ਮੁਖਾ । ਸਚ ਖੰਡ ਗੁਰਮੁਖ ਕੋ ਸੁਖਾ ॥੨੨੯॥
ਸਤ ਦਿਨ ਇਉਂ ਪੂਰਨ ਭਏ । ਸਪਤਾਹਿਕ ਪੰਝੀ ਹੋ ਗਏ ।
ਭੋਗ ਪਾਇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਾਈ । ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ ਸੁਖ ਪਾਈ।੨੩੦।
ਸੱਤ ਕਤਕ ਕੋ ਦਿਨ ਹੈ ਧੰਨਾ । ਲੰਗਰ ਛਕਿ ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰਸੰਨਾ ।

ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਭਯੋ ਤਹਿ ਥਾਨਾ। ਅਕੱਠ ਬਹੁਤ ਲਾਭ ਲਯੋ ਸੁਜਾਨਾ।੨੩੧।
ਸੰਤ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਰ ਸੇਵਾ। ਰੀਝਾਏ ਸੰਤ ਅਧਿਕ ਅਮੇਵਾ।
ਗੁਰ ਭਗਤੀ ਮੇਂ ਜਿਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਪਾਈ ਪ੍ਰਤੀਤਾ॥੨੩੨॥
ਇਕ ਸੌ ਪੱਚੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾਨਾ। ਲੀਨ ਗੁਰੂ ਕੀ ਰਹਿਤ ਰਖਾਨਾ।
ਸੌ ਮਾਈਆਂ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆ। ਪਾਖੰਡ ਤਿਆਗ ਕੇ ਰਹਿਤ ਰਖੀਆ।੨੩੩।

ਕਬਿੱਤ—ਪੰਝੀ ਪਾਠ ਹੋਇ ਜਾਣ ਜਿਸ ਏਕ ਜਗਾ ਮਾਹਿ, ਤਾਸ ਕੋ ਮਹਾਤਮ ਨ ਰਸਨਾ ਅਲਾਵਈ। ਸੇਸ ਤੇ ਸਰਸੁਤੀ ਗਨੇਸ਼ ਸੇ ਲਿਖਾਰੀ ਆਇ, ਕਾਗਜ਼ ਬਨਾਇ ਸਭ ਧਰਾ ਕੋ ਸੁਹਾਵਈ। ਸਾਤੋ ਦੀਪ ਸਾਗਰ ਦੀ ਸਿਆਹੀ ਹੋਇ ਲੋਕਾਲੋਕ, ਬਨਰਾਇ ਕਲਮਾਂ ਦੀ ਘਾੜਤ ਲਗਾਵਈ। ਪਵਨ ਦੇ ਤੇਜ ਸਾਥ ਹੋਇ ਬੇਗ ਕਲਮ ਦਾ, ਫੇਰ ਭੀ ਬੇਅੰਤ ਸੋਭਾ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਵਈ ॥੨੩੪॥

— ਚੌਪਈ —

ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਅਨੰਦ ਨਿਤ ਕਰਈ। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸਿੱਖੀ ਪ੍ਰਚਰਈ।
ਤੀਨ ਥਾਨ ਮੇਂ ਮਿਲਕੇ ਭਾਈ। ਪੰਝਤ੍ਰ ਸਪਤਾਹਕ ਹੋਇ ਆਈ॥੨੩੫॥
ਇਉਂ ਚੌਪਾਲੇ ਰਹੇ ਪਿਆਰੇ। ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਦੇਵਤ ਸੁਖ ਭਾਰੇ।
ਆਪ ਗੁਰੂਮਤਿ ਭਗਤਿ ਕਮਾਈ। ਸਾਥੀ ਨਾਮ ਜਪਣ ਮੇਂ ਲਾਈ ॥੨੩੬॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰੰਥੇ ਹਰਿਦੁਆਰ ਗੰਗਾ ਕੁੰਭ ਪ੍ਰਚਾਰ, ਸਪਤਾਹਿਕ
ਪੰਝੱਤ੍ਰ ਪਾਠ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨੰ ਨਾਮ ਉਨਤਾਲੀਵਾਂ ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਣੰ ॥ ੩੯ ॥

ਸਵਾ ਲੱਖ ਸ੍ਰੀ ਜਪੁ ਪ੍ਰਯੋਗ ਮਸਤੂਆਣੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਮਲਕ, ਦੇਹਰਾਦੂਨ ਪ੍ਰਚਾਰ

ਦੋਹਿਰਾ—ਮਨ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਮਾਯਾ, ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੀਤ।
ਪੰਚ ਵਿਕਾਰਨ ਕੋ ਦਲਾ, ਨਮੋ ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਆਤੀਤ ॥੧॥

— ਚੌਪਈ —

ਚੌਪਾਲੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਾਯਾ। ਰੋਮ ਰੋਮ ਧਿਆਵਨ ਫੁਰਮਾਯਾ।
ਅਜਪਾ ਜਾਪ ਏਹੀ ਨਿਰ ਜਤਨਾ। ਹੋਵੈ ਆਪੇ ਮਸਤ ਸੋ ਖਚਨਾ ॥੨॥
ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ। ਸਿਮਰੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਪੈ ਸਾਮੀ।
ਹਿਰਦੈ ਕਮਾਵੈ ਮੁਖ ਭੀ ਗਾਵੈ। ਅਡੋਲ ਹੋਇ ਕਰਤਾਰ ਧਿਆਵੈ ॥੩॥
ਦੂੰਦਰ ਅਹੰਕਾਰ ਰੋਕੈ ਮਸਕੀਨੀ। ਸੁੰਦਰ ਹਰਿ ਪਾਵੈ ਰਸ ਚੀਨੀ।
ਮਿਲੈ ਹਰੀ ਮੇਂ ਜੁਦਾ ਨ ਹੋਈ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਏਹੁ ਆਪ ਮਿਲੋਈ ॥੪॥
ਅਭਿਆਸ ਪ੍ਰੀਤ ਤੇ ਜੀਅ ਮੇਂ ਵਾਸੈ। ਅਖੰਡ ਸਰੂਪ ਤਬੈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੈ।
ਜਗਤ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਿਸੈ ਸਮਾਯਾ। ਦੇਖਤ ਹਾਰ ਮਿਲੈ ਫਲਿ ਜਾਯਾ ॥੫॥
ਐਸਾ ਅਨੰਦ ਲਹੈ ਨਹਿ ਜੀਵਾ। ਘਾਟਾ ਪੈਂਦਾ ਸਾਰ ਨ ਥੀਵਾ।
ਪੂੰਜੀ ਨਾਮ ਬੰਧਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ। ਇਉਂ ਵਖਯਾਨ ਕਰਤ ਬਹੁਤੇਰੇ ॥੬॥
ਬਿਰੱਕਤ ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮੀ। ਮਸਤ ਸੁਭਾਵ ਭਲਾ ਨਿਤਨੇਮੀ।
ਇਕ ਹੋਰ ਪ੍ਰੇਮੀ ਬ੍ਰਿੰਦਾ ਸਿੰਘੰ। ਬਾਣੀ ਪੜਤਿ ਰਹਿਤ ਰਸ ਬ੍ਰਿੰਦੰ ॥੭॥
ਸ਼ਬਦ ਚੋਟ ਮੇਂ ਦੋਨੋਂ ਜੁਟੇ। ਪਰਮਾਣ ਦੇਣ ਤੇ ਕੋਇ ਨ ਹੁਟੇ।
ਪਖੰਡ ਖੰਡਨ ਬ੍ਰਿੰਦਾ ਸਿੰਘ ਬੋਲਾ। ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਰਹਾ ਅਨਬੋਲਾ ॥੮॥
ਬ੍ਰਿੰਦਾ ਸਿੰਘ ਊਪਰ ਕੋ ਹੋਈ। ਕਹੈ ਬਿਰਕਤਾ ਬੋਲਹੁ ਕੋਈ।
ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਖਿਝਯਾ ਦੇ ਧੱਕਾ। ਸੰਤ ਨਰਾਜ ਹੋਇ ਕੇ ਤੱਕਾ ॥੯॥
ਚਰਨੀ ਬਿਰੱਕਤ ਪੈਣ ਜਬ ਲਾਗਾ। ਬ੍ਰਿੰਦਾ ਸਿੰਘ ਕੀ ਪੈਰੀਂ ਪਾਗਾ।
ਬਾਣੀ ਹੱਤਕ ਕਰੀ ਦੇ ਧੱਕਾ। ਲਾਇ ਤਨਖਾਹ ਸਵਾ ਮਣ ਪੱਕਾ ॥੧੦॥
ਪੀਸ ਦੀਆ ਜਬ ਤਾਰਾ ਹਰੀ। ਸੰਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਬੋਲੇ ਤਹਿ ਘਰੀ।
ਗੁਰਬਾਣੀ ਪੜਤੇ ਕੋ ਭਾਈ। ਨਿਰਾਦਰ ਨਹਿ ਕਬ ਕਰਨਾ ਜਾਈ।੧੧॥
ਸੁਣ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪ੍ਰੀਤੀ। ਵਧੀ ਰਿਦੇ ਤਰ ਸਾਖ ਪ੍ਰਤੀਤੀ।
ਗੁਰਬਾਣੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਨ ਸਹਾਰੈ। ਸੰਤ ਸੁਭਾਵ ਸਦਾ ਇਹੁ ਧਾਰੈ॥੧੨॥
ਕੀਰਤਨ ਸੁਣੈ ਜਹਾਂ ਤੱਕ ਗਾਵੈ। ਮੰਜੇ ਪਰ ਨਹਿ ਸੰਤ ਬਿਰਾਵੈ।